

Şiirlerle menkıbeler

3

Büyük İmam

buhara yayınevi

Abdullatif Uyan

MENKIBELER

Menkıbelerle

Peygamber Efendimiz'in

"sallallahü aleyhi ve sellem"

Hayatı

Cild : 1-2

Abdüllatif Uyan

Versiyon: 1.01

Hazırlayan:
www.bizimsahife.com
info@bizimsahife.com

İÇİNDEKİLER

BİRİNCİ CİLT

Mübarek Nuru

Dünyaya Teşrifleri

Mübarek Emanet

Gençliği ve Evlenmesi

Bi’seti ve Da’veti

İlk Müslümânlar

Habeşistâna Hicret

Habeşistâna İkinci Hicret

Hüzün Yılları

Mi'râc Mûcizesi

Hicret-i Peygamberî

Medîne-i Müvevvere Devri

Bedir Gazâsı

1- Bekliyelim Dönüşünü
2- Siz Yaya Yürümeyin!
3- Zalimler Korkak Olur
4- Siz Niçin Gelirsiniz?
5- Yeterki Siz Emredin!
6- Nereye Konalım?
7- Nasıl Savaşalım?
8- Savaş Başlıyor
9- Allahü Ekber! Allahü Ekber!
10- Baba Oğula Karşı
11- Kara Olsun Yüzleri

Hazreti Fâtıma’nın Evlenmesi

Uhud Gazâsı

İKİNCİ CİLT

Dâvet Mektupları

Hayberin Fethi

Umretül Kazâ Seferi

Mûte gazâsı

Mekke’nin Fethi

Huneyn Gazâsı

Tebük Seferi

Vedâ Haccı

Vefâtı

Fazîlet ve üstünlükleri-Hilye-i Seâdet

Güzel Ahlâkı

Mûcizeleri

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mübârek nûr'u) -1-

HERŞEY ONUN ŞEREFİNE

Allahü teâlânın Habîbi, Sevgilisi,
Mahlûkâtın en üstün, en güzel, en iyisi.

Allah Onu methetmiş, en çok Onu sevmiştir,
Bütün ins’e ve cinne "**Peygamber**" göndermiştir.

Allah, her Peygambere ismiyle etti hitâb,
Ona, “**Habîbim**” diye buyurmuştur iltifât.

Bir âyette, meâlen buyurdu ki Rabbimiz:
“Seni, rahmet olarak gönderdik âleme biz.”

Ve yine buyurdu ki: **“Sen olmasaydın eğer,
Hiçbir şey yaratmazdım, olmazdı yer ve gökler.”**

Her Peygamber, kendinin yaşadığı devirde,
Kavminin, her bakımdan üstünüydü o yerde.

"**Resûl-i zîşân**" ise, dünyâ yaratılandan,
Tâ kıyâmete kadar, her devirde, her zaman,

Dünyânın her yerinde gelmiş veya gelecek,
İnsanların hepsinden üstündür, bu bir gerçek.

Kimse üstün olamaz Ondan hiçbir bakımdan,
Onu öyle yaratmış her şeye kâdir olan.

Hicretten elli üç yıl önce, "**Mekke şehri**"nde,
Rebî'ül evvel ayı, onikinci gününde,

Pazartesi gecesi ve sabaha karşı hem,
Dünyâya teşrîfiyle nûrlandı bütün âlem.

Hiçbir şey yaratmadan evvelâ cenâbı Hak,
Peygamber-i zîşânın "**Nûr**"unu eyledi halk.

Önce kendi nûrundan latîf, büyük bir "**Cevher**",
Yaratıp, o cevherden var oldu başka şeyler.

Görünen görünmeyen, her ne ki varsa hattâ,
Hep ondan yaratıldı, ne varsa kâinâtta.

İlk var olan bu cevher, "**Nûr-u Muhammedî**"dir,
Rûhun ve her maddenin menşei bu cevherdir.

Suâl etti Resûle Câbir ibni Abdullah:
(Allah, neyi yarattı önce yâ Resûlallah?)

Buyurdu ki**: (Her şeyden evvelâ cenabı Hak,**
Senin Peygamberinin Nûr'unu eyledi halk.

Yâni benim Nûr'umu, kendinin Nûr'undan hem,
Yarattı ki, o vakit yok idi Lehv ve Kalem.

Ne Cennet, ne Cehennem, yer ve gök, Arş-ü felek,
Yok idi ay ve güneş, yoktu hem ins-ü melek.)

Vaktâ ki Âdem Nebî, topraktan halk olundu,
Bu "**Nûr-u Muhammedî**" onun alnına kondu.

Kendi rûhu verilip, etrâfını görünce,
Alnındaki parlıyan bu "**Nûr**"u gördü önce.

Sonra da ilhâm ile bildirdi cenabı Hak,
Ona, "**Ebû Muhammed**" diyerek etti hitâb.

Dedi ki**: (Yâ ilâhî, bana "**Ebû Muhammed**"**
Diye hitâb edersin, acabâ nedir hikmet?)

"**Başını kaldır da bak**" buyurdu Hak teâlâ,
Kaldırınca gördü ki, yukarda Arş-ı âlâ.

Ve nûrdan "**Ahmed**" diye yazı vardı hem dahî,
Hemen suâl etti ki: **(Bu, kimdir yâ ilâhî?)**

Buyurdu: **(**Evlâdından, bir büyük Peygamberdir,

İsmi, göklerde “**Ahmed”,** Yerlerde **“Muhammed**”dir.

Eğer O olmasaydı, seni halk eylemezdim,
Yeri, göğü ve hattâ hiçbir şey var etmezdim.)

Peygamber efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek Nûr’u) -2-

NÛR KÂFİRDEN GEÇMEDİ

Âdem aleyhisselâm yaratıldığı anda,
Resûlullahın “**Nûr**”u parlıyordu alnında.

Ondan îtibâren de, Resûlullaha kadar,
"Nûr", temiz alınlardan dolaştı hep bu karâr.

Âyet-i kerîmede buyuruldu meâlen:
“Sen, yâni senin nûrun, hep secde edenlerden,

Dolaştırılıp sana intikal eylemiştir”
Yâni Nûr, hiçbir zaman kâfirden geçmemiştir.

Yaratılan ilk insan Âdem aleyhisselâm,
Peygamber-i zîşândan zerre taşıdığından,

Nûr, emânet olarak kondu Onun alnına.
“**Zühre yıldızı**” gibi başladı parlamağa.

Bu zerreyle birlikte “**Nûr**” da Âdem Nebî'den,
“**Havvâ**” vâlidemize geçti müteâkiben.

Hazret-i Havvâ’dan da, “**Şît**” aleyhisselâma,
Ondan da geçiverdi onun evlâtlarına.

Hep temiz erkeklerden, hep temiz kadınlara,
Temiz kadınlardan da, hep temiz adamlara.

Yâni hep mü’minlerden dolaşarak bu minvâl,
Nihâyet sâhibine eylemiştir intikâl.

“**Âdem Nebî**”nin yaşı, vaktâ ki erdi “**Bin**”e,
Hastalanıp, göç etti âhiret âlemine.

Henüz vefât etmeden, “**Şit**” adlı evlâdını,
Çağırıp, yaptı ona şu son nasîhatını:

Buyurdu ki**: (Ey oğlum, alnında parlıyan Nûr,**
Muhammed mustafâya mahsûs olan bir Nûrdur.

Bunu muhâfazada gayret eyle sen dahî,

En pâkize hanıma teslîm et emâneti.

Bu husûsa çok fazla ver sen de ehemmiyyet,
Sen de, çocuklarına böyle eyle vasiyyet.)

Hepsi, babalarının tutup vasiyyetini,
Çok iyi korudular bu “**Nûr**” emânetini.

Hep mü’min alınlardan geçerek o “**Nûr**” yine,
Ulaştı en nihâyet hakîkî sâhibine.

Yâni Resûlullahın dedelerinin hepsi,
"**Mü’min**" ve pek şerefli kimselerdi cümlesi.

Onlardan birisinin, iki oğlu olsaydı,
Veyâhut bir kabîle, ikiye ayılsaydı,

Resûlullahın Nûr’u, daha şerefli olan,
Oğul ve kabîlede bulunurdu her zaman.

Her asırda, Resûl'ün dedesi olan zâtlar,
Yüzlerindeki Nûr’dan bilinirdi âşikâr.

Seçkin bir soy vardı ki, işbu “**Nûr**”u taşıyan,
Onlar, güzel ve nûrlu olurdu başkasından.

Bu nûr'la, o kimseler, kardeşlerinden bile,
Ayrılır, daha üstün olurdu o kabîle.

Hazreti İbrâhimin babası “**Târûh**” dahî,
Asîl bir âileden, temiz bir mü’min idi.

Halîlullah, dünyâya gelmeden önce fakat,
Oğlunu göremeden îmânla etti vefât.

Yine mü’mine idi vâlidesi “**Emîle**”,
Oğluna, bu Târûh’tan kalmış idi hâmile.

“**Âzer**” diye kardeşi var idi ki Târûh’un,
Ölünce, bunun ile evlenmişti bu hâtun.

Âzer, Halîlullahın değildi öz babası,
Hem amcası olurdu, hem de üvey babası.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mübârek Nûr’u) -3-

HAZRET-İ ABDÜLMUTTALİP

Peygamber Efendimiz, “**Kureyş**” kabîlesinden,

Ve “**Hâşimoğulları**” kolundandır esâsen.

Babası “**Abdullah**”tır, onun babası “**Şeybe**”,
Bu, “**Abdülmuttalip**”tir, böyleydi ismi önce.

Şeybe’nin babasının ismi de “**Hâşim**” idi,
Çok asîl, pek şerefli, sevilen bir kişiydi.

Alnındaki “**Nûr**” ile eylemişti temâyüz,
O vefât ettiğinde, çocuktu Şeybe henüz.

Arkadaşları ile, bu Şeybe, Medîne’de,
Ok tâlimi yapardı evlerinin önünde.

Onları seyir için gelen bâzı büyükler,
Şeybe’nin alnındaki “**Nûr**”u görüverdiler.

Dediler ki: **“Bu çocuk, ne de çok mübârektir,
Şerefli bir kimsenin oğlu olsa gerektir.”**

Çünki diğerlerinden değişikti her hâli,
Alnında parlıyordu o Nûr “**Yıldız**” misâli.

Ve ok atma sırası Şeybe’ye geldiğinde,
Herkes ona bakardı büyük merak içinde.

O, yayını gererek oku attı nihâyet,
Baktılar, ok hedefe eyledi tam isâbet.

Heyecanla dedi ki: **“Ben Hâşim’in oğluyum,
Elbette hedefini bulur hep benim okum.”**

Onun bu sözlerinden, insanlar bildiler ki,
Bu, Mekke’li Hâşim’in oğlu imiş meğer ki.

O sırada Hâşim de, Mekke’de etti vefât,
Bunun, “**Muttalip**” diye kardeşi vardı fakat.

Medîneden Mekkeye, bir kişi o günlerde,
Gitti ve Muttalip’le karşılaştı bir yerde.

Dedi ki: **(Medîne’de, senin bir yeğenin var,
Çok zekî ve akıllı, hayrân ona insanlar.**

**Alnında, yıldız gibi parlıyor hem de bir Nûr,
Onun, sizden uzakta durması doğru mudur?)**

Muttalip bunu duydu ve gitti Medîne’ye,
Yeğenini alarak, vâsıl oldu Mekkeye.

Yanındaki Şeybe'yi görünce Mekkeliler,
"Bu çocuk kimin?" diye, ona suâl ettiler.

Muttalip de, cevâben her böyle soranlara,
"**Benim kölemdir**" diye söylerdi hep onlara.

Şeybe'ye, "**Benim kölem**" dediği için ki hep,
"**Abdülmuttalip**" dendi Şeybe'ye bundan sebep.

Misk kokusu duyardı herkes onun yanında,
Resûlullahın "**Nûr**"u parlıyordu alnında.

O Mekkeye gidince, onun ile berâber,
Geldi Mekke şehrine çok hayır, bereketler.

Her ne zaman Mekkede olsa idi kuraklık,
Halk, Abdülmuttalib'e geliyordu hep artık.

Bir duâ etsin diye, ona yalvarırlardı,
O bir duâ edince, hemen yağmur yağardı.

İnsanlar "**Reîs**" seçip, ettiler ona bî'at,
Onun emri altında buldular huzûr, râhat.

O zaman meliklerden kim vardıysa dünyâda,
Onun büyüklüğünü tasdîk etti onlar da.

Hazret-i İbrâhimin dînine tâbi idi,
"**Allah**"ı ma'bûd bilen, hâlis bir mü'min idi.

Hiçbir puta tapmadı bu sebeple hayâttta,
Ve yanlarına bile yaklaşmadı o hattâ.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mübârek Nûr'u) -4-

ZEMZEM KUYUSU

Bir gün Abdülmuttalip, rüyâ gördü bir gece,
Bir kimse gelip onu, îkâz etti şöylece:

(Kalk ey Abdülmuttalip, kaz Zemzem kuyusunu.)
Aynı kişi, üç gece tekrâr etti hep bunu.

Dördüncü gece dahî söyleyince bunu hem,
Ona, Abdülmuttalip sordu ki: **(Nedir Zemzem?)**

Dedi: (O, bir sudur ki, bahşetti Hak teâlâ,
Dibine erişilmez, eksilmez suyu aslâ.

Dönyânın dört ucundan, hacılar gelse şâyet,
O, binlerce hacıya yine eder kifâyet.

Susuzları kandırır, aç olanı doyurur,
Hattâ hasta olanlar içseler, şifâ olur.)

Sordu Abdülmuttalip: **(Nerdedir o su şu an?)**
O kimse târif edip, gâib oldu ortadan.

Uykusundan uyanıp, o gün sabah olunca,
O yere gitti hemen, oğlu ile doğruca.

Târif edilen yeri kazmağa başladılar,
Biraz sonra, kuyunun ağzı oldu âşikâr.

Kureyşliler onları ediyorlardı tâkip,
O zaman dediler ki: **(Bak ey Abdülmuttalip,**

Babamız İsmâil'in kuyusu bu Vallahi,
Ortak eylemelisin bu işe bizi dahî.)

Lâkin Abdülmuttalip, derhâl karşı çıkarak,
Dedi ki: **(Bunu bana bahşetti cenâbı Hak.)**

O zaman Kureyşliler, Onu tehdît ettiler,
"**Sen başa çıkamazsın bizim ile**" dediler.

"Tek oğlundan başkaca, bir kimsen yoktur senin,
Bize karşı çıkmağa, kâfi gelmez kuvvetin."

O an Abdülmuttalip, içi çok burkularak,
Şöyle duâ eyledi Rabbine yalvararak:

(Yâ Rab, bana on oğul edersen eğer ihsân,
Onların birisini, ederim sana kurbân.)

Ve sonra düşündü ki: **"Yalnızım oğlum ile,**
Anlaşmaya gideyim ben bu Kureyşlilerle."

Kazmayı bırakarak, dedi: **(Ey Kureyş halkı,**
Hakeme gidelim ki, bu işte kimdir haklı?)

Onlar dahî bu hakem fikrinde anlaştılar,
Şam'da bir kâhin vardı, hemen yola çıktılar.

Kervan sıcak çöllerde giderken yolda fakat,
"**Susuzluk**"tan kimsede kalmadı güç ve tâkat.

Öyle bunaldılar ki susuzluktan cümlesi,
Artık "**Bir damla su**"ya, can atar oldu hepsi.

Lâkin çöl ortasında, imkânsızdı su bulmak,
Hayâtttan ümîdini kesmiş idi cümle halk.

Lâkin Abdülmuttalip, etrâfta su ararken,
Devesinin ayağı bir taşa değdi birden.

Taş yerinden oynayıp, "**Su**" çıktı birden bire,
Yolcular çok sevinip, Koşuştular o yere.

Kana kana su içip, buldular yeni hayâtt,
Ona karşı, çok mahcûb oldular hepsi fakat.

Dediler**: (Bizim sana, sözümüz yoktur artık,
Elbette o kuyuyu, senin kazman muvâfık.**

**Bu husûsta, hepimiz sana hak veriyoruz,
Kâhine gitmeğe de lüzûm yok, dönüyoruz.)**

O gün Abdülmuttalip, o "**Nûr**"un hürmetine,
Erdi Zemzem suyunu çıkarma şerefine.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mübârek nûr'u) -5-

KURBÂNLIK OĞUL

İşte Abdülmuttalip, o Zemzem kuyusunu,
Kazıp da çıkarınca, meşhûr "**Zemzem suyu**"nu,

Kureyşliler, bu sudan etti çok istifâde,
Onun şânı, şöhreti arttı daha ziyâde.

Bu hâdiseden sonra, yıllar geçti aradan,
Kendisine "**On oğul**" ihsân etti Yaradan.

Bunlardan "**Abdullah**"ı, en fazla seviyordu,
Zâra Onun alnında o "**Nûr**" parıldıyordu.

Bir gece, rüyâsında dendi ki kendisine:
"Bir nezrin vardı senin, onu getir yerine."

Korku ile uyandı sabah Abdülmuttalip,
Bir "**Koç**" kurbân eyledi, rüyâyı müteâkip.

Lâkin gece rüyâda, Ona, ertesi günü,
Denildi ki**: (Kurbân et, o koçtan büyüğünü.)**

Uyanıp düşündü ki: "**Var elbet bunda bir sır**".
İkinci günü ise, kurbân etti bir "**Sığır**".

Lâkin gece rüyâda, kendisine aynı ses,
Şöyle nidâ etti ki: **(Daha büyüğünü kes!)**

Sordu ki**: (Ondan büyük kurbânlık ne ola ki?)**
Dendi ki: **(Yıllar önce, bir adağın vardı ki,**

On oğlundan birini kurbân edecektin ya,
İşte o adağının hükmünü eyle icrâ.)

Sabah Abdülmuttalip, toplayıp evlâdını,
Söyledi yıllar önce yaptığı adağını.

Dedi ki: **(Birinizi, kurbân etmem gerekir,**
Bu husûsta, sizlerin acabâ fikri nedir?)

Bu fikre, hiçbirisi etmedi muhâlefet,
Dediler: **(Hangimizi istiyorsan kurbân et.)**

Buna, Abdülmuttalip sevinip, hemen sonra,
On oğlu arasında, çekiverdi bir kur'a.

İlk kur'a, "**Abdullah**"a eylemişti isâbet,
Lâkin Ona, hepsinden beslerdi çok muhabbet.

Çünki "**Nûr**", Abdullah'ın alnında parlıyordu,
Üzüldü, sendeledi, gözleri yaşla doldu.

Bir eline "**Bıçağı**", birine "**Abdullah**"ı,
Alıp geldi Kâ'beye, yapmak için adağı.

Lâkin akrabâları eylediler i'tirâz,
Dediler ki: **(Oğlunu boğazlama, dur biraz.**

Rabbini, başka türlü râzı edebilirsin,
Bir kâhine danış da, o sana yol göstersin.)

O dahî bir kâhine açtı bu vaziyeti,
O sordu: **(Bir insanın, sizde nedir diyeti?)**

"**On devedir**" deyince, dedi ki: (On deveyle,
Oğlunuz arasında, kur'a çekin siz hele.

Oğlunuza çıksa da, onu kurbân etmeyin,
On deve ilâveyle, kur'aya devam edin.

Kur'anız develere çıkıncaya kadar tam,
Böyle hep arttırarak kur'aya edin devam.)

Hemen Abdülmuttalip, gelerek Beytullaha,

On kur’a çektiyse de, çıktı hep Abdullaha.

Her kur’ada “**On deve**” arttırıp çekti tekrâr,
Develerin sayısı artardı onar onar.

“**Yüz**”e bâliğ olunca develer en nihâyet,
Kur’a da, develere eylemişti isâbet.

Kesti o "**Yüz deve**"yi o gün Abdülmuttalip,
Dağıttı fakîrlere, kendileri yemeyip.

Resûl’ün ecdâdından “**İsmâil Peygamber**” de,
Aynen böyle kurbânlık olmuştu o devirde.

Bir hadîs-i şerîfte, bu, beyân olunmuştur,
“**Ben, iki kurbânlığın oğluyum**” buyurmuştur.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek Nûr’u) -6-

HAZRET-İ ABDULLAH

İki cihân güneşi Peygamber-i zîşân’ın,
Mübârek babaları hazret-i Abdullah’ın,

Dünyâya geldiğinde, bilcümle ehli kitâb,
O gün, birbirlerine ettiler şöyle hitâb:

“İşte, âhir zamanda gelecek son Resûlün,
Babası olan kişi, dünyâya geldi bu gün.”

Ve benî İsrâil’in yanlarında, o vakit,
Bir “**Cübbe**” var idi ki “**Yahyâ Nebî**”ye âit,

Şehîd olduğu zaman, bu vardı üzerinde,
Ve mübârek kanından, iz vardı çok yerinde.

Hem de kitaplarında şöylece yazardı ki:
“Bu cübbeye bulaşan o kanlar, ne zaman ki,

Tâzelenip damlarsa, son gelecek Resûlün,
Babası olacak zât, dünyâya gelir o gün.”

Vaktâ ki cübbedeki o kan tâze olunca,
Ve damla damla olup, akmağa başlayınca,

İsâail oğulları, buna vâkıf oldular,
O zâtın doğduğunu yakînen anladılar.

Ve lâkin kıskandılar öğrenip hemen sonra,

Kendi kavimlerinden gelmemişti O zîra.

Hattâ öldürmek için, yaptılar çok sûikast,
“**Nûr**”un bereketiyle, korunurdu O fakat.

Ne zaman ki “**Abdullah**”, erdi bülûğ çağına,
Güzellikte, benziyen hiç kimse yoktu Ona.

Bu yüzden, kızlarını, nice nâmlı kişiler,
Ona vermek üzere, gayrete giriştiler.

Ve nice hükümdarlar vardı ki o gün hattâ,
Ona kız vermek için, yarıştılar âdetâ.

Ve Abdülmuttalibe gelerek dediler ki:
(Kızımızı oğluna alır isen eğer ki,

Biz her şarta râzıyız, yeter ki sen kabûl et.)
Lâkin Abdülmuttalib, hepsini ederdi red.

Ne zaman ki Abdullah, girdi onsekizine,
Herkes hayrân olurdu Onun güzelliğine.

Alnında “**Nûr-u Nebî,**” güneş gibi parlardı,
Onu gören kızların, gönlü Ona akardı.

“**İkiyüz**”'e yakın kız, Mekkeye gelerek hep,
Onunla evlenmeği ettiler arzû, talep.

Lâkin Abdulmuttalib, oğluna en mükemmel,
En kibâr ve en asîl, huyu ve yüzü güzel,

Bir kız arar idi ki, hem o Halîlullahın,
"**Hanîf**" denen dînine bağlı olsun bihakkın.

Hazreti Abdullah'ta vardı böyle asâlet,
Lâkin benî İsrâil, ettiler Onu haset.

Hattâ öldürmek için, and içip söz verdiler,
Silâhlı “**Yetmiş kişi**”, Mekkeye gönderdiler.

Nihâyet Abdullah’ın, kırda olduğu bir gün,
Kılıçlarını çekip, saldırdılar topyekün.

Ve lâkin Abdullah’ın akrabâsından olan,
“**Vehb bin Abdi Menâf**” da yakında idi o an,

Birkaç arkadaşıyla ava çıkmıştı o da,
"**Abdullah**"ın hâlini gördüler o arada.

Lâkin karşı koymağa, güç yetiremediler,
Zîra “**Yetmiş kişi**”ydi ona hücûm edenler.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek Nûr’u) -7-

NÛR ÂMİNE’YE GEÇTİ

İsrâil oğulları, “**Yetmiş kişi**” hep birden,
Hazreti “**Abdullah**”a saldırdılar âniden.

“**Vehb bin Abdi Menâf**” da, birkaç arkadaşıyle,
Karşı koymak istedi akrabâlık aşkıyle.

Lâkin kalabalıktı İsrâil oğulları,
İyilikle durdurmak istediler onları.

Bu maksatla onlara yaklaşınca velhâsıl,
Gördüler ki gâibden “**Bir ordu**” oldu hâsıl.

Yağız atlara binmiş, kılıçlı çok kişiler,
Yıldırım gibi gelip, imdâda yetiştiler.

Üstlerine saldırıp, "**Tekbîr**" sedâlariyle,
Kılıçtan geçirdiler onları tamâmiyle.

Hazreti Abdullah'ın akrabâsından olan,
“Vehb ibni Abdi Menâf”, hayrette kaldı o an.

Abdullah’ın, gâibden nasıl korunduğunu,
Görüp, hanımına da anlattı gidip bunu.

Ve karâr verdiler ki: **“Kızımız Âmine’yi,**
Bu yiğide verirsek, olur uygun ve iyi.”

Abdülmuttalip dahî düşünür idi ki hem:
“Âmine’yi, oğluma gidip talep eylesem.”

Duymuştu zîra Onun “**Dîne bağlılığı**”nı,
“**Hüsnü cemâli**” ile, “**İffet**” ve “**Hayâ**”sını.

Bunları düşünerek bir gün Abdülmuttalip,
“**Âmine**”yi, oğluna istedi hemen gidip.

Vehb cevâben dedi ki: **“Ey amcaoğlu, zâten,**
Bu bapta, biz de böyle düşünürdük esâsen.”

Anlatıp bir gün önce gördüğü hâdiseyi,
Dedi: (Dün karâr verdik, kızı Ona vermeği.

Annesi de bu gece, bir rüyâ görmüş ki hem,
“**Nûr**” girmiş evimize, çok parlak ve muhteşem.

Ben de gördüm, dedemiz “**İbrâhim Peygamber**”i,
Bana buyurdular ki: **“Kızınız âmine’yi,**

Abdülmuttalip oğlu Abdullah’a vererek,
Kıydım nikâhlarını, yap sen de neyse gerek.”

Bu rüyânın te'siri altındayım bu gün hep,
Diyordum ki: **“Ne zaman gelirler onlar acep?”)**

Bunları dinleyince, hemen Abdülmuttalip,
Sevindi, hayret etti “**Allahü ekber**” deyip.

Ve ondört yaşındaki “**Âmine**”yi, o sabah,
Onsekiz yaşındaki oğluna etti nikâh.

Vaktâ ki “**Nûr-u şerîf**” geçince annesine,
Kurt kuş müjde verdiler, bunu birbirlerine.

Ve yıkıldı o gece Kâ’bede bütün putlar,
Yağmur yağıp, son buldu uzun süren kıtlıklar.

Öyle mahsul verdi ki Mekke’ye Hak teâlâ,
“**Bolluk senesi**” diye ad verdiler o yıla.

Resûlullah, dünyâya teşrîflerinden önce,
Vefât etti “**Abdullah**”, bir seferden dönünce.

Yirmibeş yaşındaydı, olunca vuslat-ı Hak,
İşitip, koca şehir üzüntüye oldu gark.

Melekler de üzülüp, dediler ki o anda:
“Ey Rabbimiz, Resûl’ün yetim kaldı dünyâda.”

Hak teâlâ buyurdu**: “Ey benim meleklerim,**
Onun koruyucusu ve yardımcısı benim.”

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek Nûr’u) -8-

BAŞI NİÇİN AĞRIMIŞ ?

“**Humeyr bin Rebî**” adlı vardı ki bir hükümdar,
Hükmederdi geniş bir ülkeye o zamanlar.

Lâkin “**Mecûsî**” olup, ateşe tapıyordu,
Yanında, dörtyüz bilgin hazır bulunuyordu.

Bu hükümdar, bir zaman geldi "**Mekke şehri**"ne,

Lâkin hürmet etmedi ahâli kendisine.

Hemen adamlarına sordu ki şu suâli:
(Neden çok kibirlidir bu yerdeki ahâli?)

Dediler ki: **(Efendim, Arab'dır bu insanlar,
Çok asîl, pek şerefli kimsedir hepsi bunlar.**

Zîra "Kâ'be**" denilen bir ev var ki burada,
Allahın evi olup, eşi yoktur dünyâda.)**

Hakîkatı onlardan öğrenince hükümdar,
Düşündü: **"Bu ev için gururlu demek bunlar.**

**Öyleyse temelinden yıkayım ben bu evi,
Yıkılsın bunların da gurur ve kibirleri."**

Melikin kafasına "Bu fikir" girdiğinde,
Şiddetli "**Bir ağrı**" da girdi berâberinde.

Kıvrandı gece gündüz ağrının şiddetinden,
Hattâ yaşlar boşandı burnundan, gözlerinden.

Bezdirince bu ağrı nihâyet kendisini,
Çağırdı huzûruna bilginlerin hepsini.

Başının ağrısını söyleyip herbirine,
Dedi**: (Bir çâre bulun bu başımın derdine.)**

Bilginler bunun için çalıştılar durmadan,
Lâkin bulamadılar derdine çâre, derman.

Onlardan bir tânesi, sordu ki hükümdara:
(Kalbinizden bir fikir geçti mi hiç bu ara?)

Dedi: **(Gelir zihnime, her düşünce ve fikir,
Senin bu bahsettiğin nasıl bir düşüncedir?)**

Bilgin dedi: **(Efendim, bu günlerde, gizliden,
Kâ'be için bir fikir geçti mi zihninizden?)**

Dedi: (Evet, kalbimden geçirdim ki "**Bu evi,
Yıkayım da, halkının yıkılsın kibirleri.")**

Dedi ki: (**Hükümdârım, işte budur muhakkak,
Başınızın derdine tek sebep budur ancak.**

**Zîra o ev sâhibi, vâkıftır her şeylere,
Aynıdır Ona göre gizli ve âşikâre.**

Eğer vaz geçerseniz bu kötü fikrinizden,
Hemen kurtulursunuz bu mühim derdinizden.)

Dinledi o hükümdar onun nasîhatini,
O fikirden vazgeçip, düzeltti niyetini.

Ne zaman ki o "**Fikir**" çıkınca kafasından,
Başındaki "**Ağrı**" da çıktı hemen ardından.

Çok sevinip, Allaha îmân etti nihâyet,
Mekke ahâlisine gösterdi saygı, hürmet.

Gurur ve kibirini atarak bir tarafa,
Geldi tevâzû ile Beytullahı tavâfa.

Sonra da çok yemekler yaptırıp sini sini,
Dâvet etti bilcümle Mekke ahâlisini.

O gece rüyâsında dendi ki kendisine:
(Nasıl ikrâm ettinse Mekke ahâlisine,

Beyti şerîfe dahî, eyle ta'zim ve hürmet,
Üzerini bir şeyle örterek eyle hizmet.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek Nûr'u) -9-

MERHABÂ SÂLİH KARDEŞ

"**Humeyr**"e, rüyâsında "**Kâ'beyi ört**" denince,
Uyanıp ferahladı, gark oldu bir sevince.

Ve o sabah, "**Hasır**"dan bir örtü yapıp hemen,
Gidip örttü Kâ'beyi, hiç vakit geçirmeden.

O gece, rüyâsında dendi ki ona yine:
(Hasır lâyık değildir Kâ'benin üzerine.)

Sabahleyin, hasırı kaldırıp o hükümdar,
"**Kumaş**"tan örtü ile Kâbe'yi örttü tekrâr.

Bu sefer rüyâsında dendi ki kendisine:
(Bu ev elbet lâyıktır daha kıymetlisine.)

Sabahleyin onu da kaldırıp bir tarafa,
"**En kıymetli kumaş**"la örttü onu bu defâ.

Kâ'benin üzerine her sene örtü yapmak,
Bu melik zamanından kaldı âdet olarak.

Sonra da vedâ edip Mekke ahâlisine,
Geldi adamlarıyle Medîne beldesine.

Bilginler kendisine ettiler ki şöyle arz:
(Bu yerd kalmamızı ederiz sizden niyâz.

Zîra âhir zamanda gelecek "**Son Peygamber**",
Yakın bir gelecekte bu yere teşrîf eder.

İsmi “**Muhammed**”dir ki o gelecek Resûl’ün,
Yayılır her tarafa Onun dîni gün be gün.

İsterseniz cümlemiz kalalım bu beldede,
O "**Yüce Peygamber**"i bekliyelim bu yerde.)

Hükümdar, bu teklîfe eyledi muvâfakat,
Zîra o Peygambere meftûn oldu o sâat.

Sonra bir mektup yazıp o Resûl’e hitâben,
Teslîm etti o zarfı, birine o gün hemen.

Ve tenbih eyledi ki**: “Bu mektup, elden ele,**
Dolaşarak ulaşsın o büyük Peygambere.”

Şöyle yazmış idi ki mektûbunu o günden:
(Bu, gelecek Resûl’e yazılmıştır Humeyr’den.

Ey Allahın Resûlü, görmedimse de seni,
İnandım, kabûl ettim senin nübüvvetini.

Ben de, senin dînine girdim tam inanarak,
Şimdiden kabûl ettim, Peygambersin sen elhak.

Ümmetinin içine dâhil eyle beni de,
Kıyâmet günü olur görüşmemiz belki de.)

Mektûbu mühürleyip, teslîm etti onlara,
Bu mektûp, dolaşarak babadan oğullara,

Nihâyet “**Hâlid bin Zeyd**” hazretlerine kadar,
Geldi zâyi' olmadan, elden ele bu karâr.

Vaktâ ki Resûlullah hicret eylediğinde,
Medîne yakınında konakladı bir yerde.

Medîneli mü’minler, aldılar bunu haber,
Mektûbu, “**Ebî Leylî**” nâm birine verdiler.

Dediler**: (Bu mektûbu al ve hemen çık yola,**
Allahın Resûlü’nü yarı yolda karşıla.)

O gidip görüşünce Allahın Habîbiyle,
Hitâb etti Peygamber ona kendi adiyle.

Buyurdu: (**O mektûbu çıkar yâ Ebâ Leylî,
Bakalım neler yazmış kardeşim İbni Rebî?)**

Ebî Leylî, mektûbu çıkarıp verdi hemen,
Resûlullah okuyup, râzı oldu Humeyr’den.

Hattâ çok sevinirek yazdığı bu mektûba,
Üç defâ buyurdu ki: **“Sâlih kardeş, merhabâ”.**

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mübârek Nûr’u) -10-

FİL VAK’ASI

Peygamber-i zîşânın doğumuna, iki ay,
Vardı ki, o günlerde vâki oldu bir olay.

Yemende bir hükümdar var idi ki bir zaman,
Adı “**Ebrehe**” olup, değil idi müslümân.

Bu hükümdar gördü ki, her senede bir kere,
İnsanlar, gürûh gürûh gidiyorlar bir yere.

O bunları görünce, eyledi hayli merak,
Bir gün adamlarını yanına çağırarak,

Sordu ki: **(Bu insanlar, böyle yaya, süvârî,
Nereye gidiyorlar ve nedir gâyeleri?)**

Dediler ki: **(Bir hâne var ki Mekke şehrinde,
Ziyârete giderler onu Hac mevsiminde.**

**Zîra müslümânlarca çok kutsal ve mükerrem,
Ev olup, ziyâreti büyük ibâdettir hem.)**

Sordu ki: **(O hâneyi ne ile yapmışlardır?)**
Dediler ki: **(Esâsı, yalnız taş ve topraktır.**

**Lâkin Hak teâlânın indindeki kıymeti,
Çok olup, bunun için celb eder bu milleti.)**

Ebrehe düşündü ki: **“Onun mukâbilinde,
Bir bina yapayım ki ben de San’a şehrinde,**

**Olmasın o binanın dünyâda bir benzeri,
Herkes, ziyâret için tercîh etsin bu evi.”**

Verdi bu vazîfeyi en meşhûr mi'mârlara,
Harcadı bunun için, milyarla altın, para.

Bizans imparatoru olan kimseye dahî,
Arz edip, yardımını istedi bizâtihî.

Muhteşem “**Bir kilise**” yaptılar özenerek,
Altın yaldızlar ile süslediler onu pek.

Ve hemen dört bir yana verdiler ki bir haber,
Herkes, bu kiliseyi ziyârete geleler.

Lâkin gelen olmadı onun ziyâretine,
Hekes, eskisi gibi “**Kâ’be**”ye gitti yine.

Onun bu binasına etmediler i'tibâr,
Hakâret gözü ile ettiler ona nazar.

Bu durum, Ebrehe’nin çok bozdu moralini,
Halbuki tutar mıydı bu, "**Ka’be**"nin yerini?

O günlerde biri de, bu binaya girerek,
Geceledi içerde bir yerde gizlenerek.

Hakâret maksadıyla, binanın her yerine,
Pisleyip, terk eyledi binayı hemen yine.

Bekçiler, sabahleyin vaziyeti gördüler,
Ve hemen Ebrehe’ye bunu haber verdiler.

Ebrehe bunu duyup, gadablandı bir nice,
Aklı başından gidip, sinirlendi iyice.

Dedi ki: (**Ben de gidip, Kâ’beyi yıkacağım,**
Öyle ki, taş üstünde taş bırakmıyacağım.

Bunun intikâmını alacağım) diyerek,
Topladı ordusunu fenâ hiddetlenerek.

“**Mahmûde**” nâmı ile bir fil’i vardı onun,
Harplerde, en ilerde, o giderdi ordunun.

O bulunduğu zaman harplerin birisinde,
Ordu gâlip gelirdi bu filin sâyesinde.

“**Üçyüzbin**” askeriyle, “**Dörtbin**” de fil'i vardı,
Hele “**Mahmûde fili**”, medâr-ı iftihârdı.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek Nûr’u) -11

KA’BENİN SÂHİBİ VAR

“**Ebrehe**”, ordusuyla çıktı bir gün Yemen’den,
Maksadı, Beytullahı yıkmaktı gidip hemen.

Geldi koca orduyla Mekkenin sınırına,
Başladı Beytullaha "**Hücûm**" hazırlığına.

Önce, bir adamını gönderdi ileriye,
“**Kureyş’in mallarını yağma edip gel**” diye.

O, Abdülmuttalib’in şahsî develerini,
Sürerek, Ebrehe’ye arz eyledi hepsini.

Lâkin Abdülmuttalip buna vâkıf olunca,
Üzülüp, Ebrehe’ye gidiverdi doğruca.

Uzun boylu, heybetli, güzel ve nûrâniydi,
Kavmin reîsi olup, i'tibâr sâhibiydi.

Çadırdan içeriye girince birden bire,
"**Ebrehe**" onu görüp, tahtından indi yere.

Kalbinden geçirdi ki: “Bu melik şimdi benden,
Her ne talep ederse, yaparım onu hemen.

Hattâ “**Kâ’beyi yıkma**” dese dahî o bana,
Yıkmam, geri dönerim bu zâtın hâtırına.”

Sonra dedi: **(Ey melik, herhangi bir arzuhâl,**
Üzere geldin ise, yapayım onu derhâl.)

Ona, Abdülmuttalip dedi ki: **(Erleriniz,**
Develerimi almış, lütfen geri veriniz.)

Ebrehe öğrenince Onun bu gâyesini,
Dedi: (Ulu bir kişi sanmıştım ben de seni.

Kâ’beyi yıkmak için gelmiştim halbuki ben,
Sen, “**Büyük**” bir meliksin bu yerde hakîkaten.

Sana yakışırdı ki, “**Büyük şey**” dileyesin,
Meselâ “**Beytullahı sakın yıkma**” diyesin.

Lâkin sen istiyorsun üç beş tâne deveni,
Senin bu davranışın, hayrete soktu beni.)

O dedi: **(Benim olan, bu ikiyüz devedir,**
Bu yüzden, beni yalnız onlar ilgilendirir.

Beytullah'a gelince, karışmam ona zinhâr,
Zîra benim değildir, Kâ'benin sâhibi var.)

Ebrehe sinirlenip, dedi: **"Kimmiş sâhibi?**
Ben o evi yıkıp da, sürerim tarla gibi."

Abdülmuttalip ise istihzâ eyliyerek,
Mekkeye döndü geri "**Sen bilirsin**" diyerek.

Mü'minleri toplayıp, yaklaştı Beytullaha,
Halkasına yapışıp, duâ etti Allaha:

(Ey yerlerin, göklerin tek sâhibi Allahım,
Herkes, kendi evini korur ve eder yardım.

Bu hâne de senindir ve lâkin bu ahmaklar,
Orduyla gelmişler ki, bu evini yıkalar.

Eğer izin verirsen, bileceğin iş elbet,
Muhâfaza edersen, senindir güç ve kuvvet.)

Böylece tazarrûda bulunup o mü'minler,
Sonra da toplu hâlde, dağlara çekildiler.

Ebrehe, "**Mahmûde**"yi koydu ordu önüne,
Sonra da ordusunu sürdü "**Kâ'be yönü**"ne.

Onun asıl ümîdi, "**Mahmûde fili**"ndeydi,
Zîra muvaffakiyyet, ona bağlı bir şeydi.

Lâkin umduğu gibi olmıyacaktı elbet,
Bekliyordu onları, çok korkunç bir âkibet.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mübârek Nûr'u) -12-

HEPSİ HELÂK OLDULAR

Ebrehe, "**Mahmûde**"ye bindirdi ki birini,
O, aslen mü'min olup, gizlerdi kendisini.

Hem de "**Nukayl bin Lebîb**" diyorlardı ki ona,
Eğilip, şöyle dedi o filin kulağına:

(Dikkat et, Beytullahı yıkmağa gidiyorsun,
Sakın hücûm etme ki, yoksa helâk olursun.)

Sürdüler Mahmûde’yi sonra "**Kâ’be**" yönüne,
Lâkin o yürümeyip, bakıyordu önüne.

Okşadılar gitmedi, vurdular kâr etmedi,
Önüne yem koydular, bir adım yürümedi.

Başka yöne sürdüler, gitti hem de koşarak,
Lâkin "**Kâ’be yönü**"ne gitmedi tek bir ayak.

Nukayl’ın o sözüne uymuş idi tâbii,
Sanki olduğu yere çakılmıştı mıh gibi.

Hiç böyle değillerdi halbuki diğer filler,
Lâkin Mahmûde’deydi o gün bütün ümitler.

İşte tam o sırada, deniz ötelerinden,
Garip bir “**Kuş sürüsü**” peydâh oldu ki birden,

O yerde, böyle kuşlar hiç de bulunmuyordu,
Her biri, gagasında birer “**Taş**” tutuyordu.

Taşlar, “**Nohut**”tan küçük, büyüktü “**Mercimek**”ten,
Geldiler dalga dalga bir bilinmez cihetten.

Ebrehe ve ordusu, kaç kişiyse o zaman,
Kuşlar da o kadardı, değildi fazla, noksan.

Evvelâ Beytullahı tavâf eden o kuşlar,
Gelip, o askerlerin üzerinde durdular.

Attılar o taşları onların üzerine,
Bu vazîfeyi görüp, gittiler geri yine.

Her bir taş, bir askerin girerek kafasından,
“**Mermi gibi**” deler ve çıkardı ayağından.

Miğferli olsa bile, etmiyordu yine fark,
Her taş, vazîfesini yapıyordu muhakkak.

Velhâsıl Ebrehe’nin askerleri, filleri,
Yalnız "**Mahmûde**" hâriç, helâk oldu herbiri.

Ebrehe bunu görüp, kaçtı memleketine,
Ve yolda yakalandı bir “**Cüzzâm**” illetine.

Bir anda, her yerine yayılmıştı işbu dert,
Sonra memleketine vâsıl oldu nihâyet.

Ve lâkin Ebrehe’nin kahrına me'mur olan,
O "**Kuş**" da, başı üzre gelmiş idi havadan.

Vazîfesi gereği, o da attı taşını,
Deldi taş mermi gibi Ebrehenin başını.

Ayağından çıktı ve o dahî oldu helâk,
Hakk'a karşı duranın, sonu budur muhakkak.

Ebrehe askerine, müslümânlar geriden,
Bakıp, hiçbir hareket görmeyince birinden,

Dediler: **(Öğrenelim vaziyeti bir gidip**.)
Akıllı bir zât idi lâkin Abdülmuttalip.

Dedi ki: **(Bekliyelim, belki de bu kâfirler,**
Hareketsiz durmakla, hîle yapabilirler.

Ben sessizce yaklaşıp, göreyim hâllerini,
Şâyet geri dönmezsem, tâkip edin siz beni.)

Gidip şâhid oldu ki, cümlesi olmuş helâk,
Vermiş cezâlarını onların cenâbı Hak.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mübârek nûr'u) -13-

MÜJDE HABERLERİ

"**Peygamber-i zîşân**"ın dünyâya geleceği,
İlk Peygamber, hazreti Âdem Nebîden beri,

Gelen her Peygambere, hem de ümmetlerine,
Hep haber verilmiştir istisnâsız hepsine.

Mûsâ Kelîmullahın "**Tevrât**"ında dahî hem,
Yazıyor ki: (O, öyle zâttır ki, çok mükerrem,

Himmeti yüksek olup, yardımı ziyâdedir,
O, güzeller güzeli, temizler temizidir.

O, sohbette yumuşak, taksîmde olur âdil,
Kâfirler karşısında çok serttir, âciz değil.

Yaşlıya hürmet eder, şefkat eder küçüğe,
Esîrlere acır ve şükreder az bir şeye.

O, hep güler yüzlüdür, kahkaha etmez fakat,
Ümmîdir, hiçbir şeyi etmemiştir kırâat.

Hiçbir şey okumadan, yazmadan tek şey bile,
Ona bildirilmiştir her ilim tamâmiyle.

Katı kalpli değildir, kötü huy Onda olmaz,
Çarşı ve pazarlarda yüksek sesle bağırmaz.

Onun ümmeti dahî, çok iyi huyudurlar,
Birbirlerine karşı merhametli olurlar.

Hep "**Allah**"ı anarlar onlar yüksek yerlerde,
Hakk'a dâvet ederler halkı minârelerde.

Allahın Resûlüdür, Onun adı "**Muhammed**",
Onun gelmesi ile, kalplerden gider gaflet.

O, Mekkede doğar ve hizmet eder dînine,
Medîneden tâ Şam'a, geçer Onun eline.

Doğru olan hak dîni, yerleştirmedikçe tâm,
Dünyâdan almam Onu, hayâtı bulmaz hitâm.

Onun bereketiyle görür kör ve a'mâlar,
Ve yine duyar olur, işitmiyen kulaklar.)

"**Zebûr**"da: (Eli açık, çok cömerttir O yâni,
Yumuşak, tatlı sözlü, çok güzeldir nûrânî.

O, çok ağlar, az güler, az uyur, çok düşünür,
O, hoş yaratılışlı, hem de güzel yüzlüdür.

Sözleri gönül alır ve rûhları cezbeder,
Kalbi hasta olanın, tabîbidir o Server.

Ey Habîbim, sıyırıp himmet kılıcını tâm,
Alasın benim için kâfirlerden intikâm.

Bilcümle kâfirlerin başları, gün gelecek,
Kerâmetli ellerin önünde eğilecek.)

Hak olan "**İncîl**"de de yazar ki: (O, çok yemez,
O, hiç hîle yapmaz ve kimseyi kötülemez.

O, hiç cimri değildir, cömerttir hem de fazla,
Kendi için, kimseden intikâm almaz aslâ.

O, hiç acele etmez, değildir tembel dahî,
O, çalışanı sever, gıybet etmez kimseyi.

O "**Muhammed**", dünyâya gelseydi bu gün şâyet,
Benim nübüvvetime eder idi şehâdet.

Gerçi bana, siz dahî şehâdet edersiniz,

Çünki siz, benim ile çoktan berâbersiniz.

Ben, bunları şu anda söylüyorum ki size,
Sürçmesin ayağınız düşüp de bir şüpheye.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek Nûr'u) -14-

ZULUMÂT VE ÂB-I HAYÂT

"**Peygamber-i zîşân**"ın doğmasına mukaddem,
Çok müthiş bir zulmete gömülmüştü bu âlem.

İnsanlar azgınlaşmış, unutmuştu "**Allah**"ı,
Yayılmıştı her yere mazlûmun âh-ü vâhı.

Unutulmuş, Allahın gönderdiği "**Hak din**"ler,
Almıştı yerlerini, beşerî düşünceler.

"**Mûsâ Kelîmullah**"ın dîni unutulmuştu,
"**Tevrât**" yok edilmiş ve tamâmen bozulmuştu.

"**Hazreti Îsâ**"nın da dîni hıristiyânlık,
Bozulup, "**Üç tanrı**"ya inanılırdı artık.

Îrânlılar, şaşkınca "**Ateş**"e tapıyordu,
Bin senedir o ateş, hiç söndürülmüyordu.

Arabistânda dahî, insanlar çok sapıtmış,
"**Put**" yerleştirmişlerdi Kâ'beye üçyüzaltmış.

Beytullahın olduğu Mekke'de bile, o an,
Sel gibi akıyordu küfür, günâh ve isyân.

Son haddine varmıştı zulüm ve ahlâksızlık,
İftihâr vesîlesi olmuştu bunlar artık.

Dînî, rûhî, siyâsî bakımdan Arabistân,
Kopkoyu bir karanlık içindeydi o zaman.

"**Zamân-ı câhiliyye**" denir ki o devire,
Azgınlık ve şaşkınlık yayılmıştı her yere.

Ne içtimâî düzen, ne siyâsî bir nizâm,
Olmayıp, karışıklık sarmıştı her yeri tâm.

İçki, kumar, hırsızlık, zinâ ve ahlâksızlık,
İcrâ ediliyordu ne varsa her fenâlık.

Kadınlar, bir "**Mal**" gibi alınıp satılırdı,

Kız çocuğu doğması, zül, ayıp sayılırdı.

Felâket, yüz karası gelirdi bu onlara,
Kızları, diri diri gömerlerdi kumlara.

“**Babacığım!**” diyerek boynuna sarılsa da,
Acı feryâtlar ile, ağlayıp yalvarsa da,

Yine de gömerlerdi onları diri diri,
Hiç bu cinâyetlerden sızlamazdı kalpleri.

Bütün bunlardan başka, hazreti “**İbrâhîm**”in,
“**Hanîf dîni**”ne bağlı, inançlı, temiz mü’min,

Kimseler de vardı ki, Allaha inanırlar,
Ve uzak dururlardı putlardan yalnız bunlar.

Peygamber-i zîşânın anne, baba, dedesi,
Böyle kimselerdi hep, bilcümle sülâlesi.

Lâkin o azgınları, ebedî Cehennemden,
Kurtaracak "**Kahramân**" lâzımdı çok geçmeden.

Nitekim doğmasına, az zaman kalmıştı hem.
Onu karşılamağa hazırlanırdı âlem.

İnsanlara, ebedî refâhı göstermeğe,
Bir "**Merhamet deryâsı**" geliyordu bu kere.

“**Makâm-ı mahmûd**” ile “**Şefâat-i kübrâ**”nın,
Sâhibi geliyordu hem dahî gâyet yakın.

Hep temiz alınlardan gelen “**Nûr**”un sâhibi,
O eşsiz “**Büyük insan**” geliyordu nûr gibi.

Allahü teâlânın “**Habîbim**” dediği zât,
Varlıkların özü ve hülâsa-i mevcûdât,

Hürmetine her şeyin yaratılmış olduğu,
Âleme rahmet olan “**Bir Sultân**” geliyordu.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Dünyâya teşrîfleri) -1-

Hz. ABDÜLMUTTALİB’İN RÜ’YÂSI

“**Peygamber-i zîşân**”ın dünyâya teşrîfleri,
Olmadan, görünmüştü pek çok işâretleri.

Doğacağına yakın, nice meşhûr insanlar,

Geleceğine dâir görmüştü çok rüyâlar.

Sonra bu rüyâları, o zamanın en meşhûr,
Kâhinlerine gidip, tâbiri sorulmuştur.

Onlar demişlerdir ki bu rüyâlar hakkında:
“Âhir zaman Nebîsi teşrîf eder yakında.”

Sevgili dedeleri “**Abdülmuttalip**” dahî,
Bu husûsta, bir rüyâ görmüştü bizâtihî.

Kendisi anlatır ki: Bir gün uykuya daldım,
Rüyâ görüp, büyük bir ürpertiyle uyandım.

Oğlum “**Ebû Tâlip**”le gittik biz bir kâhine,
O, yüzüme bakarak, dedi ki: (**Bu hâlin ne?**

Ey Kureyşin reîsi, ne oldu sana böyle?
Çok mühim bir hâdise var ise, hemen söyle.)

Dedim ki: (Evet, henüz kimseye açmadığım,
Dehşetli bir rüyâmı size anlatacağım.

Büyük “**Bir ağaç**” gördüm, ucu göke varmıştı,
Dalları, doğuya ve batıya yayılmıştı.

Ve ondan, öyle bir “**Nûr**” çıkardı ki o anda,
Çok hafif kalıyordu, Güneş onun yanında.

O, bâzan gözüküyor, bâzan kayboluyordu,
Ve o muazzam “**Nûr**”u, an be an artıyordu.

Kureyş kabîlesinden gördüm bâzı insanlar,
Ağacın dallarına tutunmuşlardı onlar.

Bir kısmı da, kesmeğe ederdi sa’y-ü gayret,
“**Bir genç**” ise, onlara mâni oluyordu hep.

Çok da güzel bir yüzü var idi ki o gencin,
Ömrümde öyle bir yüz görmemiştim ben hemin.

Ve Ondan yayılırdı etrâfa hoş kokular,
Dünyâ kokularından değildi hem de bunlar.

Ağacın bir dalını tutmak için o sâat,
El uzattım ise de, ulaşamadım fakat.)

Rüyâmı anlatınca, baktım yüzü değişti,
Gâyet heyecanlanıp, sarardı benzi beti.

Dedi: **(Bu, veriyor ki bize şöyle bir haber,**
Gelir senin sulbünden yakında "Bir Peygamber**".**

Doğuya ve batıya mâlik olsa gerektir,
İnsanlar Ona uyup, dînine girecektir.)

Oğlum Ebû Tâlib'e sonra nazar ederek,
Dedi: **(Bu, o Resûl'ün amcası olsa gerek.)**

Sonra ilâve etti: **(Ve ey Abdülmuttalip,**
Onun nübüvvetinden sana olmaz bir nasîb.

Yâni o Peygambere nübüvvet geldiğinde,
Sen bulunmıyacaksın bu dünyâ âleminde.

Ağacın dallarına tutunan o kişiler,
Onun dînine girip, Ondan nasîplenirler.)

Bu hâdiseden sonra, yıllar geçti aradan,
Hattâ Abdülmuttalip göç etti bu dünyâdan.

Ve nihâyet bir zaman, bi'seti müteâkip,
Bunu, Resûlullaha anlattı Ebû Tâlip.

Rüyâyı, kendileri ettiler şöyle tâbir:
"Gördüğün büyük ağaç, Muhammedül emîn'dir."

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Dünyâya teşrîfleri) -2-

DOĞUNCA SECDE ETTİ

"**Hazreti Âmine**" ki, o Server'in annesi,
Ona nasîb olmuştu şereflerin yücesi.

Odur ki, annelerin içinde en bahtiyâr,
Doğum hâdisesini şöyle anlatıyorlar:

O Servere hâmile olduğum günlerde ben,
Hiçbir acı ve elem hissetmedim bedenen.

Ancak altı ay sonra, uykuyla uyanıklık,
Arasında, bir kimse gelerek bir aralık,

Dedi: **(Biliyor musun, sen kime hâmilesin?**
Hâtem-ül enbiyâyı taşıyorsun, bilesin.)

Doğum öncesi dahî, görünce kendisini,
Dedi: (Çocuk doğunca, "**Muhammed**" koy ismini.)

Heybetli bir ses duydum doğum ânı gelince,
Bana, bir ürperti ve korku geldi bir nice.

Ve “**Beyaz bir kuş**” gelip, kanadıyle bu sefer,
Beni sıvazlayınca, gitti o ürpertiler.

O anda, harâretten yanıyordum be gâyet,
Yanımda, bir kâsede gördüm “**Beyaz bir şerbe**t”.

Verdiler, içtim onu, baldan tatlı ve soğuk,
Gitti o harâretim, kalmadı o susuzluk.

Öyle aydınlandı ki bir "**Nûr**"la sonra evim,
O Nûr'dan başka bir şey görmüyordu gözlerim.

O anda, etrâfımı sardı bir çok “**Hanımlar**”,
Hizmet ediyorlardı edeble bana onlar.

Boyları uzun olup, parlıyordu yüzleri,
Abdi menâf kızları gibiydiler herbiri.

Bir tânesi, kendini tanıttı edip tâzim,
Dedi: **(Ben, Fir’avunun hanımı Âsiye’yim.)**

Biri dahî dedi ki: (**Ben, İmrân kızı Meryem,
Bu gördüklerin ise, Cennet hûrileri hem.)**

Yine ben, o esnâda bir "**Kumaş**" gördüm ipek,
Gökten yere uzanmış, beyaz ve uzundu pek.

Kendini görmediğim biri de, sonra hemen,
Diyordu: **(Onu örtün insanların gözünden.)**

“**Çok kuşlar**” peydâ oldu, sonra gördüm onları,
Ağızları zümrüt'ten, yâkuttu kanatları.

Korkudan terlemişim, o terlerden bu defâ,
Çok güzel “**Misk kokusu**” yayılırdı etrâfa.

O hâldeyken, gözümden kaldırdılar perdeyi,
Doğudan batıya dek, gördüm o an herşeyi.

Etrâfımı, melekler kuşatmış idi ki tâm,
Teşrîf etti dünyâya “**Resûl aleyhisselâm**”.

Doğar doğmaz, secdeye koydu nûrlu başını,
Ve yukarı kaldırdı şehâdet parmağını.

Sonra, gökten bir bulut parçası indi beyaz,
Bürüdü o "**Server**"i, duydum sonra bir avâz.

Diyordu: **(Şarktan garba, gezdirin ki Onu hem,**
İsmi ve cismi ile, tanısın cümle âlem.)

Daha sonra, yanımda “**Üç kişi**” oldu peydâ,
Yüzleri güneş gibi parlıyordu âdetâ.

Biri, gümüş bir ibrik, biri zümrüt bir leğen,
Birinin de elinde, ipek vardı Cennetten.

Oğlumu, o leğenin içine koydular ve,
"**Misk**" ile yıkayarak, sardılar o ipeğe.

Mübârek başına da, sürüp güzel kokular,
Gözüne sürme çekip ve gözden kayboldular.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Dünyâya teşrîfleri) -3-

MELEKLER YIKADILAR

O Serverin dünyâya teşrîfleri ânında,
“**Hazreti Âmine**”nin, o an için yanında,

“**Üç hâtun**” var idi ki, yardıma gelmişlerdi,
Onlar dahî o gece, çok şeyler görmüşlerdi.

Abdurrahmân bin Avf’ın annesi “**Şifâ hâtun**”,
Diyor ki: (Ben de vardım, gecesinde doğumun.

Ne zaman ki o "**Server**", teşrîf etti dünyâya,
Baktım ki, doğar doğmaz başladı bir duâya.

“**Yerhamüke Rabbüke**” dendi Ona gâibten,
İşitiyordum ama, görmüyordum onu ben.

Sonra, bir “**Nûr**” çıkarak verdi ki öyle ziyâ,
Şarktan tâ garba kadar göründü bütün dünyâ.

Vaktâ ki o "**Server**"e verildi Peygamberlik,
Hiç tereddüt etmeden, îmân ettim ben de ilk.)

O Serverin halası, “**Safiyye Hâtun**” dahî,
Şöyle anlatmaktadır o ânı bizâtihî:

(Ne zaman ki dünyâya teşrîf etti o Server,
Etrâfı “**Nûr**” kaplayıp, her yer oldu münevver.

Secde edip, fasîhan söyledi ki hem nâgâh:
“Lâ ilâhe illallah ve innî resûlullah”.

Yıkamak isteyince doğduğunda Onu biz,
Dendi ki: **“O temizdir, hiç zahmet etmeyin siz."**

Göbeği kesilmiş ve sünnet olmuş idi hem,
Doğar doğmaz, Rabbine secde etti mukaddem.

Secdede, hafif sesle bir şeyler söylüyordu,
Kulak verdim: “**Ümmetî ümmetî**” hep diyordu.)

Abdülmuttalip dahî diyor ki: (Ben o sâat,
Kâ’bede ederdim ki Rabbime münâcaat,

Kâ’be, birden makâm-ı İbrâhim cihetine,
Doğru secde eyleyip, doğruldu tekrâr yine.

Sonra da, “**Hübel**” denen bir put, durup dururken,
Yüzünün üzerine devrilip düştü birden.

Ve peşinden bir nidâ işittim ki şöylece,
Diyordu: **“Âmine’nin oğlu oldu bu gece.**

Doğru yola çağırır, kâfir ve fâcirleri,
Yayar bütün dünyâya cümle hakîkatleri.”

Bu acâyib şeyleri, görüp işittiğimde,
Âmine’nin evine koşum hayret içinde.

Önce, onun alnına bakıverdim ben derhâl,
"**Nûr**"u göremeyince, merakla ettim suâl.

Dedim ki: “**Nûr ne oldu, onu göremiyorum**”
Cevâbında dedi ki: **(Bu gece oldu oğlum.)**

Anlattı birer birer olan hâdiseleri,
Dedim ki: **“Görmüyorum sende doğum eseri.”**

Dedi: **“Evet, bu gece oğlum oldu hakîkat,**
En ufak bir sıkıntı hissetmedim ben fakat.”

Dedim ki**: “Öyle ise, göreyim torunumu.”**
Dedi: **“Heyhât, şu anda göremezsin sen onu.**

Zîra şimdi, melekler ziyaret ediyorlar,
Bu ise üç gün sürer, hayli kalabalıklar.”

Biz böyle konuşurken, biri geldi âniden,
Meleklerden olduğu belli idi hâlinden.

Dedi: “**Doğru söylüyor, tam üç gün müddet ile,**

Onu kimse göremez, yakını olsa bile.”

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Dünyâya teşrîfleri) -4-

MÜJDE HABERLERİ

Vaktâ ki “**Resûlullah**” bu dünyâya gelince,
Bir “**Yıldız**” doğuverdi gökyüzünde o gece.

Görünce bu yıldızı yehûdi âlimleri,
Resûlün doğumundan oldu hep haberleri.

Hattâ biri, o sabah çıktı çığlık atarak,
“**Ey yehûdiler!**” diye, koşardı bağırarak.

Yehûdiler toplanıp, dediler**: “Ne diyorsun?**
Ne hâdise oldu ki böyle bağırıyorsun?”

Dedi **“Doğdu bu gece, beklediğimiz Ahmet,**
Zîra Onun yıldızı, bu gece doğdu elbet.”

Ve yine Resûlullah doğunca, birden bire,
Kâ’bedeki putların, yıkıldı hepsi yere.

Bâhusûs kâfirlerin bir “**Büyük put**”u vardı,
Yılda bir, ona gider ve tavâf yaparlardı.

Yine bir gün, o putun yanında toplandılar,
Lâkin onu, yüz üstü yere düşmüş buldular.

Kaldırdılar ise de, yine yere kapandı,
Ve bu garip hâdise, üç defâ tekrarlandı.

Bu sefer etrâfına destek verip diktiler,
O sırada gâibden bir nidâ işittiler.

Diyordu ki: **“Bir kimse doğdu ki geçen gece,**
Dünyâda bütün putlar yıkıldılar böylece.”

Yine mecûsîlerin taptığı “**Ateş**”leri,
Vardı ki, sönmüyordu tâ bin seneden beri.

Ve lâkin Resûlullah bu dünyâya gelince,
O muazzam ateş de sönüverdi o gece.

Ve yine o devirde, bir “**Sâve gölü**” vardı,
Onu, bâzı kâfirler mukaddes sayarlardı.

Vaktâ ki Resûlullah, bu dünyâya gelince,

O gölün suyu dahî kurudu tam o gece.

Yine Şam tarafında, bir de “**Semâve nehri**”,
Vardı ki, akmıyordu o da bin yıldan beri.

Vakâ ki Resûlullah teşrîf etti dünyâya,
O gece suyu doldu ve başladı akmağa.

"**Resûl**"ün bu dünyâya teşrîfinden mukaddem,
Şeytanlar, gökyüzüne çıkabilirlerdi hem.

Ve bir çok bilgileri, göklerden alırlardı,
Kureyş kâhinlerine gelip anlatırlardı.

Kâhinler, o semâvî bilgileri, mutlaka,
Şeytanlardan öğrenip, söylüyorlardı halka.

Lâkin "**Resûl-i ekrem**" gelince yeryüzüne,
Çıkamaz oldu artık şeytanlar gökyüzüne.

Kâhinlerin bilgisi kesilince nihâyet,
O günden i'tibâren sona erdi kehânet.

O Server’in dedesi olan "**Abdülmuttalip**",
Torununun dünyâya geldiğini öğrenip,

Bir sevinç ve mutluluk duydu ki öylesine,
Üç gün ziyâfet verdi Mekke ahâlisine.

Sonra her mahallede keserek çok develer,
Hem insan, hem hayvânât yiyip bayram ettiler.

Ziyâfet esnâsında, sorarlardı ki ona:
(Niçin “Muhammed**” ismi verdin bu torununa?)**

Derdi ki: **“Allahın ve insanların Onu hep,
Ve çok methetmesini istedim, budur sebep.”**

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Dünyâya teşrîfleri) -5-

KİSRÂNIN SARAYI YIKILDI

O zamanda "**Îrân’ın kisrâsı**” vardı ki hem,
Bir saray yaptırmıştı Medâyin’de muhteşem.

Diclenin kıyısında yapılmıştı bu bina,
Sağlam olması için, edildi çok îtinâ.

Lâkin Resûlullahın dünyâya geldiği gün,

Yıkıldı birden bire koca saray topyekün.

Kederinden mahvoldu Acemistân kisrâsı,
Zîra ikinci defâ yıkılmıştı binâsı.

Bütün kâhinlerini topladı etrâfına,
Sordu ki: **“Ne sebepten yıkıldı koca bina?”**

Dediler ki: **“Efendim, araştıralım biraz,
Sebebini öğrenip, eyliyelim size arz.”**

Ve çok incelemeler yapıp o yıkıntıda,
Aslâ bulamadılar herhangi teknik hatâ.

Sonra anladılar ki hepsi de bil ittifak,
Bunun yıkılmasına, sebep şudur muhakkak:

“Beklenen "**Son Peygamber**" dünyâya geldi elbet,
Bunun yıkılması da, buna eder delâlet.

Şu da muhakkaktır ki, gelince o Peygamber,
Kisrânın saltanatı tamâmen elden gider.

Lâkin bu hakîkati Kisrâya haber versek,
Öldürür hepimizi, acabâ nasıl desek?”

Gelip arz ettiler ki: **“Efendim, bu binanız,
Uğursuz bir vakitte yapılmış zannındayız.**

**Bizim seçeceğimiz bir vakitte eğer ki,
Bir daha yapılırsa, yıkılmaz daha belki.”**

Canlarını kurtarmak gâyesi ile ona,
Gidip böyle dediler, gerçeğin hilâfına.

Onların bildirdiği vakitte, o hükümdar,
Yine yaptırdıysa da, yıkıldı bina tekrâr.

Yâni üçüncü defâ yıkılmıştı sarayı,
Güçlükle kurtardılar su içinden "**Kisrâ**"yı.

Cümle kâhinlerini yanına çağırdı hep,
Dedi: **“Yine yıkıldı, söyleyin nedir sebep?”**

Dediler: **“Doğrusunu verelim size haber,
Teşrîf etti dünyâya, Hicaz’dan bir Peygamber.**

**Yıkıldı bütün putlar, doğmasıyla o zâtın,
Hattâ gider elinden, senin bu saltanatın.”**

İşte, Resûlullahın teşrîf ettiği gece,
Çok büyük hâdiseler vâki oldu böylece.

Bu mübârek geceye "**Mevlid gecesi**" denir.
"**Leyle-i kadr**"den sonra, en kıymetli gecedir.

Hattâ bâzı âlimler demiştir ki şöylece:
"Kadir gecesinden de kıymetlidir bu gece."

Bu gece, Resûlullah doğduğu için eğer,
Her kim sevinir ise, affolur o kimseler.

O gece vâki olan hâl ve mûcizeleri,
Okumak çok sevâbtır, bu mevlid geceleri.

Ve hattâ Resûlullah, bizzât kendileri de,
Anlatırdı eshâba, bu gece geldiğinde.

Dünyânın her yerinde bulunan müslümânlar,
Mevlid gecelerinde sevinir, bayram yapar.

Sevgili Habîbinin hürmetine yâ Rabbî,
Bizi, Onun yoluna hakkıyle eyle tâbi.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mübârek emânet) -1-

HALÎME HÂTUN

"**Âmine vâlidemiz**", bu nûrlu yavrusunu,
Dokuz gün, kendileri emzirdi bizzât Onu.

Sonra "**Süveybe hâtun**", Server-i âleme ilk,
Yapmakla şereflendi birkaç gün süt annelik.

Bu hâtun, hizmetçisi idi Ebû Leheb'in
Doğumun müjdesini, bu verdi ona ilkin.

Buna sevindiğinden o gece "**Ebû Leheb**",
Mevlid gecelerinde, azâbı hafifler hep.

Zîra biri, bir gece, rüyâda gördü onu,
Ve sordu kendisinden, ne hâlde olduğunu.

Dedi: (Kabir azâbı çekiyorum, gâyet zor,
Lâkin yılda bir defâ, bu azâb hafifliyor.

Rebîül evvel ayı, tam onikinci gece,
Resûlullah doğunca, sevinmiştim bir nice.

“**Süveybe**”, bu müjdeyi verince bana bizzât,
Sevincimden, hemence etmiştim onu âzât.

Ve ona demiştim ki: **“Ey Süveybe, haydi git,
Süt annelik yapıver yeğenime bir vakit.”**

İşte, bu anlattığım iki husûstan sebep,
Mevlid gecelerinde, azâbım hafifler hep.

Ve iki parmağımın arasından, serince,
"**Su**" çıkar, onu emip ferahlarım bir nice.)

O zamanlar, Mekke’de var idi ki bir âdet,
Bu beldede bir çocuk dünyâya gelse şâyet,

Beslemek gâyesiyle bu yeni bebekleri,
Hemen bir "**Süt anne**"ye verirlerdi ekseri.

Çok "**Sıcak**" olduğundan havası bu beldenin,
Zordu gelişmeleri burada bebeklerin.

Bu yüzden, temiz hava ve suyu tatlı olan,
Yaylalarda çocuklar beslenirdi bir zaman.

Civar köy hâtunları, her yıl âdet olarak,
Mekkeden, yeni doğan bebekleri alarak,

Büyütüp beslerlerdi yanlarında bir miktâr,
Bundan edinirlerdi çok maddî menfaatlar.

Hem o zaman Kureyş’te, "**Kıtlık**" vukû bulmuştu,
Anneler, çocukları emziremez olmuştu.

Hattâ ot ve ağaçlar, kurumuş idi hepten,
Çok müşkil durumdaydı insanlar bu sebepten.

“**Benî Sa’d**” kabîlesi vardı ki o zamanlar,
Diğer kabîlelerden üstündü bu insanlar.

Şerefte, cömertlikte, mertlik ve tevâzûda,
Meşhurdu bu kabîle böyle bir çok mevzûda.

Kureyş kabîlesinin ileri gelenleri,
Öncelikle bunlara verirdi bebekleri.

Bu köyün insanları böyle ise de, fakat,
“**Kuraklık**”, orada da olmuştu büyük âfat.

Bu kabîleden olan “**Halîme hâtun**” dahî,
Şöyle anlatmaktadır hâlini bizâtihî:

(Ben o sene, kırlarda gezip "**Ot**" otluyordum
Bunu bulduğum için, yine şükrediyordum.

Zîra bâzan ot bile bulmak zor oluyordu,
İşte ben, bu hÂldeyken, bir de çocuğum oldu.

Bir yandan böyle "**Açlık**", diğer yandan bu "**Bebek**",
Dayanılmaz bir hâle varıyordu giderek.

Yine de boyun eğdim Rabbimin takdîrine,
Hiç şikâyet etmeyip, şükrederdim hep yine.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek emânet) -2-

BİRAZ ACELE EDİN

"**Halîme hâtun**" der ki: (Çok açlık çekiyordum,
Buna rağmen, Rabbime yine şükrediyordum.

Bir ara uyumuşum sahrâda dolaşırken,
Rüyâmda biri gelip, yanımda durdu birden.

Ve beni daldırarak sütten beyaz bir suya,
Dedi ki: **(Ey halîme, iç bundan doyasıya.)**

İçtim, baldan tatlıydı ve bana sordu hemen,
Dedi ki: **(Ey Halîme, tanıdın mı beni sen?)**

(**Tanımadım**) deyince, o dedi ki: (Ben senin,
Sıkıntıda ettiğin "**Şükür**"lerim, bilesin.

Ey Halîme, kalk hemen, acele Mekkeye git,
Orada çok büyük bir "**Ni'met**" var ki şu vakit,

O ni'met, biraz sonra, sana olur müyesser,
Hemen kalk ki, Mekkede seni bekler o "**Cevher**".

O, öyle bir ni'met ki, dil ile anlatılmaz,
O, öyle bir devlet ki, herkese nasîb olmaz.

Onun bereketiyle, râhatlarsın büsbütün,
Bollaşır Onun ile, hem de rızkın ve sütün.)

Uyanınca gördüm ki, bollaşmış sütüm gerçek,
Açlık ve susuzluğum eylemişler beni terk.

Lâkin başkalarının, zordu vaziyetleri,
"**Açlık**"tan ölüyordu bir bir köyün fertleri.

Onlar benim hâlimi o sabah gördüler hep,
Dediler: **(Ey Halîme, hikmeti ne ki acep?**

Son derece zaif ve bîtab hâlde iken dün,
Pâdişah kızlarına benzersin ama bu gün.)

Ben cevâb vermiyordum, rüyâda çünki bana,
Denmişti ki: **(Söyleme bunu başkalarına.)**

Sonra kabîlemizden, o gün bâzı kadınlar,
Bir bebek almak için, Mekkeye yollandılar.

Ben dahî zevcim "**Hâris**", hem de dört çocuğumla,
Kabîleme katılıp, onlarla düştük yola.

Bir konup bir göçerken, aştık bir dağ ve vadi,
O ara seslendi ki gâibden bir münâdi:

(Ey hâtunlar, Mekkede "Bir çocuk**" var ki el'an,**
kurtulur kabîleniz onunla her belâdan.

Hızlanın, çabuk gidin, kavuşun bu ni'mete,
Bakalım içinizden kim erer bu devlete?)

Bu nidâyı duyunca Benî Sa'd kadınları,
Birden sür'atlendiler, kaybettim ben onları.

Zîra benim merkebim, pek zaif idi hepten,
Yürümeğe tâkati yok idi za'fiyetten.

Hâsılı düşe kalka gidiyor isek de biz,
Lâkin bizi, bir hayli geçmişti kabîlemiz.

Helâlim diyordu ki: **(Az daha hızlanalım,**
Yetişip, bir çocuk da biz almağa bakalım.

Zengin çocuklarını alır erken varanlar,
Bize kalır sâdece fakîr, garip olanlar.)

Biz arkadan gelirken, bu minvâl konuşurduk,
Pazartesi gününde, şehire vâsıl olduk.

Gördük ki, hakîkaten şehre önce girenler,
Zengin çocuklarından almışlar hepsi birer.

Peygamber Efendimiz "**Yetîm**" olduğu için,
Çekmemiş ilgisini aslâ hiçbir kişinin.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek emânet) -3-

MIŞIL MIŞIL UYURDU

Onlar vasl olunca Mekke'ye gecikerek,
Elde edemediler zenginlerden bir bebek.

Hiç istemiyorlardı boş dönmeği de fakat,
Dediler: "**Fakîr olsun, alalım bir tek evlât**".

Halîme hâtun der ki: Gönül kırıklığıyle,
Dolaşırken bir çocuk bulmak ümîdi ile,

Gördüm bir kimseyi ki, nûr yüzlü ve ihtiyâr,
Ve baktım, üzerinde bir heybet, azamet var.

Derdi ki: **(Emzirecek bir evlât alamıyan,**
Bir hâtun kalmış mıdır acabâ aranızdan?)

Yanımda olanlara sordum ki: **(Bu zât kimdir?)**
Bana söylediler ki: **(O, Adülmuttaliptir.**

En ulu kişisidir Mekke ahâlîsinin.
Reîsidir hem dahî Kureyş kabîlesinin.)

Vardım ta'zim ederek, o ihtiyâr kişiye,
Sordu bana: **(Sen kimsin ve adın nedir?)** diye.

Dedim: **(Benî Sa'dden ve Halîme'dir adım,**
Mâlesef emzirecek bir evlât alamadım.)

Dedi ki: (Ey Halîme, bende var ki bir evlât,
İsmi "**Muhammed**" olup, babası yoktur fakat.

Bir bir teklîf eyledim Onu senden gayriye,
Almadı hiçbirisi "**Yetim**" bir bebek diye.

Eğer kabûl edersen bu çocuğu sen fakat,
Bulursun Onun ile, çok büyük bir menfaat.)

O zaman çok sevinip, şükreyledim hâlime,
Dedim ki: (**Danışayım bir gidip helâlime**.)

Zevcim dahî dedi ki: **(Çabuk git, hiç durmadan,**
Kabûl et o çocuğu, başka biri almadan.)

Yanımda, kardeşimin oğlu vardı, dedi ki:
(Hiç acele etmeyin, yetîmi kim alır ki?

Hep zengin çocukları aldı ve gitti çoğu,
Siz ise alırsınız, bir babasız çocuğu.)

Lâkin ben aldırmadım onun bu boş lâfına,
Hemen şöyle düşündüm o sözün hilâfına:

“Babası yok ise de, işte var ya dedesi,
İnşallah doğru çıkar, o rüyâ netîcesi.”

Koşup vardım yanına, yollarda seğirterek,
Dedim ki: **(Kabûl ettim, nerededir o bebek?)**

Mesrûr olup dedi ki: **(Ey Halîme, ne iyi,**
Demek ki kabûl ettin oğlumu emzirmeyi.)

(**Evet, memnûniyetle**) deyince kendisine,
Sevinçten vardı hemen, bir şükür secdesine.

Ve **(Yâ Rab, Halîme’yle, evlâdım Muhammed’i,**
Bereketli kıl) diye bize duâ eyledi.

İletti sonra beni, annesinin yanına,
İsmimi söyliyerek, tanıttı beni ona.

İlk defâ gördüğümde ben “**Âmine Hâtun**”u,
Ay gibi, etrâfına nûr saçar buldum onu.

Dedi: **(Ehlen ve sehlen, nasılsın ey Halîme?)**
Dedim: (**Elhamdülillah, hamdolsun bu hâlime.)**

Sonra da “**Gel**” diyerek, gösterdi bir odayı,
Gördüm nûrlar içinde “**Hâtem-ül enbiyâ**”yı.

Sevinç ve muhabbetle yanına vardığımda,
Mışıl mışıl uyurdu, sarılı kundağında.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek emânet) -4-

ONUNLA HUZÛR GELDİ

Yeşil, ipek bir örtü üstünde uyuyordu,
Ve etrâfa, “**Misk gibi**” koku yayılıyordu.

Öyle bir muhabbetle doldu ki kalbim Ona,
Gönlüm râzı olmadı Onu uyandırmağa.

Elimi göğsü üzre koydum, uyanıverdi,
Ve hemen bana baktı ve tebessüm eyledi.

“**Annesi, bunu bana vermez**” düşüncesiyle,
Acele kucağıma aldım bir sevinç ile.

Dedesi bana bakıp, dedi: **(Müjdeler olsun,
Senin gibi ni’mete kavuşmadı bir hâtun.)**

Âmine hâtun dahî dedi ki: (Üç gün önce,
Gâibden, kulağıma nidâ geldi şöylece.

Dedi: **“Senin oğluna, Benî Sa’dden bir hâtun,
Süt verir ki, soyu da Ebû Züeyb’dir onun”.)**

O böyle söyleyince, dedim: (**Doğru efendim,
Ben de "**Benî Sa’d**"den ve "**Ebû Züeyb**"denim.

Rüyâda bildirildi bu ni’met bana önce,
O rüyâ gerçek oldu şimdi sizi görünce.)**

Sonra vedâ eyleyip, ayrıldım o hâneden,
Sevinç ile zevcimin yanına geldim hemen.

O da, kucağımdaki o Nûr’u gördüğünde,
Dedi: **(Böyle güzel yüz, görmedim ben ömrümde.)**

“**Halîme Hâtun**” ile zevci “**Hâris**”, o zaman,
O Serverle birlikte oldular yola revân.

Ne zaman ki Mekkeden onlar yola çıktılar,
"**Onun bereketi**"ni görmeğe başladılar.

Meselâ o mecâlsiz ve zaif merkep, o an,
Onun bereketiyle kesildi bir “**Küheylân**”.

Geldikleri kâfile, onlardan hayli önce,
Yola çıkıp, mesâfe almış iken bir nice,

Biraz sonra yetişip, hem de geçti o halkı,
Çünki o taşıyordu “**Server-i kâinât**”ı.

İdrâkindeymiş gibi bu "**Ni’met**"in o hattâ,
Sevinçten raks ederek gidiyordu âdetâ.

Bana, bâzı kadınlar gelir ve derlerdi ki:
**(Senin bu merkebine ne gibi hâl oldu ki,

Giderken zaif olup, kalmıştı en geride,
Şimdiyse hepimizi bıraktı gerilerde.)**

Başka bereketler de olunca bizde vâki,
Onlar da anladılar nihâyet hakîkati.

Dediler: **(Kavuştuğun bu ni'met, bu bereket,**
Bu çocuk sâyesinde geliyor size elbet.)

Halîme Hâtun der ki: (O günden i'tibâren,
Artık "**Bolluk**" içinde yaşar olduk tamâmen.

Bir devemiz vardı ki, gâyet zaif, çelimsiz,
Hiç süt alamıyorduk o deveden önce biz.

Aynı deve, o kadar süt verirdi ki sonra,
Kaplarım taşardı da, verirdim komşulara.

"**Kuraklık**" olmuş idi bir ara beldemizde,
Mutazarrır olmuştu bundan kabîlemiz de.

İnsanlar, o "**Server**"i yanlarına alarak,
Yağmur duâsı için çıktılar bilcümle halk.

Öyle yağmur yağdı ki, o Server hürmetine,
Kavuştu köy halkı da, Onun bereketine.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek emânet) -5-

SEKİZ AYLIKKEN KONUŞTU

O Server, süt annesi Halîme'den, her zaman,
Soldan değil, dâima emiyordu hep "**Sağ**"dan.

"**Sol**"u, süt kardeşine bırakırdı her sefer,
Hem orada, çabucak beslenmişti o Server.

İki aylık olunca, emekledi O hattâ,
Üç aylık olduğunda, durur oldu ayakta.

Dört aylık'ken yürüdü duvara tutunarak,
Beş aylık olduğunda, yürüdü tam olarak.

Altı aylık olunca, serî'an yürüyordu,
Yedi aylık iken de, her yere gider oldu.

Sekiz aylık olunca, başladı konuşmağa,
"**Kelime-i tevhîd**"i zikreyledi ilk defâ.

Dokuz aylık olunca, konuştu net ve açık,
On aylık olunca da, ok atıyordu artık.

O andan i'tibâren, O, Allahın ismini,
Anmadan, hiçbir şeye sürmüyordu elini.

"**Sağ eli**"yle yemeğe, ederdi fazla dikkat,
Sol eliyle, hiçbir şey yemez idi O fakat.

Vaktâ ki yürümeğe başlayınca sonradan,
Oyuna katılmaz ve seyrederdi uzaktan.

Hem de buyururdu ki bu mevzûya temasla:
“Biz kullar, bunun için yaratılmadık aslâ.”

Güneş ışığı gibi bir "**Nûr**" da, Onu yine,
Kaplar ve dağılırdı mübârek bedenine.

Ayrıca “**Ay**” ile de mükâleme ederdi,
O işâret ettikçe, Ay hareket eylerdi.

Tâ ki “**İki yaşına**” girdiğinde o Hazret,
Gelişmiş, gösterişli bir çocuk oldu gâyet.

Başı üzre, devamlı “**Beyaz bir bulut**” vardı,
Güneşin sıcağından Ona gölge yapardı.

“**Halîme Hâtun**”, Ona, kendi evlâtlarından,
Daha iyi bakar ve ayırmazdı yanından.

Bir gün öğlen üzeri, çok sıcakta o Server,
Çıkmıştı, süt kardeşi “**Şeymâ**” ile berâber.

Lâkin Halîme Hâtun Onu göremeyince,
Nereye gittiğini merak etti bir nice.

Hemen dışarı çıkıp, aradı göz nûrunu,
Süt kardeşi Şeymâ’nın yanında buldu Onu.

Ve Şeymâ’ya dedi ki: **(Bu sıcakta ne için,
Çıktınız ki, râhatsız olur bak bu kardeşin.)**

O dedi: **(Anneciğim, bu kardeşime ama,
Bir bulut, başı üzre gölge yapar dâima.**

**Güneşin ışığından râhatsız olsak da biz,
Hiç râhatsız olmuyor fakat bu kardeşimiz.)**

Halîme Hâtun der ki: (Bu sâhib-i seâdet,
Yaşını bitirince, sütten kestim nihâyet.

İâde etmek için, Mekkeye revân olduk,
Lâkin **“Ondan ayrılmak nasıl olur?”** diyorduk.

Sevgisi, kalbimize öyle çok girmişti ki,

Onu bırakıp gelmek, begâyet müşkil işti.

Behâneler söyleyip “**Hazreti Âmine**”ye,
İzin aldım, az daha bizimle kalsın diye.

O Server sâyesinde, elimize velhâsıl,
Çok maddî ve mânevî ni’metler oldu hâsıl.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek emânet) -6-

ŞAKK-I SADR HÂDİSESİ

“**Halîme Hâtun**” der ki: Bir gün Server-i âlem,
Sallallahü aleyhi ve âlihi ve sellem,

Bana suâl etti ki**: (Gündüz sâatleri hep,**
Kardeşlerim, ortada gözükmez, nedir sebep?)

Dedim: **(Koyun gütmeğe giderler gündüzleri,**
Ancak gece olunca, dönerler eve geri.)

Dedi: **(Gönder beni de, onlar ile gideyim,**
Her gün kardeşlerimle, ben de koyun güdeyim.)

Bir nice behâneler sürsem de ileriye,
Sonradan “**Peki**” dedim, hoş olsun gönlü diye.

Ertesi gün, saçını tarayıp “**Göz nûrum**”un,
Onu da gönderdim ki, olmasın kalbi mahzûn.

Bir gün öğle üzeri, süt kardeşi “**Abdullah**”,
Telâşla geldi eve hem ederek âh-ü vâh.

Dedi ki: (Çok acele, koş yetiş anneciğim,
Şu anda zor durumda o Kureyşî kardeşim.

Zîra koyun güderken biz Onunla berâber,
Gökten, yeşiller giymiş, iki kimse geldiler.

Yanımızdan alarak kardeşimi âniden,
Bir tepenin üstüne götürdüler âcilen.

Arkası üzerine bir yere yatırdılar,
Dikkat ettim, karnını bıçak ile yardılar.

Size haber vermeğe gelirken ben bu hâli,
Kureyşî kardeşimin böyle idi ahvâli.

Anneciğim ne olur, çok acele gidelim,

Yetişip, kardeşime bir yardım eyliyelim.)

Kan beynime sıçradı, o bunları deyince,
Seğirterek, oraya vâsıl olduk hemence.

Mübârek başı ile, yüzünü öpüp derhâl,
Dedim**: (Ey gözlerimin nûru oğlum, bu ne hâl?**

Bu, ne garip iştir ki, geldi senin başına,
Seni kimler râhatsız ediyor, söyle bana.)

Dedi: (Biz evden çıkıp, koyun güdüyor iken,
Gökten, yeşiller giymiş iki zât geldi birden.

Gümüşten ibrik vardı, birisinin elinde,
Ve zümrütten bir leğen var idi diğerinde.

Kardan beyaz bir şeyle dolu idi o leğen,
Ve beni, dağ başına götürdü onlar hemen.

Biri, arkam üzeri yatırdı beni yere,
Göğsümü yardıysa da, acımadı bir zerre.

İçinde ne var ise, eli ile alarak,
Leğendeki o şeyle yıkadı tam olarak.

Öbürü de kalbimi dışarıya çıkarttı,
İçinden "**Siyah bir şey**" çıkarıp yere attı.

Dedi: **"Sende, şeytânın bu idi ki nasîbi,**
Onu biz söküp attık ey Allahın Habîbi.

Onun bu yuvasını çıkarârak sînenden,
Emîn kıldık seni biz, şeytânın hîlesinden."

Sonra latîf bir şeyle, kalbimi doldurdular,
"**Nûr**"dan bir mühür ile, bir de mühür vurdular.

Yardıkları o yere, elini sürdü biri,
Yaram iyileşerek, kalmadı hiç eseri.

Sonra el ve yüzümü, ta'zîm ile öptüler,
Az önce ayrılarak, göğe doğru gittiler.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mübârek emânet) -7-

HZ. ÂMİNE'NİN VEFÂTI

Peygamber Efendimiz, "**Altı yaşına**" kadar,

Muhterem annesinin yanında kıldı karâr.

Altı yaşında iken, sevgili annesiyle,
Medîneye gitiler ziyâret gâyesiyle.

Babası “**Abdullah**”ın kabrini de ziyâret,
Etmek için, sefere çıktılar en nihâyet.

Medîneye giderken, ayrıca yanlarında,
Hizmetçileri vardı “**Ümmü Eymen**” adında.

Orada bir ay kadar, ikâmet ederken hem,
Bir havuzda, “**Yüzmeyi**” öğrendi Fahr-i âlem.

Bir yehûdîi âlimi var idi ki orada,
O Server’in hâlinden birşeyler sezdi o da.

Zîra Onda görmüştü “**Nübüvvet**” alâmeti,
Yanına yaklaşarak, ismini suâl etti.

"**Adım Ahmed**” deyince, bağırdı ki bu sefer:
“İşte, âhir zamanda gelecek son Peygamber!”

Başka âlimler dahî toplandılar bu yere,
Konuşmalar yaptılar hep bu mevzû üzere.

Derlerdi: **(Beklenilen Peygamber işte budur,**
Zîra alâmetlerin hepsi bunda mevcûddur.)

Böyle konuşmaları duyunca Ümmü Eymen,
Hazreti Âmineye söyledi bunu hemen.

Bir zarar gelmesinden korkarak o "**Server**"e,
Mekkeye dönmek için, çıktı o da sefere.

Lâkin “**Ebvâ**” denilen yere gelince, birden,
“**Âmine vâlidemiz**” hastalandı âniden.

Kendinden geçiyordu hasalığı artarak,
Ve şunları söylerdi evlâdına bakarak:

(Ey Abdullahın oğlu, ey sevgili evlâdım,
Seni çok mübârek ve yüce kılsın Allahım.

Rüyâda gördüklerim doğru çıkarsa eğer,
Sen, Allah tarafından olacaksın Peygamber.

Seni, bu put denilen şeylerden, cenâbı Hak,
Koruyup, muhâfaza edecektir muhakkak.”

Sonra râhatsızlığı fazlalaştı iyice,
Şu beytleri söyledi, vefât etmeden önce:

(Her yeni eskir elbet ve ölür her yaşayan,
Her çok olan tükenir, var mıdır hep genç kalan?

Ben dahî öleceğim, yalnızca farkım şudur,
Seni ben doğurdum ki, şerefim işte budur.

Geriye bıraktığım, çok hayırlı bir evlât,
Gözümü kapıyorum yüzüm ak, içim râhat.

Benim, nâmım kalacak asırlarca dillerde,
Senin muhabbetinse, yaşar hep gönüllerde.)

Bu sözleri söyleyip, ardından etti vefât,
Anneden "**Öksüz**" kaldı o an Fahr-i kâinât.

Mübârek cenâzesi defnedildi o yerde.
“**Yirmi yaşında**” idi vefât eylediğinde.

Alıp "**Fahr-i âlem**"i oradan Ümmü Eymen,
Mekkeye avdet için, sefere çıktı hemen.

Birkaç gün devam eden yolculuk netîcesi,
Mekkeye ulaştılar, o "**Server**"le kendisi.

Ve Abdülmuttalibin giderek huzûruna,
“**Resûl-ü müctebâ**”yı teslîm eyledi ona.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mübârek emânet) -8-

İŞTE BU, O PEYGAMBER

“**Sekiz yaşına**” kadar o Server-i kâinât,
Dedesinin yanında büyüyüp etti râhat.

Zîra "**Abdülmuttalip**", Mekkede çok sevilen,
Çeşitli hizmetleri, bizzât deruhte eden,

Zât olup, heybetli ve çok sabırlı bir fertti,
İyi ahlâk sâhibi, dürüst, mert ve cömertti.

Allahü teâlâya, âhirete inanır,
Kötülükten sakınıp, yapardı fazla hayır.

Zulüm ve haksızlığa, olurdu hemen engel,
Gelen misâfirleri ağırlardı mükemmel.

Sevgili torununu, bağrına basıp her an,
Onu, gece ve gündüz ayırmazdı yanından.

Ona, büyük bir sevgi ve şefkat gösterirdi,
Herkesin arasında, Ona değer verirdi.

Sık sık Ümmü Eymen'e derdi ki: **(Aman sakın,**
Oğluma iyi bak ki, bir şeyden sıkılmasın.

Ehli kitâp diyor ki zîra oğlum hakkında:
"Bu, Peygamber olacak bu ümmete yakında.")

Ümmü Eymen de der ki: **(Çocuk iken o Hazret,**
Açlık ve susuzluktan etmezdi hiç şikâyet.

Sabahleyin, bir yudum yalnız zemzem içerdi,
Yemek teklîf edince, "İstemem, tokum**" derdi.)**

Hem Abdülmuttalibin husûsî odasına,
Girmeğe izni yoktu Ondan bir başkasına.

Yalnız O geldiğinde, alıyordu severek,
Her söz ve ahvâlinden hoşlanıyor idi pek.

O gelmeden, sofraya oturmazdı hiç yine,
Ya yanına oturtur, yâhut da dizlerine.

Yemeğin iyisini ve en lezzetlisini,
Ona ikrâm eder ve isterdi yemesini.

Bir gün Abdülmuttalip, Kâ'benin yakınında,
Otururken, bir "**Râhip**" gelip durdu yanında.

Oturup, konuşmağa başlayınca o râhip,
İlgi ile dinledi onu Abdülmuttalip.

Dedi ki: **(Biz okuduk semâvî kitâplarda,**
Âhir zaman Nebîsi, gelir bu yakınlarda.

Bu şehir, yâni Mekke, Onun doğum yeridir,
Huy ve sıfatları da Onun şöyle şöyledir.)

Ve başladı saymağa onları birer birer,
O sırada oraya, teşrîf etti o **"Server**".

Onu görüp, durdu ve hayret etti bir nice,
Ve bakmağa başladı Ona pek dikkatlece.

Ve yanına yaklaşıp sonra da Onun bizzât,
Gözlerine, sırtına nazar etti pür dikkat.

Sonra birden dedi ki: **(İşte bu, o Peygamber,**
Hepsi, bunda mevcûttur söylediğim o hâller.)

Sonra suâl etti ki: **(Bu çocuk neyin olur?)**
O, "**Oğlumdur**" deyince, dedi ki: **(Nasıl olur?**

Bildiğimize göre, çünki Onun babası,
Gerekirdi şu anda hayâtta olmaması.)

Dedi ki: **(Evet öyle, bu, oğlumun oğludur,)**
O dedi: **(Tamâm işte, bu dediğin doğrudur.**

Bu, âhir zamandaki gelecek son Peygamber,
Her hâli, açık açık veriyor bunu haber.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek emânet) -9-

ABDÜLMUTTALİB'İN VEFÂTI

Yaşı "**Yüz on**" olunca, artık Abdülmuttalip,
Vefât edeceğini tahmîn etti an karîb.

Lâkin o, **"Torunu"**nu asıl dert ediyordu,
"Benden sonra, kim Ona hizmet eder?" diyordu.

Bir gün oğullarını, ölüm hastalığında,
Çağırıp, vasiyyetler etti Onun hakkında.

Dedi ki: (Oğullarım, yaşım kemâle erdi,
Dünyâdan âhirete göç etme vaktim geldi.

Şimdi diyeceklerim, size vasiyyetimdir,
Şu anda tek düşüncem, sâdece "**Bu yetîm**"dir.

Keşke daha olsaydı ömrümden birkaç sene,
Daha fazla hizmetler etseydim kendisine.

Lâkin ölüm zamanım yaklaştı zannederim,
Bu hasret ateşiyle, şimdi yanar ciğerim.

İsterim, birinize eyliyeyim emânet,
Bunun endîşesiyle râhatsızım be gâyet.

Kim iyi hizmet eder bu "**İnci tânesi**"ne?
Hanginiz kusûr etmez hizmette kendisine?)

O zaman "**Ebû Leheb**", çöküp dizi üzeri,
Dedi ki: (Ey Arabın efendisi, reîsi,

Eğer bu “**Emânet**”i vermek için, birimiz,
Aklınızdan geçtiyse, ona teslîm ediniz.

Yoksa ben, bu hizmetin uhdesinden gelirim,
Ona, cân-ü gönülden hizmet edebilirim.)

Abdülmuttalip dedi: (Doğrudur, hakîkaten,
Uhdesinden gelirsin bu hizmetin maddeten.

Zîra kâfî miktârda vardır malın, servetin,
Ve lâkin kalbin katı, noksandır merhametin.

"**Yetîm**"in kalbi ise, yaralı, yufkadır pek,
Senin kârın değildir Onu hoşnûd eylemek.)

Bu sefer “**Hamza**” kalktı, dedi ki: (Ey pederim,
Bana ver bu hizmeti, candan kabûl ederim.

Ona hizmet eylemek, ne büyük ni’met bize,
Lütfedip, bu hizmeti ihsân et bendenize.)

Dedi ki: (Bu hizmete, lâyıksın sen de, evet,
Lâkin Onun hakkına, edemezsin riâyet.

Zîra senin çocuğun mevcûd olmadığından,
Anlamazsın onların hâl ve arzûlarından.)

Bu sefer kalktı “**Abbas**”, dedi ki: (Babacığım,
Bana emânet eyle, Ona ben bakacağım.

Nasıl bakıyor isem kendi ehl-i beytime,
Daha çok titizlikle bakarım bu “**Yetîm**”e**.)**

Onu Abdülmuttalip dinleyip en nihâyet,
Dedi ki: (Bu hizmete lâyıksın sen de, evet.

Fakat çoluk çocuğun fazladır hayli senin,
Bu bakımdan hizmette kusûr edebilirsin.)

En sonra “**Ebû Tâlip**” arz eyledi bu sefer,
Dedi ki: (Babacığım, bu hizmeti bana ver.

Ona hizmet etmeği, en fazla ben isterim,
Lâkin benden büyüktür diğer birâderlerim.

Onlar varken konuşmak, münâsib olmaz diye,
Sustum ve atılmadım onlardan ileriye.

Onlardan az ise de gerçi malım, servetim,

Lâkin daha fazladır onlardan sadâkatim.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mübârek emânet) -10-

EBÛ TÂLİB'İ SEÇTİ

Vaktâ ki bu hizmeti istedi "**Ebû Tâlip**",
Sevindi, memnûn oldu o an Abdülmuttalip.

Ona dönüp dedi ki: (Doğru dersin ey oğlum,
En fazla sen lâyıksın bu işe, biliyorum.

Lâkin ben, Onun ile istişâre etmeden,
Aslâ karâr vermedim bir işe hemen hemen.

Zîra Ona danışıp yaptığım her işimde,
Hep iyilik ve hayır buldum netîcesinde.

Bu işte de, Onunla edeyim bir meşveret,
Hanginizi isterse, tercîhim odur elbet.)

Sonra döndü yüzünü "**Server-i kâinât**"a,
Konuşurken, sedâsı titriyordu âdetâ.

Dedi ki: **(Ey göz nûrum, ben senin hasretinle,**
Âhirete yöneldim, bak yavrum beni dinle,

Benden sonra, sana hep hizmet etmesi için,
Amcaların içinden, hangisini istersin?)

Bu teklîf üzerine, o "**Allahın Habîb**"i,
Baktı amcalarına, parlıyordu nûr gibi.

Hemen "**Ebû Tâlib**"in teşrîf edip yanına,
Boynuna sarılarak, oturdu kucağına.

Bunu görüp sevindi o an Abdülmuttalip,
Dedi: (Elhamdülillah, dinle yâ Ebâ Tâlip.

Benim dahî kalbimin arzûsu böyle idi,
Sana ısmarlıyorum göznûrum "**Muhammed**"i.

Ana baba şefkati görmemiştir bilesin,
Hâtırını kollayıp, sakın incitmiyesin.

Onun babası ile, ananız bir ki elbet,
Sana müyesser oldu netîcede bu devlet.

Nasıl koruyor isen bizzât kendi nefsini,

Öyle korumalısın, bu “**İnci tânesi**”ni.

Eğer yetişir isen nübüvvet zamanına,
Hiç tereddüt etmeden âmân et sen de Ona.)

Sözlerini bitirip, sonra suâl eyledi:
(İşbu vasiyyetimi kabûl ettin mi?) dedi.

Dedi ki: **(Kabûl ettim, hem de cân-ü gönülden,
Ona lâyık olmağa çalışırım bu günden.)**

Sonra Abdülmuttalip, Allahın Resûlünü,
Oğlu “**Ebû Tâlib**”e teslîm etti o günü.

Dedi ki: **(Bundan sonra, âsândır ölüm bana,
Şimdi müsterîh oldum, gamım yok bundan yana.)**

Öptü sonra Resûl’ün başı ile yüzünü,
Ve Onu koklıyarak, söyledi son sözünü.

Dedi: **(Ey oğullarım, şâhid olun yakînen,
Bundan güzel bir koku koklamış değilim ben.**

**Şuna dahî hepiniz şâhid olun ki hattâ,
Bundan daha güzel yüz görmedim ben hayâtta.)**

“**Allah**”ı zikrederek, eyledi sonra vefât,
sekiz yaşında idi o an Fahr-i kâinât.

Sonra “**Ebû Tâlib**”in girdi himâyesine,
Çok iyi hizmet etti o dahî kendisine.

Kendi çocuklarından, Onu daha severdi,
Ona, büyük bir sevgi ve şefkat gösterirdi.

Kat'iyyen uyumazdı O yanında olmadan,
Başlamazdı yemeğe, önce O başlamadan.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mübârek emânet) -11-

RÂHİP BAHÎRA’NIN SEVİNCİ

“**Oniki**” yaşlarına girdiğinde o "**Serve**r",
Düşündü Ebû Tâlip Şam yönüne bir sefer.

Bir zarar gelir diye Ona yâd ellerinde,
Götürmek istemedi Onu berâberinde.

Lâkin O, devesinin yularını tutarak,

Dedi: **(Nasıl gidersin beni yalnız koyarak?**

Ne anam ve ne babam, ne de bir acıyanım,
Sen gidersen, burada sıkılır benim canım.)

Bu söz "**Ebû Tâlib**"in sızlattı yüreğini,
Onu götürmek için, değiştirdi re'yini.

Hazırlığını yapıp, çıktılar bu sefere,
Geldiler daha sonra "**Busrâ**" denen bir yere.

"**Bahîra**" nâm bir râhip var idi ki orada,
Büyük bir âlim idi, o zaman Nasârâ'da.

Ve okumuş idi ki semâvî kitâplardan,
"**Âhir zaman Nebîsi bir gün geçer buradan.**"

Hem de o Peygamberin çok alâmetlerini,
Öğrenmiş, bekliyordu bir gün teşrîflerini.

"**Belki o Peygamberle görüşürüm**" diyerek,
Beklerdi manastırda, gece gün demiyerek.

Yıllardır gördüyse de pek çok kâfileleri,
Lâkin görememişti ma'lûm alâmetleri.

Nihâyet gördü bir gün, bir "**Kervan**"ı ilerden,
Bir de "**Bulut**" gelirdi, kervanın üzerinden.

Heyecânla irkilip, dikkatle baktı yine,
Taşlar selâm verirdi kervandaki birine.

Baktıkça, alâmetler peşpeşe geliyordu,
Ağaçlar, bir kimseye doğru eğiliyordu.

Bütün bunları görüp, inandı ki o anda,
Beklediği "**Peygamber**" geliyor bu kervanda.

Derhâl tertîp eyleyip, mükemmel bir ziyâfet,
Heyecânla onları yemeğe etti dâvet.

Kâfile, o "**Server**"i, mallarının yanına,
Bırakıp, gittiler hep onun manastırına.

Dikkat ile bakarak Bahîra onlara hep,
Sordu ki: **"Kâfileden gelmiyen var mı acep?"**

Zîra geldiği hâlde kâfile tamâmiyle,
"**Bulut**" yine o yerde duruyordu ayniyle.

Dediler ki: **(Gelmiyen, sâdece bir kişi var,**
Onun nezâretinde duruyor çünki mallar.)

Bahîra, “**O da gelsin**” dedi ordakilere,
Çağırdılar, O dahî teşrîf etti o yere.

Sordu Ebû Tâlib’e: **(Bu, akrabândan mıdır?)**
(**Oğlum olur**) deyince, dedi ki: **(Olmaz, hayır.**

Sağ olmasa gerektir babası çünki Onun,
Bu sebeple bu çocuk, olamaz senin oğlun.)

Ebû Tâlip dedi ki: (**Kardeşimin oğludur**)
Dedi ki: **(Tamâm işte, bu beyânın doğrudur.)**

(Babasına ne oldu?) diye suâl edince,
Dedi: **(Vefât eyledi, oğlu doğmadan önce.)**

Sonra suâl etti ki: **(Annesine ne oldu?)**
(**O da öldü**) deyince, dedi ki: (**Bu da doğru**.)

Sorduğu suâllere aldığı bu cevâblar,
Karşısında Bahîra, suâller sordu tekrâr.

<u>Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”</u>
<u>(Mübârek emânet) -12-</u>

İŞTE ÂLEMLERİN EFENDİSİ

Bahîra, o Server’e baktıkça ferahladı,
Ve Onun, “**Son Peygamber**” olduğunu anladı.

Ona dönüp, bir yemîn verdi putlar adına,
Allahın Sevgilisi üzüldü gâyet buna.

Dedi: **(Bana, putların adıyla verme yemîn,**
Zîra onlardan büyük düşmanım yoktur benim.)

Bahîra bu sefer de yemîn verip Allaha,
“Uyur musun?” diyerek, sordu Resûlullaha.

Allahın Sevgilisi, buna cevâb olarak,
Dedi: **(Gözlerim uyur, uyumaz kalbim ancak.)**

Daha başka suâller sorduysa da Bahîra,
Uygun geldi cevâblar semâvî kitâplara.

Sonra, Fahr-i âlem’in mübârek gözlerine,
Bakıp, Ebû Tâlib’e bir suâl sordu yine.

Dedi: **(Gözlerindeki bu kırmızılık, acep,**
Ara sıra mı olur, bulunur mu yoksa hep?)

Dedi ki: **(Devamlıdır, görmedik gittiğini.)**
Bu da fazlalaştırdı râhibin ümîdini.

Bir alâmet kalmıştı, o da "**Mühr-ü Nübüvvet**",
Onu dahî görmeği istedi en nihâyet.

Ve lâkin edebinin çokluğundan o Server,
Mübârek sırtlarını açmak istemediler.

Ebû Tâlip dedi ki mübârek yeğenine:
(Bu arzûsunu dahî getiriver yerine.)

Onun işâretiyle, sırtını açtı hemân,
"**Mühr-ü Nübüvvet**"i de Bahîra gördü o an.

Bütün güzelliğiyle seyretti doya doya,
Heyecânla öptü ve başladı ağlamağa.

Gözlerinden sel gibi yaşlar boşanıyordu,
(**İşte, beklediğimiz Resûl budur**) diyordu.

(Şehâdet ederim ki, Allahü teâlânın,
Göndereceği Resûl, işte budur bihakkın.

İşte budur âlemin Seyyidi, Efendisi,
İşte budur Allahın Habîbi, Sevgilisi.)

Sonra Ebû Tâlib'e dedi ki: **(Bu yeğenin,**
En son ve üstünüdür bütün Peygamberlerin.

Bunun dîni yayılır, bilcümle yeryüzüne,
Son verir önce gelen dînin hükümlerine.

Şimdi hiç götürme ki Şam'a sen bu çocuğu,
Zîra yehûdîlerin düşmandır buna çoğu.

Korkarım, zarar gelir mübârek bedenine,
Malını burda satıp, dön git memleketine.)

Ebû Tâlip, Râhibin sözüne verdi kulak,
Geri döndü, malları yarı yolda satarak.

Bahîranın sözleri, ömrünün her ânında,
Tâ ölünceye kadar çınladı kulağında.

Besledi daha fazla Ona sevgi, muhabbet,
Ve Ona, her işinde eyledi yardım, medet.

Fahr-i âlem, “**Onyedi**” yaşına girdiğinde,
Çok mümtâz kişi olu, Kureyş kavmi içinde.

Herkese gâyet güzel ve iyi davranması,
İyi huylu, yumuşak, doğru sözlü olması,

Güvenilirliğinden dolayı Kureyşliler,
Ona, “**Emîn Muhammed**” lakâbını verdiler.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Gençliği ve evlenmesi) -1-

ONA, "EL-EMÎN" DERLERDİ

Peygamber Efendimiz, henüz “**Gençlik çağı**”nda,
Çok takdîr edilirdi insanlar arasında.

Onun yumuşaklığı, güzel huy ve ahlâkı,
Hayrân bırakıyordu kendine cümle halkı.

Şaşılacak derece “**Doğru söz**”lülüğünden,
“**El-emîn**” lakâbıyla meşhûr oldu o günden.

O zaman Arablarda, her kötülük, şer vardı,
Koyu bir câhiliyyet devri yaşıyorlardı.

İçki, kumar ve faiz, vardı her kötü ahlâk,
Putlara taparlardı en kötüsü olarak.

O, bu fenâlıklardan, hep uzak duruyordu,
Özellikle putlara hiç yakın olmuyordu.

Kendi koyunlarını, Ciyâd dağı yanında,
Güderdi hep çocukluk ve gençlik yıllarında.

Hem te'mîn ediyordu bu yolla geçimini,
Hem de uzak tutardı onlardan kendisini.

Tam “**Yirmi**” yaşlarında bulunduğu zamanda,
“**Âsâyiş**” diye bir şey yoktu Arabistanda.

Yâni zulüm ve fesat, her yeri kaplamıştı,
Can ve mal emniyyeti, mâlesef kalmamıştı.

Mekkenin yerli halkı, yolculara çok defâ,
Yaparlardı her türlü zulüm, ezâ ve cefâ.

Ticâret veyâhut da Beytullahı ziyâret,
İçin gelenlere de yaparlardı eziyyet.

Türlü haksızlıklara uğrayanlar da ancak,
Merci' bulamıyordu hakkını arayacak.

Bu sırada Yemen'den, ticâret maksadıyle,
Biri geldi Mekke'ye, çok mal ve eşyasıyle.

"**Âs bin Vâil**" adında biri zor kullanarak,
Gasp etti mallarını, zulüm ile alarak.

O dahî bu haksızlık ve zulüm karşısında,
Çıkıp feryâd eyledi "**Ebû Kubeys**" dağında.

Bu vak'ayla iyice karışmıştı ortalık,
Bu, bardağı taşıran "**Son damla**" oldu artık.

Hâşim oğullarıyle diğer kabîlelerin,
İleri gelenleri toplanıp etti yemîn.

Şöyle ki, **"Bundan sonra, hiçbir insana artık,
Aslâ yapılmıyacak bir zulüm ve haksızlık.**

**En ufak haksızlığa uğrarsa biri eğer,
Hakkı alınacaktır**" diye karâr verdiler.

Her türlü haksızlığı önlemek gâyesiyle,
"**Adâlet Cem'iyyeti**" kuruldu böylelikle.

Böyle bir cem'iyyetin kurulmasında o gün,
Te'sîri çok olmuştu genç yaşta "**O Resûl**"ün.

Mekkede te'sîs olan bu cem'iyyetle artık,
Önlendi tamâmiyle bu "**Zulüm**" ve "**Haksızlık**".

Önceki o âsâyiş, tekrâr kurulmuştu tâm,
Hem dahî uzun müddet te'sîri etti devâm.

Peygamberlikten sonra, bir gün buyurdular ki:
(O günkü sözleşmede bulunmuştum ben dahî.

**Öyle bir cem'iyyette bulunup hizmet etmek,
Bana, yüklü servetten sevimlidir daha pek.**

**Öyle bir sözleşmeğe çağrılsam şimdi şâyet,
Elbette, seve seve eder idim icâbet.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Gençliği ve evlenmesi) -2-

HATÎCE HÂTUN'UN RÜYÂSI

Mekkeliler ekserî ticâret yaparlardı,
Çoğu halk, geçimini bu yol ile sağlardı.

O Server'in amcası Ebû Tâlip de hattâ,
Yine ticâret ile uğraşırdı orada.

Resûlullah "**Yirmibeş**" yaşına geldiğinde,
Yoktu Ebû Tâlib'in fazla malı elinde.

Geçim sıkıntısından kederliydi ve üzgün,
Bu hâlde o Server'in yanına geldi bir gün.

Dedi ki: (Ey yeğenim, bu fakîrlik bizi de,
Sarstı ve bırakmadı hiçbir şey elimizde.

"**Hatîce bint Hüveylid**", öyle zannederim ki,
Bir ticâret kervanı gönderir Şam'a belki.

Bu işe, senin gibi temiz, emîn, vefâkâr,
Birisini arıyor olmalı bu aralar.

Hatîce Hâtun ile gidip de bir konuşsak,
Seni, başkalarına tercîh eder muhakkak.)

O esnâda Âtike binti Abdülmuttalip,
Evlerine gelerek, dedi: (Yâ Ebâ Tâlip,

Muhammed'in tezevvüc zamanı geldi artık,
Bu işin çâresine bakmalı bir aralık.)

Ebû Tâlip dedi ki**: (Ben de bu fikirdeyim,
Gece gündüz zihnimde bunu düşünmekteyim.**

**Lâkin maddî bakımdan, şimdi dardır elimiz,
Bu işi yapmak için, yok başka gelirimiz.)**

Âtike arz etti ki: (Bir çâre düşünürüm,
Münâsib görür isen, ben gider görüşürüm.

Hatîce, Şam'a giden ticâret kervanına,
Bir kişi arıyormuş, haber salmış her yana.

Ben gidip söyliyeyim bu işi Hatîce'ye,
Böylece kavuşulur birkaç kuruş akçeye.)

Evet, "**Hatîce hâtun",** asîl, temiz, mükerrem,
Hüsnü cemâlde eşsiz bir hanımdı, duldu hem.

"**Güzel**" olduğu kadar, çoktu malı, serveti,

Çoktu aynı zamanda ilim, edeb, iffeti.

Bu yüzden rağbet eden pek çoktu kendisine,
Lâkin O, hiç kimseyi kabûl etmezdi yine.

Çünki rüyâ görmüştü o günlerde O bizzât,
Bu yüzden hiç kimseye etmiyordu iltifât.

O gece, rüyâsında görünmüştü ki ona,
Gökten "**Ay**" yere inip, giriverdi koynuna.

Ay'ın o parlak nûru, sonra da koltuğundan,
Çıkıp, bütün âlemi aydınlatmıştı o an.

Hemen akrabâsından "**Varaka bin Nevfel**"e,
Gidip ricâ etti ki "**Ta'bîr et bunu hele**"

Amcasının oğluydu bu "Varaka bin Nevfel",
Hıristiyandı fakat, bilgiliydi mükemmel.

Dedi ki: **(Ey Hatîce, bu, çok büyük müjdedir,**
Âhir zaman Nebîsi şimdi içimizdedir.

O Resûl, alır seni kendi helâllığına,
Ve senin zamanında, ilk vahiy gelir Ona.

O Peygamber, Kureyş'ten, benî Hâşim'den olur,
Hak dîninin nûrları, bu âlemi doldurur.

O Resûl'ün dînine, ilk giren sen olursun,
Bu, çok büyük bir ni'met, sana müjdeler olsun.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Gençliği ve evlenmesi) -3-

ONU BİZZÂT GÖREYİM

Varaka, o rüyâyı öyle ta'bîr edince,
Buna, "**Hatîce Hâtun**" memnûn oldu bir nice.

Kalbi, muhabbetiyle dolarak o "**Resûl**"ün,
Teşrîf etmelerini bekler oldu o hergün.

Bir gün "**Âtike Hâtun**" geldi Onun evine,
Ki "**Ticâret işi**"ni arz etsin kendisine.

Ona diyecekti ki: **"Kervanına bir kişi,**
Arıyorsan, yeğenim iyi yapar bu işi."

Lâkin o, "**Ticâret**"i, hele "**Ücret**" sözünü,

Söyliyemez, sıkılır, ter basardı yüzünü.

Hatîce vâlidemiz, anlayıp girdi söze,
Dedi ki: **(Ey Âtike, emriniz nedir bize?)**

Arz etti: (Ey Hatîce, belki de bilgin vardır,
Benim bir "**Yeğenim**" var, çok emîn, vefâkârdır.

İsmi “**Muhammed**” olup, Abdullahtır babası,
Onu, Ebû Tâlib’e ısmarladı atası.

Kâmil bir yiğit olup, tezevvüc zamanıdır,
Lâkin Ebû Tâlibin, bu ara eli dardır.

Duyduk ki, Şam yönüne gidecek kervanına,
Bir kişi ararmışsın, bu haber geldi bana.

Bu işe, “**Yeğenim**”i tâyin edersen eğer,
Bilcümle benî Hâşim, sana çok duâ eder.)

O, Âtike Hâtun’dan bunları dinleyince,
Rüyâyı hâtırlayıp, kapıldı bir sevince.

Zîra ona, rüyâda müjdelenen “**Nebî**”nin,
“**O Server**” olduğunu ederdi o da tahmîn.

Dedi ki: **(Ey Âtike, işittim kendisini,
Söylediler bana hem dîninin kuvvetini.**

**Onun kabûl etmesi, benim için bir ni’met,
Herkesten daha fazla veririm Ona ücret.**

**Lâkin bir göreyim ki, müsâit midir buna?
Yâni muktedir midir, kervanı korumağa?)**

Onun bundan murâdı, görüp bizzât zâtını,
İyice tanımaktı fizîkî evsâfını.

Yâni Onun sîreti, semâvî kitâplarda,
Okuduğu evsâfa uygun muydu acabâ?

Âtike, (**Hemen gidip getireyim**) diyerek,
Ayrıldı o hâneden be gâyet sevinerek.

“**Hatîce Hâtun**”un da sevinç sardı kalbini,
Zîra doğru çıkmıştı herhâlde bu tahmîni.

O gidince, evini süsledi var gücüyle,
Koyuldu beklemeğe, bir bayram sevinciyle.

Az sonra Âtike'yle, o "**Allahın Habîbi**",
Teşrîf etti o eve ondördüncü **"Ay"** gibi.

Baktı Hatîce Hâtun Resûlün evsâfına,
Tıpa tıp uygun buldu "**Tevrât**"ın yazdığına.

Onun nezâketini ve nûrlu cemâlini,
Görünce, hayrân kalıp, sevinç sardı kalbini.

Düşündü ki: **"O rüyâ, doğru çıktı herhâlde,**
Bu sırrı, başkasından saklıyayım o hâlde."

Konuşup, "**Ücret**"i de tâyin ettiler o gün,
Böylece mahzûn kalbi, ferahladı Resûl'ün.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Gençliği ve evlenmesi) -4-

GİR ONUN HİZMETİNE

"**Hazreti Hatîce**"nin, Şam'a gidecek olan,
Ticâret kervanı da, hazırlanmıştı o an.

"**Meysere**" adındaki kölesini o bizzât,
Çağırıp, kendisine verdi şöyle tâlimât:

(Kervan Mekke içinde başlayınca sefere,
Devenin yularını, teslîm et o **"Server"**e.

Yalnız Mekke içinde, ipi O ele alsın,
Ki Mekke ahâlîsi, dedi kodu yapmasın.

Lâkin tam ayrılınca kervan Mekke şehrinden,
Al devenin ipini, o Server'in elinden.

Sonra şu elbiseyi, hürmetle Ona giydir,
Şu zînetli deveye, izzetle Onu bindir.

Devenin ipini de, al sen kendi eline,
Bizzât gir tam olarak, "**Muhammed**"in emrine.

Kendini, o Server'in "**Hizmetkâr**"ı bil o an,
Ve sakın bir iş yapma, Ondan izin almadan.

Onu, her tehlikeden koruyabilmek için,
Canını esirgeme, budur senin ilk işin.

Fazla oyalanmadan dönün tam zamanında,
Ki mahcûb olmıyalım benî Hâşim katında.

Eğer dediklerimi aynen îfâ edersen,
Seni âzâd eder ve veririm ne istersen.)

Târihî "**Büyük kervan**", hazırlandı nihâyet,
Sefere çıkmak için edecekti hareket.

O ara Mekke halkı, buyük kalabalıklar,
Hâlinde kadın erkek, hem de genç ve ihtiyar,

Kimi seyir, kimi de yolcu etmek üzere,
Akın akın gelerek, toplanmıştı o yere.

“**Resûlullah**”ın dahî bütün akrabâları,
Yâni “Benî Hâşim” in mûteber sîmâları,

Onu uğurlamağa gelmişlerdi o yere,
Lâkin Onu görünce, boğuldular kedere.

O an “**Ebû Tâlib**”in ihtiyârı elinden,
Giderek, gözyaşları boşandı gözlerinden.

“**Hazreti Âtike**” de gördü ki o "Server"i,
Giyinmiş üzerine hizmet elbiseleri.

Devenin ipini de almış nûrlu eline,
Bekliyor, gitmek için yâd gurbet ellerine.

O anda, dizlerinin bağı çözülüverdi,
Gözyaşları içinde, ağlayıp feryâd etti.

Ve: **(Ey Abdülmuttalip, ey Abullah, uyanın,**
Kalkın da, şu Server’in hâline bir an bakın.)

Deyip, üzüntüsünü dile getirdiğinde,
Ağladı “**O Server**” de, göz yaşları içinde.

Buyurdu: **(Unutmayın ey dostlar sakın beni,**
Yâd edin gurbet elde, gam elem çektiğimi.)

Bunu işitenlerin hepsi de ağlaştılar,
Gökteki melekler de, bu hale çok şaştılar.

Yeryüzünde ağlıyan halk gibi onlar dahî,
Ağlayıp, şöyle niyâz ettiler: **(Yâ ilâhî,**

Bu, senin en sevdiğin, seçtiğin Muhammed’dir,
Ona, Habîbim dedin ve lâkin bu hâl nedir?)

Hak teâlâ buyurdu: **(Ey benim meleklerim,**
Evet O, Habîbimdir, en çok Onu severim.

Fakat siz bilmezsiniz muhabbetin sırrını,
Aslâ çözemezsiniz bu işin esrârını.

Bu, öyle makâmdır ki, kimse vâkıf olamaz,
Öyle gizli iştir ki, kimse bir şey anlamaz.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Gençliği ve evlenmesi) -5-

KUŞLAR GÖLGE YAPARDI

Uğurlandı böylece o büyük mutlu kervan,
Ayrılıp, bir huzûrla yoluna oldu revân.

Meysere, "**Hatîce**"nin tâlimâtı üzere,
Kıymetli bir elbise giydirdi "**O Server**"e.

Çok zînetli deveye bindirip kendisini,
Aldı kendi eline, devesinin ipini.

Hazreti Hatîce'nin dediği gibi aynen,
Girdi tâm hizmetine o andan i'tibâren.

Yolcular gördüler ki, bu sefer müddetince,
"**O Server**"in başının üstünde, gündüz gece,

Bir "**Bulut**" gölge yapar Onu tâkip ederek,
Yine, kuş sûretinde bulunur "**İki Melek**".

Bir ara iki deve, gâyet yorulmuşlardı,
Bunun için kervandan geride kalmışlardı.

Onlara eli ile dokununca "**O Server**",
Bir anda sür'atlenip, öne geçiverdiler.

Kervan, "**Busrâ**" denilen yere vardı nihâyet,
O manastır yanında konakladı bir müddet.

"**Râhip Bahîrâ**" ölmüş, yerine, ondan sonra,
Başka biri gelmişti, ismi "**Râhip Nastûrâ**".

Bu râhip, Meysereyi çağırıp sordu bizzât,
Dedi: **(Kimdir şu ağaç altında oturan zât?**

Zîra şimdiye kadar, bu yerde hiçbir zaman,
Peygamberlerden başka olmamıştır oturan.

Hem de O oturunca o ağacın altında,
Kuru iken, yeşerip, yapraklandı ânında.)

Meysere, o râhibi tasdîk edip ve hemen,
Dedi: **(O, bir zâttır ki Kureyş kabîlesinden,**

Şerefli bir kimsedir, gâyet asîl ve emîn,
Onun gibi bir kimse görmedi rûy-i zemîn.)

Râhip, hayret içinde sordu ki ona tekrâr:
(Kırmızılık var mıdır gözlerinde bir miktâr?)

(**Evet vardır**) deyince, hayreti arttı daha,
Dedi: **(Ben, şimdi yemîn ederim ki Allaha,**

Bu kimse, ileride Peygamber olacaktır,
En son gelecek olan son Peygamber bu zâttır.

Ne olaydı, bu zâtın nübüvvet zamanına,
Yetişip, bir hizmette bulunsaydım zâtına.)

Busrâ'nın pazarında mal satarken "**O Server**",
Yine bir yehûdîyle karşılaştı bir sefer.

Yehûdî, Onda olan bu güzel hasletleri,
Görüp, incelemeğe başladı o Server'i.

Yâni âhir zamanda gelecek Peygamberin,
Evsâfını, üstünde görerek O Serverin,

Hâlini daha iyi anlamak gâyesiyle,
Dedi ki: **(Alış veriş yaparım ben seninle.**

Lâkin "Lât**" ve "**Uzzâ**"ya yemîn et, inanayım,**
O zaman senin ile bir ticâret yapayım.)

Buyurdu: **(Ben onlara kat'iyyen yemîn etmem,**
En çok nefret ettiğim şeylerdir o putlar hem.)

Yehûdî feryâd edip, seslendi ki bu sefer:
(İşte, âhir zamanda gelecek son Peygamber.

Bilin ki, bu, ilerde Peygamber olacaktır,
Âlemi karanlıktan, nûrlara boğacaktır.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Gençliği ve evlenmesi) -6-

MİSK KOKUSU GİZLENMEZ

"**Sevgili Peygamber**"in yümn-ü bereketiyle,
Kârlı bir alışveriş yapıldı böylelikle.

Öyle büyük kazançla dönüldü ki seferden,
Bundan daha fazlası olmamıştı evvelden.

Kervan Merazzahrân'a geldiğinde, Meysere,
"**Müjde**" götürmesini arz etti o Server'e.

Onun bu teklîfini O kabûl buyurarak,
Sür'atle ilerledi kervandan ayrılarak.

Hak teâlâ, "**Üç günlük**" uzun mesâfeleri,
Kısaltıp, bir sâatta götürdü "**O Server**"i.

Kervanın dönme vakti yaklaşınca Mekke'ye,
Bir heyecân gelmişti "**Hazreti Hatîce**"ye.

Hizmetçileri ile, sarayın üzerinden,
Kervanın gelmesini beklerdi her gün hemen.

"**Nefîse hâtun**" der ki: "Ben bir gün, Hatîce'nin,
Evine gimiş idim, ziyâret etmek için.

Yine hizmetçilerle, üzerinde sarayın,
Merakla dönmesini bekliyordu kervanın.

Ansızın "**Bir develi**" gördü ufuk yerinde,
Bir de "**Bulut**" belirdi başının üzerinde.

Birer kuş sûretinde ayrıca "**İki melek**",
Gölge yapıyorlardı Ona kanat gererek.

Ve mübârek alnında bulunan "**Nûr-u Nebî**",
Gelirken, uzaklardan parlıyordu "**Ay**" gibi.

Çok sevindi Hatîce Onu gördüğü zaman,
Lâkin bu sevincini saklıyordu onlardan.

Gerçi anlamış idi, Onun "**Kim**" olduğunu,
Ve lâkin bilmezlikten gelerekten o bunu,

Dedi ki: **(Bir develi görünür şuracıkta,
Gelen kim olabilir acabâ bu sıcakta?)**

Hizmetçiler dedi ki: (Bu gelen Muhammed'dir.)
Dedi: (**zannetmiyorum, zîra tek gelmektedir**.)

Dediler: (Ey Hatîce, gizlenemez muhabbet,
Siz de bilirsiniz ki, bu gelen "**Odur**" elbet.

Yüzünüzün sevinci, bunu izhâr ediyor,

Gözlerinizin içi, “**Bu gelen Odur**” diyor.

Sen ise, sevincini saklıyorsun bizlerden,
Ve lâkin “**Misk kokusu**” gizlenemez ne etsen.)

Geldi sonra “**O Server**” Hatîcenin evine,
Ve “**Müjde mektûbu**”nu iletti kendisine.

Hatîce Hâtun hemen okudu o "**Müjde**"yi,
Ve Ona bağışladı o zînetli deveyi.

Cevâbî mektûbunu yazarak verdi Ona,
O Server geri dönüp, vâsıl oldu kervana.

Bir nice günden sonra, asıl kervan velhâsıl,
Nihâyet selâmetle Mekkeye oldu vâsıl.

Meysere, “**O Server**”in üstün hasletlerini,
Kuşların kendisine gölge ettiklerini,

Hazreti Hatîce’ye anlattı hem de içten,
O ise dinledikçe ağlıyordu sevinçten.

Hâlini gizliyerek dedi ki Meysere'ye:
(Anlatma bu şeyleri benden gayri kimseye.)

Korkusu şu idi ki: **“Şâyi olursa eğer,**
Duyanlar, kızlarını Ona vermek isterler”.

Halbuki bu şerefe, O ermek istiyordu,
Hakîkaten bu devlet Ona müyesser oldu.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Gençliği ve evlenmesi) -7-

YETER Kİ SİZ EMREDİN

Hatîce vâlidemiz “radıyallahü anha”,
Yok idi hâtunlardan akıllı ondan daha.

Hem de çok güzel idi onun hüsnü cemâli,
Asîl ve temiz olup, üstün idi her hâli.

Malı dahî çok olup, zengindi o zamanlar,
Çok idi bu sebepten ona tâlip olanlar.

Lâkin O, hiçbirine etmedi muvâfakat,
Duymadı hiçbirine bir ilgi ve iltifât.

Çünki rüyâ görmüştü bu husûsta O önce,

Onun tecellîsini bekliyordu gün-gece.

“**Varaka bin Nevfel**” de müjdelemişti Onu,
Merakla bekliyordu bunun tahakkukunu.

“**O Server**”in hâlini yakînen de görünce,
Bu işin olmasını isterdi bir an önce.

“**O Serverin hanımı olmakla şereflenmek**”
Arzûsu, günden güne şiddetleniyordu pek.

Bunu, “**Nefîse Hâtun**” sezip girdi araya,
Geldi bu niyet ile “**Resûl-i kibriyâ**”ya.

Dedi ki: (Zâtınızı tezevvücten men eden,
Bir mâni varsa eğer, söyleyin bana lütfen.)

Buyurdu: **(Maddî yönden, elimiz dar bu ara,
Yâni yok elimizde yeterli mal ve para.)**

Nefîse hâtun ise, dedi ki**:** (Yâ Muhammed,
Mal ve cemâl sâhibi bir hâtun ile şâyet,

Evlenmek isterseniz, ben hâzırım hizmete,
Yeter ki siz emredin, bu iş olur elbette.)

Buyurdu: (**O dediğin, acep hangi hâtundur?)**
Dedi: (Hatîce’dir ki, senin de mâlûmundur.)

Buyurdu ki: **(Bu işe, kim vesîle olacak?)**
Dedi ki: (Ben yaparım, sen bunu etme merak.)

Ayrılıp, buldu hemen hazreti Hatîce’yi,
Gidip kendi evinde verdi Ona müjdeyi.

“**Varaka**”yı çağırıp Hatîce Hâtun ise,
Olanları anlatıp, dedi: (**Böyle hâdise**.)

Ayrıca Resûlullah Efendimize dahî,
Adam salıp, evine çağırdı bizâtihî.

Gidip arz ettiler ki huzûru seâdette:
(Bize teşrîf ediniz falan gün ve sâatte.)

Bu dâvet karşısında, amcası Ebû Tâlip,
Ve sâir akrabâsı, oldular çok muzdarip.

Zîra “**Resûlullah**”ın, dâvete gitmek için,
Yok idi elbisesi, iç yüzü buydu işin.

Satın almağa dahî, yok idi paraları,
Çâresizlik içinde düşünürken bunları,

Yetişti Hızır gibi hazreti Ebû Bekir,
Dedi: **(Üzülmenize, acabâ sebep nedir?)**

O Server, Ebû Bekr'e anlatınca durumu,
Dedi ki: **(Sizi üzen hâdise bir tek bu mu?**

Bu iş gâyet kolaydır, üzülmeyin kat'iyyen,
Yeter ki siz emredin, hâllederim bunu ben.)

Bu sözlerden "**O Server**" ferahladı bu kere,
Pek çok duâ eyledi, hazreti Ebû Bekr'e.

Dedi ki: **(Sen râzı ol yâ Râb Ebû Bekirden,**
Zîra esirgemedi yardımını hiç benden.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Gençliği ve evlenmesi) -8-

ALLAHIN EMRİ İLE

Nihâyet Ebû Tâlip ve sâir akrabâlar,
Hazırlıkları yapıp, yola revân oldular.

"**Hazreti Hatîce**"nin dâveti üzerine,
Gittiler hep birlikte Onun dünürlüğüne.

"**Hazreti Hatîce**" de, hânesinin içini,
Donatıp, çağırdı hep cümle hizmetçisini.

Bu muazzam ni'metin şükrânesi olarak,
Bütün zînetlerini onlara etti infak.

Ve yine "**O Server**"in şeref ve hürmetine,
Kavuşturdu onları tek tek hürriyetine.

Az sonra "**Ebû Tâlip**" ve yanında dünürler,
Hazreti Hatîcenin hânesine geldiler.

Evvelâ Ebû Tâlip, izinle girdi söze,
Dedi ki: (Ey cemâat, hamd olsun Rabbimize.

Ki bizi, evlâdından kıldı Halîlullahın,
Ve yine muhâfızı eyledi Beytullahın.

Âlemin secdegâhı olan bu "**Kudsî ev**"i,
Bize müyesser kıldı muhâfaza etmeği.

Mâlûmunuz, benim bir **"Yeğenim"** vardır ki hem,
Onun fazîletine, şâhittir cümle âlem.

Kureyş'ten her kim ile kıyaslanırsa şâyet,
Hepsinden, her bakımdan üstün gelir O elbet.

Kureyş'ten en şerefli, en üstün kimse Odur,
Onun fazîletleri sizce dahî mâlûmdur.

Gerçi malı, parası az'sa da bu aralar,
Lâkin böyle şeylere olunmaz ki îtibâr.

Çünki bu dünyâlıklar, bir "**Gölge**" gibidirler,
Elden ele dolaşıp, sonra gidiverirler.

Bu mübârek yeğenim, Allahın emri ile,
Kızınız "**Hatîce**"yi istiyor helâlliğe.

Bilin ki, Onun şânı yüksek olsa gerektir,
Şimdi istediğiniz "**Mehir"** miktârı nedir?)

Ebû Tâlip'ten sonra, "**Varaka bin Nevfel**" de,
Onu tasdîk edici konuşma yaptı hem de.

Sonra da, Hatîce'nin amcası "**Amr bin Esed**",
Söz alıp arz etti ki: **(Kabûl ettik biz elbet.**

Yeğenim Hatîce bin Hüveylid'i ben dahî,
Verdim hem Muhammed bin Abdullah'a Vallahi.)

Mehir, bir rivâyette "**Yirmi deve**" idi hem,
Bir rivâyette ise, gümüştü "**Beşyüz dirhem**".

O gün "**Peygamberimiz**" ve "**Hazreti Hatîce**",
Nikâhları kıyılıp, evlendiler böylece.

Ve o gün Ebû Tâlip, deve kesip bir adet,
Düğün için, herkese verdi büyük ziyâfet.

Hatîce vâlidemiz, bütün mâl-ü mülkünü,
Hemen Resûlullaha hibe etti o günü.

Ve dedi ki: **(Bu mallar, benim değil, hep senin,**
Çekme maîşet için minnetini kimsenin.

Bu günden îtibaren, ben de sana muhtâcım,
Sensin benim herşeyim, sensin benim baş tâcım.)

Resûlullah, Onunla evlendi böylece ilk,
Ve tâm "**Yirmibeş sene**" sürmüştü bu evlilik.

Hatîce vâlidemiz hem oldukça hayâtta,
Başka bir kadın ile hiç evlenmedi hattâ.

Peygamber Efendimiz "Sallallahü aleyhi ve sellem"
(Gençliği ve evlenmesi) -9-

NİÇİN ÜZÜLÜYORSUN ?

Hatîce vâlidemiz, Resûl'le nişanlıyken,
Şöyle haber gönderdi o Server'e gizliden:

(Etrâftan diyorlar ki, **"Sen bu zenginliğinle,**
Nasıl evleniyorsun öyle fakîr biriyle?"

Bu dedikoduları bertaraf etmek için,
Bizim eve, az bir şey çeyiz gönderir misin?

Ben, o gelen şeyleri, çoğaltıp bendekiyle,
Herkese gösteririm "**Senden gelen mal**" diye.)

Allah'ın Sevgilisi alınca bu haberi,
İnsanlık îcâbiyle mahzûn oldu kalpleri.

Zîra göndermek için hazreti Hatîce'ye,
Hiç de mâlik değildi az bir mal ve akçeye.

"Kimden ödünç alayım?" diye düşünür iken,
Hâtırına, hazreti Ebû Bekr geldi birden.

Ve onun dükkânına yürüdü bir an önce,
Kapıda karşıladı, o "**Resûl**"ü görünce.

Dedi: (Sevgili dostum, bir şey mi üzdü sizi?
Düşünceli görürüm zîra hazretinizi.)

Buyurdu: **(Yâ Ebâ bekr, bugün ben Hatîce'ye,**
Göndermem gerekiyor bir şeyler çeyiz diye.)

O dedi: (Bu iş kolay, niçin üzülüyorsun?
Benim ne malım varsa, yoluna fedâ olsun.

Az önce haber aldım, bir kervanım gelecek,
Şam'a göndermiş idim, şimdi şehre girecek.

Hepsi "**Yetmiş deve**"dir, yüklüdür çok mâl ile,
O kervan sizin olsun, bilcümle emvâliyle.

Kervanı, Hatîce'ye gönder çeyiz olarak,
Yeter ki kalbinize toz konmasın en ufak.)

O dediği kervan da, şehire girdi o an,
Dedi: **(Bakın göründü, geliyor işte kervan.)**

Hazreti Ebû Bekir durdurdu kervanını,
"**İpekli kumaşlar"**la donattı her yanını

Ve görmeleri için bunu ahâlînin de,
Dolaştırdı kervanı Mekkenin dâhilinde.

Mekke halkı görünce, yetmiş yüklü deveyi,
Dediler: **(Hiç görmedik böyle çok hediyeyi.)**

Ateş düştü kalbine Onu kıskananların,
Ve eridi içleri kötü fesatçıların.

"**Hatîce vâlidemiz**", yirmibeş yıl, berdevâm,
O Servere hizmette, gösterdi çok ihtimâm.

Meselâ Resûlullah üzülseydi bir şeye,
Eve gelip söylerdi hazreti Hatîce'ye.

Zîra yoktu o günler gidecek başka yeri,
Onun tesellîsiyle râhatlardı kalpleri.

Derdi: **(Yâ Resûlallah, üzülmesin hiç kalbin,
İtâat edecektir sonunda sana kavmin.)**

O, Resûl-i ekreme çok hizmet ettiğinden,
Allahü teâlâ da hoşnûd oldu kendinden.

Peygamber Efendimiz, ona bir gün dedi ki:
(Ey Hatîce, Rabbimiz bana emreyledi ki,

**"Müjde ver Hatîce'ye, de ki, Allah Cennette,
Sana, beyaz inciden köşk verecek elbette.**

**Olmıyacak orada sıkıntısı, kederi,
Artacak ebediyyen hem dahî ni'metleri")**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Gençliği ve evlenmesi) -10-

ZEYD BİN HÂRİSE

"**Zeyd**" çocukken, annesi Onu alıp yanına,
Ziyârete giderken bir akrabâlarına.

Yol üstünde haydutlar, Zeyd'i "**Esîr**" aldılar,
Sonra bir panayırda satlığa çıkardılar.

Hazreti Hatîce'nin vardı ki bir yeğeni,
Gördü bu panayıra bir esîr geldiğini.

Onu, "**Dörtyüz dirhem**"e hemen satın alarak,
Halası Hatîce'ye verdi hibe olarak.

O da hediye etti Zeyd'i Resûlullaha,
Zeyd artık "**O Server**"den ayrılmadı bir daha.

Resûl Onu alınca, aynı gün etti âzâd,
Ve Onu çok severek, edindi hemen evlâd.

Lâkin Onu, babası ediyordu çok merak,
Perîşân etti onu, bu ayrılık, bu firâk.

Yanıp tutuşuyordu bu "**Evlât ateşi**"yle,
Hergün Zeyd'i düşünür, ağlardı gözyaşiyle.

Zîra henüz çocukken kaybetmişti oğlunu,
Diyar diyar gezerek, arıyordu hep Onu.

Bir yıl, o kabîleden Beytullaha geldiler,
"**Zeyd**"i orada görüp, ona haber verdiler.

Babası çok sevinip, kardeşini alarak,
Cebine, bu maksatla "**Hayli para**" koyarak.

"**Kölelikten kurtarmak**" gâyesiyle oğlunu,
Sevinç ve heyecânla tuttu Mekke younu.

Sonra Resûlullahın evini öğrenerek,
Çıktı huzûrlarına iltifâtlar ederek

Dedi ki**:** (Ey Kureyş'in büyüğü, efendisi,
Ve ey Hâşim oğlunun en şerefli kişisi,

Siz ikrâm edersiniz yolcuya, misâfire,
Hürriyet verirsiniz hem köle ve esîre.

Duydum ki, yanınızda "**Köle**" imiş oğlumuz,
Onun âzâd olması, en yegâne arzûmuz.

İstediğin parayı vereyim bol olarak,
Yeter ki oğlum Zeyd'i âzâd et, serbest bırak!)

Resûl onu dinleyip, buyurdu ki: **(Ey Kişi,**
Çağırıp, kendisine soralım biz bu işi.

Sizin ile gitmeyi isterse evlâdınız,

Bir şey istemiyorum, sizin olsun, alınız.

Lâkin sizi değil de, tercîh ederse beni,
Verememem hiç kimseye beni tercîh edeni.)

Bu cevâbı duyunca, bir hayli sevindiler,
(**Bizi sen, ihsân ile karşıladın**) dediler.

Resûl'ün dâvetiyle "**Zeyd**" içeri girince,
Babası Onu görüp, gark oldu bir sevince.

Resûl Zeyd'e sordu ki: **(Kimlerdir bu ikisi?)**
Dedi ki: (**Biri babam, amcamdır ötekisi**.)

Buyurdu: **(Bunlar seni, gelmişler almak için,**
Serbestsin, ister kalır, ister gidebilirsin.)

O, hemen Peygamberin yanına sokularak,
Dedi: **(Ölene kadar, isterim burda kalmak.**

Zîra sizden gördüğüm bu şefkati, Vallahi,
Gösteremez oğluna, bir anne baba dahî.

Benim için kölelik, buradan ayrılmaktır,
Ve benim hürriyetim, size köle olmaktır.)

Babası bunu duyup, sürûr geldi kalbine,
Ve müsterih olarak, döndü memleketine.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Gençliği ve evlenmesi) -11-

KÂ'BEDE HAKEMLİK

Peygamber Efendimiz, yaşı "**Otuzbeş**" iken,
Henüz Peygamberliği teblîğ edilmemişken,

Kâ'be-i şerîfenin tâmiri sırasında,
Bir "**Hakemlik**" yapmıştı kavimler arasında.

Şöyle ki, zaman ile yağan yağmur ve selden,
"**Kâ'be**"nin duvarları yıpranmıştı tamâmen.

Ayrıca, o yıllarda çıkan büyük bir yangın,
İle tahrîb olmuştu her yanı "**Beytullah**"ın.

Kâ'beyi, bu hâlinden kurtarmak için dahî,
Yıkıp, yeniden yapmak istiyordu ahâli.

Kureyş kabîleleri bir yerde toplanarak,

Konuşup, bu fikirde eylediler ittifak.

Hazreti İbrâhîmin temellerine kadar,
Duvarları yıkmağa, verdiler hepsi karâr.

Yıkım işi bitince, başladılar örmeğe,
Ve dört yandan duvarlar başaldı yükselmeğe.

Dört kabîle vardı ki, en meşhûr o zamanlar,
Her biri, bir duvarı örmeğe başladılar.

Bu işin, çok büyük bir şerefi olduğunu,
Bilerek, bir hevesle yapıyorlardı bunu.

Ve lâkin bir ihtilâf başladı biraz sonra,
Tam "**Hacer-ül esved**" e gelmişti çünki sıra.

Onu, hangi kabîle koyacaktı yerine?
Üstünlük gösterirdi herbiri diğerine.

Her kabîle, "**Bu şeref bize âit**" diyordu,
Hiçbirisi bu işten ferâgat etmiyordu.

Kavimler arasında çıktı bir anlaşmazlık,
Münâkaşa, kavgaya dönüşüyordu artık.

Abdüddâr oğulları diyordu: **(Eğer ki biz,**
Buna nâil olmazsak, muhakkak kan dökeriz.)

Çıkmak üzereydi ki bir kavga, tam o sâat,
"**Huzeyfe bin Mugîre**" adında yaşlı bir zât,

Çıkıp nidâ etti ki: **(Ey Kureyş kabîlesi!)**
İhtiyârın sesine kulak verdi cümlesi.

Dedi ki: **(Şu kapıdan ilk önce kim girerse,**
Bu işin hâlli için, hakem olsun o kimse.)

Kabûl edip, merakla beklediler bu sefer,
Az sonra, o kapıdan teşrîf etti "**O Server**".

Baktılar, doğruluğu ve mutlak emînliği,
En meşhûr biri geldi, dediler: "**Bu, pek iyi**",

Zîra Resûl-i ekrem, bi'setten daha evvel,
"**Emîn**" olması ile tanınmıştı mükemmel.

Bu yüzden, kendisine "**El emîn**" deniyordu,
Ve herkes, her husûsta Ona güveniyordu.

Gelince, vaziyeti anlatıp kendisine,
Dediler: **(Hep râzıyız bunda senin sözüne.)**

O Server "**Peki**" deyip, bir yaygı buldurarak,
Ve "**Hacer-ül esved**"i üzerine koyarak,

Buyurdu: **(Bu örtünün, şimdi dört bir ucundan,**
Her kavimden bir kişi, gelsin ve tutsun şu an.)

Hepsinden birer kişi, gelip onu tuttular,
Bitmişti o ihtilâf, hepsi de memnûndular.

Taşın konulacağı yere gelinceye dek,
Taşı, o örtü ile kaldırdılar müşterek.

Sonra "**Resûl-i ekrem**" taşı alıp kendisi,
Mahalline koyunca, memnûn oldu cümlesi.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bi'seti ve da'veti) -1-

İLK VAHYİN GELMESİ

"**Otuz yedi**" yaşında idiler ki o Server,
Gâibden "**Yâ Muhammed**" diye duydu bir sesler.

"**Otuz sekiz**" yaşına girdiğinde de yine,
Bu defâ bâzı "**Nûrlar**" göründü kendisine.

Peygamberlik gelmesi daha yaklaştığında,
Edîb "**Kus bin Sâide**", Ukaz panayırında,

Toplanan insanlara bir "**Müjde**" veriyordu,
O meşhûr hutbesinde, o gün şöyle diyordu:

(Ey insanlar geliniz, alınız ki bir ibret,
Yaşıyan herkes ölüp, fâni olur âkibet.

Gelin kulak verin ki, bize mühim "**Haber**" var,
Olacak hâdiseden, siz de olun haberdâr.

Hak teâlâ indinde, bir **"Din"** var, hak ve gerçek,
Ve Onun "**Peygamber**"i var ki bir gün gelecek.

Hem de çok yakınlaştı o "**Resûl**"ün gelmesi,
Başınızın üstüne düştü hattâ gölgesi.

Ona îmân edenler, erer sonsuz râhata,
Vây Ona isyan edip, inkâr eden bedbahta.)

O gün Arabistanda yoktu huzûr ve râhat,
Kaplamıştı her yeri, haksızlık, zulüm, fesat.

Her türlü ahlâksızlık, hüner sayılıyordu,
İçki, kumar ve zinâ, hiç yadırganmıyordu.

“**Âdem Nebî**”den beri, dünyâda böylesine,
Bir vahşet ve sapıklık olmamıştı bir sene.

Çoğu insan, âdetâ canavar kesilmişti,
Cemiyet, patlamağa hazır hale gelmişti.

İnsanların huzûra kavuşmaları için,
Doğması gerekirdi “**Seâdet güneşi**”nin.

Onun doğması ile, küfür yok olacaktı,
Zulümlerin yerini “**Adâlet**” alacaktı.

Önce “**Sâdık rüyâlar**” gösterildi kendine,
Rüyâda gördükleri, çıkardı aynen yine.

Bu sâdık rüyâları, “**Vahiy**”den cüz idi tam,
“**O Server**”in bu hâli, altı ay etti devâm.

Daha da yaklaşınca asıl vahy’in gelmesi,
Çoğaldı işittiği o “**Yâ Muhammed**” sesi.

O Server’e, “**Yalnızlık**” sevdirildi bu kere,
Hira mağarasında, başladı tefekküre.

Bâzan Mekkeye inip, Beytullaha giderdi,
Ve bir müddet, evinde istirâhat ederdi.

Sonra, biraz yiyecek alaraktan yanına,
Giderdi yine yalnız, “**Hira mağarası**”na.

Bâzan günlerce kalır, Mekkeye inmezdi pek,
O zaman da, zevcesi götürürdü yiyecek.

“**Kırk**” yaşındayken bir gün, Hira mağarasında,
Tefekküre dalmıştı, bir gece yarısında.

Onyedi Ramazanda, Pazartesi gecesi,
İşitti kendisini çağıran aynı sesi.

Başını kaldırıp da, baktığında etrâfa,
“**Yâ Muhammed**” sesini işitti o bir daha.

Ve her yeri kaplıyan bir “**Nûr**” gördü âniden,
Arkasından “**Cebrâil**” göründü Ona birden.

Resûl-i kibriyâya hitâben “**Oku**” dedi,
(**Ben okumuş değilim**) diyerek cevâb verdi.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Bi’seti ve da’veti) -2-

ALLAHIN ADIYLA OKU

Cibrîl, kuvvetle sıkıp, “**Oku!**” dedi bu sefer,
(**Ben okumuş değilim**) dedi yine o Server.

İkinci defâ sıkıp, **“Oku!”** dedi O yine,
(**Ben okumuş değilim**) buyurdu kendisine.

Üçüncü defâ sıkıp ve sonra bırakarak,
Beş âyeti kerîme okudu ilk olarak.

(Oku Allah adıyla, ki O’dur tek yaratan,
O halk etti insanı, pıhtılaşmış bir kandan.

Hak teâlâ, çok kerem ve ihsân sâhibidir,
O, bilmediklerini kalem ile öğretir.)

“**Resûl**” dahî okudu bunları Cebrâil’le,
Cihânı aydınlatan o "**Güneş**" doğdu böyle.

Sonra bir ürperti ve korku ile bu sefer,
Aşağıya inmeğe başladı "**Hayrül beşer**".

Dağın tam ortasına gelmişti ki, bu defâ,
Cebrâilin sesini duydu yine bir daha.

Durdu ve kulak verdi, diyordu: **(Yâ Muhammed,**
Allahü teâlânın Resûlüsün sen elbet.

Ben ise Cebrâilim) dedi ve ökçesiyle,
Yere vurup, o yerden “**Su**” çıktı bil vesîle.

Durup, “**Abdest**” almağa başladı ondan melek,
Resûl seyrediyordu, Onu, dikkat ederek.

Ve sonra bir abdest de, aldı "**Fahr-i kâinât**",
Sonra namâz kıldılar birlikte iki rek'at.

Selâm verip dedi ki Cibrîl aleyhisselâm:
(Yâ Muhammed, Rabbimiz ediyor sana selâm.

Sana buyuruyor ki: “Sen benim, ins ve cinne,
Resûlümsün, onları dâvet eyle dînine”.)

Hânesine gelirken Resûl aleyhisselâm,
Ona, taş ve ağaçlar verirlerdi hep selâm.

Gördüğü bu şeylerden, ürpermişti be gâyet,
Ve bir korku içinde eve geldi nihâyet.

Girip, (**Beni örtünüz! Beni örtünüz!**) dedi,
Râhatlayana kadar, istirâhat eyledi.

Anlattı bu şeyleri hazreti **Hatîce'**ye,
Buyurdu ki: **(Kapıldım bir korku, endişeye.**

Şundan ki, Mekke halkı vâkıf olunca buna,
Dil uzatıp kötüler ve mecnûn derler bana.)

Hazreti Hatîce de dedi: **(Allah korusun,**
Sen elbet bu ümmetin Peygamberi olursun.

Zîra ihsân edersin yolcuya, misâfire,
Çok merhamet edersin muhtâçlara, fakîre.)

"**Varaka bin Nevfel**"e gittiler sonra hemen,
Varaka, o Server'i dinleyince tamâmen,

Dedi ki: (Yâ Muhammed, müjdeler olsun sana,
Kavuşmuşsun Allahın büyük bir ihsânına.

Yemîn ediyorum ki, sen "**Hazreti Îsâ**"nın,
Müjdelemiş oluğu Peygambersin bi hakkın.

Sana görünen melek, "**Cibrîl**"dir ki o gece,
O, "**Hazreti Mûsâ**"ya gelmişti senden önce.

Keşke genç olsaydım da, hicrete yetişseydim,
Ve kâfirlere karşı, sana hizmet etseydim.)

Sonra Resûlullahın elini öpüp bizzât,
Fazla zaman geçmeden eyledi Hakka vuslat.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bi'seti ve da'veti) -3-

İLK TEBLÎĞ VAZÎFESİ

İlk vahiy geldiyse de Hira'da kendisine,
Daha sonra kesilip, hiç gelmedi üç sene.

Bu arada "**İsrâfil**" adındaki bir melek,
Bâzı şeyler öğretti Ona bâzan gelerek.

Üç sene hitâmında, bir gün Hira dağından,
İnerken ses işitti gökyüzü tarafından.

Yukarı baktığında “**Cibrîl**”i gördü yine,
Oturmuştu nûrânî bir kürsî üzerine.

Korkuya kapılarak, evine vâsıl oldu,
Ve (**Beni bir şey ile örtün**) diye buyurdu.

O zaman Hak teâlâ, “**Müddessir**” sûresinden,
Bir kaç âyet gönderip, buyurdu ki meâlen:

(Ey örtüye bürünen Peygamber, bu vahiyle,
Kalk da korkut kavmini Allahın azâbiyle.

Îmân etmezler ise, kendilerine de ki:
Azâba uğrarsınız bu yüzden elbette ki.)

Bu emir gelir gelmez Allahın Habîbine,
Başladı insanları islâma dâvetine.

Cibrîl aleyhisselâm, vahiy getirdiği an,
Bir “**İnsan**” sûretinde gelirdi çoğu zaman.

Sahâbeden vardı ki “**Dıhye**” nâm güzel bir zât,
O zâtın sûretinde gelirdi hem de bizzât.

Bâzan ilkâ ederdi, görünmeden kalbine,
Bâzan da rüyâ ile söylerdi Ona yine.

Bâzan da, dehşet saçan uğultuyla gelirdi,
"**Vahy**"in en ağırı da, böyle gelenler idi.

Allahın Habîbinin, o vahiy geldiği an,
Terler dökülür idi, o mübârek alnından.

Vahy’in ağırlığından, deve yere çökerdi,
Gören sahâbîler de, bunu hissederlerdi.

İlk vahy’in gelmesiyle, teblîğ vazîfesine,
Başlayıp, bu teblîği sürdü “**Yirmiüç sene**”.

Peygamber Efendimiz, “**Ümmî**” idi esâsen,
Yâni ders görmemişti ömründe hiç kimseden.

Hiç kitâp okumamış, bir yazı yazmamıştı,
O, Mekkede doğmuş ve orada yaşamıştı,

Böyle olduğu hâlde, “**Tevrât**”ta ve “**İncîl**”de,

Hattâ Yunan ve Roma devirleri içinde,

Yazılmış kitaplarda bulunan bilgilerden,
Haber verdi hem dahî geçmiş hâdiselerden.

Rum, Îrân, Habeşistân hükümdârlarına da,
Mektûp yazıp gönderdi, dîni teblîğ bâbında.

Sâir sultânlara da, mektûplar göndermişti,
Huzûruna, altmıştan fazla elçi gelmişti.

Bu babda, Rabbimiz de, kitâbında esâsen,
Şöyle buyurmaktadır bir âyette meâlen:

**(Sen bu Kur'ânı kerîm gelmeden daha ilkin,
Bir kitâp okumamış, yazı yazmamış idin.**

**Okur yazar bir kimse olsa idin sen eğer,
Başkasından öğrendin derler idi kâfirler.)**

Yine "**Necm**" sûresinde buyurur ki meâlen:
(O, hiçbir şey konuşmaz aslâ kendiliğinden.

**Onun bütün sözleri, elbet vahiy iledir,
Ona, her yapacağı, vahiyle bildirilir.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -1-

HAZRETİ HATÎCE'NİN ÎMÂNA GELMESİ

"**Server-i kâinât**"a gelince peygamberlik,
Hatîce vâlidemiz îmân etti Ona ilk.

Resûl'ün teblîğine, hiç tereddüt etmeden,
"**Peki**" deyip, îmânla şereflendi ilk hemen.

Abdest almasını da, öğrenip Ondan bizzât,
Sonra namâz kıldılar, birlikte iki rek'at.

"**Hatîce vâlidemiz**", Resûl'ün her emrine,
"**Peki**" deyip, severek getirirdi yerine.

Kâfirler alay edip, üzseydi Peygamberi,
Onun tesellîsiyle, râhatlardı kalpleri.

Derdi: **(Yâ Resûlallah, üzülmesin hiç kalbin,
İtâat edecektir sonunda sana kavmin.)**

Ondan sonra, Resûl'e önce îmân eden zât,

Arkadaşı, hazreti “**Ebû Bekir**”dir bizzât.

O bir rüyâ görmüştü, yirmi sene önce tam,
Gökten “**Dolunay**” inip, parçalandı tamâmen.

Ve düştü her parçası bir evin üzerine,
Sonra hepsi birleşip, yükseldi göğe yine.

O sabah, heyecânla uyanıp çıktı evden,
Bir yehûdî âlime anlattı bunu hemen.

O dedi: **(Bu, karışık rüyâdır, tâbir olmaz.)**
Bu sefer “**Bahîrâ**”ya gitti ve eyledi arz.

O dedi ki: **(Kureyş’ten, bir Peygamber çıkacak,**
Onun hidâyet nûru, her yere yayılacak.

Sen, Onun hayâtında olacaksın vezîri,
Vefâtından sonra da, olursun halîfesi.)

Çok hayrette kalarak onun bu tâbirine,
Yirmi sene, bunu hiç anlatmadı birine.

Vaktâ ki “**Resûlullah**” teblîğ etti dînini,
Hâtırladı hemen o râhibin dediğini.

Koşup geldi Resûl’ün huzûruna ânında,
Dedi: **(Bir şey işittim, bu gün senin hakkında.**

Peygamber olduğunu, Kureyş’e der imişsin,
Bu yüzden koşup geldim, bunu anlamak için.

Lâkin her Peygamberin, Peygamber olduğuna,
Delîli vardır elbet, delîlin nedir buna?)

Buyurdu ki: (Delîlim şudur ki bunun için,
Sen, yirmi sene önce, bir rüyâ görmüş idin.

Bir yehûdî âlime, rüyânı eyledin arz,
O dedi: **“Bu, karışık rüyâdır, tâbir olmaz”.**

Ayrılıp gittin hemen ve buldun Bahîrâ’yı,
Dedin ki: **“Tâbir eyle gördüğüm şu rüyâyı.”**

O dedi ki: **“Kureyşten, bir Peygamber çıkacak,**
Hidâyetinin nûru, her yere yayılacak.”

Sen, onun tâbirine pek çok hayret eyledin,
Ve bunu, yirmi yıldır kimseye söylemedin.)

Hazreti Ebû Bekir, sevindi buna gâyet,
Hemen cânü gönülden getirdi bir şehâdet.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, şehâdet ederim ki,
Sen, Allah tarafından Resûl'sün elbette ki.**

**Senin Peygamberliğin elbet haktır, doğrudur,
Nübüvvetinin nûru, bu cihânı doldurur.)**

Böylelikle islâmda, yetişkin kimselerden,
İlk îmâna gelmekle, O oldu şereflenen.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -2-**

HAZRETİ ALÎ'NİN ÎMÂNA GELMESİ

"**Hazreti Hatîce**"yle, bir zaman "**Fahr-i âlem**",
Namâz kılıyorlardı cemâat hâlinde hem.

Onları, bu hâliyle gördü "**Hazreti Alî**",
Henüz on yaşındaydı, merak etti bu hâli.

Namâzın hitâmında, suâl etti: **(Bu nedir?)**
Buyurdu ki: **(Yâ Alî, bu, Allahın dînidir.**

**O Allah ki, birdir ve eş, ortak yoktur Ona,
Seni dâvet ederim bu Allaha îmâna.)**

Dedi ki: **(Babam ile meşveret eyliyeyim,
Sonra gelip, bu bâbta size cevâb vereyim.)**

Buyurdu ki: **(Yâ Alî, îmâna gelmez isen,
Bu sırrı, başkasına söyleme yine de sen.)**

İki adım atınca, geldi ki hâtırına:
(Nasîhat eylemişti bu bâbta babam bana.

Demişti ki: **"Yâ Alî, ne der ise Muhammed,
Hiç tereddüt etmeden tasdîk eyle, kabûl et**.")

"**Şehâdet**"i getirip, müslümân oldu hemen,
O oldu çocuklardan ilk önce îmân eden.

Resûlullah uğrunda yaptı çok fedâkârlık,
Onu, kendi nefsine tercîh etti O artık.

"**Zeyd ibni Hârise**"dir dördüncü îmân eden,
Hemen tasdîk etmişti, hiç tereddüt etmeden.

Âzâd olmuş köleler içinde ise bu zât,
İlk îmân etmek ile şereflendi o sâat.

Hazreti Osmân'ın Îmânı

"**Hazreti Ebû Bekir**", gelir gelmez îmâna,
Hemen yârânlarının koşup gitti yanına.

Osmân, Talha ve Zübeyr, Sa'd ve Abdurrahmân,
Hazreti Ebû Bekr'in arkadaşıydı o an.

Kendisi îmân edip, erince hidâyete,
İstedi ki, onlar da kavuşsun bu devlete.

Hazreti Osmân der ki: "Bir teyzem vardı benim,
Kâhindi, bir gün onu ziyârete gitmiştim.

Bana dedi: **(Yâ Osmân, sana zevce olarak,
Güzel yüzlü, zâhide bir kız nasîb olacak.**

**O hanım, senden önce görmemiştir bir erkek,
Büyük bir Peygamberin hem kızı olsa gerek.**

**Ve hattâ o Peygamber, aramızdadır şu an,
Vahiy nâzil olmuştur Ona Allah katından.)**

Dedim ki: (Bu şehirde, bilinmiyor hiç böyle,
O hâlde sen bu sırrı az daha açık söyle.)

Dedi ki: **(Muhammed bin Abdullah var ya hani,
O zâta Peygamberlik gelmiştir henüz yeni.)**

Çok hayrette kalmıştım teyzemin sözlerine,
Hemen koştum acele Ebû Bekir'in evine.

Zîra biz, Onun ile arkadaştık o zaman,
Durumu anlatınca, bana dedi: **(Yâ Osmân,**

**Sen akıllı kimsesin, teyzenin sözleri hak,
Cansız put, ilâhlığa hiç olur mu müstehak?)**

Sonra, beni Resûl'e alıp gitti o zaman,
Resûl beni görünce, buyurdu ki: **(Yâ Osmân,**

**Hak teâlâ Cennete ediyor seni dâvet,
Ben O'nun Resûlüyüm, sen de eyle icâbet.)**

Hemen tasdîk eyledim "**Allahın Resûlü**"nü,
"**Şehâdet**"i getirip, îmân ettim o günü.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(İlk müslümânlar) -3-

YAKIN AKRABÂYI DÂVET

Resûlullah, bi’setin ilk “**Üç yıl**”ı içinde,
İnsanları islâma dâvet etti gizlice.

İnsanlar, yavaş yavaş îmân ediyorlardı,
Üç senede bu sayı, ancak “**Otuz**”a vardı.

İbâdet yaparlardı onlar da pek gizlice,
Ve ezberliyorlardı âyetleri indikçe.

Bir müddet sonra ise, nâzil oldu bir âyet,
Meâlen: **(Akrabânı hak dîne eyle dâvet.)**

O Server, îfâ için Rabbinin bu emrini,
Yakın akrabâsının dâvet etti hepsini.

Onlar, “**Ebû Tâlib**”in geldiğinde evine,
“**Bir kab**” yemek, “**bir tas**” süt getirdi önlerine.

Besmele söyliyerek, yedi önce kendisi,
Ve “**Buyurun**” deyince, başladı sonra hepsi.

Yemek "**Bir kişilik**"ti, onlar "**Kırk kişi**"ydi tam,
Hepsi yiyip doydular, eksilmedi hiç taam.

Görüp Resûlullahın işbu mu’cizesini,
Bir hayret ve şaşkınlık sardı o an hepsini.

İslâma dâvet için, Resûl aleyhisselâm,
Onlara, bâzı şeyler söyliyecekti ki tam,

Dâvetliler içinden, amcası “**Ebû leheb**”,
Kalkıp, Resûlullaha hakâretler etti hep.

Dedi: **(Ey akrabâlar, şunu diyeyim ki ilk,**
Biz, hiç bu günki gibi, büyük sihir görmedik.

Ey kardeşimin oğlu, hattâ ben, senin gibi,
Şer, kötülük getiren görmedim başka biri.)

Resûlullah, bu sözden mahzûn oldu begâyet,
Zîra en yakınından görüyordu hakâret.

Buyurdu: **(Bugün bana, bütün Arabistânın,**
Yapamıyacakları kötülüğü sen yaptın.)

Hiç birisi müslümân olmadan dağıldılar,
Daha sonra onları, çağırdı eve tekrâr.

Yemek yendikten sonra, isteyip yine destûr,
Buyurdu: (Her türlü hamd, sırf “**Allah**”a mahsûstur.

“**Hak teâlâ**”dan gayri, yoktur başka bir ilâh,
Eşi ortağı yoktur, yegâne, tektir “**Allah**”.

Yalan söylemiyorum, hakkı bildiriyorum,
"**Siz de bu tek Allah'a îmân edin**" diyorum.

Ben dahî o Allah’ın, size ve her insana,
Gönderdiği Resûlüm, îmân edin siz bana.

Uyuduğunuz gibi, bir gün öleceksiniz,
Ve uyanır gibi de, hep dirileceksiniz.

Her yaptığınız işten, olacak bir bir hesâp,
Görürsünüz karşılık, ya "**Mükâfât**", ya "**Azâb**".

Orada iki yer var, ya “**Cehennem**”, ya “**Cennet**”,
Ya ebedî bir elem, ya da sonsuz bir ni’met.)

Amcası Ebû Tâlip, dedi ki: **(Ey yeğenim,**
Elimden geldiğince sana yardım ederim.

Bu nasîhatlerini dinleyip kabûllendik,
Ve bütün sözlerini, gönülden tasdîk ettik.

Emr olunduğun şeye, devam eyle her sâat,
Bu husûsta yardımcın, evvelâ benim bizzât.)

Diğer akrabâlar da, sırf “**Ebû Leheb**” hâriç,
Hep yumuşak konuşup, üzmediler Onu hiç.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (İlk müslümânlar) -4-

BANA KİM YARDIM EDER ?

(En yakın akrabânı dâvet eyle hak dîne.)
Diye vahiy gelince “**Allahın Habîbi**”ne,

Toplayıp, teblîğ etti dînini onlara hep,
Yine îtiraz etti amcası “**Ebû Leheb**”.

Hemen ayağa kalkıp, dedi ki hâzirûna:
(Daha önce davranıp, mâni olun siz buna.

Onun dediklerini kabûl eder iseniz,
Zillet ve hakârete uğrarsınız hepiniz.)

O Server'in halası "**Âtike Hâtun**" ise,
Dedi: **(Böyle konuşmak, yakışır mı hiç bize?**

Kardeşimin oğlunun bu dîni elbette hak,
Bize lâyık değildir Onu yalnız bırakmak.

Bugün bütün âlimler diyor ki ittifakla:
"Kureyş'ten bir Peygamber gelecektir mutlaka.

Hem de Abdülmuttalip soyundan gelecektir."
O Resûl işte budur, sözü hak ve gerçektir.)

Bu sözlere mukâbil, yine de "**Ebû Leheb**",
Çirkin konuşmasına devam edip durdu hep.

O zaman "**Ebû Tâlip**", fenâ gadaplanarak,
Hemen Ebû Leleb'e bağırdı ki: **(Ey korkak,**

Ne için yeğenime edersin muhâlefet?
Sağ oldukça, biz Onun yardımcısıyız elbet.)

Sonra, Resûlullaha döndürerek yüzünü,
Gâyet ferahlandırdı Allahın Resûlünü.

Dedi ki: **(Ey yeğenim, insanları Rabbine,**
Çağıracağın zaman, haber ver bize yine.

Silâhlanıp, seninle hep birlikte gelelim,
Seni, düşman şerrinden muhâfaza edelim.)

Sonra "**Resûl-i ekrem**", devamla sözlerine,
Dedi: (Dâvet ederim sizi islâm dînine.

Ben sizi, dilde kolay, mîzânda ağır basan,
Şu iki kelimeye çağırıyorum şu an.

"**Lâ ilâhe illallah Muhammedün Resûlullah**"
buna inanırsanız, bulursunuz tam felâh.

Yâni Allahtan başka bir ilâh yoktur daha,
Ben dahî, o Allahın Resûlüyüm kullara.

Rabbim, bana melekle göndererek bir âyet,
Buyurdu: "**Akrabânı hak dîne eyle dâvet**"

Benim bu dâvetimi hanginiz kabûl eder?
Ve hanginiz bu yolda, bana hep yardım eyler?)

Üç defâ tekrâr etti Resûl bu teklîfini,
Kimse cevâb olarak çıkarmadı sesini.

Yalnız her defâsında, bir kimse kalkıyordu,
(**İnandım, her yardıma ben hazırım**) diyordu.

"**Hazreti Alî**" idi bu şerefe kavuşan,
Hem henüz çocuk olup, "**On**" yaşındaydı o an.

Üçüncüde kalkarak, dedi: **(Yâ Resûlallah,
Senin nübüvvetine inanıyorum vallah.**

**Gerçi yaşça, bunların en küçüğü isem de,
Sana yardım ederim, her zaman ve her yerde.)**

Peygamber Efendimiz, tuttu Onun elinden,
Diğerleri, hayretle dağıldılar evinden.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -5-**

BENDEN YALAN DUYDUNUZ MU ?

Bir vahiy gelmişti ki hazreti Peygambere:
(Dâvet et insanları islâma âşikâre.)

O günden îtibâren, Allahın Sevgilisi,
Dîne, açık olarak dâvet etti herkesi.

Çıkıp safâ dağına, seslendi ki bu kere:
(Ey Kureyş insanları, toplanınız bir yere.)

İnsanlar toplanınca, seslendi ki: **(Ey kavmim!
Yalan söylediğimi duyunuz mu hiç benim?)**

Hep birden dediler ki: (Duymadık hiçbir zaman,
Sen emîn bir kişisin, berîsin her yalandan.)

Buyurdu: (**Ey insanlar, hamd olsun Rabbimize,
Ki Peygamber eyleyip, gönderdi beni size.**

**O Allah ki, yerlerin göklerin sâhibidir,
O Allah ki, her şeyin mâlikidir ve birdir.**

**Rab yoktur Ondan başka, ibâdete müstehak
Her canlıyı yaratan, öldüren O'dur ancak.)**

Ebû Leheb, hiddetle bağırdı o Server'e:
(Bizi, bunun için mi topladın sen bu yere?)

Ve hemen cemâate döndürerek yüzünü,
Dedi: **(Bu dîvânedir, dinlemeyin sözünü.)**

Oraya toplananlar, duyunca bunu ondan,
Hiç îmân etmeksiniz, ayrıldılar oradan.

Sonradan birer birer artınca müslümânlar,
Bir araya geldiler hemen inanmıyanlar.

Gelip Ebû Tâlib'e dediler: (Sen bilirsin,
Sen, sevip saydığımız kişilerden birisin.

Gözetiriz rızânı bizler her hâl-ü kârda,
Lâkin senin yeğenin, bak neyler bu arada?

Âbâ-ü ecdâdının dînini terk ederek,
Yeni din ihdâs etti "**Peygamberim**" diyerek.

Senin îkâzlarınla vazgeçmezse O eğer,
Biz hakkından geliriz düşünüp bir çâreler.

Aksi hâlde, Mekkede ya O olur, ya da biz,
Onun bu işlerine kalmadı tâkatimiz.)

"**Ebû Tâlip**", ısrârla koruyordu Resûl'ü,
Onun üzülmesine yoktu hiç tahammülü.

O üzülmesin diye, sakladı bunu Ondan,
Yatıştırıp gönderdi, kâfirleri yanından.

Lâkin bir müddet sonra, geldiler ona yine,
Dediler: **(Bir şey söyle artık şu yeğenine.**

Yoksa, çarpışacağız şu andan îtibaren.)
Ebû Tâlip üzülüp, Resûl'e geldi hemen.

Başını öne eğip, dedi: (Kuzum, dikkat et,
Kureyş, senin hakkında ediyorlar şikâyet.

Sana düşman oldular bu günden sonra artık,
Akrabâ arasında, kötü şeydir düşmanlık.)

Buyurdu ki: **(Ey amcam, eğer ki o kimseler,**
Sağ elime Güneşi, sola Ay'ı verseler.

Vazgeçmem, çalışırım elimden ne gelirse,
Hattâ canımı bile veririm gerekirse.)

Bu sözleri söyleyip, hızla kalktı yerinen,

Mübârek gözlerine yaş doldu kederinden.

Anladı Ebû Tâlip Resûl'ü üzdüğünü,
Pişmân olup, hemence geri aldı sözünü.

Dedi ki: **(Sen devâm et, aslâ korkma kimseden,**
Hep himâye ederim, hayâtta oldukça ben.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -6-

AKIL DIŞI BİR TEKLÎF

Müşrikler anladı ki, "**Ebû Tâlip**" an be an,
Resûl-i kibriyâyı koruyor her zarardan.

"**Ümâre**" nâm bir genci, yanlarına alarak,
Hemen Ebû Tâlib'in hânesine vararak,

Dediler: (Bu gördüğün, Ümâre ibni Velîd,
Mekkedeki gençlerin içinde tek bir yiğit.

Çok yakışıklı olup, cemâli pek güzeldir,
Hem dahî şâir olup, ahlâkı mükemmeldir.

Bunu sana verelim, bulunsun hep yanında,
"**Muhammed**"i bize ver, bunun karşılığında.

Kullan her hizmetinde, sen bu ibni Velîd'i,
Biz alıp öldürelim, yeğenin "**Muhammed**"i.)

Ebû Tâlip, bu söze hiddetlenip begâyet,
Şöyle deyip, onları ânında eyledi ret:

(Önce siz, oğlunuzu verin ben öldüreyim,
Ondan sonra ben size yeğenimi vereyim.)

Bu cevâp karşısında şaşıran o kâfirler,
Gâyet me'yûs bir hâlde, Ona şöyle dediler:

(Bizim çocuklarımız, Onun yaptığı gibi,
Yaparsa, sen onları al öldür pek tabii.)

Ebû Tâlip, onlara hiç yüz göstermiyerek,
Dedi: (Benim yeğenim, mübârek kişidir pek.

Sizin çocuklarınız, toplansalar külliyen,
Yine benim yeğenim, üstündür herbirinden.

Demek ben, oğlunuzu alıp besliyeceğim,

Size, öldürmek için oğlumu vereceğim.

Bu teklîf, ne mantıksız, ne akılsızdır cidden,
Bir dişi deve bile, uzaktır böyle işten.

İş artık çığırından çıkmıştır, mâdem öyle,
Yeğenim "**Muhammed**"in, bilin ki bundan böyle,

Düşmanı her kim ise, ben onun düşmanıyım,
Yapın ne isterseniz, Onu koruyacağım.)

Müşrikler, bir hışımla kalktılar yerlerinden,
Hepsi “**Ebû Tâlib**”in ayrıldılar evinden.

Ebû Tâlip, aynı gün, Hâşim oğullarını,
Toplayıp, haber verdi bunların yaptığını.

O gün, Resûlullaha yardım etmek bâbında,
Tâm ittifak yapıldı akrabâ arasında.

Lâkin bu ittifaka girmedi “**Ebû Leheb**”,
O, müşrikler yanında devamlı bulundu hep.

Ebû Tâlip dedi ki: **(Ey yiğitler, hepiniz,
Yârın, kılıçlarınız belinizde geliniz.)**

Ertesi gün, Resûl’ü yanlarına alarak,
Kâ’beye yürüdüler, kimseden korkmıyarak.

Beytullahın yanında toplanmıştı müşrikler,
Gelip, o kâfirlerin karşısına geçtiler.

Ebû Tâlip, gür sesle dedi: **(İşittim ki siz,
Yeğenim Muhammed’i öldürecekmişsiniz.**

**Bu ardımdaki gençler, elleri kılıçlarda,
Tek bir işâretimi beklerler şu arada.**

**Onu öldürürseniz, o takdîrde ben dahî,
Tek birinizi bile sağ bırakmam Vallahi.)**

Müşrikler, bu sözlerden korkup dona kaldılar,
Hiçbir cevâp vermeden, oradan dağıldılar.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(İlk müslümânlar) -7-

TOPLANIN EY İNSANLAR !

Bir gün Resûl-i ekrem, çıktı Safâ dağına,

Çağırdı gür bir sesle kavmini etrâfına.

Zîra emir almıştı Allahü teâlâdan,
Dînini teblîğ için, çalışırdı durmadan.

Buyurdu ki: **(Yanıma toplanın ey insanlar!**
Zîra size diyecek mühim bir haberim var.)

Bu dâvet üzerine, kabîleler koşarak,
Bir anda toplandılar hayretle konuşarak.

Derlerdi ki: (El-emîn çağırıyor bizleri,
Bakalım ki ne imiş bize mühim haberi?)

Hepsi tamâm olunca, buyurdu: **(Ey insanlar!**
Desem ki, şu tepenin arkasında düşman var.

Hücûma geçecekler falan yerden bu gece,
Siz inanır mısınız bu sözüme hemence?)

Hep birden dediler ki: (İnanırız muhakkak,
Çünki sen, çok emînsin, yalan yok sende elhak.)

Resûlullah devamla buyurdu: **(Öyle ise,**
Mühim bir hakîkati söyliyeyim ben size.

Bir tek ilâh vardır ki ibâdete müstehak,
O hakîkî Allaha yoktur şerîk ve ortak.

Ben dahî o Allahın size Peygamberiyim,
Bana îmân edin ki, ben yalandan berîyim.)

Dinliyenler içinde, amcası Ebû Leheb,
Dedi: **(bunun için mi çağırdın bizleri hep?)**

Sonra bir taş fırlattı Allahın Habîbine,
Kimse îmân etmeden, dağıldılar hep yine.

Bir gün de, Beytullahta, o Kureyş kâfirleri,
Kötülüyorlar idi Sevgili Peygamberi.

Derlerdi: **(Muhammede tahammül ettiğimiz,**
Gibi, hiçbir insana sabır göstermedik biz.

Bize, sefîhsiniz der ve bizi tahkîr eder,
Putları kötüleyip, dînimize bâtıl der.

Bizi, birbirimizden ayırır da, biz yine,
Hiçbir şey söylemeyiz bu bâbda kendisine.)

Onlar bu sözde iken, Resûl de o tarafa,
Teşrîf edip, başladı Beytullahı tavâfa.

Az sonra, kâfirlerin yanından geçer iken,
Çok ağır hakâretler ettiler Ona birden.

İkinci tavâfta da, önlerine gelince,
Daha çok hakâretler eylediler bir nice.

Allahın Sevgilisi, o an gadaplanarak,
Şunları buyurdular ki, onlara sert bakarak:

(Ey Kureyş, yemîn ile söylerim ki ben şu an,
Bir gün olacaksınız herbiriniz perîşân.)

Sonra geri dönerek, başladı yürümeğe,
Kâfirler başladılar korkudan titremeğe.

Hattâ aktı kanları sonra bedenlerinden,
Pek çok pişmân oldular Ona dediklerinden.

Hepsi, Resûlulahın arkasından giderek,
Yalvardılar "**Biz ettik, sen eyleme**" diyerek.

En çok da "**Ebû Cehil**" Ona yalvarıyordu,
Ardından köle gibi gidip şöyle diyordu:

"Sen, hiç meçhul birisi değilsin yâ Muhammed,
İstediğin şekilde ibâdete devam et."

Peygaber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -8-

EZİYET, İŞKENCE, ZULÜM

Ertesi gün müşrikler, gelip Kâ'be dibinde,
Atıp tutuyorlardı Resûlün aleyhinde.

Az sonra, Resûlullah teşrîf etti oraya,
Hep birden saldırdılar Resûl-i kibriyâya.

Ve hattâ içlerinden, en azılı ve bedbaht,
Bir kâfir var idi ki, "**Ukbe bin Ebî Muayt**",

Peygamber-i zîşânın yapıştı yakasına,
Ve sıkmağa başladı sanki boğarcasına.

Yetişti o esnâda, "**Hazreti Ebû Bekir**",
Ve gördü ki, vaziyet gâyet tehlikelidir.

Onu, bu kâfirlerden kurtarmak maksadıyle,
Daldı aralarına, hemence can havliyle.

Dedi: **(Rabbim Allahtır diyen bir kimseyi siz,
Öldürecek misiniz, sizin Peygamberiniz.)**

Onlar, Resûlullahı bırakarak bu kere,
Saldırıya geçtiler "**Hazreti Ebû Bekr**"e.

Başına ve yüzüne vurdular tekme tokat,
Ve "**Utbe bin Rebî'a**" adındaki bir bedbaht,

Ayakkabılarıyla vurarak yüzüne hem,
Kan içinde bırakıp, verdi büyük bir elem.

Tanınmıyacak hâle gelmişti ki mübârek,
Birden "**Teym oğulları**" yetişti seğirterek.

Onu, o kâfirlerin alarak ellerinden,
Kendisini böylece kurtardılar ölümden.

Bir çarşafın içinde, götürdüler evine,
Bayılmıştı, bir müddet gelemedi kendine.

Babası ve Teym'liler, bu mübârek kişinin,
Uğraştılar, kendine gelebilmesi için.

Ancak akşama doğru kendisine gelince,
(Resûlullah nasıldır?) diyerek sordu önce.

Vâlidesi "Ümmül Hayr" sordu ki: **(Ey evlâdım,
Ne yemek istiyorsan, hemen hazırlıyayım.)**

Buna cevâp olarak, hazreti Ebû Bekir,
Dedi: **(Ümmü Cemîl'den öğrenin gidip de bir.)**

O, "**Hazreti Ömer**"in olurdu hemşîresi,
Bir bilgi almak için ona gitti annesi.

Üzüldü Ümmü Cemîl durumu öğrenince,
Yine onun yanına geldiler aynı gece.

Sordu Ümmü Cemîl'e hazreti Ebû Bekir:
(Şu anda Resûlullah acabâ ne hâldedir?)

(**Hayâttadır**) deyince, dedi: **(Elhamdülillah,
Peki şimdi ne yapar, nerdedir Resûlullah?)**

Ümmü Cemîl dedi ki: (Erkam'ın evindedir.
Şükür hayâtta olup, sıhhati yerindedir.)

Dedi: **(Resûlullahı görmedikçe ben bizzât,
Ne yer, ne de içerim, geçse de hayli sâat.)**

Gece, herkes uyuyup, çekilince el ayak,
Güçlük ile doğrulup, onlara dayanarak,

Yavaş yavaş yürüyüp, vardı Resûlullaha,
Onu sıhhatli görüp, şükreyledi Allaha.

Koklayıp öptü Onu, sevgiyle sarılarak,
Kalbi, Onu görünce müsterih oldu ancak.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -9-**

EBÛ LEHEB VE KARISI

"**Ukbe bin Ebî Muayt**" ve bir de "**Ebû Leheb**",
Bunlar, Resûlullaha sıkıntı verirdi hep.

Hattâ Resûlullahın hânesi, o demlerde,
Bunların evlerinin arasındaydı hem de.

Bunlar fırsat buldukça, eziyyet yaparlardı,
Kapısının önüne işkembe atarlardı.

Amcası Ebû Leheb, bununla yetinmeyip,
Ona taş atıyordu, komşu eve gizlenip.

Karısı "**Ümmü Cemîl**", kalmazdı ondan geri,
O da, öte beriden toplayıp dikenleri,

Geçeceği yollara dökerdi onları hep,
Ki Allahın Resûlü incinsin bundan sebep.

Bir gün de Ebû Leheb, pislik getirip yine,
Dökecekti Resûl'ün kapısının önüne.

Lâkin "**Hazreti Hamza**", görüp aldı elinden,
Getirdiği pisliği, başına döktü birden.

İşte Ebû Leheb'le, karısı Ümmü Cemîl,
Böyle yaptıklarından oldular hor ve zelîl.

Zîra "**Tebbet sûresi**" inince haklarında,
Daha da kudurdular bu düşmanlıklarında.

Karısı, işitince bu vahyin indiğini,
Aramağa başladı Allahın Habîbini.

Kâ’bede olduğunu birisinden duyarak,
Yürüdü o tarafa, hiddetten kudurarak.

Sonra, yerden eline alarak koca bir "**Taş**",
Resûlün arkasından yürüdü yavaş yavaş.

Hazreti “**Ebû Bekir**”, Resûlün huzûrunda,
Bulunup, sohbetini dinliyordu o anda.

Bir ara, fark etti ki hazreti Ebû Bekir,
Ümmü Cemîl, elinde "**Taş**" ile gelmektedir.

Heyecâna kapılıp, dedi**: (Yâ Resûlallah,**
Bu size, bir fenâlık yapabilir mâzallah.

Hemen çekilseniz de bir köşeye siz yine,
Korkarım ki, bir zarar verecek hazretine.)

Ve lâkin Resûlullah gizlemedi kendini,
Buyurdu: **(Yâ Ebâ Bekr, göremez hiç o beni.)**

Kadın gelip dedi ki hazreti Ebû Bekr’e:
(Az önce görüyordum, kayboldu birden bire.)

Öfkeden kudurarak, dedi: (Yâ Ebâ Bekir,
Çabuk söyle, ne oldu, arkadaşın nerdedir?

Duydum ki hicv eylemiş o kocamı ve beni,
O şâirse, biz dahî şâirleriz, ne yâni.

Onun nübüvvetini, biz kabûl etmiyoruz,
Getirdiği dîni de, aslâ istemiyoruz.

Yemîn ediyorum ki, görseydim Onu şâyet,
Şu taşı, kafasına vuracaktım ben elbet.)

Ona dönüp, dedi ki hazreti Ebû Bekir:
(O, şâir değildir ve seni hicv etmemiştir.)

Bir şey yapamamanın ateşiyle yanarak,
Çekilip gitti sonra, oradan ayrılarak.

Hazreti Ebû Bekir, arz etti ki Resûle:
(Nasıl oldu, o kadın görmedi sizi böyle?)

Buyurdu**: (O kör oldu, yalnız benim hakkımda,**
Artık beni göremez, olsa da yakınımda.)

<u>Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”</u>
<u>(İlk müslümânlar) -10-</u>

CEZÂSINI BULDU

Hazreti Peygamberin mübârek kızlarından,
Hazreti “**Ümmü Gülsüm**” ve “**Rukayye**”, o zaman,

İkisi de, sözlü ve nikâhlıydı o ara,
Ve lâkin düğünleri yapılmamıştı daha.

Bunlar, Ebû Leheb’in oğullarından olan,
“**Utbe**” ve “**Uteybe**”yle nikâhlılardı o an.

Henüz Tebbet sûresi olmuştu yeni nâzil,
“**Ebû Leheb**” kızarak, hemen buna mukâbil,

Oğulları “**Utbe**” ve “**Uteybe**”ye, o mel’ûn,
Dedi ki: **(Kızlarını boşayın siz de Onun.**

Boşayın ki, düşsün o bir sıkıntı içine,
İstediğiniz kızı, alırım size yine.)

Onlar da boşadılar hemen “**Peki**” diyerek,
Hattâ alçak “**Uteybe**”, ileriye giderek,

Peygamber-i zîşânın varıp hemen yanına,
Çok hakâret ederek, şöyle söyledi Ona:

(Ben, senin dîninden ve senden hoşlanmıyorum,
ve işte bu sebepten, kızını boşuyorum.

Artık ne sen beni gör, ne ben seni göreyim,
Ne sen bana gel artık, ne ben sana geleyim.)

Bununla da kalmayıp, saldırdı üzerine,
Yakasına yapışıp, çok şeyler dedi Ona.

Ve öyle sıkı tutup çekti ki gömleğinden,
O müberek gömleği yırtıldı o yerinden.

Resûlullah bedduâ eylediler o sâat:
(Yâ Rab, bir canavarı eyle buna musallat.)

Bu “**Uteybe**” alçağı, babasının yanına,
Dönüp, bu olanları anlattı o gün ona.

Ebû Leheb dinleyip, dedi ki ona fakat:
(Onun bu duâsından içim hiç değil râhat.)

Bir müddet sonra ise, çağırıp bir gün onu,
Şam'a, ticâret için gönderdi bu oğlunu.

Konakladı kafile "**Zerkâ**" denen bir yerde,
Dolaşmağa başladı bir "**Arslan**" o çevrede.

Uteybe, o "**Arslan**"ı görünce korktu fenâ,
Dedi: **(Eyvâh, o arslan muhakkak geldi bana.**

Muhammedin duâsı, her hâlde kabûl oldu,
Arslan beni yiyecek, vâh, Uteybe mahvoldu.)

Onu, gâyet yüksekçe bir yere yatırdılar,
Gecenin yarısında, o "**Arslan**" geldi tekrâr.

Birer birer koklayıp kafiledekileri,
Ve buldu en nihâyet o mel'ûn "**Uteybe**"yi.

Üzerine sıçrayıp, karnını yardı hemen,
Çok fecî parçaladı onu bir çok yerinden.

Uteybe, verir iken en son nefeslerini,
Diyordu ki: **(Muhammed öldürdü elbet beni.**

Size ben zaman zaman demez miydim "Muhammed,
İnsanların, en doğru söyleyenidir elbet.")

Mel'ûn, alçak Uteybe, bunları diye diye,
Can verip yakalandı, azâb-ı ebedîye.

Sonra, "**Ebû Leheb**" de işitti hâdiseyi,
Ki, "**Arslan parçalamış evlâdı Uteybe'yi**".

Dedi: **(Size demiştim, Uteybe'nin hakkında,**
Onun bu bedduâsı, çıkacak pek yakında.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -11-

GÖRÜLMEMİŞ HAKÂRET

Resûlullah, bi'setin evvelki yıllarında,
Bir gün, namâz kılarken Beytullahın yanında,

Kureyş kâfirlerinin ileri gelenleri,
Gidip, Kâ'be yanında oturdular herbiri.

Başta "**Ebû Cehil**"le, "**Ukbe bin Ebî Muayt**"
Ve yine bunlar gibi, küffârdan yedi bedbaht,

Görüp Resûlullahın namâza durduğunu,

Bir şey yapıp üzmeyi istediler hep Onu.

Bir "**Deve işkembesi**" gördüler o arada,
Bir gün önce kesilmiş, duruyordu orada.

O alçak Ebû Cehil dedi ki: **(Arkadaşlar,
Bakın şu ilerde bir deve işkembesi var.**

**İçinizden hanginiz, onu alıp eline,
Koyar o, secdedeyken, sırtının üzerine**?)

Onların en zâlimi ve en bedbahtı olan,
"**Ukbe bin Ebî Muayt**" ayağa kalktı o an.

(**Ben yaparım**) diyerek, aldı o işkembeyi,
O an Resûlullah da, yapıyordu secdeyi.

Yavaş yavaş yaklaşıp Allahın Resûlüne,
Koydu o işkembeyi omuzları üstüne.

Müşrikler, katılarak çok fazla gülüştüler,
Öyle ki, birbirleri üzerine düştüler.

Allahın Sevgilisi, üzüldü fevkalâde,
Secdeyi uzatarak, biraz kaldı o hâlde.

"**Abdullah ibni Mes'ûd**" vardı ki sahâbeden,
O da, bu hâdiseyi görmüş idi ilerden.

O, şöyle anlatır ki: Ben onu gördüğüm an,
Öyle çok üzüldüm ki, beynime sıçradı kan.

Lâkin ben kimsesizdim, çok da zaif idim hem,
Ve beni koruyacak yoktu kavmim, kabîlem.

Yardım edemediğim için üzülüyordum,
Çâresizlik içinde kıvranıp duruyordum.

Bir şey yapamamanın ezikliği içinde,
Yanıp kavruluyordum nedâmet ateşinde.

O arada bir kişi, kızları "**Fâtıma**"ya,
Haber vermiş, o hemen koşup geldi oraya.

O zaman küçük idi, seğirtip geldi hemen,
Alıp attı o şeyi Resûl'ün üzerinden.

Âlemlerin sultânı, o Allahın Habîbi,
Doğruldu o secdeden, bir şey olmamış gibi.

Sonra buyurdular ki çok üzülüp bu hâle:
(Yâ Rabbî, ben bunları sana ettim havâle.)

Hattâ o kâfirlerin sayıp tek tek ismini,
Ona havâle etti o küffârın hepsini.

Onlar, bu bedduâyı işitip çok korktular,
Ve hattâ o korkudan gülmeyi unuttular.

Çünki bilirlerdi ki, Beytullahta yapılan,
Hele Onun duâsı, kabûl olurdu o an.

O gün Resûlullahın ismini söylediği,
"**Ebû Cehil**" ve öbür kâfirlerin herbiri,

"**Bedir**"de öldürülüp, yerlere serildiler,
Ve sıcakta kokuşup, leş hâline geldiler.

Daha sonra o leşler, hepsi ardı ardına,
Sürüklenip atıldı, Bedir çukurlarına.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -12-

EJDERHÂ VE ATEŞ KUYUSU

Bir gün de "**Ebû Cehil**", otururken Kâ'bede,
Orada bulunurdu Kureyş kâfirleri de.

Onlara hitâb edip, dedi: (Ey Kureyşliler,
Halk, müslümân oluyor her gün birer ikişer.

Muhammed, dînimizi heryerde ayıplıyor,
Ve bizim taptığımız putlara "**Bâtıl**" diyor.

"**Akılsız**" gözü ile bakıyor bizlere hep,
Onun bu davranışı, üzmez mi sizi acep?

Yemînle söylerim ki huzûrunuzda şu an,
Bunun intikâmını alacağım ben Ondan.

Yârın, büyük bir "**Taş**"ı elime alacağım,
O secdeye gidince, başına vuracağım.

Beni, onlara karşı korumasanız da siz,
Ben bu dediğim işi yapacağım şüphesiz.)

Müşrikler dediler ki bunun karşılığında:
(Sen bunu yap, biz senin bulunuruz yanında.

Yemîn ediyoruz ki, koruruz seni elbet,
Yeter ki aramızdan ölüp gitsin Muhammed.)

Ertesi gün, eline büyükçe "**Bir taş**" aldı,
Beytullaha gelerek, beklemeğe başladı.

Vaktâ ki Resûlullah, gelip durdu namâza,
Ebû Cehil kâfiri, duramadı bir lâhza.

Kalktı hemen hışımla, elinde koca "**Bir taş**",
Bir köşeye gizlenip, yaklaştı yavaş yavaş.

Az sonra, Resûlullah secdeye vardığında,
Daha da ilerleyip, durdu hemen ardında.

Ve o "**Taş**"ı kaldırıp, vuracaktı ki birden,
O anda birden bire o taş düştü elinden.

Birşeyden korkmuş gibi titriyordu elleri,
Ve hemen geri dönüp, terk eyledi o yeri.

Kâfirler merak edip, sordular ona derhâl:
(Niçin taşı vurmayıp, geri kaçtın, ne bu hâl?)

dedi ki: (Hiç sormayın, yaklaşınca ben Ona,
Kocaman bir "**Ejderhâ**" hücûma geçti bana.

Öyle çok heybetli ve büyük idi ki başı,
Ondan korkup, düşürdüm elimdeki o taşı.

Görmemiştim ömrümde, öyle korkunç bir hayvan,
Elimde olmaksızın firâr ettim oradan.)

Bir gün de Beytullahda, sordu ki müşriklere:
(Muhammed, namâz için gelecek mi bu yere?)

Onlar (**Evet**) deyince, sordu yine o günü:
(Namâz kılıp, toprağa koyacak mı yüzünü?)

Onlar, bu suâle de deyince hemen (**Evet**)
Dedi: **(Onun hakkından geleceğim ben elbet.**

O namâza durunca, gizliden gideceğim,
Başını, ayağımla secdede ezeceğim.)

Ertesi gün "**O Server**" namâza durdu gelip,
O, gitti arkasından, gizlice ilerleyip.

Çok yaklaşmış idi ki sevgili Peygambere,
Korkarak uzaklaştı oradan birden bire.

(Ne için kaçtın?) diye ona sorduklarında,
dedi: **(Ateş kuyusu hâsıl oldu ânında.**

Alevlerin, üstüme saçıldığını gördüm,
Korkup, hemen oradan acele geri döndüm.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -13-

RESÛL İLE ALAY EDENLER

Kâinâtın Sultânı, bir gün Kâ'bede iken,
"**Cibrîl**" aleyhisselâm yanına geldi birden.

Dedi ki: (**Senin ile istihzâ edenlerin,**
Hakkından gelmek için, emir aldım ve geldim.)

"**Beş kişi**" idiler ki bu kâfirler o zaman,
İstihzâ ederlerdi Resûl'le utanmadan.

Biraz sonra, beşi de, hikmeti ilâhîyle,
Onların önlerinden geçtiler sıra ile.

Herbirisi geçerken, "**Cebrâil**", o kişinin,
Baktı bir a'zâsına, helâk olması için.

Kiminin bacağına, kiminin göz ve ayak,
Gibi a'zâlarına baktı çok sert olarak.

Daha sonra dedi ki Resûl-i kibriyâya:
(Bu beş kişi, yakında uğrarlar bir belâya.)

Her kimin neresine baktı ise o zaman,
Hepsi helâk oldular, hep o a'zâlarından.

"**Âs bin Vâil eslemî**", bunlardan biri buydu,
Oğlu ile birlikte, merkeple gidiyordu.

Biraz sonra bu kâfir, merkepten iner iken,
Ayağının birine, battı sivri bir diken.

Kısa zaman içinde çok fecî oldu hâli,
Şişti bütün bacağı "**Deve boynu**" misâli.

Ağrı ve sancısından bağırır, böğürürdü,
Derdi ki: **(Muhammedin Rabbi beni öldürdü.)**

"**Esved bin Muttalib**"di, ikinci kâfir ise,
Bir ağacın altında otururken bu kimse,

Birden "Görme hassası" gitti iki gözünden,
Cibrîl geldi yanına, o anda gökyüzünden.

Başını, vura vura o ağaç gövdesine,
Gönderdi pis rûhunu esfel-i sâfilîne.

Kölesine derdi ki: **(Fırlasana yerinden,
Gelip de kurtarsana, beni bunun elinden.)**

O derdi ki: **(Kimseyi görmüyorum ben fakat,
Seni, kimin elinden kurtarayım şu sâat?)**

“**Esved bin Abdi Yağves**”, bunların üçüncüsü,
Siyâh oldu âniden gövdesi, habîs yüzü.

Akşam eve gelince, değişmişti tamâmen,
İğrenç ve gâyet korkunç bir hâle girdi birden.

Zevcesi, çocukları onu tanımadılar,
Bu yüzden kendisini içeri almadılar.

Gadabından, başını kapıya vura vura,
Ebedî cehenneme vâsıl oldu o ara.

“**Hâris ibni Kays**” idi, biri o kâfirlerden,
Bir gün hararetlendi tuzlu balık yemekten.

Ne çok su içtiyse de, kanmıyordu ne var ki,
Zîra onun, bu yoldan olacaktı helâki.

“**Suya kanayım**” diye, içti içti habire,
Öyle ki, en sonunda çatladı birden bire.

“**Velîd bin Mugîre**”ydi beşincisi bunların,
Bu, önünden geçerken okçu dükkânlarının,

Ok girdi bacağına dükkânların birinden,
Çıkarmadı o oku, gurûr ve kibirinden.

Kan kaybından o dahî kendini etti helâk,
Böylece Cehenneme gitti sonsuz olarak.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(İlk müslümânlar) -14-

"ALLAH BİRDİR" DİYORDU

Resûlullah, dînini âşikâre olarak,
Teblîğe başlayınca, kâfirler toplanarak,

Buna mâni olmağa sa'y-ü gayret ettiler,
Olmayınca, eziyyet etmeğe kastetdiler.

Lâkin Resûlullahı korurdu "Ebû Tâlip",
Bu sebeple kâfirler, ondan korkup, çekinip,

Fazla yapamazlardı Resûle ezâ, cefâ,
Lâkin kimsesizlere yaparlardı çok defâ.

Meselâ **Süheyb** ile, bir de **Habbâb** ve **Ammâr**,
Yaparlardı bunlara dayanılmaz cefâlar.

Biri de "**Bilâl**" idi bu zaif mü'minlerin,
Kölesiydi "Ümeyye" adında bir kâfirin.

Oniki kölesinden, bunun tavrı ve hali,
Hoşuna gittiğinden çok severdi "**Bilâl**"i.

Puthâneye nöbetçi yapmıştı onu hem de,
Lâkin îmân etmişti Bilâl de o günlerde.

Orada, gizli gizli ibâdet ediyordu,
Putları da yatırıp, secde ettiriyordu.

Ümeyye bunu duyup, çıkıştı ki Bilâl'e:
(Sen de mi îmân ettin, çok şaşırdım bu hâle.)

Ümeyye kâfirine dedi ki o da hemen:
(Evet, gerçek ma'bûda ibâdet ederim ben.)

"**Bilâl**"in cevâbından, gadaplandı Ümeyye,
Başladı insafsızca ezâ cefâ etmeğe.

Tam öğle sıcağında, onu, çıplak olarak,
Kumların üzerine, sırt üstü yatırarak,

Derdi ki: **(Muhammed'in Allahını inkâr et,**
Bizim putlarımıza yap sâdece ibâdet.)

Bâzan da onu gömüp kızgın kumun içine,
(**Muhammedin dîninden dön**) derdi kendisine.

Bilâl, bu cefâları çekerdi de rûz-ü şeb,
Yine de (**Birdir Allah, birdir Allah**) derdi hep.

Bâzan da soyundurup, diken üstünde onu,
Sürütüp, parça parca ederdi vücûdunu.

Buna dahî sabredip, dönmez idi dîninden,
(**Allah birdir**) sözünü düşürmezdi dilinden.

Ümeyye kâfiriyse, görüp bir gün bu hâli,
Yatırdı kızgın kuma hiddet ile Bilâl'i

Çıkıp, dizleriyle de bastırdı sînesine,
Öyle ki, halel geldi bir müddet nefesine.

Kıpırdamaya bile kalmayınca mecâli,
Bırakıp gitti artık, "**Öldü**" diye Bilâl'i.

Kendisine gelince, etti ki hemen suâl:
(Şimdi Lât ve Uzzâ'ya inandın mı ey Bilâl?)

Son derece hâlsizdi, çıkmıyordu nefesi,
Ve hattâ bitkinlikten çıkmıyordu hiç sesi.

Parmağını kaldırıp, işâret eyliyerek,
Söyledi îmânını (**Allah birdir**) diyerek.

Hazreti Bilâl der ki: (Ümeyye, çok defâlar,
Gece beni bağlayıp, ederdi çok cefâlar.

Yine sıcak bir günde, gelip beni alarak,
Yatırdı kızgın kuma, hem de çıplak olarak.

Göğsümün üzerine, "**Taş**" koydu ağırından,
O anda bayılmışım taşın ağırlığından.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -15-

SENDE VİCDÂN YOK MUDUR ?

Kendime geldiğimde, baktım ki güneş batmış,
Üstümdeki kayayı, kaldırıp biri atmış.

Dedim ki: **(Yâ ilâhî, çok şükür bu hâlime,
Zîra halel gelmedi îmânıma, dînime.)**

Sonra, kendi kendime söylendim ki ben hemen:
"**Hepsi hoş ve güzeldir elbette Haktan gelen**".

Yine bir gün o zâlim, elbisemi çıkarıp,
Kalın deve ipini, boynuma sıkı sarıp,

Mekke çocuklarına verdi ipin ucunu,
Yerlerde sürükletti günlerce vücûdumu.

Öyle ki, param parça oldu bütün bedenim,
O gün Allahtan başka, yoktu yardım edenim.

Bir gün Resûl-i ekrem, oradan geçiyordu,
Bilâl, taşın altında (**Allah birdir**) diyordu.

Buyurdu ki**: (Yâ Bilâl, seni bu Allah demen,
Kurtarır bu insâfsız kâfirlerin elinden.)**

Oradan hânesine gelince biraz sonra,
Hazreti "**Ebû Bekir**" gelip girdi huzûra.

Ona dahî anlatıp o günkü gördüğünü,
Bildirdi "**Bilâl**" için pek çok üzüldüğünü.

Hazreti Ebû Bekir, gitti hemen Bilâl'e,
Görünce, kendisi de çok üzüldü bu hâle.

Baktı ki, "**Kızgın kum**"un içine yatırmışlar,
Üstüne de kocaman bir "**Kaya**"yı koymuşlar.

Çok üzülüp dedi ki o zâlim Ümeyye'ye:
(Niçin azâb edersin bu zavallı köleye?

"**Lâ ilâhe illallah**" derse eğer bir insan,
Cezâya mı lâyıktır, yok mudur sende vicdân?

Zavallının üstünden kaldır at şu kayayı,
Ve sat bana, vereyim istediğin parayı.)

Dedi: (Dünyâ dolusu versen de çok paralar,
Yine satmam Bilâl'i, vermişim kat'î karâr.

Lâkin onu, bir şartla sana verebilirim,
Yardımcın "**Âmir**" ile, "**Bilâl**"i değişirim.)

Çok iyi becerirdi "**Âmir**" de ticareti,
Onu elde etmekti Ümeyye'nin niyyeti.

(**Kabûl**) deyip, değişti Âmir'i Bilâl ile,
Kurtardı bu cefâdan Biâal'i böylelikle.

Buna çok sevinmişti o Ümeyye kâfiri,
Dedi ki: **(İyi oldu, aldattık Ebû Bekr'i.)**

Hazreti Ebû Bekir, memnûn idi daha da,
Zîra kurtarmış idi, Bilâl'i bu arada.

Onun kurtulmasını "**Resûl**" de çok isterdi,
Resûl'ü sevindirmek, dünyâlara değerdi.

Ve hemen "**Bilâl**" ile el ele tutuşarak,

Geldi Resûlullaha sevincinden uçarak.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, Bilâl'i Ümeyye'den,**
Âmir ile değişip, satın aldım bugün ben.

Zîra gördüm ben dahî onun bu cefâsını,
Siz dahî isterdiniz Onun kurtulmasını.

İşte yâ Resûlallah, müjde vereyim size,
Âzâd ettim Bilâl'i, sizin şerefinize.

Şu anda köle değil, hürdür o bizim gibi,
Râhat etsin kalbiniz ey Allahın Habîbi.)

Resûlullah, çok fazla sevindi bu habere,
Ve çok duâ eyledi hazreti Ebû Bekr'e.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -16-

DEMİRDEN GÖMLEK

"**Habbâb ibni Eret**" de, ilk îmân edenlerden,
Çok eziyet görürdü, o dahî kâfirlerden.

"**Ümmü Enmâr**" adında birinin kölesiydi,
Bu kadın müşrik olup, onun efendisiydi.

Kimsesiz olduğundan hem de "**Habbâb bin Eret**",
Müşrikler, kendisine yapardı çok eziyet.

Soyup elbisesinden kâfirler bâzan Onu,
Dikenle tararlardı mübârek vücûdunu.

Demirden bir de gömlek giydirip Ona bâzan,
Sonra bekletirlerdi güneşte uzun zaman.

Bâzan yassı taşları, güneşte kızdırarak,
Ve çıplak vücûduna kuvvetle bastırarak,

Derlerdi ki: **(Dîninden dön acele ey Habbâb,**
Sırf bizim putlarımız, Lât ile Uzzâ'ya tap!)

O ise, "**Lâ ilâhe illallah**" deyip her an,
Hiç tâviz vermez idi dîninden, îmânından.

Müşrikler, onun için bir gün "**Ateş**" yaktılar,
Çıplak, sırtı üzeri ateşe yatırdılar.

O derdi ki: **(Yâ Rabbî, görüyorsun hâlimi,**

Kâfirler tarafına kaydırma sen kalbimi.)

Gündüzleri, bu minvâl ezâ gören bu Habbâb,
Gece, efendisinden görürdü ayrı azâb.

O dahî bir demiri ateşte kızdırarak,
Dağlardı Onu hergün, başına bastırarak.

Bir gün hazreti "**Habbâb**", Sevgili Peygambere,
Bu acıklı hâlini arz eyledi bir kere.

Gösterip başındaki yanık izlerini hep,
Müstecap duâsını eyledi Ondan talep.

Resûl çok üzülerek çektiği bu azâba,
Dedi ki: **(Yâ ilâhî, yardım eyle Habbâb'a.)**

Ânında kabûl oldu Onun bu temennîsi,
Bir derde yakalandı Onun o efendisi.

Müşrikin habîs başı, şiddetle ağrıyordu,
Bunun ızdırâbıyla inleyip ağlıyordu.

Çâre bulamadılar bu başının derdine,
Nihâyet bir tânesi dedi ki kendisine:

**(Ateşte kızdırarak bir demir parçasını,
Her gün dağlatacaksın o demirle başını.)**

Çâresizlik içinde Habbâb'ı çağırarak,
Dedi: **(Dağla başımı, bir demir kızdırarak.)**

Artık O, bir demiri hergün kızdırıyordu,
O kâfirin başına bastırıp dağlıyordu.

Bir gün de bu sahabî, gitti "**Âs bin Vâil**"e,
Ondan alacağını istedi ricâ ile.

O ise müşrik olup, şöyle dedi kininden:
(Vermem alacağını dönmez isen dîninden.)

dedi: **(Ben hayâtta ve öldükten sonra dahî,
Bu din üzerindeyim, vaz geçemem Vallahi.)**

"**Âs bin Vâil**" kâfiri, istihzâ eyliyerek,
Mübârek sahâbîye sinsi sinsi gülerek,

Dedi**: (Öldükten sonra, mâdem dirileceğim,
Sana olan borcumu, orada ödiyeyim.)**

Bu sözü üzerine nâzil oldu bir âyet,
Azâbla müjdelendi, o kâfir en nihâyet.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (İlk müslümânlar) -16-

ZİNNÎRE HÂTUN’UN İHLÂSI

Müşrikler işkencede, yaşlı genç, kadın erkek,
Gibi ayırımlarda bulunmazlar idi pek.

Kimi bulurlar ise, ilk îmân edenlerden,
Ona çok işkenceler yapıyorlardı hemen.

Bir de “**Zinnîre Hâtun**” var idi ki, kimsesiz,
O da, îmân etmekle şereflenmişti henüz.

Müslümân olduğunu haber aldıklarında,
Ona da, işkenceye başladılar ânında.

Boğazını sıkarak, derlerdi: (**Dön dîninden**.)
O, bayılıp düşerdi, nefesi bittiğinden.

Bilhassa “**Ebû Cehil**” yapıyordu böyle hep,
Hâtunun, görmez oldu gözleri bundan sebep.

Ebû Cehil dedi ki ederek hem istihzâ:
(Gördün mü, gözlerini kör etti Lât ve Uzzâ.)

Zinnîre Hâtun ise, dedi: **(Yâ Ebâ Cehil,**
Hayır, aslâ bu senin dediğin gibi değil.

“Lât**”** **ve** “Uzzâ**”** **putları, hiçbir işe yaramaz,**
Kendine tapmıyanı, tapandan ayıramaz.

Ve lâkin benim Rabbim, gözlerimin nûrunu,
İâdeye kâdirdir, yapabilir O bunu.)

Onun bu dileğini, gerçekten cenâb-ı Hak,
Kabûl edip, gözleri açıldı tam olarak.

Ve hattâ eskisinden görürdü daha iyi,
Bunu, o kâfirlerin gördüler hepsi dahî.

Lâkin inâtlarından îmâna gelmediler,
Açık mûcizelere, “**Bu, sihirdir**” dediler.

Onlar, Resûlullaha “**Baş gözü**”yle bakarak,
Îmân edemediler, çok fenâ aldanarak.

Hattâ aralarında toplanıp ara ara,
Derlerdi: **(Şaşılmaz mı Ona inananlara?**

Muhammedin bu dîni doğru olsaydı şâyet,
Onlardan daha önce, biz inanırdık elbet.

Bakın Ona uyanlar, fakîr kölelerdir hep,
Onlar, bizden önce mi doğruyu buldu acep?)

Sahâbe-i kirâmın çektiği ızdırâba,
Pek çok üzülüyordu o Resûl-i müctebâ.

İslâmın yayılması, öğrenilmesi için,
Emniyetli bir yere ihtiyaç vardı ilkin.

"**Erkam**" hazretlerinin var idi ki bir evi,
Onu seçti bu işe Allahın Peygamberi.

Bu, Safâ tepesinin, tam doğu cihetinde,
Yüksekçe bir yerdeydi, dar bir sokak içinde.

"**Kâ'be**" görülüyordu râhatlıkla oradan,
Ve çok elverişliydi emniyet bakımından.

Kontrolü yönünden de, zîra gelen gidenin,
Yeri, gâyet uygun ve müsâitti bu evin.

Resûlullah bu evde, gündüz oturuyordu,
Eshâbına islâmı her gün anlatıyordu.

Müslümân olacaklar, gelirlerdi bu eve,
Ve şereflenirlerdi âmâna gelmek ile.

"**Allahın Habîbi**"nin, kalplere devâ olan,
Mübârek sohbetini, o mübârek ağzından,

Nefes almaz şekilde, edeble dinlerlerdi,
Hattâ yutarcasına, bir bir ezberlerlerdi.

Peygamber Efendimiz "sallalahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -17-

İLK ŞEHÎD

Sahâbeden "**Ammâr bin Yâsir**" anlatır hem de,
Bir gün, Dâr-ül Erkam'a gitmiştim o günlerde.

O gün Resûlullahı bir göreyim diyordum,
Huzûrunda müslümân olmayı istiyordum.

Gittiğimde, “**Süheyb**”e rastladım oralarda,
Beni görüp sordu ki: **(Ne ararsın burada?)**

Gâyemi söyleyince, o dedi ki: **(Ben dahî,**
Aynı bu maksat ile gelmiş idim Vallahi.)

İkimiz berâberce, girdik huzûrlarına,
Îmân edip katıldık, mü’minlerin safına.

Müşrikler haber aldı “**Ammâr**” îmân edince,
Çok ağır işkenceler yaptılar Ona nice.

Derlerdi ki: **(Allahı inkâr et, dön dîninden,**
Yalnız Lât ve Uzzâya tap, kurtul elimizden.)

O da, her defâsında onları ederdi red,
Derdi ki: **(Rabbim Allah, Peygamberim Muhammed.)**

Müşrikler, bu cevâba sinirlenerek yine,
“**Sıcak kaya**” koyardı göğsünün üzerine.

Bâzan kuyu içine, insâfsızca atarak,
Öldürmek isterlerdi Onu suda boğarak.

Bir gün, Resûlullahın gelerek huzûruna,
(**Tâkatımız kalmadı**) diye arz etti Ona.

Resûlullah üzülüp, buyurdu: **(Sabrediniz,)**
Sonra iki elini açıp Peygamberimiz,

Buyurdu ki: **(Yâ rabbî, Ammâr ailesinden,**
Cehennem azâbını tattırma birine sen.)

Vâlidesi “**Sümeyye**”, sonra babası “**Yâser**”,
Ve kardeşi “**Abdullah**”, hepsi îmân ettiler.

Müşrikler, nasıl cefâ yaparlarsa “**Ammâr**”a,
Daha ziyâdesini yaparlardı bunlara.

Bunlara da (**İslâmı inkâr edin**) derlerdi,
Onlar, her defâsında bunu reddederlerdi.

Derlerdi: **(Derimizi yüzseniz de bizim siz,**
Yine de bu husûsta dinlemeyiz sizi biz.

Ve hattâ dilim dilim bizi doğrasanız da,
Yine göremezsiniz bizi siz aranızda.)

O insâfsız kâfirler, Yaser ailesine,
Çok fecî işkenceler yaparken böylesine,

Allahın Sevgilisi oradan geçiyordu,
Hâllerine acıyıp, hemen şöyle buyurdu:

(Ey Yâser ailesi, sabredip sevininiz,
şüphe yok ki Cennettir mükâfât yerleriniz.)

Yine bir gün kâfirler, “**Yaser ailesi**”ne,
Dayanılmaz cefâlar edip o gün hepsine,

Hazreti “**Yâser**” ile oğlu “**Abdullah**”ı hem,
Okla şehîd ederek verdiler büyük elem.

Ebû Cehil alçağı “**Sümeyye Hâtun**”un da,
İple ayaklarını bağlayıp en sonunda,

İplerin uçlarını, iki ayrı deveye,
Bağlatıp sürdü sonra, ters istikâmetlere.

Bu korkunç işkenceyle, vücûdu parçalanan,
“**Sümeyye”** hazretleri, “**İlk şehîd**” oldu o an.

Bunu, Resûlullah ve eshâbı öğrenince,
Daha sıklaştırdılar saflarını iyice.

Peygamber Efendimiz “Sallallahü aleyhi ve sellem” (İlk müslümânlar) -18-

EBÛ ZER-İ GIFÂRÎ

Artık islâmın nûru, Mekke’nin hâricinde,
Yayılmağa başladı kabîleler içinde.

Ulaştı “Benî Gıfâr” kabîlesine dahî,
Duydu bunu o yerde “**Ebû Zer-i Gıfârî**”

Birâderi “Üneys”e dedi ki o gün hemen:
(Git, o Resûl hakkında bilgi getir Mekkeden.)

Üneys gelip görünce “**Allahın Resûlü**”nü,
Hayrân ve âşık olup, geri döndü o günü.

“**Ebû Zer**”, netîceyi sorunca kardeşine,
Dedi: **(Öyle bir zâtın rastlamadım eşine.**

Emrediyor herkese, hep hayır ve iyilik,
Böyle yüce bir zâtı gördüm ben ömrümde ilk.)

Ebû Zer-i Gıfârî, bu haber üzerine,
Biraz azık alarak, geldi Mekke şehrine.

Tek maksadı, görmekti "**Allahın Habîbi**"ni,
Korkudan, hiçkimseye anlatmadı hâlini.

Zîra müslümânlara, kâfirler o zamanlar,
Yaparlardı çok fecî, dayanılmaz cefâlar.

Resûl'ü görmek için, bekledi uzun müddet,
Lâkin nasîb olmadı, akşam oldu nihâyet.

"**Hazreti Alî**" görüp, dâvet etti evine,
Yatıp, sabah olunca, Kâ'beye geldi yine.

Artık üçüncü gece, sordu ki Ebû Zer'e:
(Nereden, ne maksatla teşrîf ettin bu yere?)

dedi ki: (Söyliyeyim, hiç kimseye demezsen.)
dedi: **(Korkma, hâlini kimseye söylemem ben.)**

Dedi: (Duydum, bu yerde var imiş bir Peygamber,
Geldim ki, kendisinden edineyim bir haber.)

Hazreti Alî Ona, dedi: **(Bu, büyük ni'met,
Ben Ona gidiyorum, sen de beni tâkib et.**

**Benim girdiğim eve, peşimden sen de gel gir,
Ve lâkin sokaklarda, müşrikler görebilir.**

**Böyle bir tehlikeyi sezer isem ben şâyet,
"**Yere eğilir**" gibi yaparım bir işâret.**

**O zaman beni geçip, yürü eve girmeden,
Böylece kurtulursun, öyle bir tehlikeden.)**

O da Onu tâkîben, yürüyüp girdi eve,
Ve kavuştu böylece Sevgili Peygambere.

(**Esselâmü aleyküm**) diyerek verdi selâm,
Aldı bu selâmını Resûl aleyhisselâm.

Sonra, **(Sen kimsin?)** diye, suâl ettiler hemen,
Dedi: **(Ben bir kimseyim, Gıfâr kabîlesinden.)**

(Ne zamandır burdasın?) diye suâl edince,
dedi: **(Buralardayım, üç gündüz ve üç gece.)**

Allahın Sevgilisi, sonra da şöyle sordu:
(Peki, seni üç gündür kim yedirip doyurdu?)

Dedi**: (Yemek yemedim, Zemzem içtim sâdece,**

Bir açlık ve susuzluk hissetmedim zerrece.)

Peygamber efendimiz, buyurdular ki: **(Zemzem,**
Mübârek bir sudur ki, doyurur açları hem.)

Anlattı "**Ebû Zer**"e sonra islâmiyyeti,
Îmân etti O hemen, okuyup şehâdeti.

Peygamber Efendimiz "sallalahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -19-

PUTA TAPILIR MI ?

"**Ebû Zer-i Gıfârî**", vaktâ ki etti îmân,
İstedi ki, kavuşsun bu devlete her insan.

O, müslümân olmanın sevinciyle bu kere,
Söyledi îmânını Kâ'bede âşikâre.

Müşrikler bunu duyup, üstüne saldırdılar,
Bayılıncaya kadar, taş ve sopa vurdular.

Sonra "**hazreti Abbâs**", görüp bu olanları,
Ebû Zer'i kurtarıp, îkâz etti onları.

Dedi: **(Öyle bir yerde oturur ki bu adam,**
Ticâret kervanınız önünden geçiyor tam.

Buna böyle eziyyet, işkence ederseniz,
Bir daha siz oradan nasıl geçeceksiniz?)

Müşriklerin elinden kurtulunca Ebû Zer,
Resûlün huzûruna teşrîf etti bu sefer.

Resûlullah buyurdu: **(Dön, git memleketine,**
O yörenin halkını, çağır islâm dînine.)

Bu emir üzerine, yurduna etti avdet,
İnsanları toplayıp, islâma etti dâvet.

Dedi ki: **(Hakîkî din, islâmiyyettir ancak,**
Ve bir tek ilâh vardır ibâdet yapılacak.

O hakîkî ilâh da, Allah'dır ki, O birdir,
Ve hazreti Muhammed, O'nun Peygamberidir.)

Bir çoğu, bu sözlere edince hep îtiraz,
Kabîle reîsleri, dedi ki: **(Susun biraz!)**

İsmi "**Haffâf**" idi ki, gür sesle bağırarak,

Dedi: **(Dinleyelim ki, daha ne anlatacak?)**

Ebû Zer-i Gıfârî, şöyle dedi o zaman:
(Kardeşlerim, vaktâ ki ben müslümân olmadan,

Bir gün, "**Nuhem putu**"nun yanına gitmiş idim,
Önane süt koyarak, geriye çekilmiştim.

Biraz sonra, "**bir köpek**" geldi onun önüne,
Sütü içip, o putun pisledi üzerine.

Baktım, mâni olmağa yoktu putun mecâli,
O gün gözlerim ile, gördüm ben işbu hâli.

Pis bir köpeğin bile, böyle büyük hâkaret,
Eylediği bir puta, edilir mi ibâdet?

İşte o taptığınız putun hâli böyledir,
Bu, apaçık delilik değildir de, ya nedir?)

Herkes başını eğmiş, öylece dinliyordu,
İçlerinden birisi, kalktı ve şöyle sordu:

(Senin bu bahsettiğin Peygamber neler diyor?
Onun getirdiği din, neleri emrediyor?)

Dedi: (O buyurur ki, hakîkî ilâh birdir,
O, herşeyin sâhibi ve mutlak mâlikidir.

İyi, güzel ahlâka çağırıyor herkesi,
İnsanları huzûra erdirmektir gâyesi.

Diyor ki: "**Hiç kimseye yapmayın bir haksızlık,**
Zîra fenâ şeylerdir, her türlü ahlâksızlık.

İçki, kumar, zinâya yaklaşmayın ki zinhâr,
Çünki insanlar için, çok zararlıdır bunlar".)

Bunları söyleyince, insâf etti çoğu halk,
Reîsleri "**Haffâf**" ve "**Üneys**" başta olarak,

Onun bu sözlerini tasdîk edip o zaman,
Çoğu, cân-ü gönülden oldular hep müslümân.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -20-

TUFEYL BİN AMR'IN ÎMÂNI

Peygamber Efendimiz, demeyip gündüz gece,

Halkı, islâmiyyete çağırırdı öylece.

Mekkeli müşrikler de, uğraşırlar idi ki,
Boşa gitsin Onun bu çalışma ve gayreti.

Birini görselerdi Onunla konuşurken,
Buna, mâni olmağa çalışırlardı hemen.

Dışarıdan Mekkeye gelenleri görünce,
Gidip, kötülerlerdi Resûl'ü ona önce.

Zîra Resûlullahı kim görse idi bir an,
Sözlerini dinleyip, olurdu Ona hayrân.

“**Tufeyl bin Amr-i Devsî**” adında bir kimse de,
bir iş için, Mekkeye gelmişti o günlerde.

Hemen onun yanına giderek o müşrikler,
Ona, Resûl hakkında çok şeyler söylediler.

Dediler ki: (Geldin sen bizim bu ülkemize,
Lâkin bir “**Tehlike**”yi haber verelim size.

Burada, “**Muhammed bin Abdullah**” diye biri,
Vardır ki, çoktur Onun şaşılacak halleri.

Söylediği sözlerde, “**Sihir**” te'sîri vardır,
Öyle ki, oğulları babasından ayırır.

Onun bu sözlerini, bir defâ olsun, duyan,
Çok beğenip, hemence ediyor Ona îmân.

Onun fikirleriyle, bu memlekette artık,
Aileler içinde başladı bir ayrılık.

Evlâdı babasından, kardeşi kardeşinden,
Ayırıyor kadını kocasından, eşinden.

Korkarım ki, bu bizim başımızdaki belâ,
Sizin kavminize de olabilir mübtelâ.

Sana nasîhatimiz şudur ki: “Aman sakın,
Dediğimiz kişiye, olmıyasın hiç yakın.

Okuduğu şeyleri, Kâ’be yanında eğer,
Duyacak olsan bile, verme kıymet ve değer.

Hattâ kurtulmak için böyle büyük belâdan,
Daha fazla kalmayıp, çekip git buralardan!”**)**

Kendisi anlatır ki: (Bu husûsta, o kadar,
Fazla söylediler ki, korktum ve verdim karâr.

Dedim ki: **“Öyle ise, Onu hiç görmiyeyim,
Ve Onun sözlerini, aslâ dinlemiyeyim.”**

Hattâ pamuk tıkadım kulağıma hemence,
Ki Onun sözlerini duymıyayım böylece.

Bir gün Kâ’bede iken, baktım O da orada,
Okuduğu şeyleri, işittim o arada.

Lâkin okudukları, hoşuma gitti benim,
Hemen kendi kendime düşünüp şöyle dedim:

**“Ben, iyiyi kötüyü ayırt edemiyecek,
Kimse miyim ki, Ondan, bana zarar gelecek.**

**Sözleri faydalıysa, dinler, kabûl ederim,
Çirkin ve zararlıysa, dinlemez, terkederim.”**

Bir tarafta gizlenip, başladım dinlemeğe,
“**Âb-ı hayât**” sunardı sözleri gönüllere.

Hiçbir çirkin tarafı yoktu o kelâmların,
Haksız olduklarını anladım ben onların.

Dedim ki: **“Akşamleyin, O eve gittiğinde,
Gidip bir konuşayım kendisiyle evinde.”**

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (İlk müslümânlar) -21-

TATLI DİL, GÜLER YÜZ

“**Tufeyl bin Amr-i Devsî**”, anlatır ki kendisi:
Kâ’beden eve gitti, Allahın Sevgilisi.

Ben de gittim peşinden, Onu edip çok merak,
Ve girdim içeriye, önce izin alarak.

Dedim ki: (Yâ Muhammed, ben buraya gelince,
Kavmin, senin hakkında söylendiler bir nice.

Öyle korkuttular ki beni senin hakkında,
Dediler ki: **“Bulunma hiç Onun yakınında.**

**Okuduğu şeyleri, dinleme hiçbir vakit,
Ve hattâ buralarda fazla durma, çekip git.”**

Onların sözlerinin, çok te'sîrinde kaldım,
Hattâ kulaklarıma, her gün pamuk tıkadım.

Okuduğun şeylerin, bir miktârını ancak,
Bana da işittirdi Kâ’bede cenâbı Hak.

Bir söz işitmemiştim, ben ondan daha güzel,
Te'sîr etti kalbime, ne tatlı, ne mükemmel.)

Anlattı Resûlullah bana islâmiyyeti,
Îmân edip, kazandım ebedî seâdeti.

Dedim: **(Yâ Resûlallah, Devs’tir benim kabîlem,**
Kavmimde îtibarım yüksektir bir hayli hem.

Müsâde ederseniz, geri avdet edeyim,
Kavmimin halkına da, islâmı bildireyim.

Ve lâkin Rabbim bana, bu yolda bir kerâmet,
İhsânda bulunursa, kolay olur bu dâvet.)

Peygamber Efendimiz, açarak ellerini,
Şöyle bir duâ edip, gönderdi hemen beni:

(Yâ ilâhî, buna bir kerâmet eyle ihsân,
Ki kavmini dâveti, olsun kolay ve âsân.)

Daha sonra ayrılıp, beldeme vardığımda,
Âniden “**Parlak bir nûr**” peydâ oldu alnımda.

Niyâzda bulundum ki Rabbimden ben bu kere,
İşbu “**Nûr**”u, alnımdan, nakletsin başka yere.

Kabûl etti duâmı Âlemlerin Sâhibi,
“**Nûr**”, kamçımın ucunda parladı "**Kandil**" gibi.

Gece, yaklaştığımda kabîlemin yurduna,
Halk hayretle bakardı, o “**Kerâmet nûru**”na.

En nihâyet evime vâsıl olduğumda ben,
Babam gelip, boynuma sarıldı önce hemen.

Yaşı ilerlemişti, dedim ki kendisine:
(Ben artık müslümânım, girdim islâm dînine.

Evvelki dînin üzre kalır isen ey babam,
Biter benim seninle olan ilgim, alâkam.)

Dedi ki: (**Ey evlâdım, niçin böyle diyorsun?**
Senin dînin ne ise, benim dahî o olsun.)

Kelime-i şehâdet getirip sonra hemen,
O gün müslümân oldu, hiç tereddüt etmeden.

Daha sonra hanımım, gelip girdi yanıma,
Yine aynı şeyleri söyledim hanımıma.

O da îmân edince, sevinip en nihâyet,
Bilcümle Devs'lileri, îmâna ettim dâvet.

Lâkin inanmayınca onlar bu tek Allaha,
Şikâyette bulundum gidip Resûlullaha.

Buyurdu: (**Dön kavmine, güleryüz ve tatlı dil,**
Gösterip dâvet eyle, yumuşak ol, sert değil.)

"**Peki yâ Resûlallah**" diyerek ettim avdet,
Halkı, güler yüz ile eyledim dîne dâvet.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -22-

ONA, SİHİRBÂZ DEDİLER

Çeşitli şehirlerden, halk yılda birkaç defâ,
Mekkeye gelirlerdi, Beytullahı tavâfa.

Peygamber Efendimiz, o gelen kimseleri,
Karşılayıp, "**İslâm**"ı anlatırdı ekseri.

Azılı müşriklerden "**Velîd ibni Mugîre**",
Kureyş kâfirlerini toplıyarak bir yere,

Şöyle hitâb etti ki: (Ey Kureyş cemâati,
Yine geldi Kâ'beyi ziyâret etme vakti.

Arap kabîleleri, her taraftan, yakında,
Gelir ve toplanırlar "**Muhammed**"in yanında.

O tatlı sözlerini dinleyip meylederler,
Hayrân ve tâbi olur ve dînine girerler.

Bu husûsta, acele, tedbîr düşünmeliyiz,
Münâsip bir şey bulup, iftirâ etmeliyiz.

"**Bir ağız**" olmalıyız fakat biz yine bunda,
yalancı olduğumuz çıkabilir sonunda.)

Dediler ki: **(Sen bizden daha tecrübelisin,**
De, onu söyliyelim, ne ise fikrin senin.)

Dedi: (Siz teklîf edin, vereyim ben de karâr.)
Dediler: (Kâhin desek, inanır mı insanlar?)

Velîd îtirâz edip, dedi ki: (Hayır, olmaz,
Ona “**Kâhin**” der isek, buna kimse inanmaz.

Ben yemîn ederim ki, kâhin değil O zinhâr,
Zîra yalan söylüyor kâhin denen insanlar.

Onların uydurduğu o sözlerin yanında,
Muhammed'in sözleri, belli olur ânında.

Hem de hiç yalan bir söz söylemiyor Muhammed,
Böyle dersek, hiç kimse inanmaz bize elbet.)

Dediler ki: **(Ey Velîd, ne diyelim öyleyse?**
Acabâ mecnûn desek, inanır mı halk bize?)

Velîd, bu teklîfe de, hemen etti îtirâz,
Dedi ki: (Böyle dersek, bize kimse inanmaz.

Yemîn ediyorum ki, O, hiç “**Mecnûn**” değildir,
Okuduğu o sözler, buna açık delîldir.)

Dediler: **(Şâir desek, inanır mı insanlar?)**
Dedi: (Hayır, buna da inanmaz kimse zinhâr.

Zîra ben, şiiri de biliyorum gâyetle,
Onun sözü, şiire benzemez kat'iyetle.)

Müşrikler dediler ki Velîd’e son olarak:
(Peki “Sihirbâz**” desek, inanır mı buna halk?)**

Velîd, bu fikre dahî, hemen etti îtirâz,
Dedi ki: (Olmaz, hayır, demiyelim sihirbâz.

Onun hâli, benzemez sâhirlerin sihrine,
Böyle dersek, insanlar inanmaz bize yine.)

Dediler ki: **(Sen söyle, çâresini bu işin,**
Zîra sen, içimizde en akıllı kişisin.)

Dedi ki: **(Ey insanlar, ben de şaştım bu işe,**
Lâkin “Dur**” demeliyiz bu zararlı gidişe.)**

Başını öne eğip, düşündü biraz bunu,
Dedi: **(Yine diyelim “**Sihirbâz**” olduğuu.**

Bu, öyle sâhirdir ki diyelim biz onlara,

Benzemez bildiğiniz normal sihirbâzlara.

Bâbil diyarlarında bulunur bu sâhirler,
Onlardan öğrenerek, söylüyor bâzı sözler.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(İlk müslümânlar) -23-

AZÂB ÂYETİ İNDİ

Mekke müşriklerinin ileri gelenleri,
İslâma düşmanlıktan durmazlardı hiç geri.

Îmân etmek istiyen kimselere de nâhak,
Mâni oluyorlardı, türlü hîle yaparak.

Resûl’ün okuduğu Kur’ân âyetlerini,
Dinlemek, tehlikeye atmak idi kendini.

Mâni oluyorlardı müşrikler çünki buna,
Yaklaştırmıyorlardı kimseyi yakınına.

Lâkin gece olunca, bu sefer kendileri,
Gidip dinliyorlardı gizlice âyetleri.

Fakat aydınlanınca sabahleyin ortalık,
Görüp, birbirlerini ayıplarlardı artık.

Habersiz gelirlerdi çünki birbirlerinden,
Zîra utanırlardı bu hareketlerinden.

“**Bir daha böyle bir şey yapmıyalım**” derlerdi,
Ve lâkin dinlemeden yine edemezlerdi.

Yine birbirlerine hiç haber vermiyerek,
Gelir ve dinlerlerdi, bir yerde gizlenerek.

Lâkin sabah olunca, görüp birbirlerini,
Yine ayıplarlardı herbiri diğerini.

“**Bu, son olsun**” diyerek, ayrılırlardı hemen,
Lâkin yapamazlardı yine de dinlemeden.

Böyle olduğu hâlde, uyup nefislerine,
Îmân edemediler “**Allahın Resûlü**”ne.

Korkup, başkalarının ayıplamalarından,
Îmâna gelmediler kötü inâtlarından.

“**Muhammed sihirbâzdır**” diyerek onlar hattâ,

Zorla mâni oldular, başka insanlara da.

“**Velîd ibni Mugîre**” diye bir kâfir vardı,
İftirâ edenlere, bu, önderlik yapardı.

“**O sihirbâzdır**” diye iftirâ attığında,
Âyeti kerîmeler geldi onun hakkında.

“**Müddessir**” sûresinde, onbirinci âyetten,
Îtibâren şöylece buyuruldu meâlen:

(Bana havâle eyle Velîd’i ey Habîbim,
Zîra ondan intikâm almağa ben kâdirim.

O münkiri yaratıp, dünyâlık verdim ona,
Malsız iken, kavuştu pek çok dünyâ malına.

Ona, nice bağ bostan, mallar ihsân eyledim,
Hem sonra kendisine, oğullar dahî verdim.

O, bunları bahşeden Allaha inanmıyor,
Hem de ni’metlerinin artmasını istiyor.

Hayır, onun arzûsu aslâ olmıyacaktır,
Onun malı, evlâdı arttırılmıyacaktır.

Çünki o, Resûlümün Peygamber olduğunu,
Kalben anladıysa da, inkâra kalktı bunu.

Kur’ânı kerîme de, sonra dil uzatarak,
Dedi: **“İnsan sözüdür o sözleri muhakkak.”**

Halbuki konuşurken kavmiyle önce bunu,
Biliyordu “**Hârika bir kelâm**” olduğunu.

O, inkârcı kavmini, tatmin etmek üzere,
Önceki bu sözünü değiştirdi bu kere.

Ben onu, Cehenneme atacağım ebedî,
Yanar da, bedeninde bir zerre kalmaz eti.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (İlk müslümânlar) -24-

HİÇ BİRİ GÖZÜMDE YOK

Resûlullah, islâmı bildirdiği günlerde,
Bir toplantı yaptılar Kureyşliler bir yerde.

İçlerinden birini, Resûl’e gönderdiler,

(**Çağır da, Onun ile konuşalım**) dediler.

Toplantı mahalline geldi Peygamberimiz,
Dediler: (Şunun için çağırmıştık seni biz.

Birkaç sözümüz vardır, söyleşelim seninle,
Ona göre bir karâr verelim, şimdi dinle.

Diyoruz ki, şu senin söylediğin sözleri,
Söylemedi hiç kimse, bize yıllardan beri.

Dînimize bâtıl der, putları kötülersin,
Küfür ve dalâletle bizi ithâm edersin.

Bundan, senin murâdın nedir, bunu bilelim,
"**Makâm**" ve "**Saltanat**"sa, hemen te'min edelim.

Yok eğer "**Fakîrlik**"se, sebep böyle yapmana,
Söyle de, bol miktârda "**Mal**" verelim biz sana.

İster "**Reîs**" yapalım başımıza seni gel,
"**Tabîb**"e götürelim, aklında varsa halel.

Velhâsıl murâdını, ne ise söyle bize,
Onu te'min edelim, sataşma dînimize.)

Buyurdu ki: **(İstemem ne makâm, ne reîslik,**
Hiç biri gözümde yok, ne para, ne zenginlik.

Rabbim beni sizlere, Peygamber gönderdi ki,
Size müjdeliyeyim ebedî seâdeti.

Eğer inanırsanız, vahiy ile âyete,
Yârın kavuşursunuz ebedî seâdete.

Yok inanmaz iseniz, yine siz bilirsiniz,
Sonsuz Cehennem olur, âhirette yeriniz.)

Duyunca bu cevâbı onlar Resûlullahtan,
Şu acâyib sözleri ettiler utanmadan.

Dediler ki: (Allahın Resûlüyüm diyorsun,
Kendini, çok ulu bir kişi zannediyorsun.

Görürsün, Mekke şehri kurulmuş dar bir yere,
Etrâfı dağla kaplı, suyu yoktur bir kere.

Havası sıcak olup, çoraktır toprakları,
Bunun için bu yerde, zordur geçim şartları.

Rabbine duâ et de, gitsin tepe ve dağlar,
Gelsin onun yerine, akarsular, ovalar.

Biz zirâat yapalım bu yerlerde güzelce,
Geçim sıkıntısından kurtulalım böylece.)

Buyurdu ki: **(Ben aslâ bunun için gelmedim,
Geldim, sonsuz huzûru size müjdeliyeyim.)**

Dediler: (Öyle ise, duâ et, ecdâdımız,
Kusay bin Kilâb'a dek, cümle atalarımız,

Dirilip de kalksınlar, hepsi mezârlarından,
Senin dediklerine, inanırız o zaman.)

Buyurdu ki: **(Ey Kureyş, siz neler söylersiniz,
Beni, bu şeyler için göndermedi Rabbimiz.)**

Kâfirler dediler ki**:** (Mâdem ki böyle dersin,
Gökten melek gelsin de, seni tasdîk eylesin.

Görelim, nasıl imiş sana gelen o melek,
O zaman inanırız, biz de Onu görerek.)

Buyurdu ki: **(Ey kavmim, iyi anlasanıza,
Ben, böyle şeyler için gelmedim aranıza.)**

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -25-**

O, HER ŞEYE KÂDİRDİR

Kâfirler dediler ki: (Sen nasıl Peygambersin?
Herkes gibi yer içer, sokaklarda gezersin.

Yok sâir insanlardan ayrı bir üstünlüğün,
Bizden fazla değildir, zîra malın ve mülkün.

Duâ et, Rabbin sana versin çok hazîneler,
O zaman çok bulunur, sana îmân edenler.

Verince Rabbin sana böyle hazîneleri,
Geçim sıkıntısından kurtulursun sen dahî.)

Buyurdu: **(Bu değil ki, gönderilmem hikmeti,
Geldim ki bildireyim, size islâmiyyeti.)**

Müşrikler dediler ki: (Mâdem ki yâ Muhammed,
Rabbin, her isteğini yapabiliyor elbet.

Şu göğü parçalayıp, düşürsün üstümüze,
O zaman inanırız, söylediğin bu söze.)

Buyurdu ki: **(Rabbime âittir bu iş ancak,**
O isterse, bunu da yapabilir muhakkak.

Benden istediğiniz şeylerin cümlesine,
Kâdirdir Hak teâlâ, hattâ ziyâdesine.

Ve lâkin sizin benden talep eylediğiniz,
Şeyleri istememi emretmedi Rabbimiz.)

O zaman dediler ki kâfirler Ona yine,
(Sen bizim arzûmuzu getirmedin yerine.

Öyle ise biz dahî, sana îmân etmeyiz,
Yine eskisi gibi, biz ecdât dînindeyiz.

Gökten azâb göndersin, söyle de Rabbin bize,
Bizi helâk eylesin, eğer muktedir ise.)

Buyurdu: **(Rabbim buna, elbette muktedirdir,**
Lâkin bunu yapar mı, yapmaz mı, kendi bilir.)

Dediler: (Öyle ise, kalmadı tâkatımız,
Senin helâkinedir, bizim ittifâkımız.

Seninle mücâdele etmeğe verdik karâr,
Sana inanmıyoruz, istediğin yere var.)

Pek fazla üzülmüştü Resûlullah bu sözden,
Hiçbir şey buyurmayıp, kalkıp gitti o yerden.

Üzüntülü olarak gelince Beytullaha,
Kışkırttı Ebû Cehil, küffârı biraz daha.

Dedi: **(Ey Kureyşliler, sonu geldi bu işin,**
Var mısınız benimle, Onu öldürmek için?

Bilin ki, bu husûsta pek kat'îdir niyyetim,
Zîra atık kalmadı hiç sabır ve tâkatim.

Ahd ettim ki, o yârın, Kâ'beye geldiğinde,
Namâz kılıp, secdeye varıp eğildiğinde,

Koca bir taşı alıp, başına indireyim,
Kendimi ve kavmimi, Ondan halâs edeyim.)

O böyle dediyse de, olamadı muvaffak,
Çünki hıfz ediyordu Resûl'ü cenâb-ı Hak.

Hak teâlâ, Resûl'e gönderip birkaç âyet,
Tesellî ediverdi Habîbini nihâyet.

Meâlen buyurdu ki: **(Sana, kâğıt hâlinde,**
Yazılı bir kitâbı, gökten indirseydik de.

Hem dahî tutsalardı elleriyle de bizzât,
İnanmıyacaklardı ederek yine inât.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (İlk müslümânlar) -26-

ONU, ALLAH DİRİLTECEK

Müşrikler, haklarında gökten "**Âyet**" inince,
O düşmanlıklarını arttırdılar iyice.

Bilhassa "**Übey ibni Halef**" ve birâderi,
Pek çok üzüyorlardı Sevgili Peygamberi.

Çürümüş bir kemiği, bir gün alıp eline,
Geldi o bahtsız Übey, Allahın Habîbine.

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, şu çürümüş kemiği,**
Bir gün, senin Allahın diriltecek öyle mi?

Yâni toz hâlindeki şu kemiği, sen yârın,
Dirilteceğini mi sanıyorsun Allahın?)

Sonra da ufaladı elinde hemen onu,
Ve yine Ona doğru üfliyerek tozunu,

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, hiç olur mu böyle iş?**
Bu, çürüdükten sonra, kim diriltebilirmiş?)

Peygamber Efendimiz buyurdular ki: **(Evet,**
Rabbim, o kemikleri diriltir yârın elbet.

Öldürür hem seni de, onu da cenâbı Hak,
Sonra seni diriltip, Cehenneme sokacak.)

Bu hâdise üstüne, Hak teâlâ da hemen,
Bir âyet göndererek buyurdu ki meâlen:

(Ey Resûlüm, sen de ki: Onları hiç yok iken,
Yaratan Hak teâlâ diriltir yine yekten.

Şu gökleri ve yeri yaratan Hak teâlâ,
Onu yaratmağa da muktedirdir pekâlâ.)

Mus'ab Bin Umeyr

Ailesi, asîl ve zenginiydi Kureyş'in,
Nâz ve niyâz içinde büyüdü bunun için.

Resûlün sözlerini işitince nihâyet,
Kalbinde, Ona karşı hâsıl oldu muhabbet.

Ona kavuşmak için yanıp tutuşuyordu,
Nihâyet îmân edip, hidâyete kavuştu.

"**Dîninden dönsün**" diye, bir mahzene attılar,
kendisini, günlerce aç susuz bıraktılar.

Kızgın güneş altında, yaptılar çokça azâb,
Ki Resûl'ün dîninden vazgeçer belki "**Mus'ab**".

Lâkin O, sabrederek bu zor işkencelere,
Aslâ tâviz vermedi îmânından bir zerre.

Halbuki önceleri, çok müreffeh olarak,
Büyürdü ki, hâline imrenirdi cümle halk.

"**Allah ve Resûlü**"ne vaktâ ki etti îmân,
Günlük nafakasını babası kesti o an.

Türlü işkencelere tâbi tuttu oğlunu,
Dünyâ ni'metlerinden tâm mahrûm etti Onu.

Bir gün geldi Resûl'e, çok perîşândı hâli,
Şöyle anlatmaktadır bunu hazreti Alî:

(Bir gün oturuyorduk Resûl-i zîşân ile,
Geldi Mus'ab bin Ümeyr, hâl-i perîşân ile.

Gözleri yaşla doldu Resûl-i müctebânın,
Ve bize buyurdu ki: **"Şu müslümâna bakın!**

Onu, anne babası besledi fevkalâde,
İslâmın sevgisiyle işte geldi bu hâle.")

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -27-

BEN ŞEHÂDET EDERİM Kİ....

Henüz başlamıştı ki islâm ilk yayılmağa,
Bin gün "**Hâlid bin Sa'îd**" gördü şöyle bir rüyâ:

“**Cehennem**” kenarında otururken bu kişi,
Babası onu itip, düşürmek istemişti.

O anda Resûlullah, yakalayıp belinden,
Kurtardı kendisini, Cehennem ateşinden.

Uyandı uykusundan ederek hem de feryât,
Ve dedi ki: **(Vallahi, bu rüyâ bir hakîkat.)**

Evden çıkıp, rastladı “**Hazreti Ebû Bekr**”e,
Rüyânın tâbirini ona sordu ilk kere.

O dedi ki: **(Bu rüyân, elbette hakîkattır,**
Allahü teâlânın Peygamberi O zâttır.

Sen git Ona tâbi ol, bu rüyâdaki gibi,
O seni, Cehennemden kurtaracak tabii.

Baban ise, mâlesef mahrûm olup îmândan,
Kurtulamıyacaktır Cehennem azâbından.)

Rüyânın te'sîriyle, hemen Hâlid bin Sa'îd,
Gitti Resûlullaha kaybetmeden hiç vakit.

Sordu ki: **(Yâ Muhammed, maksadın nedir senin?**
Sen, bu Kureyş halkını neye dâvet edersin?)

Buyurdu: **(Tek Allaha çağırırım ben halkı,**
Ki aslâ o Allah’ın yoktur eşi, ortağı.

Muhammed, o Allah’ın kulu ve Resûlüdür,
Bu taptığınız putlar, ne işitir ne görür.

Kendisine tapanla, tapmıyanı bilemez,
Hiç kimseye ne fayda, ne de zarar veremez.

Bu taş parçalarına edilmez hiç ibâdet,
İşte ben, insanları ederim buna dâvet.)

Bunları dinleyince Hâlid Resûlullahtan,
“**Şehâdet**”i söyleyip, oldu hemen müslümân.

Lâkin onun babası olan “**Ebû Uhayhâ**”,
Kâfir olup, düşmandı Peygamber ve Allaha.

Fecî hâlde döverek Hâlid hazretlerini,
Dedi ki: **(Terk et hemen, Muhammedin dînini.**

Zîra O, kavmimize eyledi muhâlefet,
Bize, hattâ putlara ediyor hep hakâret.)

O dedi ki: **(Versen de bana cefâ ve elem,**
Hazreti Muhammed'in dînini terk edemem.

Yemîn ederim ki O, doğru söylemektedir,
Ölürüm de, dînimden dönmem mümkün değildir.)

Babası sinirlenip, daha da oldu gaddâr,
Sopayla dövdü Onu, kırılıncaya kadar.

Evinin mahzenine, aç susuz terkederek,
Dedi: **(Vermiyeceğim sana ekmek ve yemek.)**

O dedi: **(Nafakamı kessen de ne farkeder?**
Hak teâlâ, rızkımı elbette ihsân eder.)

Hastalandı babası daha sonra âniden,
Lâkin islâmiyyete olan adâvetinden,

Dedi: **(Bu hastalıktan kurtulursam ben şâyet,**
Herkes, putlarımıza yapacaktır ibâdet.)

Hâlid bunu duyunca, duâ etti Allaha:
(Yâ Rabbî, kurtulmasın babam Ebû Uhayhâ!)

Duâsı kabûl olup, kalkamadı yataktan,
Ve birkaç gün içinde, öldü o hastalıktan.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(İlk müslümânlar) -28-

ÖLDÜRMEĞE GİTTİ, AMA...

Çoğalınca gün be gün, Sahâbe'nin sayısı,
Çoğaldı bu sebepten kâfirlerin kaygısı.

Çünki Resûlullahı, insâf ehli bir insan,
Bir defâ görmek ile, oluyordu müslümân.

Kureyş kâfirleri de, farkındaydı bu işin,
Kat'î karâr verdiler "**Onu öldürmek**" için.

Seçtiler bu işe de, "**Utbe bin Rebî'a**"yı,
Gidip öldürecekti Resûl-i kibriyâ'yı.

Dediler ki: **(Ey Utbe, hâzırlan bu iş için,**
Onu öldüreceksin, budur senin ilk işin.

Önce sokul yanına, bir şey belli etmeden,
Sonra, bir fırsatını bularak öldür hemen.)

Utbe, "**Peki**" diyerek, evden çıktı o günü,
Başladı aramağa Allahın Resûlünü.

Resûlullah, Kâ'bede meşgûlken ibâdetle,
Utbe Onu gördü ve dedi ki pek hiddetle:

(Yâ Muhammed, kendini sen ne zannediyorsun?
Ve niçin aramıza tefrika sokuyorsun?

Yeni din ihdâs edip, yerersin dînimizi,
Küfürle ithâm edip, kötülersin hep bizi.

Eğer fakîrlik ise, böyle yapmana sebep,
Sana çok mal verelim, uğraşma bizimle hep.

Reîslik istiyorsan, seni reîs yapalım,
Aklında halel varsa, tabîbe baktıralım.

Velhâsıl bu hâllerin acabâ sebebi ne?
Söyle de, ona göre bakalım çâresine.)

Buyurdu ki: **(Ey Utbe, bittiyse sözün şâyet,
Rabbimin kelâmından dinle sen birkaç âyet.)**

Utbe pek öfkeliydi ve lâkin buna rağmen,
Onun bu teklîfine, "**Peki**" dedi zâhiren.

Aslında hiç dinlemek istemiyordu, fakat,
Siyâset îcâbiyle "**Olur**" dedi o sâat.

"**Fussilet sûresi**"nin başından îtibâren,
Okuyunca, Utbe'nin değişti kalbi birden.

Okudukça, Utbe de, zevk ile dinliyordu,
Mânânın lezzetinden, kendinden geçiyordu.

Sonunda buyurdu ki: **(Benim sözüm bu kadar,
Serbestsin, bundan sonra istediğin yere var.)**

Utbe döndü geriye, dedi ki: **(Ey ahâlî,
Zannettiğiniz gibi değildir Onun hâli.**

**Ben Ondan, gâyet güzel, tatlı sözler işittim,
O sözlere benzer söz, aslâ işitmemiştim.**

**Size şunu derim ki, üzmeyin aslâ Onu,
Bırakın hâli üzre ve bekleyin sonunu.)**

Dediler ki: (Ey Utbe, sen ne için gitmiştin?

Muhammedin sihrine aldanıp geri geldin.)

Dedi: **(Öldürmek için gitmiş idim ben, ama,**
Dinleyip, hayrân oldum okuduğu kelâma.

Aslâ insan sözüne benzemiyor o sözler,
Ben inanıyorum ki, Muhammed doğru söyler.

Velhâsıl ben fikrimi söyledim işte size,
Siz yine amel edin bildiğiniz ne ise.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna hicret) -1-

HZ. HAMZA'NIN MÜSLÜMÂN OLUŞU

Resûlullah, kavmini bir yere toplıyarak,
Anlatınca islâmı âşikâre olarak,

Kötü şey söylediler bir çoğu hiddetinden,
Sonra da, üzerine saldırdılar hep birden.

Vurup hırpaladılar "**Allahın Resûlü**"nü,
Ve kana boyadılar mübârek nûr yüzünü.

O mübârek saçları, oldu karma karışık,
Yine de sabrederek, vermedi bir karşılık.

Sâdece buyurdu ki: **(Vurursunuz bana siz,**
Lâkin Resûl gönderdi, beni size Rabbimiz.)

Allahın Sevgilisi çok incindi onlardan,
Ayrılıp, Beytullaha teşrîf etti oradan.

Ve mübârek başını, sînesine eğerek,
Oturdu bir köşede, hayli içerliyerek.

"**Hazreti Hamza**" henüz, olmamıştı müslümân,
Dağa, ceylân avına çıkmış idi o zaman.

Bir ceylânın ardında giderken gizlenerek,
Geri dönüp konuştu, "**Ceylân**" dile gelerek.

Dedi ki: **(Sen okunu atarsın bana, ama,**
Atsan daha iyidir Mekke'de o adama.

Çok incitti o kâfir, kardeşinin oğlunu,
Bana atacağına, git, ona at okunu.)

Ceylânın sözlerine taacüb eyliyerek,
Döndü hemen evine, hayli merak ederek.

Hâtunu ağlıyordu, geldiğinde evine,
Niçin ağladığını sorunca kendisine,

Dedi ki: **(Yeğenine, o insâfsız kâfirler,**
Her gün ettiklerinden, fazla ezâ ettiler.)

Ve bir bir anlatınca o cefâ ve ezâyı,
Büsbütün keder sardı amcaları "**Hamza**"yı.

Dedi ki: **(Ebû Tâlip, yok mu idi o zaman?)**
Dedi: (Deve gütmeğe gitmiş idi sabahtan.)

Sordu yine: (**Nerdeydi, amcası Ebû Leheb?)**
Dedi ki: (O insâfsız, düşmanlık ederdi hep.

Hattâ diğerlerini, o teşvîk ediyordu,
“**Öldürün şu yalancı sihirbâzı**” diyordu.)

Sordu yine: **(Ya Abbâs, yokmuydu o da yine?)**
Dedi: (Yalnız o yardım ederdi yeğenine.

Onu korumak için, pervâne oluyordu,
“**Durun, merhamet edin, insâfsızlar**” diyordu.)

Duydu “**hazreti Hamza**” ondan bu olanları,
Kabardı birden bire akrabâlık damarı.

“**Bunun intikâmını onlardan alana dek,**
Yemek içmek Hamza’ya haram olsun” diyerek,

Kılıcını kuşanıp, aldı yayı eline,
Geldi o kâfirlerin toplantı mahâlline.

Kâ’beyi, hürmet ile tavâf etti evvelâ,
Sonra meydan okudu, hidddetle o küffâra:

(Kardeşimin oğluna, ezâ ve cefâ eden,
İçinizden kim ise, karşıma çıksın hemen.

Boyunu bir göreyim, o çıksın da önüme,
Nasıl ezâ edermiş, o benim yeğenime?

Haberim olsa idi, bu işten benim eğer,
Vallahi hepinizi keserdim birer birer.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Habeşistâna hicret) -2-

ALDIM İNTİKÂMINI

O kâfirler, Resûl'e yapınca böyle ezâ,
Zevcesi kanalıyla duydu "**hazreti Hamza**".

Pür hiddet kâfirlerin yanına geldi hemen,
"**Kılıc**"ı omuzunda, "**Yay**"ı elindeydi hem.

Kâfirler, gördü Onun "**Silâhlı**" geldiğini,
Korku sardı bir anda, hepsinin kalplerini.

"**Ebû Cehil**" herkesten önce verdi beyânât,
Dedi ki: **(Ben eyledim, yok kimsede kabâhat.)**

Haykırdı ki: **(Ey zâlim, ne idi ki sebebi,**
O şerefli kimseye yaptın bu eziyyeti?

Yeğenim olduğunu bilmez misin ey alçak!
Kendisine güvenen dokunur Ona ancak.)

Elindeki "**Yay**" ile vurarak sonra birden,
Mel'ûnun kafasını yardı birkaç yerinden.

Saldıracaklardı ki Hamza'ya diğerleri,
Mâni oldu hemence, Ebû Cehil kâfiri.

Dedi: **(Dokunmayınız, Hamza bunda haklıdır,**
Bizim dün yaptığımız, apaçık haksızlıktır.)

"**Hazreti Hamza**"nın da müslümân olmasından,
Korkup, o kâfirlere böyle dedi o zaman.

Geldi hazreti Hamza, oradan ayrılarak,
"**Allahın Resûlü**"nü, Kâ'bede buldu ancak.

Yaklaşıp selâm verdi ve oturdu yanına,
Resûl cevâb vererek şöyle buyurdu ona:

(Yalnız bırak bunu ki, hayâtta yok kimsesi,
Ne babası var Onun ve ne de vâlidesi.

Ne cândan bir amcası, ne de bir kardaşı var,
Na yârı, ne yoldaşı, ne bir arkadaşı var.)

O dedi ki: (Ey oğul, aldım intikâmını,
Vurup yere akıttım, Ebû Cehlin kanını.

Üzülme, müsterîh ol, bundan sonra o alçak,
Her zaman karşısında, artık beni bulacak.)

Buyurdu ki: **(Ey amcam, sen îmân etmeyince,**

Ben müsterîh olamam, mühim olan bu bence.)

Dedi ki: (Peki oğul, ne istersen yapayım,
Yeter ki seni bugün, biraz râhatlatayım.)

Buyurdu: (**Sen kalırsan eğer küfür içinde,
Yârın yanar vücûdun, Cehennem ateşinde.**

**Beni sevindirmeği istiyorsan sen şâyet,
Peygamber olduğuma etmelisin şehâdet.)**

Ve hemen kendisine, son gelen âyetlerden,
Bir miktâr okudu ki, şöyle idi meâlen:

**(Yerlerde ve göklerde ve bunlar arasında,
Ne varsa, hepsi Onun mülküdür esâsında.)**

O dedi ki: (Ey oğul, bizim, binbeşyüz kadar,
El ile yaptığımız, bir sürü putumuz var.

Hiç birisi, bir karış yere mâlik değildir,
Sen dersin ki, yer ve gök, cümlesi Rabbimindir.)

Ve hemen oracıkta getirip "**Şehâdet**"i.
Kazandı böylelikle ebedî seâdeti.

Dedi: **(Kat'î olarak inandım ki ben şuna,
Secde lâyık değildir, o Rab'dan başkasına.**

**İnandım ki sen dahî, O'nun Peygamberisin,
Bizleri bâtıl yoldan, Hakka dâvet edersin.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Habeşistâna hicret) -3-

DAĞILIN YER YÜZÜNE

Müşrikler, mü'minlere ettikçe ezâ, cefâ,
Mü'minlerin sayısı artıyordu çok daha.

Kâfirler bunu görüp, daha da azıttılar,
Bu işkencelerini, daha çok arttırdılar.

Eshâbın çektikleri bu cefâlara fakat,
Pek çok üzülüyordu o "**Server-i kâinât**".

Zîra bu işkenceler, arttıkça artıyordu,
Buna, mübârek kalbi hiç dayanamıyordu.

Bir gün buyurdular ki sahâbe-i güzîne:

(Ey eshâbım, dağılın şimdi siz yer yüzüne.

Ümit ediyorum ki, yakında cenâbı Hak,
Sizleri, bir araya toplar yine muhakkak.)

Onlar suâl etti ki Resûl-i müctebâya:
(Ne tarafa gitmemiz münâsibtir acabâ?)

Mübârek eli ile eyliyerek işâret,
"**Habeş memleketi**"ni gösterdi istikâmet.

Buyurdu ki: **(Gidiniz, siz Habeş toprağına,**
Oranın hükümdârı, zulüm yapmaz halkına.

Bir kurtuluş kapısı açılıncaya kadar,
O doğruluk yurdunda, bir müddet kılın karâr.)

Bu hicret karârıyla, Resûlullah o zaman,
Kurtarmış oluyordu, eshâbını ezâdan.

Mekkeli müşriklerle mücâdeleyi artık,
Tek başına yapmayı görüyordu muvâfık.

Zîra O doğduğunda, "**Ümmetî vâ ümmetî**"
Demişti ki, pek çoktu onlara merhameti.

Onun müsâdesiyle eshâb hazırlanarak,
Hicrete başladılar, Mekkeden ayrılarak.

Sevgili Peygamberden ayrıldıkları için,
Çok üzülüyorlardı, hepsi de için için.

"**Hazreti Osmân**" ile "**hazreti Rukayye**" de,
Bulunuyorlardı bu ilk giden kâfilede.

Hazreti Osmân için, o gün Nebiyyi zîşân,
Buyurdular ki: **(Osmân, hiz şüphe yok ki şu an,**

Lût Peygamberden sonra, zevcesiyle birlikte,
Hicret eyliyenlerin ilkidir böylelikle.)

Sahâbe-i kirâmın kimi "**Binek**" alarak,
Kimi de hiç bineksiz, yâni "**Yaya**" olarak,

Vatan ve evlerini bırakarak, bir gece,
Mekkeden ayrıldılar, kâfirlerden gizlice.

Tüccârlarla anlaşıp verdiler belli ücret,
Gemilerle "**Habeş**"e ulaştılar nihâyet.

Müşrikler, sahâbenin böyle gidişlerine,
Vâkıf olup, atlarla düştüler peşlerine.

Ve lâkin boşa gitti onlardaki bu gayret,
Gidip, me'yûs şekilde ettiler geri avdet.

Habeş hükümdârının ismi "**Necâşî**" idi,
Âdil, merhametli ve insâflı bir kişiydi.

Gâyet iyi davrandı, giden muhâcirlere,
Yerleştirdi onları, ülkesinde bir yere.

Müslümânlar orada, tam himâye gördüler,
Huzûr ile Allaha ibâdet eylediler.

Lâkin müslümânların, hicret etmelerinden,
Kâfirler, endîşeye kapıldılar hep birden.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna hicret) -4-

HZ. ÖMER'İN MÜSLÜMÂN OLUŞU

Peygamber Efendimiz, o günlerde bir gece,
Allahü teâlâya duâ etti şöylece:

(Yâ Rabbî, bir kişiyle kuvvetlendir bu dîni,
Vesîle kıl bu işe, şu zâtlardan birini.

"**Ömer ibnil Hattâb**"la, yâhut "**Amr bin Hişâm**"la,
Bu islâm azîz olup, yayılsın ihtişâmla.)

Ertesi gün "**Ebû Cehl**", yâni "Amr ibni Hişâm",
Kureyş kâfirlerini toplıyarak bir akşam,

Resûlün aleyhinde bir konuşma yaparak,
"**Onu öldürmek**" için kışkırttı son olarak.

Dedi ki: (Abdullahın yetîmi, aramızdan,
Çıkarak, dînimizi kötülüyor durmadan.

Hattâ aşağılar da, bütün putlarımızı,
Onun bu davranışı, sıkmaz mı canınızı?

Diyor ki: "**Ecdâdınız, Cehenneme gitti hep,**
Siz dahî Cehenneme gidersiniz nihâyet."

İşte ben, bu gün size derim ki açık açık,
Onu öldürmedikçe, huzîr yok bize artık.

Bu işi becerene, yüz deve, ikiyüz at,
Ve sayısız altınlar vereceğim mükâfât.)

Hemen “hazreti Ömer” ayağa fırlıyarak,
Dedi ki: **(Hattâboğlu bu işi yapar ancak)**

Onun bu cevâbını iyi karşıladılar,
(**Haydi, görelim seni**) deyip alkışladılar.

Kabarmıştı o anda câhiliyyet damarı,
Bu işi yapmak için, çıktı hemen dışarı.

Allahın Habîbini öldürmek maksadıyla,
“**Kılıcı**”nı alarak, pür hiddet çıktı yola.

“**Nuaym bin Abdullah**” da geliyordu ilerden,
Onu böyle görünce, merakla sordu hemen.

Dedi: **(Ey hattâboğlu, bu şiddet, bu hiddetle,**
Nereye gidiyorsun, ne maksat ve niyetle?)

Dedi ki: (Aramıza tefrikayı getiren,
Putları kötüleyip, bizlere ahmak diyen,

Muhammed’in katline giderim bir an önce,
Bu ayrılık işine son vereyim böylece.)

Nuaym dedi: (Yâ Ömer, güç bir işe gidersin,
Sen, Onu öldürmeğe nasıl cüret edersin?

Zîra çok seviyorlar Onu, îmân edenler,
Bir pervâne misâli, etrâfında dönerler.

Zarar gelmesin diye, Onun tek bir kılına,
Et'ten duvar yapmışlar âdetâ etrâfına.

Hem sonra gelsen bile bu işin üstesinden,
Nasıl kurtulacaksın Hâşimîler elinden?)

Kızdı “**hazreti Ömer**” onun bu sözlerine,
Kılıcını sıyırıp, yürüdü üzerine.

Dedi: **(Yoksa sen de mi onlardansın yâ Nuaym?**
Eğer bu doğru ise, senin de işin tamâm.

Önce senin işini bitireyim) dedi ve,
Kılıcını kaldırıp, kastetti öldürmeğe.

Onu böyle görünce, Nuaym fenâ korkarak,
Arz etti ki: **(Yâ Ömer, sen şimdi beni bırak.**

Müslümân olmuşlardır enişten, kız kardeşin,
Daha mühim değil mi, bu haber senin için?)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Habeşistâna hicret) -5-

BOYNUMUZU KESSEN DE

Daha da hiddetlendi buna hazreti Ömer,
Dedi ki: **(Doğru mudur söylediğin bu haber?)**

Nuaym dedi: **(Yâ Ömer, bana inanmıyorsan,**
Git hemen evlerine, inanırsın o zaman.

Lâkin sana diyeyim bunun kolay yolunu,
Git, kendi elin ile boğazla bir koyunu.

Eğer yemezler ise, senin kestiğin eti,
Bil ki, kabûl etmişler onlar islâmiyyeti.)

Hiddetinden o anda, kan sıçradı beynine,
Ayrılıp gitti hemen kardeşinin evine.

Varıp, kapılarını vuracak idi ki tam,
İçerden kulağına geldi "**Tatlı bir kelâm**".

Koyuldu dinlemeğe o sözleri pür dikkat,
Bunlar, "**İnsan sözü**"ne benzemiyordu fakat.

Meğer "**Tâhâ sûresi**" inmişti o günlerde,
Onu, "hazreti Habbâb" okuyordu içerde.

Hem hazreti Ömer'in gelmesi korkusundan,
Kilitlemişler idi kapıyı arkasından.

Kapıya, şiddet ile vurdu hazreti Ömer,
İçerde "**Sûre**" ile "**Habbâb**"ı gizlediler.

Açtılar korku ile kapıyı en nihâyet,
Baktılar ki O gelmiş, kılıç ile pür hiddet.

Kız kardeşi, görse de çok kızgın olduğunu,
Yine "**Hoş geldin**" deyip, içeri aldı Onu.

Girdi hazreti Ömer hâneden içeriye,
Sordu hemşîresine **"Ne okurdunuz?"** diye.

Ne için geldiğini anlamıştı o kat'î,
Doğuyu söylemeyip, gizledi hakîkati.

Dedi ki**: (Aramızda var idi bir mes'ele,**
Onu konuşuyorduk az önce zevcim ile.)

Lâkin hazreti Ömer, inanmadı pek buna,
Dedi ki: **(Öyle ise, bir koyun getir bana.)**

Ve kendi eli ile keserek o koyunu,
Yine kendi eliyle pişirdi hemen onu.

Sonra da ikisini yemeğe etti dâvet,
Lâkin onlar, dâvete etmediler icâbet.

Anladı ki, girmişler bunlar "**İslâmiyyet**"e,
Başladı kardeşine cefâ ve eziyyete.

Dedi ki: **(Doğru imiş, işittiğim o haber,**
Siz de, Onun sihrine aldanmışsınız meğer.)

Sonra, zevci "**Sa'îd**"i yakasından tutarak,
Fırlatıp yere attı, fenâ gadaplanarak.

Kız kardeşi, zevcini kurtarmak gâyesiyle,
Geldiyse de, yıkıldı bir tokat darbesiyle.

O öfkeli tokatın şiddeti ile hemen,
"**Kan**" akmağa başladı o mübarak yüzünden.

Kardeşi "**Fatıma**"nın canı fenâ yanmıştı,
Ve hattâ o tokatla, kanlara boyanmıştı.

Lâkin o, îmânından aldığı kuvvet ile,
Şöyle feryâd etti ki: **(Yâ Ömer, beni dinle.**

Niçin Hak teâlâdan korkmaz ve utanmazsın?
Ve Onun gönderdiği Resûl'e inanmazsın?

Ben ve zevcim inandık Allahın bu dînine,
Boynumuzu kessen de, dönmeyiz bundan yine.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Habeşistâna hicret) -6-

SANA MÜJDELER OLSUN

Okudu "**Şehâdet**"i kız kardeşi açıktan,
Çöktü hazreti Ömer oraya şaşkınlıktan.

Dedi ki: **(Okur iken, kim vardı senin ile?)**
Kız kardeşi dedi ki: **(Yalnızdık zevcim ile.)**

İnandıramamıştı Ömer ibnil Hattâb'ı,
Hiddetle bir odaya girip buldu “**Habbâb**”ı.

Dövmeye başlayınca, yetişti “**Sa’îd**” hemen,
Lâkin hazreti Ömer güçlüydü ikisinden.

Koştu hemen “**Fâtıma**”, girdi aralarına,
Lâkin bir tokat ile, boyandı yine kana.

Çok incindi Fâtıma, onun bu vurmasından,
“**Kan**” akmağa başladı hem yüzü, hem ağzından.

Gördü “**hazreti Ömer**” kardeşinin kanını,
Kaldırdı üstlerinden, ezâ ve cefâsını.

Bir köşeye oturup, daldı bir tefekküre,
Sessizlik çöküverdi. odaya birden bire.

Vakit ilerlemişti, üzgün ve yorgundular,
Herbiri, bir tarafa çekilip oturdular.

Ve lâkin biraz sonra, kızkardeşi "**Fâtıma**",
Abdest alıp, Kur’ândan başladı okumağa:

**(Yerlerde ve göklerde ve bunlar arasında,
Olanların tamâmı, O’nundur esâsında.)**

Okuyunca Fâtıma Kur’ândan bu âyeti,
Ömer ibnil Hattâb’ın fazlalaştı hayreti.

Dedi: (Duydum hayretle okuduğun kelâmı,
Yerle gök arasında olanların tamâmı,

Muhammed’in Rabbinin mülkü mü yâ Fâtıma?
Bizim putlarımızın bir şeyi yoktur ama.

Senin bu okuduğun, gerçek ise, ne iyi,
Mütâlâ eyliyeyim ver de o sahîfeyi.)

(**Bu, öyle kitâptır ki**) dedi ona Fâtıma,
(**Ancak temiz olanlar dokunur buna ama**.)

(Peki ne yapmalıyım?) diye suâl edince,
Dedi: **(Gusül abdesti almalısın ilk önce.)**

Gusül almak üzere, kalktı hemen yerinden,
Dedi ki: (**Ya Fâtıma, değişti kalbim birden.)**

Başladı okumağa sûreyi edeblice,

Okudukça, islâma bel bağladı iyice.

**(Sâdece Allah vardır, ibâdet yapılacak,
Ve en güzel isimler O'nundur hem de ancak.)**

Dedi ki: (Hakîkaten ne kadar doğru hepsi,
Silindi kalbimdeki küfür, inkâr perdesi.

Yâ Fâtıma, ben şuna inandım ki muhakkak,
İbâdet olunmağa, bu "**Râb**"dır tek müstehak.)

"**Kelimei tevhîd**"i okudu sonra hemen,
Fırlayıp çıktı "**Habbâb**" gizlendiği o yerden.

Dedi: (Müjde yâ Ömer, bir gün Fahr-i kâinât,
Şöyle duâ etmişti, Hak teâlâya bizzât.

Demişti ki: **"Yâ Rabbî, bu dîni eyle tenvîr,
Ebû Cehil ve yâhut Ömerle kuvvetlendir."**

Şimdi, senin hakkında kabûl oldu bu duâ,
Bundan büyük bir ni'met, dünyâda yoktur daha.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Habeşistâna hicret) -7-

İLET BENİ RESÛLE

Artık "**hazreti Ömer**", bir anda değişmişti,
Resûl'ün muhabbeti kalbine işlemişti.

Hemen dedi: **(Yâ Habbâb, ilet beni Resûle,
Zîra yanıyor kalbim sırf Onun sevgisiyle.)**

Bu hâdiseden sonra, bir gün geçti aradan,
Yandı, tutuştu kalbi, Onun iştiyâkından.

Kavuşturması için hemen Resûlullaha,
Gece, sabaha kadar duâ etti Allaha.

Ve hazreti Saîd'den suâl etti o sabah,
Dedi: **(Nerde bulunur şu anda Resûlullah?**

**Çabuk ulaştır beni, şerefli huzûruna,
Hizmetinde bulunup, köle olayım Ona.)**

Allahın Sevgilisi, o dakîka, o sâat,
Bir evde, eshâbına ediyordu nasîhat.

Eshâb, her gün görmekle Onun nûr cemâlini,

Hem dahî işitmekle te'sîrli sözlerini,

Sonsuz lezzet ve zevkle, kalpleri parlıyordu,
Hâlden hâle dönerek, ruhlar ferahlıyordu.

Sa'îd dedi: **(Yâ Ömer, Resûlullah şu anda,**
Sohbet buyurmaktadır eshâbı arasında.

Sahâbeden hazreti Erkam'ın evi vardır,
Öyle zannederim ki, şu anda oradadır.)

Hazreti Sa'îd ile, hazreti Ömer, hemen,
Resûl'e varmak için çıktılar o hâneden.

Büyük bir aşk içinde giderlerken ikisi,
O şerefli hânede, Allahın Sevgilisi,

Küffârın cefâsından kurtulmak gâyesiyle,
"**İnzivâ**" ediyordu bir avuç eshâbiyle.

Evin geliş yoluna, bir "**Gözcü**" koymuşlardı,
Hepsi, Onun uğruna, cân-siper olmuşlardı.

Zîra hazreti Ömer, Ebû Cehl'in va'dine,
Aldanıp, çıkmış idi, "**O Server'in katli**"ne.

Ümit ve sevinç ile bekleşirken kâfirler,
Mü'minler üzüntüde, endîşede idiler.

Lâkin onların kalbi, sohbetiyle Resûl'ün,
Temizlenir, nûrlanır, şâd olurdu gün be gün.

Onların tek arzûsu, şu idi ki nihâyet,
Halkı, açık olarak etsinler dîne dâvet.

Derlerdi ki: **(Ölmeden, söyleseydik bir kere,**
Kelime-i tevhîdi birlikte, âşikâre.)

O kadar artmıştı ki onların bu arzûsu,
Nihâyet arz ettiler Resûl'e bu husûsu.

Dediler ki: **(Ne olur, bize izin veriniz,**
Çıkalım bu hâneden, bir kerecik hepimiz.

Söyliyelim Tevhîd'i yüksek bir sedâ ile,
Gam değil ondan sonra, hepimiz ölsek bile.)

Buyurdu: (Ey eshâbım, aslâ gam çekmeyiniz,
Bu bâbta ümîtli ve kavî olsun kalbiniz.

Hazreti İbrâhim'i, Nemrûd'un ateşinden,
Ve dahî İsmâil'i, bıçağın kesmesinden,

Nasıl kurtardı ise, vaktiyle cenâbı Hak,
Kurtarır bizi dahî bu cefâdan muhakkak.

Yardımı, bizim ile birliktedir Allahın,
Bekleyin, biraz sonra ne olacak bir bakın.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna hicret) -8-

YOL AÇIN KENDİSİNE

Resûlullah, eshâbın münkesir hâllerini,
Öğrenip, bir köşede kaldırdı ellerini.

İmâmesini alıp, bir kenara koyarak,
Şöyle niyâz eyledi, Rabbine yalvararak:

(Yâ Rabbî, otuzdokuz kişi ki bu müminler,
sana îmân getirmiş kullardır hepsi birer.

Halâs et sen bunları kâfirlerin şerrinden,
Kurtar bu mü'minleri korku ve endîşeden.

Şânı yüksek biriyle, kuvvetlendir bu dîni,
Sevindir nusretinle, bu bir avuç mü'mini.)

O anda nâzil oldu "**Cebrâil**" yeryüzüne,
Müjde getirmiş idi, Allahın Resûlüne.

Dedi: (Yâ Resûlallah, sen bir duâ etmiştin,
Rabbinden, bu din için yardımcı istemiştin.

Kabûl etti Rabbimiz senin o dileğini,
Bir kimseyi seçti ki, sağlam eder bu dîni.

Rabbimiz buyurdu ki: "Ey benim meleklerim,
Bir araya toplanıp, emrime kulak verin.

Saf çekin Beytullahtan, tâ Erkam'ın evine,
Bekleyin, elinizde nûrdan tabaklar ile.

Dul olan hâtunlara, odun taşımak için,
Kendini, Habîbime siper etmesi için,

Bir kimseyi seçtim ki, "**Ömer**"dir onun nâmı,
Takviye ederim ben, Onun ile islâmı.

Düşün Onun önüne, yol açın kendisine,
Cennet cevherlerini saçın Onun üstüne.”

Rabbimiz, meleklere böylece verip emir,
“**Ömer ibnil hattâb**”ı size göndermektedir.

Yâ Muhammed, karşı çık, istikbâl et Ömer’i,
Zîra şimdi yoldadır, yakındır gelmeleri.)

Az sonra heybet ile, geldi “**Ömer bin Hattâb**”,
Silâhlı geldiğini gördüler cümle eshâb.

Onu böyle görünce, korkuya kapıldılar,
Hemen Resûlullah’ın etrâfını sardılar.

Lâkin “**Hazreti Hamza**”, dedi: (Ey ehl-i îmân,
Gelen bir kişidir ki, kuvvetliyiz biz Ondan.

Eğer hayra geldiyse, hoş geldi, büyük devlet,
Eğer şerre geldiyse, şu kılıç kâfî elbet.

Zîra O, kılıcını çekmeden henüz daha,
Başını, şu kılıçla uçururum bir anda.)

Sonra çıktı kapıya, etti ki şöyle hitâb:
(Sen ne zannediyorsun bizi ey ibni Hattâb?

Biz, Abdülmuttalib’in evlâdıyız, güçlüyüz,
Bi-iznillah demiri çiğneyip püskürtürüz.

Âr ve nâmus uğruna, akmıştır çok kanımız,
Resûlullah uğruna fedâdır canlarımız.

Zafer bulacağını eğer zannediyorsan,
Aldandığını bil de, geri dön, git buradan.)

İşitti Resûlullah Hamza’dan bu sözleri,
Buyurdu ki: **(Yol verin, giriversin içeri.)**

Tebessüm buyurarak istikbâl etti o an,
Buyurdu: (**Bırakınız, ayrılınız yanından!)**

Girdi “**Hazreti Ömer**” kılıcı omuzunda,
Diz çöktü edeb ile, Resûlün huzûrunda.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Habeşistâna hicret) -9-

KIRK OLDUK SENİN İLE

Eğdi yere başını Resûl'den utancından,
Yere düştü kılıcı, hattâ omuz başından.

Sonra kolundan tutup, o şerefli Peygamber,
Hemen buyurdular ki: **(Îmâna gel yâ Ömer!)**

O da, temiz kalp ile, söyleyip şehâdeti,
Resûl'ün huzûrunda îmânla şereflendi.

Îmân etmesi ile, hem "**Hazreti Ömer**"in,
"**Kırk**"a çıktı sayısı o anda mü'minlerin.

Eshâb, sevinçlerinden "**Tekbîr**"ler getirdiler,
Tekbîr sedâlarıyla gökleri inlettiler.

Onun îmânı ile, yeni güç buldu eshâb,
Zîra çok kuvvetli ve güçlüydü İbni Hattâb.

(Şu anda kaç kişiyiz?) diye sordu Resûl'e,
Buyurdu ki: **(Yâ Ömer, kırk olduk senin ile.)**

Hazreti Ömer der ki: Îmân ettiğim zaman,
Gizli gizli ibâdet yapardı her müslümân.

Buna çok üzülerek, sordum ki o Server'e:
(Bizler değil miyiz ki, hak ve doğru üzere?)

Buyurdu ki: **(Yâ Ömer, elbette, hiç şüphesiz,
Yemîn ediyorum ki, hak üzerindesiniz.)**

Dedim ki: (Öyle ise, durmıyalım bu evde,
Çıkalım, bildirelim dînimizi her yerde.

"**Lât**" ve "**Uzzâ**" denilen putlara, bi-gayri hak,
İbâdet olunur da âşikâre olarak,

"Onsekizbin âlemin Rabbi"ne, müslümânlar,
Niçin gizli olarak ibâdet yapıyorlar?

Mâdem ki "**Hak ma'bûd**"a ibâdet ediyoruz,
Âşikâre yapalım, kimden çekiniyoruz?

Serbestçe ibâdete, kâfirlere nazaran,
Biz, elbet daha haklı ve lâyıkız her zaman.

Allahü teâlânın dîni bu memlekette,
Küfre üstün ve gâlip gelecektir elbette.

Kureyş, bize insâflı davranırsa, ne âlâ,
Taşkınlık yaparlarsa, çarpışırız onlarla.)

Ona cevâb olarak, Peygamber Efendimiz,
Buyurdu ki: **(Yâ Ömer, sayıca çok azız biz.)**

Dedi**:** (Yâ Resûlallah, seni bize gönderen,
Allahü teâlâya yemîn ederim ki ben,

Kimseden çekinmeden, bu dînimizi artık,
Müşriklerin önünde yapalım açık açık.)

O gün Resûl-i ekrem, kabûl etti bu fikri,
Ve "**İki saf**" hâlinde topladı mü'minleri.

"Hazreti Ebû Bekr"i başkan yaptı birine,
"Hazreti Hamza"yı da geçirdi diğerine.

Cümlesinin önüne, geçti "**Hazreti Ömer**",
Kırk bahtiyâr sahâbî, Kâ'beye yürüdüler.

Hepsi adımlarını sertçe yere vurarak,
Gittiler, toprakları un gibi tozutarak.

"**Kılıçlar**" ellerinde, yürüdüler heybetle,
Taşmıştı gönülleri îmân ve muhabbetle.

Müşrikler, beklerdi ki Kâ'bede şu haberi:
Gidip, hazreti Ömer katletmiş Peygamberi.

Lâkin bu manzarayı görünce, birden bire,
Düştüler çok büyük bir üzüntü ve kedere.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Habeşistâna hicret) -10-

BENİ BİLEN BİLİYOR

Kâ'bede beklerdi ki o kureyş kâfirleri,
Gelsin Resûlullahın katledilme haberi.

O anda gördüler ki, bir gurup gelenler var,
Önde "**Hazreti Ömer**", ardında "**Müslümânlar**".

Zannettiler ki, "**Ömer, bütün müslümânları,
Toplayıp esîr etmiş, getiriyor onları."**

Lâkin cin fikirliydi o alçak "**Ebû Cehil**",
Görünce anladı ki, bu geliş öyle değil.

Korku ve endîşeye kapılarak bu sefer,
Uzaktan seslendi ki**: (Bu ne hâldir yâ Ömer?)**

Hazreti Ömer ise, hiç aldırış etmeden,
“**Kelime-i şehâdet**” getirdi önce hemen.

“**Ebû Cehil**” işitip, oldu şaşkın ve bîtâb,
Sonra hazreti Ömer, eyledi şöyle hitâb:

**(Beni bilen biliyor, bilmiyen de bilsin ki,
Hattâb oğlu Ömer’im, seçtim islâmiyyeti.**

**Yerinden tek bir adım kıpırdarsa eğer kim,
Bilsin ki karısı dul, evlâdı olur yetîm.)**

Kureyşliler, onun bu sözlerine şaştılar,
Bir anda dağılarak, hemen uzaklaştılar.

Dediler**: (Gitti Ömer, Muhammedin katline,
Öldürmek şöyle dursun, köle olmuş kendine.)**

Böyle deyip, geriye döndüler hepsi tekrâr,
Ve "**Hazreti Ömer**"in üstüne saldırdılar.

Karşı koydu O dahî, onların herbirine,
Tutup o müşrikleri, çarptı birbirlerine.

Sonra “**Ebû Cehil**”i tuttu ve yere vurdu,
Heybetli cüssesiyle üzerine oturdu.

Sonra parmaklarını sokunca gözlerine,
(İmdât!) diye bağırdı kâfir diğerlerine.

Ona yardım etmeğe gelerek hepsi birden,
Güçlükle kurtardılar, onu Onun elinden.

Allahın Sevgilisi, eshâbıyle ilk kere,
O gün namâz kıldılar Kâ’bede, âşikâre.

Mü’minlerin kalpleri, şâd olmuştu ilk o gün,
Geldi hazreti Ömer, huzûruna Resûlün.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, zât-ı âlîleriniz,
Kâ’be içerisine girmek ister miydiniz?)**

(**Evet**) deyip, Onunla ele ele tutuşarak,
Beytullahın içine girdiler ilk olarak.

Kâ’benin içerisi doluydu "**Putlar**" ile,
Resûlullah, onları gösterip asâ ile.

Okudu bir âyet ki, şöyle idi meâlen:

(Hak gelince bir yere, bâtıl gider o yerden.)

O putlara hitâben hazreti Ömer dahî,
Düşünmeden, şunları söyledi bizâtihî:

**(Ey putlar, Peygamberdir bu Muhammed-ül emîn,
Siz dahî şâhid olup, Allaha secde edin.)**

O böyle söyleyince, o anda bütün putlar,
Yüz üstüne gelerek, hep secdeye vardılar.

O an Hak teâlâdan bir âyet geldi hemen,
Mânâ-yı şerîfi de, şöyle idi meâlen:

**(Ey Peygamberim, sana, kâfî ve yetişirler,
Allah ve mü'minlerden sana tâbi kişiler.)**

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna ikinci hicret) -1-**

ÖNCE HEDİYE VERİN

Eshâbın, ilk Habeş'e giden muhâcirleri,
Bir gün işittiler ki şu asılsız haberi:

Gûyâ müslümânlarla müşrikler barışmışlar,
Hattâ aralarında bir "**Anlaşma**" yapmışlar.

Dediler: **(Mâdem öyle, yurdumuza dönelim,
Resûl'ün hizmetiyle gidip şereflenelim.)**

Müsâde istiyerek hükümdâr "**Necâşî**"den,
Tekrâr mekke yurduna geldiler hepsi birden.

Lâkin öğrendiler ki Mekkede o gelenler,
"**Yanlış**" ve "**Asılsız**"mış duydukları o haber.

Vaktâ ki o mü'minler, dönünce evlerine,
Müşrikler, "**İşkence**"ye başladılar hep yine.

Hattâ zulümlerini gittikçe arttırdılar,
Mü'minler azlık olup, pek çâresiz kaldılar.

Bir gün "**Hazreti Osmân**", Allahın Resûlüne,
Dedi: (Gittiğimizde bizler Habeş mülküne,

İyi ticâret yeri gördük o memleketi,
Çok kazanç hâsıl eder bir aylık ticâreti.

Rabbimiz hicret yeri tâyin edene kadar,

Müslümânlar orada bir müddet kılsa karâr.

Böylece kurtulurlar cefâsından Kureyş'in,
Bize çok lütfu oldu hükümdâr Necâşî'nin.)

Buyurdu: **(Tekrâr gidin Habeşistan iline,**
Ki mahfûz olasınız Allahın ismi ile.)

Dedi: (Yâ Resûlallah, Habeşistânın halkı,
İyi olup, kolayca teslîm ederler hakkı.

Teşrîf buyurursanız siz de Habeş iline,
Seve seve girerler onlar islâm dînine.)

Peygamber Efendimiz buyurdu ki cevâben:
(Huzûr ile râhata me'mûr edilmedim ben.

Hicret için, Rabbimden şimdi emir beklerim,
Nasıl emrolunursa, öyle amel eylerim.)

Velhâsıl Peygamberin müsâdeleri ile,
Yola çıktı tam "**Yüzbir kişi**"lik bir kâfile.

"**Câfer bin Ebî Tâlip**", kâfilenin başına,
Emîr olup, vardılar tekrâr Habeşistâna.

Olunca müşrikler de, bu durumdan haberdâr,
Hemen aralarında bir toplantı yaptılar.

Dediler: **(Gitti onlar Habeşistân mülküne,**
Biz de elçi salalım bu yerin melikine.)

Bu işe, "**Abdullah**"la, "**Amr bin Âs**"ı seçerek,
Vazîfelendirdiler şöyle tenbîh ederek:

Dediler ki: (Siz şimdi gidince "**Necâşî**"ye,
Hediye dağıtmakla başlayın önce işe.

Melikle konuşmadan ve lâkin siz evvelâ,
Görüşün önce din ve devlet adamlarıyla.

Ve hediyelerini onların önce verin,
"**Necâşî**"ninkiniyse en son takdîm eyleyin.

Hediye verme işi ne zaman biterse hep,
Giden muhâcirleri melikten edin talep.

Lâkin müslümânların, Necâşî ile bizzât,
Gidip görüşmesine vermeyin sakın fırsat.

Çünki görüşürlerse mü'minlerle Necâşî,
Hakîkati anlayıp, bozabilir bu işi.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna ikinci hicret) -2-

SİZE TESLÎM EDEMEM

"**İki elçi**", Habeş'e gelip adım attılar,
Devlet adamlarına hediye dağıttılar.

Onlara dediler ki: (Bizim diyârımızda,
Bâzı garip insanlar türedi aramızda.

Bunlar, bizim ve sizin, hiç de bilmediğimiz,
Bir "**Din**" uydurdular ki, onlar için geldik biz.

Alıp da ülkemize götürelim onları,
Zîra hep oradadır yakın akrabâları.

Hükümdârınıza da söyleyin ki siz yârın,
Bize teslîmlerine izin versin bunların.)

Patrîkler, "**Peki olur**" deyince de bu sefer,
Hükümdâr Necâşî'nin huzûruna gittiler.

İltifâtlar ederek, dediler ki: (Ey melik,
Sizin huzûrunuza geliyoruz şimdi ilk.

İçimizden bir takım garip bâzı kişiler,
Sizin bu ülkenize ilticâ eylemişler.

Kendi öz dinlerini terk ettikleri gibi,
Sizin dîninize de girmediler tabii.

Bir "**Din**" uydurmuşlardır kafalarına göre,
Onu ne siz, ne de biz, bilmiyoruz bir kere.

Bunların, ülkemizde akrabâları vardır,
Bizleri de bu yere, onlar yollamışlardır.

Ve onların şudur ki, sizden istirhâmları,
Teslîm eyliyesiniz bize o insanları.)

Onlar böyle deyince, patrîkler söz alarak,
Dediler ki: **(Efendim, bunların sözleri hak.**

Onları teslîm edin siz bunların eline,
Ki alıp götürsünler kendi ülkelerine.)

Lâkin kabûl etmedi bunu melik "**Necâşî**",
Dedi: (Yapmam Vallahi dediğiniz bu işi.

İlticâ eylemişler bunlar bana nihâyet,
Öyleyse ben bunlara eyliyemem ihânet.

Bunlar, tercîh etmişler, beni başkalarına,
Gayriye teslîm etmek, yakışır mı hiç bana?

Onları da saraya şimdi dâvet ederim,
Diyecekleri varsa, onları da dinlerim.

Bunların dedikleri gibiyse onlar eğer,
O zaman beis yoktur, alıp gidebilirler.

Lâkin öyle değilse, korurum, teslîm etmem,
Ülkemde kaldıkça da, iyilik ederim hem.)

Semâvî kitâpları okumuştu "**Necâşî**",
Bu zâviyeden bakıp, hayra yordu bu işi.

Zîra biliyordu ki: "Gelecek son Peygamber,
Çok yakın bir zamanda, o yerde zuhûr eder.

Kavmi "**Yalancı**" deyip, inanmaz o "**Hazret**"e,
Ve mecbûr bırakırlar ülkesinden hicrete."

Mekkeli elçilere sordu sonra Necâşî:
(Kimdir bu insanların inandıkları kişi?)

(**Muhammed'dir**) deyince, Necâşî duydu bunu,
Anladı bu kişinin "**Peygamber**" olduğunu.

Lâkin belli etmeyip, suâl etti bu sefer:
(Nedir dîni mezhebi, O neye dâvet eder?)

Dediler ki: **(Mezhebi yoktur ki o kişinin.)**
Bu cevâp, hayretine gitti çok Necâşî'nin.

Dedi: **(Bir topluluk ki, mezheplerini bilmem,**
Bunu öğrenmedikçe, size teslîm edemem.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna ikinci hicret) -3-

BUNLAR KÖLE MİDİR ?

Necâşî, elçilere dedi ki son olarak:
(Müslümânlar ile de görüşmem lâzım ancak.

Hemen bir meclîs kurup, onları çağırayım,
Onların da fikrini sorup araştırayım.

Yâni yüzleştireyim, sizleri bir güzelce,
Hepinizin durumu belli olsun böylece.)

Sonra âlimlerini topladı bir araya,
Ve o müslümânları dâvet etti saraya.

Onlar, aralarında bir müşâvere edip,
Dediler: **(Reîsimiz, Câfer bin Ebî Tâlip.**

Sâdece o konuşsun hepimizin nâmına.)
Deyip, vâsıl oldular melikin sarayına.

Gördüler ki, bir divan toplanmış, büyük de pek,
Girip selâm verdiler, hiç secde etmiyerek.

Sordu melik**: (Sebep ne secde etmemenizin?)**
Dediler: **(Biz secdeyi yaparız Allah için.)**

Necâşî mâkul görüp, suâl etti: **(Peki siz,**
Ülkeme, ne maksat ve gâye ile geldiniz?

Tüccâr da değilsiniz hem de siz ey ahâli,
Peygamber dediğiniz o zâtın nedir hâli?)

Câfer bin Ebî Tâlip dedi ki: (Ey hükümdâr,
Ben şimdi bu husûsu edeyim size ikrâr.

Eğer doğru söylersem, beni tasdîk eyleyin,
Yok eğer söylediğim yalansa, yalan deyin.

Lâkin herşeyden önce, emredin, şu adamlar,
Yalnız biri konuşsun, diğerleri sussunlar.)

Melikin emri ile, onlar da toplanarak,
“**Amr bin Âs**”ı seçtiler, konuşmacı olarak.

Sonra melik Necâşî, mü’minlerden tarafa,
Dönüp dedi: **(Ey Ca'fer, sen beyân et ilk defâ.)**

Hazreti Ca’fer dahî dedi ki: (Ey hükümdâr,
Benim, herşeyden önce, diyecek üç sözüm var.

Şu adama sor ki, biz, köle ve esîr miyiz?
Ki sâhiplerimize teslîm edileceğiz.)

Necâşî ona dönüp, suâl etti ki: **(Ey Amr!**
Söyle bana, hür müdür, köle mi yoksa bunlar?)

(**Köle değil, hürdürler**) deyince Amr cevâben,
Ca'fer dedi: (Ey melik, şunu da sor ki hemen,

Birinin kanını mı döktük biz haksız yere,
Ki teslîm edilelim, kanı dökülenlere?)

Necâşî Amr'a dönüp, suâl etti bu sefer:
(Bunlar, nâhak birinin kanını mı döktüler?)

Cevâben, (**Hayır, aslâ**) deyince Amr ibni Âs,
Ca'fer dedi: (Ey melik, şunu da sor ki esas,

Birinin malını mı gasbettik haksız yere,
Ki teslîm edecekler, bizi o kimselere?)

Necâşî Amr'a dönüp, dedi: **(Şuncağızların,
Var mı gasbettikleri bir miktâr para, altın?)**

Amr yine cevâbında dedi ki: **(Ey hükümdâr,
Hayır, hiçbir kimsenin malını almadılar.)**

Habeşistân mülkünün hükümdârı Necâşî,
Amr'a dönüp dedi ki: **(Anlamadım bu işi.**

**Hiçbir kabâhatları, suçları yok dersiniz,
Öyleyse siz bunlardan peki ne istersiniz?)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Habeşistâna ikinci hicret) -4-

BİZE İŞKENCE ETTİLER

Amr bin Âs, Necâşî'ye arz etti ki: (Ey melik,
Onlar ve biz, bir dinde ve bir mezhebde idik.

Lâkin terk eylediler bu dînimizi onlar,
Muhammed'in dînine girip tâbi oldular.)

Melik dedi: **(Ey Ca'fer, sizler, bulunduğunuz,
Dîni niçin terk edip, başkasına uydunuz?**

**Benim dînimde dahî olmadığınız belli,
Peki, sizin bu dînin nedir aslı, temeli?)**

Ca'fer bin Ebî Tâlip arz etti ki: (Ey melik,
Biz, daha önceleri, câhil bir millet idik.

Puta tapar ve yerdik ölmüş hayvan etleri,
Ve işlerdik mâlesef, türlü rezâletleri.

Kuvvetliler, dâima zaifleri ezerdik,
Merhamet nedir bilmez, güçsüze zulm ederdik.

Akrabâlarımızla kesmiş idik ilgiyi,
Komşularımıza da, davranmazdık pek iyi.

Allah, bize "**Peygamber**" gönderinceye kadar,
Bu kötü vaziyette kaldık hep aynı karâr.

Bize "**Resûl**" gönderdi Hak teâlâ nihâyet,
Allahın birliğine, O bizi etti dâvet.

Dedi: **"Babadan görme taptığınız putların,
Size, mahşer yerinde faydası olmaz yârın.**

**Onlara ibâdeti bırakın ki muhakkak,
Zîra onlar, değildir ibâdete müstehak.**

**Siz, sakın emânate hıyânetlik etmeyin,
Hısım akrabâların haklarını gözetin.**

**Sakının pek ziyâde, günâhtan, kan dökmekten,
Kaçının ahlâksızlık ve yalan söylemekten.**

**Aslâ el uzatmayın yetîmlerin malına,
Ve iftirâ atmayın iffetli bir kadına.**

**Allahü teâlâya koşmadan eş ve ortak,
Ona ibâdet yapın, hâlisâne olarak."**

Biz de Ona, kalp ile inandık, îmân ettik,
Her ne emretti ise, tam yerine getirdik.

Ve O, bize her neyi kıldıysa yasak, harâm,
Îmân edip, hepsinden ictinâb eyledik tam.

Bu sebepten kavmimiz bize düşman oldular,
Ve bizi, dînimizden dönmeğe zorladılar.

Puta taptırmak için, yaptılar çok eziyyet,
Ve bize eylediler işkence, türlü mihnet.

Bizi sıkıştırdıkça sıkıştırdılar daha,
Aslâ göstermediler az bile müsâmaha.

Bizimle dînimizin arasına girdiler,
Ve bizi, dînimizden ayırmak istediler.

Biz ise, yurduuzu, yuvamızı terk ettik,

O Resûlün izniyle, senin yanına geldik.

İşkencelerden kaçıp, can attık bu ülkene,
Komşuluğuna girip, sığındık himâyene.

Ey melik, şimdi bizim şöyledir ki zannımız,
Sizin bu yurdunuzda, biz zulme uğramayız.

“**Selâm verme**” işine gelince de ey melik,
Resûl’ün selâmıyle biz sana selâm verdik.

Biz, birbirimize de, veririz böyle selâm,
Bize böyle öğretti Resûl aleyhisselâm.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Habeşistâna ikinci hicret) -5-

O, ALLAHIN RESÛLÜDÜR

“**Ca’fer**” hazretlerini dinleyince Necâşî,
Daha açık olarak idrâk etti bu işi.

Dedi ki: **(Sen Allahın gönderdiği bir âyet,**
Biliyorsan, bana da eyle onu tilâvet.)

Hazreti Ca’fer, ona, “**Peki**” deyip cevâben,
Başladı okumağa “**Ankebût**” sûresinden.

Necâşî dinleyince başladı ağlamağa,
Ve hattâ gözlerinden başladı yaş akmağa.

Ve dedi ki: **(Ey Ca’fer, bu ne tatlı bir kelâm,**
Mümkünse okumağa az daha eyle devâm.)

Ca’fer bin Ebî Tâlip, okudu biraz daha,
Necâşî duygulanıp, dedi: **(Bunlar bî bahâ.**

Vallahi bu kelâmlar ne güzel, ne doğrudur,
Ve bu, aynı kaynaktan fışkıran tek “Bir Nûr**”dur.**

Hazreti “Mûsâ**” ile, “**Îsâ**”ya da muhakkak,**
Aynı bu kelâmlardan gönderdi cenâbı Hak.)

Sonra o elçilere dönerek dedi ki: **(Siz,**
Nasıl geldiniz ise, aynen geri gidiniz.

Vallahi ben bunları, size teslîm edemem,
Haklarında bir zerre kötülük düşünemem.)

Necâşî’nin yanından çıktılar o elçiler,

Ertesi gün tekrârdan izin alıp girdiler.

Dalkavukluk ederek, dediler**: (Ey hükümdâr,
Onlar, Îsâ hakkında çok kötü söylüyorlar.**

**Onları huzûruna tekrârdan çağırarak,
Ne düşündüklerini öğreniver sorarak.)**

Mü’minler, huzûruna girince Necâşî’nin,
Sordu: **(Siz ne dersiniz hazreti Îsâ için?)**

Ca’fer bin Ebî Tâlip, dedi**: (Peygamberimiz,
Bize nasıl dediyse, aynısını söyleriz.**

**O, Allahın kulu ve Resûlüdür elbette,
Bunu, Allah böylece bildiriyor âyette.**

**O, hazreti Meryem’e, Allahü teâlânın,
İlkâ buyurduğu bir, kelimedir bi hakkın.**

**Nasıl Âdem Nebî'yi, topraktan yarattıysa,
Babasız yaratmıştır, hazreti Îsâ’yı da.)**

Necâşî bu cevâbı beğenip, kabâl edip,
Hemen yerden eline, “**Bir çöp**” aldı eğilip.

Dedi: (Ben, şimdi size söylerim ki Vallahi,
Aynen böyle söylüyor, “**Hazreti Îsâ**” dahî.

Îsâ Nebî’nin sözü, aynıdır sizinkiyle,
Arada, şu “**Çöp**” kadar ayrılık yoktur bile.

Sizleri ve yanından geldiğiniz o zâtı,
Tebrîk ederim ki O, söylüyor hakîkatı.

İnandım ki o kişi, “**Resûlü**”dür Allahın,
“**İncîl**”de de yazılı geleceği o zâtın.

Vallahi buralarda olsaydı eğer o zât,
Gidip, ayaklarını yıkardım Onun bizzât.

Gidiniz, şu ülkemin el değmemiş yerinde,
Yaşayınız huzûr ve bir emniyet içinde.

Verseler dağlar kadar bana altın ve para,
Yine sizden birini, uğratmam bir zarara.)

Kureyş elçilerinden gelen hediyeleri,
(**İhtiyâcım yok**) deyip, hepsini verdi geri.

Elçiler, me’yûs hâlde, melikin huzûrundan,
Elleri boş olarak ayrıldılar o zaman.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Hüzün yılları) -1-

MÜ’MİNLERİ MUHÂSARA

Müşrikler, her ne kadar ettilerse de gayret,
Yine yayılıyordu her yerde islâmiyyet.

Mü’minlerin sayısı, gün be gün artıyordu,
Resûl’e sevgileri daha çoğalıyordu.

Eziyyet görseler de Kureyş kâfirlerinden,
Yine de hiçbirisi, dönmüyordu dîninden.

Mekkenin hâricinde yaşıyan kabîleler,
Îmâna geliyordu artık hep birer birer.

Yâni “**İslâmın nûru**”, Mekkenin hâricine,
Çıkıp, ulaşıyordu kabîleler içine.

Melik Necâşî’nin de îmâna geldiğini,
Muhâcir mü’minlere ihsân eylediğini,

Duyunca da müşrikler, çılgına döndüler tâm,
Bürüdü kalplerini, müthiş “**Kin**” ve “**İntikâm**”.

Bunların acısını çıkarmak için bir gün,
Toplanıp, şu karâra vardılar hep topyekün:

(Muhammed bin Abdullah, nerede görülürse,
hemen öldürülecek, ne zaman, kim görürse.)

Kâfirler, bunun için çok yemînler ettiler,
Bütün gayretlerini hep buna sarfettiler.

Bu “**Ölüm karârı**”nı öğrenen Ebû Tâlip,
Yeğenini düşünüp, oldu gâyet muzdarip.

Derhâl “Benî Hâşim”i toplayıp, verdi emir,
Dedi: **(Onu korumak, bize ilk vazîfedir.)**

Onlar, “**Peki**” dedi ve Allahın Resûlünü,
“**Şı’b-ı Ebû Tâlib**”e çağırdılar o günü.

Yâni Ebû Tâlibin olduğu mahalleye,
Çağırdılar, orada ikâmet eylemeğe.

Resûlullah, bilcümle eshâbı ile hemen,
O gün, o mahalleye yerleştiler tamâmen.

“**Benî Hâşim**”, Resûl’ü alıp aralarına,
Sanki et'ten bir duvar ördüler etrâfına.

Onu korumak için, seferber oldular hep,
Bu ittifaktan bir tek, ayrıldı “**Ebû Leheb**”.

O, sâir müşriklerle olup bir ve berâber,
“**Onu öldürmek**” için kesildi bir cengâver.

Müşrikler gördüler ki, Resûl ve sahâbesi,
Aynı bir mahalleye, toplanıp gitti hepsi.

Tekrâr aralarında hemence toplandılar,
Konuşup, bu sefer de şöyle karâr aldılar:

(Onlar ile kız alıp vermek, hiç olmıyacak,
Hiçbir şey satılmayıp, bir şey alınmıyacak.

Aslâ gidilmiyecek onların yanlarına,
Hiç uğranılmıyacak hattâ diyarlarına.

Onların kapısını, hiç kimse açmıyacak,
Onlardan kimse ile, kimse konuşmıyacak.

Bir barışma isteği, gelse bile onlardan,
Kabûl edilmiyecek, geçse de uzun zaman.

Muhammed’i, bizlere teslîm edene kadar,
Geçerli sayılacak yazılan işbu karâr.)

Yazıp imzâ attılar kâfirler sonra buna,
Ve götürüp astılar, Kâ’benin duvarına.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Hüzün yılları) -2-

YİYECEK AMBARGOSU

Mekke müşriklerinin, “**Resûl’ü öldürme**”ğe,
Ve Onun eshâbiyle aslâ görüşmemeğe,

Dâir karârlarını, “**Mens"ur**” adlı bir bedbaht,
Cehennemlik eliyle, kâğıda yazdı, fakat,

Peygamber Efendimiz, hâdiseyi duydular,
Üzülüp, o mel’ûna bedduâ buyurdular.

Onu yazan elleri “**Kurudu**” bundan sebep,
Müşrikler bunu görüp, şaşkına döndüler hep.

Bununla gelecekken insâf ve intibâha,
Bil'akis ondan sonra, azgınlaştılar daha.

Onların oturduğu o mahalleye giden,
Yollara, birer “**Bekçi**” diktiler o gün hemen.

Ve tembîh ettiler ki: **(Biri, bu mahalleye,
Yiyecek götürürse, sokmayın içeriye.)**

Oraya, dışarıdan satıcı gelse eğer,
Mâni oluyorlardı hemence o bekçiler.

Derlerdi: **(Malınızı satmayın burda sakın,
Daha yüksek fiyatla, onları bize satın.)**

Daha fazla parayı görünce onlar hemen,
Satarlardı orada, mahalleye girmeden.

Böylece müslümânlar yiyeceksiz kaldılar,
Bu hâl, her yıl sürerdi Hac mevsimine kadar.

Geleneklere göre zîra bu mevsimlerde,
“**Kan dökmek**” ve “**Fenâlık**” yapılmazdı Mekkede.

“**Hâşim oğulları**” da bu durumu bilerek,
O vakitler, Mekkeye râhaklıkla girerek,

Yiyecek ihtiyâcı ne ise bir senelik,
Alış veriş yaparak, ederlerdi tedârik.

Lâkin bir müslümânı, bir tüccârın yanında,
Görselerdi, müşrikler yetişerek ânında,

Derlerdi: **(Ey tüccârlar, bu müslümânlara siz,
Mal satarken, fiyatı bir hayli yükseltiniz.**

**Öyle ki, o fiyata bir şey alamasınlar,
Size, bundan dolayı aslâ gelmez bir zarar.**

**Çünki satılmıyarak kalır ise malınız,
Daha yüksek fiyata, biz almaya hazırız.)**

Onlar da, bu mallara “**Yüksek fiyat**” derlerdi,
Müslümânlar alamaz, geriye dönerlerdi.

Bu “**Hüzün yılları**”nda, Peygamber Efendimiz,

Ve hazreti Sıddîk'la, Hatîce vâlidemiz,

Bilcümle mallarını, bu yolda harcadılar,
Yine kâfî gelmeyip, aylarca aç kaldılar.

Elde avuçta olan paralar da bitince,
"**Otları, yaprakları**" yediler binnetîce.

Çouklar, annelerden yiyecek istiyordu,
"**Açlık**"tan feryâtları göke yükseliyordu.

Onların seslerini kesmek için, anneler,
"**Deriler**"i, ateşte pişirip yedirdiler.

Hattâ Peygamberimiz ve eshâbı, açlıktan,
Hepsi, karınlarına "**Taş**" bağladı o zaman.

Müşriklerden birisi, onlara acıyarak,
Yiyecek getirseydi, şiddetli yerdi dayak.

Velhâsıl geliş gidiş yolları kesilmişti,
Müslümânlar, gâyet güç bir duruma girmişti.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hüzün yılları) -3-

GÜVE'NİN YAPTIĞI İŞ

Bu şiddetli zulümle, beklerdi ki müşrikler,
"Açlıktan, yola gelsin böylece Hâşimîler.

Amcası Ebû Tâlip, Resûlullahı yine,
Getirip, teslîm etsin müşriklerin eline."

Mü'minlerse, tersine işbu düşüncelerin,
Üstüne titrerlerdi bil'akis o "**Server**"in.

Onun kılına bile zarar gelmesin diye,
Başvuruyorlar idi her çâre ve tedbîre.

Herhangi sû-i kastı önlemek için dahî,
Muhâfızlar beklerdi, yattığı o mahalli.

Peygamber Efendimiz, hiç kimseden korkmadan,
İslâmı yaymak için, çalışırdı durmadan.

"**Açlık**" ne olduğunu, o müşriklerin dahî,
Anlamaları için, dedi ki: **(Yâ ilâhî,**

Şunlara da, Yûsüf'ün, "Yedi kıtlık yılı**"na,**

Benzer bir kıtlık verip, sen yardım eyle bana.)

Böyle duâ edince Resûlullah hüznünden,
Yağmur, bir damla bile yağmadı gökyüzünden.

Öyle ki, "**Susuzluk**"tan kavruldu, yandı toprak,
Kalmadı bir yeşil ot, hattâ yeşil bir yaprak.

Neye uğradığını şaşırdı o müşrikler,
Hattâ açlıklarından "**Hayvan leşi**" yediler.

Feryâda başladılar onların da çocuğu,
Hattâ o müşriklerin, açlıktan öldü çoğu.

O zaman akılları başlarına geldi hep,
Gelip, Resûlullah'tan ettiler duâ talep.

"**Ebû Süfyân**" geldi ve dedi ki yalvararak:
(Diyorsun ki, âleme geldim rahmet olarak.

Allaha inanmayı, bize emrediyorsun,
Akrabâ haklarına dikkat edin diyorsun.

Yılardır şu toprağa yağmur düşmemektedir,
Kuraklık ve açlıktan, kavmin hep ölmektedir.

Bunun için, Rabbine sen bir duâ ediver,
Elbette Allah senin, duânı kabûl eder.

Sen, böyle bir duâda bulunursan eğer ki,
Biz de îmân ederiz bu dîne elbette ki.)

Peygamber Efendimiz, yine merhametinden,
Ellerini kaldırıp, bir duâ etti hemen.

Resûl'ün bu duâsı kabûl oldu ânında,
Yağdı bol bol yağmurlar Mekkenin her yanında.

Böylece kuraklıktan kurtuldu o müşrikler,
Lâkin küfürlerinde, yine ısrâr ettiler.

Eski zulümlerine başladılar tekrârdan,
Hak teâlâ, Resûl'e vahyetti ki o zaman:

(Müşriklerin Kâ'beye astığı sahîfeyi,
Bilirsin ya, ben ona gönderdim bir "Güve**"yi.**

O kurt, o sahîfenin sırf "Allah**" ismi hâriç,**
Bütün yazılarını yedi ve kalmadı hiç.)

Bu vahyi alır almaz o şerefli Peygamber,
Bunu, “**Ebû Tâlib**”e aynı gün verdi haber.

(Rabbinden mi öğrendin?) deyince Ebû Tâlip,
Resûl (**Evet**) buyurdu, suâli müteâkip.

O zaman Ebû Tâlip dedi ki: **(Yâ Muhammed,**
Ben inanıyorum ki, doğrudur sözün elbet.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Hüzün yılları) -4-

ABLUKA SONA ERDİ

“**Ebû Tâlip**” duydu ki Resûlullah’tan bizzât:
O menhûs ahdnâmeye “**bir kurt**” olmuş musallat.

Allahü teâlânın ismi hariç, bir “**Güve**”,
Yazıları kemirip, yok etmiş tamâmiyle.

Giyinip, aceleyle Kâ’beye vardı hemen,
En azılı müşrikler, gördü onu ilerden.

Şöyle hâsıl oldu ki onlarda zann-ı gâlip,
“Muhammed’i teslîme geliyor Ebû Tâlip.”

Halbuki o yaklaşıp, dedi: (Ey Kureyşliler,
Yeğenim, biraz önce verdi ki şöyle haber:

O yazmış olduğunuz sahîfe var ya sizin,
Ona, bir “**Ağaç kurdu**” musallat olmuş ilkin.

Sonra o yazıları, sırf “**Allah ismi**” hâriç,
Tamâmını yemiş ve bir yazı kalmamış hiç.

Bizim aleyhimizde yazdığınız o âdî,
Kâğıdı getirin de, görelim onu haydi.

Eğer bu doğru ise, ederim ki ben yemîn,
Onu koruyacağız, durdukça rûy-u zemîn.

Siz dahî bunu görüp, insâf edin de hemen,
Vaz geçin yaptığınız bu fecî işkenceden.)

Müşrikler, Beytullahın duvarında asılı,
O “**Menfûr sahîfe**”yi indirdiler hâsılı.

Ve açıp gördüler ki, doğruymuş hakîkaten,
“**Allah**” isminden gayri, yazılar gitmiş hepten.

Ne diyeceklerini şaşıran o kâfirler,
“**Muhâsara**” zulmüne, böylece son verdiler.

Lâkin vaz geçmediler o düşmanlıklarından,
Daha sert davrandılar eski yaptıklarından.

Ve lâkin yapsalar da türlü zulüm, eziyyet,
Yine yayılıyordu her yere "**İslâmiyyet**".

Kâfirler, var gücüyle baltalarken bu işi,
Daha çok parlıyordu her gün “**İslâm güneşi**”.

Onların mü’minlere uygulamış olduğu,
“**Üç yıllık abluka**”nın, nihâyet son bulduğu,

Günlerdi ki, Necrân’dan bir gurup hıristiyân,
Resûl’ü görmek için gelmişlerdi o zaman.

Bunlar, "**İslâmiyyet**"i henüz işitmişlerdi,
Hemen Resûlullahı görmeğe gelmişlerdi.

Resûl ile, Kâ’bede görüşen bu kimseler,
Ona, “**İslâm**” hakkında çok suâl yönelttiler.

Çok mükemmel cevâplar alıp Resûlullahtan,
Allahın Resûlüne oldular hepsi hayrân.

Resûlullah, onları islâma etti dâvet,
Hepsi de, seve seve getirdiler şehâdet.

Resûl’den izin alıp, geriye dönerlerken,
“**Ebû Cehil**”, onlara dedi ki gelip hemen:

(Siz ne ahmaksınız ki, Onu bir kez gördünüz,
Hemence tâbi olup, dîninizden döndünüz.)

Dediler: **(Biz hak dîni, yeni bulduk nihâyet,**
Cenâbı Hak size de, nasîb etsin hidâyet.

Sizin gibi bir iki câhilin sözüyle biz,
İyi bilin ki aslâ, dînimizden dönmeyiz.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Hüzün yılları) -5-

AY’IN İKİYE AYRILMASI

Mel’ûn “**Ebû Cehil**”le, “**Velîd ibni mugîre**”,
Resûl’ün huzûruna sokularak bir kere,

Dediler ki: (Gerçekten Peygambersen sen eğer,
Şu semâdaki "**Ay**"ı ikiye ayırıver.

Yarısı, "**Ebû Kubeys**" dağının üzerinde,
Yarısı da gözüksün, "**Kuaykıân**" üstünde.)

Onlara buyurdu ki Peygamber Efendimiz:
(Eğer bunu yaparsam, îmân eder misiniz?)

Onlar (**Evet**) deyince, o Server-i kâinât,
Allahü teâlâya duâ etti o sâat.

Duâsı kabûl olup, Cibrîl aleyhisselâm,
Peygamber-i zîşâna gelerek verdi selâm.

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, mü'minlere hemence,
Haber ver, mûcizeyi seyretsinler bu gece.)**

Resûlullah, Mekkeli eşrâfı toplıyarak,
Buyurdu: **(Ay bu gece, ikiye ayrılacak.)**

Ayın ondördü olup, "**Ay**" yuvarlak idi tâm,
Gösterdi mûcizeyi Resûl aleyhisselâm.

Mübârek elleriyle işâret eyleyince,
"**Ay**" ikiye ayrıldı mûcize gereğince.

Yarısı "**Ebû Kubeys**", yarısı "**Kuaykıân**",
Dağları üzerinde göründü hem de o an.

Bir müddet öyle durup, sonradan birleştiler,
Bu hâli, gözleriyle gördü cümle müşrikler.

Birkaçının ismini söyleyip Resûl o an,
Buyurdu**: (Şâhit olun ey filân ve ey filân.)**

Sonra da eshâbına seslenip bizâtihî,
Yine buyurdular ki: (**Şâhid olun siz dahî**.)

Müşrikler, mûcizeyi gördüler pek âşikâr,
Lâkin îmân etmeyip, ettiler yine inkâr.

Başkalarına dahî hem mâni olmak için,
Dediler: **(Bir sihridir, bu bize Muhammed'in.)**

Sonra da dediler ki: (Evet, bu bir "**Sihir**"dir,
Fakat herkese de mi, bu sihir te'sîrlidir?

Bir de başka yerlerden gelenlere soralım,
Onlar da görmüş müdür, bunu bir anlıyalım.

Şâhit olmuşlar ise, onlar dahî bu şeye,
O zaman inanırız, biz de bu "**Mûcize**"ye.

"**Nübüvvet**" iddiâsı hak olur Onun artık,
Yoksa, işbu hâdise bir sihirdir apaçık.)

Dışarıdan Mekkeye gelenlerden sordular,
Başka yere adamlar gönderip sordurdular.

Hepsi de ittifakla dediler ki: **(Vallahi,**
Ayın yarıldığına şâhit olduk biz dahî.

Ayın ondördü olup, tâm tepsi gibiydi ay,
O gece, hâdiseyi gördük hem gâyet kolay.)

Kime sordular ise o müşrikler bu işi,
Yine aynı şekilde cevâb verdi her kişi.

Lâkin inanmadılar Onun nübüvvetine,
İnkârcıların başı, "**Ebû Cehil**"di yine.

Dedi: **(Ebû Tâlib'in yetîminin bu sihri,**
Başladı yerden sonra, göklere de te'sîri.)

Onun bu sözlerinden, ifsât olur idi halk,
Onun için âyetler gönderdi cenâbı Hak.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hüzün yılları) -6-

HÜZÜN SENESİ

Hak teâlâ Resûle, "**Kâsım**" adlı bir evlât,
Vermişti ki, onyedi aylıkken etti vefât.

Bu hâdiseden sonra, yıllar geçti aradan,
Diğer oğlu "**Abdullah**", o da göçtü dünyâdan.

Mübârek gözlerinden, gözyaşları akarak,
Bir gün şöyle buyurdu, dağa doğru bakarak:

(Ey dağ, benim başıma gelen şey, sana şâyet,
Gelseydi, dayanamâz, yıkılırdın sen elbet.)

Hazreti Hatîce de, olup çok müteessir,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, onlar şimdi nerdedir?)**

Şöyle buyurdular ki ona Nebiyy-i zîşân:
(Ey Hatîce, elbette Cennettedirler şu an.)

Her iki oğlunun da, vefât etmesi ile,
Kâfirler sevindiler buna ziyâdesiyle.

"**Ebû Cehil**" ve bâzı müşrikler, hem bu ara,
Bunu fırsat bilerek, yaptılar çok yaygara.

Dediler: **(Muhammed'in oğlu kalmadığından,**
Nesli kesilmiş olup, "Ebter**" oldu o şu an.**

Neslini sürdürecek, yok bir erkek evlâdı,
Ölünce, unutulur kendisinin de adı.)

O zaman Hak teâlâ, sevgili Habîbine,
Bir sûre göndererek, kuvvet verdi kalbine.

Buyurdu ki: (Biz sana, "**Kevser**" verdik, mukaddes,
O hâlde Rabbin için, namâz kıl ve kurbân kes.

Sana "**Ebter**" diyenin, kendisi zürriyetsiz,
Nâmsız ve haysiyetsiz bir kişidir şüphesiz.

Senin ise pâk neslin, hem şân ile şerefin,
Hep devâm edecektir, tâ kıyâmete değin.

Sana, âhirette de, hiç akla gelmiyecek,
Nice büyük şeref ve ni'metler verilecek.)

Hazreti Hatîce'nin Vefâtı

Resûl'ün dert ortağı, zevcesi ve sırdaşı,
Ve yirmidört senelik bir hayât arkadaşı,

Olan asîl ve temiz, o "**Hazreti Hatîce**",
Vefât etti âniden, hicretten üç yıl önce.

Ramazânda, "**Altmışbeş**" yaşında etti vefât,
Elleriyle defnetti Onu Fahr-i kâinât.

Onun ayrılığına pek fazla üzülmüştü,
Hattâ "**Ebû Tâlip**" de, aynı sene ölmüştü.

Resûlullah o sene fazla üzüldüğünden,
"**Senet-ül hüzn**" denildi, o seneye bu yüzden.

"**Hazreti Hatîce**"nin o senede vefâtı,
Üzüntüye boğmuştu Server-i kâinâtı.

Zîra herkesten önce, o îmân eylemişti,
Resûl-i müctebâyı, ilk o tasdîk etmişti.

Herkes düşman olurken Allahın Habîbine,
Tesellî veriyordu, Onun nûrlu kalbine.

Hem dahî nesi varsa malı, mülkü, serveti,
İslâmiyyet uğrunda, harcadı, fedâ etti.

Ayrıca, gecesini katarak gündüzüne,
Severek hizmet etti, Allahın Resûlüne.

Resûl'ü, bir kerecik bile hiç üzmemişti,
Ve hattâ hâtırından bile geçirmemişti.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hüzün yılları) -7-

EBÛ TÂLİB'İN VEFÂTI

Sevgili oğulları "**Kâsım**" ile "**Abdullah**",
Vefât ettiklerinde, üzüldü Resûlullah.

Onların vefâtına olmuşken çok muzdarip,
Peşinden, hastalandı amcası "**Ebû Tâlip**".

Bunu duyan Kureyşli müşrikler dediler ki:
(Ebû Tâlip hastaymış, ölebilir de belki.

Gerçi o, Muhammedi himâyede çok gayret,
Ettiyse de, biz yine eyliyelim ziyâret.

Zîra Arabistânda, insanlar gurup gurup,
Îmâna geliyorlar, islâmiyyeti duyup.

"**Hamza**" gibi, bir dengi ve emsâli olmıyan,
Ve yine "**Ömer**" gibi, çok güçlü bir pehlivân,

Muhammed'e uyarak, müslümân oldular hep,
İslâm kuvvetleniyor her tarafta rûz-ü şeb.

Mü'minlerin sayısı, gün be gün çoğalıyor,
Ve onların sesleri, bir âlemi tutuyor.

Bu vaziyete göre, ya biz Ona uyarız,
Yâhut da, gerekecek cenge hazırlanmamız.

Gidip Ebû Tâlib'e edelim de bunu arz,
O bulsun aramızı, yoksa bu, böyle olmaz.

Taarruz etmiyelim bizler Onun dînine,
O dahî saldırmasın bâdemâ bizimkine.)

Böylece konuşarak müşriklerden bir gurup,
Gelip, Ebû Tâlib'in yastığına otuup,

Dediler: **(Biliyoruz senin büyüklüğünü,**
Ve kabûl ediyoruz mutlak üstünlüğünü.

Korkarız senden sonra, bizim ile Muhammed,
Uğraşır da, arada devâm eder husûmet.

Geldik, barıştırasın, bizi birbirimizle,
Ve artık uğraşmasın Muhammed dînimizle.)

Ebû Tâlip, Resûl'ü dâvet edip yanına,
Kureyş'in teklîfini, arz etti aynen Ona.

Resûlullah buyurdu: **(Ey Kureyş, eğer ki siz,**
Bana, bir tek kelime söyleyiverirseniz,

Siz hâkim olusunuz Arab'a bu diyârda,
Size boyun eğerler, Arab olmıyanlar da.)

Ebû Cehil dedi ki: **(O kelime ne ise,**
On mislini söyleriz, yeter ki bildir bize.)

Buyurdu: **(Lâ ilâhe illallah söyleyiniz,**
Ve bir de taptığınız putları terk ediniz.)

Müşrikler, (**Bunu kabûl edemeyiz**) diyerek,
Bir hışımla kalkarak, ettiler o yeri terk.

Ebû Tâlip dedi ki: **(Onlardan istediğin,**
Gâyet yerinde idi, doğruyu söylediydin.)

Resûl, Ebû Tâlib'in söylediği bu sözden,
Ümitlenip ve ona buyurdular ki hemen:

(Lâ ilâhe illallah de bir defâ ey amca,
Ki şefâat edeyim, âhirete varınca.)

Dedi: **(Onu söylersem, benim için der ki halk,**
Ölümden korkusundan îmân etti muhakkak.

Beni, böyle diyerek ayıplamalarından,
Korkuyorum) dedi ve mahrûm oldu îmândan.

Öleceği sırada birşeyler dedi, fakat,
(**İşitmedim**) buyurdu onu Fahr-i kâinât.

<u>Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”</u>
<u>(Hüzün yılları) -8-</u>

TÂİF’LİLERİ ÎMÂNA DÂVET

Mekkedeki müşrikler ,Resûl’den çok mûcize,
Görseler de, îmâna gelmiyordu hiç kimse.

Hattâ müslümânlara ezâ ve işkenceler,
Yaparlardı ki, buna üzüldü Hayrül beşer.

Bir gün düşündüler ki: **“Bir gideyim Tâif’e,**
Belki kabûl ederler İslâmı o tâife.”

Ve “**Zeyd bin Hârise**”yi yanlarına aldılar,
Mekke yakınındaki o diyâra vardılar.

Orada “**Abd-i Yalîl**”, “**Habîb**” ve “**Mes’ûd**” diye,
Oranın eşrâfından rastladı üç kimseye.

Onlarla konuşarak islâma etti dâvet,
Lâkin onlar, Resûl’e ettiler çok hakâret.

Dediler “Hâşâ” **(Allah, Peygamber gönderecek,**
Senden başka birini bulamadı mı acep?

Senin bu söylediğin şeyleri, kendi kavmin,
Kabûl etmediler de, şimdi bize mi geldin?

Buraya gelmek için, izin aldın mı bizden?
Çabuk terket burayı, git bizim ülkemizden.)

Peygamber Efendimiz, bir cevâp vermiyerek,
Onların yanlarından ayrıldı üzülerek.

Gitti mahzûn bir hâlde “**Sakîf kabîlesi**”ne,
Ve anlattı islâmı o yer ahâlîsine.

Bir ay, o insanları islâma etti dâvet,
Ve lâkin tek bir kişi eylemedi icâbet.

Hem istihzâ ettiler, hattâ yuhâladılar,
Gençleri toplıyarak, Onu taşa tuttular.

Hazreti Zeyd, Resûl’e siper etti kendini,
Korudu o taşlardan Allahın Habîbini.

Resûl’ün etrâfında pervâne dönüyordu,
Ona zarar gelmesin diye çırpınıyordu.

Taşlar, “**Hazreti Zeyd**”in başına, ayağına,
Geliyordu, lâkin o, aldırmıyordu buna.

O, hep Resûlullahı yalnız düşünüyordu,
“**Canım, Onun uğuna fedâ olun**” diyordu.

Vacûduna, peş peşe gelen taşlardan sebep,
“**Zeyd**”in bütün bedeni, kan içinde kaldı hep.

O zâlimlere karşı, avâzı çıktığınca,
Bağırıyor idi ki bu arada ayrıca:

**(Yapmayın, taş atmayın, Resûlullahtır bu zât,
Sizi, islâm dînine dâvete geldi bizzât.**

**Parça parça edin de siz beni ey insanlar,
Lâkin Resûlullaha vermeyin aslâ zarar.)**

Buna rağmen o taşlar, aşarak Zeyd’i dahî,
Resûlün vücûduna erişirdi nihâi.

Mübârek ayakları kan içinde kalarak,
Ayrıldılar oradan gâyet mahzûn olarak.

İleride bir bağda, oturup dinlendiler,
Sonra yaralarını, kanlarını sildiler.

Ve Resûl, namâz kıldı orada iki rek'at,
El kaldırıp, Rabbine eyledi münâcaat.

O bağ, “**Utbe**” ve “**Şeybe**” adlı iki kardeşin,
Olup, vâkıf idiler içyüzüne bu işin.

Yâni Resûlullahın başına gelenleri,
Görmüştü ikisi de, hem de başından beri.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Hüzün yılları) -9-

ÇOK HAKÂRET ETTİLER

Resûlullah o bağda, yaralı, yorgun, üzgün,
Dururken, bağ sâhibi onları gördü o gün.

Merhamete gelerek, kölesi “**Addâs**” ile,
Hemen bir salkım “**Üzüm**” gönderdi o Resûl’e.

“**Besmele**” çekti Resûl o üzümü yer iken,
Bunu duyup, şaşırdı o üzümü getiren.

Dedi ki: **(Senelerdir, ben bu diyârlardayım,**
Dediğin bu kelâmı, hiç kimseden duymadım.)

Sordu Resûl Addâs'a: **(Sen neredensin?)** diye,
(**Ninevalıyım**) dedi, Addâs da o Nebî'ye.

Buyurdu ki: **(Yûnüs'ün memleketindenmişsin.)**
Sordu Addâs**:** (Yûnüs'ü, sen nereden bilirsin?)

(**O, benim kardeşimdir**) buyurdu Fahr-i cihân,
(O dahî benim gibi Peygamberdi o zaman.)

Addâs dedi: **(Bu tatlı sözlerin ve bu yüzün,**
Sâhibi yalan demez, sen Allah Resûlüsün.)

Sonra cân-ü gönülden getirerek şehâdet,
Resûl'ün huzûrunda îmân etti nihâyet.

Dedi: (Yâ Resûlalah, yıllardır buradayım,
Ve bu yalancılara kölelik yapmaktayım.

Utanmadan, herkesin haklarını yiyorlar,
Sıkılmadan herkesi, her gün aldatıyorlar.

Hiç iyi tarafları yoktur bu zâlimlerin,
Ben nefret ediyorum bunlardan bunun için.

Dileğim şöyledir ki, geleyim senin ile,
Ben de şerefleneyim, gece gün hizmetinle.

Câhil ve ahmakların yapmak istedikleri,
Fenâlıklara karşı, atılayım ileri.

Mübârek vücûdunu korumak için hemen,
Kendimi fedâ etmek istiyorum bedenen.)

Peygamber Efendimiz, tebessüm buyurarak,
Ona, şöyle buyurdu gâyet memnûn olarak:

(Sen, efendilerinin kal şimdilik yanında,
İşitirsin adımı, kısa zaman zarfında.

O zaman yanıma gel) buyurup ona bizzât,
O yerde, biraz daha eyledi istirâhat.

Ve "**Mut'im bin Adî**" nin himâyesi altında,
Gelip girdi Mekkeye, gece karanlığında.

İnsanları, hak yola eyledi yine dâvet,
Küffâr da, işkenceye ettiler yine gayret.

Rabbimiz buyurdu ki vahyedip kendisine:
(Etrâf kabîlelerden Kâ'be ziyâretine,

Gelen insanlar ile, görüşüp konuşarak,
Onları dîne çağır, islâmı anlatarak.)

Resûlullah, o zaman Mekkenin civârında,
Kurulan "**Zülmecâz**" ve "**Ukâz**" panayırında,

Gelen kabîlelerle görüşüp en nihâyet,
Onları, güzellikle islâma etti dâvet.

Kimse kulak asmadı lâkin bu dâvetine,
Çok ağır hakâretler ettiler Ona yine.

Birisi inanacak olsa bile onlardan,
Kureyş'in müşrikleri, yetişerek arkadan,

İftirâ atarlardı Allahın Resûlüne,
Derlerdi: **(Yalancıdır, inanmayın sözüne.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hüzün yılları) -10-

KİMSE İNANMIYORDU

Rivâyet edilir ki "Rebî'a bin Abbâd"dan:
"**Minâ**"ya gitmiş idik, babam ile bir zaman.

O vakit gençtim henüz gittiğimde Minâ'ya,
Rastladık bir pazarda, "**Resûl-i kibriyâ**"ya.

İnsanlara derdi ki: **(Ey filân oğulları!**
Atın şu taptığınız cansız olan putları.

Allahü teâlâya, koşmadan şerîk, ortak,
İbâdet eyleyiniz O'na hâlis olarak.

O hakîkî Allahın Resûlüyüm ben dahî,
Size söylediklerim, hakîkattir Vallahi.)

Peygamber-i zîşânın peşinden, "**Şaşı göz**"lü,
Bir adam gelirdi ki, hem saçları örgülü,

Derdi ki: **(Ey insanlar, o size yalan diyor,**
Sizi, putlarımıza tapmaktan men ediyor.

O sizi, uydurduğu bir dîne eder dâvet,
Sakın inanmayın ki, yalancıdır o gâyet.)

Onun kim olduğunu, babamdan sordum o gün,
Dedi: **(Ebû Leheb ki, amcasıdır Resûl'ün.)**

Yine anlatıyor ki "Târık bir Abdullah" da:
Gördüm Resûlullahı Mekkede bir pazarda.

Halka seslenirdi ki: **(Ey insanlar, duyunuz,**
Lâ ilâhe illallah diyerek kurtulunuz.)

Ve Onun arkasından, biri öne atılıp,
Eline geçirdiği taşları Ona atıp,

Derdi ki: **(Ey cemâat, sakın inanmayınız,**
O, bir yalancıdır ki, Ondan çok sakınınız.)

Mübârek ayakları kanamıştı da hattâ,
Yine bulunuyordu halka o teblîgâtta.

Onlardan birisine sordum ki: **(Bu genç kimdir?)**
Dedi: **(Abdülmuttalip evlâdından biridir.**

Allahü teâlânın Resûlüdür mutlaka,
Gelip, islâmiyyeti anlatıyor bu halka.)

Yine suâl ettim ki: **(Taş atan kimdi acep?)**
Dedi ki: **(O kişi de, amcası Ebû Leheb.**

O nereye giderse, arkasından gidiyor,
"O yalancıdır" deyip, halkı ifsâd ediyor.)

Yine anlatıyor ki "Müdrik ibni Münib" de:
Minâ'da bulunurken babam ile birlikte,

Bir genç, o kimselere diyordu: **(Ey cemâat,**
Lâ ilâhe illlallah deyin de bulun necât.)

O, böyle söylese de, kimse dinlemiyordu,
Herkes o genç kişiye, hakâret ediyordu.

Kimi tükürüyordu Onun güzel yüzüne,
Kimi toprak alarak, saçıyordu üstüne.

O sıra küçük bir kız, "**Su**" elinde gelerek,
Başladı ağlamağa Onu böyle görerek.

O kimse suyu içip, söyledi ki o kıza:
(Korkma, düşüremezler onlar beni tuzağa.)

Onlardan birisine, onları sordum hemen,

O dahî bana bakıp, şöyle dedi cevâben:

(Genç, Abdülmuttalib'in torunu Muhammed'dir,
Su getiren çocuk da, Onun kızı Zeyneb'tir.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hüzün yılları) -11-

SİZ KABÛL ETTİNİZ Mİ ?

"**Saîd bin Yahyâ**" adlı birisi anlatır hem:
"**Ukâz**" panayırında, bir gün Resûl-i ekrem,

Benî Âmir kavmine dedi ki: **(Ey insanlar,**
Bir himâye görür mü sizlere sığınanlar?)

Dediler: **(Bize aslâ, hiç kimse lâf atamaz,**
Hattâ ateşimizden habersiz ısınamâz.)

Buyurdu: **(Tanıtayım kendimi öyle ise,**
Allahın gönderdiği Peygamberim ben size.

Onun bana verdiği teblîğ vazîfesini,
Râhatça yapmam için, korur musunuz beni?)

(Sen kimlerdensin?) diye, onlardan biri sordu,
(**Ben, Abdülmuttalib'in torunuyum**) buyurdu.

Dediler: **(**Senin kavmin, îtibârlı kişiler,
O hâlde onlar seni korumalı idiler.)

Buyurdu ki: **(Bilâkis, reddetti onlar beni,**
Onlardır münkirlerin hattâ önde geleni.)

Onlar bunu öğrenip, dediler: (Ey Muhammed,
Bizler seni ne kabûl ve ne de ederiz red.

Ancak sen, peygamberlik teblîğ vazîfesini,
Aramızda icrâ et, koruruz bizler seni.)

O sırada, o kavmin önde gelenlerinden,
"**Beyhara**" adlı biri, döndü Pazar yerinden.

Sordu ki: (Bu zât kimdir, aranızda ne gezer?)
Onlar da, (**Muhammed bin Abdullah'tır**) dediler.

(**Allahın Peygamberi olduğunu söylüyor,**
Onu korumamızı bizden ricâ ediyor.)

(Siz kabûl ettiniz mi?) diye suâl edince,

Dediler: **(Kabûl ettik insanlık gereğince.)**

Dedi: (Ey Benî Âmir, bana kulak veriniz,
Bu yaptığınız nedir, acep bilir misiniz?

Siz, aranıza alıp yardım etmekle buna,
Göğsünüz hedef olur Arabların okuna.

Siz, bütün Araplarla savaşacak mısınız?
Buna "**Evet**" derseniz, o hâlde ahmaksınız.

Eğer Onda bir hayır görseydi kendi kavmi,
Kendileri korurdu Onu önce, değil mi?

Lâkin onlar reddedip, etmemişlerken insâf,
Siz, Onu korumağa kalkarsanız, ne tuhaf.)

Dönerek daha sonra Allahın Habîbine,
Dedi ki: **(Aramızdan ayrılıp dön kavmine.**

Yemîn ediyorum ki, kabîlem arasında,
Olmasaydın, boynunu vurur idim ânında.)

Allahın Sevgilisi, kalbi çok incinerek,
Ayrıldı yanlarından devesine binerek.

Lâkin o hâin adam, seğirterek peşinden,
Allahın Resûlünü düşürdü devesinden.

Bunu, müslümânlardan bir hanım gördü fakat,
Resûl'e sevgisinden, eyledi şöyle feryât:

(Allahın Habîbine yapılan doğru mudur?
Onu, şu alçaklardan kurtaracak yok mudur?)

Koşup geldi "**Üç kişi**" amca oğullarından,
Allahın Resûlünü kurtardılar onlardan.

Peygamber Efendimiz, duâ etti onlara:
(Yâ Râb, bereketini ihsân eyle bunlara.)

Duâ bereketiyle, o nasîbli kişiler,
O gün, îmân etmekle şerefleniverdiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mi'râc mûcizesi) -1-

HİÇBİRİ GÖZÜMDE YOK

Resûlullah, gördüğü her kavme, kabîleye,

Varıp bildiriyordu, “**Hak Ma’bûd birdir**” diye.

Ve onlara derdi ki: **(Ediniz bana yardım,
Ki, Allahın dînini kullara anlatayım.)**

Ve lâkin hiçbir kimse, îmâna gelmiyordu,
Himâye ve yardıma, kimse yanaşmıyordu.

Ayrıca, yaparlardı türlü zulüm, işkence,
Böyle sıkıntılarla geçerdi gün ve gece.

Her nereye gitseydi, görüyordu eziyyet,
Kime ne söyleseydi, işitirdi hakâret.

“**Zeyd bin Hârise**”ile, islâmın teblîğine,
“**Tâif**”e gittiyse de, hakâret gördü yine.

O alçak Tâifliler, Onu yuhâladılar,
Gençleri toplıyarak, hattâ taşa tuttular.

Mübârek bacakları incinip yaralandı,
“**Zeyd**”in başı yarılıp, kanlar içinde kaldı.

Kalbi çok incinmişti o gün Tâif ehline,
Üzgün ve yorgun hâlde, Mekkeye döndü yine.

Her yeri düşman idi lâkin "**Mekke şehri**"nin,
Gidecek bir yer yoktu o gece Resûl için.

Doğruca, amcasının kızı “**Ümmü Hânî**”ye,
Gidip çaldı kapıyı, ses geldi **“Kim o?”** diye.

Dışardan seslendi ki: **(Amcan oğlu Muhammed,
Misâfir geldim sana, kabûl edersen şâyet.)**

O, kapıyı açarak, dedi ki: **(Senin gibi,
Şerefli misâfire cân fedâ elbette ki.**

**İnşallah hayır vardır, böyle geldin geceden,
Keşke geleceğini bildirseydin önceden.**

**Bir şeyler hazırlardım ona göre yiyecek,
Ne yazık, yok bir şeyim şimdi ikrâm edecek.)**

Allahın Sevgilisi, teşrîf etti içeri,
Buyurdu ki: **(İstemem bu dediğin şeyleri.**

**Hiçbiri gözümde yok, Rabbim görür, işitir,
Ona ibâdet için, bir yer bana yetişir.)**

Ümmü Hânî, Resûle “**Peki**” dedi ve hemen,
Getirip arz eyledi, Ona “**İbrik**” ve “**Leğen**”.

Gelen bir misâfire bir ikrâmda bulunmak,
Ve onu, düşmanların zararından korumak,

Arapların nezdinde, en şerefli ve büyük,
Vazîfe sayılırdı, hattâ bir yükümlülük.

Bir evde, misâfire zarar ziyân olması,
O ev sâhibi için, olurdu yüz karası.

Ümmü Hânî düşündü: **“Bunun düşmanları var,**
Öldürmek istiyorlar hattâ Onu düşmanlar.

O hâlde, şerefimi muhâfaza edeyim,
Onu, sabâha kadar koruyup gözeteyim.”

Alarak babasının kılıcını ânında,
Dolaşmağa başladı evinin etrâfında.

"**Allahın Sevgilisi**", o gün çok incinmişti,
Kâfirlerden çok azar, hakâret işitmişti.

Abdest alıp başladı, Rabbine yalvarmağa,
Mübârek gözlerinden, başladı yaş akmağa.

Ve kulların îmâna gelmesi için dahî,
Duâ edip, Rabbine yalvardı bizâtihî.

Lâkin yorgun, üzgün ve çok açtı geldiğinde,
Hemen uyuyuverdi, hasırın üzerinde.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mi’râc mûcizesi) -2-

GİT, HABÎBİMİ GETİR !

O zaman emretti ki Rabbimiz Cebrâil’e:
(Bu gece, Habîbim'i git bana dâvet eyle.

Önce, kanatlarına doldur cennet cevheri,
Bu gece, tak beline bir de hizmet kemeri.

Sonra git, bu müjdeyi haber ver “**Mîkâil**”e,
Uğraşmasın bu gece, hiç erzak taksîmiyle.

Sonra da, “**İsrâfil**”e gidip haber ver bunu,
Yere koysun bu gece, elindeki “**Sûr**”unu.

Cümle meleklere de gidip söyle bu şeyi,
Duyursunlar her yere, bu geceki "**Müjde**"yi.

Oradan da “**Mâlik**”e varıp de ki şöylece:
Cehennem kapısını kapatsın o bu gece.

“**Rıdvân**”a da söyle ki, tezyîn etsin Cenneti,
Takınsın hûrîler de, bu gece her zîneti.

Kaldırılsın bu gece, kabirdeki azâblar,
Hareket etmesinler bu gece “**Su**” ve “**Rüzgâr**”.

Dalsın cümle melekler, bir neş’e ve sevince,
Zîra dâvet eyledim Habîbimi bu gece.

Ey Cebrâil, Cennetten al yanına bir “**Burak**”,
Ve ayrıca, “**Yetmişbin**” melâike alarak,

“**Sevgili Habîbim**”in, acele yanına git,
Bir hasır üzerinde uyuyor O şu vakit.

Zîra çok fazla üzdüm Onun nâzik kalbini,
Çok yordum, çok incittim mübârek bedenini.

Bu hâlde, yine bana el açıp yalvarıyor,
Ve yine benden başka, hiçbir şey düşünmüyor.

Ey Cebrâil, git getir “**Sevgili Habîbim**”i,
Gelsin de görsün O da, Cennet ni’metlerimi.

Ona ve ümmetine hazırlamış olduğum,
“**Ni’metler**”i, bu gece görsün O da bil umûm.

Onu sevmiyenlere, hakâret edenlere,
Söz ve yazılarıyle Onu incitenlere,

Hazırlamış olduğum o “**Çetin azâblar**”ı,
Gelsin de, Cehennemde görzün hep ayrı ayrı.

Habîbimi, bizzât ben tesellî edeceğim,
Onun nâzik kalbini, ben sevindireceğim.)

“**Cibrîl**”, Hak teâlâdan böyle emir alarak,
Girdi hemen Cennete almak için bir “**Burak**”.

“Kırk bin” adet Burak’ı hazır buldu ânında,
“**Resûlün ismi**” vardı, herbirinin alnında.

Onlardan birisini alacaktı ki, fakat,
Bir Burak’ın hâline, eyledi durup dikkat.

Zîra o, bir kenara çekilmiş ağlıyordu,
Gözlerinden sel gibi yaşlar akıtıyordu.

Yaklaşıp, suâl etti niçin ağladığını,
Dedi: (**Resûlullahın ben duyalı adını,**

Muhabbeti, kalbime giriverdi o günden,
Ben, Onun aşkı ile ağlarım her gün hemen.)

Burakların içinden, Cibrîl onu seçti ve,
Geldi Resûlullahın bulunduğu o eve.

Baktı ki, bir hasırın üzerinde o Server,
Mışıl mışıl uyuyor, durakladı bu sefer.

"**İnsan**" şeklinde idi geldiğinde oraya,
Kıyamadı Resûlü dürtüp uyandırmağa.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mi'râc mûcizesi) -3-

VAKİTSİZ NİÇİN GELDİN ?

Cibrîl aleyhisselâm "**Resûl**"e geldiğinde,
O, uzanmış uyurdu bir hasır üzerinde.

Hiç kıyamadığından dürtüp uyadırmağa,
Ayağının altını öpüverdi o ara.

Bulunmadığı için meleklerde "Kalp" ve "Kan",
Onların a'zâları "**Soğuk**" olur her zaman.

Hazreti Cibrîlin de, o soğuk dudakları,
Uyandırdı bir anda Resûl-i kibriyâyı.

Cebrâili tanıyıp, birden meraklanarak,
Ona, şöyle buyurdu Rabbinden çok korkarak:

(Vakitsiz niçin geldin ey Cebrâil kardeşim?
Yoksa, Rabbime karşı bir hatâ mı işledim?

Acep gücendirdim mi Rabbimi bir şey ile,
Bana, acı haber mi getirdin gece ile?)

Duyunca bu sözleri Cibrîl Resûlullah'tan,
Dedi: (Müjde getirdim sana Hak teâlâdan.

Ey bütün mahlûkâtın en üstün, en iyisi,
Ey yüce Yaratanın Habîbi, Sevgilisi,

İyilikler menba’ı, üstünlükler kaynağı,
Bütün Peygamberlerin medâr-ı iftihârı,

Ey şerefli Peygamber, Rabbin selâm ediyor,
En büyük ni’metleri, sana ihsân ediyor.

Seni dâvet ediyor kendisine, lütfen kalk,
Buyur gidelim, zîrâ, dışarda hazır Burak.)

Peygamber Efendimiz, kalkıp abdest aldılar,
Hazreti Cibrîl ile, Beytullaha vardılar.

Cibrîl, yardı Resûl’ün göğsünü bilvesîle,
Ve kalbini çıkarıp, yıkadı "**Zemzem**" ile.

“**Hikmet**” ve “**Îmân**” dolu bir tas alıp, tamâmen,
İçine boşaltarak kapattı yine hemen.

Sonra koydu başına, nûrdan bir “**İmâme**”yi,
Giydirdi üzerine nûrdan bir de “**Câme**”yi.

Taktı yâkut bir “**Kemer**” hem mübârek beline,
Zümrütten bir “**Asâ**”yı verdi sonra eline.

Mübârek ayağına sonra da o Habîb’in,
Yeşil renkli zümrütten giydirdi bir de “**Na’lin**”

Ve beyaz bir hayvanı göstererek bu sefer,
Dedi: **(Buna binin ki, melekler sizi bekler.)**

Allahın Sevgilisi “**Peki**” deyip o zaman,
Gördü yanı başında çok sevimli bir hayvan.

Tam binecek idi ki, vazgeçip durdu birden,
Baktı, yaşlar akıyor hayvanın gözlerinden.

Onun bu ahvâlini ederek hayli merak,
Buyurdu ki: **(Ne için ağlıyorsun ey Burak?)**

Dedi: **(Yâ Resûlallah, zât-ı şerîfinize,**
Hizmet nasîb olacak, hamd olsun Rabbimize.

Lâkin kıyâmet günü, binmezsen bana eğer,
Ne olur benim hâlim, buna oldum mükedder.

İsterim, o gün dahî beni tercîh edesin,
O gün de, benden gayri hayvana binmeyesin.)

Baktı, gâyet üzgün ve mahzûn idi o hâli,
Onun bu sözlerinden, duygulandı bir hayli.

Buyurdu ki: **(Ey Burak, üzülme, ol müsterîh,**
Kıyâmet gününde de ederim seni tercîh.)

<u>Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”</u>
<u>(Mi’râc mûcizesi) -4-</u>

SEN ÜZÜLME YETER Kİ

Sevindirdi Burak’ı Allahın Sevgilisi,
Ve lâkin bu sefer de, mahzûn oldu kendisi.

Hak teâlâ, Cibrîle buyurdu ki: **(Sor hele,**
Niçin mazûn duruyor Habîbim şimdi böyle?)

Cibrîl suâl edince, cevâben buyurdu ki:
(Tam Burak’a binerken, hâtırıma geldi ki,

Zaîf ümmetimin de, yârın mahşer yerinde,
Böyle Burak olur mu acabâ önlerinde?

“**Elli bin sene**” süren arsa-i Arasât’ta,
Ümmetimin hâlleri nasıldır o sâatta?

Bunca günâhlarını, yaya nasıl çekerler?
Sırât’ı, o yüklerle acep nasıl geçerler?

“Otuz bin yıl” sürecek o "**Sırât köprüsü**"ne,
Giderken, binerler mi böyle Burak üstüne?)

Rabbimizden bir fermân geldi ki: **(Ey Habîbim!**
Onlara, o yolları "Bir an**" gibi ederim.**

Hem sonra onlara da, mahşerde elbette ki,
Buraklar gönderirim, sen üzülme yeter ki.)

Peygamber Efendimiz, bu "**Müjde**"yi Rabbinden,
Alınca, ferahlayıp Buraka bindi hemen.

Sür’atli bir hayvandı, hattâ bir adımında,
Gözün gördüğü yere basıyordu ânında.

Evvelâ "Medîne"ye, sonra “Tûr-i Sînâ”ya,
Uğrayıp, ulaştılar son “**Mescid-i Aksâ**”ya.

Cebrâil, bir kayayı delerek parmağıyle,
Hemen bağlayıverdi o Burakı o yere.

Bâzı Peygamberlerin rûuhları, o arada,
"**İnsan**" şekine girip, toplanmıştı orada.

Cemâatle namâza, ettiler sonra ikdâm,
Lâkin kim olacaktı, geçerek öne imâm?

“**Âdem**”, “**Nûh**” ve “**İbrâhim**” adlı Peygamberlere,
İmâmlık yapmaları söylendi sıra ile.

Lâkin o Peygamberler, özür dileyerekten,
İctinâb eylediler imâmete geçmekten.

Cibrîl, “**Habîbullah**”ı sürüp hemen ileri,
Dedi ki: **(Sen var iken, geçemez başka biri.)**

Peygamber Efendimiz, imâm olup o sâat,
Namâz kılıverdiler birlikte iki rek’at.

Sonra Resûl-i ekrem, o Burak üzerine,
Binerek, yularını aldığında eline,

Cebrâil arz etti ki: **(Serbest bırak yuları,
Zîra o, iyi bilir gideceği yolları.)**

Kendisi buyurur ki: Göklere ilerledim,
Bâzı garip şeyleri müşâhede eyledim.

Gördüm bâzı kimseler yere ekin ekerler,
Tohumlar, hemencecik başak oluverirler.

Cibrîl şöyle söyledi bunların hikmetini:
(İhlâsla yapanlardır bunlar ibâdetini.)

Bâzısının başını ezerlerdi ki yine,
Gelirdi hemencecik tekrâr eski hâline.

Suâl ettim Cibrîlden: (Nedir bunun hikmeti?)
Dedi: **(Terk edenlerdir Cum’a ve cemâati.)**

Bir kimseler gördüm ki, aç ve çıplak idiler,
Ateşe atarlardı onları zebânîler.

Yine suâl ettim ki: (Kimlerdir bunlar acep?)
Dedi: **(Zekât vermiyen zengindir bunlar da hep.)**

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mi’râc mûcizesi) -5-

ÇOK GARİP ŞEYLER GÖRDÜM

Resûlullah buyurdu: Mi’râca urûc ettim,
Çok garip hâdiseler müşâhede eyledim.

Gördüm bâzılarını, yemek var önlerinde,
Lâkin onu yemeyip, “**Leş**” yerlerdi yine de.

Cibrîlden suâl ettim, dedi ki: **(Bu kişiler,**
Harâm işliyenlerdir, var iken helâl işler.)

Gördüm bâzısını da, sırtında hayli yük var,
Halka seslenirler ki, biraz daha koyalar.

Cibrîl dedi: **(Bunlar da, hiyânet edenlerdir,**
İnsanların hakkını alıp vermiyenlerdir.)

Gördüm yine göklerde, şu garip kimseleri,
Kesip kendi etinden, yerlerdi kendileri.

Cibrîl dedi: **(Bunlar da, gıybet edicilerdir,**
Birinden ötekine söz getiricilerdir.)

Çok kadınlar gördüm ki, simsiyâhtı yüzleri,
Ateşten elbiseler giymişlerdi her biri.

Cibrîl dedi: **(Bunlar da, zinâ edicilerdir,**
Hem de kocalarını gücendiricilerdir.)

Bir cemâat gördüm ki, Cehennem ateşinden,
Vücûtları yanar da, dirilirdi peşinden.

Sordum ki: (Ey Cebrâil, bunların suçları ne?)
Dedi: **(Âsi olmuştur, bunlar ebeveynine.)**

Oradan geçtiğimde, gördüm birçok melekler,
Hepsi, Hak teâlâya ibâdet etmekteler.

Dikkat ettim, huşû ve hudû ile her melek,
“**Kıyâm**”da dururlardı, bir tesbîh söyliyerek.

Cibrîl bana dedi ki: (Yâ Resûlallah, bunlar,
Halk olunandan beri, hep "**Kıyâm**"da dururlar.

Kıyâmete kadar da dururlar aynı minvâl,
Olmaz bu meleklerde "**Kıyâm**"dan başka bir hâl.

Allahü teâlâdan niyâz eyle, duâ et,
Senin ümmetine de versin böyle ibâdet.)

Niyâz ettim Rabbimden, duâmı etti kabûl,
Beş vakit namâzdaki o "**Kıyâm**", işte budur.

“**İkinci**” gökte ise, gördüm çok melekleri,

Bunlar dahî kâmilen “**Rükû**”daydı herbiri.

Cibrîl dedi: **(Bunlar da,** "Rükû**"dadır her sâat,**
Halk olunandan beri bilmezler başka tâat.

Allahü teâlâya duâ eyle sen yine,
Nasîb etsin Rabbimiz bunu da ümmetine.)

Bunu da niyâz ettim Rabbimden bizâtihî,
Kabûl edip, namâzda farz kıldı bunu dahî.

“**Üçüncü**” gökte dahî gördüm birçok melekler,
Herbiri, saf hâlinde hep “**Secde**” etmekteler.

Hep bu hâlde idiler halk olunandan beri.
Yok idi bunların da başka ibâdetleri.

Cibrîl dedi: **(Bunların tâati böyledir hep,**
Bunu, ümmetine de Rabbinden eyle talep.)

Yine Hak teâlâya eyledim duâ, niyâz,
Beş vakit namâzlarda bunu da eyledi farz.

"**Beşinci**" kat gökte de, gördüm birçok melekler,
Her biri, “**Teşehhüt**”te ibâdet etmekteler.

Cibrîl dedi**: (Bunların, hep böyledir tâati,**
İste, Rabbin sana da versin bu ibâdeti.)

İstedim, kabûl etti Rabbim bu niyâzı da,
Farz kıldı bunu dahî, her beş vakit namâzda.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mi’râc mûcizesi) -6-

ÜMMETİM ZAÎFDİRLER

Sonra gördüm bir “**Melek**”, oturmuş kürsüsünde,
Üzüntülü ve gamlı bir hâl vardı üstünde.

Etrâfında o kadar melekler var idi ki,
Sayılarını ancak Hak teâlâ bilirdi.

Gâyet “**Nûrânî**” idi sağındaki melekler,
Giymişlerdi hepsi de, yeşil renk elbiseler.

Solundakiler ise, “**Korkunç**” ve “**Çirkin**”di pek,
Ateşler saçıyordu ağzından her bir melek.

O taht üzerindeki meleğe ettim nazar,

Gözleri vardı onun, baştan ayağa kadar.

Çok taaccüb eyledim o meleğin hâline,
Sordum kim olduğunu Cebrâil-i emîne.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, bu "**Azrâil**"dir, fakat,**
Yüzüne bakmak için, herkeste olmaz tâkat.

Dünyâ lezzetlerine son veren bir melektir,
İşi, sırf mahlûkların rûhunu kabz etmektir.)

Sonra yanına varıp, tanıttı beni bizzât,
Dedi ki: (**Ey Azrâil, Habîbullah'tır bu zât.)**

O, başını kaldırdı tebessüm eyliyerek,
Sonra kaltı ayağa, beni ta'zîm ederek.

Ve dedi ki: **(Merhabâ, müjdeler olsun size,**
Yaratmadı Rabbimiz sizden azîz bir kimse.)

Sordum o önündeki açık duran "Defter"i,
Dedi ki: **(Bunda yazar herkesin ecelleri.)**

Sordum: (O elindeki tuttuğun "Sayfa" nedir?)
Dedi ki: **(Ecellerin bir günlük listesidir.)**

Önündeki "Ağac"ı görüp suâl eyledim,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, onu da arz edeyim.**

Onun her yaprağında, bir kulun vardır ismi,
Yazılıdır üstünde "Saîd" **midir,** "Şakî" **mi?**

Ömrü bitse, o yaprak döner gazel rengine,
Sararır, sonra düşer bu defter üzerine.

Kabzederim rûhunu elimi uzatarak,
Bu işte, benim için fark etmez yakın uzak.)

Dedim ki: (Ey Azrâil, her kişinin rûhunu,
Nasıl kabzediyorsun, îzâh et bana bunu.)

Dedi ki: **(Ey Allahın Sevgili Peygamberi,**
Vazîfem ruh almaktır halk olunandan beri.

Lâkin yetmişbin melek bana hizmet ederler,
Hepsine de yardımcı var binlerce melekler.

Bir kişinin eceli, gelirse eğer sona,
Onlar gidip çekerler rûhunu boğazına.

Sonra da o ruhları, yerimden uzanarak,
Bizzât ben kabzederim, gâyet kolay olarak.)

Dedim ki: (Ey Azrâil, ümmetimin her biri,
Zaîf ve güçsüz olup, azdır tahammülleri.

İsterim ki, onlara yumuşak davranasın,
Ruhlarını rıfk ile, incitmeden alasın.)

Dedi: (Yâ Resûlallah, râhat olsun kalbiniz,
Zîra hitâb eder ki hergün bana Rabbimiz:

“Ümmeti Muhammedin rûhlarını alırken,
Yumuşak ol, onları hiç incitme kat'iyyen.”

Bu yüzden, ümmetine şefkatim çoktur benim,
Annelerinden bile, fazladır merhametim.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mi’râc mûcizesi) -7-

MERHABÂ SÂLİH OĞUL !

Sonra altıncı göğe yükseldik o arada,
“**Mûsâ Peygamber**” ile karşılaştık orada.

Bana, “**Merhabâ**” deyip, çok hayır duâ etti,
Sonra yedinci göğe Cibrîl beni iletti.

“**Hazreti İbrâhim**”i gidip gördüm o ara,
Dayanmış duruyordu o da Beyt-i ma’mûra.

Yaklaşıp selâm verdim, O dahî cevâp verdi,
“**Merhabâ sâlih oğul, sâlih Peygamber**” dedi.

“**Sidretül müntehâ**”ya vardık en son olarak,
Onun güzelliğini, mümkün değil anlatmak.

Cibrîl aleyhisselâm karâr kıldı orada,
Beni ileri sürüp, eyledi kendi vedâ.

Dedim: **(Buraya kadar, oldun da bana delîl,**
Yalnız mı bırakırsın, şimdi beni ey Cibrîl?)

Baktım, bir ızdırâba, korkuya düştü birden,
Titremeğe başladı Allahın heybetinden.

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, buradan ileriye,**
Bir adım daha atsam, yanarım tamâmiyle.)

Allahın Sevgilisi, “**Sidretül müntehâ**”dan,
Daha ilerisine yükseleceği zaman,

Ona, Cennet yaygısı geldi “**Refref**” adında,
Allahın zikri ile meşgûldü her ânında.

Güneşten parlak idi, geldi ve verdi selâm,
Oturdu üzerine Resûl aleyhisselâm.

Çok yüksek makâmlara bir anda yükseldiler,
Ve “**Yetmişbin**” perdeden geçip ilerlediler.

İki perde arası, uzak idi be gâyet,
“**Kürsî**”, “**Arş**” ve “**Rûh**”ları geçtiler en nihâyet.

Her perdeden geçerken, bir ses işitiyordu,
“**Hiç korkma yâ Muhammed, yaklaş yaklaş**” diyordu.

Öyle yakın oldu ki âlemlerin Rabbine,
Erişti “**Kabe kavseyn**” makâm-ı âlîsine.

Hiç anlaşılamıyan ve anlatılamıyan,
Şekilde, Rabbimize çok yakın oldu o an.

Zamansız ve mekânsız ve cihetsiz olarak,
Gördü “**Hak teâlâ**”yı olmadan göz ve kulak.

Hiç gözsüz ve kulaksız, vâsıtasız, ortamsız,
Rabbi ile konuştu, olmadan dil ve ağız,

Resûlullah, mi’râcda Rabbini gördü, fakat,
Âhiret görmesiyle gördü, budur hakîkat.

Çünki çıktı o gece, zaman ile mekândan,
“**Ezel**” ile “**Ebed**”i, orada buldu "**bir An"**.

Başlangıcı ve sonu, o Allahın Habîbi,
O mi’râc gecesinde, gördü “**bir Nokta**” gibi.

Cennetlik olanların, binlerce sene sonra,
Cennete gidişine şâhit oldu o ara.

Eshâbtan “**Abdurrahman bin Avf**”ın, beş yüz sene,
Geciktiğini gördü ve sordu kendisine.

Yâni dünyâdan çıkıp, oldu ehl-i âhiret,
Âhiret âleminde hâsıl oldu bu "**Rü'yet**".

Yâni dünyâdan çıkıp, karıştı âhirete,
Âhiret görmesiyle kavuştu bu devlete.

Çünki buna, bu dünyâ değildir hiç münâsib,
Bu, ancak âhirette, “**Cennet**”te olur nasîb.

<u>Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”</u>
<u>(Mi’râc mûcizesi) -8-</u>

ÜMMETİMİ İSTERİM

Mi’râca çıktığında Peygamber Efendimiz,
Ona selâm vererek, buyurdu ki Rabbimiz:

(Ey Habîbim, bu gece benim misâfirimsin,
Öyleyse dile benden, ne ki arzû edersin?)

Peygamber Efendimiz, hiç tereddüt etmeden,
(**Ümmetimi isterim**) diye arz etti hemen.

Yediyüz defâ sordu Resûl’e bunu Allah,
(**Ümmetimi isterim**) dedi hep Resûlullah.

Hak teâlâ buyurdu: **(Ey Habîbim, neden hep,**
Isrâren ümmetini edersin benden talep?)

Dedi ki: (Yâ ilâhî, isteyen sen, veren sen,
Şimdi, bana bağışla ümmetimi tamâmen.)

Hak teâlâ buyurdu: (Ey benim Peygamberim!
Ümmetinin hepsini affetmeğe kâdirim.

Ve lâkin o takdîrde, benim rahmetim ile,
Senin izz-ü şerefin, belli olmaz ayniyle.

Bir kısmını, “**Bu gece**” sana bağışlıyayım,
Diğer iki kısmını, “**Mahşer**”e bırakayım.

Kıyâmette onları edersin benden talep,
Ben dahî kalanını, bağışlarım o gün hep.

Tâ ki benim "**Rahmet**"im, olsun açık, âşikâr,
Senin dahî "**İzzet**"in, olsun belli ve izhâr.)

Peygamber Efendimiz, hadîsi şerîfinde,
Buyurdu: (Ey eshâbım, ben mi’râc gecesinde,

Allahü teâlâdan ettim ki şöyle talep,
Ümmetin hesabını, bana ısmarlasın hep.

Buyurdu: “Şöyledir ki, senin bundan murâdın,
Kimse vâkıf olmasın, günâhına onların.

Benim ise murâdım, şöyle ki bu husûsta,
Sen dahî görmiyesin onlarda kusûr, hatâ.

Onların işlediği çirkin, kötü ahvâli,
Herkes gibi sen dahî bilme, olma muttali.

Sen ki, Peygamberisin onların ey Habîbim,
Ben ise, ümmetinin Hâlıkıyım, Rabbiyim.

Onları, yeni görüp, ettin sen müşâhede,
Bense nazar ederim, tâ ezelden ebede."

Sonra da buyurdu ki: "Ey yüce Peygamberim!
Ümmetinin hepsine, şefkatim çoktur benim.

Onlarla söyleşmeği sevmeseydim ben eğer,
Hiç hesâba çekmezdim onları yevm-i mahşer.

Muhâtab eylemişim, kendime ümmetini,
Onun için hesâba çekerim herbirini.

Yakın gel ey Habîbim, maksût, benim ve sensin,
Her ne ki halk eyledim, yarattım senin için."

Sonra da buyurdu ki Resûle cenâb-ı Hak:
(Aç mübârek gözünü, ayağın altına bak.)

Resûlullah, eğiyip aşağı baktığında,
"**Bir avuç toprak**" gördü ayağının altında.

Buyurdu: (Ey Habîbim, kâinâtta ne ki var,
Mübârek ayağının tozudur hepsi onlar.

Ey Sevgili Habîbim, nedir ol ki diledin,
"**Bir avuç toprağa**" mı, şimdi minnet eyledin?

Bir dost eteğindeki tozu bağışlamaktan,
Ümmetini affetmek, kolaydır bana şu an.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mi'râc mûcizesi) -9-

CENNET HÛRÎLERİ

Hak teâlâ, Mi'râcda buyurdu: (Ey Habîbim,
Senden daha kıymetli bir kimse halk etmedim.

Cennete girmeyince sen yârın âhirette,
Sâir enbiyâ dahî, giremezler elbette.

Ve hem de ümmetinin girmedikçe her biri,
Öteki ümmetlerin yasaktır girmeleri.

Ey Habîbim, sana ve senin ümmetin için,
Neler hazır eyledim, görmeği ister misin?)

Allahın Sevgilisi buna "**Evet**" deyince,
Rabbimiz, Cebrâile emir verdi hemence:

(Cenneti, Habîbime gösteriver şimdiden,
Tâ ki mübârek kalbi kurtulsun endîşeden.)

Resûlullah, Cibrîl'le çıkıp geliverdiler,
Melekler, kendisini istikbâl eylediler.

Ellerinde "**Hulle**" ve "**Nûr**" ile dolu olan,
Tabaklarla, her biri bekliyorlardı o an.

Cebrâil arz etti ki: **(Bunlar, Âdem Nebî'den,**
Seksen bin sene önce yaratıldı kâmilen.

Ellerindeki şeyi saçmak üzere, bunlar,
Böyle sabırsızlıkla burada bekliyorlar.

Cennetin eşiğine basar basmaz siz ayak,
Üstünüze saçarlar bunları tabak tabak.)

Cennette vazîfeli "**Rıdvân**" da sonra hemen,
Karşıladı Resûl'ü iltifât ederekten.

Resûlullah buyurdu: (Cennete girdiğimde,
Akan bir "**Irmak**" gördüm, hem de orta yerinde.

Bir yerden çıkardı da, **Su** ve **Süt**, **Şerbet** ve **Bal**,
Yine birbirlerine etmezlerdi intikâl.

Kenarları zeberced, cevâhirdi taşları,
Otları za'ferân ve anberdi balçıkları.

Gümüş bardaklar vardı, etrâfında bir nice,
O kadar ki, gökteki yıldızlar adedince.

Irmağı, Cebrâilden sordum meraklanarak,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, "**Kevser**"dir işbu ırmak.**

Hak teâlâ yaratıp, vermiştir bunu sana,
Bu ırmaktan akar hep, Cennette her bostana.)

Irmağın kenarında gördüm bâzı çadırlar,

“**İnci**” ile “**Yâkut**”tan hepsi yapılmıştılar.

Cibrîl arz eyledi ki: **(Tamâmı hep bunların,**
Özel menzilleridir senin hanımlarının.)

Çadırların içinde var idi ki “**Hûrîler**”,
“Güneş” ve “Ay” misâli parlardı hepsi birer.

Cümlesi avâz edip, envâ-i nağmelerle,
Terennüm ederlerdi şunu güzel seslerle:

(Bizler hep sevinçliyiz, üzülmeyiz hiçbir an,
Biz hep donanmışızdır, olmayız aslâ uryân.

Biz hepimiz gençleriz, kat'iyyen yaşlanmayız,
Biz hep iyi huyluyuz, aslâ gadaplanmayız.

Bizler hep böyleyizdir, neş’eli ve pür sevinç,
Hep hayâtta oluruz ve bizler ölmeyiz hiç.)

Öyle güzel yüzleri vardı ki onların hem,
Eğer bütün ömrümce anlatsam, bitiremem.

Baktım ki, önlerinde birer de hizmetçi var,
Cibrîl dedi**: (Ümmetin içindir hepsi bunlar.)**

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mi'râc mûcizesi) -10-

AĞLADI RESÛLULLAH

Resûlullah, görünce Cennetin tamâmını,
Bir de görmek istedi Cehennem azâbını.

Buyurdu ki: Mi’râcda, altıncı kat göküne,
Geldik Cebrâil ile Cehennemin önüne.

İçeriye girerek, gördüm o azâbları,
Ki, lisânla anlatmak mümkün değil onları.

Orada bir heybetli "**Melek**" gördüm içerde,
Hiç öyle ulu melek görmemiştim bir yerde.

Dağlar gibi ateşler çıkıyordu ağzından,
Dumanlar fışkırırdı burnuyla boğazından.

Korku geldi kalbime gördüğümde ben onu,
Suâl ettim Cibrîl’den onun “**Kim?**” olduğunu.

Dedi ki: **(Bu, Mâliktir, burasıdır hep yeri,**

Ve aslâ gülmemiştir halk olunandan beri.)

Ben dedim ki (Ey Mâlik, bir ricâm vardır senden,
Cehennemin içini göster bana tamâmen.)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, baş üstüne bu emrin,
Lâkin onu görmeğe tahammül edemezsin.)**

Sonra kalktı ve açtı Cehennem kapısını,
Ve gösterdi alt alta yedi tabakasını.

Baktım, her tabakada artar azâb ve elem,
Birinci tabakaya "**Cehennem**" denir ki hem.

Azâbının şiddeti, hepsinden azdır fakat,
Bu dünyâ ateşinden ziyâdedir kat be kat.

İkinci, "**Sa'îr**" dir ki, bu dahî çok sıcaktır,
Burada, yehîdîler azâb olunacaktır.

Üçüncü tabakanın adına "**Sakar**" derler,
Azâb görür burada hıristiyân kimseler.

Dördüncü, "**Cahîm**"dir ki, be gâyet şiddetlidir,
Güneş ve yıldızlara tapanların yeridir.

Sonra, "**Hutame**"dir ki beşinci tabaka da,
Budist ve mecûsîler azâb görür burada.

Altıncı tabakası, "**Lazy**" ki, sıcaktır pek,
Hiç dîni olmıyanlar burda azâb görecek.

"**Hâviye**" denilir ki yedince tabakaya,
En azılı düşmanlar girecektir buraya.

Azâbının şiddeti, hepsinden daha çoktur,
Mürted ve münâfıklar burda azâb olunur.

Mâlik, "**Cehennem**" için "En hafîftir" deyince,
"Bu, kimler için?" diye merak ettim bir nice.

Ve Mâlik'e sordum ki: (**Kimleredir bu azâb?**)
Mâlik başını eğip, vermedi hemen cevâp.

Ben tekrâr sordumsa da, sükût etti o yine,
Eğilip bir şey dedi sonra da Cebrâil'e.

Cevâbında Mâlik'e dedi ki fakat Cibrîl:
(**Senden cevâp bekliyor ey Mâlik benden değil**.)

Ben dedim ki (Ey Mâlik, beyân et ki şimdi sen,
Kurtuluş tedâriki mümkün olsun şimdiden.)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, Cehennem'dir ki bu yer,**
Buraya, ümmetinden girer yalnız âsiler.

Şimdiden öğüt ver ki günâh işliyenlere,
Yârın kıyâmet günü girmesinler bu yere.)

Bunları arz ederken Mâlik Resûlullaha,
Resûlullah, hüznünden başladı ağlamağa.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mi'râc mûcuzesi) -11-

ELLİ VAKİT NAMÂZ

Peygamber Efendimiz, Cehennemi görünce,
(Burada kimler yanar?) diye sordu hemence.

Kendi ümmeti için olduğunu öğrenip,
Ağlamağa başladı, olup gâyet muzdarip.

Gökteki melekler de, ağladılar hep o an,
Bir hitâb-ı ilâhî geldi Hak teâlâdan.

Buyurdu: (Ey Habîbim, benim katımda, senin,
Pek büyük ve âlîdir, izzetin ve şerefin.

Hâtırını hoş tut ki, duân kabûl olunur,
Her ne ki niyâz etsen, katımda makbûl olur.

"**Şefâat"** makâmını veririm ki ben sana,
Senden başka kavuşan, olmadı bu ihsâna.

O gün pek çok âsîyi, şefâatinle senin,
Affeder, bağışlarım, tâ ki "**Yeter**" diyesin.

Ey Habîbim, her kim ki emrime mutî olur,
Azâbtan emîn olup, rahmetime kavuşur.

Sana ve ümmetine, gece gündüz her dâim,
"**Elli vakit namâz**"ı farz kıldım ey Habîbim.)

Resûlullah buyurdu: Bu makâmdan sonra ben,
Rücû edip, "**Hazreti Mûsâ**"ya vardım hemen.

Dedi ki: (Hak teâlâ, sana ve ümmetine,
Ne gibi bir ibâdet farz kıldı her bir güne?)

Dedim ki: **(Her gece ve gündüz, tâat olarak,
Elli vakit namâzı, farz kıldı cenâbı Hak.)**

Dedi ki: (Yâ Muhammed, geriye dön de yine,
Hafifletmesi için, niyâz eyle Rabbine.

Çok gelir ümmetine, elli vakit ibâdet,
Onlar bunu yapmakta, zorlanırlar be gâyet.)

Avdet edip, Rabbime ettim ki şöyle niyâz:
(Yâ Rabbî, ümmetimden tahfif et bunu biraz.)

Beş vakit tenzîl etti Rabbim bu ibâdetten,
Dönüp, "**Mûsâ Nebî**"ye söyledim bunu hemen.

Dedi ki: (Yâ Muhammed, tekrârdan dön Allaha,
Dile ki, bunu dahî hafifletsin az daha.

Zîra senin ümmetin, yapamaz bunca amel,
Ben, benî İsrâil'i denedim daha evvel.)

O böyle söyleyince, döndüm yine geriye,
Arz eyledim: "**Bunu da biraz hafiflet**" diye.

Hafifletti Rabbimiz, beş vakit daha namâz,
Gelip "**Mûsâ Nebî**"ye eyledim bunu da arz.

Rabbimle Mûsâ Nebî arasında, böylece,
Bu tahfîf husûsunda, gidip geldim bir nice.

Nihâyet Hak teâlâ buyurdu: (Ey Habîbim,
Elli vakit namâzı, "**Beş vakit**"e indirdim.

Lâkin her namâz için, "**On namâz**" ecri vardır,
Kılanlar, "**Elli vakit**" namâz ecri kazanır.

Kim bir "**İyi amel**"i, kast edip, yapamasa,
Onun için, "**bir sevâp**" yazılır hiç olmazsa.

Lâkin onu yaparsa, ona, bire mukâbil,
Defterine "**On sevâp**" kaydedilir, bir değil.

Bir günâhı kastedip yapmazsa, günâh olmaz,
Yaparsa, tek "**bir günâh**" yazılır, on yazılmaz.)

Dönüp, "**Mûsâ Nebî**"ye söyledim bunu böyle,
Dedi: (Dön, biraz daha kolaylık talep eyle.)

Dedim ki: **(Bu husûsta, çok talepte bulundum,
Bunun için, Rabbimden artık utanıyorum.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü leyhi ve sellem"
(Mi'râc mûcizesi) -12-

O DEDİYSE, DOĞRUDUR

Resûlullah, mi'râcda ni'metlere bir nice,
Kavuşup, avdet etti dünyâya aynı gece.

Yâni Mekke şehrine teşrîf etti göklerden,
Sonra, "**Ümmü Hânî**"nin evine geldi hemen.

Baktı ki, yattığı yer henüz soğumamıştı,
"**Ümmü Hânî**" uyumuş, haberi olmamıştı.

Hattâ abdest suyunun hareketi, leğende,
Henüz durulmamıştı yerine geldiğinde.

Beytullahın yanına giderek Resûlullah,
Anlattı mi'râcını kâfirlere o sabah.

Ve lâkin inanmayıp, eylediler îtirâz,
Dediler: (**Bir gecede, göklere gitmek olmaz.**)

O gün, inâtlarından toplandılar bir yere,
Dediler: (**Söyliyelim biz bunu Ebû Bekr'e.**

Bakalım bu habere, o ne cevâb verecek?
Zîra o, akıllı ve tecrübelidir de pek.)

Tam kanâat getirip, inanmıyacağına,
Büyük bir ümit ile, gittiler hemen ona.

Dediler: **(Yâ Ebâ Bekr, Mekkeden Kudüs'e dek,**
Ne kadar zaman sürer, bir defâ gidip gelmek?)

Dedi ki: (**Bir kaç defâ, o yolda ettim sefer,**
Çok iyi biliyorum, bir aydan fazla sürer.)

Kâfirler sevinerek, dediler ki: **(Doğrudur,**
Tecrübeli adamın cevâbı böyle olur.)

Gülerek, sevinerek, hattâ alay ederek,
Ona, şöyle dediler çok güvenç göstererek:

(Ama senin efendin diyor ki: Ben, bu gece,
Göklere gidip geldim, doğru mudur bu sence?)

Hazreti Ebû Bekir, o Serverin adını,
İşitince, onlara verdi şu cevâbını:

(O dediyse inandım, evet, gidip gelmiştir,
Zîra o, ömründe hiç yalan söylememiştir.)

Sonra elbisesini giydi ve çıktı evden,
Acele o Resûlün yanına koştu hemen.

Kalabalık içinde, yükselterek sesini.
Şöyle tasdîk eyledi mi'râc mûcizesini:

(Mi'râcınız mübârek olsun yâ Resûlallah
Malım, canım, herşeyim fedâdır sana Vallah.

Sonsuz hamd ve şükürler olsun ki Rabbimize,
Her şeyden habersizken, tanıttı seni bize.

Yâ Resûlallah, senin, doğrudur her kelâmın.
İnandım mi'râcına, fedâdır sana canım.)

Kâfirler, bu sözleri işitip çok şaştılar,
Resûlü, mahcûb, hacîl etmeğe uğraştılar.

Dediler ki: **(Kudüs'e gidip geldim diyorsun,**
Göklere gittiğini iddiâ ediyorsun.

Peki söyle bakalım, mesccitte kaç pencere,
Ve kaç tâne kapı var, onu söyle bizlere.)

Allahın Sevgilisi, bunlara, birer birer,
Doğru cevâplarını ânında söylediler.

Bunları dinledikçe hazreti Ebû Bekir,
Derdi: (**Yâ Resûlallah, evet, aynen öyledir.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -1-

BİRİNCİ AKABE

Bi'setin onbirinci senesinde, o Server,
Kâ'bede, bir gurupla, karşılaşıverdiler.

Ve suâl ettiler ki: **(Sizler kimlerdensiniz?)**
Dediler: **(Medîne'den ve Hazrecîlerdeniz.)**

Bunlar, "**Altı kişi**"ydi, Resûlullah o zaman,
Onlar ile oturup, konuştu kısa bir an.

Kur'ânı kerîmden de okuyup birkaç âyet,
O "Altı Hazreçli"yi islâma etti dâvet.

Onlar, yehûdîlerden işitmişler idi ki:
“Yakında bir Peygamber gelecek elbette ki.”

Kendi aralarında konuşarak o sâat,
Dediler: **(O gelecek Peygamber işte bu zât.)**

Kelime-i şehâdet getirip sonra hemen,
Derhâl îmân ettiler, hepsi cân-ü gönülden.

Peygamber-i zîşândan alarak sonra izin,
Döndüler Medîne’ye, "**İslâm**"ı yaymak için.

Bu mes’ut “**Altı kişi**”, Medîneye gelerek,
Halkı, islâm dînine çağırdılar tek be tek.

Öyle ki, bu gayretler sonunda, Medînede,
Konuşulur olmuştu "**İslâmiyyet**" her evde.

Müslümân olmuşlardı tamâmen “**Hazrecî**”ler,
Ve hattâ “**Evs**”den dahî vardı îmân edenler.

“**Es’ad bin Zürâre**” ve oniki kişi daha,
Geldiler ertesi yıl, Hâc için Beytullaha.

O zamanlar Mekkede, çok gergin hava vardı,
Kâfirler, mü’minlere eziyet yaparlardı.

Sevgili Peygamberle, kim görüşseydi eğer,
Yapıyorlardı ona, çok fecî işkenceler.

Allahın Resûlüyle, onlar dahî gizlice,
Bir araya geldiler “**Akabe**”de bir gece.

Dediler ki: **(Biz sana, her husûsta teslîmiz,**
Her ne emir verirsen, yerine getiririz.)

Tam bağlılıklarını söyleyip Ona bizzât,
O gün, Resûlullahla, ettiler hepsi bî’at.

“**Es’ad bin Zürâre**”yi, Resûlullah, hepsine,
Emîr yapıp, gönderdi Medîne beldesine.

Bu oniki bahtiyâr, Medîneye gelerek,
Halka, "**İslâmiyyet**"i anlattılar gezerek.

Bu hâlis mü’minlerin yaptığı bu dâvetle,
Yayıldı islâmiyyet Medînede sür’atle.

Önceden düşman iken, "**Evs**" ile "**Hazrecî**"ler,
Müslümân olur olmaz, oldular hep “Can ciğer”.

"**İslâm**"ı daha iyi öğrenmek için dahî,
Muallim istediler. Resûlden bizâtihî.

Sahâbeden "**Mus'ab bin Umeyr**" adında bir zât,
Vardı ki, Resûlullah gönderdi onu bizzât.

Gitti "**Hazreti Mus'ab**" Medîne beldesine,
"Es'ad bin Zürâre"nin yerleşti hânesine.

Onun ile birlikte, ev be ev dolaştılar,
"**Resûl'ün sevgisi**"ni halka aşıladılar.

Hattâ Resûlullahı, düşmanların şerrinden,
Koruyacaklarına, söz aldılar hepsinden.

Böylece, Resûl ile yapılacak bî'ata,
Zemin hazırladılar çalışarak âdetâ.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -2-

GÜLER YÜZ, TATLI DİL

Dîni öğretmek için Medîneli mü'minler,
Hazreti Peygamberden "**Muallim**" istediler.

İşte bu maksat ile, Allahın Peygamberi,
Gönderdi Medîneye "**Mus'ab ibni Umeyr**"i.

"Mus'ab", bu emir ile oraya geldiğinde,
"**Es'ad bin Zürâre**"nin sâkin oldu evinde.

Bu evi, kendisine edinip bir "Merkez üs",
"**İslâm**"ı yaymak için çalıştı gece gündüz.

Müsâit kimseleri, o eve getirerek,
İslâmı anlatırdı güler yüz göstererek.

Ev, âdetâ bir "Dergâh" gibi çalışıyordu,
O eve kim girerse, "**Îmânlı**" çıkıyordu.

Bir reîsi vardı ki, lâkin o kabîlenin,
Îmân ile müşerref olmamıştı o hemîn.

Bu, "**Sa'd bin Mu'âz**" ki, vâkıf oldu bu işe,
Mâni olmak istedi bu hayırlı gidişe.

Lâkin ev sâhibiyle akrabâ olduğundan,
Bir şey diyemiyordu kendisine doğrudan.

Bu maksatla dedi ki "Üseyyid bin Hudayr"e,
(Mâni ol git şu evde, Mus'ab ibni Umeyr'e.

Mekkeden, şehrimize ne için gelmiş o zât?
Onu görüp, hâline vâkıf ol gidip bizzât.

Es'ad, teyzemin oğlu olmasaydı eğer ki,
Sana hiç söylemezdim bu işi elbette ki.)

"**Üseyyid**", mızrağını alarak çıktı evden,
"**Mus'ab**"ın bulunduğu o eve vardı hemen.

Konuşmağa başladı girer girmez hiddetle,
Dedi ki: **(Niçin geldin buraya, ne niyetle?**

Yalan şeyler söyleyip, halkı aldatıyorsun,
Bilinmiyen bir dîne onları sokuyorsun.

Olmak istemiyorsan eğer ki hayâtından,
Acele ayrılıp git bizim vatanımızdan.)

"**Mus'ab**", yumuşaklıkla eyledi ki şöyle arz:
(Safâ geldin, hele gel, şuraya otur biraz.

Önce bizi dinleyip, vâkıf ol gâyemize,
Beğenirsen kabûl et, mâni ol yoksa bize.)

Onun bu nâzikâne ve yumuşak hâlini,
Görmek, yumuşatmıştı "**Üseyyid**"in kalbini.

"**Doğru söyledin**" deyip, mızrağını, bu kere,
Saplıyarak, oturdu gösterdiği bir yere.

"**Mus'ab**", güler yüz ile bir güzel sohbet etti,
Anlattı tatlı tatlı ona islâmiyyeti.

Kur'ânı kerîmden de okudu birkaç âyet,
"**Üseyyid**" dinleyince, duygulandı begâyet.

"**Bunlar, ne güzel şeyler**" dedi kendi kendine,
Sordu: **(Ne yapmak lâzım, girmek için bu dîne?)**

"**Mus'ab**"ın dediğini, o da tekrâr ederek,
Îmân etti orada, şehâdet getirerek.

Ve dedi ki: **(Bu yerde, var ki Sa'd bin Mu'âz,**
O îmân eder ise, îmân eder cümle nâs.)

Sonra, huzûr içinde ayrılarak o evden,

“**Sa’d ibni Mu'âz**”ın yanına geldi hemen.

“**Sa’d**”, onu uzaktan görür görmez dedi ki:
(Değişik geldi bana Üseyyid'in sîreti.

Ve size, yemîn ile söylerim ki ben kezâ,
O, gittiği yüz ile gelmiyor yanımıza.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Hicret-i Peygamberî) -3-

SÜRÛR SENESİ

“**Üsseyyid**”e sordu ki “**Sa’d bin Mu'âz**” hemen:
(O Mekkeli adamı kovdun mu o hâneden?)

O dedi ki: **(Ey Sa’d, gittim onun yanına,**
Sözlerini dinleyip, çok hayrân oldum ona.

Bana, öyle hoş şeyler okudu ki yâ Sa’d,
Onların te'îriyle bir hoş oldum o sâat.)

O dedi ki: (Ne için gitmiştin o eve sen?
Dönüp geldin geriye, hiçbir şey hâlletmeden.

Bâri ben gideyim de, hâlledeyim bu işi,
Acele bu diyârı terk eylesin o kişi.)

Bir hışımla kalkarak, vardı hemen o eve,
Girerek, çok hiddetle başladı söylenmeğe.

Ve “Hazreti Mus’ab”a dedi ki: **(Az bana bak,**
Bu diyârdan çekil git, yoksa fenâ olacak.)

Lâkin “Mus’ab bin Umeyr”, onu, güler yüz ile,
Karşılayıp dedi ki: **(Sâkin ol, otur hele.)**

Gâyet nâzik olarak dedi: **(Ey ibni Mu'âz!**
İstersen, gâyemizi eyliyeyim sana arz.

Sözlerimiz, hoşuna gider ise, ne âlâ,
Aksi hâlde, bu yeri terk ederiz, pek âlâ.)

Bu yumuşak sözleri, sâkinleştirdi Sa’di,
Dedi: (Ne okuyorsan, bana da oku haydi.)

“**Mus’ab**”, islâmiyyeti anlattı ona önce,
“**Sa’d**” da çok duygulandı, Mus’abı dinleyince.

Kalbinde, tatlı tatlı bir şeyler oluyordu,

Sanki temiz bir şeyle, kalbi yıkanıyordu.

Sonra "**Kur'ân**" okudu, "Mus'ab" tatlı sesiyle,
Kendinden geçiyordu, o bunun te'sîriyle.

Okuması bitince, dedi ki ona ilkin:
(Ne yapmam gerekiyor îmâna gelmek için?)

Kelime-i tevhîdi öğrendi sevinerek,
O da îmân eyledi, şehâdet söyliyerek.

Artık Onun kalbini, sardı bir neş'e, sevinç,
Bu huzûrla, yerinde duramıyor idi hiç.

Derhâl koştu evine ve aldı abdestini,
Topladı etrâfına cümle kabîlesini.

"**Üseyyid bin Hudayr**"ı dahî alıp yanına,
Şöyle hitâb eyledi Eşhel oğullarına:

(Nasıl biliyorsunuz beni siz ey insanlar?)
Onlar, hep bir ağızdan şöyle cevâbladılar:

Dediler: (Elbette sen, bizim reîsimizsin,
Canımızı istesen, veririz senin için.

Bize ne emredersen, getiririz yerine,
Sana mutlak tâbiyiz, muntazırız emrine.)

Dedi ki: **(Öyle ise, olsun ki haberiniz,**
Ben şimdi müslümânım, siz de îmân ediniz.

Îmân etmez iseniz eğer ki tek Allaha,
Hiç görüşmiyeceğim sizin ile bir daha.)

O böyle söyleyince, bilcümle kabîlesi,
Hiç îtiraz etmeden, îmâna geldi hepsi.

Kırdılar putlarını, hem kendi elleriyle,
Çınladı yer gök o gün "**Tekbîr**" sedâlarıyle.

Bu hâdiseden sonra. cümle Medîneliler,
"**Evs**" ve "**Hazrec**", tamâmen hep îmâna geldiler.

Buna, Resûlullah da pek çok sevindiğinden,
"**Sürûr senesi**" dendi bu seneye bu yüzden.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -4-

İKİNCİ AKABE BÎ'ATİ

"**Onüç yıl**" geçmişti ki, bi'setten îtibâren,
Müşriklerin o zulmü sürüyor idi aynen.

Hattâ işkenceleri, son haddine varmıştı,
Öyle ki, dayanılmaz bir hâle ulaşmıştı.

Ve lâkin Medîne'de, "**Es'ad ibni Zürâre**",
Ve "**Mus'ab bin Umeyr**" in üstün gayretleriyle,

İslâmla şereflendi, Evs ile Hazrecîler,
O îmânla, huzûr ve sevinç içindeydiler.

Mekke'de ezâ gören cümle müslümânlara,
Kucaklarını açmış, beklerlerdi o ara.

En büyük arzûları şu idi ki: **"O Server,
Hicretle, Medîneye teşrîf ediverseler."**

Hepsi, mal ve canını, Onun için rûz-ü şeb,
Fedâ edeceğine söz vermişler idi hep.

Nihâyet "Hac mevsimi" gelmiş idi o sene,
Onların bu aşkları, çıkmıştı zirvesine.

"Mus'ab bin Umeyr" ile birlikte hem o zaman,
"**Yetmişüç erkek**" ile "**İki kadın**" müslümân,

Medîneden Mekkeye gelip Hac eylediler,
Resûl'le, Akabe'de bir araya geldiler.

Görüşüp konuşarak, o Server'e, ayrıca,
"**Hicret etmeleri**"ni ettiler arz ve ricâ.

Peygamberin amcası, "**Hazreti Abbâs**" dahî,
Hazır bulunuyordu orada bizâtihî.

Dedi: (Bu, biliniz ki, kardeşimin oğludur,
İnsanlardan en fazla seviğim kişi Odur.

Siz Onu tasdîk edip, hem tâbi olduysanız,
Ve alıp götürmeğe, kat'î karârlıysanız,

Beni tatmîn edecek "**Söz**" vermeniz lâzımdır,
Zîra O, biliniz ki, bizim evlâdımızdır.

Şimdi siz, şu husûsu düşününüz iyice:
Arab kabîleleri size hücûm edince,

Onlarla savaşacak güce sâhip misiniz?
Eğer sâhip iseniz, bu işe girişiniz.

Bunu siz, aranızda konuşunuz iyice,
Ayrılığa düşmeyin, sonra zora gelince.

Onu, tam lâyıkıyle koruyacak iseniz,
Ne âlâ, yanınızda götürün, yoktur beis.

Yok, oraya gidince, Onu yalnız başına,
Bırakacak iseniz, götürmeyin boşuna.)

Onun sözü bitince, "**Es'ad ibni Zürâre**",
Resûl'den izin alıp, başladı şu sözlere:

(Yâ Resûlallah bizler, kalbimizle büsbütün,
Îmân edip hem size tâbi olduk topyekün.

Sizin emriniz ile, bütün akrabâlardan,
Alâkamızı kesip, uzaklaştık onlardan.

Size kucak açmakta, olduk bütün ve birlik,
Bu şerefli görevi, vâcib ve lâzım bildik.

Kendi çocuğumuzu nasıl koruyor isek,
Sizi dahî öylece koruruz, bu bir gerçek.

Ve sizi, kanımızın son damlasına kadar,
Koruyacağımıza yemînle verdik karâr.

Bu bâbta, aramızda tâm mutâbakat vardır,
Dilimiz ne söylerse, kalbimiz de aynıdır.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -5-

HEPSİ BÎ'AT ETTİLER

"**Es'ad bin Zürâre**"nin konuşmasından sonra,
"Abdullah bin Ubâde" hitâb etti onlara.

Dedi: **(Ey Hazreçliler, Resûl'ü, ne için siz,**
Kabûl ettiğinizi iyi bilir misiniz?)

Onlar, (**Evet biliriz**) cevâbını verdiler,
O, sözüne devâmla dedi: (Ey Hazreçliler!

Sizler Onu hem sulhta, hem savaş zamanında,
Koruyacak mısınız her tehlike ânında?

Mallarınız zarara girse de tam olarak,
Ve akrabâlarınız olsa da cümle helâk.

"**Sevgili Peygamber**"i, eğer ki yardımcısız,
Bırakacak iseniz, şimdiden bırakınız.

Böyle yapar iseniz, biliniz ki elbette,
Helâke uğrarsınız, dünyâ ve âhirette.

Eğer Onun uğrunda, gitse de mallarınız,
Ve öldürülseler de, cümle yakınlarınız,

Eğer bütün bunları, Ona fedâ etmeği,
Aklınız kesiyorsa, düşünün götürmeği.

Böyle yapar iseniz, dünyâ ve âhirette,
Bu, daha hayırlıdır sizin için elbette.)

O böyle söyleyince, bilcümle Hazreçliler,
Hepsi de, ittifakla onu tasdîk ettiler.

Dediler ki: **(Vallahi, biz Peygamberimizi,**
Hiç yalnız bırakmayız, öldürseler de bizi.

Mal ve can bakımından, olsak da hayli mağdûr,
Ondan ayrılamayız, ölmek var, dönmek yoktur.)

Bu sözleri, cümlesi kabûl etti gönülden,
Allahın Resûlüne söz verdiler o günden.

Ve "**Es'ad bin Zürâre**" dedi ki ilk olarak:
(Ben, Allah ve Resûle söz veririm ki mutlak,

Onu koruyacağım her zaman mal ve canla,
Ve bî'at ediyorum Peygamber-i zîşânla.)

Müsâfeha eyledi o böyle söyliyerek,
Sonra diğerleri de, bî'at etti tek be tek.

Resûlullah uğrunda, böylece o gün onlar,
Hepsi, mal ve canını, hep ortaya koydular.

İki de "**Kadın**" vardı aralarında, fakat,
Onlar ile, sâdece "**Söz ile**" oldu bî'at.

Resûlullah onlardan, söz aldı ki bir daha:
(Bir şeyi şerîk, ortak koşmayınız Allaha.

Hiç hırsızlık ve zinâ, iftirâ etmeyiniz,
Kız çocuklarınızı, aslâ öldürmeyiniz.

Yalan söylemeyin ki, kerîhtir bu da gâyet,
Ve hayırlı işlere, etmeyin muhâlefet.)

Onlar, Resûlullah'la ederken o gün bî'at,
Akabe tepesinden, geldi şöyle bir feryât:

(Ey Kureyş, Muhammed ve Medîneli mü'minler,
Sizinle savaş için, ittifaka girdiler.)

Resûlullah buyurdu: **(Duyduğunuz bu feryât,**
Akabe şeytanıdır, eylemeyin iltifât.)

Sonra o mü'minlere, bunu müteâkiben,
Buyurdu: **(Yerinize dönünüz şimdi hemen.)**

Medîneden Resûl'ün yanına gelmek ile,
Onlar, "**Muhâcirîn**"den oldular böylelikle.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -6-

HİCRET BAŞLIYOR

Mü'minler, bu "**İkinci Akabe**" bî'atiyle,
Sığınacak bir ülke bulmuştu böylelikle.

Lâkin bunu duyunca, o Mekkeli müşrikler,
Onlara işkenceyi, çok şiddetlendirdiler.

Öyle ki, mü'minlere, Mekkede hayât sürmek,
Tahammülü imkânsız bir hâl aldı giderek.

Huzûrlarına gidip "**Allahın Habîbi**"nin,
Müsâde istediler, Mekkeden göçmek için.

O günlerde idi ki, bir ara Resûlullah,
Eshâbının yanına teşrîf etti bir sabah.

Buyurdu: **(Ey eshâbım, bana, hicret yeriniz,**
Bildirildi ki, o yer "Medîne**"dir biliniz.**

Oraya hicret edin Allahın izni ile,
Birleşin, gidip diğer din kardeşlerinizle.

Rabbimiz kardeş yaptı, size o mü'minleri,
Huzûr bulacağınız yurt kıldı hem o yeri.)

Resûl'ün izni ile, artık o memlekete,
Mü'minler, bölük bölük başladılar "**Hicret**"e.

Îtinâ ederlerdi ve lâkin onlar şuna:
Ki, Mekkeli müşrikler varmasınlar farkına.

Dikkat çekmemek için, geceleri, sessizce,
Küçük kâfilelerle giderlerdi gizlice.

Neden sonra, bu işi anlayıp o müşrikler,
Mâni olmak üzere, saldırıya geçtiler.

Görebildiklerini çevirip yollarından,
Döverek, sonra hapse atarlardı ardından.

Buna rağmen mü'minler, katlanıp hep bunlara,
Düştüler "**Hicret**" için, bölük bölük yollara.

Lâkin "**Hazreti Ömer**", kılıcını kuşanıp,
Yanına, oklarını ve mızrağını alıp,

Müşriklerin önünde yürüdü Beytullaha,
Öylece tavâf etti "**Kâ'be**"yi yedi defâ.

Sonra o müşriklere seslendi gür sesiyle,
Dedi: **(İşte, dînimi korumak gâyesiyle,**

Ben de, Allah yolunda muhâcir oluyorum,
Ve bilin ki, Medîne yurduna gidiyorum.

Evet, karısını dul, çocuklarını yetîm,
Bırakmak istiyorsa aranızda eğer kim,

Ve bana mâni olmak istiyorsa kim eğer,
Şu vâdinin ardında, önüme çıksın o er.)

Ve "**Yirmi müslümân**"ı alıp sonra yanına,
Gittiler güpe gündüz Medîne yollarına.

"**Ömer ibnil Hattâb**"tan korkularından onlar,
Bu giden kâfileye, hiç dokunamadılar.

Göçün, ardı arkası artık kesilmiyordu,
Sahâbe, akın akın hep hicret ediyordu.

"**Ebû Bekr-i Sıddîk**" da, bu ara hicret için,
Gelip, talep edince Resûl'den bir gün izin,

Buyurdu ki: **(Sabreyle, bana dahî Rabbimiz,**
İzin verir, hicrete, seninle gideriz biz.)

O, şaşkınlık içinde eyledi hemen suâl,

Dedi: **(Yâ Resûlallah, var mı böyle ihtimâl?)**

Allahın Sevgilisi, buyurdu: **(Vardır, evet)**
Hazreti Ebû Bekir, sevindi buna gâyet.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -7-

ONU GÖREMEDİLER

Resûl'ün izni ile, mü'minler hepsi hemen,
"**Hicret**"le, Medîneye ulaştılar tamâmen.

Mekkede kaldı yalnız, o "**Resûl-i müctebâ**",
"**Hazreti Ebû Bekir**" ve "**Aliyyül Mürtezâ**".

Bir de, fakîr ve hasta, ihtiyâr bî çâreler,
Ve bir de, müşriklerin hapsettiği kimseler.

Lâkin Medîneliler, muhâcirleri bir bir,
Çok iyi karşılayıp ettiler hep misâfir.

"**Muhâcirîn**" ve "**Ensâr**", birleşerek velhâsıl,
Arada, çok kuvvetli bir birlik oldu hâsıl.

Bir telâşa kapıldı bunu duyan müşrikler,
Dediler: (Muhammed de, oraya hicret eder.

Ve bir "**İslâm devleti**" kurulursa oraya,)
Bunu görüşmek için, geldiler bir araya.

İhtiyâr kılığına girerek "**Şeytân**" dahî,
Bu fesat gürûhuna katıldı bizâtihî.

Çok çeşitli teklîfler oldu ise de, yine,
İltifât olunmadı ve lâkin hiçbirine.

Şeytân, konuşmalara, en sonra olup dâhil,
Dedi**: (Bu teklîflerin hiçbiri çâre değil.**

Çünki güler yüz ile, tatlı dil var ki Onda,
Aldığınız her tedbîr, bozulur en sonunda.)

Ebû Cehil dedi ki: **(Öyle ise biz hemen,**
Birer kişi seçelim, her bir kabîlemizden.

Bir gece, Muhammedin hânesini sarsınlar,
Kılıç vurup, kanını yerlere akıtsınlar.

Hem kimin öldürdüğü karışır bu sebepten,

O ölünce, biz dahî kurtuluruz bu dertten.)

“**Şeytân**” bunu beğenip, mesrûr oldu gâyetle,
Hemen teşvîk eyledi bu fikri harâretle.

Bu hazırlıkta iken müşiklerin herbiri,
Hak teâlâ, Resûl’e gönderdi “**Hicret**” emri.

Cebrâil, olanları haber verdi ânında,
Dedi ki: (**Yatmıyasın bu gece yatağında.)**

Resûlullah, hazreti Alîye geldi hemen,
Buyurdu ki: **(Yâ Ali, hicret edeceğim ben.**

Rabbimizin emriyle, yat uyu yatağımda,
Örtüver üzerine, şu benim hırkamı da.

Halkın bana verdiği şu emânetlerini,
Yârın, sâhiplerine teslîm et herbirini.

Kavî tut hâtırını, endîşe etme zinhâr,
Zîra sana onlardan, aslâ gelmez bir zarar.)

Sardı gece kâfirler, o Resûl'ün evini,
Gâye, “**Öldürmek**” idi Allahın Habîbini.

Resûlullah, “**Yâsin-i şerîf**”i okuyarak,
Ve bir avuç toprağı, kâfirlere saçarak,

Çıktı gece evinden, izzet ve seâdetle,
Geçti aralarından, sıhhat ve selâmetle.

O an bir "**Uyku**" sardı, küffârın herbirini,
Aslâ göremediler, Resûl’ün gittiğini.

O topraktan, her kime isâbet etti ise,
“**Bedir**”de öldürüldü müşriklerden o kimse.

Resûlullah, geçerek küffârın önlerinden,
Hazreti “**Ebû Bekr**”in evine geldi hemen.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Hicret-i Peygamberî) -8-

BULANA YÜZ DEVE

Yattı “**Hazreti Alî**” Resûl’ün yatağına,
Fedâya hazır idi nefsini her an Ona.

Hazreti “**Cebrâil**”le “**Mîkâil**”e, o zaman,

Şöyle bir emir geldi Hak teâlâ katından:

(Bu gece, arslanımın yanında bulununuz,
Onu, düşmanlarının şerrinden koruyunuz.)

Geldi “**Cibrîl-i emîn**”, durdu başı ucunda,
Bekledi “**Mîkâil**” de gelip ayak ucunda.

Resûl'ün çıkmasını beklerken gece küffâr,
Biri gelip sordu ki: **(Burda ne işiniz var?)**

Dediler: **(Muhammed’i bekliyoruz şimdi biz,**
Çıkar çıkmaz saldırıp, hemen öldüreceğiz.)

Dedi: **(O, çoktan çıktı, yemîn ederim size,**
Ve bir avuç toprağı saçtı üzerinize.)

Kâfirler, başlarına götürüp ellerini,
Buldular o saçılan toprağın eserini.

Hemen hücûm ettiler o hâneye ânında,
Gördüler, “**Alî**” yatar Resûlün yatağında.

Ondan, Resûlullahı hemen suâl ettiler,
(**Bilmiyorum**) deyince, dönüp geri gittiler.

Zîra çekinirlerdi Aliyyül Mürtezâdan,
Korktular bunun için, fazla bir şey sormaktan.

“**Hazreti Ebû Bekr**”in evine gidip küffâr,
Kapıyı, hızlı hızlı çalmağa başladılar.

Kızı “**Hazreti Esmâ**”, kapıya çıktı derhâl,
Onlar, Resûlullahı ettiler ondan suâl.

O cevâb vermeyince, dövdüler fenâ hâlde,
Ve dediler: **(Etrâfa dağılalım o hâlde.)**

Resûl’ü bulmak için, Mekke’de dört döndüler,
Lâkin bulamayınca, hep çılgına döndüler.

Velhâsıl Resûlullah, hazreti Ebû Bekr’e,
Gelip "**Hicret emri**"ni, Ona dedi ilk kere.

Buyurdu: **(Yâ Ebâ Bekr, bana da hicret için,**
Rabbimiz tarafından verildi bugün izin.)

O suâl eyledi ki Resûl-i müctebâya:
(Ben de berâber miyim sizin ile acabâ?)

Resûlullah, cevâben buyurdular ki: **(Evet.)**
Hazreti Ebû Bekir sevindi buna gâyet.

Ve hattâ bu sevinci, oldu ki öyle içten,
Ağlayıp, gözlerinden yaş aktı bu sevinçten.

Dedi: (**Yâ Resûlallah, hazır develerimiz,**
Siz istediğinizi, lütfen kabûl ediniz.)

Buyurdu: (**Arzû etmem hediyeyi bu sâat,**
Develerden birini, bahâsıyla bana sat.)

Hazreti Ebû Bekir, bu kesin arzû ile,
Develerden birini, satıverdi Resûle.

Kılavuzluk için de "**Abdullah bin Ureykıt**",
Adındaki birini, gidip buldu o vakit.

Dedi: **(Bu develeri, al, fakat üç gün sonra,**
Getir Sevr dağındaki falanca mağaraya.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hicret-i Peygamberî) -9-

KORKMA YÂ EBÂ BEKİR !

Safer yirmiyedisi ve Perşembe günlerden,
Peygamber Efendimiz, Ebû Bekir'le hemen,

Yanlarına bir miktâr yiyecek de alarak,
Başladılar "**Hicret**"e, o evden ayrılarak.

Bilmemesi için de, bunu o müşriklerin,
Arka penceresinden atladılar o evin.

Belli olmasın diye, hem de ayak izleri,
Parmakları ucuna basarak giderlerdi.

"**Hazreti Ebû Bekir**", Resûl'ün çevresinde,
Dönerek gidiyordu korku içerisinde.

Bâzan sağda, bâzan da solunda yürüyordu,
Resûl'ün etrâfında pervâne dönüyordu.

Allahın evgilisi, sordu: **(Yâ Ebâ Bekir!**
Bu minvâl yürümende, acabâ hikmet nedir?

Sebep ne ki, bir sağdan, bir soldan yürüyorsun,
Bir ileri, bir geri, yer değiştiriyorsun?)

Dedi: (Yâ Resûlallah, korkarım ki sizlere,
Herhangi bir cihetten bir zarar gelir diye.

Onun için bir sağdan, bir soldan yürüyorum,
Bir zarar gelecekse, bana gelsin diyorum.)

Buyurdu ki**: (Üzülme, Rabbimiz bizimledir,
Bize zarar yapmağa olamazlar muktedir.)**

Nihâyet mağaraya vardılar selâmetle,
Ve lâkin Resûlullah, yorulmuştu gâyetle.

Na'linleri dar olup, yolda parçalandı hep,
Mübârek ayakları, kanadı bundan sebep.

Yürüyecek mecâli kalmamıştı velhâsıl,
Güçlükle mağaraya oldular gece vâsıl.

Mağara kapısına gelince en nihâyet,
Sıddîk arz eyledi ki: **(Bana müsâade et.**

**Gireyim sizden önce, akrep, yılan olmasın,
Haşerâtın zararı sizlere dokunmasın.)**

Sonra girdi içeri Resûl izin verince,
İçerde, sağlı sollu "**Delikler**" gördü nice.

Acele gömleğini yırtıp parçalıyarak,
Tıkadı delikleri, "**bir tâne**" kaldı ancak.

Çıplak ökçesini de, koyarak o deliğe,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, buyurun içeriye.)**

Allahın Sevgilisi, "**Besmele**" okuyarak,
Teşrîf etti içeri, gâyet yorgun olarak.

Ve mübârek başını, Sıddîk'ın kucağına,
Koyup uyuyuverdi, fazla yorgun olunca.

O sırada Sıddîk'ın ayağını koyduğu,
Delikteki "**bir yılan**" ısırdı birden onu.

Canı yandı ise de bu acıdan be gâyet,
"**Resûl uyanır**" diye, etmedi hiç hareket.

Lâkin göz yaşlarına mâni olamamıştı,
Ve Resûlün yüzüne, "**bir damla**" damlamıştı.

Resûlullah uyanıp, suâl etti hemence:
(Yâ Ebâ bekr kardeşim, ne oldu biraz önce?)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, delikteki bir yılan,
Isırdı ayağımı, yaş geldi acısından.)**

Mübârek tükürüğünü sürdü Resûl yaraya,
Ânında iyi olup, kavuştu tâm şifâya.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -10-

BİZ DE SANA ÂŞIĞIZ

"**Hazreti Sıddîk**" ile, o gece "**Resûlullah**",
Karanlık mağarada ettiler o gün sabâh.

Resûlullah, Sıddîk'ı gördü sabâh gömleksiz,
Hemen suâl etti ki: (**Nerede gömleğiniz?**)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, gördüm ki mağarada,
Akrepler ve yılanlar geziyordu ortada.**

**Beni görüp, kaçtılar hepsi deliklerine,
Gömleğimi yırtarak, tıkadım herbirine.)**

Allahın Sevgilisi, bunu Ondan dinledi,
Ellerini kaldırıp, Ona duâ eyledi.

Sıddîk'ın ayağını ısırınca o yılan,
Resûlullah buyurdu: (**Ayağını çek ordan.)**

Hazreti Ebû Bekir, çekince ayağını,
Hemen delik ağzında, gördüler "**O yılan**"ı.

Koca bir yılan idi, çok heybetli ve iri,
Azarladı yılanı Allahın Peygamberi:

**(Ey yılan, korkmaz mısın âlemlerin Rabbinden?
Hem de utanmaz mısın Oun Peygamberinden?**

**Eziyyet ediyorsun benim arkadaşıma,
Izdırap veriyorsun, bu yâr ve yoldaşıma.)**

Yılan, dile geldi ve dedi: (Yâ Resûlallah,
Sen, bütün varlıkların Peygamberisin Vallah.

Sana âşık olanlar, değil yalnız insanlar,
Âşıktır sana kuşlar, karıncalar, yılanlar.

Önceden biliyordum ben geleceğinizi,
Ve en büyük arzûm da, "**Görmek**"ti bir an sizi.

Bu sıkıntılı yerde, gece gündüz demedim,
Senelerdir, sabırla yolunuzu bekledim.

Girdiniz "**Güneş**" gibi karanlık mağaraya,
Sıddîk mâni olunca, kalmadı bende hayâ.

Yüzünü görmek için, bu suçu işledim ben,
Özrümü kabûl edip, affedin beni lütfen.)

Resûl, kabûl buyurdu yılanın bu özrünü,
Sürdü hemen yaraya, mübârek tükrüğünü.

Hazreti Ebû Bekir, oldu hemen şifâyâb,
Kalmadı yarasında bir acı ve ızdırâb.

O ara müşrikler de, iz tâkip ede ede,
Gelip karâr kıldılar, mağaranın önünde.

Ve lâkin görür görmez, bir "**Örümcek ağı**"nı,
Ve bir "**Güvercin**"in de, hem yuva yaptığını,

Dediler: **(Eğer onlar girselerdi bu yere,
Ağ yırtılır, hem yuva bozulurdu bir kere.)**

Ve hemen iz sürücü "**Ebû Kürz**"e döndüler,
(Sen izleri böyle mi sürüyorsun?) dediler.

Dedi: (İzler geliyor işte bu mağaraya,
Ya yere girdi bunlar, ya uçtular havaya.)

Bir tânesi dedi ki: **(Öyle ise, biriniz,
Mağaranın içine girip göz gezdiriniz.)**

Bir başkası dedi ki: (Hadi gidin oradan,
Bu ağ belki örülmüş, tâ Muhammed doğmadan.)

Onlar, kapı önünde konuşurken bu minvâl,
Hazreti Ebû Bekir, endîşe etti derhâl.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, onlardan bir tânesi,
Eğilip bakmış olsa, burada görür bizi.)**

Resûlullah buyurdu: **(Korkma yâ Eba Bekir,
Korkma ki, Hak teâlâ bizimle berâberdir.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -11-

HİCRETE BAŞLADILAR

“**Resûl**” ile, hazreti “**Ebû Bekir**”, orada,
Üç gündüz ve üç gece kaldılar mağarada.

Hazreti Ebû Bekr’in, “**Abullah**” adındaki,
Oğlu, gündüz Mekke’de ne oluyorsa vâki,

Ve küffârdan duyduğu haberleri, öylece,
Gelip, Resûlullaha bildirirdi her gece.

“**Âmir bin Füheyre**” de, gelerek geceleri,
“**Süt**” getirir ve hem de silerdi o izleri.

Dördüncü gün o Server, “**Kusvâ**” nâm devesine,
Binip, Ebû Bekr’i de bindirdi terkisine.

Öbür deveye ise, “**Abdullah bin Ureykıt**”,
Ve “**Âmir bin Füheyre**” bindi ki, tam o vakit,

Mahzûnluk çöktü birden o Server’in gönlüne,
Çevirdi devesini Beytullahın yönüne.

Buyurdu ki**: (Ey Mekke, Vallahi sen Allahın,
Katında, en hayırlı bir yer ve bir vatansın.**

**Bana, senden hayırlı yurt yok sana kıyasla,
Çıkarılmasa idim, çıkmazdım senden aslâ.**

**Kavmim, beni zor ile çıkarmasaydı eğer,
Vallahi senden gayri, tutmazdım bir yurt ve yer.)**

O an Cibrîl-i emîn, Sevgili Peygambere,
Gelip suâl etti ki: **(Müştâk mısın bu yere?)**

Resûl, (**Evet**) deyince, getirdi ki bir âyet,
Allahın Sevgilisi mesrûr oldu be gâyet.

Hak teâlâ, Resûl’ü tesellî ediyordu,
Tekrâr döneceğini Ona müjdeliyordu.

“**Hicret**” için, sefere başladılar nihâyet,
Yolculuk, râhat sâkin geçiyordu be gâyet.

Müşrikler, didik didik Onu arıyorlardı,
Ve lâkin hiçbir yerde, hiç bulamıyorlardı.

Olamıyacaklardı onlar bunda muvaffak,
Zîra koruyor idi Resûl’ü cenâbı Hak.

Az sonra, “**Kubeyd**” denen bir mahale geldiler,

O yerde konaklayıp, istirâhat ettiler.

Orada, “**Ümmü Mâbed**” adında, çok akıllı,
Ve cömert bir hanımın, bir de çadırı vardı.

Peygamber Efendimiz, ücretini vererek,
Almak arzû ettiler ondan “**Hurma**” ve “**Ekmek**”.

Lâkin o, arz etti ki: **(Olsaydı keşke eğer,**
Parasız, ben sizlere çekerdim ziyâfetler.

Bir geçim sıkıntısı ve kıtlık var ki bizde,
Hiçbir şey bırakmadı mâlesef elimizde.)

Resûlullah, kenarda, gördü yatan bir “**Koyun**”,
Ve suâl eyledi ki: **(Var mıdır sütü bunun?)**

Dedi: **(Yoktur efendim, kaldı kemik ve deri,**
Hattâ mecâlsizlikten, sürüden kaldı geri.)

Resûl izin isteyip, sağdı onu eliyle,
Kap isteyip, süt ile doldurdu tamâmiyle.

Önce “**Ümmü Mâbed**”e, bir tas'la etti ikrâm,
Sonra, diğerleri de içti ve doydular tam.

Kendileri de içip, içtikleri süt kadar,
Kadına para verip, oradan ayrıldılar.

Sonra Ümmü Mâbed’in beği geldi evine,
O sütleri görünce, sevinip dedi**: (Bu ne?)**

Dedi ki**: (Evimize, geldi bir mübârek zât,**
Onun bereketidir gördüğün bu süt bizzât.)

Biraz târif edince, dedi ki: **(Öyle ise,**
Kureyşin beklediği Peygamberdir o kimse.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Hicret-i Peygamberî) -12-

BİRDEN KUMA GÖMÜLDÜ

Hazreti “**Peygamber**”le, hazreti “**Ebû Bekr**”i,
Aslâ bulamayınca o Kureyş kâfirleri,

Çâresizlik içinde bir yerde toplandılar,
Görüşüp, bu husûsta yeni karâr aldılar.

Dediler ki: **(Onları kim nerede görürse,**

Ve hemen yakalayıp, âcilen öldürürse,

Yâhut esîr alırsa diri yakalıyarak,
Yüz deve alacaktır, o mükâfât olarak.)

“**Sürâka bin Mâlik**” de duydu bu “**Yüz deve**”yi,
Dedi ki: “Yüz deveye mâlik olmak ne iyi.”

O böyle düşünürken, biri itip kolundan,
Dedi ki: **(İki kişi, gider sâhil yolundan.**

Hâlen falan tepeye belki erişmişlerdir,
Zannederim gidenler, aranan kişilerdir.)

“**Sürâka**”, çok sevindi bunu öğrendiğine,
Lâkin sevindiğini belli etmedi yine.

Dedi ki: **(O gidenler, filân filândır bence,**
Zîra onlar, buradan geçmişlerdi az önce.)

Sebebi şu idi ki, böyle söylemesinin,
Va’d edilen "**Yüz deve**", olsun hep kendisinin.

Bindi hemen atına, bir anda uzaklaştı,
Az sonra, “**Resûl**” ile “**Ebû Bekr**”e yaklaştı.

Hücûm edecekti ki arkadan o Server’e,
Atı tökezlenerek, âniden düştü yere.

“**Yüz deve**”nin hırsıyla, tekrâr bindi atına,
Bundan ibret almayı getirmedi aklına.

Yaklaştı tekrâr yine, "**Sıddîk**"la "**Peygamber**"e,
Bu hâl, çok korku verdi, hazreti Ebû Bekr’e.

Allahın Sevgilisi, sordu: **(Yâ Ebâ Bekir,**
Görürüm üzülürsün, acabâ sebep nedir?)

Dedi: (Yâ Resûlallah, düşman geldi arkadan,
Korkarım hazretine bir zarar gelir ondan.)

Buyurdu ki: **(Düşmandan korkma yâ Ebâ Bekir,**
Zîra dost, her sâniye bizimle berâberdir.)

Sonra duâ buyurdu: **(Yâ İlâhel âlemîn,**
Sürâka’nın şerrinden, sen bizi eyle emîn.)

O anda “**Sürâka**” da yaklaşmıştı ki, birden,
Atının ayakları, kuma battı âniden.

O zaman vâkıf oldu işin hakîkatine,
Yalvardı can havliyle Allahın Habîbine.

Dedi: (**Şimdi inandım, sen elbet Peygambersin,**
Beni bu kum içinden, sen kurtarabilirsin.)

O zaman Resûlullah eyledi şu duâyı:
(Yâ Rab, doğru diyorsa, halâs et Sürâka'yı.)

Bir anda kurtularak, çıktı kumun içinden,
Ve yanında ne varsa, Resûl'e verdi hemen.

Lâkin kabûl etmeyip, buyurdular ki ona:
(İhtiyâcım yok benim, senin bu mallarına.

İstediğim şudur ki, gizliyesin yerimi,
Kimseye demiyesin, bu yoldan gittiğimi.)

Sürâka "**Peki**" deyip, döndü hemen geriye,
Aynı yoldan giderken, rastladı çok kimseye.

Dedi ki: **(Buralarda, onları çok aradım,**
Nâm ve nişânlarının, izine rastlamadım.)

Onlar dahî: (**Sürâka doğru söylüyor**) diye,
Atlarını çevirip, dönerlerdi geriye.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hicret-i Peygamberî) -13-

HAZRETİ ALÎ'NİN HİCRETİ

"Hazreti Peygamber"le, "Ebû Bekir-i Sıddîk",
"Âmir bin Füheyre" ve "Abdullah bin Üreykıt",

Sekiz Rebî'ül evvel, Pazartesi gününde,
Oldular kuşluk vakti, sabah "**Kubâ köyü**"nde.

Resûlullah burada, "**İlk mescid**"i yaptılar,
Ve Kubâ vâdisinde, ilk Cum'ayı kıldılar.

(**Temeli, takvâ üzre kurulan mescit**) diye,
Hak teâlâ katından, geldi hem bir methiye.

Bu arada Mekkede, "**Alî bin Ebî Tâlip**",
O gün emânetlerle, Kâ'be yanına gelip,

Resûl'ün makâmına oturup nidâ etti:
(**Herkes, emânetini gelsin ve alsın**) dedi.

Artık Mekke şehrinde kalan eshâbı kirâm,
Hep “**hazreti Alî**”ye gelip sığındılar tâm.

Ve Mekkede kaldıkça Resûlullahın evi,
Mekân tuttu orada, yine hazreti Alî.

Resûl haber saldı ki hem hazreti Alî’ye:
(**Eşyâlarımı alıp, Medîne’ye gel**) diye.

Bu emri alır almaz hazreti Peygamberden,
Kureyş kâfirlerinin yanına geldi hemen.

Dedi ki: (**Medîneye gideceğim ben yârın,
Bir şey diyecekseniz, yârına bırakmayın.)**

Herbiri, başlarını aşağı indirdiler,
Korkudan bir kelime cevâp veremediler.

Lâkin "**hazreti Alî**", yükleyip eşyâları,
Giderken, karşısına çıktı Kureyş küffârı.

Dediler: (**Gidemezsin, geri dön yüklerinle,
Aksi hâlde hepimiz, cenk ederiz seninle.)**

Allah arslanı Alî, devesinden inerek,
Yürüdü üstlerine, hiddetle kükreyerek.

O anda, korku düştü kalplerine küffârın,
Allahın yardımıyla oldular darmadağın.

Yine "**hazreti Alî"**, binerek devesine,
Çıktı müteveccihen, Medîne beldesine.

Sonra çıktı yoluna “**Mikdâd**” adında biri,
Kılıcını çekerek dedi**: (Hemen dön geri.)**

İndi yine deveden, yürüdü üzerine,
Bir hamlede yıkarak, çıktı göğsü üstüne.

Hemence öldürmeyip, "**Îmân**"a etti dâvet,
O dahî kabûl edip, nasîb oldu hidâyet.

Hem "**Büyük bahadır**"ı oldu müslümânların,
Hem de, büyüklerinden oldu cümle eshâbın.

Sonra hazreti Alî, devâm etti sefere,
Ve nihâyet "**Kubâ**"da, yetişti o Server’e.

Şişmiş ayaklarından, kanlar akıyordu hep,
Ve hattâ varamadı huzûra bundan sebep.

O Server haber alıp, teşrîf etti yanına,
Hâline çok acıdı ve sarıldı boynuna.

Mübârek elleriyle, narin ayaklarını,
Okşayıp takdîr etti, bu fedâkârlığını.

Ellerini kaldırıp, bu amcazâdesine,
Çok duâlar eyledi, sonsuz seâdetine.

Bu fedâkârlığının üstüne, sonra hemen,
Bir âyet nâzil oldu, kendisini metheden.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hicret-i Peygamberî) -14-

GELİYORLAR ! GELİYORLAR !

"Allahın Sevgilisi", düşmanların şerrinden,
"**Hicret**" maksadı ile, çıktı Mekke şehrinden.

Medîneli mü'minler, duyunca bu haberi,
Sevinçle beklediler, Sevgili Peygamberi.

Zîra ziyâdesiyle özlemişlerdi Onu,
Büyük bir heyecânla, gözlediler yolunu.

"**Gözcü**"ler koydular ki, geleceği yollara,
Teşrîfini, ânında haber versin onlara.

Bütün Medîneliler, yaşlı genç, kadın erkek,
Gözlerini, ümitle çöl ufkuna dikerek,

Kızgın çölün, nasılsa "**Serin su**"ya hasreti,
Öylece beklediler onlar da o "**Hazret**"i.

Herbirinin kalbinde, şu arzû vardı ki tek:
"Acabâ Resûlullah ne gün teşrîf edecek?"

Büyük sabırsızlıkla beklerken böyle onlar,
Âniden, "**Geliyorlar!**" diye bir ses duydular.

O noktaya, dikkatle baktığında her biri,
Gördüler "**Sıddîk**" ile "**Hazreti Peygamber**"i.

"**Resûlullah göründü, işte geliyor!**" diye,
Büyük müjde, bir anda yayıldı Medîneye.

Dediler**: (Müjde müjde, Resûlullah geliyor,**
Sevinin ey insanlar, Habîbullah geliyor.

İşte, teşrîf ediyor sebeb-i necâtımız,
Sevinin, bayram yapın, geliyor baş tâcımız.)

Kadın erkek, yaşlı genç, sevindiler, coştular,
Karşılamak üzere, Ona doğru koştular.

O gün “**Tekbîr**” sesleri, çıkıyordu göklere,
Ve sevinç gözyaşları, akıyordu yerlere.

Benzeri görülmemiş “**Bayram**” yaşanıyordu,
Herkes, hep bir ağızdan, şunları söylüyordu:

(Seniyyetül vedâ’dan, ay doğdu üstümüze,
Bu, ne büyük bir devlet, hamd olsun Rabbimize.

Hoş geldin şehrimize, ey Allahın Habîbi,
Bize, daha sevinçli gün olmaz bunun gibi.)

O anda müslümânlar, merak ederdi ki hep:
“**Resûl, kimin evine teşrîf eder ki acep?”**

“**Kusvâ**”nın yularından, tutarak bir çokları,
Kendi hânelerine çağırırdı onları.

Resûlullah, bakarak onların ahvâline,
Buyurdu ki: **(Deveyi, koyun kendi hâline.**

Açın onun yolunu, zîra devem me’mûrdur,
Emrolunduğu yere gelince, kendi durur.)

Bıraktılar, hepsini bir merak sardı ancak,
Ki, **“Deve, hangi evin kapısında duracak?”**

Deve, “**Ebâ Eyyûb**”ün evi önüne kadar,
Yürüyüp, tâm o eve gelince kıldı karâr.

Hemen “**Hâlid ibni Zeyd Ebâ Eyyûb Ensârî**”,
Sevinç ve heyecânla koşuverdi ileri.

Allahın Resûlünün huzûruna gelerek,
Evini, eli ile Resûl’e göstererek,

Dedi ki: **(İşte evim, işte şu da kapısı,**
Buyur yâ Resûlallah, hazırdır her odası.)

Resûl’e mihmândârlık, ne seâdet, ne ni’met,
O gün, “**Ebâ Eyyûb**”e nasîb oldu bu devlet.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Medîne-i münevvere devri) -1-

SİZ YUKARI BUYURUN!

O Server, Medîneye teşrîf ettiklerinde,
Kaldılar “**Hâlid bin Zeyd Ensârî**”nin evinde.

Eve teşrîf edince ol Hüdânın Habîbi,
Bir neş’eye gark oldu bu tâlihli sahâbî.

Artık O, geceleri kılıcını alarak,
Muhâfızlık yapardı, etrâfı kollıyarak.

İki katlı bir evdi onların hâneleri,
“**Alt kat**”ı tercîh etti Allahın Peygamberi.

Lâkin hazreti Hâlid, değildi hiç müsterîh,
Ki, **“Niçin Resûlullah alt katı etti tercîh?”**

En son dayanamayıp, geldi huzûrlarına,
Dedi ki: (Anam babam, fedâ olsun yoluna.

Sizin aşağı katta ikâmet etmenize,
Gönlümüz râzı değil, ağır gelir bu bize.

Ne olur, bir üst kata, siz teşrîf buyurunuz,
Biz aşağı inelim, böyle râhat oluruz.)

Buyurdu ki: **(Yâ Hâlid, bundan olma muzdarip,
Bizim altta olmamız, daha uygun, münâsib.**

**Zîra ziyâretçiler gelir beni görmeğe,
Burası daha iyi onlarla görüşmeğe.)**

Hazreti Hâlid der ki: (Peygamber Efendimiz,
Böyle arzû edince, râzı olduk buna biz.

Bir “**Testi**”miz vardı ki, kırıldı düşüp birden,
İçindeki dolu su, yere aktı kâmilen.

Sular, aşağıya da sızar ve akar diye,
Biz, hanımla bir hayli kapıldık endîşeye.

Yok idi o zamanlar, pek maddî varlığımız,
“**Tek yorgan**”ımız vardı her gün kullandığımız.

Bastırdık hemen onu suların üzerine,
Ki, bir zarar vermesin, Allahın Resûlüne.

Biz evde yürürdük ki, gâyet yavaş olarak,
Bu yüzden dökülmesin aşağı toz ve toprak.)

Ve yine "**Eba Eyyûb**" anlatır ki: Bir kere,
Yemek götürmüş idim, hazreti Peygambere.

"**İki kişilik**" idi götürdüğüm o yemek,
Zîra "**Resûlulah**"la, "**Ebû Bekir**" vardı tek.

Bana buyurdular ki: **(Haber ver sahâbeye,
Ensârdan otuz kişi gelsin yemek yemeğe.)**

Ben şöyle düşünerek durakladım o ara:
"Getirdiğim bu yemek yeter mi ki onlara?"

Düşüncemi anlayıp, buyurdu ki **(Yâ Hâlid!
Ensârdan otuz kişi dâvet eyle, haydi git.)**

"**Peki yâ Resûlallah**" diyerek o Server'e,
Gittim ve "**Otuz kişi**" dâvet ettim yemeğe.

Onar onar oturup, bol bol yiyip doydular,
Yemekte bir azalma olmadı zerre kadar.

Sonra buyurdular ki: **(Yâ Hâlid, git de yine,
Altmış kişi dâvet et, yemek ziyâfetine.)**

Çağırdım, hepsi geldi, yediler o yemeği,
O "**Altmış kişi**"nin de doydular hepsi iyi.

Sonra üçüncü defâ buyurdu ki o Server:
(Yâ Hâlid, doksan kişi dâvet eyle bu sefer.)

Dâvet ettim, geldiler, yediler o yemekten,
O "**Doksan kişi**"nin de doydular hepsi hemen.

Misâfirler gidince, yemeğe ettim nazar,
Gördüm ki, bir azalma olmamış zerre kadar.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Medîne-i münevvere devri) -2-

EL ELE, GÖNÜL GÖNÜLE

Peygamber Efendimiz, gelince Medîneye,
Çok sıkı bir bağlılık husûle gelsin diye,

"**Muhâcir**" mü'minlerle, onlara yardım eden,
"**Ensâr**"ı, kardeş yaptı birbirlerine hemen.

Lâkin “**hazreti Alî**” kalınca en sonraya,
“Unutuldum” zannedip, geldi Resûlullaha.

Üzüntülü bir hâlde arzeyledi derdini,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, unuttunuz mu beni?)**

Buyurdu ki: **(Yâ Alî, unutmadım elbette,**
Sen, benim kardeşimsin dünyâ ve âhirette.)

Böylece, yurtlarını terk eden sahâbenin,
Mahzûnluğu, bir miktâr azalıp oldu teskîn.

Medînede yaşıyan o müslümânlar zîra,
Hepsi, bağırlarını açmışlardı onlara.

Onları evlerine misâfir etmişlerdi,
Ve her türlü yardımı esirgememişlerdi.

Her Medîneli eshâb, bağını, bahçesini,
İkiye ayırmıştı nesi varsa hepsini.

Onların yarısını, ayırıp kendisine,
Vermişti diğerini, muhâcir kardeşine.

Hem veriyor ve hem de, çok sevinç duyuyordu,
Bu, dünyâ târihinde ilk vâki oluyordu.

“Âdem Nebî”den beri, çok göçler oldu elbet,
Lâkin hiç olmamıştı böyle ulvî bir "**Hicret**".

Yâni birbirleriyle böyle sıkı kaynaşma,
Ve böyle muhabbetli ve candan kucaklaşma,

Ancak "**İslâm dîni**"nin getirdiği kardeşlik,
Rûhu ile dünyâda mümkün olmuş idi ilk.

Bu hâl, Resûlullahın bir kere sohbetiyle,
Elde ediliyordu, bir tek teveccühüyle.

O mübârek kalbinden fışkıran “**Nûrlar**”, hemen,
Eshâbın kalplerine akıyordu tamâmen.

O, deryâlar misâli “**Feyzler**”i, cümle eshâb,
Kalplerine akıtıp, olurlardı feyizyâb.

“**Ensâr**” ve “**Muhâcirîn**”, Resûlün etrâfında,
Gönül gönüle verip, toplandılar ânında.

"**Hicret**" hâdisesiyle müslümânlar nihâyet,
İlk adım atıyordu olmak için bir “**Devlet**”.

Lâkin Medînede de, vardı yine müşrikler,
Onlar, Resûlullaha gâyet düşman idiler.

Vaktâki mü'minlerin güzel anlaştığını,
Ve el ele vererek, sıkı kaynaştığını,

Görünce, çok korktular tehlikeyi sezerek,
Mekkeli müşrikler de, üzüldüler buna pek.

Hattâ Medînedeki müşriklere hitâben,
Çok tehdît mektûpları yazdılar şöyle hemen:

(Muhammedi, o yerden yurt dışı etmezseniz,
Veyâhut yakalayıp, hemen öldürmezseniz,

Gelir, biz öldürürüz bilcümle halkınızı,
Ve hizmetçi yaparız, hem kadınlarınızı.)

Medîneli müşrikler, korkup hemen ânında,
"**Abdullah bin Ubey**"in toplandılar yanında.

Tâlimâtına göre bu münâfık kişinin,
Anlaştılar, Resûl'e bir zarar yapmak için.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Medîne-i münevvere devri) -3-

MESCİD-İ NEBÎ

O Server, Medîneye hicret edip gelince,
Bir "**Mescit**" inşâsını arzû etti hemence.

Böyle düşünür iken, Cibrîl aleyhisselâm,
O Resûlün yanına geldi ve verdi selâm.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, emrediyor ki Rabbin,**
Taş ile kerpiçten bir, mescid inşâ edesin.)

Bu emr-i ilâhîyi alır almaz o Server,
Mescid için, bir "**Arsa**" düşündüler bu sefer.

"**Kusvâ**"nın ilk olarak çöktüğü o arsayı,
Hemen arzû ettiler gidip satın almayı.

Ve lâkin sâhipleri dediler ki: **(Onu biz,**
Satmak değil, hediye etmek arzû ederiz.)

Peygamber Efendimiz kabûl eylemediler,
Arsanın bedelini fazlasıyle verdiler.

Arsanın tesviyesi yapılırken bir yandan,
Döktüler kerpiçleri hemen öbür taraftan.

Temel atılmak için, gelindi bir araya,
“**İlk taş**”ı, Resûlullah koydular bu binâya.

Sonra buyurdular ki**: (Sen de yâ Ebâ Bekir!
Benimkinin yanına koymak için taş getir.)**

Hazreti Ömer’e de buyurdu ki: **(Yâ Ömer!
Sen de, onun yanına taş getir de koyuver.)**

Hazreti Osmân’ada buyurdu ki: **(Yâ Osmân!
Sen de, onun yanına taş getir de koy şu an.)**

Ve hazreti Alî’ye buyurdu ki: **(Yâ Alî!
Getir, Osmânınkinin yanına koy sen dahî.)**

Mescidin inşâsında, başta Fahr-i kâinât,
Bütün eshâbı kirâm çalıştı hepsi bizzât.

Resûlullah, sırtında kerpiç götürüyordu,
Eshâbından birisi, bu hâlde Onu gördü.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, müsâde ederseniz,
Onu ben taşıyayım, siz zahmet etmeyiniz.)**

Lâkin O buyurdu ki öyle diyen eshâba:
(Ben, sizden daha fazla muhtâcım bu sevâba.)

Mescidin inşâsında, daha fazla herkesten,
Peygamber Efenimiz çalıştı hakîkaten.

En ağır kayaları, hem de tek başlarına,
Alıp götürürlerdi ustaların yanına.

Eshâb böyle görünce Sevgili Peygamberi,
Daha büyük bir aşkla çalışırdı herbiri.

Hattâ “**Ammâr bin Yâser**”, herkes bir taşır iken,
Taşıyordu kendisi, iki kerpici birden.

Kerpicin birisini, Sevgili Peygamberin,
İkincisini ise, taşırdı kendi için.

Peygamber Efendimiz görünce onu böyle,
Sırtını okşıyarak mübârek elleriyle,

Şefkat ve muhabbetle buyurdu ki: **(Ey Ammâr!**

Herkes için bir ecir, sana iki ecir var.)

Yapılıp bitirildi mescit kısa zamanda,
Resûlullah için de, yapıldı iki oda.

Mescit tamâmlanınca, o Server-i kâinât,
Kendi hânelerine taşındılar o sâat.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
Medîne-i münevvere devri) -4-

KÜTÜĞÜN İNLEMESİ

Resûlullah hutbeyi, önce minber yerine,
Dayanarak okurdu bir "**Hurma kütüğü**"ne.

Adı "**Hannâne**" idi bu hurma kütüğünün,
Cansız idi ve lâkin, âşıkıydı Resûl'ün.

Sonra, üç basamaklı bir "**Minber**" yaptırarak,
Oradan okudular hep devâmlı olarak.

Ama ilk seferinde oldu ki bir hâdise,
Buna şâhid oldular, eshâbdan çoğu kimse.

Bir Cum'a günü idi, olunca vakti salât,
Mescid-i Nebevî'de toplanmıştı cemâat.

Vaktâ ki Resûlullah, hutbe okumak için,
Yine minberlerine çıkmışlardı ki ilkin,

Eskiden dayandığı kuru "**Hurma ağacı**",
İnlemeğe başladı o anda acı acı.

Bir hâmile devenin ağlayışı gibi hem,
Seslice ağlıyordu, hüzünlü ve pür elem.

Bütün eshâbı kirâm, hayret içerisinde,
Duydular bu sesleri, hepsi mescit içinde.

Cansız "**Hurma kütüğü**" ağlayıp inliyordu,
Bilcümle sahâbe de, bu sesi dinliyordu.

Hayret içerisinde kalmıştı o an herkes,
Hattâ kesilmiyordu bu inilti ve bu ses.

O zaman Resûlullah, inerek minberinden,
O hurma kütüğünün yanına geldi hemen.

Mübârek elleriyle okşadılar bir müddet,
Kütüğün ağlaması, kesildi en nihâyet.

Eshâb, kuru kütüğün bu aşk ve sevgisini,
Görünce, bir ağlama aldı o an hepsini.

Hem de "Enes bin Mâlik" buyurdu ki bu babda:
(Mescit bile sarsıldı bu sesten o gün hattâ.)

Bir başka sahâbî de dedi: **(Bu iniltiden,
O kütük hem çatladı, hem oynadı yerinden.)**

Ve yine yemîn ile buyurdu ki o Server:
(İnip de, o kütüğü okşamasaydım eğer,

**Bana karşı hasret ve hüznünden leyl-ü nehâr,
O, hep ağlıyacaktı tâ kıyâmete kadar.)**

Sonra da o kütüğe dönüp Fahri kâinât,
Tesellî etmek için buyurdu ki o sâat:

**(İster seni dikeyim bahçendeki yerine,
Tekrâr dal ve budak sal, gel önceki hâline.**

**İster, seni dikeyim Cennete ebediyyen,
Hep Allahın dostları yesin meyvelerinden.)**

Kütük dile gelerek, arz etti dileğini,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, Cennete dikin beni.**

**Hiç çürümiyeceğim bir yerde olayım ben,
Hep Allahın dostları, yesin meyvelerimden.)**

Resûl ve yanındaki sahâbenin cümlesi,
Gâyet açık olarak işittiler bu sesi.

Sonra buyurdular ki kütüğe Fahr-i âlem:
(Senin bu isteğini yaparım, çekme elem.)

Sonra da eshâbına olarak müteveccih,
Buyurdu: **(Âhireti, dünyâya etti tercîh.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Medîne-i münevvere devri) -5-

İLK EZÂN

Mü'minleri câmiye, namâza dâvet için,
Belirli bir usûl ve işâret yoktu ilkin.

"**Essalâtü câmi'a**", nidâ ediliyordu,
Bunu duyan mü'minler, namâza geliyordu.

Peygamber Efendimiz eshâbiyle bu kere,
Bu husûsu görüşüp, eyledi istişâre.

Kimisi “**Çan çalalım**” dedi ise de, fakat,
Kabûl buyurmadılar bunu Fahr-i kâinât.

Buyurdu: **(Hıristiyân âdetidir bu yalnız,**
Hiç münâsib değildir onlar gibi yapmamız.)

Kimi “**Boru çalalım**” diye teklîf ettiler,
Buyurdu ki: **(Onu da çalıyor yehîdîler.)**

Kimi “**Ateş yakmağı**” Resûle tekîif etti,
Buyurdu ki**: (Ateş de, mecûsîler âdeti.)**

Bir kaçına, rüyâda öğretildi bu “**Ezân**”,
Arz ettiler, beğenip kabûl etti o zaman.

“**Bilâl-i Habeşî**”yi çağırıp huzûruna,
Ezân okumasını, vazîfe verdi ona.

Çok gür ve pek te'sîrli var idi ki bir sesi,
Ezâna başlayınca, ağlatırdı herkesi.

Resûlullah, mescitte, eşine rastlanmıyan,
“**Sohbet**” buyururlardı eshâba çoğu zaman.

Rabbinin bahşettiği feyz-ü bereketleri,
Eshâbının kalbine akıtırdı ekseri.

Bu “**Sohbet**” şerefine nâil olunca onlar,
Yüksek derecelere bir anda kavuştular.

Sohbet bereketiyle, cümle eshâbı güzîn,
Canlarını verdiler, Resûl-i zîşân için.

Öyle çok sevdiler ki, hem de birbirlerini,
Canından fazla sevdi, birisi diğerini.

Öyle olmuşlardı ki onlar bu muhabbette,
Methetti Hak teâlâ, onları çok âyette.

Resûl’ün huzûrunda dikkat ederlerdi hep,
Hiç haraket etmeden, dururlardı pür edeb.

Kuşlar, “**Ağaç**” zannedip, konardı üstlerine,
Onlarda kımıldama olmazdı aslâ yine.

Peygamberlerden sonra, böylece hepsi onlar.

Mahlûkâtın efdali, en üstünü oldular.

Hepsinin derecesi, oldu yüksek ve a'lâ,
Methü senâ eyledi onları Hak teâlâ.

Meâlen buyurdu ki: **(İlk îmân edenlerden,**
Muhâcir ve ensârın önce gelenlerinden,

Ve bu yoldakilerden râzıdır cenâbı Hak,
Onlar dahî Allahtan râzıdırlar muhakkak.

Cennetler hazırladı Allah bu kimselere,
Yârın huzûr içinde, girerler bu yerlere.

Cennetlerin altından, nehirler akmaktadır,
Bunlar, o Cennetlerde, sonsuz kalacaklardır.)

Başka âyetlerde de, buyurdu ki meâlen:
(O Resûlün yanında bulunanlar, tamâmen,

Sert ve şiddetlidirler kâfirler karşısında,
Lâkin şefkatlidirler, kendi aralarında.

Ve bunlar, çoğu zaman rükû ve secdededir,
Çok secde ettikleri, yüzlerinden bellidir.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Medîne-i münevvere devri) -6-

ESHÂB-I SUFFE

Resûlullah, mescidin duvarına bitişik,
Hurma dalları ile yaptırdı bir "**Gölgelik**".

Ve emir buyurdu ki: **(Mekkeden hicret eden,**
Malı mülkü olmıyan fakîr muhâcirlerden,

Bekârlar, bu çardakta ikâmet eylesinler,
Allahü teâlâya hamdü senâ etsinler.)

Sayıları "**On**" ilâ "**Dörtyüz**" olan bu zevât,
Resûlün sohbetinde bulunurdu çok sâat.

Bunlar, ya huzûrunda olurlardı Resûl'ün,
Yâhut da ibâdetle meşgûllerdi gece gün.

Hem ilim öğrenirler ve Kur'ân okurlardı,
Hadîs-i şerîfleri hıfza çalışırlardı.

Oruçlu olurlardı gündüzleri çok zaman,

İbâdet ve tâattan ayrılmazlardı bir an.

Bunlar, yeni müslümân olan kabîlelere,
“**Muallim**” olarak da giderlerdi çok kere.

Bu pek fazîletli ve mübârek sahâbîler,
Bir “**İrfân ordusu**”nun eriydi hepsi birer.

Peygamber Efendimiz, onları çok severdi,
Onlarla sohbet eder, oturup yemek yerdi.

İşte bu fazîletli, ilim ehli insanlar,
“**Eshâbı Suffe**” diye, tanındı o zamanlar.

Peygamber Efendimiz, bir gün “**Suffe ehli**”ne,
Bakıp, şefkat ettiler o fakîr hâllerine.

Buna rağmen yine de, huzûrlulardı gâyet,
Gönül râhatlığıyla yaparlardı ibâdet.

Resûlullah, bu seçkin, fakîr sahâbîlerin,
Her ihtiyâçlarını ederdi önce te’mîn.

Hazır ettikten sonra onların yemeğini,
Ancak düşünüyordu, kendi ehli beytini.

Bu eshâbı Suffeden biri, “**Ebû Hüreyre**”,
Şöyle anlatmaktadır hâlini o bir kere:

Der ki: Yemeksizlikten çok zaman aç kalırdım,
O zamanlar “**Taş**” alıp, karnıma bastırırdım.

Yine böyle bir taşı bastırmışken karnıma,
Âniden Resûlullah teşrîf etti yanıma.

Hâlimi anlıyarak, bana gülümsediler,
(**Benimle gel**) buyurup, eve doğru gittiler.

Ben dahî peşlerinden gittim emirleriyle,
Hâne-i seâdete vardık kendileriyle.

O anda evlerinde, bir bardak **"Süt"** var idi,
Buyurdu ki: **(Eshâb-ı Suffeyi çağır haydi.**)

Çağırdım, hep birlikte huzûra vâsıl olduk,
İzin alıp girerek, bir yerlere oturduk.

Bana buyurdular ki: **(Gel yâ Ebâ Hüreyre,**
Bu sütü, sıra ile içir bu kimselere.)

“**Peki**” deyip, o sütü aldım Resûlullahtan,
Verdim ehli Suffenin herbirine sıradan.

Herbiri, doya doya o sütten içiyordu,
Sonra, bana bardağı iâde ediyordu.

Hepsi içip doyunca, alıp içtim ben dahî,
Bir kab **"Süt**, hepimize kâfî geldi Vallahi.

Sonra Resûlullah da içtiler seâdetle,
Süt hiç eksilmemişti, gördüm bunu hayretle.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Medîne-i münevvere devri) -7-

KİM MİSÂFİR EDECEK ?

Bir gün “**Suffe ehli**”nden, Resûlün huzûruna,
Biri gelip, açlıktan şikâyet etti Ona.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, üç gündür hiç yemedim,**
Açlıktan hiç kalmadı, yürüyecek tâkatim.)

Acıdı Resûlullah o garibin hâline,
Hemen haber gönderdi kendi hânelerine.

(Evimizde, erzâktan, bir nesne varsa şâyet,
Bir fakîr müslümânı edeyim eve dâvet.)

Zevceleri cevâben, arz etti ki: **(Su hâriç,**
Evimizde, yiyecek bir nesne kalmadı hiç.)

Gönderdi Resûlullah onu diğer zevceye,
O da, aynı cevâbı verdi o haberciye.

Bu sefer eshâbına buyurdu ki: **(Bu fakîr,**
Çok açmış, kim bu gece eder onu misâfir?)

Mâlesef onların da, ona ikrâm edecek,
Yok idi evlerinde, o kadar bir yiyecek.

Buna rağmen birisi dedi ki o Servere:
(Onu, müsâdenizle götüreyim ben eve.)

Düşündü ki: **“Bizde de, bize yetecek kadar,**
Yemeğimiz var ama, bu işin kolayı var.

Biz ve çocuklarımız, bu akşam hiç yemeyiz,
Mevcût olan taâmı, ona ikrâm ederiz.”

O böyle hâlisâne, güzel niyet ederek,
O fakîri evine götürdü sevinerek.

Hanımına sordu ki**:** (Yemeğimiz ne kadar?)
Dedi ki: **(Çocuklara yetecek miktârda var.)**

Dedi: (Resûlullahın var ki bir misâfiri,
Doyurmamız gerekir bu akşam o fakîri.

Çocukları avut da, sofraya gelmesinler,
Yâhut erken uyut da, yemek istemesinler.)

Hanım dedi**: (Elbette, biz mühim değiliz hiç,
Biz onu doyurursak, buluruz huzûr, sevinç.**

**Hem de Resûlullahın misâfiriymiş o zât,
Sevâp kazanmak için, bu bize büyük fırsat.)**

Bir hamlede sofrayı hazırladı odaya,
Dedi ki: **(Misâfiri buyur eyle sofraya.)**

Ve lâkin "**Bir kişilik**" yemekti hazırlanan,
O mübârek sahâbî, düşündü ki o zaman:

**"Yemeğin azlığını görürse o misâfir,
Râhatlıkla yemekten belki utanabilir.**

**Kalkıp söndüreyim ki bu odanın mumunu,
Görmesin tek kişilik az yemek olduğunu."**

"**Mumu düzeltir**" gibi yaparak en nihâyet,
Söndürp, misâfiri sofraya etti dâvet.

Karanlıkta o fakîr, yedi bir iştâh ile,
O, yer gibi yaparak, yemedi lokma bile.

Görmüyordu misâfir, yiyor mu, yemiyor mu?
Zâten o, bu niyetle söndürmüştü o mumu.

O fakîr, râhatlıkla yiyip kalktı doyarak,
Ev sâhibi, sofradan çekildi aç olarak.

Ertesi gün, gelince Resûlün huzûruna,
Allahın Sevgilisi buyurdular ki ona:

**(Dün sizin o fakîre olan şefkatinizden,
Ötürü, Hak teâlâ çok râzı oldu sizden.)**

SELMÂN-I FÂRİSÎ
"radıyallahü anh"

Gün geçtikçe "**İslâmın nûru**" yayılıyordu,
Resûlün sevgisiyle, kalpler parıldıyordu.

Onun hasreti ile, bekliyen susamış halk,
Bir arayış içinde Medîneye koşarak,

Huzûr buluyorlardı, görmekle Onu bir an,
Şerefleniyorlardı etmekle Ona îmân.

Bunlardan birisi de "**Selmân-ı Fârisî**"ydi,
Bu zâtın babası ve annesi mecûsîydi.

Bu mübârek sahâbî, doğmuştu "**İsfehân**"da,
"**İkiyüzelli sene**" ömür sürdü dünyâda.

"**Ehli beyt**"ten sayılan bu büyük, mübârek zât,
Hayâtını şöylece anlatır kendi bizzât:

Doğdum ben "İsfehân"ın "**Cey**" denen bir köyünde,
Ve en zengin insanı, babamdı o köyün de.

Bir hayli fazla idi, arâzimiz, malımız,
Çoktu bundan ötürü, köyde îtibârımız.

Ben, babamın tek oğlu idim ki, bundan sebep,
"**Kız gibi**" yetiştirdi ev içinde beni hep.

Bana olan sevgisi olunca pek ziyâde,
Dışarıya çıkmama, etmezdi pek müsâde.

Kendi mecûsî olup, "**Ateş**"e tapınırdı,
Bu dînin îcâbını bize de yaptırırdı.

Bu mecûsî dînini, teferruatıyla tâm,
Ve eksiksiz olarak, öğretti bana babam.

Devâm üzre "**Bir ateş**" yanardı evimizde,
Ona secde eder ve tapardık hepimiz de.

Mâlik olduğu için çok bahçe ve bağlara,
Beni de, bir gün alıp, götürdü oralara.

Dedi ki: **(Ey evlâdım, gez şu bağı, bostanı,**
Benden sonra senindir, mallarını gör, tanı.)

"**Peki**" deyip, giderken bir gün o arâzîye,

Rastladım yol üstünde olan bir “**Kilise**”ye.

İnsanlar, içeride yapıyordu ibâdet,
Böyle şeyi, ilk defâ görünce ettim hayret.

Zîra bizim dînimiz, buna benzemiyordu,
O anda, kalbimde bir "**Tereddüt**" hâsıl oldu.

Bizim ibâdetimiz, tapınmaktı "**Ateş**"e,
Bir türlü ermiyordu, zâten aklım bu işe.

Görünce kilisede ibâdet edenleri,
Düşündüm ki: “**Bunların, daha doğru dinleri**.”

Tarla ve bahçemizi gezmekten vaz geçerek,
Seyrettim hep onları, sabahtan akşama dek.

Sonra, yaşlı birine suâl ettim: **(Hey baba!**
Bu dînin asıl yeri neredFor acabâ?)

O, (**Şam’dadır**) deyince, yine suâl ettim ki,
(Şam’a gitsem, beni de kabûl ederler mi ki?)

O zât (**Evet**) deyince, sordum ki ben bu sefer:
(Sizden, Şam'a gidecek var mıdır bir kimseler?)

(**Yakında olabilir**) deyince bana o zât,
Çok sevindim ve lâkin ilerlemişti sâat.

Karanlık basmış idi, korkarak eve vardım,
Babam hemen sordu ki: **(Neredeydin evlâdım?**

Vaktinde gelmeyince, hayli kaldık merakta,
Aramadığımız yer kalmadı köyde hattâ.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Medîne-i münevvere devri (Selmân-ı Fârisî) -9-

BANA RABBİMİ TANIT

Dedim ki: (Babacığım, dediğin o bağlara,
Bu sabah çıkıp gittim, dolaşırken bir ara,

Rastladım yol üstünde “**Kilise**”nin birine,
Merak edip, hemence girdim içerisine.

Baktım, bir çok insanlar ediyorlar ibâdet,
Onların bu hâlleri, hoşuma gitti gâyet.

Onlar, görmedikleri, herşeye kâdir olan,

Kudretli bir **"Allah"**a ediyorlar hep îmân.

Ben onları görünce, anladım ki muhakkak,
Onların bu dinleri, bizimkinden daha hak.)

Babam bunu duyunca, bana dedi: **(Ey oğlum,**
Bu düşüncen çok yanlış, sana doğru diyorum.

Baban ve ecdâdının dîni daha doğrudur,
Onların hâllerine aldanma, doğru budur.)

Dedim ki: (Hayır baba, ben öğrendim herşeyi,
O din, bizim bu dinden daha doğru ve iyi.

Onlar inanıyorlar, hak olan bir Allaha,
İnandım ki o dinden, iyi din yoktur daha.)

Babam bana çok kızıp, ayak ve ellerimden,
Bağlayıp, bir odaya hapsetti beni hemen.

O hâlimde ben yine, "**Şam**"ı düşünüyordum,
Oraya gimek için, çâreler arıyordum.

Ve bir gün öğrendim ki, **"Köyümüzden tâ Şam'a,**
Bir kervan gidecekmiş, hem de o gün akşama."

Ellerimi çözerek, gizlice kaçtım evden,
Şam'a giden kervana, katıldım gidip hemen.

Şam'a vâsıl olunca, hıristiyan dîninin,
"**En büyük âlimi**"ni öğrendim hemen ilkin.

Sevinç ve heyecânla, gidip buldum âlimi,
Huzûruna varınca, arz eyledim hâlimi.

Dedim ki: **(İzin verin, kalayım evinizde,**
Olayım gece gündüz sizin hizmetinizde.

Yeter ki, öğreneyim hıristiyân dînini,
Tanıtın bir de bana, âlemlerin Rabbini.)

O kabûl eyleyince, hizmetine girdim tâm,
Böyle onun yanında, bir müddet ettim devâm.

Kilise işlerini idâme ediyordum,
Ve hıristiyânlığı ondan öğreniyordum.

Lâkin bir müddet sonra, anladım ki ben bizzât,
O, dedikleri gibi değilmiş iyi bir zât.

Zîra fakîrler için aldığı akçeleri,
Fakîrlere vermeyip, yığıyordu ekseri.

“**Yedi küp**” doldurmuştu altın ve gümüşlerden,
Ve hattâ benden gayri, yok idi bunu bilen.

Bir müddet sonra bu zât, göçtü ebediyyete,
Geldi hıristiyânlar, defin için hizmete.

Dedim ki: **(Neden buna ilgi gösterirsiniz?**
Bu, hürmet edilmeğe lâyık değil, biliniz.)

Bana inanmayınca, söyledim hakîkati,
O zaman inandılar onlar da bana kat’î.

“**Bu, techîz ve tekfîne lâyık değil**” diyerek,
Cenâzesini alıp, ettiler bir yere terk.

O âlimin yerine, geçti başka birisi,
Onun, “**Dünyâ malı**”yla yok idi bir ilgisi.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
“Medîne-i münevvere devri (Selmân-ı Fârisî)”-10-

SON PEYGAMBER GELİYOR

Bu yeni hıristiyân âlimi sevdim gâyet,
Zîra “**Dünyâ malı**”na vermezdi ehemmiyyet.

Dünyâdan âhirete döndürmüştü yüzünü,
Tâatte geçirirdi, gece ve gündüzünü.

Yanında uzun zaman kalıp sevdim o zâtı,
Birlikte yapıyorduk, ibâdet ve tâatı.

Ona hizmet ederdim, zevk ile ve severek,
"**Âhiret adamı**"ydı, dünyâyı etmişti terk.

Bir gün ona dedim ki: (Ey kıymetli efendim,
Yıllardır yanınızda bulunup hizmet ettim.

Allahın her emrine edersiniz itâat,
Harâmdan kaçmağa da, edersiniz pek dikkat.

Lâkin bir gün gelir de, siz vefât ederseniz,
Bana, hangi âlimi tavsiye edersiniz?)

Dedi ki: **(Ey evlâdım, Şam’da yok böyle bir zât,**
Musul’daki âlime tâbi ol gidip bizzât.)

O vefât ettiğinde, vardım “**Musul**” iline,
O âlimi bularak, koyuldum hizmetine.

O da, evvelki gibi çok zâhid idi, fakat,
Onun da ömrü bitip, eyledi bir gün vefât.

Ona dahî ölmeden arz edince hâlimi,
Söyledi “**Nusaybin**”de bulunan bir âlimi.

Musul’dan ayrılarak, ulaştım “**Nusaybin**”e,
O âlimi bularak, katıldım hizmetine.

Çok derin âlim olup, zâhid idi be gâyet,
Onun dahî vefâtı yakın oldu nihâyet.

Dedim ki: **(Ey efendim, siz vefât ederseniz,**
Beni, hangi âlime aceb gönderirsiniz?)

Dedi: **(Amûriye’de bir âlim var ki evlât,**
Hıristiyân dîninde, çok azdır böyle bir zât.)

O vefât ettiğinde, gittim “**Amûriye**”ye,
Ki, o âlim Rabbimi tanıtsın bana diye.

O âlimi bularak, yıllarca ettim hizmet,
Onun dahî vefâtı yakınlaştı nihâyet.

Dedim ki**: (Göçerseniz siz de ebediyyete**
Kime gönderirsiniz bu fakîri hizmete?)

Dedi ki: (Buralarda yok öyle âlim bir zât,
“**Âhir zaman Nebîsi**” yakında gelir fakat.

Arab’dan çıkacaktır o Peygamber Vallahi,
Onu müjdelemiştir, Îsâ Peygamber dahî.

Alâmeti şudur ki, O, kavminin şerrinden,
Hurması bol bir yere, hicret eder şehrinden.

Sadaka almaz ama, kabûl eder hediye,
Sırtında bir “Ben” vardır, “**Mühr-ü Nübüvvet**” diye.)

Çok hoşuma gitmişti o âlimin sözleri,
O günden çok sevmiştim, dediği Peygamberi.

Artık "Arab ili"ne gitmeği istiyordum,
“**O Resûle yetişip, îmân etsem**” diyordum.

Bu arzûlar içinde günler geçti aradan,
Duydum: “**Arab iline gidecekmiş bir kervan**”

Bir hayli mal vererek o kervan sâhibine,
Dedim ki: (**Beni dahî, götür Arab iline**.)

Kabûl edip, beni de kâfileye aldılar,
Sonra ihânet edip, "**Köle**" diye sattılar.

Peygamber Efendimiz "sallalahü aleyhi ve sellem"
"Medîne-i münevvere devri (Selmân-ı Fârisî)"-11-

İŞTE İLK ALÂMET !

Beni o yehûdîye satınca o kimseler,
Gördüm çok o diyârda "**Hurmalık**" ve "**Bahçeler**".

Düşündüm ki: **"Beklenen o Peygamber, her hâlde,**
Gelse gerek, işte bu hurması bol mahâlde.)

Lâkin ben, o beldeye edemedim muhabbet,
O yehûdî kimseye, hizmet ettim bir müddet.

Sonra o sattı beni, başka bir yehûdîye,
O dahî beni alıp, getirdi "**Medîne**"ye.

Bu yeri görür görmez, çok ısındım, pek sevdim,
Sanki ben, bu beldeyi önce görmüş gibiydim.

Dedim: **"İşte burası, hurması bol olan yer,**
O Peygamber, herhâlde, bu yere teşrîf eder."

Geçiyordu günlerim artık hep Medînede,
Bağ bahçe işlerini yapıyordum bu yerde.

Lâkin ben, teşrîfini beklerdim "**Bir kişi**"nin,
Sabırsızlanıyordum Ona kavuşmak için.

"**Rabbimi tanımak**"tı murâdım benim asıl,
O Resûlü görmekle olacaktı bu hâsıl.

O yüce "**Peygamber**"i bekliyordum gece gün,
Onun hasreti ile yanıyordum büsbütün.

Bir gün, o yehûdînin bahçesinin birinde,
Hurma topluyor idim, bir ağaç üzerinde.

Altta, efendim ile, yavaş sesle bir kişi,
Bir şeyler konuştular, merak ettim bu işi.

Kulak verip dinledim, diyordu ki: **(Mekkeden,**
Kuba'ya biri geldi, geçen sabah erkenden.

Peygamber olduğunu ediyor halka izhâr,
Evs ve Hazreçliler de Ona inanıyorlar.)

Ben bu sözü duyunca, kendimden geçtim o an,
Ve hattâ sevincimden, düşecektim ağaçtan.

Hemen aşağı inip, dedim ki o kimseye:
(Ne diyorsun, kim gelmiş, ne diyormuş herkese?)

Sâhibim sinirlenip ve bir tokat vurarak,
Dedi: (**Ne yapacaksın, sen kendi işine bak.**)

O gün akşam olunca, bir miktâr "**Hurma**" aldım,
Arayıp, o "**Resûl**"ün huzûrlarına vardım.

Görünce ilk olarak cemâlinin nûrunu,
Tahmîn ettim "**Beklenen Peygamber**" olduğunu.

İkrâm etmek üzere, aldığım hurmaları,
Ona takdîm ederken, arz eyledim şunları:

(Bu hurma sadakadır, lütfen kabûl ediniz,
Fakîrlerle birlikte, âfiyetle yiyiniz.)

Eshâbını çağırıp, buyurdu: (**Yiyin bundan**)
Ve lâkin hiç yemedi kendisi o hurmadan.

Dedim ki: **"İlk alâmet, işte bu olsa gerek,**
Zîra kabûl etmedi sadakayı mübârek."

Teşrîf ettiklerinde Medîne beldesine,
"**Az hurma**" daha alıp, huzûra vardım yine.

Hurmaları çıkarıp Ona takdîm eyledim,
Dedim ki: **(Bu hurmalar, hediyedir efendim.)**

Çağırdı sahâbeyi huzûruna bu sefer,
Baktım, yedi kendi de eshâbiyle berâber.

"**Yirmibeş**" tâne idi o hurmalar Vallahi,
Çekirdekleri saydım, fazlaydı "**Bin**"den dahî.

Dedim ki: "İşte budur, o ikinci alâmet,
Bir işâret kaldı ki, o da "**Mühr-ü nübüvvet**"

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
"Medîne-i münevvere devri (Selmân-ı Fârisî) -12-

ÎMÂNLA ŞEREFLENDİM

Ertesi gün, Resûl'ün yanına gittim yine,
O ise gidiyordu, bir mevtânın defnine.

"**Mühr-ü nübüvvet**"ini görmekti arzûm o gün,
Bu niyetle, yanına yaklaştım "**O Resûl**"ün.

Murâdımı anlayıp, kaldırdı gömleğini,
Görmekle şereflendim, "**Mühr-ü nübüvveti**"ni.

Kendimi tutamayıp, o mührü öptüm hemen,
Ağlayıp, ırmak gibi yaş aktı gözlerimden.

Bu, "**Son alâmet**"i de görünce en nihâyet,
Îmân edip, bana da nasîb oldu hidâyet.

Başımdan geçenleri anlattım Peygambere,
Dinleyip, çok taacüb eyledi o hâllere.

Ve emir buyurdu ki bana hemen o Server:
(Eshâbı kirâma da bunları anlatıver.)

Sahâbenin cümlesi, toplandı o arada,
Başımdan geçenleri anlattım onlara da.

Lâkin "**Arab dili**"ni bilmiyordum o zaman,
Anlaşabilmek için istedim bir tercümân.

Dil bilen bir yehûdî, gelmiş idi o yere,
"**Selman**"ın sözlerini söylerdi Peygambere.

Lâkin Resûlullahı metheden sözlerini,
Kast ile değiştirip, söylerdi hep tersini.

Derhâl "**Cibrîl-i emîn**" inerek yeryüzüne,
Bildirdi bu durumu Allahın Resûlüne.

Bunu, kendisine de söyledikleri zaman,
"Şehâdet"i getirip, o da oldu müslümân.

Ve "**Selmân-ı Fârisî**" girince de bu dîne,
Köleliğe, bir müddet devâm etti O yine.

Allahın Sevgilisi buyurdu ki bir zaman:
(Kendini kölelikten âzâd eyle yâ Selmân.)

Gidip efendisine söyledi bunu, fakat,
O buna, bir şart ile eyledi muvâfakat.

Dedi: **(Hemen dikersen, "**Üçyüz**" hurma fidanı,**

Ve ne zaman gelirse, meyve verme zamanı,

Ayrıca “Kırk ukiyye**” bana altın verirsen,**
Ancak âzâd edersin, kendini kölelikten.)

Ayrılıp geldi hemen Resûlün huzûruna,
Yehûdînin şartını arz etti aynen Ona.

Eshâba emretti ki Peygamber Efendimiz:
(Kardeşiniz Selmâna siz de yardım ediniz.)

“Üçyüz hurma fidanı” buldular hemen ona,
Çağırdı Resûlullah onu huzûrlarına.

Buyurdu ki: **(Yâ Selmân, hazırla çukurları,**
Bizzât ben elim ile, dikeceğim onları.)

O dahî çukurları kazıp hazır edince,
Resûl-ü müctebâya haber verdi hemence.

Mübârek elleriyle, Resûl, o fidanları,
Gelip, çukurlarına, diktiler ayrı ayrı.

Sonra da, ellerini kaldırıp o arada,
Meyve vermesi için duâ etti o anda.

Resûl’ün bereketi ve duâları ile,
O yıl meyve verdiler fidanlar tamâmiyle.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
Medîne-i münevvere devri (Selmân-ı Fârisî) -13-

KURTULDU KÖLELİKTEN

Hem “**Selmân-ı Fârisî**” anlatır ki kendisi:
Bir gün, beni sorarak arıyordu birisi.

Diyordu**: (Kırk ukiyye altını, sâhibine ,**
Verip de kavuşacak kimdir hürriyetine?)

Baktım, pek tanıdığım kimselerden değildi,
Bana, "Yumurta" kadar bir “**Altın**” verip gitti.

Alarak o altını o kimsenin elinden,
Allahın Resûlünün yanına gittim hemen.

Dedim: **(Yâ Resûlallah, bilmediğim bir kimse,**
Bana, şöyle bir altın verdi o her kim ise.)

Buyurdu ki: **(Götürüp, yehûdîye ver bunu,**

Edâ et böylelikle ona olan borcunu.)

Dedim: **(Yâ Resûlallah, bu altın hafif biraz,**
Onun istediğinden zannederim daha az.)

Allahın Sevgilisi aldı onu eline,
Sürüverdi mübârek dilinin üzerine.

Buyurdu ki: **(Al şimdi, yehûdîye götür ver,**
Zannederim bu altın, borcunu edâ eder.)

Götürüp verdiğimde, yehûdî tarttı onu,
Gördü istediğinden, az "**Ağır**" olduğunu.

Resûl-ü müctebânın bu mûcizesi ile,
Kendimi kölelikten kurtardım böylelikle.

Vaktâ ki kölelikten, âzâd etti kendini,
"**Sepet**" örüp, satmakla sağlardı geçimini.

Kârının bir kısmıyla, kendi geçiniyordu,
Kalanı, fakîrlere hediye ediyordu.

Çok ibâdet ederdi gece karanlığında,
İbâdetsiz gecesi, geçmedi hayâtında.

Bâzı gece, Resûl'ün huzûruna giderek,
Sohbet ediyorlardı, başbaşa sabaha dek.

Öyle dalmış idi ki Resûl'ün sevgisine,
Hiç tatlı gelmiyordu başka şey kendisine.

Tamâmen "**Âhiret**"e çevirmişti gönlünü,
Rabbine ibâdetle geçirdi bir ömrünü.

Dünyâya, zerre kadar vermezdi ehemmiyet,
Zîra onun gözünde, var idi sırf âhiret.

Îmâna kavuşunca, "**Eshâb-ı suffe**" denen,
Ehl-i ilim zâtlardan biri oldu o hemen.

"**Kinde**" kabîlesinden, bir kızla evlenmişti,
Evlendiği hanımın hânesine gelmişti.

Baktı ki, duvarlarda, "Süsler" var, etti hayret,
Dedi: **(Ancak Kâ'beye yakışır böyle zînet.)**

Daha sonra gördü ki, evinde çok "Eşyâ" var,
Hanımına soru ki: **(Kimindir bu eşyâlar?)**

(**Bize âit**) deyince, dedi**: (Yolculuktayız,**
Yolcuya lâzım olan kadar olsun malımız.)

Bir “Hizmetçi kadın”ı, gördü hem de o vakit,
Sordu ki: (**Bu hizmetçi kadın da kime âit?)**

(**Senin ve ehlinindir**) deyince de bu sefer,
Dedi ki: **(Bana böyle emretmedi o Server.)**

Bana buyurdular ki: **(Nikâhlı hanımından,**
Başka kadın, evinde bulundurma yâ Selmân.)

Sonra kalkıp, başladı gece ibâdetine,
Ağlayıp, göz yaşıyle duâ etti Rabbine.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Medîne-i münevvere devri) -14-

ABDULLAH BİN SELÂM
“radıyallahü anh”

Resûlün o mübârek, nûrlu yüzünü, bir an,
Görüp, âşık olanlar çok var idi o zaman.

Şerefli sohbetini, bir kere dinleyince,
Hayrân olup, müslümân olanlar vardı nice.

“**Abullah bin Selâm**”dı, biri bu kimselerden,
Yehûdî âlimiydi henüz îmân etmeden.

Kendisi anlatır ki: Ben “**İncîl**” ve “**Tevrât**”ı,
Babamdan okuyarak, öğrendim hakîkatı.

Yâni “**Âhir zamanda bir Peygamber gelecek**”,
Diye, küçük yaşımda öğrenmiştim, bu gerçek.

Onun sıfatlarını, hâllerini bittamâm,
Tevrât’tan okuyarak öğretti bana babam.

Lâkin bana derdi ki: **(Gelecek o Peygamber,**
Hârun Nebî neslinden gelecek olsa eğer,

İnanır, tâbi olur, ederim çok îtibâr,
Başka soydan gelirse, inanmam Ona zinhâr.)

Lâkin o, Resûlullah Medîneye gelmeden,
Bir gün vefât eyledi, Ona îmân etmeden.

Daha sonra Mekkede, Onun Nübüvvetini,
Ve bunu, âşikâre îlân eylediğini,

Duyunca, îmân ettim o Resûl’e hemence,
Zîra geleceğini bilirdim daha önce.

Lâkin bu îmânımı saklayıp sükût ettim,
Ve Onun, Medîneye teşrîfini bekledim.

Vaktâ ki teşrîf etti o Resîl Medîneye,
Koştum hemen “**Görüp de îmân edeyim**” diye.

Mübârek cemâlini, ilk defâ görür görmez,
Düşündüm ki: **“Bu yüzün sâhibi yalan demez.”**

Kalabalık içine karışmıştım o gün ben,
“**Nübüvvet nûru**” ile tanıdı beni hemen.

Ve şöyle buyurdu ki görünce beni ilkin:
(Medînenin âlimi İbni Selâm sen misin?)

(**Evet, benim**) deyince, bana, (**Yaklaş**) buyurdu,
Yanına yaklaşınca, şöyle bir suâl sordu:

(Benim geleceğimi, ismimi, Allah için,
Tevrât’ta okuyup da öğrenmemiş mi idin?)

Ben, (**Okumuştum**) deyip, arz ettim**: (Efendim, siz,**
Allahın sıfatları nedir, söyler misiniz?)

Benim bu suâlimin karşısında o Server,
Hemen cevâb vermeyip, bir miktâr beklediler.

Cibrîl aleyhisselâm inerek yeryüzüne,
Bir sûre inzâl etti Allahın Resûlüne.

Okudu Resûlullah o “**İhlâs sûresi**”ni,
Ben, edeble dinleyip, tasdîk ettim hepsini.

Dedim: **(Yâ Resûlallah, sen doğruyu söylersin,**
Ve bizi, bâtıl yoldan, Hakk'a dâvet edersin.

Şehâdet ederim ki, Allahtır asıl ilâh,
Sen de Onun kulu ve Peygamberisin Vallah.)

Şehâdeti getirip o Server’in önünde,
Ona îmân etmekle şereflendim o günde.

Peygamber Efendimi “sallallahü aleyhi ve ellem” (Medîne-i münevvere devri) -15-

SAVAŞ İÇİN MÜSÂDE

Medîneye hicretin olacağı günlerde,
Başkan seçilecekti o ara Medînede.

Hazrec kabîlesinin bir reîsi vardı ki,
Medîneye hükümdâr, o olacak gibiydi.

“**Abdullah bin Übey**”di ismi de o kişinin,
Bu iş gerçekleşmedi hicret olduğu için.

Çünki halk, üçer beşer müslümân oluyordu,
Ve herkes, hakîkati artık öğreniyordu.

O “**Seâdet güneşi**”, Mekkeden Medîneye,
Teşrîf ediyor idi, islâmı yaysın diye.

Medînede “**Evs**” ile “**Hazrec**” kabîleleri,
Müslümân oluyordu gurup gurup herbiri.

Hakîkî seâdeti görünce o insanlar,
“**Abullah bin Übey**”e etmediler îtibâr.

Onun hükümdarlığı gerçekleşemeyince,
O da, müslümânlara düşman oldu gizlice.

“**Muhâcir**” ve “**Ensâr**”a, fenâ diş biliyordu,
Lâkin düşmanlığını hiç belli etmiyordu.

Bir yandan kendi gibi inançsız kimselerden,
“**Münâfıklar**” zümresi teşkîl ettirdi hemen.

Bunlar, müslümânlara, “**Mü’miniz**” diyorlardı,
Lâkin arkalarından, alay ediyorlardı.

Hem nifâk tohumları ekmeğe başladılar,
Bunun için gece gün durmadan çalıştılar.

Mekkeli müşrikler de, haber alıp bunları,
Tahrîk ediyorlardı hep bu münâfıkları.

Bunlar, “**İslâm nûru**”nu, çalışıp gündüz gece,
Söndürmek istiyordu, tamâmen bin an önce.

Resûl’ün vücûdunu ortadan kaldırmanın,
Yolunu ararlardı, hem de bugün ve yârın.

Onlar, böyle düşmanlık yapıyorlardı, ama,
“**Sulh**” yoluna giderdi Resûlullah dâimâ.

Sahâbe-i kirâm da, hiç ses çıkarmıyordu,

Ve lâkin sabırları taşmağa başlıyordu.

Kâfirlerin haddini hemen bildirmek için,
Artık bekliyorlardı “**Cenk**”e ruhsat ve izin.

Diyorlardı: **(Yâ Rabbî, şu Kureyş kâfirleri,**
Hepsi inkâr ettiler Sevgili Peygamberi.

Sana ve Resûlüne, hiç îmân etmediler,
Hattâ Resûlullahı, öldürmek istediler.

Peygamber Efendimiz, bu küffârın şerrinden,
İzninle, Medîneye hicret etti şehrinden.

Şimdi, senin yolunda, bu küffârla cenk için,
Bekliyoruz zâtından, bir müsâde ve izin.)

Böyle duâ ederken sahâbenin cümlesi,
Emir bekliyor idi, Hüdânın Sevgilisi.

Ve geçmemiş idi ki, çok bir vakit aradan,
“**Cenk emri**”ni getirdi Cibrîl Hak teâlâdan.

Meâlen**: (Size karşı harp açanlar ile, siz,**
Yalnız Allah yolunda çarpışıp harp ediniz.

Fakat haddi aşıp da, gitmeyiniz ileri,
Size saldırmazlarsa, saldırmayın siz dahî.

Savaştıklarında da, yaşlı, çocuk ve kadın,
Gibi bîçâreleri öldürmeyin siz sakın.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Medîne-i münevvere devri) -16-

İLK GANÎMET

O Server, Medînede âsâyişi sağlamak,
Ve düşmanın hâlini tahkîk edip anlamak,

Maksat ve gâyesiyle “**Seriyye**”ler emretti,
Yâni küçük askerî birlikler tertîb etti.

İşbu seriyyelere katılan sahâbîler,
Olurlardı bâzan “**Beş**” ve bâzan da “**Dörtyüz**” er.

Ânî saldırılara olmak için ihtiyât,
“**Nöbet tutma**” usûlü, koydu Fahr-i kâinât.

Müşrikleri, ticârî ve iktisâdî yönden,

Zayıflatmak için de, bir tedbîr aldı hemen.

Bunun için, Sûriye dış ticâret yolunu,
Kesmek için, gönderdi bir seriyye kolunu.

“**Otuz**” kadar eshâba, emir verdi o ara,
Ve “**hazreti Hamza**”yı başkan yaptı onlara.

Buyurdu ki: **(Kork yalnız Allahü teâlâdan,
Ve emrin altındaki erlere iyi davran.**

**Yalnız Allah yolunda, bu gazâya çıkınız,
Allahı tanımıyan küffârla çarpışınız.)**

“**Abdullah bin Cahş**”ı da, bir gün “**Sekiz**” kişinin,
Başına emir seçip, gönderdi gazâ için,

Bir de mektup vererek, buyurdu: **(Ey Abdullah,
Sen, Necdiye yolunu tut kendine güzergâh.**

**İki gece gidince, aç oku bu mektûbu,
Buyurulana göre hareket et, işin bu.)**

“**Peki yâ Resûlallah**” dedi ve çıktı yola,
İki gece gidince, bir yerde verdi mola.

Resûlün mektûbunu açıp etti kırâet,
Yazıyordu: **(Allahın ismiyle et hareket.**

**Arkadaşların ile birlikte yol alasın,
Senin ile gitmeğe, aslâ zorlamıyasın.**

**Nahle vâdisindeki Kureyş kervanlarını,
Gözetip, bildiresin bize durumlarını.)**

Mektûbu bitirince, öpüp koyu başına,
Ve şöyle hitâb etti sekiz arkadaşına:

**(Kim şehîd olmak için can atıyorsa eğer,
O gelsin, diğerleri dönüp gidebilirler.**

**Sizi zorlamıyorum benim ile gelmeğe,
İstiyen gelebilir bu hizmeti görmeğe.**

**Aranızda hiç kimse gelmese de hem dahî,
Ben yalnız, tek başıma gideceğim Vallahi.)**

Dediler: **(Ey Abdullah, seninle biz de varız,
Allaha, Resûle ve sana itâatkârız.**

Her nereye gidersen, geliriz senin ile,
Biz senden ayrılmayız Allahın izni ile.)

Sonra da, hep birlikte yürüdüler ileri,
Gizlenip, gözlediler geçen kâfileleri.

Bir ticâret kervanı, geçiyordu o ara,
Dîni teblîğ ettiler mücâhitler onlara.

Dediler ki: **(Îmâna gelmezseniz eğer siz,**
Haberiniz olsun ki, sizinle cenk ederiz.)

Onlar red edince de, savaşa başladılar,
Birisini öldürüp, bir çok esîr aldılar.

Kervanın bütün malı, kaldı mücâhitlere,
Gidip beşte birini, verdiler o Server'e.

Resûl de, kalanını onlara taksîm etti,
Bu, küffârdan alınan henüz ilk "**Ganîmet**"ti.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Medîne-i münevvere devri) -17-

MESCİD-İ KIBLETEYN

Resûlün Medîneye teşrîfi üzerinden,
Onyedi ay geçmişti o günden îtibâren.

Lâkin Resûl ve eshâb, Kudüs-ü şerîfteki,
"**Beyt-i makdîs**"e dönüp, namâz kılarlar idi.

Kubâ ve Medînede yapılan mescidlerin,
Kıblesi, buna göre yapıldı çünki ilkin.

Ve lâkin yehûdîler, bunu fırsat bilerek,
Bir fitne çıkardılar, dedi kodu ederek.

Dediler: **(Ne acâip ve ne gayri tabii,**
Dîni bizden apayrı, kıblesi bizim gibi.)

Bu sözleri, eshâb da işitiyordu, ancak,
Bir şey söylemezlerdi buna cevâb olarak.

Küffârın bu sözleri, Allahın Resûlünün,
Mübârek kulağına nihâyet geldi bir gün.

Temiz, nâzik kalpleri, incindi bu sözlerden,
Cebrâil geldiğinde, söyledi Ona hemen.

Buyurdu: **(Ey Cebrâil, arz eyle ki Allaha,**
Namâzlarda yüzümü çevirsin Beytullaha.

Zîra yehûdîlere âit bu Beyt-i makdîs,
Kıble için, Kâ'beyi eylesin bana tahsîs.)

Cibrîl aleyhisselâm dedi ki: **(Yâ Muhammed,**
Bunu, Hak teâlâdan talep eyle, duâ et.)

Cibrîl, Resûlullaha eyleyince böyle arz,
Allahın Sevgilisi Rabbine etti niyâz.

Ve "**Bekara**" sûresi, yüzkırkdördüncü âyet,
Allahın Resûlüne nâzil oldu nihâyet.

Ve şöyle buyurdu ki meâlen cenâbı Hak:
(Ey Habîbim, biz seni görüyoruz muhakkak.

Vahyin gelmesi için, duâ eylediğini,
Ve bizden ayrıca bir, "**Kıble**" istediğini.

İşte ey Peygamberim, bunun için seni biz,
İstediğin kıbleye hemen çevireceğiz.

Bundan sonra yüzünü, döndür "**Kâ'be yönü**"ne,
Ey mü'minler, namâzda siz de dönün bu yöne.)

Resûlullah, eshâba namâz kıldırıyordu,
O namâz esnâsında, bu âyet nâzil oldu.

Öğlenin farzı idi ve bitmemişti daha,
Getirdi bu âyeti Cibrîl Resûlullaha.

O Server, alır almaz Rabbinin bu emrini,
"**Beytullah**"a çevirdi, namâzda yönlerini.

Sahâbe-i kirâm da, Peygambere uyarak,
Hep "**Kâ'be**"ye döndüler, birden toplu olarak.

O namâzın yarısı, "**Beyt-i makdîs**"e doğru,
Yarısı da, "**Kâ'be**"ye doğru kılınmış oldu.

Bu vak'a, bu mescidde vukûa geldiğinden,
Onun ismi, "**Mescid-i kıbleteyn**" oldu hemen.

Peygamber Efendimiz ve bütün müslümânlar,
Artık "**Kâ'beye doğru**" namâzları kıldılar.

Hem sonra Resûlullah, hiç vakit geçirmeden,
"**Kubâ**"da ilk yapılan mescide gitti hemen.

Onun mihrâbını da, mübârek elleriyle,
Yaptı ve duvarları değişti tamâmiyle.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Bedir gazâsı) -1-

BEKLİYELİM DÖNÜŞÜNÜ

Mü’minler, Medînede hayli kuvvetlenince,
Bu, korkuya düşürdü kâfirleri iyice.

Kervan gönderselerdi bir yere onlar eğer,
Muhâfız askerler de gidiyordu berâber.

“**Bin develik**” bir kervan, tertîb ederek yine,
Çıktılar o günlerde, Mekkeden Şam yönüne.

O kervanın başında, var idi “**Ebû Süfyân**”,
Ve lâkin henüz îmân etmemişti o zaman.

Kervanı taarruzdan korumak maksadıyle,
Kırk kadar da muhâfız giderdi kervan ile.

Kervanın kârı ile, “**Silâh**” alınacaktı,
Mü’minlerle savaşta, bu kullanılacaktı.

Allahın Sevgilisi, bunu haber aldılar,
Hemen iki kişiyi, keşf için yolladılar.

Gidip öğrendiler ki, kervan geçmiş az önce,
Dönüp, Resûlullaha söylediler böylece.

Buyurdu: **(Bekliyelim Şamdan dönüşlerini,**
O zaman bitirelim bu küffârın işini.)

Kervanın dönüşünü öğrenmek için ise,
Keşif kolu olarak gönderdi iki kimse.

Buyurdu: **(Kırılırsa küfrün mukâvemeti,**
Bulamazlar islâma saldıracak kuvveti.)

Bu, müslümânlar için bir fırsat idi artık,
Resûlün emri ile, yapıldı tüm hazırlık.

Şehirde, “**Yedi kişi**” görevli bırakarak,
Ve “**Üçyüzbeş kişi**”yi yanlarına alarak,

Ramazân-ı şerîfin onikinci gününde,
Çıktılar Medîneden, gâyet "**Sıcak**" bir günde.

Medînede, emirle kalanlarla berâber,
“**Üçyüz onüç**” kişiydi bu şânlı sahâbîler.

“**Bedir**”, Mekke Medîne ve Sûriye’ye giden,
Yolların birleştiği bir yerdi hakîkaten.

Şam'dan dönen kervanlar, oradan geçiyordu,
Onun için “**Bedir**”e yürüyordu bu ordu.

İştirâk etmek için bu “**Bedir savaşı**”na,
Gençler, yalvarıyordu Peygamber-i zîşâna.

Hattâ “**Ümmü Varaka**”, kadın olduğu hâlde,
Gelip, Resûlullaha yalvardı pek ziyâde.

Dedi: (Yâ Resûlallah, müsâde ederseniz,
Sizin ile gelmeği istiyorum bendeniz.

Yaralı olanlara bakarım ben orada,
Böylece şehîd olmak nasîb olur bana da.)

Buyurdu: **(Kur’ân oku, sen evde oturarak,
Şehîdliği, sana da lütfeder cenâbı Hak.)**

“**Sa’d bin Ebî Vakkâs**” anlatıyor ki: Benim,
Onaltı yaşlarında vardı bir birâderim.

Bizim ile gazâya gitmeği çok isteyen,
Çocukları, o Server çevirirdi seferden.

Ben, kardeşim “**Ümeyr**”e baktım, saklanıyordu,
Resûl onu farkedip, (**Sen geri dön**) buyurdu.

Üzülüp, gözyaşıyle ağlayınca ziyâde,
O zaman Resûlullah etti ona müsâde.

Halbuki kılıcını kuşanamadığından,
Onu, kendi beline, ben takmıştım o zaman.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
“Bedir gazâsı” -2-

SİZ YAYA YÜRÜMEYİN

“**Üçyüzbeş**” sahâbîden müteşekkil bu ordu,
Medîneden çıkarak, “**Bedir**”e gidiyordu.

Hazreti “**Mus’ab**” ile, “**Mu’âz**” ve “**Alî**” o gün,
Mübârek sancağını taşırlardı Resûlün.

Yanlarında "**İki at**" ve "**Yetmiş deve**" vardı,
Kalplerinde "**Şehîtlik**", alev alev yanardı.

Üç kişi'ye, bir deve düşüyordu o ara,
Bu yüzden, sıra ile binerlerdi onlara.

Hattâ bu yürüyüşte, o Hüdânın Habîbi,
Nöbetleşe binerdi deveye eshâb gibi.

Yaya gitmek sırası o Resûle gelince,
Sahâbe çok üzülüp, derlerdi ki hemence:

(Yâ Resûlallah, sana, canımız olsun fedâ,
Siz deveden inmeyin, biz yürürüz az daha.)

Ve lâkin Resûlullah, yine yere inerek,
Kendisini, onlardan hiç farklı görmiyerek,

Buyurdu: **(Ey eshâbım, bilin ki, yürümekte,**
Siz, benden daha güçlü değilsiniz elbette.

Sevâb ve mükâfâtta, ben de sizin gibiyim,
Yâni bundan müstağnî, ihtiyâçsız değilim.)

Resûlullah ve eshâb, kavurucu sıcakta,
Böyle gidiyorlardı, "**Oruçlu**"lardı hattâ.

İslâmı yaymak için, her şeye katlanarak,
O Resûlün peşinden, giderlerdi coşarak.

Çünki bunun sonunda, "**Şehîd olmak**" ve "**Cennet**",
Hem Allah ve Resûlün rızâsı vardı elbet.

Peygamber Efendimiz, Eshâbının hâline,
Bakarak, onlar için duâ etti Rabbine:

(Allahım, yayandırlar, bunlara binecek ver,
Açık ve çıplaktırlar, onları giydiriver.

Allahım onlar açtır, doyur bu mü'minleri,
Fakîrdirler, zengin et sen bu mücâhitleri.)

Şânlı Bedir ordusu yürürken ilerlere,
Küffârın kervanı da yaklaşmıştı "**Bedir**"e.

Ebû Süfyân, onların gelmekte olduğunu,
Öğrenince, çok büyük bir korku sardı onu.

Endîşeye düşerek kervanı için hemen,

Değiştirdi yolunu, "**Bedir**"e erişmeden.

Sâlimen varmak için Mekke'ye bir an önce,
Başka yola girerek, yol aldı gündüz gece.

Âcilen gönderdi ki Mekke'ye bir kimseyi,
Önce varıp, Kureyşe anlatsın hâdiseyi.

O gelip, gömleğini ön ve arddan yırtarak,
Haber verdi bu şeyi, Mekkede bağırarak.

Gâyet heyecânlıydı dedi: **(Ey Kureyşliler!**
Müslümânlar, kervana saldırıya geçtiler.

Eğer yetişirseniz kurtarabilirsiniz,
Aksi hâlde, vaziyet çok kötü bilesiniz.)

Mekkeliler, bu zâtın toplanıp etrâfında,
Harp hazırlıklarına başladılar ânında.

Bir tarafta, islâmı ihyâ için gidenler,
Öbür yanda, bu dîni yıkmayı istiyenler.

İki taraf, gelerek birbirlerine karşı,
Olacaktı târihin en mühim bir savaşı.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -3-

ZÂLİMLER KORKAK OLUR

Kureyş, kervanlarının hâlini öğrenince,
Harp hazırlıklarına başladılar hemence.

Tam "**Yediyüz develi**" ve "**Yüz atlı**", tamâmen,
"**Yüzelli**" de piyâde, toparladılar hemen.

Gidip Ebû Leheb'e, (**Sen de katıl**) deyince,
Korkusundan (**Hastayım**) deyiverdi hemence.

Yâni behâne edip hastalığı o zaman,
Yerine, başkasını gönderdi korkusundan.

"**Ümeyye bin Halef**" de, islâm düşmanlarının,
En insâfsızlarından birisiydi pek azgın.

Gevşek davranıyordu bu kâfir de o sıra,
(**Zâlimler korkak olur**) buyurulmuştur zîra.

Haber vermiş idi ki o Sevgili Peygamber:

(**Bir gün benim eshâbım, Ümeyye'yi katleder**.)

O, bunu bildiğinden, düştü büyük telâşa,
Ve gitmek istemedi, bir özürle savaşa.

Ebû Cehl'e dedi ki: **(Yaşlı ve çok şişmanım,
İzin ver, ben bu harbe gidip savaşmıyayım.)**

O ise, korkaklıkla edince onu ithâm,
Çâresizlik içinde dedi ki: (**Peki, tamâm**.)

Pek çoğu "**Zırhlı**" idi, bu harbe katılanlar,
Vardı hem yanlarında, güzel sesli kadınlar.

Çalgı âletleriyle, içki de almışlardı,
Kuvvetlerine bakıp, pek çok şımarmışlardı.

Dediler ki: **(Bu kadar güçlü bir ordu ile,
Yeneriz,** "Bin kişi"**lik bir topluluğu bile.**

Kaldı ki müslümânlar, "Üçyüz kişi**"ler yalnız,
Biz onları öldürüp, mallarını alırız.)**

Ve lâkin hepsinin de, bir tek maksadı vardı,
O da, islâmiyyeti ortadan kaldırmaktı.

Azgın müşrik sürüsü, şarkı ve çalgılarla,
Gurur kibir içinde, çıktılar sonra yola.

Ve lâkin o arada, kervan ve Ebû Süfyân,
"**Bedir tehlikesi**"ni atlatmıştı o zaman.

Bedir'den uzaklaşıp, bir hayli yol almıştı,
Mekkeye varmak için, az mesâfe kalmıştı.

Tehlike geçtiğini, gidip haber vermeğe,
Gönderdi Ebû Süfyân, bir kimseyi Mekkeye.

O, gelip bildirdi ki: **(Kurtulduk tehlikeden,
Artık geri dönünüz siz dahî bu seferden.**

**Yâni savaşmak için, gitmeyin Medîne'ye,
Çünki lüzum kalmadı, haydi dönün geriye!)**

Ve lâkin "**Ebû Cehil**", o gurur ve kibrinden,
Bunu kabûl etmeyip, vazgeçmedi fikrinden.

Dedi ki: (Hayır olmaz, bir defâ çıktık yola,
Gider ve savaşırız, elbet müslümânlarla.

Hem üç gün ve üç gece, "**Bedir**"de konaklarız,
Şarap içer, eğlenir, develer boğazlarız.

Etrâf kabîleler de, bakarak böyle bize,
İmrenirler bu üstün ve güçlü hâlimize.

Hiç kimseden korkmayıp, çekinmediğimizi,
Görür, iyi anlarlar güç ve kuvvetimizi.)

O, kâfir gürûhunu coşturup böyle o gün,
Dedi**: (Ey Kureyşliler, haydi şimdi yürüyün.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Bedir gazâsı) -4-

SİZ NİÇİN GELİRSİNİZ ?

Haberci geri dönüp, geldi "**Ebû Süfyân**"a,
Ebû Cehl'in hâlini, söyledi aynen ona.

O, ileri görüşlü ve tedbîrli idi hep,
Aslâ tasvîb etmedi bu işi bundan sebep.

Dedi: **(Eyvâhlar olsun, yazık oldu Kureyş'e,
O, baş olmak fikriyle girişiyor bu işe.**

**Eğer müslümânlara rastlar ise cenk için,
Şimdiden diyeyim ki, vây hâline Kureyş'in.)**

O ara Resûlullah, sevgili eshâbiyle,
Bedir'e yaklaşmıştı hâlis bir gâye ile.

Orduda, Medîneli müşriklerden ikisi,
Vardı ki, gördü hemen Allahın Sevgilisi.

Ve onlara sordu ki o Resûl-i müctebâ:
(Siz bizimle ne için gelirsiniz acabâ?)

Dediler ki: (Biz dahî cenk eder, savaşırız,
Sonunda, ganîmetten biz de bir pay alırız.)

Birisi "**Hubeyb**" olup, Resûl suâl etti ki:
(Sen, Allah ve Resûle îmân ettin mi peki?)

Hubeyb (**Hayır**) deyince, buyurdu ki o zaman:
(Gelmesin bizim ile, dînimizden olmıyan.)

O ısrâr eyledi ki: (Ben savaşçı bir erim,
Ganîmet almak için, harp etmeği isterim.)

Allahın Sevgilisi, yine (**Olmaz**) deyince,
Hubeyb, bu teklîfinde ısrâr etti bir nice.

“**Revhâ**” denen mevkîye gelindiğinde fakat,
Gitti Resûlullahın huzûruna o bizzât.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, ben, Allaha ve sana,
Îmân edip, kavuştum hâlisâne îmâna.)**

O zaman Resûlullah, sevinip pek ziyâde,
Onun da gelmesine eylediler müsâde.

Şânlı islâm ordusu ve şerefli Peygamber,
“**Bedir**”e yaklaşınca, aldılar ki bir haber:

"Mekkeliler, büyük bir ordu kurmuş bu ara,
Bedir’e geliyorlar, kervanı kurtarmağa."

Sevgili eshâbını toplayıp Resûl hemen,
İstişâre eyledi, hiç vakit geçirmeden.

Zîra kendilerinden, kat kat büyük bir ordu,
“**İslâmı yıkmak**” için, savaşa geliyordu.

Peygamber Efendimiz, önce muhâcirîne,
Sordular: **(Bu husûsta, uygun olan sizce ne?)**

Hazreti Ebû Bekir, hem de hazreti Ömer,
(**Bu düşman ordusuyla çarpışalım**) dediler.

Sonra Mikdâd bin Esved, dedi: **(Yâ Resûlallah!
Onu getir yerine, ne emrettiyse Allah.**

**Sen nerede olursan, orada biz de varız,
Biz, senin bir an bile, yanından ayrılmayız.**

**Allah ve Resûlünün yollarında hem dahî,
Canımız ve başımız fedâ olsun Vallahi.**

**Habeşistâna desen, gideriz yine elbet,
Etmeyiz sana aslâ, en ufak muhâlefet.**

**Hazırız her emrini yapmak için burada,
Anam, babam ve canım, olsunlar sana fedâ.)**

Ferahladı o Server onun bu sözlerinden,
Hayır duâ eyledi bu sahâbîye hemen.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Bedir gazâsı) -5-

YETER Kİ SİZ EMREDİN!

Peygamber Efendimiz, Muhâcirlerden sonra,
(Fikriniz nedir?) diye, suâl etti Ensâr'a.

"**Sa'd bin Mu'âz**" kalkıp, dedi: (Yâ Resûlallah!
Allah ve Resûlüne îmân ettik biz Vallah.

Elbet hak ve doğrudur her getirdiğin senin,
İtâat husûsunda, söz verdik sana kesin.

Bizler, o sözümüzden, aslâ geri dönmeyiz,
Her nereye gidersen, biz dahî emrindeyiz.

Başımız üzerinde tutarız her emrini,
Yeter ki bildir bize, ne ise dileğini.

Denize dalsan bile, biz de hemen dalarız,
Hiçbirimiz, bir adım bundan geri kalmayız.

Hâtır-ı şerîfinde ne varsa, bize emret,
Tutarız can ve başla, etmeyiz muhâlefet.

Bizim bir tek gâyemiz, seni sevindirmektir,
Böylelikle rızâna ve sevgine ermektir.

Yoluna fedâ olsun, malımızla canımız,
Çekinmeyiz düşmandan, savaşta sabırlıyız.)

Bu söze katıldılar hepsi cân-ü gönülden,
Uğrunda can vermeğe, söz verdiler o günden.

Resûlullah buyurdu**: (Ey eshâbım, gün bu gün,
Allahın lütfu ile şâd olarak yürüyün.**

**Zîra ben, kâfirlerin, bu savaş meydanında,
Ölecekleri yeri, görüyorum şu anda.)**

Mü'minler bu "**Müjde**"yi, Hakkın Sevgilisinden,
Alınca, bir aşk ile yürüdüler izinden.

"**Bedir**"in yakınına vardıklarında onlar,
Bir kısım sahâbeye, şu emri buyurdular:

**(İşte, şu ilerdeki tepenin yakınında,
Bilgi edinirsiniz, o müşrikler hakkında.)**

"**Hazreti Alî**" ile, birkaç kişi gittiler,
İki kişiyi utup, Resûl'e getirdiler.

Resûlullah sordu ki: **(Kureyş nerelerdedir?)**
Dediler: (Şu tepenin hemen gerisindedir.)

Sonra, **(Kaç kişilerdir?)** diye suâl edince,
Cevâben dediler ki: (Bilmiyoruz iyice.)

Sordu yine: **(Bir günde, kaç deve kesiyorlar?)**
(Bir gün dokuz, bir gün on) diye arz etti onlar.

O zaman Resûlullah, şöyle buyurmuşlardır:
(Öyle ise "Bin"**den az,** "Dokuzyüz"**den fazladır.)**

Sordu ki: **(Kimler vardır, Kureyş ulularından?)**
Onlar da, birkaç kişi söylediler o zaman.

(Utbe, Şeybe, Ebû Cehl...) diye saydıklarında,
Eshâbına dönerek buyurdu ki o anda:

(Ey sevgili eshâbım, öyleyse Mekke ehli,
Ciğerpârelerini size fedâ eyledi.)

Sonra "**hazreti Ömer**", Resûlün emri ile,
Gitti, Kureyşlilerle andlaşmak gâyesiyle.

Dedi: **(Ey Kureyşliler, Allahın Peygamberi,**
Buyurur ki, bu işten vaz geçip dönün geri.

Sizden başkalarıyla çarpışmak, zîra bana,
Sizlerle çarpışmaktan, makbûldür elbet daha.)

Ebû Cehil dedi ki: **(Bunu kabûl etmeyiz,**
İntikâm almadıkça, aslâ geri dönmeyiz.

Tâ ki bu beldelerde, bizim kervanımıza,
Cesâret edemesin bir kimse taarruza.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -6-

NEREYE KONALIM ?

O gece Resûlullah, şânlı eshâbı ile,
O müşriklerden önce, ulaştılar "**Bedir**"e.

(**Karârgâhı nereye kuralım?**) diye hemen,
Peygamber Efendimiz sorunca sahâbeden,

Henüz otuz yaşında olan "**Habbâb bin Münzir**",
Dedi: (Yâ Resûlallah, bura uygun değildir.

Münâsib görürseniz, yürüyelim ileri,
Biz harpçi kimseleriz, biliriz bu yerleri.

İlerde bir kuyu var, suyu tatlı ve boldur,
O bölgeye konmamız, bizce daha uygundur.

Sâir kuyuların da, hepsini kapatalım,
Sonra, kendimiz için bir tek "**Havuz**" yapalım.

Düşmanla çarpışırken, susadıkça hemen biz,
Gelip, havuzumuzdan râhatça su içeriz.

Kureyş kâfirleriyse, hiç su bulamamaktan,
Mağdûr ve çok perîşân hâle gelir o zaman.)

Cibrîl aleyhisselâm, o anda indi yere,
Bunun doğruğunu, bildirdi o Server'e.

Resûlullah buyurdu: (**Ey Habbâb, iyi fikir,**
Doğru olan görüş de, senin bu dediğindir.)

Sonra ayağa kalkıp, eshâbıyla berâber,
O kuyunun başına, hep birlikte geldiler.

O tatlı suyu olan kuyudan gayrisini,
Taş ile doldurarak, kapattılar hepsini.

Bir de havuz yaparak, su ile doldurdular,
Hattâ içmek için de, kaplar bile koydular.

"Sa'd bin Mu'âz" dahî, Fahr-i kâinât için,
Bir "**Gölgelik**" yapmağı isteyip, aldı izin.

Sonra Resûl-i ekrem, şerefli eshâbiyle,
Gezdi harp sâhasını bir keşif maksadiyle.

Zaman zaman durarak, buyurdu: **(Yârın sabah,**
Şurada öldürülür filân kâfir inşallah.)

Kâfirlerin, vurulup düşeceği yerleri,
Gösterdi birer birer Allah'ın Paygamberi.

Hazreti Ömer der ki: (**Dikkat ettim, o sabah,**
Nerelere işâret ettiyse Resûlullah,

Ve kimlerin ismini söyledilerse eğer,
Onlar, tam o yerlerde yerlere serildiler.

Hattâ ne az geride, ne de ilerisinde,
Tam buyurduğu yerde öldürüldü hepsi de.)

Kâinâtın sultânı sevgili Resûlullah,
Üç guruba ayırdı eshâbını o sabah.

Muhâcirlere âit sancağı, o gün yine,
“**Mus’ab ibni Umeyr**”in teslîm etti eline.

Evs’in sancağını da, sonra Fahr-i kâinât,
“**Sa’d ibni Mu'âz**”ın eline verdi bizzât.

Hazrecîlerinkini, “**Habbâb bin Münzîr**” aldı,
Hepsi, sancaklarının altlarında toplandı.

Peygamber Efendimiz, ordusunu tamâmen,
Saf hâline getirip, nizâma soktu hemen.

Sağ kanada, kahraman “**Zübeyr bin Avvâm**” geçti,
O guruba, bu yiğit kumanda edecekti.

Yine Resûlullahın emriyle sol kanada,
“**Mikdâd bin Esved**” geçti, etmek için kumanda.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Bedir gazâsı) -7-

NASIL SAVAŞALIM ?

Peygamber Efendimiz, sahâbe-i kirâma,
Emredip, ordusunu koydu bir intizâma.

Yâni mücâhidlerin, saf hâlinde, muntazam,
Olmasını emretti, sıra dâhilinde tam.

Mübârek ellerinde, bir "**Çubuk**" tutuyordu,
Eshâbını, onunla nizâma sokuyordu.

Sahâbe-i kirâmdan, "**Sevâd ibni Gaziyye**",
Çıkmıştı bir aralık saftan az ileriye.

Göğsüne, o çubukla hafifce dokundular,
Ve ona, **(Hizâya gel yâ Sevâd)** buyurdular.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, elem duydu bedenim,**
Ben dahî o çubukla size vurmak dilerim.)

Onun bu sözlerine, eshâb hayret ettiler,
“**Allâh-ü ekber!**” deyip, hep tekbîr getirdiler.

Bir âdet var idi ki, zîra Arabistânda,
"**Tekbîr**" getirilirdi fevkalâde anlarda.

O, kısas istiyordu zîra Resûlullahtan,
Kısas istenir miydi hiç Fahr-i kâinâttan?

Gömleğini açarak, buyurdular ki derhâl:
(Ey Sevâd, haydi bana kısas yap, hakkını al.)

O, görünce Resûlün nûr saçılan göğsünü,
Sevinç ve muhabbetle, öpüp sürdü yüzünü.

(**Ne için böyle yaptın?**) diye sorunca ona,
Dedi ki: (Anam babam, fedâ olsun yoluna.

Öyle zannederim ki, ben şehîd olacağım,
Ve yüksek zâtınızdan, bu gün ayrılacağım.

İstedim, dudaklarım değsin bedeninize,
Böylece, bir bereket erişsin bendenize.

Bununla, âhirette şefâat olunayım,
Cehennem azâbından, böyle halâs olayım.)

Peygamber Efendimiz, bundan duygulandılar,
Ve "**hazreti Sevâd**"a çok duâ buyurdular.

Sonra Fahr-i kâinât, sordular sahâbeye:
(**Düşman ile ne tarzda çarpışalım biz?**) diye.

Kalktı "**Âsım bin Sâbit**" önce izin alarak,
Tutuyordu elinde, ok ve yay, bir de mızrak.

Dedi: (Yâ Resûlallah, Kureyşliler, yüz metre,
Bize yaklaştığında, "**Ok atalım**" ilk kere.

Taş atım sâhasına girerse onlar eğer,
Hemen, "**Taş atışı**"na tutalım biz bu sefer.

Mızrak mesâfesine gelince yine onlar,
"**Mızrak**"la savaşalım, kırılıncaya kadar.

Daha yaklaşırlarsa eğer ki bize düşman,
"**Kılıçları**" sıyırıp, çarpışalım o zaman.)

Beğendi bu fikrini onun Fahr-i kâinât,
Ve hemen eshâbına, verdi şöyle tâlimât:

(Yerinizi bırakıp, sakın ayrılmayınız,
Ben emir vermedikçe, harbe başlamayınız.

Düşman, ok mesâfesi yaklaşır ise eğer,

Fırlatın okunuzu, etmeyin lâkin heder.

Daha yaklaşırlarsa, elinizle taş atın,
Daha da yaklaşınca, mızrakları fırlatın.

En son, göğüs göğüse gelindiği zaman da,
Kılıçları sıyırıp, çarpışın o son anda.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -8-

SAVAŞ BAŞLIYOR

Kumluk olduğu için karârgâh kurulan yer,
Güçlük çekiliyordu yürümekte gâziler.

Allahın Sevgilisi, buna duâ edince ,
Öyle yağmur yağdı ki o bölgeye o gece,

Kaygan olan o zemin, sertleşti hem de gâyet,
Bu, müslümânlar için oldu büyük bir rahmet.

Resûlullah, eshâbı namâza kaldırdılar,
Ve sabah namâzını, cemâatle kıldılar.

Sonra da eshâbına, "**Cihâd**" ile "**Şehîdlik**",
Hakkında hitâb edip, savaşa etti teşvîk.

Onyedinci günüydü Ramazân-ı şerîfin,
Günlerden Cum'a idi ve güneş doğdu hemîn.

Biraz sonra, târihin en mühim, en amânsız,
Ve en büyük savaşı olacaktı hilâfsız.

Bir yanda Fahr-i âlem, Allah'ın Sevgilisi,
Ve yanında, bir avuç şerefli sahâbîsi,

Hepsi, can ve başını koyarak orta yere,
Resûlün aşkı için, gelmişlerdi "**Bedir**"e.

Öbür tarafta ise, Allah'ı inkâr eden,
Ve Onun Habîbini yok etmeği dileyen,

Azgın, taşkın, inâtçı, kâfir gürûhu vardı,
İki ordu "**Bedir**"de karşılaşacaklardı.

O kâfir sürüsünün içinde hem de o gün,
Akrabâları vardı Allah'ın Resûlünün.

Kâfirler "**Bin kişi**"ydi, "**Üçyüzbeş er**"e karşı,

O gün ilk olacaktı "Îmân-küfür" savaşı.

O sırada kâfirler, karârgâhtan çıktılar,
Harp sâhasına doğru, akmağa başladılar.

Çoğunun üzerleri, kaplı idi zırhlarla,
Techîz edilmişlerdi binek ve silâhlarla.

Ve yaklaşıyorlardı gurur, kibir içinde,
“**İslâmı yıkmak**” idi gâyesi hepsinin de.

Onların bu hâlini görünce Resûlullah,
"**Hazret-i Sıddîk**" ile çadıra girdi nâgâh.

Mübârek ellerini yukarı kaldırarak,
Şöyle duâ eyledi Rabbine yalvararak:

(Yâ Rabbî, işte küffâr gururla geliyorlar,
Sana meydan okuyor, beni yalanlıyorlar.

Yâ ilâhî, vaktâ ki va’detmiştin ki bana,
Muzaffer eyliyesin beni hasımlarına.

İşte, Kureyş geliyor yıkmak için bu dîni,
Bu gün getir yerine bana olan va’dini.

Bu bir avuç mü’mini, eğer helâk edersen,
Bulunmaz yeryüzünde, hiç sana kulluk eden.

Yâ Rabbî, va’dettiğin o yardımı nasîb et,
Yoksa, bu günden sonra yok olur islâmiyyet.)

Hazreti Ebû Bekir tesellî ediyordu,
(**Üzülme, Hak teâlâ yardım eder**) diyordu.

O böyle söyleyince, Resûl kalktı secdeden,
Gülerek, kendisine "**Müjde**"yi verdi hemen:

(Yâ Ebâ Bekr kardeşim, hamd olun Rabbimize,
Cebrâil, "Bin melek**"le yardıma geldi bize.**

Yanında Mîkâil’le, İsrâfil de hem dahî,
Geldi "Biner melek**"le yardıma bizâtihî.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir Gazâsı) -9-

ALLAHÜ EKBER! ALLAHÜ EKBER!

Resûlullah, geçerek ordusunun başına,

Bir âyeti kerîme okudu eshâbına.

Meâlen şöyleydi ki: (**Siz ey îmân edenler!**
Karşılaşır iseniz bir düşman ile eğer,

Sabır ve sebât edip, Hakkı çok zikrediniz,
Çünki sabredenlerle berâberdir Rabbiniz.)

Eshâb, bu (**Zikrediniz!**) emrini aldığında,
Hep birlikte "Tekbîr"ler getirdiler ânında.

Başlamak üzereydi savaşa iki ordu,
Heyecân, son haddine gelmiş bulunuyordu.

Lâkin şöyle bir âdet var idi ki o zaman:
Harp edecek ordular, henüz karşılaşmadan,

Önce, iki taraftan yiğitler çıkıyordu,
Karşılıklı olarak, bunlar çarpışıyordu.

Bu ilk çarpışmalarla, taraflar, yavaş yavaş,
Harbe ısınırlardı, olmadan henüz savaş.

Müşriklerden birisi, çiğneyip bu âdeti,
Bir ok atıp, eshâbtan birini şehîd etti.

Bu hareket, güç geldi sahâbe-i kirâma,
İçleri, volkan gibi başladı kaynamağa.

O sırada "**Üç kâfir**" ileriye çıktılar,
Üçü de, en azılı islâm düşmanıydılar.

Bunlar, "**Utbe**" ve "**Şeybe**", iki birder idi,
Üçüncüsü, Utbe'nin oğlu olan "**Velîd**"di.

Bunlar, mücâhidlere şöyle nidâ ettiler:
(Bizimle çarpışacak içinizde var mı er?)

Mücâhidlerden "**Ebû Huzeyfe**" hazretleri,
Kılıcını sıyırıp, derhâl çıktı ileri.

"**Utbe**", babası idi hem de bu sahâbînin,
Fırladı, babasıyla çarpışma yapmak için.

Ve lâkin Resûlullah, ona mâni oldular,
(Dur yâ Ebâ Huzeyfe, sen gitme) buyurdular.

Sonra, Afrâ hâtunun iki oğlu, berâber,
"**Muâz**" ile "**Muavvez**" adlı iki birâder,

İleriye çıktılar, onlarla çarpışmağa,
Bir de çıktı ileri, "**Abullah bin Revâha**".

Müşrikler, "**Siz kimsiniz?**" diye suâl ettiler,
Onlar, (**Biz Medîneli mü'minleriz**) dediler.

Müşrikler seslendi ki: (**Sizinle yok işimiz,**
Biz, kendi kavmimizden kimseleri isteriz.

Yâ Muhammed, sen bize, kavmimizden bize denk,
Bahadırlar gönder ki, onlarla edelim cenk.)

O zaman Resûlullah, üç yiğit sahâbîye,
Duâ edip emretti: **(Geriye dönün!**) diye.

Sonra da, eshâbını süzerek ayrı ayrı,
Buyurdu ki: (**Kalkınız, ey Hâşim oğulları!**

Allahın bu dînini söndürmek için gelen,
Şu kâfirlere karşı, çarpışın çekinmeden.)

Sonra, isimleriyle çağırdılar tek be tek:
(**Kalk yâ Alî, yâ Hamza, yâ Ubeyde**) diyerek.

Resûlün emri ile, bu üç büyük sahâbî,
Çıktılar ileriye, hemen arslanlar gibi.

Kılıçları sıyırıp, hemen ilerlediler,
Üç azılı kâfirin karşısına geçtiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir Gazâsı) -9-

ALLAHÜ EKBER! ALLAHÜ EKBER!

Resûlullah, geçerek ordusunun başına,
Bir âyeti kerîme okudu eshâbına.

Meâlen şöyleydi ki: (**Siz ey îmân edenler!**
Karşılaşır iseniz bir düşman ile eğer,

Sabır ve sebât edip, Hakkı çok zikrediniz,
Çünki sabredenlerle berâberdir Rabbiniz.)

Eshâb, bu (**Zikrediniz!**) emrini aldığında,
Hep birlikte "Tekbîr"ler getirdiler ânında.

Başlamak üzereydi savaşa iki ordu,
Heyecân, son haddine gelmiş bulunuyordu.

Lâkin şöyle bir âdet var idi ki o zaman:
Harp edecek ordular, henüz karşılaşmadan,

Önce, iki taraftan yiğitler çıkıyordu,
Karşılıklı olarak, bunlar çarpışıyordu.

Bu ilk çarpışmalarla, taraflar, yavaş yavaş,
Harbe ısınırlardı, olmadan henüz savaş.

Müşriklerden birisi, çiğneyip bu âdeti,
Bir ok atıp, eshâbtan birini şehîd etti.

Bu hareket, güç geldi sahâbe-i kirâma,
İçleri, volkan gibi başladı kaynamağa.

O sırada "**Üç kâfir**" ileriye çıktılar,
Üçü de, en azılı islâm düşmanıydılar.

Bunlar, "**Utbe**" ve "**Şeybe**", iki birder idi,
Üçüncüsü, Utbe'nin oğlu olan "**Velîd**"di.

Bunlar, mücâhidlere şöyle nidâ ettiler:
(Bizimle çarpışacak içinizde var mı er?)

Mücâhidlerden "**Ebû Huzeyfe**" hazretleri,
Kılıcını sıyırıp, derhâl çıktı ileri.

"**Utbe**", babası idi hem de bu sahâbînin,
Fırladı, babasıyla çarpışma yapmak için.

Ve lâkin Resûlullah, ona mâni oldular,
(Dur yâ Ebâ Huzeyfe, sen gitme) buyurdular.

Sonra, Afrâ hâtunun iki oğlu, berâber,
"**Muâz**" ile "**Muavvez**" adlı iki birâder,

İleriye çıktılar, onlarla çarpışmağa,
Bir de çıktı ileri, "**Abullah bin Revâha**".

Müşrikler, "**Siz kimsiniz?**" diye suâl ettiler,
Onlar, (**Biz Medîneli mü'minleriz**) dediler.

Müşrikler seslendi ki: (**Sizinle yok işimiz,
Biz, kendi kavmimizden kimseleri isteriz.**

**Yâ Muhammed, sen bize, kavmimizden bize denk,
Bahadırlar gönder ki, onlarla edelim cenk.)**

O zaman Resûlullah, üç yiğit sahâbîye,
Duâ edip emretti: **(Geriye dönün!**) diye.

Sonra da, eshâbını süzerek ayrı ayrı,
Buyurdu ki: (**Kalkınız, ey Hâşim oğulları!**

Allahın bu dînini söndürmek için gelen,
Şu kâfirlere karşı, çarpışın çekinmeden.)

Sonra, isimleriyle çağırdılar tek be tek:
(**Kalk yâ Alî, yâ Hamza, yâ Ubeyde**) diyerek.

Resûlün emri ile, bu üç büyük sahâbî,
Çıktılar ileriye, hemen arslanlar gibi.

Kılıçları sıyırıp, hemen ilerlediler,
Üç azılı kâfirin karşısına geçtiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -11-

KARA OLSUN YÜZLERİ !

Resûlullah eğilip, bir avuç "**Kum**" alarak,
Onları, kâfirlerin üstüne savurarak,

Buyurdu ki: (**Yüzleri kara olsun küffârın,**
Kalplerine korku sal yâ Rabbî sen onların.)

Sonra eshâba dönüp, verdi bir "**Hücûm!**" emri,
Şânlı eshâb, bir anda atıldılar ileri.

"**Tekbîr**" sedâlarıyla oklar fırlatılmağa,
Taşlar, sonra mızraklar başladı atılmağa.

O gün "**hazreti Hamza**", iki kılıç alarak,
Çarpışırdı, küffârı birbirine katarak.

"**Hazreti Ömer**" ile, "**Allah arslanı Alî**",
Vuruşurlardı o gün birer arslan misâli.

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**", bir de "**Zübeyr bin Avvâm**",
Kâfirleri şaşkına döndürüyorlardı tam.

"**Abdullah bin Cahş**" ile, hem de "**Ebû Dücâne**",
Savaşıyorlar idi kavî ve çevîkâne.

Her sahâbî, geçilmez birer kale olmuştu,
Ve "**Tekbîr**" sedâları, âlemi doldurmuştu.

Allahü teâlânın varlığı ve birliği,
Kâfirlerin beynine inerdi "**Balyoz**" gibi.

Resûlullah, (**Yâ Hayyü, Yâ Kayyûm**) diyerekten,
Allahü teâlâya yalvarırdı yürekten.

Hazreti Alî der ki: (**Hepimiz, Bedir günü,
Öyle görmüş idik ki Allahın Resûlünü,**

**İçimizde en yiğit, en cesûr, en kahramân,
Ve en cesâretlimiz, Resûlullahtı o an.**

**En yakın O dururdu müşriklerin safına,
Sıkıştığımız zaman, sığınırdık biz Ona.)**

Müşrikler, "**Ebû Cehl**"i tam ortaya aldılar,
Birini, onun gibi giydirip donattılar.

"Abdullah bin Münîr"di bu nasîbsizin adı,
Onun, "**Hazreti Alî**" başını kesip aldı.

Sonra da, "Ebû Kays"ı yaptılar böyle aynen,
"**Hazreti Hamza**" dahî öldürdü onu hemen.

"Hazreti Alî"ye de, bir müşrik saldırmıştı,
Kılıcı, kalkanına salanıp da kalmıştı.

Hazreti Alî dahî, Zülfikârı çekerek,
Öyle kılıç çaldı ki ona "**Allâh!**" diyerek.

Zırhlar örttüğü hâlde müşrikin vücûdunu
Zırhı ile birlikte, ikiye biçti onu.

"**Hazreti Hamza**" dahî vurunca o kâfire,
Miğferiyle berâber, kellesi düştü yere.

Peygamber Efendimiz, bu iki sahâbîyi,
Görüp, kendilerini methetti bizâtihî.

Ve onların hakkında buyurdu ki o günde:
(Onlar, arslanlarıdır Allahın yeryüzünde.)

"**Hazreti Ukâşe**" de, yanında o Resûlün,
Çarpışırken, kılıcı kırıldı birden o gün.

Resûlullah, yerden bir "**Hurma dalı**" aldılar,
Hazreti Ukâşe'ye, o dalı uzattılar.

Dediler: (**Yâ Ukâşe, al, bununla devâm et.**)
O dal, bir "**Kılıç**" oldu, büyüktü hem de gâyet.

Uzun, parlak ve keskin, hem kalındı bir miktâr,

Savaştı o kılıçla harbin sonuna kadar.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -12-

NE GÜZEL, NE GÜZEL!

Resûlullah, bir yandan bizzât çarpışıyordu,
Bir yandan da eshâbı teşvîk buyuruyordu.

Diyordu ki: **(Yemînle söylüyorum muhakkak,**
Bu gün, Hak teâlânın rızâsını umarak,

Sabır ile çarpışıp, ölen her mücâhidi,
Rabbimiz, Cennetine koyacaktır ebedî.)

Bunu, "Ümeyr bin Hümâm" işitince Resûlden,
Çok sevinip, **(Ne güzel, ne güzel!)** dedi hemen.

(Cennete girmem için, şehîd olmam kâfiymiş,)
Diyerek, kâfirlere saldırdı daha müthiş.

Daha çevik çarpışıp, eyledi hem de gayret,
"**Şehâdet**" ni'metine kavuştu en nihâyet.

Daha şiddetlenince "**Bedir**" muhârebesi,
Birer arslan kesildi, sahâbennin cümlesi.

Bir mü'mine, üç müşrik birden saldırıyordu,
Buna rağmen, hiçbiri savaştan yılmıyordu.

Bir ara, şiddetlendi hücûmları küffârın,
Güç oldu vaziyeti, o an müslümânların.

O zaman Resûlullah, "**hazreti Sıddîk**" ile,
Kumanda çadırına girdi bir sıkıntıyle.

Secdeye kapanarak, yalvardı ki o zaman:
(Yâ Rabbî, va'dettiğin yardımı eyle ihsân.)

O an Enfâl sûresi, dokuzuncu âyeti,
Gelerek, o Resûlün kalbini fetheyledi.

Ve mübârek başını kaldırarak secdeden,
(Müjde yâ Ebâ Bekir!) buyurdu ona hemen.

(Rabbimizin yardımı, bize geldi bu günde,
İşte şu Cebrâildir, kum tepesi üstünde.

Atının dizginini tutmuş yâ Ebâ Bekir,

Silâhlanmış olarak, emir beklemektedir.)

Rabbimizin emriyle, "**Cebrâil**" bizâtihî,
Hazreti "**Mîkâil**"le, "**İsrâfil**" de hem dahî.

Biner melek alarak üçü de yanlarına,
Peygamber-i zîşân'ın geldiler yardımına.

"**Sarı**" sarık sarmıştı, Cibrîl aleyhisselâm,
Diğer meleklerinki "**Beyaz**" idi bittamâm.

Arkaya sarkık idi uçları da o ara,
Ve hepsi binmişlerdi beyaz, yağız atlara.

Resûlullah, eshâba buyurdu ki: (**Melekler,
Takınmışlar herbiri nişân ve alâmetler.**

**Ey eshâbım siz dahî, melekler gibi şu an,
Yapınız kendinize bir alâmet ve nişân.)**

"Zübeyr bin Avvâm" ile, bir de "Ebû Dücâne",
"**Sarı**" ve "**Kırmızı**"dan yaptılar bir nişâne.

Meleklerin savaşa girmesiyle, âniden,
Sahâbenin lehine değişti durum birden.

Onlar, henüz vurmadan kılıcı kâfirlere,
Başları, bir "**Top**" gibi düşüyordu yerlere.

Resûlün etrâfında, tanınmıyan kimseler,
Savaşır ve bunları görürdü sahâbîler.

Hazreti Sehl diyor ki: (**Bir kâfirin ardından,
Kılıcımı kaldırıp, henüz ona vurmadan,**

**Bakardım ki, kellesi düşüyordu yerlere,
Bu hâle, herbirimiz şâhid olduk çok kere.)**

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -13-**

EBÛ CEHL'İN ÖLDÜRÜLMESİ

Küffârın sancaktârı "Ebû Azîz bin Umeyr",
Esîr edildiğinde, çok üzüldü kâfirler.

"**Ebû Cehil**", Kureyşe vermek için cesâret,
Şiirler söylüyor ve ediyordu çok gayret.

(İşte bu günler için doğurdu beni anam!)

Diyerek, gençler gibi ederdi cenge devâm.

Hem "Ubeyde bin Sa'id" kâfiri de o ara,
Durmadan saldırırdı o gün müslümânlara.

Atının üzerinde, meydanda dönüyordu,
(**Ben büyük karınlıyım**) diye övünüyordu.

Bu, "**Zübeyr bin Avvâm**"la karşılaştı bir ara,
Baştan ayağa kadar bürünmüştü zırhlara.

Gözlerinden başkaca, görünmezdi bir yeri,
Görüverdi âniden, o, "**hazreti Zübeyr**"i.

Lâkin kâfir heybetli, hem de kuvvetliydi pek,
O gün meydan okurdu at üstünde dönerek.

Aldı "**hazreti Zübeyr**" mızrağını eline,
Nişân alıp, sapladı tam kâfirin gözüne.

Sonra gidip, güçlükle çıkardı mızrağını,
Gönderdi Cehenneme o habîsin canını.

O kadar kahramânlık gösterdi ki o günde,
Yara almadık yeri almadı vücûdünde.

"**Abdurrahmân bin Avf**" da, çok gayret ediyordu,
Küffârı, bir vuruşta yere deviriyordu.

Bu sahâbî diyor ki: Ben, Bedir savaşında,
Bulundum bir aralık iki genç arasında.

Onlar beni süzerek, sordular ki: **(Amca, siz,**
Kâfir Ebû Cehil'i tanır, bilir misiniz?)

Ben, (**Evet, tanıyorum**) deyince iki gence,
Dediler: **(Bize onu gösteriniz hemence.)**

Dedim ki: **(Göstereyim, az sabrlı olunuz,**
Lâkin Ebû Cehili niçin soruyorsunuz?)

Dediler: (İşittik ki, çok üzmüş Peygamberi,
Söylermiş kendisine ağır, küfür sözleri.

Ahdettik, o kâfiri bu cenkte öldürmeden,
Aslâ ayrılmıyalım muhârebe yerinden.

Ya onu öldürürüz, ikimiz ölür ya da,
Bundan başka gâyemiz yok bizim bu dünyâda.)

Gençlerin bu sözleri, hoşuma gitti benim,
Hemen "**Ebû Cehil**"i uzaktan gözetledim.

Baktım, Kureyş içinde "Ebû Cehil" kâfiri,
Dönüp dolaşıyordu bir ileri, bir geri.

Söyledim: **(Ey civânlar, şu öteye beriye,**
Telâşla giden şahıs, Ebû Cehil'dir) diye.

Ve ilâve ettim ki: (**İşte, Efendimizi,**
Çok üzen şu kâfirdir, göreyim haydi sizi.)

Derhâl kılıçlarına sarılıp mahâretle,
Onu gözetlemeğe koyuldular dikkatle

Bunlar, Afrâ hâtun'un oğulları idiler,
"**Muâz**" ile "**Muavvez**", iki biraderdiler.

Bir anda, sert bir yaydan fırlayan ok misâli,
Yâhut av peşindeki, birer şâhin timsâli,

Fırlayıp, kâfirlerin üzerinden aştılar,
Bir anda, "**Ebû Cehl**"in yanına yaklaştılar.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -14-

BU ÜMMETİN FİR'AVUNU

"**Muâz**", Afrâ hâtunun iki oğlundan biri,
Gâyesi, öldürmekti kâfir "**Ebû Cehil**"i.

Bir ok gibi fırlayıp, yaklaştı o kâfire,
Kılıcını çekerek, saldırdı birden bire.

Bacağına, şiddetli bir kılıç çaldı birden,
Yere düştü bacağı, hemen kesik yerinden.

Gördü oğlu "**İkrime**", yetişti imdâdına,
Zîra henüz Bedir'de gelmemişti îmâna.

O sırada "**Muâz**"ın biraderi "**Muavvez**",
Kardeşine yardıma yetişti görür görmez.

Üzerine çullanıp, kılıç ile habire,
Cansız düşene kadar vurdular o kâfire.

O ara Resûlullah, eshâba buyurdular:
(Acabâ Ebû Cehil ne oldu, kim bir bakar?)

Gidip aradıysa da, eshâbtan bâzı zevât,
Kâfiri, cenk yerinde bulamadılar fakat.

"**Abdullah bin Mes'ûd**" da, onun ne olduğunu,
Öğrenmeğe gitti ve yaralı buldu onu.

(**Ebû Cehil sen misin?**) diyerek sordu ona,
Sonra, bir ayağını bastı habîs boynuna.

Sakalından çekerek, eyledi şöyle tahkîr:
(Ey Allahın düşmanı, oldun mu hor ve hakîr?)

Ebû Cehil, cevâben dedi ki: **(Sen ne dersin?
Niçin hakîr olayım, Allah seni hor etsin.**

**Sen ey koyun çobanı, pek sarptır çıktığın yer,
Sen bana haber ver ki, kimdedir bu gün zafer?)**

İbni Mes'ûd dedi ki: (**Bu gün muzafferiyet,
Allah ve Resûlünün tarafındadır elbet.)**

Başından çıkarırken habîsin miğferini,
Dedi: **(Ey Ebû Cehil, öldüreceğim seni.)**

Ebû Cehil, cevâben dedi ki: (**Şu bir gerçek,
Senin beni öldürmen, bana çok güç gelecek.**

**Hiç olmazsa boynumu, şu göğsüme yakın kes,
Ki, ölünce başımı, heybetli görsün herkes.)**

Gösterdi ölürken de "**Kibir**" ve "**Gurûr**"unu,
İbni Mes'ûd, tutarak o habîsin boynunu,

Kesmek istediyse de başını o kâfirin,
Kendi kılıcı ile kesemedi ve lâkin.

Sonra "**Ebû Cehil**"in kılıcını alarak,
Onun kılıcı ile başını kesti ancak.

Daha sonra, kâfirin zırhıyla silâhını,
Çelik miğferi ile, alıp kesik başını,

Getirip koyuverdi o Serverin önüne,
Ve şöyle arz eyledi Allahın Resûlüne:

**(Anam babam fedâdır sana yâ Resûlallah,
Bu baş, Allah düşmanı Ebû Cehlindir Vallah.**)

Peygamber Efendimiz, buna çok sevindiler,
Eshâbla, ölüsünün yakınına gittiler.

Buyurdu ki: (**Allaha hamd olsun ki ey kâfir,**
O bu gün kıldı seni, böyle zelîl ve hakîr.

Ey Allahın düşmanı, şu gerçek ki esâsen,
Elbette bu ümmetin Fir'avunu idin sen.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -15-

ÖLÜLER İŞİTİRLER Mİ ?

Resûlullah, sardırıp yaralı gâzîleri,
Sonra, tesbit ettirdi şehîd olan erleri.

Muhâcir ve ensârdan, cem'an "**Ondört**" mücâhid,
Dîn-i islâm uğrunda, oldular o gün şehîd.

Küffârdan "**Yetmiş kişi**" lâkin öldürülmüştü,
Hattâ "**Yetmiş kişi**" de yine esîr düşmüştü.

Cenâze namâzları kılınıp şehîdlerin,
Sonra, kabirlerine edildi bir bir defin.

Müşrik ölülerinden, yirmidört tânesini,
Kör bir kuyu içine doldurdular hepsini.

Diğerlerini ise, bir çukura atarak,
Sonra, üzerlerine attılar taş ve toprak.

Şerefli eshâbiyle, üç gün sonra o Server,
O çukurun başına geldiler hep berâber.

O azgın müşriklerin adlarını tek be tek,
Hattâ babalarının ismiyle söyliyerek,

(**Ey Ümeyye bin Halef, ey Utbe bin Rebî'a!**
Ey Ebû Cehl bin Hişâm) diyerek etti nidâ.

(Siz, Peygamberinize karşı ne mütecâviz,
Ve Ona ezâ eden, ne kötü kavimdiniz.

Sizler yalanladınız benim nübüvvetimi,
Başkaları inanıp, tasdîk etti dînimi.

Siz beni, zor kullanıp çıkardınız şehrimden,
Başkaları, bağrına bastılar beni hemen.

Siz, kıtâl eylediniz benim ile rûz-ü şeb,
Başkalarıysa bana, yardım eylediler hep.

Ben, kavuştum Rabbimin va'd ettiği zafere,
Siz de kavuştunuz mu azâb ve elemlere?)

Böye hitâb edince o Sevgili Peygamber,
Bir şeyi merak edip, sordu hazreti Ömer.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, bu sözleri şimdi siz,
Şu ruhsuz leşlere mi acabâ söylersiniz?)**

Peygamber Efendimiz, buyurdu ki: **(Yâ Ömer,
O Allah ki, gönderdi beni hak bir Peygamber.**

**O Allah hakkı için diyorum ki, beni siz,
Onlardan daha fazla duyucu değilsiniz.)**

Velhâsıl o müşrikler, kurtarıp canlarını,
Kaçarken, bırakmıştı bilcümle mallarını.

Hepsi, müslümânların geçmiş oldu eline,
Pay etti Resûlullah, onu gâzîlerine.

"**Bedir**"deki zaferi, o Sevgili Peygamber,
Hemen Medîneye de istedi etsin haber.

"Abdullah bin Revâha" ve "Zeyd bin Hârise"yi,
Gönderdi ki, âcilen verinler bu "**Müjde**"yi.

İkisi, ayrı yerden Medîneye girdiler,
Kapı kapı dolaşıp, zaferi bildirdiler.

"Abdullah bin Revâha", şâiriydi Resûlün,
Şöyle bildiriyordu müjdeyi halka o gün:

**(Ey ensâr müjde, müjde, sevinin herbiriniz,
Sağ ve selâmettedir Peygamber Efendimiz.**

**Müşrikler öldürüldü ve esîr edildiler,
Var hem de içlerinde çok şöhretli kişiler.**

**Hem Rebîa ve Haccâc oğulları, bittamâm,
Öldürüldü Bedirde, Ebû Cehl Amr bin Hişâm.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir Gazâsı) -16-

ŞEHÎD İSE GAM DEĞİL

"**Zeyd bin Hârise**" ile "**Abdullah bin Revâha**",
Müjdeyi getirdiler dönmeden Resûl daha.

İnanamıyorlardı bâzı eshâbı güzîn,
Diyorlardı: **(Sahi mi, gerçek mi bu dediğin?)**

Derlerdi ki: **(Elbette, bu, gerçektir Vallahi,**
Yârın teşrîf ederler Peygamberimiz dahî.)

Sahâbe, bu habere çok sevindiler, fakat,
O gün "**Rukiyye hâtun**" etmişti hem de vefât.

Sevgili kızı idi, bu hâtun o Serverin,
Namâzı kılınarak, aynı gün oldu defin.

Bu üzüntü üstüne, duyunca bu haberi,
Ferahladı eshâbın mahzûn olan kalpleri.

Peygamber Efendimiz, eshâbiyle berâber,
Zafer için, Allaha hamd ve şükreylediler.

Sonra da, esîrleri yanlarına alarak,
Medîneye döndüler, "**Bedir**"den ayrılarak.

O zaman Medînede kalan vazîfeliler,
Kadın, çocuk ve yaşlı, bilcüme sahâbîler,

"**Bedir**"in müjdesiyle şâd olarak o günü,
İstikbâle çıktılar, Allahın Resûlünü.

"**Hârise**"nin annesi, "**Rebî hâtun**" da o gün
Gelmiş ve bekliyordu teşrîfini Resûlün.

Lâkin oğlu "**Hârise**", harpte şehîd olmuştu,
Şehâdet haberini bu hâtun da duymuştu.

Derdi ki: (Dönmedikçe gazâdan Resûlullah,
Oğlum Hârise için ağlamam şimdi Vallah.

Dönünce, o Servere, önce suâl ederim,
"**Hârise şehîd midir, Cennette midir?**" derim.

Eğer O, "**Cennettedir**" buyurur ise, ne gam,
O zaman oğlum için, sabreder, hiç ağlamam.

Şâyet Cehennemdeyse, işte bu, beni yakar,
Ağlarım, gözlerimden kan gelinceye kadar.)

Resûlullah, az sonra gazâdan döndü geri,
"**Hârise**"nin annesi, hemen vardı ileri.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, evlâdım Hârise'nin,**

Kalbimdeki sevgisi, mâlûmundur hem senin.

Şehîd olup, Cennete girmiş midir Hârise?
Aslâ ağlamıyayım eğer hâl böyle ise.

Yok, Cennette değilse, bunu ben öğreneyim,
Ağlayıp, gözlerimden kanlı yaşlar dökeyim.)

Peygamber Efendimiz, bu hâtunun hâline,
Acıyıp, bir cevâbla sürûr verdi kalbine.

Şöyle buyurdular ki ona Nebiyyi zîşân:
(Bir değil, birden fazla Cennettedir o şu an.)

Hâtun dedi: (**Mâdem ki Cennettedir Hârise,**
Onun için, üzülüp ağlamam öyle ise.)

Kâinâtın sultânı, bir kaptan su alarak,
Parmağını, o suya daldırıp çıkarârak,

İçirdi o hâtuna o sudan bizâtihî,
İçirdi daha sonra, kız kardeşine dahî.

Resûlullah ayrıca, bu sudan alıp yine,
Sürdü o ikisinin hem baş ve yüzlerine.

O günden îtibâren, o hâtunla kızının,
Yüzleri nûrlu oldu, ömürleri de uzun.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Bedir gazâsı) -17-

O ALTINLAR NE OLDU ?

Alınan esîrleri, Resûlullah hemence,
Pay etti Eshâbına, Medîneye dönünce.

Yine emir verdi ki, Eshâba daha sonra,
İyi muâmelede bulunsunlar onlara.

Esîrler hakkında bir, vahiy olmadığından,
İstişâre eyledi, eshâbiyle o zaman.

Müşâvere sonunda, verdi ki şöyle karâr:
Fidye karşılığında, onları bırakalar.

Mal varlığına göre, sonra her bir esîrin,
Verecekleri fidye, oldu tesbît ve tâyin.

Lâkin malı, parası olmayan esîr varsa,

Fakat o, okumayı, yazmayı biliyorsa,

On kişiye, okuma yazma öğretecekti,
Böylece serbest olup, kurtulabilecekti.

Esîrler arasında ve lâkin o Resûlün,
Amcası "**Abbâs**" dahî, bulunuyordu o gün.

Buyurdu ki: **(Yâ Abbâs, kendin ile Ukayl'in,**
Fidyesini öde ki, iyidir senin hâlin.)

Dedi: **(**Yâ Resûlallah, ben mü'minim bir kere,
Kureyş, beni zor ile getirdiler Bedir'e.)

Buyurdu: **(Allah bilir, îmân eylediğini,**
Doğruysa, Hak teâlâ, verir onun ecrini.

Ve lâkin görünüşte, aleyhimizdesin sen,
Kurtuluş fidyesini, vermelisin bu yüzden.)

Dedi: **(**Yâ Resûlallah, hiç malım yok ki benim,
İstediğin fidyeyi, ben nereden vereyim?

Evet, sekizyüz dirhem, elimde vardı yalnız,
Ganîmet malı diye, onu da siz aldınız.)

Buyurdu ki: **(Yâ Abbâs, bana böyle diyorsun,**
Peki o altınları, niçin söylemiyorsun?)

Abbâs hayret içinde, dedi: **(Hangi altınlar?)**
Peygamber efendimiz, buyurdular ki tekrâr:

(Hani sen ayrılırken, Mekke'den Bedir için,
Hanımın Ümmül Fadl'a, onları vermiş idin.

O zaman yanınızda, kimse yoktu odada,
Altınları verirken, dedin ki o arada:

"Bu seferde, başıma ne gelecek, bilemem,
Bir felâket olur da, geriye dönemezsem,

Şu kadarı senindir, şu kadarı da Fadl'ın,
Bunlar da Ubeydullah, Kusem ve Abdullah'ın."

İşte ona verdiğin, o altınlar ne oldu?)
Diye suâl edince, Abbâs'ın rengi soldu.

Dedi ki: (Yâ Muhammed, yemîn ederim ki ben,
O gün o altınları, hanımıma verirken,

Yanımızda hiç kimse, yok idi aslâ o gün,
Sen, bunları nereden ve nasıl biliyorsun?)

(Hak teâlâ bildirdi) deyince Resûlullah,
Dedi ki: **(Öyle ise, hak peygambersin vallah.**

Şehâdet ederim ki, Allahın Resûlüsün.)
Ve şehâdet getirip, müslümân oldu o gün.

Resûlullah, Mekke'de vazîfe verdi ona,
Göz kulak olacaktı, mü'minlere orada.

Hem de olup biteni, hemen öğrenecekti,
Ondan, Resûlullahı haberdâr edecekti.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Bedir gazâsı) -18-

ESÎRLERE İYİ BAKIN !

Kureyş kâfirlerine, o Sevgili Peygamber,
Savaşı müteâkip gönderdi ki haber:

**(Kurtulmalık fidyesi ödemek şartı ile,
Götürebilirsiniz esîrleri Mekkeye.)**

Yalnız Resûlullaha çok ezâ cefâ eden,
"**Nadr bin Hâris**"in boynu, vuruldu o gün hemen.

Bir de, Resûlullahın, hicretten daha önce,
Beytullahta, namâza durduğunu görünce,

Bekleyip o Serverin secdeye indiğini,
Sonra, alıp ölmüş bir deve işkembesini,

Mübârek arkasına koyan alçak ve bedbaht,
Bir kâfir var idi ki "**Ukbe bin Ebî Muayt**",

Bu habîsin boynu da vuruldu o gün yine,
O zaman Resûlullah, hamd eyledi Rabbine.

Sonra, onun leşinin yakınına gelerek,
Şöyle hitâb eyledi hem de yemîn ederek:

**(Allahı, Resûlü ve Kur'ânı inkâr eden,
Senin kadar kötü bir kimse bilmiyorum ben.)**

Esîrler, sâhipleri gelip alana kadar,
Sahâbe-i kirâmın yanlarında kaldılar.

Peygamber-i zîşânın emriyle, uzun süre,
Çok iyi muâmele yapıldı esîrlere.

Onlardan bir tânesi, anlatıyor ki bizzât:
(Esîr olduğum evde, huzûrluydum ve râhat.

Şefkatle muâmele ediyorlardı bana,
Beni de alırlardı her gün sofralarına.

Ekmek az olsa idi, bana veriyorlardı,
Kendileri, ekmeksiz, sırf hurma yiyorlardı.)

Başka bir esîr dahî anlatır şöyle aynen:
(Müslümânlar, Bedir'den Medîneye dönerken,

Kendi hayvanlarına bindirdiler bizleri,
Onlar, yaya olarak yürüdü kendileri.)

Bedir musîbetini duyunca Mekkeliler,
Bir anda şok geçirip, şaşkın hâle geldiler

Hiç beklemedikleri, akıllardan geçmiyen,
Bir netîce var idi orta yerde gerçekten.

İlk haberi getiren kimseye, bundan sebep,
İnanmadı kâfirler ve hattâ "**Ebû Leheb**".

Sonra "**Ebû Süfyân**" da, onu müteâkiben,
Gelince, "Ebû Leheb" ona da sordu hemen:

(Ey kardeşimin oğlu, hele anlat bakalım,
Nasıl oldu, bu işi almadı benim aklım.)

O dedi ki: (Hiç sorma, şuna emîn olunuz,
Bağlandı sanki bizim ellerimiz, kolumuz.

İstedikleri gibi davrandı bize onlar,
Çoğumuzu öldürüp, çok da esîr aldılar.

Ben, Kureyşten kimseyi kınamıyorum fakat,
Ellerinden geleni yaptılar çünki kat kat.

Lâkin biz o sırada, beyaz atlara binmiş
Yerle gök arasında, hem de beyaz giyinmiş,

Bâzı kimseler ile karşılaştık ki o gün,
Onlara karşı koymak, değildi aslâ mümkün.

Görüp tanıdığımız kimseler değildiler,
Çok kalabalıklardı, pek de kuvvetliydiler.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -19-

İŞTE ONLAR, MELEKLERDİ !

"**Ebû Süfyân**", Mekkeye geldiğinde Bedir'den,
Kureyşliler, başına üşüştüler hep birden.

Büyük merak içinde sordu ki "Ebû Leheb":
(Bu hezîmet doğru mu, ne oldu buna sebep?)

O dedi ki: (**Sormayın, o gün öyle kimseler,
Bizimle savaştı ki, tanıdık değildiler.**

**Beyaz atlara binmiş, beyaz giymişlerdi hep,
Biz de anlıyamadık, kim idi onlar acep?)**

Dinliyenler içinde, vardı ki bir müslümân,
Korkudan, îmânını gizliyordu o zaman.

Bu mü'min, "**Ebû Râfi**" adında birisiydi,
Hem "hazreti Abbâs"ın o zaman kölesiydi.

O da, "**Ebû Süfyân**"dan bunları dinleyince,
Mü'min olduğu için, memnûn oldu bir nice.

Sevincinden, herşeyi birden unutuverdi,
Dedi ki: **(İşte onlar, Vallahi meleklerdi.)**

O zaman "**Ebû Leheb**", çok kızdı bu sözlere,
Onu tokatlıyarak, kaldırıp çarptı yere.

Hazreti Abbâsın da hanımı oradaydı,
Onun bu yaptığını görüp dayanamadı.

Müslümân olmuş idi çünki o da önceden,
Kalınca bir kütüğü alarak hemen yerden,

Vurdu "**Ebû Leheb**"in başına şiddetlice,
Kafası yarılarak, kanlar aktı bir nice.

Adı "**Ümmül Fadl**" idi, dedi: **(Yâ Ebâ Leheb!
Kimsesi yok diye mi döversin onu acep?**

Güçsüz gördün diye mi yaptın bu hareketi?)
Deyip, Ebû Leheb'e hakâretler eyledi.

O, hiç cevâb vermeden, hem kanları akarak,
Dönüp gitti evine, hor ve hakîr olarak.

Yedi gün, dışarıya çıkmadı evden artık,
Sonra, ona Rabbimiz verdi ki bir hastalık,

"**Kara kızıl**" derlerdi bu derde o zaman halk,
Öldü bu hastalıktan sonra zelîl olarak.

Onu defnetmediler oğulları üç gece,
Ve kokmağa başladı beklemekten öylece.

Yanına yaklaşlmaz bir hâle geldi hepten,
Uzak duruyorlardı insanlar bu sebepten.

Çünki son zamanlarda, çok "**İğrenç**" bir hâl aldı,
Hattâ oğulları da, ona yaklaşamadı.

Kureyşlilerden biri, buna sabrı taşarak,
Onun oğullarını yanına çağırarak,

Dedi ki: (**Yazık size, utanmıyor musunuz?
Ne için babanızı hemen gömmüyorsunuz?**

**Onu, bu hâli ile koydunuz, koktu bakın,
Bâri ücrâ bir yere götürüp onu atın.)**

Oğulları dedi ki: (Söylediğin hakîkat,
Onun hastalığından korkuyoruz biz fakat.)

Dedi: **(Hele siz gidin, ben dahî geleceğim,
Bu husûsta sizlere, ben yardım edeceğim.)**

Leşi evden çıkarıp, bir yere bıraktılar,
Ve uzaktan, üstüne taş ve toprak attılar.

Böylece, ebediyyen azâb ve elem dolu,
O Cehennem çukuru kabrine girmiş oldu.

**Peygamber Efendimiz "sallallah aleyhi ve sellem"
(Bedir gazâsı) -20-**

AYAKLARI PARÇALANDI

Esîrler arasında var idi ki bir kişi,
O, "**Hâlid bin Velîd**"in öz be öz kardeşiydi.

Gerçi o vakitlerde, "Hâlid ibni Velîd" de,
Henüz erememişti îmân ile tevhîde.

İşte "Hâlid bin Velîd", kardeşi bu "**Velîd**"i,
Kurtarmak gâyesiyle Medîneye geldiydi.

Lâkin ondan, kurtuluş fidyesi istediler,
(Onu ödemedikçe bırakmayız) dediler.

O da, Resûlullaha (**Paramız yok**) deyince,
O Server, şu teklîfi yaptı ona hemence:

**(Babanızın zırhını, kılıç ve miğferini,
Ver de, karşılığında kurtar biraderini.)**

"**Hâlid**", bu istenilen fidyeyi verdi hemen,
Ve kardeşini alıp, çıktılar Medîneden.

Mekkeye varmak için, yürüdüler ileri,
Ve lâkin az gidince, kardeşi döndü geri.

Ve doğruca gelerek Peygamber-i zîşâna,
"**Şehâdet**"i getirip, o gün geldi îmâna.

Tekrardan yola çıkıp, Mekkeye vâsıl oldu,
Onu, "Hâlid bin Velîd" görünce şöyle sordu:

**(Müslümân olacaktın ey Velîd mâdem ki sen,
Bâri önce olsaydın, fidyeyi ödemeden.**

**Baba hâtırasını elimizden çıkarttın,
Buna sebep ne idi, ne için böyle yaptın?)**

Dedi ki: (Kureyşliler, derlerdi ki o vakit,
"**Esâretten korktu da, müslümân oldu Velîd**".)

"**Hâlid**", sinirlenerek o zaman kardeşine,
Hapsetti onu hemen, bir hücrenin içine.

O hücrede "**İyâş**" ve "**Seleme**" adlarında,
İki müslümân daha kalırdı aynı anda.

Bir fırsatını bulup, "**Velîd**" kaçtı o yerden,
Yine Resûlullahın yanına vardı hemen.

Resûlullah, "**İyâş**" ve "**Seleme**"yi sordular,
Dedi: **(Onlar, şiddetli işkence çekiyorlar.)**

Resûlullah üzülüp, buyurdu ki eshâba:
(Bu iki müslümânı kim kurtarır acabâ?)

"**Velîd**" öne atılıp, dedi ki: (**Ben gideyim,
Size, o ikisini kurtarıp getireyim.)**

Tekrâr geldi Mekkeye ve gizledi kendini,
Sonra, o mü'minlerin öğrendi yerlerini.

Tavansız bir odada, hapislerdi o vakit,
Düşündü: "**Bu iş için, gece daha müsâit."**

Ölümü göze alıp, gece olunca hemen,
Duvardan içeriye atladı ses etmeden.

İplerini çözerek, bindirdi devesine,
Devenin yularını, aldı kendi eline.

Resûle varmak için, "**Yaya**" ve "**Yalın ayak**",
Gizlice düştü yola, Mekkeden ayrılarak.

Çöllerin kavurucu sıcağında, böylece,
Yalın ayak ve yaya, gitti üç gün, üç gece.

Lâkin çöl sıcağına, o hiç aldırmıyordu,
Onu, "**Resûlün aşkı**", firâkı yakıyordu.

Parçalanıp kanadı ayakları be gâyet,
Gelip, Resûlullaha kavuştu en nihâyet.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Bedir gazâsı) -21-

ZEHİRLİ KILIÇ

"Ümeyr ibni Veheb"ki, câhiliyye devrinde,
Küffâr tarafındaydı, meşhûr Bedir harbinde.

Bir oğlu esîr olup, firâr etti kendisi,
Bu husûsta **"Safvân"**la, konuştular ikisi.

Safvân dedi: **(Yâ Ümeyr, Bedir'den sonra bana,**
Yaşamanın bir tadı, kalmadı benden yana.)

Ümeyr dedi: **(Vallahi, bu sözün tam yerinde,**
Oğlum hâlâ esîrdir, müslümânlar elinde.

Eğer borcum olmasa, düşünmesem maîşet,
Onun intikâmını, alırdım gidip elbet.)

Safvân dedi: **(Yâ Ümeyr, maîşet ve borcunu,**
Üstüme alıyorum, hiç düşünme sen bunu.

Bu husûsta yapacak birşeyin varsa şâyet,
Hiç durma, Medîne'ye şimdi eyle hareket.)

Ümeyr memnûn olmuştu, kalktı hemen yerinden,
Dedi: **(Kurtulamazlar, artık benim elimden.)**

İntikâm hırsı ile, duramazdı yerinde,
Lâkin bilmez idi ki, ne yazar kaderinde?

Esîr aldığı için, mü'minler evlâdını,
Almağa gidecekti, onun intikâmını.

Kılıcını sıyırıp, zehirledi iyice,
Eteğinin altına, yerleştirdi gizlice.

Binerek devesine, daha sonra pür hiddet,
Medîne beldesine, ulaştı en nihâyet.

Tam mescidin önünde, inerdi ki deveden
"**Hazret-i Ömer**" görüp, tanıdı onu hemen.

Üstün firâsetiyle, tanıyıp kendisini,
Tahmîn etti kötü bir niyetle geldiğini,

Hiçbir şey söylemedi kendisi lâkin ona,
Yanına yaklaşarak, giriverdi koluna.

Hazret-i Ömer ile, Eshâbdan diğerleri,
Resûl'ün huzûruna, çıkardılar "**Ümeyr**"i.

Ona suâl etti ki, şânı büyük Peygamber:
(Mekke'den Medîne'ye, niçin geldin yâ Ümeyr?)

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, geldim ki Medîne'ye,
Oğlumu bağışlarsan, götüreyim Mekke'ye.)**

Buyurdu: **(Eteğinin altında gizlediğin,
O zehirli kılıcı, peki niye getirdin?**

**Sonra sen Safvân ile, Mekke'de bir konuda,
Nasıl anlaşmıştınız, beyan eyle onu da.)**

Ümeyr çok şaşırmıştı, başı düştü önüne,
Hidâyet ışıkları, doluyordu gönlüne.

Ne konuştular ise Safvân'la, teker teker,
Bütün tafsîlâtiyle, söyleyince o Server,

Mahcûbiyyet içinde, değişti hâli birden,
Dedi: **(Hak peygambersin, îmân ettim şimdi ben.)**

O anda getirerek, Kelime-i şehâdet,
Resûlün huzûrunda, îmân etti nihâyet.

Ve dedi ki: **(Önceden, Allahın Resûlünün,**

Dînini söndürmeğe, çalışırken gün be gün,

Şimdi, aynı gayretle, islâm için, gün gece,
İhlâsla çalışırım elimden geldiğince.)

<u>**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"**</u>
<u>**(Hazreti Fâtıma'nın evlenmesi) -1-**</u>

SEN NEYİ BEKLİYORSUN?

Resûlullahın kızı "**Fâtıma**" hazretleri,
Yeni onbeş yaşına bastığı günler idi.

Girdi bir hizmet için, Resûlün huzûruna,
Resûlullah, o ara nazar etti kızına.

Ve hemen müşâhede etti ki o aralık,
Evlenecek bir çağa erişmiş kızı artık.

O günden îtibâren, Kureyşten çokları hep,
Gelip, Resûlullahtan ettiler onu talep.

Eshâbtan da çokları istediyse de, fakat,
O Server, hiçbirine eylemedi iltifât.

Ve hattâ bu husûsta buyurdular ki yine:
(Bağlıdır onun işi Rabbimizin emrine.)

Bir gün "**Ömer Fârûk**"la, hazreti "**Ebû Bekir**",
Görüşüp dediler ki: **(Acabâ hikmet nedir?**

İstedi Fâtıma'yı, Alî'den gayri gençler,
Ama yine vermedi hiçirine o Server.

Haydi gidip soralım, biz bu işi Alî'ye,
Fâtımayı, Resûl'den istemez, acep niye?

Yoksa talep etmeğe var mı bir mâni hâli?
Soralım, ne sebepten bekliyor böyle Alî?)

Bunu öğrenmek için, gittiler hemen ona,
Gördüler, su veriyor bir kimsenin bağına.

Selâm verip, onunla müsâfahalaştılar,
Daha sonra oturup, bu mevzûyu açtılar.

Dediler ki: (Yâ Alî, öndesin her hayırda,
Yüksek mertebedesin Resûlullah yanında.

Fâtımayı, çokları istedi, biliyorsun,

Kimseye verilmedi, sen neyi beliyorsun?

Zannederiz bu devlet, sana nasîb olacak,
Bunun sebebine de, yapışmak lâzım ancak.

Bu husûsta, eshâbın arzûsu böyledir hep,
Resûl'den Fâtıma'yı bir de sen eyle talep.)

Alî bin Ebî Tâlip, duyunca bu sözleri,
Sevinip, yaşla doldu o mübârek gözleri.

Dedi ki: **(Benim dahî böyledir arzûm, ama,**
El darlığı mânidir böyle geri durmama.)

Ona, şöyle dedi ki hazreti Ebû Bekir:
(Resûlullah katında, bu, hiç mühim değildir.

Mâni olmaz bu işe, maddî sıkıntı hâli,
Var hâne-i Resûle, talep eyle yâ Alî.)

O dahî "**Peki**" deyip onun nasîhatına,
Geldi Resûlullahın mübârek kapısına.

Çaldı ve girmek için beklerken içeriye,
Evden "**Ümmü Seleme**" seslendi "**Kim o?**" diye.

Allahın Sevgilisi buyurdu ki: **(Aç hemen,**
Zîra makbûl, mübârek bir kişidir o gelen.

Çünki o, çok seviyor hem Rabbini, hem beni,
Allah ve Resûlü de, çok sever bu geleni.)

O, açmağa giderken, dedi ki: (Emredersin,
Lâkin o, kim ola ki, hakkında böyle dersin?)

Buyurdu: (**Amcam oğlu ve kardeşim Alî'dir,**
Kapıyı çabuk aç ki, himmeti çok âlîdir.)

Ümmü Seleme der ki: (Kapıya koştum hemen,
Az daha düşecektim, yüz üstü acelemden.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hazreti Fâtıma'nın evlenmesi) -2-

NİÇİN GELDİN YÂ ALÎ?

Peygamber-i zîşânın kapısını çalarak,
Girdi "**hazreti Alî**" içeri, utanarak.

Sevgili Peygamberin, oturdu huzûrunda,

Hiçbir şey konuşmağa gücü yoktu o anda.

Peygamber Efendimiz, ona şöyle sordular:
(Niçin geldin yâ Alî, bir ihtiyâcın mı var?)

O, mahcûbiyetinden başını öne eğdi,
Ne için geldiğini, bir türlü diyemedi.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, mâlûmdur hazretine,
Vermişti babam beni, zâtının hizmetine.**

**Hazretinden gördüğüm iyilik ve ihsânlar,
Öyle çok ki, yapamaz bunu başka insanlar.**

Bendeniz her husûsta, muhtâcım hazretine.)
Bu kadar arz eyledi ve sükût etti yine.

Anladı Resûlullah ne için geldiğini,
Ve lâkin söylemeğe hicâb eylediğini.

Buyurdu ki: **(Herhâlde, Fâtıma'yı istersin,
Ve lâkin söylemeğe, benden hicâb edersin.)**

Allahın Sevgilisi, ona böyle deyince,
O, "**Evet**" diyebildi, utanmıştı iyice.

Bunu, "**Fâtıma**"ya da duyurdu Resûl hemen,
Hazreti Fâtıma da, sükût etti cevâben.

Buyurdu ki: **(Yâ Alî, senin, para edecek,
Neyin var mihr olarak, Fâtımaya verecek?)**

Dedi: (Yâ Resûlallah, yanımda şimdi benim,
Sâdece bir atım var, bir de zırhlı gömleğim.)

Buyurdu ki: **(Yâ Alî, lâzım olur sana at,
Ve lâkin zırhlı olan gömleğini götür sat.)**

Hemen "**Peki**" diyerek Allahın Habîbine,
Gönderdi birisiyle, zırhı pazar yerine.

O gün "**hazreti Osmân**", yaparken pazarını,
Görüp tanıdı hemen Mürtezâ'nın zırhını.

Onu satan tellâla sordu ki varıp derhâl:
(Sâhibi, bu zırh için ne istiyor ey tellâl?)

"**Dörtyüz dirhem**" deyince, dedi ki o tellâla:
(Bunu ben, bu fiata alıyorum pekâlâ.)

Parasını ödeyip, o zırhı aldı hemen,
Yanına, "**Dörtyüz dirhem**" koyarak ayriyeten,

Götürüp verdi o gün, hem "hazreti Alî"ye,
Dedi: **(Lâyık değildir, bu zırh senden gayriye.**

Bu dörtyüz dirhemle de, hallet düğün işini,
Kusûru oldu ise, affet bu kardeşini.)

"**Alî bin Ebî Tâlip**" o zırhı aldı yine,
Geldi Resûlullahın mübârek hânesine.

Durumu arz edince, gâyet memnûn oldular,
(**Cennette arkadaşım, Osmân'dır**) buyurdular.

"**Bilâl-i Habeşî**"ye, o paradan birazcık,
Vererek buyurdu ki: (Yâ Bilâl, çarşıya çık.

Biraz "**Gülsuyu**" ile, biraz da "**Bal**" satın al,
Ve bir kapta ezerek, "**Bal şerbeti**" yap derhâl.

Zîrâ "**Fâtıma**" ile "**Alî"**nin nikâhları,
Yapılacak, dâvet et muhâcir ve ensârı.)

"**Bilâl-i Habeşî**" de dışarıya çıkarak,
Bu nikâh haberini bildirdi dolaşarak.

Mescid-i Nebevîye, cümle eshâbı kirâm,
Geldiler ve mescidin içi dışı doldu tam.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hazreti Fâtıma'nın evlenmesi) -3-

ARŞ-I ÂLÂDA NİKÂH

Ne zaman ki "**Fâtıma**" bülûğuna erişti,
Resûlün hâtırına, şu düşünce gelmişti:

"Fâtıma'nın annesi olsa idi hayâtta,
Şimdi hazır olurdu çehizi şu sâatta."

Resûlün hâtırına bu düşünce gelince,
Hak teâlâ katından, geldi "**Cibrîl**" hemence.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, buyurdu ki Rabbimiz:**
Habîbim, bu husûsta üzülmesin, zîra biz,

Ne lâzım geliyorsa Fâtıma'ya çeyizlik,
Cennet hazînesinden, hepsini te'mîn ettik.)

Daha sonra "**Cebrâil**", huzûrdan ayrılarak,
Az sonra geldi yine, eli dolu olarak.

Doldurmuş bir siniyi, Cennet yemekleriyle,
Ve yanında, "bin adet" Cennet melekleriyle.

Arkasından "**Mîkâil**", yanısıra "bin melek",
Geldi o da elinde, bir sini dolu yemek.

Geldi "**İsrâfil**" dahî elinde yemeklerle,
Yanında, en seçilmiş "bin adet" meleklerle.

Hazreti "**Azrâil**" de, az sonra geldi hemen,
Geldi "bin melek" dahî, onu müteâkiben.

Resûlün huzûrunda, tâzim edip durdular,
Resûlullah sordu ki: (**Yâ Cibrîl, nedir bunlar?)**

Dedi: **(Yâ Resûlallah, buyurdu ki Rabbimiz,
"Fâtıma'yı, Alî'ye münâsib görürüz biz.**

**Kıydım nikâhlarını Arş-ı âlâ altında,
Bir nikâh da o kıysın, eshâbı arasında".)**

Duyunca Resûlullah, bu müjdeyi "**Cibrîl**"den,
Vardı hemen secdeye, sürûr ve sevincinden.

Buyurdu: (**Ey Cebrâil, nikâh, Arş-ı âlâ'da,
Ne şekilde yapıldı, anlatıver bana da.)**

Dedi: (Yâ Resûlallah, peki, emredersiniz,
O nikâh gecesinde, emreyledi Rabbimiz.

Açıldı kapıları, sekiz adet "**Cennet**"in,
Her çeşit zînetiyle süslendi nikâh için.

Kapandı Cehennemin kapıları da hemen,
Ne kadar melek varsa, yer ve gökte tamâmen,

"**Arş-ı âlâ**" altında, "**Tûbâ**"nın gölgesinde,
Emr-i ilâhî ile toplandılar hepsi de.

Sonra, bir rüzgâr ile, Cennetin ağaçları,
Sallanıp, birbirine değince yaprakları,

Öyle tatlı nağmeler hâsıl oldu ki ondan,
Duysaydı, kaybederdi kendini cin ve insan.

Sonra, kuşlar başladı ötüp nağmeleşmeye,
Öyle ki, hep melekler gark oldular neş'eye.

Bu sevinç ve bu neş'e, zirveye çıktığı an,
Bir nidâ geldi bana Hak teâlâ katından:

"**Yâ Cibrîl, vekîli ol sen arslanım Alî'nin,
Fâtımaya, bizzât ben vekîlim nikâh için.**

**Ey melekler, sizin de şâhitliğiniz ile,
Zevceliğe verdim ben Fâtma'yı Alî'ye."**

İşte yâ Resûlallah, bu nikâh, gökyüzünde
Bu şekilde yapılıp, tamâm oldu o günde.)

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hazreti Fâtıma'ın evlenmesi) -4-**

BENİM ARZÛM BU DEĞİL

"Hazreti Fâtıma"yı, ona, Fahr-i kâinât,
"**Dörtyüz akçe**" mehr ile teklîf eyledi, fakat.

Fâtıma hazretleri başladı ağlamağa,
Dedi: **(Râzı değilim bu mehirle nikâha.)**

Hak teâlâ katından Cibrîl gelip dedi ki:
(Ey Allahın Habîbi, Rabbimiz emretti ki:

**Râzı olmadı ise Fâtıma bu mehrine,
Arttırıp, "**Dörtbin akçe**" teklîf edin kendine.)**

Gelip teklîf ettiler kendisine bu mehri,
Yine kabûl etmedi Fâtıma hazretleri.

Geldi Cibrîl dedi ki: (**Emrediyor Rabbimiz,
Yine râzı değilse, "**Dörtbin altın**" veriniz.)**

Gelip, "**Dörtbin altın**"ı teklîf ettiler, fakat,
O, bu altınlara da etmedi hiç iltifât.

Dedi ki: (**Mehir için, benim arzûm bu değil.)**
O anda gökyüzünden geldi yine Cebrâil.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, emretti Hak teâlâ,
Bizzât gidip sorunuz, ne istiyor pekâlâ?)**

Vardı hemen yanına, temiz kerîmesinin,
Buyurdu ki: **(Ey kızım, nedir ki arzûn senin?**)

Dedi ki: (Babacığım, kızların mehirleri,
"**Altın**" ile "**Gümüş**"ten olmaktadır ekseri.

Ben, Allah Resûlünün mâdem kerîmesiyim,
Benim mehrim, onlardan farklı olsun isterim.)

Fahr-i âlem sordu ki: **(Ey kızım, öyle ise,
Nasıl mehir istersin, murâdın söyle bize.)**

Dedi ki: (Babacığım, kıyâmet gününde, sen,
Kaç günâhkâr mü'mine şefâat edeceksen,

Ben de, hanımlarına şefâat eyliyeyim,
Benim mehrim bu olsun, dünyâlığı nideyim?)

Resûlullah, kızından duyunca o gün bunu,
Bildirdi Cebrâile bu yüksek arzûsunu.

Cibrîl gelip dedi ki: (**Arz ettim Rabbimize,
Kabûl edip, gönderdi beni hazretinize.)**

Bu sefer de Fâtıma, arz etti: (Babacığım,
Bir isteğim daha var, onu da ister canım.

Sizin, mahşer gününde şefâat eylemeniz,
Âyeti kerîmeyle sâbittir hiç şüphesiz.

Lâkin benim, mahşerde etmem için şefâat,
Yoktur şimdi elimde bir vesîka, bir berât.)

Buyurdu ki: **(Ey kızım, Rabbime arzedeyim,
Ne fermân buyurursa, sana haber vereyim.)**

Cebrâil, bunu dahî arz ederek Allaha,
Bir "**Cennet ipeği**"yle geldi Resûlullaha.

Arasında bir "Beyaz kağıt" vardı Cennetten,
Üzeride, şu yazı yazılmıştı kudretten:

**(Fâtımat-üz Zehrânın isteği üzerine,
Bu yazılı vesîka, verildi kendisine.**

**Mahşer günü, günâhkâr hanımlara şefâat,
Edeceğine dâir, verilmiştir bu berât.)**

Resûlullah, alarak bu berâtı eline,
Getirip teslîm etti temiz kerîmesine.

Nihâyet berâtı da alınca pederinden,
Buyurdu: **(Bu nikâha râzı oldum şimdi ben.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hazreti Fâtıma'nın evlenmesi) -5-

ZEVCENİ İSTER MİSİN?

"**Hazreti Alî**" der ki: İşbu nikâh gününden,
Çok zaman geçtiyse de, söz olmadı "**Düğün**"den.

Birşey buyurmayınca o Server bizâtihî,
Hicâbımdan ağzımı açamazdım ben dahî.

Ama Resûl-i ekrem, tenhâda bâzan bana,
Şöyle buyururdu ki: **(Yâ Alî, müjde sana.**

Zîra senin hâtunun, ne iyi birisidir,
O, cümle hâtunların bil ki seyyidesidir.)

Bir gün "hazreti Ukayl" dedi ki ona bizzât:
(Bu akd-i izdivâçtan memnûn olduk biz, fakat.

Murâdımız odur ki, bu iki bahtiyârlar,
Şöyle, birbirlerine daha yakın olalar.)

Dedi: **(Evet, ben dahî böyle istemekteyim,**
Lâkin Resûlullahtan çok hicâb etmekteyim.)

Sonra kalkıp gittiler o Serverin evine,
Az sonra rastladılar yolda "**Ümmü Eymen**"e.

Peygamber-i zîşân'ın dadısıydı bu hâtun,
Bu husûsta, fikrini sordular bir de onun.

O dedi: **(Bu iş için, lüzûm yok gelmenize,**
Bunu haber veririm, öğrenerek ben size.)

Ve onların yanından ayrılıp "Ümmü Eymen",
Ezvâc-ı tâhirâtın yanına vardı hemen.

Onlar da toplanarak, çâre için bu işe,
Geldiler hep birlikte, "**hazreti Âişe**"ye.

Hazreti Hatîce'yi anarak dediler ki:
(O, şu anda hayâtta olsa di eğer ki,

Olmazdı bizler için, bugün böyle endîşe
Çünki o, daha iyi eğilirdi bu işe)

Peygamber Efendiimiz duyunca bu sözleri,
Ağlayıp, yaşla doldu o mübârek gözleri.

Buyurdu: (Öyle hâtun nerede hakîkaten,
O beni tasdîk etti, herkes inkâr ederken.

Hattâ benim yoluma, sarf etti her vârını,
Dîn-i islâm uğrunda verdi bütün malını.

Rabbimiz buyurdu ki: **"Söyle ona, elbette,
Onun için, zümrüdden köşk yapıldı Cennette.")**

Sonra, Resûlullaha o mübârek hanımlar,
Dediler ki: **(Alî'nin size arzuhâli var.**)

O zaman buyurdu ki: (**Çağırın, gelsin hemen.)**
O gelince, hanımlar çıktılar hepsi evden.

O girdi içeriye, mahcûb idi bir hayli,
Buyurdu ki: **(Zevceni ister misin yâ Alî?)**

Dedi ki: **(Anam babam, canım sana fedâdır,
Müsâde ederseniz, murâdım bu yoldadır.)**

"Esmâ binti Ümeys"e buyurdu ki o vakit:
(Fâtımanın evini, hazır eyle hemen git.)

Esmâ, "**Peki**" diyerek o eve gitti hemen,
Üç adet minder yaptı, hasır ile deriden.

O gün yatsıdan sonra, Resûl-i ekrem dahî,
Gelip, yapılanları gördüler bizâtihî.

Üç minder ve bir halı, yastık ve su kırbası,
İki el değirmeni, bir testi, bir su tası.

Bir havlu, bir elbise, bir sedir, bir de yorgan,
Ev eşyası ve çeyiz, ibâretti bunlardan.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hazreti Fâtıma'nın evlenmesi) -6-

FÂTIMA MÜBÂREKTİR

Resûlün emri ile yapıldı her hazırlık,
Evin eşyaları da, tamâmlanmıştı artık.

Emretti Resûlullah hem "hazreti Alî"ye:
(Biraz yağ, biraz hurma, satın alıp gel) diye.

Beş dirhem ile "**Hurma**", dört dirhemle "**Yağ**" aldı,
Resûlü müctebânın huzûrlarına vardı.

"Aliyyül Mürtezâ"ya, sonra Fahr-i kâinât,
Buyurdu: (**Sofra getir, deriden olsun fakat.)**

O deriden sofrada, hurma, yağ ve yoğurdu,
Mübârek elleriyle karıştırıp yuğurdu.

Bir çeşit yemek yapıp, buyurdu ki o zaman:
(Yâ Alî, var dışardan getir kimi bulursan.)

O, çıkıp dışarıya, gördü çok kalabalık,
Gelip Resûlullaha arz etti bunu artık.

Buyurdu: **(İçeri al onları onar onar.)**
Allahın izni ile, hepsi yiyip doydular.

"**Yediyüz kişi**" idi gelenlerin cümlesi,
O azıcık yemekten, yedi ve doydu hepsi.

Bu velîme yemeği yendikten sonra ise,
Buyurdu ki: **(Yâ Alî, siz gidin evinize**.)

Hazreti Alî der ki: Üç gün geçti aradan
O Server, hânemize teşrîf etti tekrardan.

Bana buyurdular ki: **(Yâ Alî, su getir az.)**
"Peki" deyip, hemence getirip eyledim arz.

(**Biraz iç, biraz kalsın**) diye emreylediler,
Ben içtim, kalan suyu üzerime serptiler.

Tekrâr, (**Su getir**) diye emretti yine bana,
Onu dahî getirip, arz ettim hemen Ona.

Bana yaptığı gibi, ona da yaptı aynen,
Sonra da, dışarıya gönderdi beni hemen.

O dışarı çıkınca, çağırdı "Fâtıma"yı,
Ondan suâl eyledi "**Aliyyül Mürtezâ**"yı.

Fâtıma arz etti ki: (**İyi halleri çoktur,**
Bütün üstün sıfatlar, kendisinde mevcûttur.)

Ve ilâve etti ki: (**Babacığım ve lâkin,**
Bâzıları diyor ki, çok fakîrdir helâlin.)

Buyurdu ki: (Ey kızım, inanma buna aman,
Aslâ fakîr değildir senin erin ve baban.

Cümle hazîneleri arz ettiler babana,
Lâkin dönüp bakmadı, bir kerecik o yana.

Erkeklerden, ilk önce îmân eder erindir,
Eshâbımın içinde, ilimde en derindir.

Rabbimiz, ehli beytten seçti iki kimseyi,
Bunlardan biri baban, helâlindir diğeri.

Ey kızım, sakın ola isyân etme erine,
Ve aslâ muhâlefet eyleme bir emrine.)

Çağırdı daha sonra, "Aliyyül Mürtezâ"yı,
Ve ona ısmarladı "**Fâtımat-üz Zehrâ**"yı.

Buyurdu ki: **(Fâtıma mübârektir y Alî,**
Allahın rızâsına muvâfıktır her hâli.

Hem benden bir parçadır, onu incitmiyesin,
Yoksa ben incinirim, bunu böyle bilesin.)

Hazreti Alî dahî, üzmedi Fâtıma'yı,
O da hiç incitmedi, Aliyyül Mürtezâ'yı.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -1-

O KÂFİRİ KİM ÖLDÜRÜR ?

Bir yehûdî vardı ki "**Kâ'b bin Eşref**" adında,
Fitne çıkarıyordu müslümânlar hakkında.

Resûlün aleyhinde şiirler söylüyordu,
Kâfirleri, islâma karşı kışkırtıyordu.

Bu kâfir, Medîne'den Mekkeye gitti bir gün,
Çok şiirler söyledi aleyhinde Resûlün.

Kureyşi tahrîk edip, dedi ki: **(Bedir'in, siz,**
İntikâmını almak arzû etmez misiniz?

Muhammed'le çarpşıp, öcümüzü alalım,
Bilin ki, bu savaşta sizinle ben de varım.)

Bununla da kalmayıp, Resûl hakkında, bizzât,
Tertipledi gizlice bir plân ve sûikast.

Lâkin o, herekete geçmeden henüz daha,
Haber verdi Cebrâil, bunu Resûlullaha.

Peygamber Efendimiz, alınca bunu haber,
Sevgili eshâbına buyurdu ki bu sefer:

(Şu Kâ'b ibni Eşref'i kim öldürür ki acep,
O, bizi öldürmeğe çalışıyor çünki hep.)

"Muhammed bin Mesleme" adında bir pehlivân,
(**Ben öldürürüm**) deyip, hazırladı bir plân.

Eshâbtan birkaç kişi alaraktan yanına,
Peygamber-i zîşânın geldi huzûrarına.

Dedi: **(Îcâb ederse, aleyhinizde sizin,**
O kâfire, birşeyler dememe var mı izin?)

O Server buyurdu ki: **(Harp hiyledir, biliniz,**
İstediğiniz şeyi söyliyebilirsiniz.)

"Muhammed bin Mesleme", alınca buna izin,
Gitti hemen yanına, o "**Kâ'b**" yehûdîsinin.

Dedi: **(Bizim Peygamber, hepimizden, bu ara,**
Çok vergi aldığından, maddeten düştük dara.

Bu arkadaşlarımla geldik ki sana bizzât,
Senden, ödünç birşeyler istiyelim şu sâat.)

"**Kâ'b**" buna çok sevinip, dedi ki: (**Ne olacak,**
O sizi, bundan sonra daha fazla sıkacak.)

Muhammed bin Mesleme, dedi ki: **(Çok haklısın,**
Bir defâ uyduk ona, sana danışmaksızın.)

"**Kâ'b**", gâyet memnûn oldu bunları işitince,
Onların sözlerine inanmıştı iyice.

Dedi ki: **(Siz bekleyin, ben para getireyim,**
Ne kadar isterseniz, size ödünç vereyim.)

Az sonra, paralarla geldi kapı dışına,
Kokular sürünmüştü vücûduna, başına.

"Muhammed bin Mesleme", yaklaşıp ona hemen,
Dedi: (**Ne hoş koular geliyor böyle senden.**

Koklıyabilir miyim bu kokudan azıcık?)
Diyerek, saçlarını tutarken yavaşçacık.

İşâret eyledi ki hem arkadaşlarına:
"**Ben tutayım, siz vurun kılıç ile başına."**

Koklar gibi yaparak, tuttu birden saçını,

Onlar, kılıç vurarak kopardılar başını.

Sonra o mücâhidler, hiç vakit geçirmeden,
Gece karanlığında ayrıldılar o yerden

Gelip, haber verdiler bunu Resûlullaha,
O Server çok sevinip, onlara etti duâ.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -1-

O KÂFİRİ KİM ÖLDÜRÜR ?

Bir yehûdî vardı ki "**Kâ'b bin Eşref**" adında,
Fitne çıkarıyordu müslümânlar hakkında.

Resûlün aleyhinde şiirler söylüyordu,
Kâfirleri, islâma karşı kışkırtıyordu.

Bu kâfir, Medîne'den Mekkeye gitti bir gün,
Çok şiirler söyledi aleyhinde Resûlün.

Kureyşi tahrîk edip, dedi ki: **(Bedir'in, siz,**
İntikâmını almak arzû etmez misiniz?

Muhammed'le çarpşıp, öcümüzü alalım,
Bilin ki, bu savaşta sizinle ben de varım.)

Bununla da kalmayıp, Resûl hakkında, bizzât,
Tertipledi gizlice bir plân ve sûikast.

Lâkin o, herekete geçmeden henüz daha,
Haber verdi Cebrâil, bunu Resûlullaha.

Peygamber Efendimiz, alınca bunu haber,
Sevgili eshâbına buyurdu ki bu sefer:

(Şu Kâ'b ibni Eşref'i kim öldürür ki acep,
O, bizi öldürmeğe çalışıyor çünki hep.)

"Muhammed bin Mesleme" adında bir pehlivân,
(**Ben öldürürüm**) deyip, hazırladı bir plân.

Eshâbtan birkaç kişi alaraktan yanına,
Peygamber-i zîşânın geldi huzûrarına.

Dedi: **(Îcâb ederse, aleyhinizde sizin,**
O kâfire, birşeyler dememe var mı izin?)

O Server buyurdu ki: **(Harp hiyledir, biliniz,**

İstediğiniz şeyi söyliyebilirsiniz.)

"Muhammed bin Mesleme", alınca buna izin,
Gitti hemen yanına, o "**Kâ'b**" yehûdîsinin.

Dedi: **(Bizim Peygamber, hepimizden, bu ara,
Çok vergi aldığından, maddeten düştük dara.**

**Bu arkadaşlarımla geldik ki sana bizzât,
Senden, ödünç birşeyler istiyelim şu sâat.)**

"**Kâ'b**" buna çok sevinip, dedi ki: (**Ne olacak,
O sizi, bundan sonra daha fazla sıkacak.)**

Muhammed bin Mesleme, dedi ki: **(Çok haklısın,
Bir defâ uyduk ona, sana danışmaksızın.)**

"**Kâ'b**", gâyet memnûn oldu bunları işitince,
Onların sözlerine inanmıştı iyice.

Dedi ki: **(Siz bekleyin, ben para getireyim,
Ne kadar isterseniz, size ödünç vereyim.)**

Az sonra, paralarla geldi kapı dışına,
Kokular sürünmüştü vücûduna, başına.

"Muhammed bin Mesleme", yaklaşıp ona hemen,
Dedi: (**Ne hoş koular geliyor böyle senden.**

Koklıyabilir miyim bu kokudan azıcık?)
Diyerek, saçlarını tutarken yavaşçacık.

İşâret eyledi ki hem arkadaşlarına:
"**Ben tutayım, siz vurun kılıç ile başına."**

Koklar gibi yaparak, tuttu birden saçını,
Onlar, kılıç vurarak kopardılar başını.

Sonra o mücâhidler, hiç vakit geçirmeden,
Gece karanlığında ayrıldılar o yerden

Gelip, haber verdiler bunu Resûlullaha,
O Server çok sevinip, onlara etti duâ.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -3-

KÜFÜR ORDUSU HAZIR

"**Bedr**"in intikâmını almak için, kâfirler,

Derhâl "**Üçbin kişi**"lik ordu tertiplediler.

"**Cübeyr ibni Mut'im**"in bir kölesi de hattâ,
Vardı ki, pek mâhirdi ok ve mızrak atmakta.

Her attığını vuran nişâncıydı bu kişi,
Yakardı "**Cübeyr**"i de bir intikâm ateşi.

Amcasını, "**Bedir**"de öldürdüğünden sebep,
"**Hazreti Hamza**" için intikâm beslerdi hep.

Bu, kölesi "**Vahşî**"ye dedi ki o gün bizzât:
(Hamza'yı öldürürsen, ederim seni âzâd.)

Yine "Ebû Süfyân"ın hanımı "**Hind**" de, aynen,
Ateş püskürüyordu "**Hamza**"ya bu sebepten.

Zîra onun babası "**Utbe**" nâm kâfiri de
Yine "hazreti Hamza" öldürmüştü Bedir'de.

"**Hind**", görünce "**Vahşî**"nin atıcı olduğunu,
Dünyâlık va'dederek, yanına çekti onu.

Dedi ki: (**Sen Hamza'yı öldürür isen eğer,
Vereceğim sana çok altın ve mücevherler.)**

Velhâsıl hazırlıklar tamâmladı Mekkede,
Büyük "**Kureyş ordusu**", başladı harekete.

Lâkin "**hazreti Abbâs**", çıkmadan ordu daha,
Kureyşin ahvâlini yazdı Resûlullaha.

Dedi: (**Üçbin kişilik bir ordu topladılar,
Üçbin develeriyle, ikiyüz atları var.**

**Bunların yediyüzü, zırhlıdır tamâmiyle,
Yanıyorlar Bedir'in intikâm ateşiyle.**

**Hepsi silâhlı olup, kadınlarla berâber,
Şu anda toparlanıp, tam gelmek üzereler.)**

Böyle bir mektup yazıp, güvendiği birine,
Verip gönderdi hemen, Allahın Habîbine.

Resûlullah, "**Abbâs**"tan alınca bu haberi,
Gönderdi keşif için, bir iki sahâbeyi.

Onlar, düşman hakkında bilgiler öğrenerek,
Gelip, Resûlullaha bildirdiler dönerek.

Ve "**hazreti Abbâs**"ın yazdığı bilgi ile,
Bunların öğrediği, uygundu birbiriyle.

Peygamber Efendimiz, haberi aldığında,
Savaş hazırlığına başladılar ânında.

Baskın tehlikesine karşı, birer ikişer,
Medîne çevresine, diktirdi nöbetçiler.

Eshâb, evdekilerle derhâl vedâlaşarak,
Resûlün etrâfında tolandılar koşarak.

Peygamber Efendimiz, o Cum'a namâznı,
Kıldırıp, eshâbına yaptı nasîhatını.

Buyurdu: (Ey eshâbım, Allah için, ihlâsla,
Cihâttan daha üstün bir amel yoktur aslâ.

Her kim, fî-sebîlillah çarpışıp ölse eğer,
En yüksek mertebeye yükselir o kimseler.

Kavuşup o kişiler, "**Şehîtlik**" rütbesine,
Ererler ebediyyen, Cennet ni'metlerine.

Savaşta her zorluk ve güçlüğe katlanarak,
Çarpışana, Rabbimiz yardım eder muhakkak.

Düşmanla savaşmakta niyyetimiz bir tektir
O da, Hak teâlânın ismini yüceltmektir.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -4-

GENÇLER HEYECÂNLIYDI

Peygamber Efendimiz, eshâbıyle bir kere,
Cengin yeri hakkında, eyledi istişâre.

Buyurdu: (Kılıcımı, bu gece rüyâda ben,
Hızla yere çalınca, kırıldı ağzı hemen.

Bu, bâzı eshâbımın, bu cenkte en nihâyet,
Şehîd olacağına etmektedir işâret.

Rüyâda, kılıcımı tekrardan çarptım yere,
Eski düzgün hâline geldi kılıç bu kere.

Bu da, müslümânların, toparlanıp tekrardan,
Fetih geleceğine işârettir Allahtan.)

Peygamber Efendimiz, sordular sahâbeye,
(**Düşmanı, biz nerede karşılayalım?**) diye.

Eshâbın büyükleri, tek tek izin alarak,
Dediler: (**Savaşalım Medînede kalarak.)**

Demek istediler ki: **(Kalarak müdâfâda,
Burada savaşlım küffârla bu defâ da.)**

Hazreti Ebû Bekir, Ömer, Sa'd bin Muâz,
Bu tarzda savaşmayı Resûle ettiler arz.

Esâsen böyle idi Resûlün arzûsu da,
Böyle düşünüyordu O dahî bu mevzûda.

Lâkin "**Bedir**" harbinde olmayan gençler vardı,
Onlar, meydan savaşı arzû ediyorlardı.

Zîra Bedir harbine katılmış olanların,
Aldıkları sevâbı, bilirlerdi bi hakkın.

Onların kazandığı sevâba imrenerek,
Çarpışmak isterlerdi, üstlerine giderek.

Derlerdi ki: (**Kâfirler, gelmesin üstümüze,
Meydanda savaşalım şöyle göğüs göğüse.**

Medîneden dışarı çıkmazsak zîra eğer
"Korkudan çıkmıyoruz**" zanneder o kâfirler.**

**Biz, meydan harbi için beklerdik böyle günü,
Gösterelim onlara mü'minlerin gücünü.)**

"**Hazreti Hayseme**" de, yaşlı olduğu hâlde,
Dedi: (Yâ Resûlallah, bu fikir fevkalâde.

Müşrikler, her taraftan asker toparlıyarak,
Gelirler üstümüze, gâyet mağrûr olarak.

Bizi, evlerimizde gelip kuşatacaklar,
Sonra da, arkamızdan çok lâflar atacaklar.

Bu hâl, o müşrikleri daha şımartacaktır,
Gurûr ve cüretleri, daha da artacaktır.

Onların karşısına çıkmazsak bizler eğer,
Arab kabîleleri, bize göz dikecekler.

Oğlum, "**Bedir**" cenginde kavuştu şehâdete
O, benden daha önce erişti bu devlete.

Bedir'e gitmek için, o gün kur'a çekmiştik,
Kur'a ona çıktı ve o kavuştu buna ilk.

Dün, oğlumu rüyâda gördüm ni'met içinde,
Gezip dolaşıyordu Cennet bahçelerinde.

Ve bana diyordu ki: **"Babacım, acele et,**
Şehîd olacakları bekliyor şimdi Cennet".

Duâ buyurunuz ki, ben de şehîd olayım,
Firdevs Cennetlerinde oğluma kavuşaayım.)

Peygamber Efendimiz, dinliyerek onu da,
Ricâsını kırmayıp, eyledi ona duâ.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -5-

CUMA GÜNÜ ÇIKTILAR

Resûlullah, eshâbla yaparak müzâkere,
Karâr verdi, Medîne dışında cenk etmeğe.

Çünki genç sahâbîler, pek heyecânlılardı,
Bir "Meydan savaşı"nı çok arzuluyorlardı.

Buyurdu: **(Ey eshâbım, sabrederseniz eğer,**
Size, bu gazâda da Rabbimiz yardım eder.

Bize düşen, ihlâsla savaşıp sabretmektir,
Tek gâyemiz, Allahın ismini yüceltmektir.)

Daha sonra, ikindi namâzını kılarak,
Eve gitti, eshâbın yanından ayrılarak.

"**Hazreti Ömer**" ile "**Ebû Bekir**" de varıp,
Resûlün hânesine girdiler izin alıp.

Allahın Sevgilisi, sararak sarığını,
Giyindi daha sonra üzerine zırhını.

Kılıcını alarak, mübârek omuzuna,
Hem dahî kalkanını yerleştirdi sırtına.

O sırada dışarda, sahâbenin cümlesi,
Resûlün gelmesini bekliyorlardı hepsi.

O arada yaşlılar, dediler ki gençlere:
(Niçin bırakmadınız bunu siz o Servere?

Size lâyık odur ki, bu husûsta siz yine,
Resûle teslîm olup, uyasınız emrine.

Çünki Resûlullahın her işi vahiyledir,
Nasıl yapacağını, Allah ona bildirir.)

Onlar böyle deyince, pişmân oldu o gençler,
Ve o fikirlerinden, o anda vaz geçtiler.

Geldi Resûl o sıra eshâbının yanına,
Baktılar, kılıcını asmış omuzlarına.

Genç eshâbtan birisi, dedi: (Yâ Resûlallah!
Canımız, herşeyimiz fedâdır sana Vallah.

Bu bâbta söz söylemek, bizim ne haddimize,
Siz nasıl isterseniz, tâbiyiz elbet size.

Medînede kalmayı istiyorsan, kalırız,
Sana muhâlefetten Allaha sığınırız.)

Buyurdu: (**Ben fikrimi izhâr ettim, fakat siz,**
Kendi isteğinizde mübâlağa ettiniz.

Ve lâkin bir Peygamber, kılıcını eline,
Alınca, harp etmeden geri koymaz yerine.

Allahın hükmü neyse, o zuhûr eder elbet,
Sözümü dinlerseniz, sizindir gâlibiyyet.

Allah deyip, sabır ve sebât gösterirseniz,
Elbette size yine, yardım eder Rabbimiz.)

Eshâb, "**Bin kişi**" olup, küffârdan azdı yine,
"**İki at**" mevcûd olup, Resûl bindi birine.

Ve üç sancak bağlayıp Resûlullah o ara,
Birini teslîm etti "**Üseyyid bin Hudayr**"a.

Diğer ikisini de, "**Habbâb bin Münzir**" ile,
"**Mus'ab ibni Ümeyr**"e verdi kendi eliyle.

Sağ yanda "**Muhâcirîn**", sol yanda ise "**Ensâr**",
Bir Cum'a, ikindide Medîne'den çıktılar.

Bayrama gider gibi, bin zevk ve safâ ile,
Yürüdüler ileri, "**Tekbîr**" sedâlarıyle.

SİZ BİRAZ GERİ DURUN !

Sahâbe-i kirâmdan, "**Amr bin Cemûh Ensârî**",
Vardı ki, sakat idi ayaklarından biri.

Buna rağmen bakmayıp, bu özürlü hâline,
Dört oğluyla giderdi, her gazâya o yine.

"**Uhud**"a gimeği de çok istedi o zaman,
Menetti oğulları, onu işbu gazâdan.

Dediler ki: (Sakatsın, sen gelme, otur evde,
Dördümüz savaşırız, biz senin yerine de.)

Dedi ki: (**Cenk etsin de o Allahın Habîbi,
Olur mu, oturayım ben evde kadın gibi.)**

Ordu gittikten sonra, kalktı hemen yerinden,
Hanımına elvedâ edip çıktı evinden.

Ve duâ eyledi ki Rabbine bu bahtiyâr:
(Yâ ilâhî, evime döndürme beni tekrâr.)

Tez vakitte yetişti, o, islâm ordusuna,
Vardı Resûlullahın mübârek huzûruna.

Resûl, ona müsâde etmedi önce, fakat,
İhlâsını görünce, eyledi muvâfakat

O, çekip kılıcını, girdi cenk meydanına,
(Siz biraz geri durun!) dedi oğullarına.

Bir yandan cenk ediyor, diyordu ki bir yandan:
(Cennete çok müştâkım oğullarım ben şu an.)

O sakat hâli ile, cenk edip en nihâyet,
Nasîb oldu ona da, özlediği "**Şehâdet**".

Dört oğlundan biri de, şehîd oldu peşinden,
İşitti bu haberi hanımı Medîneden.

Devesine binerek, düştü "**Uhud**" yoluna,
Rastladı yerde yatan, helâliyle oğluna.

Her ikisini alıp, deveye bindirerek,
Medînenin yolunu tuttu kederlenerek.

"**Hazreti Âişe**"ye rastladı yolda bir an,
Sordu ona Âişe: **(Ne haber var Uhud'dan?**)

Dedi: **(Elhamdülillah, sağdır Peygamberimiz,**
Ondan gayri ne belâ gelse de, dert etmeyiz.)

Sordu yine Âişe: (Bu cesetler kimindir?)
Dedi ki: (**Biri oğlum, biri de helâlimdir.)**

O sırada devesi, çöktü dizi üzeri,
Çok uğraştı ise de, yürümedi ileri.

Buyurdu ki: (Bu deve, ne için çöktü acep?
Yükün fazlalığıdır belki de buna sebep.)

Dedi ki: (**Bundan fazla yük vururdum buna ben,**
Hiç böyle yapmamıştı, çok garip hakîkaten.)

Kaldırıp tevcîh etti, Medîne cihetine,
Lâkin deve gitmeyip, oturdu yere yine.

Bir de "**Uhud**" yönüne deveyi sürdü bir an,
Bu sefer direnmeyip, sür'atle gitti hayvan.

Kadın, şaşkın bir hâlde "**Uhud**"a döndü yine,
Gelip arz ettiğinde Allahın Habîbine,

Buyurdu ki: (**Helâlin, evinden ayrılırken,**
Bir şey söylemiş miydi, bu gazâya gelirken?)

Arz etti ki: **(Evet ya, demişti ki: "ilâhî,**
Cenkten sonra, evime döndürme beni geri".)

Buyurdu: (**Bunun için gitmedi deven senin,**
Cennette arkadaştır, oğlun ile helâlin.)

<u>Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"</u>
<u>(Uhud gazâsı) -7-</u>

BEN DE ŞEHÎD OLACAĞIM!

Önde "**Sa'd bin Muâz**" ve "**Sa'd bin Ubâde**",
Sonra Muhâcirîn ve Ensâr olduğu hâlde,

"**Tekbîr**" sedâlariyle çıktı islâm ordusu,
Vardı her sahâbîde "**Şehîd olma**" arzûsu.

Yolda, bir birlik ile karşılaştılar bir an,
"**Altıyüz kişi**" idi bunlar yehûdîlerden.

Ganîmet dâvâsında olan bu yehûdîler,
Resûlün ordusuna katılmak istediler.

Peygamber Efendimiz, suâl etti eshâba:
(Bu kişiler, müslümân olmuşlar mı acabâ?)

(**Hayır yâ Resûlallah**) diyerek edince arz,
Allahın Sevgilisi buyurdu: (**Hayır, olmaz.**

Geri dönmelerini söyleyiniz onlara,
Küffârın yardımını istemeyiz biz zîra.)

O gün akşama kadar, durmadan yol aldılar,
"**Şeyhayn**" denilen yerde, durup konakladılar.

Mücâhidler buraya gelince yorgun hâlde,
Geçirmek istediler geceyi bu mahâlde

Resûlullah orada, teftîş etti erleri,
Gördü "**Çocuk yaşta**"ki bir çok sahâbîleri.

Kavuşabilmek için "**Şehîtlik**" rütbesine,
Onlar da katılmıştı bu ordunun içine.

Bunların arasında, "**Râfi' bin Hadîc**" vardı,
"**Büyük**" görünmek için, bir çâreler arardı.

Ayak parmaklarının ucunda yükselerek,
Küçük olmadığını istiyordu göstermek.

Resûlullah farkedip, onu da "**Küçük**" diye,
Göndermek isteyince oradan Medîne'ye,

Biri, (**Yâ Resûlallah, Râfi' iyi ok atar**.)
Deyince, onu dahî almağa verdi karâr.

O, cenge katılmağı istiyordu pek içten,
Resûl kabûl edince, uçtu artık sevinçten.

O da, büyükler gibi savaşacaktı artık,
Bu ise, onun için en büyük bahtiyârlık.

İslâm düşmanlarıyla, o da savaşacaktı,
Netîcede ya "**Şehîd**", ya "**Gâzi**" olacaktı.

Bir çocuk, gördü onun kabûl edildiğini,
O da gelip Resûle arz etti dileğini.

"**Semure bin Cündeb**"ti bu çocuğun da adı
Bu cenge katılmaktı onun da tek murâdı.

O da, bu maksat ile yanardı için için,

Düşünüp, çâresini şöyle buldu bu işin.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, ben büyüğüm Râfi'den,**
Zîra yenebilirim güreşte onu hemen.

İstersen, ikimizi güreştiriniz derhâl,
Eğer onu yenersem, beni de orduya al.

Ben de gelip, düşmanla çarpışayım diyorum,
Zîra şehîd olmağı, çok arzû ediyorum.)

Peygamber Efendimiz, tebesüm buyurdular,
Onları güreştirip, kendi hakem oldular.

Netîcede "**Semure**" gâlip geldiği için,
Peygamber Efendimiz, ona da verdi izin.

Korumaları için Medîne'dekileri,
Diğer çocukları da, gönderdi sonra geri.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -8-

İKİ ORDU KARŞILAŞTI

"**Şeyhayn**" denilen yere geldi islâm ordusu,
Orada dinlenmekti, o Serverin arzûsu.

Yatsı namâzı için, vakit girdiği zaman,
"**Bilâl**", yanık sesiyle okudu çıkıp ezân.

Resûlullah, yatsıyı kıldırıp eshâbına,
Çağırdı "**Muhamed bin Mesleme**"yi yanına.

Buyurdu: (**Elli kişi, yanına al hemence,**
Tâ ki sabaha kadar, nöbet tutun bu gece.)

Geri kalan gâziler ve Server-i kâinât,
O gece, hep birlikte ettiler istirâhat.

Peygamber Efendimiz, sabah fecir sökünce,
Uyanıp kalktı hemen, eshâbtan daha önce.

Sonra "**Uhud dağı**"na yürüyüp geldi ordu,
Müşriklerin ordusu, artık görünüyordu.

Sabah namâzı için, okundu sonra ezân,
Saf saf olup, namâza durdular hep o zaman,

Resûlullah, ikinci bir "**Zırh**" daha giydiler,

Ve mübârek başına, bir "**Miğfer**" geçirdiler.

Münâfıkların başı, "**Abdullah bin Übey**" de
Üçyüz münâfık ile konuşarak bu yerde,

Dedi: (**Biz, kendimizi öldürmeğe mi geldik?**
Düşman kalabalıkmış, hiç tahmîn edemedik.)

O münâfıkların da zihnini çelip tek tek,
Medîne'ye döndüler, orduyu terk ederek.

"**Yediyüz kişi**" kaldı o an islâm ordusu,
Yok idi hiç birinin, ölümden bir korkusu.

Hepsi, "**Gönül birliği**" yapmış kahramânlardı,
Resûlullah uğrunda, hepsi baş koymuşlardı.

Hattâ "**Şehîd olmak**"tı onların tek gâyesi,
Bunu, en büyük rütbe biliyorlardı hepsi.

Bu cenkte, kanlarının son damlasına kadar,
Resûlü korumağa, verdiler söz ve karâr.

Resûlullah, orduyu nizâma soktu hemen,
Zîra başlıyacaktı çatışma çok geçmeden.

Sağ kanada, "**Ukâşe**" edecekti kumanda,
"**Ebû Seleme**"yi de, geçirdi sol kanada.

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**", "**Ebû Ubeyde**" ile,
Ön safta yer aldılar, okçu birlikleriyle.

Zırhlıların başına, geçti "**Zübeyr bin Avvâm**",
"**Hazreti Hamza**" ise, orta yerde durdu tam.

İslâmın beyaz renkli sancağını, o Server,
"**Mus'ab ibni Umeyr**"e teslîm etti bu sefer.

O sırada "**Hanzala**", Medîneden gelerek,
Mücâhidler safına katıldı seğirterek.

Bu mübârek sahâbî, o gece evlenmişti,
Sür'atle evden çıkıp, bu savaşa yetişti.

Müşriklerin ordusu, müslümânlardan evvel,
Gelip mevzîlenmişti tam bu yede mükemmel.

Orduya, "**Ebû Süfyân**" ediyordu kumanda,
Zîra henüz îmâna gelmemişti o anda.

Sağ kanada, "**Hâlid bin Velîd**" oldu kumandân,
Sol kanat, "**İkrime**"nin emrinde idi o an.

Zîra her ikisi de, Uhud günü, mâlesef,
Henüz olmamışlardı îmân ile müşerref.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -9-

ALLAHÜ EKBER

Gönülleri, "**Îmân**"ın nûruyla dolu olan,
Bu yolda "**Şehîd olmak**" arzûsu ile yanan,

Mü'minler, yerlerinde hiç duramıyorlardı,
Hücûma geçmek için, emir bekliyorlardı.

İyice yaklaşmıştı ordular birbirine,
Ve herkeste heyecân, varmıştı son haddine.

Bir tarafta, "**Allahın dîni**"ni yaymak için,
Ve bu yola baş koymuş, bir avuç mücâhidîn.

Öbür yanda, islâmı yok etmek arzulayan,
Kâfir gürûhu vardı, îmândan mahrûm olan.

Yok idi mü'minlerde fazla silâh, teçhîzât,
Çoğunda bulunmazdı ne bir "**Zırh**", ne de bir "**At**".

Üstlerinde bir gömlek, bir kılıç ellerinde,
Ama "**Îmân**" ve "**İhlâs**" vardı gönüllerinde.

Kâfir ordusu ise, mü'minlerin dört katı,
Olup, herbirisinin vardı zırhı ve atı.

Ama mahrûm idiler o îmândan mâlesef,
Bu yüzden, savaşlarda oldular bir bir telef.

Ordular, birbirine yaklaşmıştı ki, birden,
Develi biri çıkıp, yürüdü müşriklerden.

Vücûdu, tamâmiyle zırhla örtülüydü hep,
Seslenip, karşısına bir yiğit etti talep.

Dedi ki: (**Kendisine güvenen varsa eğer,**
Benimle çarpışmağa, karşıma çıksın o er.)

Devenin üzerinde, dönüp dört bir tarafa,
O gün, bu talebini tekrâr etti üç defâ.

O böyle seslenince, mü'minlerin safından,
Uzun boylu bir yiğit, ileri çıktı o an.

"**Zübeyr bin Avvâm**" idi bu mübârek sahâbî,
Kâfirin üzerine yürüdü arslan gibi.

Kâfir develi olup, zırhlı idi ayrıca,
Onun ise, elinde kılıç vardı yalnızca.

Kâfirin karşısına, gitti yaya olarak,
Onu öldürmeliydi bir yolunu bularak.

Sıçrayıp çıktı hemen, devesinin ardına,
Ve sımsıkı sarıldı arkadan boğazına

Çetin bir mücâdele başlamştı o sâat,
Seslendi Resûlullah: (**Onu tut, aşağı at.**)

Resûlün emri ile, deveden attı onu
Ve üstüne çökerek, kesiverdi boynunu.

Eshâb bunu görünce, sevinip hamd ettiler,
Ve "**Tekbîr**" sesleriyle gökleri inlettiler.

Sonra da, müşriklerin sancağını taşıyan,
"**Talha bin Ebû Talha**" meydana çıktı o an,

O dahî seslendi ki: **(Kendisine güvenen,
Var ise, çarpışmağa karşıma çıksın hemen.)**

Kâfir de, gurûrlu ve kibirliydi bir hayli,
Onun da karşısına, çıktı "**hazreti Alî**".

Kâfir, baştan ayağa bürünmüştü zırhlara,
Allah arslanı Alî, "**Tekbîr**" aldı o ara.

Öyle kılıç çaldı ki sancak tutan kâfire,
Başı kopup, sancağı düşüverdi yerlere.

Resûlullah ve eshâb, tekbîrler aldı o an,
İnledi yer gök o gün "**Tekbîr**" sedâlarından

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -10-**

MÜŞRİKLER ÖLDÜRÜLDÜ

Henüz harb başlamadan, müşriklerden iki er,
Mü'minler tarafından hemen öldürüldüler.

Biri, sancaktâr idi, o da öldürülmüştü,
Sancağı yere düşüp, toprağa sürülmüştü.

"**Osmân bin Ebî Talha**" meydana koştu hemen,
Düşen sancaklarını, kaldırdı alıp yerden.

O dahî seslenerek müslümânlardan yana,
Kendine çok güvenip, er istedi meydana.

Halbuki biraz önce, kendisine güvenen,
İki müşrik, ânında öldürülmüştü hemen.

"**Zübeyr bin Avvâm**" ile, "**Allah arslanı Alî"**,
Şimdi öldürmüşlerdi mağrûr iki kâfiri.

Bu da, gurûrlanarak yine er isteyince,
"**Hazreti Hamza**" çıktı karşısına hemence.

Kaldırdı kılıcını, hiç fırsat vermiyerek,
Öyle kılıç çaldı ki ona "**Allâh!**" diyerek,

Giydiği o çelik zırh, tam ikiye bölündü,
Sancak yere düşerken, kâfir de düşüp öldü.

Bu, üçüncü müşrikti ânında öldürülen,
Dördüncüsü yürüdü meydana sonra hemen.

Adı, "**Ebû Saîd**"di, geldi yaya olarak,
Düşen sancaklarını, o yerden kaldırarak,

Bağırıp mağrûr hâlde müslümânlardan yana,
O da, çarpışmak için er istedi meydana.

Baştan ayağa kadar, zırhlarla kaplı idi,
(Benimle çarpışacak yürekli kim var?) dedi.

Halbuki ondan önce, böyle büyüklenerek,
"Üç kişi" can vermişti, birer kılıç yiyerek.

Peygamber Efendimiz, Allahın arslanına,
Buyurdu ki: **(Yâ Alî, çık şunun karşısına**.)

Çıktı hazreti Alî, kaldırdı kılıcını,
Çalıp böldü ikiye, kâğıt gibi zırhını.

Müşrik, cansız olarak yıkıldı bir tarafa,
Dönüp, "**hazreti Alî**" tekrardan girdi safa.

Müşriklerin sancağı, yine yere düşmüştü,
Bununla, dördüncüsü böyle öldürülmüştü.

Kaç kişi çıktıysa da, o gün er meydanında,
Hepsi de, bir hamlede öldürüldü ânında.

Mü'minler çok sevinip, hamd ve şükr ediyordu,
Ve "**Tekbîr**" sedâları göğe yükseliyordu.

Bu durum, gerideki o müşrikleri ise,
Düşürdü çok büyük bir üzüntü ve yeise.

Hattâ kadınlar bile, hayıflanıyorlardı,
(**Size yazıklar olsun, yûh olsun**) diyorlardı.

Kadınlar, müşriklere cesâret vermek için,
Bu Uhud savaşına gelmişlerdi ve lâkin,

Görünce erkeklerin peş peşe öldüğünü,
Hakâretler ettiler onlara Uhud günü.

"**Haydi, ne durursunuz, hücûm edin**" diyerek,
Tahrîk ediyorlardı onlara şevk vererek.

Savaş için heyecân, dorukta idi o gün,
Emrini bekliyordu mücâhidler Resûlün.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -11-

YERİNİZ TERK ETMEYİN!

Geldi karşı karşıya "**Uhud**"da iki ordu,
Her biri, diğerini tam görebiliyodu.

"**Arneyn**" adlı bir tepe var idi ki sol yanda,
Tepede, dar bir geçit vardı aynı zamanda.

Resûlullah, gösterip dağda o gedik yeri,
Ayırdı okçulardan, o yere "**Elli er**"i.

"**Abdullah bin Cübeyr**"i, emîr tâyin ederek,
Gönderdi o gediğe ehemmiyet vererek.

Okçular, "**Abdullah bin Cübeyr**" ile birlikte,
Giderek, yerlerini aldılar o gedikte.

Resûlullah da gidip, verdi şu kesin emri:
(Benden emir gelmeden, terk etmeyin bu yeri.

Her ne olursa olsun, yerinizde durunuz,
Bu gedikten gelecek düşmanı durdurunuz.

Harpte gâlip gelsek de, ben emîr vermedikçe,
Ayrılmayın, ben size haber göndermedikçe.

Düşman bizi öldürse, siz de bunu görseniz,
Ayrılıp, yine bize yardıma gelmeyiniz.

Kuşlar, cesedimizi kapışsa da sonradan,
Gelmeyin yanımıza, benden emir almadan.

Yâhut bizim, düşmana gâlip geldiğimizi,
Ve onları çiğneyip, hattâ ezdiğimizi,

Görseniz de, bu yerden yine ayrılmayınız,
Yâni her hâlükârda yerinizde kalınız.

Bu gedikten gelirse düşman süvârîleri,
Ok atarak, geriye püskürtün gelenleri.

Atılan oka doğru, gelemez süvârîler,
Bu yeri emniyete alırsak, bize yeter.)

Sonra da buyurdu ki: (**Yâ Rabbî, ben şu vakit,**
Bunları dediğime, tutarım seni şâhid.)

Mühim olduğu için, Allahın Peygamberi,
Onlara, tam "**Üç defâ**" tekrâr etti bu emri.

Allahın Sevgilisi, daha sonra o yerden,
Ayrılarak, ordunun başına geçti hemen.

Ordular, karşılıklı gelmiş duruyorlardı,
Lâkin güç bakımından, çok dengesizlik vardı.

Zîra küfür ordusu, sayı, silâh, teçhîzât,
Yönüyle, mü'minlerden güçlü idi kat be kat.

Hattâ küfür ordusu, o gün müslümânlardan,
"**Dört misli**"nden ziyâde kuvvetliydi o zaman.

Kâfirler tarafında, çok gürültüler vardı,
Kuvvetlerine bakıp, kibirleniyorlardı.

"**İntikâm hırsı**" ile, gözü dönen kadınlar,
Def, dümbelek çalarak, şarkılar söylüyorlar,

Erkekleri, savaşa teşvîk ediyorlardı.
Ayrıca putlarından, yardım istiyorlardı.

Mücâhidlerde ise, çıkmıyordu fazla ses,

Duâlar ediyordu Rabbine hemen herkes.

Dînin korunması ve yayılması için hep,
"**Allahın yardımı**"nı ediyorlardı talep.

Peygamber Efendimiz, seslenip o arada,
Teşvîk buyuruyordu eshâbı bu cihâda.

Mücâhidler, "**Yek vücûd**" ve "**Yek kalp**" olmuşlardı,
Her birisi bu yola, can ve baş koymuşlardı.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud savaşı) -12-

NİHÂYET HARP BAŞLADI

Başlamak üzereyken "**Uhud**" muhârebesi
Kaldırdı bir kılıcı, Allahın Sevgilisi.

O kılıç üzerinde, var idi şu yazılar:
(Korkaklıkta âr vardır, yiğitlikte îtibâr.)

İşte Resûl-i ekrem, bu kılıcı alarak,
Mübârek eli ile havaya kaldırarak,

Şöyle buyurdular ki eshâbına hitâben:
(Ey eshâbım, acabâ kim alır bunu benden?)

Onu almak üzere, uzanınca çok eshâb,
Resûlullah bu sefer, eyledi şöyle hitâb:

(Bu kılıcın hakkını vermek üzere, şu an,
Bu şartla, bu kılıcı kim alır aranızdan?)

Eshâb, Resûlullahın bu sözünü duydular,
Ellerini indirip, hepsi geri durdular.

"**Zübeyr bin Avvâm**" ise, arz etti ki: (**Bendeniz,**
O kılıcı alırım müsâde ederseniz.)

Hazreti Ebû Bekir ve başkaları yine,
İstediler ve lâkin vermedi hiçbirine.

Sonra "Ebû Dücâne" gelip suâl etti ki:
(Peki yâ Resûlallah, bunun hakkı nedir ki?)

Buyurdu: **(Onun hakkı, kırılıncaya kadar,**
Durmadan kâfirlere vurmaktır aynı karâr.

Şehîd olana kadar, onunla çarpışmaktır,

Ve aslâ kâfirlerin önünden kaçmamaktır.)

Sonra "Ebû Dücâne" dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Ben, bu hakkı yerine getiririm inşallah.

Bu kılıcı, bu şartla alıyorum) diyerek,
Alıp girdi meydana, beyitler söyliyerek.

Çalımlı ve gurûrlu bir tarzda yürüyordu,
Üstünde bir gömlekten başkaca birşey yoktu.

Onun bu salınarak yürüyüşü, aslında,
Pek hoş karşılanmadı sahâbe arasında.

Resûlullah o zaman, eshâbına dönerek,
Buyurdu: (**Doğru değil bu çalımla yürümek.**

Gurûrlu yürümesi, elbette bir mü'minin,
Gelmesine sebeptir gadab-ı ilâhînin.

Ancak düşmana karşı harp edildiği sâat,
Çalımlı yürümeğe, vardır izin ve ruhsat.)

O an "**Hâlid bin Velîd**", emrindeki kuvvetle,
Hücûma geçti birden, sür'at ve harâretle.

Yerinde duramıyan eshâbı kirâma da,
Verdi "**Hücûm**" emrini Resûlullah o anda.

"**Tekbîr**" sedâlarıyla doldu birden o meydan,
Herkes, göğüs göğüse çarpışıyordu o an.

Önde "**Hazreti Hamza**" çarpışırken o ara,
O gün, iki kılıçla saldırırdı küffâra.

"Hâlid ibni Velîd"in süvârî kuvvetleri,
Ok atışları ile püskürtüldü hep geri.

Hâlid bunu görünce, bir kavis çizerekten,
Dağdaki "**Dar geçid**"e, dolaşıp geldi hemen.

"**Hazreti Abdullah**"la, elli kadar sahâbî,
Derhâl karşı koydular onlara arslan gibi.

Pek şiddetli olarak, ok atışları ile,
Onun kuvvetlerini püskürttüler geriye.

KILICIN HAKKINI VERDİ

Artık "**Uhud savaşı**" kızışmıştı iyice,
Çarpışırdı taraflar, olanca güçleriyle.

Lâkin kalabalıktı küfr ordusu o vakit,
En az dört müşrik ile çarpıştı her mücâhid.

O gün "**hazreti Hamza**", tekbîrler getirerek,
Saldırırdı düşmana beyitler söyliyerek.

(Ben, harplerde Allahın arsanıyım) diyordu,
Önüne çıkanları, vurup deviriyordu.

"Safvân ibni Ümeyye", onu gördü bir ara,
Ve sordu (**O kim?**) diye yanında olanlara.

Müşrikler dediler ki: (**O dediğin, Hamza'dır,
Her iki elinde de, bir kılıçla savaşır.)**

"Safvân" hayret içinde dedi: (**Ben, bugüne dek,
Görmedim onun gibi bir savaşçı gözü pek.)**

Resûlullah, bir kılıç göstererek eshâba,
Buyurmuştu (**Kim bunu benden alır acabâ?)**

Almak istemişse de onu "**hazreti Zübeyr**",
Lâkin onu, Zübeyr'e vermemişti o Server.

Sonra "**Ebû Dücâne**" gelip talep etmişti,
Resûl, uygun görerek ona teslîm etmişti.

İşte "Zübeyr bin Avvâm" üzgündü bundan sebep,
Derdi ki: **(Niçin onu, vermedi bana acep?)**

Gidip gözetledi ki, o "**Ebû Dücâne**"yi,
O kılıcın hakkını verir mi acep iyi?

Arkasından gitti ve baktı, "Ebû Dücâne",
Çarpışır o kılıçla serî ve çevîkâne.

Savaşırken, bir yandan "**Tekbîr**" getiriyordu,
Önüne gelenleri, vurup deviriyordu.

O ara, müşriklerin önde gelenlerinden,
Zırhlı birisi ile karşılaştı âniden.

Müşrik, iri cüsseli ve kuvvetli idi pek,
Ve meydan okuyordu at üstünde dönerek.

Her tarafı zırhlarla kaplı idi tamâmen,
Gözünden başka yeri görünmezdi kat'iyyen.

O, "**Ebû Dücâne**"ye hücûm etti evvelâ,
O ise, bu hücûmdan kurtuldu kalkanıyla.

Kılıcı gömülmüştü kalkanına çarparak,
Lâkin çıkaramadı, onu çok uğraşarak.

Sonra "**Ebû Dücâne**" çekerek kılıcını,
Kopardı bir hamlede o müşrikin başını.

Sonra da karşılaştı, başka bir müşrik ile,
Öldürdü onu dahî, bir kılıç darbesiyle.

Kimse duramıyordu önünde müşriklerden,
Her önüne çıkanı, deviriyordu hemen.

İlerledi böylece, küffârı kıra kıra,
Erişti en arkada tef çalan kadınlara.

Gördü Ebû Süfyân'ın hanımı "**Hind**"i hemen,
Kılıcını indirip, vazgeçti öldürmekten.

Kadınların kanına girmedi o kılıçla,
Geri dönüp çarpıştı, daha büyük bir hınçla.

Onun savaşmasını, gördü "Zübeyr bin Avvâm",
Dedi ki: **(O kılıcın hakkını veriyor tam.**

O Server, o kılıcı vermiş ki bir kişiye,
Kılıç, onun elinde yarıyor tam bir işe.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -14-

GÖRÜLMEMİŞ KAHRAMANLIK

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**", hazreti "**Talha**", "**Zübeyr**",
"**Allah arslanı Alî**" ve "**Mus'ab ibni Ümeyr**",

Geçilmez birer kale olmuşlardı her biri.
İslâmı yüceltmekti yegâne gâyeleri.

Peygmber-i zîşân da, çarpışıyordu bizzât,
Hücûm üstüne hücûm yapıyordu her sâat.

Ve hattâ Resûlullah, safların en önünde
Düşmanla, tek başına çarpışırdı o günde.

Küffârın tek gâyesi vardı ki Uhud günü,
O da, "**Öldürmek idi Allahın Resûlünü**".

Onu korumak için, eshâb da o aralık
Görülmemiş şekilde yaptılar fedâkârlık.

Halka teşkîl ettiler Resûlün etrâfında,
Karşılık verirlerdi her hücûma ânında.

Ona gelen ok, kılıç ve mızraklara, her an,
Bizzût vücûtlarıyla oldular birer "**Kalkan**".

Ona gelmesin diye, en ufacık bir zarar,
Hep Onun etrâfında oldular "**Et'ten duvar**".

Çoğu, Onun önünde, ok ve kılıç yiyerek,
Tek tek şehît düştüler, tâkatları biterek.

"**Zübeyr bin Avvâm**" idi onlardan birisi de,
Allah için ölmekti onun tek gâyesi de.

Uhud günü, öyle çok yaptı ki kahramânlık,
Kalmadı vücûdunda bir yer, yara almadık

Eshâbtan "**Abdullah bin Amr**" şehîd oldu o an,
Şehâdet şerbetini, ilk o içti eshâbtan.

Sahâbe, onun şehîd oduğunu görünce,
Herbiri, birer arslan kesildiler hemence.

"**Ebû Ubeyde**" idi, biri o arslanlardan,
Korudu vücûduyla Resûlü her zarardan.

Öyle çok gösterdi ki bu harpte kahramânlık,
Daha ziyâdesine, yetmedi gücü artık.

Düşmanın hücûmundan korumak için o gün,
Dönerek savaşırdı, etrâfında Resûlün.

Kâfir "**İbni Kamî'a**", kılıcını kaldırıp,
Resûlün nûr yüzüne, vurdu birden saldırıp.

Lâkin çarptı kılıcı, yüzündeki zırhına,
Saplandı demir halka, mübârek yanağına.

"**Ebû Ubeyde**" gelip, çıkardı dişleriyle,
Lâkin iki dişi de, çıktı o halka ile.

"**Hazreti Alî**" der ki: O gün, Uhud harbinde,
Onaltı darbe yedim, yere düştüm birinde.

O sırada, nûr yüzlü biri tuttu kolumdan,
Kaldırıp söyledi ki: (**Saldır, kalma yolundan**.)

Allahın Resûlüne arz edince bu hâli,
Buyurdu ki: **(O kişi Cebrâil'di yâ Alî.**)

"**Utbe bin Ebî Vakkâs**", Allahın Resûlüne,
Attığı taşın biri, çarpınca nûr yüzüne,

Şehîd oldu bir dişi, Resûl-i müctebâ'nın,
Mübârek kanı akıp, düşmeğe oldu yakın.

Lâkin ondan, tek damla henüz yere düşmeden,
Cibrîl aleyhisselâm yetişip tuttu hemen.

Dedi: **(Bir damla kanın, düşseydi bu toprağa,
Yeryüzünde tek bir ot, bitmezdi artık daha.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -15-

MÜJDELER OLSUN SANA

Kızıştığı sırada "**Uhud**" muhârebesi,
Birer arslan kesildi sahâbenin cümlesi.

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**" diyor ki: Bu savaşta,
Çok yara almış idi "**Abdullah ibni Cahş**" da.

Bir ara, heyecânla yanıma geldi benim,
Dedi: **(Dinle ey Sa'd, sana bir şey diyeyim.**

Sen duâ et, ben "Âmîn**" diyeyim bu duâna,
Sonra da ben edeyim, sen de "**Âmîn**" de bana.)**

"**Peki**" deyip, evvelâ ben yaptım şu duâyı:
(Yâ ilâhî, sen koru Resûl-ü müctebâyı.

**Kuvvet ver benim dahî bileğime, gönlüme,
En zorlu kâfirleri, çıkar benim önüme.**

**Onlar ile cenk edip, hepsini öldüreyim.
Sonra,** "Gâzi" **olarak tekrâr geri döneyim.)**

O, bütün kalbi ile duâma "**Âmîn**" dedi,
Peşinden kendisi de şöyle duâ eyledi:

(Yâ ilâhî, küffârdan sen koru Resûlünü,
Benim dahî koluma, kuvvet ver bu cenk günü.

En çetin kâfirleri, gönder benim karşıma,
Kuvvetle dövüşeyim onlarla tek başıma.

Gücüm bitene kadar, durmadan çarpışayım,
Çok kâfiri öldürüp, ben de "**Şehîd**" olayım.

Burnumu, kulağımı kessinler en sonunda,
Kanlar içinde gelip, durayım huzûrunda.

"**Ey Abullah, ne yaptın kulağını, burnunu?**"
Diye sen sorduğunda mahşerde bana bunu,

Diyeyim ki: "**Yâ Rabbî, onlarla ben dünyâda,
İşledim sana karşı bir hayli kusûr, hatâ.**

**Ben onları yerinde, iyi kullanamadım,
Bu yüzden huzûruna getirmeğe utandım.**

**Onları, Resûlünün bulunduğu bir harpte,
Bırakıp öyle geldim huzûruna bu hâlde.")**

Buna, "**Âmîn**" demeğe varmadı dilim benim,
Lâkin söz verdiğimden, mecbûren "**Âmîn**" dedim.

Daha sonra ikimiz, kılıçları çekerek,
Daldık küffâr içine, "**Allah Allah!**" diyerek.

"**Abdullah**", son derece çevîk harb ediyordu,
Önüne kim çıkarsa, vurup deviriyordu.

Ve lâkin kırılınca kılıcı bir darbeden,
Gelip, Resûlullaha arz etti bunu hemen.

Ona, bir "**Hurma dalı**" uzatıp Resûlullah,
Buyurdu ki: **(Bununla devâm et ey Abdullah**.)

Dal, birden "**Kılıç**" oldu bir mûcize eseri,
Abdullah, o kılıçla savaştı daha serî.

Son anda yaralandı muhtelif yerlerinden
Kanlar fışkırıyordu o ara her yerinden.

Lâkin o, bakmıyordu fışkıran o kanlara,
Son kuvvetine kadar kılıç vurdu küffâra.

Ve lâkin kan kaybından, mecâlsiz kaldı gâyet,
Bir müşrikin okuyla, şehîd oldu nihâyet.

Gözü dönmüş kâfirler, görünce böyle onu,

Hücûm edip kestiler, kulağıyla burnunu.

Dedim ki: (**Ey Abdullah, mübârek olsun sana,**
Şehîd olup kavuştun, o en büyük arzûna.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -16-

MELEKLER YIKADI

Öyle şiddetlendi ki "**Uhud cengi**" bir ara,
Mü'minler, kaplan gibi saldırırdı küffâra.

Onlardan birisi de, "**Hanzala bin Âmir**"di,
Şehîd olmak, onun da en büyük emeliydi.

Bekâr olup, henüz genç olduğundan yaşı da,
Bulunamamış idi, o "**Bedir**" savaşında.

Lâkin bir müddet sonra, "Abdullah bin Übey"in,
Kızı "**Cemîle**" ile nikâhlandı o bir gün.

Ve bir hafta sonra da, düğün oldu nihâyet,
"**Hanzala**", heyecânlı ve sevinçliydi gâyet.

Zîra "**Uhud savaşı**" var idi ertesi gün,
O, bunun heyecânı içindeydi büsbütün.

O, yârınki savaşı hayâl ediyordu hep,
O anki sevincine, bu idi asıl sebep

Hele "**Şehîd**" olursa, ne büyük seâdetti,
O, gerdek gecesinde hep bunu hayâl etti.

Lâkin "**Cenge, vaktinde yetişemezsem**" diye,
Kapıldı sabahleyin korku ve endîşeye.

Kılıcını kaparak, acele çıktı evden,
Ve lâkin "**Gusletmeği**" unuttu aceleden.

Hanımı da, bir rüyâ görmüştü henüz yeni,
Melekler, gökyüzüne çekiyordu beyini.

Uyanıp, o rüyâyı etti ki şöyle tâbir:
(Hanzala şehîd olup, rûhu göğe yükselir.)

"**Hanzala**", çok acele koşturdu ki Uhud'a,
Bir an önce yetişip, hazır olsun orduda.

Resûlullah, son anda safları düzeltirken,

O da koşup, sür'atle bir safa girdi hemen.

Gönlünde "**Şehîd olmak**" arzûsu yatıyordu,
Bu istek ve emeli, git gide artıyordu.

Müşriklerin ordusu, bozuldu çok geçmeden,
Sonunda, hep kaçmağa başladılar bu cenkten.

Şânlı eshâb, küffârın peşlerine düştüler,
Kovalayıp, çoğunu yetişip öldürdüler.

O sırada küffârdan, "Şeddât bin Esved" adlı,
Bir kâfir, "**Hanzala**"yı sırtından mızrakladı.

Fışkırırken kanları, o mızrağın yerinden,
İkinci mızrağını sapladı yine birden.

Bu ikinci darbeyle, yıkılıp düştü yere,
"**Şehâdet**" şerbetini içmiş idi bu kere.

O Server buyurdu ki bu savaş sonrasında:
(Hanzala'yı gördüm ben, yerle gök arasında.

Öyle ki, etrâfında vardı birçok melekler
Onu, Cennet suyuyla yıkayıp gaslettiler.)

Ebû Üseyyid ise, dedi: **(Gördüm ben dahî,**
Hanzala'nın başından, su damlardı Vallahi.)

Resûlün emri ile, zevcesi "Cemîle"ye,
Soruldu: (**Hâdisenin hikmeti nedir?**) diye.

Dedi: (Düğün gecesi, o, başka âlemdeydi,
Ertesi gün olacak cengin hayâlindeydi.

"**Harbe yetişemezsem, hâlim ne olur?**" diye,
Sabahleyin erkenden, düştü bir endîşeye.

Savaş heyecânıyla geçirdi o geceyi,
Acele evden çıkıp, unuttu gusletmeyi.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -17-

TEK TEK ŞEHÎD OLDULAR

Başta Resûlullah ve bütün eshâbı kirâm,
Büyük bir mücâdele verdiler "**Uhud**"da tam.

Resûlün himmeti ve Allahın yardımıyle,

Bozguna uğratıldı müşrikler tamâmiyle.

Çâresizlik içinde kalan düşman, ansızın,
Kaçmağa başladılar, arkaya bakmaksızın.

Müşrik kadınları da, ederek feryât, figân,
Onlara yetişmeğe çalışırlardı o an.

Geride bırakarak, hep ağırlıklarını,
Kaçarak kurtardılar, güçlükle canlarını.

Mücâhidler, onların düşerek peşlerine,
Yetişip, bir çoğunu öldürdüler hep yine.

Kat be kat üstün iken, sayı, silâh yönünden,
Şimdi kaçıyorlardı mü'minlerin önünden.

Perîşân olmuşlardı, müşrikler bu savaşta,
Kaçmağa başladılar, reîsleri en başta.

Hattâ birbirlerini âdetâ çiğniyerek,
Bu savaş meydanını ederlerdi şimdi terk.

"**Ebû Süfyân bin Harb**" de, kaçıyordu ki hızla,
Arkasından koşarak, yetişmişti "**Hanzala**".

Atının ayağına, bir kılıç vurdu hemen,
Atı çöküp, kendisi yere düştü üstünden.

Ve bütün gücü ile, bağırdı: (**Gelin, gelin,
Hanzala'nın elinden beni halâs eleyin.)**

O, sesledi ise de böyle feryâd ederek,
Onlar, ilgilenmedi onunla yine de pek.

Zîra hep "**Can derdi**"ne düşmüşlerdi cümlesi,
Ardlarına bakmadan, kaçıyorlardı hepsi.

Arneyn geçidindeki, elli okçu mücâhid,
Bu durumu onlar da, görür görmez bu vakit,

Savaşın bittiğini kuvvetle zannederek,
Vazîfe yerlerini, bâzısı eyledi terk.

Ve lâkin emîrleri "Abdullah ibni Cübeyr",
Onlara seslendi ki: (**Gitmeyin ey mü'minler!**)

Onlar ise zannedip, savaşın bittiğini,
Dinlemeyip gittiler, "**Abdullah**"ın emrini.

Onların gittiğini, görü "**Hâlid bin Velîd**",
Zâten o, bu durumu bekliyordu o vakit.

Kureyş'in okçu birlik komutanı idi ki,
Kaçırmadı fırsatı o da pek tabii ki.

Geçitteki erlerin gittiğini görünce,
Emrindeki birlikle, hücûm etti hemence.

"**Abdullah bin Cübeyr**"i dinliyen mücâhidler,
Oniki kişi olup, derhâl safa geçtiler.

Önce, bitene kadar sadaktaki okları,
Müthiş ok yağmuruna tuttular hep onları.

Düşman süvârîleri çok yaklaşınca ise,
Kılıçla çarpıştılar artık göğüs göğüse.

Lâkin hücûm edenler, çok kalabalıklardı,
Hattâ, "**Bir**"'e, **"Yirmibeş"** gibi bir nisbet vardı,

Mü'minler, kanlarının son damlasına kadar
Çarpışıp, en sonunda hepsi şehîd oldular.

Birbiri arkasından, mübârek vücûtları,
Yere düşüp, "**Cennet**"e kanat çırptı rûhları.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -18-

BANA DOĞRU GELİNİZ !

Savaş kazanılmışken, tersine döndü birden.
Zîra "**Hâlid bin Velîd**" saldırmıştı geriden.

Geçitteki erleri şehîd eden müşrikler,
Arkadan, mü'minlere saldırıya geçtiler.

Bir anda peydâ olan bu düşmanı görünce,
Toparlanamadılar mücâhidler hemence.

Çünki bırakmışlardı bir çoğu silâhını,
Bir anda şaşırdılar görünce bu düşmanı.

Kaçan müşrikler dahî, durumu öğrenerek,
Saldırıya geçtiler, derhâl geri dönerek.

Harp meydanı, bir anda yeniden karışmıştı,
Mü'minler, iki ateş arasında kalmıştı.

Hem önden, hem arkadan sıkıştırınca düşman,
Zor duruma düştüler, mücâhidler o zaman.

Eshâbın irtibâtı kalmadı birbiriyle,
O şaşkınlık içinde, dağıldılar hâliyle.

Sonra, müslümânlarla kâfirler karıştılar,
Hattâ birbirlerini vurmaya başladılar.

"**Hazreti Alî**" der ki: Küffâr hücûm edince,
Dağıldı müslümânlar şaşkınlıktan bir nice.

Düşmanlar arasında kalmıştım ben o zaman,
Yanımda, bir tek kişi yoktu müslümânlardan.

Kâfirlerin çoğunu, öldürdüm çarpışarak,
Lâkin "**Resûlullah**"ı eyledim pek çok merak.

Etrâfıma bakınıp, Onu göremeyince,
Üzülüp, endîşeye kapıldım ben iyice.

O anda düşündüm ki: **"Allahın Peygamberi,
Küffârın karşısında, bir adım gimez geri.**

**Her hâlde Hak teâlâ, bizim günâhımızdan,
Habîbini, semâya kaldırdı aramızdan.**

**Öyle ise ben dahî çarpışıp, bir an önce,
Şehîd olup, Resûle kavuşayım böylece."**

Kılıcımın kınını, kırdım böyle diyerek,
Hücûm ettim küffâra, "**Tekbîr**"ler getirerek.

Düşmanı kıra kıra ilerlerken o yerde,
Birden "**Resûlullah**"ı gördüm benden ilerde.

Kâfirler arasında, O da yanız başına,
Kılıç savuruyordu hiç durmadan düşmana.

Kendini hücûmlardan müdâfâ ediyordu,
Yine de tek bir adım, geriye gitmiyordu.

Bir yandan çarpışırken, bir yandan seslenerek,
Eshâbını, yanna çağırıyordu tek tek:

**(Ey filân ve ey filân, bana doğru geliniz,
Bana doğru gelene, Cennet var bilesiniz.)**

Hazreti Ebû Bekir, Talha bin Ubeydullah,
Alî bin Ebî Tâlip, Ebû Ubeyde bin Cerrâh,

Abdurrahmân ibni Avf, Sa'd bin Ebî Vakkâs,
Ebû Dücâne ile, sonra Sa'd bin Muâz,

Hattâ Âsım bin Sâbit ve Üseyyid bin Hudayr,
Ve yine bunlar gibi, bir nice bahtiyârlar,

Derhâl koşup gelerek, Resûlün etrâfında,
Canlı "**Kale duvarı**" oldular hep ânında.

Onu, düşman şerrinden korumak maksadiyle,
Aslâ ayrılmadılar yanından bir an bile.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve selem" (Uhud gazâsı) -19-

BEN VEHB'DEN RÂZIYIM

O gün "**Hâlid bin Velîd**", saldırınca geriden,
Harb meydanı, bir anda karışmıştı yeniden

Resûlullah, eshâba edince o gün nidâ,
Koşup halka oldular etrâfında bir anda.

"**Abbâs bin Ubâde**" de, nidâ etti bir ağız,
Dedi: (Ey müslümânlar, geliniz, toplanınız.

Resûlün tenbîhini dinlemedik biz elbet,
Bu yüzden başımıza erişti bu müsîbet.

Çok şükür hayâttadır Peygamber Efendimiz,
Koşup, Resûlullahın etrâfına geliniz.

Bizim kusûrumuzdan, Ona zarar gelirse,
Rabbimizin katında mâzeret kalmaz bize.)

"**Abbâs bin Ubâde**"nin sesini, mücâhidler,
Duyup, Resûlullahın etrâfına geldiler.

"**Hârice bin Zeyd**" ile, "**Abbâs ibni Ubâde**",
Yanlarında, "**Evs ibni Erkam**" olduğu hâlde,

Tekbîrlerle küffârın arasına daldılar,
Resûlullah uğrunda, çok kılıç salladılar.

"**Hârice**" hazretleri, tam ondokuz yerinden,
Diğer ikisi dahî, çeşitli yerlerinden,

Yaralanıp, üçü de dermânsız kaldı gâyet,
"**Şehâdet**" şerbetini içtiler en nihâyet.

Diğer eshâbı güzîn, o sıkıntı ânında,
Koşup halka oldular, Resûlün etrâfında.

Küffârın tek gâyesi var idi ki o günü,
O da, "**Öldürmek idi Allahın Resûlünü**".

Bu sebeple, topyekün toplanarak oraya,
Resûl ve eshâbını, aldılar ablukaya.

Vurup öldürmek için nihâyet o "**Server**"i,
Gitgide daralttılar sonra da o çemberi

O çok kritik anda, müşriklerden bir gurup
Hücûma geçti birden, Eshâba kılıç vurup.

Allahın Sevgilisi, görüp o gelenleri
Buyurdu: (**Kim durdurur, şu hücûm edenleri?)**

"**Vehb**" ileri fırlayıp, dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Anam babam ve canım, fedâdır sana Vallah.)

Sonra da yalın kılıç, daldı düşman içine,
Gönderdi bir çoğunu, Cehennem ateşine.

Resûlullah görünce, onun bu gayretini,
Buyurdu ki: **(Cennetle müjdelerim ben seni.)**

Alıp ortalarına kalabalık bir gurup,
Onu şehîd ettiler, mızraklarıyle vurup.

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**", kılıcını kaparak,
Yardıma gitti ona, peşinden fırlayarak.

Görülmemiş şekilde gösterdi kahramânlık,
Hücûm eden küfffârı, püskürttü o aralık.

Bir çoğunu öldürüp o hücûm edenlerden,
Dönüp, Resûlullahın yanına geldi hemen.

Ve lâkin "**hazreti Vehb**", çarpışıp çok mükemmel,
"**Şehâdet**" şerbetini içmişti daha evvel.

Din için, Allah için, Resûlullah uğrunda,
En yüce varlığını, canını etti fedâ.

O Server buyurdu ki: **(Ben râzıyım Vehb'den,**
Allahın rızâsı da, üstünde olsun hepten.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -20-

BEN ONDANIM, O BENDEN

Kâfirler, mü'minleri ablukaya aldılar,
Sonra da o çemberi gitgide daralttılar.

Kâfirlerin gâyesi, o gün yine bir tekkti,
O da, bir fırsat bulup "**Resûlü öldürmek**"ti.

Lâkin bu, zordu gâyet, zîra eshâbı kirâm,
Resûlün etrâfında, "**Halka**" olmuşlardı tam.

Ona gelen her türlü hücûmlara, her sâat,
Siper oluyorlardı bedenleriyle bizzât.

Buna rağmen müşrikler, fırsat bulup bir ara,
Yaklaşmışlar idi ki Resûl-i kibriyâya,

Peygamber Efendimiz, görür görmez bu hâli,
Buyurdu ki: **(Şunlara hücûm eyle yâ Alî.)**

O, kılıca sarılıp, derhâl hücûm ederek,
Düşmanın üzerine saldırdı kükreyerek.

"**Amr ibni Abdullah**"ı öldürdü vurup hemen,
Diğerlerini ise, kaçırttı hep o yerden.

Bir aralık kılıcı, ikiye bölününce,
O Server, "**Zülfikâr**"ı verdi ona hemence.

Yine hücûm olmuştu, o ara müşriklerden,
Buyurdu ki: **(Yâ Alî, bunları def et benden.)**

Yine "**hazreti Alî**", çekerek Zülfikârı,
Dağıttı bir hamlede, hücûm eden küffârı.

Bunu görüp "**Cebrâil**" geldi Resûl katına,
"Aliyyül Mürtezâ"yı eyledi meth-ü senâ

Peygamber Efendimiz, buyurduki cevâben:
(Ey Cibrîl, elbette ki ben ondanım, o benden.)

Cibrîl aleyhisselâm, bu sözün üzerine,
(**Ben de ikinizdenim)** diye arz etti yine.

O sırada, bir nidâ duyuldu ki âşikâr:
(Yiğitlerden Alî ve kılıçlardan Zülfikâr.)

Müşrikler anladı ki, eshâbı katletmeden,
O Serveri öldürmek, mümkün değil kat'iyyen.

Onlar, bu hakîkati öğrenerek iyice,
Uzaktan ok atmağa başladılar hemence.

Müşriklerin hedefi, "**Resûlullah**"tı bizzât,
Lâkin eshâbı kirâm, vermiyordu hiç fırsat.

Resûlün etrâfında, et'ten bir duvar gibi
Kale oluşturdular otuz kadar sahâbî.

Ona gelen oklara, o mümtâz sahâbîler,
Kendi bedenlerini ettiler kalkan, siper.

Bir çoğu, Ona gelen oklara karşı durup,
O Resûlün önünde, şehîd oldu vurulup.

Eshâba buyurdu ki Peygamber Efendimiz:
(Siz dahî ok atarak mukâbele ediniz.)

Mücâhidler, bu emri alır almaz Resûlden,
Düşmana ok atmağa başladı hepsi birden.

Çok keskin nişâncıydı "**Sa'd bin Ebî Vakkâs**",
Ok atma husûsunda kazanmıştı ihtisâs.

Oturup, sadağından her bir oku çekişte,
Diyordu ki: (**Yâ Rabbî, bu, senin okun işte.**

Senin düşmanlarına atıyorum bunları,
Sen isâbet ettirip, helâk et şu küffârı.)

Bunu duyup dedi ki Peygamberimiz dahî:
(Sa'dın bu duâsını kabûl et yâ ilâhî.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -21-

FEDÂ OLSUN CANIMIZ

Savaş kazanılmışken, karışmıştı ortalık,
Mü'minler, zor durumda kalmıştı o aralık.

Resûlün etrâfını, otuz kadar sahâbî,
Çevirdiler ânında, "**Geçilmez duvar**" gibi.

Bu sebeple müşrikler, bir hayli uğraştılar,
Yine Resûlullaha hiç yaklaşamadılar.

Mecbûren ok atmağa başladılar o ara,
Mukâbele ederdi mü'minler de onlara.

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**" hazretleri de o gün,
Düşmana ok atardı, emri ile Resûlün.

Fırlattığı her bir ok, ederdi hep isâbet,
Zîra ona, Peygamber duâ ediyordu hep.

Yine mücâhitlerden, hazreti "**Ebû Talha**",
Siper etti kendini o gün Resûlullaha.

O Serverin önüne, gererek vücûdünü
Korudu her hücûmdan Allahın Resûlünü.

Ayrıca, ok atarak isâbetli olarak,
Korkuturdu küffârı, kavî nâra atarak.

O Server buyurdu ki: (**Bağırsa Ebû Talha,**
Kâfirlere te'sîri, yüz erden çoktur daha.)

Onun dahî her oku, ediyordu isâbet,
Zîra ok fırlatmakta, mâhirdi o da gâyet.

Attığı her bir oku, merak edip o Server,
Öğrenmek istiyordu netîceyi her sefer.

Başını kaldırıp da, bakmak arzû edince,
Korkuya kapılırdı "**Ebû Talha**" bir nice.

Derdi ki: (Anam, babam ve ben sana fedâyız,
Mübârek başınızı kaldırıp bakmayınız.

Size bir düşman oku değer ise mâzallah
Bu, bütün cihân için felâket olur Vallah.

Biz, bedenlerimizle, sana birer kalkanız,
Fedâ olsun yoluna, bir değil, bin canımız.

Düşman bizi geçmeden, sana yakın gelemez,
Bizi öldürmedikçe, seni hiç öldüremez.

Hepimiz teker teker can veririzde, yine,
Seni teslîm etmeyiz, aslâ düşman eline.)

"**Uhud**"un muhârebe yapıldığı meydanda,
Amansız bir çarpışma sürüyordu o anda.

Kimi atlı, develi, kimi yaya olarak,
Saldırırdı hasmına, son gücü kullanarak.

Toparlanamamıştı sahâbe henüz daha,
Otuz kadar sahâbî, koşup Resûlullaha,

Kale duvarı gibi, etrâfında durdular,
Ona gelen oklara, birer "**Kalkan**" oldular.

Onların tek gâyesi var idi ki o günü,
Düşmandan korumaktı Allahın Resûlünü.

Ona gelen hücûmu uzaklaştırmak için,
Can fedâ ederlerdi, o gün eshâbı güzîn

"**Hazreti Hamza**" ise, o gün o hengâmede
Küffârla çarpışırdı, Resûlden ayrı yerde.

Hattâ iki eline, birer kılıç alarak,
Saldırırdı küffâra, aralıksız olarak.

"**Tekbîr**" sedâlarıyla saldırırken o yine,
Korkular salıyordu, kâfirlerin kalbine.

Peygamber Efendimiz "Sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -22-

FEDÂ ETTİ KENDİNİ

Kâfirler saldırınca islâm askerlerine,
İki taraf, bir anda karıştı birbirine.

Öyle ki, tanımadı bir kimse diğerini,
Vurmağa başladılar hattâ birbirlerini.

O ara seslendi ki eshâba Efendimiz:
(Ben Allah Resûlüyüm, bana doğru geliniz.)

Eshâbtan "**Otuz kişi**", duyup Onun sesini,
Koşarak çevirdiler, bir anda çevresini.

Resûlullaha doğru saldırınca kâfirler,
Hemen suâl etti ki: (**Bunları kim def eder?)**

"**Talha bin Ubeydullah**" fırladı öne hemen,
Hücûm edip kaçırttı kâfirleri o yerden.

O kadar fedâkârlık yaptı ki o gün "**Talha**",
Târihte böyle mertlik görülmedi bir daha.

O gün devam üzere, kılıcını çekerek,
Resûlün etrâfında savaşırdı dönerek.

Bir sağa, bir de sola, bir arkaya, bir öne,
Nerden hücûm gelirse, koşuyordu o yöne

Resûlün bir kılına gelmesin diye zarar,
Fedâ etti kendini, tükeninceye kadar.

Eshâbtan Sa'd der ki: (**O günün her ânında,
Hep Talha'yı görürdük, Peygamberin yanında.)**

Resûl de buyurdu ki: **(Uhud günü, devamlı
Sağ yanımda "**Cebrâil**", solumda "**Talha**" vardı.)**

Çok keskin bir nişâncı vardı ki müşriklerden,
Resûlü nişân alp, bir ok attı ilerden.

Tam isâbet ederken, o ok Resûlullaha,
Karşı tuttu elini ona "**hazreti Talha**".

Ok eline çarparak, hep param parça etti,
Ona, bunu yaptıran, "**Resûle muhabbet**"ti.

Delik deşik olmuştu her yeri vücûdünün,
Yine de ayrılmadı yanından o Resûlün

O gün, altmıştan fazla derin yara alarak,
Sonunda yere düştü, çok tâkatsız kalarak.

Yere yığıldığını görür görmez o Server,
Seslendi ki: (**Talha'ya yardım et yâ Ebâ Bekr!)**

Onun yardımı ile, açar açmaz gözünü,
Acele sordu hemen, Allahın Resûlünü.

Hayâtta olduğunu öğrenince, bu sefer,
Dedi ki: **(Öyle ise, gam değil başka dertler.)**

Resûlullah, sürerek mübârek ellerini,
Tamâmen mesheyledi, "**Talha**"nın bedenini.

Sonra duâ etti ki Allahü teâlâya:
(Yâ ilâhî, yeniden güç kuvvet ver Talha'ya.)

O anda, sapasağlam hemen kalktı yerinden,
Mızrağını alarak, cenge girdi yeniden.

Vücûdunun her yeri delik deşik olmuştu,
Hattâ yara sayısı, "**Yetmişbeş**"i bulmuştu.

Allahın Resûlü de, çok yorgundu o anda,

"**Yetmiş**" kılıç darbesi vurmuşlardı ona da.

Harpten sonra, Resûlü sırtlayıp yorgun argın,
Uhud kayalığına çıkardı yarı baygın.

Sevindi Resûlullah, onun yardımlarına,
Ve "**Talha-tül Hayr**" diye bir lâkap verdi ona.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aeyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -23-

ŞEHÎDLERİN SERDÂRI

Yiğitlerin serdârı "**Hazreti Hamza**", o gün,
Bir arslan kesilmişti kâfirlere büsbütün.

Tam otuzbir kâfiri öldürüp kendi bizzât,
Birçoklarını ise, vurarak etti sakat.

Bir ara müşriklerden, "Sibâ bin Ümmü Envâr",
"**Hazreti Hamza**" ile birden karşılaştılar.

(**Bana karşı koyacak bir kimse var mı?**) diye,
Kâfir meydan okudu, bu yiğit sahâbîye.

O an "hazreti Hamza", birden hiddetlenerek,
Yürüdü üzerine, kılıcını çekerek.

(**Meydan mı okuyorsun Allah ve Resûlüne?**)
Diyerek vurup onu, düşürdü yüz üstüne.

Ve çöktü üzerine, ona göz açtırmadan,
Bir vuruşta, başını ayırdı vücûdundan.

Kalkıp devâm eyledi çarpışmağa ânında,
Sonra gördü "**Vahşî**"yi, bir kayanın ardında.

Mızrakla, kendisini alıyordu ki nişân,
Derhâl onun üstüne yürüdü hiç durmadan.

Ve lâkin bir çukura rastladı birden bire,
Kayıp, arka üzeri düşüverdi o yere.

Fakat zırhı, karnında, bir miktâr açılmıştı,
"**Vahşî**" de, bu fırsatı görüp kaçırmamıştı.

Fırlattı mızrağını, hiç vakit geçirmeden,
Mızrak, karnından girip, arkadan çıktı birden.

O mübârek sahâbî, "**Allah!**" deyip o ara,

Derhâl şehîd olarak, çöküverdi oraya.

Böylelikle şehâdet şerbetini içmişti,
Resûlullah uğrunda, fedâ-yı can etmişti.

O ara, müşriklerden "Âsım bin Ebî Avf" da,
Harbe teşvîk ederdi küffârı bir tarafta.

Derdi: **(Ey Kureyşliler, biraz daha dayanın,**
Muhammed'le savaştan, sakın geri durmayın.

Aslâ kurtulmamalı Muhammed bu savaşta,
Eğer o kurtulursa, ben öleyim en başta.)

Kâfirleri, Resûle düşmanlığından sebep,
Öldürmeleri için teşvîk ediyordu hep.

Duydu "**Ebû Dücâne**" kâfirden bu sözleri,
Fırlayıp buldu hemen, ânında bu kâfiri.

Bir kılıç darbesiyle, başını kesti hemen,
Cehenneme gönderdi, canını ebediyyen.

"Mâbed" adlı bir kâfir, almak için hıncını,
Arkadan, var gücüyle salladı kılıcını.

Lâkin "**Ebû Dücâne**" sezerek bunu hemen,
Yere çöküp kurtuldu, öldürücü darbeden.

Sonra kalktı o yerden, gâyet serî olarak
Öldürdü o kâfiri, bir kılıç savurarak.

Kureyş kâfirlerinin gâyeleri bir tekti,
O da, bir fırsat bulup, "**Resûlü öldürmek**"ti.

Ve lâkin mücâhidler, etrâfında Resûlün,
Bir "**Pervâne**" misâli dönüyorlardı o gün.

Onun kılına bile, zarar gelmesin diye,
Can fedâ ederlerdi her biri o Servere.

Müşrikler, gurup gurup hücûm ediyorlardı,
Lâkin Resûlullaha ulaşamıyorlardı.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -24-

TEK TEK ŞEHÎD OLDULAR

Kureyş müşriklerinin vardı ki tek maksadı,

O da, "**Resûlullahı ortadan kaldırmak**"tı.

Hücûm ediyorlardı bütün güçleri ile,
Ulaşamıyorlardı yine de o Resûle.

Zîra otuz mücâhid, etrâfında Resûlün,
Bir "**Pervâne**" misâli dönüyorlardı o gün.

Kendi vücûtlarını yaparak birer kalkan,
Allahın Resûlünü koruyorlardı her an.

Derlerdi: (**Ey Allahın Resûlü, biz hepimiz,
Mübârek vücûduna karşı birer siperiz.

Düşman, sana varamaz bizleri geçmedikçe,
Ve seni öldüremez, bizi öldürmedikçe.)**

O ara, müşriklerden bir gurup hücûm etti,
Zîra tek gâyeleri, "**Resûlü öldürmek**"ti.

Resûlullah, eshâba buyurdu ki o zaman:
(Şunların hücûmunu kim def eder buradan?)

Ensâr'dan beş sahâbî, kılıçları çekerek,
Atıldılar ileri, "**Tekbîr**"ler getirerek.

O Resûlün önünde, her biri, arslan gibi,
Savaşıp şehîd oldu, onlardan dört sahâbî.

Beşinci, yaralanıp hem de ondört yerinden,
Kan kaybından tükendi ve yere düştü birden.

Allahın Sevgilisi, muttali oldu buna,
(**Onu, bana getirin**) buyurdu eshâbına.

Mübârek sahâbîyi yanına yatırdılar,
Ve kendi dizlerini, ona yastık yaptılar.

Başı, Resûlullahın kucağında olarak,
Şehîd kardeşlerine, o da etti iltihak.

O sırada müşrikler, toparlanıp bir daha,
Saldırıya geçtiler, yine Resûlullaha.

Allahın Sevgilisi, eshâbına hitâben,
Buyurdu ki: (**Bunları, kim def eder bu yerden?)**

"Talha bin Ubeydullah" öne çıktı en başta,
Resûlullah sordu ki: (**Kim vardır senden başka?**)

(**Ben de hazırım**) dedi, bir mücâhit ensâr'dan,
Buyurdu ki: **(Bunları, sen def eyle buradan**.)

(**Peki yâ Resûlallah**) diyerek o mücâhid,
Kahramanca çarpışıp, sonunda oldu şehîd.

Müşrikler, başka yönden saldırdılar bu sefer,
Resûl yine sordu ki: (**Bunları kim def eder?)**

Yine, herkesten önce "Talha bin Ubeydullah",
Dedi: (**Ben def ederim onu yâ Resûlallah.)**

Resûlullah sordu ki: (**Kim vardır senin gibi?)**
Derhâl öne fırladı ensâr'dan bir sahâbî.

Resûl, o sahâbîye, (**Sen karşı koy**) buyurdu,
O dahî müşriklerle çarpışıp şehîd oldu.

Resûlün etrâfında bulunan sahâbîler,
Çarpışıp şehîd oldu böylece birer birer.

"Talha bin Ubeydullah" kalmıştı en sonunda,
Yine "**Şehîd olmak**"tı tek gâyesi onun da.

Resûlün etrâfında, pervâne dönüyordu,
Nerden hücûm gelirse, o yöne gidiyordu.

Delik deşik olmuştu vücûdunun her yeri,
Yine de aldırmayıp, korurdu o Serveri.

Peygamber Efendimiz "sallallah aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -25-

YÂ MUS'AB, İLERİ !

Müşriklerden dört kişi, Allahın Resûlünü,
Öldürmek husûsunda yemîn etti o günü.

Lâkin Resûlullahın etrâfında, eshâbtan,
Sâdece birkaç kişi bulunurdu o zaman.

Önünde, sancaktârı "**Mus'ab bin Umeyr**" vardı,
Resûlün beyaz renkli sancağını tutardı.

Ayrıca, üzerine giyindiği zırhlardan,
"**Mus'ab**", Resûlullaha çok benzerdi o zaman.

Sağ eliyle, mübârek sancağı tutuyordu,
Sol eliyle, düşmana kılıç savuruyordu.

"**İbni Kamî'a**" adlı bir müşrik de, o ara,
Geldi atlı olarak, bürünmüştü zırhlara.

Maksadı, öldürmekti Server-i kâinâtı,
Bu yüzden, ona doğru sür'atle sürdü atı.

"**Hazreti Mus'ab**" ile, "**Nesîbe hâtun**", o an,
Korurlardı Resûlü, onun hücûmlarından.

Kılıçlarını çekip, saldırdılar kâfire,
İkisi iki yandan kılıç vurdu ha bire.

Lâkin zırhtan ötürü, hiç te'sîr etmiyordu,
Kâfir, Resûlullahı öldürmek istiyordu.

"**Hazreti Nesîbe**"ye bir kılıç vurdu birden,
Omuzu parçalandı, o darbe te'sîrinden.

Yürüdü daha sonra "**Mus'ab**"ın üzerine,
İndirdi kılıcını sancak tutan eline.

Eli kopup, sancağı öbür eline aldı,
Yine "**İslâm sancağı**", havada dalgalandı.

Lâkin "İbni Kamî'a", saldırıp ona yine,
Bu sefer kılıcını, indirdi sol eline.

Her iki eli dahî, kesilmişti "**Mus'ab**"ın,
Yine de düşürmedi sancağını islâmın.

Ona, pazularıyla sımsıkı sarılarak,
Yine dalgalandırdı yere bırakmıyarak.

Kâfir, mızrak sapladı "Mus'ab"a bu sefer de,
O zaman yere düşüp, şehîd oldu o yerde.

"**Mus'ab**", Alllah yolunda düşüp verdi canını,
Lâkin düşürmediler melekler sancağını.

"Mus'ab"ın sûretine girip hemen bir "**Melek**",
Kaldırdı o sancağı, yere düşürmiyerek.

Onu böyle görünce, Allahın Peygamberi,
Buyurdu ki: **(Yâ Mus'ab, yürü daha ileri!)**

Melek, Resûlullaha arz etti ki cevâben:
(Ey Allahınn Resûlü, o Mus'ab değilim ben.)

O, böyle arz edince Resûl-i kibriyâya,
Resûl verdi sancağı, "**Aliyyül Mürtezâ**"ya.

"Mus'ab", Resûlullaha fazla benzediğinden,
Onu öldürdüğünü zannetti kâfir birden.

Acele müşriklerin arasına giderek,
(**Muhammedi öldürdüm**) dedi böbürlenerek.

Kâfirler, bu habere pek sevinip, şaştılar,
Bu sevinçle kudurup, daha azgılaştılar.

Hâdisenin aslını bilmiyen mü'minler de,
Düştüler çok büyük bir üzüntüye ve derde.

Bir mâtem havasına bürünmüştü ortalık,
Elleri, ayakları tutamaz oldu artık.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud Gazâsı) -26-

HARP HÎLEDİR

Mücâhidler, Resûlün şehâdet haberini,
İşitice, bir keder sarmıştı her birini.

"**Hazreti Ömer**" dahî, haberi işitince,
Elleri iki yana düşüverdi hemence.

Eshâbtan "Enes bin Nadr", görünce böyle onu,
Sorup öğrendi hemen, sebep ne olduğunu.

Dedi: (**Şehîd olduysa, Peygamber Efendimiz,**
Onsuz ne yapacağız dünyâda öyleyse biz?

En iyisi, çarpışıp biz de şehîd olalım,
Böylece bir an evvel, Resûle kavuşalım.)

Kılıcının kınını, kırdı böyle diyerek,
Daldı küffâr içine, "**Tekbîr**"ler getirerek.

Resûlün aşkı ile savaştı sert ve şedîd,
Çok kâfiri öldürüp, sonunda oldu şehîd.

Bir çoğu dağılmıştı sahâbe-i kirâmın,
Hem de şehîd olmuştu, çoğu müslümânların.

Müşrikler, bu durumdan ederek istifâde,
Azıp kudurmuşlardı eskisinden ziyâde.

Lâkin bir müddet sonra, Resûlü "**Sağ**" gördüler,
Şaşırıp, bir hınç ile üstüne yürüdüler.

Ve kılıçları ile vurarak o Resûle,
Onu şehîd etmeğe uğraşırlardı böyle.

Resûlün üzerinde, "**İki zırh**" olduğundan,
Pek te'sîr etmiyordu darbeler Ona o an.

Lâkin çok taş atmıştı "**Utbe bin Ebî Vakkâs**",
O Server, o taşlardan muzdarip oldu esas.

Kanadı o taşlarla, alt dudağı Resûlün,
İki alt dişleri de, kırıldı hattâ o gün.

Kâfir "**İbni Kamî'a**", Peygambber-i zîşâna,
Vurmuştu kılıç ile o mübârek başına.

O darbeyle, Resûlün miğferi parçalandı,
Hattâ iki halkası, şakaklarına battı.

Ve yine bu kâfirin darbesiyle o zaman,
Yaralandı o Server mübârek omuzundan.

Giydiği iki zırhın sıkletiyle, bu kere,
Derince bir çukura düştü yanı üzere.

İbni Kamî'a için, buyurdu ki o zaman:
(Eylesin Hak teâlâ, seni zelîl, perîşân.)

Kâfir, gördü Resûlü hareketsiz bir hâlde,
Öldürdüğünü sanıp, sevindi pek ziyâde.

(**Muhammedi öldürdüm, bu iş bitti**) diyerek,
Gitti "Ebû Süfyân"ın yanına seğirterek.

Maksada kavuşmanın hazzıyla o aralık,
İlgilenmiyorlardı Resûlullahla artık.

Zîra Resûlullahı, "**Öldü**" sandıklarından,
Çekilip gitmişlerdi o çukurun yanından.

Yeni bir şevk kazanan o müşrikler, bu kere,
Topyekün saldırdılar birden mücâhidlere.

O çukura düşünce Peygamber Efendimiz,
Bile bile, bir müddet kaldı hiç hareketsiz.

Müşrikler, o Serveri hareketsiz gördüler,
Böylece "**Öldü**" sanıp, orayı terk ettiler.

Lâkin taktik îcâbı, o hâlde yatmışlardı,

Zîra "**Savaş hiyledir**" diye buyurmuşlardı.

<u>Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"</u>
(Uhud gazâsı) -27-

BİR TEK OKUN YAPTIĞI

Peygamber Efendimiz, kılıç darbeleriyle,
Ve giydiği zırhların ağırlık te'sîriyle,

Düşmanların kazdığı çukura düşmüşlerdi,
Kâfirler, o Serveri "**Öldü**" zannetmişlerdi.

Zîra Resûl-i ekrem, onları aldatarak,
Kalmış idi orada, hareketsiz olarak.

Onu, "**Öldü**" zannetti müşrikler böylelikle,
Ayrılıp gitmişlerdi, oradan hep birlikte.

Eshâbtan "Kâ'b bin Mâlik" bağırdı o arada:
(Müjde ey müslümânlar, Resûlullah burada.)

Kahramân mücâhidler, bu sesi işitince,
Yeniden hayât bulup, gark oldular sevince.

"**Hazreti Alî**" ile "**Talha bin Ubeydullah**",
Oraya koştular ki, yaşıyor Resûlullah.

Büyük sevinç içinde, ikisi iki yandan,
Tutup, Resûlullahı çıkardılar oradan.

Sahâbe-i kirâmdan "**Mâlik bin Sinân**" dahî,
İçti Resûlullahın yüzünden sızan kanı.

O Server buyurdu ki: (**Kanım, kimin kanına,
Karışırsa, Cehennem ateşi değmez ona.)**

Peygamber-i zîşânın ölmediğin gören,
Müşrikler, Ona doğru hücûma geçti hemen.

Lâkin mücâhidler de, Ona doğru koştular,
Etrâfında, "**Geçilmez kale**" oluşturdular.

Birer aslan kesilip, herbiri ayrı ayrı,
Oradan, gerilere püskürttüler küffârı.

Sonunda, o Servere yaklaşarak, bir zarar,
Yapamıyacağını anlayınca düşmanlar,

Bir zarar vermek için Allahın Resûlüne

Çıkmağa başladılar Uhud dağı üstüne.

O Serverin yanında, vardı Sa'd hazretleri,
Ona buyurdular ki: (**Onları çevir geri.)**

Lâkin onun, "**Tek ok**"u mevcûd idi o zaman,
Onu, sadaktan alıp düşmana attı o an.

Resûlün emri ile, onu atmış idi ki,
Ok isâbet ederek, devirdi bir müşriki.

Elini, sadağına götürdü tekrâr yine,
Yok iken, bir "**Ok**" daha geliverdi eline.

O oka, dikkatlice baktı Sa'd hazretleri,
Gördü ki, fırlattığı o "**Tek ok**" gelmiş geri.

Fırlattı onu dahî müşrikler üzerine,
Müşriklerden birisi, düşerek öldü yine.

Elini, sadağına götürdü sonra hemen,
Bir **"Ok"** daha aldı ki, aynı oktu gerçekten.

Onu dahî atarak, öldürdü bir kâfiri,
Aynı ok, sadağına ânında geldi geri.

"**Sa'd bin Ebî Vakkâs**", o bir tek okla, o gün,
Öldürdü çok kâfiri duâsıyla Resûlün.

Müşriklerin, peşpeşe adamları ölünce,
Artık dağa çıkmaktan vazgeçtiler böylece.

Velhâsıl o bir tek ok, bir mûcize eseri,
Bir müşrik ordusunu çevirdi yoldan geri.

Hattâ yarıya kadar çıkmışken o müşrikler,
Derhâl aşağı inip, geriye çekildiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -28-

KÂFİRLER MAĞLÛB OLDU

"**Übey bin Halef**" adlı bir müşrik var idi ki,
Atını, o Servere doğru sürdü o şakî.

Dedi ki: (**O peygamber olduğunu söyliyen,**
Kim ise, çarpışmağa karşıma çıksın hemen.)

Müşrikin bu sözünü, duydu eshâbı kirâm,

Birisi, ona doğru yürüyor idi ki tam,

Müsâde buyurmadı o Server ona fakat,
Kâfirin karşısına, kendisi çıktı bizzât.

O an "**Übey**" alçağı, atını mahmuzlayıp,
Resûlün üzerine yürüdü nâra atıp.

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, sen kurtulursan eğer,**
Bana nasîb olmasın sağ kurtulmak bu sefer.)

Baştan ayağa kadar bürünmüştü zırhlara,
Resûlullaha doğru hücûm etti o ara.

Peygamber Efendimiz, mızrağını alarak,
Kâfiri nişân alıp, attı âni olarak.

Mızrak uçup, kâfirin tam boynuna saplandı,
Sığır gibi böğürüp, atından yuvarlandı.

Kaburga kemikleri kırıldı bu sebepten,
Müşrikler onu alıp, götürdüler o yerden.

Yolda, (**Muhammed beni öldürdü**) diye diye,
Can verip, yuvarlandı azâb-ı ebedîye.

Peygamber Efendimiz, eshâbiyle o sâat,
Uhud kayalığına çıkmağı etti murât.

Lâkin çıkamadılar, zîra çok yorulmuştu,
Vücûduna, "**Yetmiş**"ten çok kılıç vurulmuştu.

Giydiği "**İki zırh**" da, ağırlaşmıştı kat kat,
Bu yüzden tırmanmağa, bulmadı güç ve tâkat.

"**Talha bin Ubeydullah**", Onu sırtına alıp,
Çıkardı kayalığa, kuvvetini toplayıp.

O Server, yorgunluktan, öğle namâzını da,
Oturdukları yerde etmişti o gün edâ.

Gelip "**İbni Beltea**", Allahın Resûlünü,
Yaralı hâlde görüp, çok üzüldü o günü.

Dedi: (**Yâ Resûlallah, fedâdır canım sana,**
Kim yaptı sana bunu, haber ver lütfen bana.)

O Server buyurdu ki: **(Utbe bin Ebî Vakkâs,**
Taş ile bana vurup, dişimi kırdı esas.)

"Nereye gittiği"ni suâl etti Resûlden,
O Server, işâretle gösterdi onu hemen.

Hatîp ibni Beltea, "**Peki**" deyip bu defâ,
Kılıcını sıyırıp, koşturdu o tarafa.

Ve araya araya "**Utbe**"yi buldu o an,
Bir kılıçla, başını ayırdı vücûdundan.

Sonra, kesik başını alarak geldi yine,
Koydu Resûlullahın ayakları dibine.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, bu, Utbe'nin başıdır,
Size ezâ edenin cezâsı işte budur.)**

Peygamber Efendimiz, buna çok sevindiler,
Ve "**Allah râzı olsun**" diye duâ ettiler.

Müşrikler, sahâbe-i kirâmın karşısında,
Yine yenilmişlerdi bu "**Uhud**" savaşında.

"**Yetmiş ölü**" vererek, meydanı terk ettiler,
Yine mekkeye doğru, kaçıp geri gittiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Uhud gazâsı) -29-

AĞLADI RESÛLULLAH

Vaktiyle Resûlullah düşünce o çukura,
Kâfirler, öldüğünü zannettiler o ara.

İblîs, fırsat bilerek bağırdı ki şöylece:
(Ey insanlar, Muhammed öldürüldü az önce.)

Medîneye erişti iblîsin bu sedâsı,
"**Hazreti Fâtıma**" da işitti bu âvâzı.

Hemen iki elini başına götürerek,
Çok ağladı, gözünden kanlı yaşlar dökerek.

Hiçbir şeyin değeri yoktu artık gözünde,
"**Yetîmlik**" eserleri zâhir oldu yüzünde.

"Âişe", "Ümmü Süleym" ve dahî **"Ümmü Eymen**",
Gibi hanımlar dahî, Uhud'a koştu hemen.

Ve "**hazreti Fâtıma**", Resûl-i kibriyâyı,
Hayâtta görür görmez, bıraktı ağlamayı.

Yaralı olduğunu farketti ama birden,
Tekrardan ağlamağa başladı kederinden.

Tesellî etti onu, o Server bizâtihî,
Su getirdi kalkanla "**hazreti Alî**" dahî.

Babasının yüzünün kanlarını, Fâtıma,
Kalkandaki su ile yıkadıysa da ama,

Yüzünden akan kanlar, bir türlü dinmiyordu,
Fâtıma hazretleri, buna üzülüyordu.

Bir hasır parçasını, alıp yaktı sonradan,
Külünü, o yaraya bastırınca durdu kan.

Sonra harp meydanına hep birlikte gittiler
Ölü, yaralıları bir bir tesbît ettiler.

Müşrikler, şehîderi kesip biçmişler idi,
Bâzısını tanınmaz hâle getirmişlerdi.

Peygamber Efendimiz, şehîdleri gördüler,
Onların hâllerine, pek fazla üzüldüler.

En seçkin sahâbîler şehîd edilmişlerdi,
Ve Uhud toprağında, yere serilmişlerdi.

Küffârın, şehîdlere yaptıklarına fakat,
Tahammül getirmeğe, yok idi güç ve tâkat.

Ağladı Resûlullah, derin üzüntüsünden,
Yaş aktı uzun müddet, hem de iki gözünden.

Buyurdu: (**Ben bunların, Allah yolunda elbet,**
Öldüklerine, yârın edeceğim şehâdet.

Yemîn ediyorum ki, kıyâmet günü bunlar,
Mahşere, yaraları kanayarak gelirler.

Kanları, "Kan" **renginde olsa da âhirette,**
Kokusu, "Misk"**ten güzel olacaktır elbette.)**

Sonra suâl etti ki: (**Hamza nerelerdedir?**
Onu göremiyorum, acabâ hâli nedir?)

Sonra onu buldurup, yanına yaklaştılar,
Çok müthiş manzarayla birden karşılaştılar.

Zîra burnu, kulağı kesilip atılmıştı,
Hattâ karnı yarılıp, ciğeri alınmıştı.

Mübârek gözlerinden yaşlar aktığı hâlde,
Hâtab etti Hamza'ya, üzgündü fevkalâde.

Buyurdu ki: **(Ey Hamza, hiçbir zaman, hiçbir fert,**
Görmedi ve görmez hiç, böyle fecî musîbet.

Ey Allah ve Resûlün arslanı olan Hamza!
Sana, rahmet eylesin Hak teâlâ her lahza.)

Peygamber Efendimiz "Sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -30-

O'NDAN GELENE RÂZIYIM

Peygamber Efendimiz ve şânlı mücâhidler,
Şehîd olan eshâbı, önce tesbît ettiler.

Ve "**hazreti Hamza**"nın hâlini görür görmez,
Ağladı Resûl ile, eshâbdan hemen herkes.

Zîra kesmişler idi burnunu, kulağını,
Bununla da kalmayıp, yarmışlardı karnını.

Resûlullah ve eshâb, bu üzüntüde iken,
Bir "Kadın"ı gördüler, telâş içinde gelen.

"**Safiyye Hâtun**" idi, o gelen üstün kadın,
Halası oluyordu hem de Resûlullahın.

Peygamber-i zîşânın şehâdetini, o da,
Medînede işitip, koşturmuştu "**Uhud**"a.

Kızkardeşi olurdu, hem "**hazreti Hamza**"nın,
Ayrıca, annesiydi "**Zübeyr ibni Avvâm**"ın

İşitip o Serverin şehîd edildiğini,
Koşa koşa, "**Uhud**"a attı hemen kendini.

Resûlullah, halası "**Safiyye**"yi görünce,
"Zübeyr ibni Avvâm"a buyurdu ki hemence:

(Anneni geri çevir, görmesin şehîdleri,
Kardeşini görürse, dayanamâz yüreği.)

Resûlün bu emrini teblîğ etmek üzere,
Koştu hazreti Zübeyr, annesi "**Safiyye**"ye.

O ise, heyecânla sordu ki ona hemen:
(Ey oğlum, bana önce haber ver Peygamberden.)

Dedi ki: (**Anneciğim, şükür elhamdülillah,**
Sağ ve selâmettedir şu anda Resûlullah.)

Ferahladı ise de alınca bu haberi,
Yine görmek istedi, gözüyle Peygamberi.

"**Hazreti Alî**" dahî, gelmişti yanlarına,
Gösterdi o Serveri bu mübârek hâtuna.

"**Safiyye**", sağ ve sâlim görünce Peygamberi,
Sevinip ferahladı, kalmadı bir kederi.

Daha sonra, kardeşi "**Hamza**"yı etti merak,
Onu görmek istedi, şehîdlere bakarak.

Lâkin "hazreti Zübeyr", durdurdu annesini,
Dedi: **(Resûlullahın bakmana yoktur izni.)**

Safiyye hâtun ise, dedi ki: **(Ey evlâdım,**
Hamza'nın ahvâlinden ben dahî haberdârım.

Bu hâle, Allah için uğradı elbbet o da.
Daha beterlerine râzıyız biz bu yolda.

Allahü teâlâdan ne gelirse, râzıyız,
Ne ki Ondan geliyor, sabredip katlanırız.)

O böyle söyleyince, gitti hazreti Zübeyr,
Annesinin sözünü, Resûle verdi haber.

Resûlullah, duyunca onun bu haberini,
Buyurdu: (**Öyle ise, görsün birâderini.)**

Safiyye hazretleri, alınca buna izin,
Cesedinin başına geldi azîz şehîdin.

Baş ucunda oturup, sessiz sessiz ağladı,
Takdîre râzı olup, sabıra bel bağladı.

Bir hırka getirmişti, dedi: **(Bunu alınız,**
Birâderim Hamza'yı, bu hırkaya sarınız.)

Hazreti Safiyye'den aldılar o hırkayı,
Onunla defnettiler "**Seyyid-üş-şühedâ**"yı.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -31-

NE MUTLU ONLARA

Peygamber Efendimiz, savaşı müteâkip,
Şehîd olan eshâba, oldular çok muzdarip.

Hepsini, eshâbiyle gezdiler birer birer,
Ve "**Mus'ab bin Umeyr**"in baş ucuna geldiler.

Bu zât, sancaktârıydı Allahın Resûlünün,
Büyük kahramânlıklar göstermişti hep o gün.

En son "**Şehîd**" olmuş ve kesilmişti elleri,
Yaralar içindeydi vücûdunun her yeri.

"**Kan gölü**" hâlindeydi etrâfı bu şehîdin,
Üzüldü Resûlullah, onun bu hâli için.

Bir âyeti kerîme okudu sonra hemen,
Şöyle buyuruyordu Hak teâlâ meâlen:

**(Öyle yiğit mü'minler vardır ki, bu gün onlar,
Allaha verdikleri sözde sâbit durdular.**

**Onlardan bâzıları, Hak teâlâ yolunda,
Kahramanca çarpışıp, şehîd oldu sonunda.**

**Bâzısı da, çarpışıp şehîdlik bekliyorlar,
Verdikleri o sözü, değiştirmedi onlar.)**

Peygamber Efendimiz, şehîdlere hitâben,
Sonra buyurdular ki: (Şâhidim ki şuna ben,

Siz, kıyâmet gününde uyanınca, muhakkak,
Haşrolunacaksınız yine şehîd olarak.)

Sonra da, eshâbına buyurduki: (**Şimdi siz,
Bu azîz şehîdlere, gelip selâm veriniz.**

**Yemîn ediyorum ki, onlar da kıyâmette,
Cevâb vereceklerdir bu selâma elbette.)**

"**Mus'ab ibni Umeyr**"e, kefenlik aradılar,
Lâkin onu örtecek bir şey bulamadlar.

Gerçi kendi kaftanı var idi onun bizzât,
Mübârek vücûdunu örtmüyordu o fakat.

Başına çekselerdi, ayağı açılırdı,
Ayağına çekseler, başı açık kalırdı.

Peygamber Efendimiz, buna şâhid oldular,

Sahâbe-i kirâma şu emri buyurdular:

(O kaftanla örtünüz onun baş tarafını,
Ve ızhır otlarıyla, örtün ayaklarını.)

Velhâsıl hayâtını, islâm için harceden,
Ve yine bu uğurda, fedâ-yı can eyliyen,

Bu mümtâz sahâbîye, kefen bulunamadı,
Bir "**Yarım kefen**" ile, bu dünyâdan ayrıldı.

Diğer sahâbîler de, namâzları kılınıp,
Kanlı elbiselerle, yerlerinden alınıp,

Sonra, ikişer üçer, o mübârek şehîdler,
Nûrlu kabirlerine bir bir defnedildiler.

Uhud'da, "**Yetmiş şehîd**" verilmişti o zaman,
Altısı muhâcir ve altmışdördü ensâr'dan.

Çoğunun akrabâsı, şehîd olmuş idi hep,
Kalpleri yaralıydı eshâbın bundan sebep.

Resûlullah, onları tesellî eylediler,
Buyurdu ki: **(Vallahi, eshâbımla berâber,**

Ben de, şehîd olarak, Uhud dağı bağrında,
Kalmayı çok isterdim, bu şehîdler yanında.

Onlar, şehîd olarak dünyâdan ayrıldılar,
Allahü teâlânın rızâsına vardılar.)

<u>Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"</u>
<u>(Uhud gazâsı) -32-</u>

BİZİ DÜNYÂYA DÖNDÜR

Resûlullah, defnedip "Uhud şehîdleri"ni,
Tesellî eylediler, sahâbe-i güzîni.

Buyurdu: (Hak teâlâ, rûhunu şühedânın,
Kursaklarına koydu, yeşil renkli kuşların.

Cennet ırmaklarına gelirler, su içerler,
Yemişlerinden yiyip, etrâfı seyrederler.

Cennet ni'metlerinin lezzetini görünce,
Onların hâtırına şöyle gelir ilk önce:

"**Keşke kardeşlerimiz, bizlere bahşolunan,**

Şu güzel ni'metleri bilselerdi de şu an,

Düşman ile cihâddan, hiç çekinmeselerdi,
Seve seve savaşıp, can fedâ etselerdi".)

Rabbimiz buyurur ki o şehîd olanlara:
(Sizin bu hâlinizi, bildiririm onlara.)

Bir âyeti kerîme gönderip sonra hemen,
Aynen şöyle buyurdu bu âyette meâlen:

(Hak teâlâ yolunda şehîd olanları, siz,
Diğer insanlar gibi, ölü zannetmeyiniz.

Hak teâlâ katında, diridir elbet onlar,
Cennet ni'metleriyle her an rızıklanırlar.

Ve derler ki dünyâda kalan mücâhidlere:
"**Korku ve hüzün yoktur, burada şehîdlere".)**

Rabbimiz, şehîdlere buyurur: (**Ey kullarım,**
Canınız ne isterse, söyleyin, tattırayım.)

Şehîdler de cevâben derler ki: (Ey Rabbimiz,
Bulardan daha üstün bi ni'met bilmeyiz biz.

İstediğimiz şeyi, yiyiyoruz fazla fazla,
Ve lezzetleniyoruz her türlü tad ve hazla.

Biz ancak, tek bir şeyi isteriz ki zâtından,
Dünyâya döndür bizi, âhiret hayâtından.

Yine, düşmanlarınla cenk edip savaşalım,
Din uğrunda can verip, tekrâr şehîd olalım.)

Peygamber Efendimiz, bunları anlattılar,
Eshâbının kalbini, böyle ferahlattılar.

Yapılacak başka şey kalmamıştı ki artık,
Dönmek için, yapıldı gerekli her hazırlık.

Allahü teâlânın dînini yaymak çin,
Gelmişlerdi "**Uhud**"a ensâr ve muhâcirîn.

Öyle kahramânlıklar gösterdi ki her biri,
Bunların, olmamıştır târihte bir benzeri.

"**Arslan**" gibi dövüşüp Resûlullah önünde,
Küffâra bir ders daha vermişleri o günde.

Peygamber Efendimiz, eshâbiyle nihâyet,
"**Uhud**"dan, Medîne'ye eylediler hareket.

Biraz sonra gelince, tam "**Harre**" mevkiine,
Getirdi Reslûllah, eshâbı saf hâline.

Ellerini açarak, dedi ki: **(Yâ ilâhî,**
Bütün hamd ve senâlar, sanadır bizâtihî.

Kalbimizi, îmânla süsle ve onu sevdir,
Küfür ve azgınlıktan, bizleri nefret ettir.

Bizi yaşat ve öldür, hep müslümân olarak,
Sâlihler zümresine, bizleri eyle ilhak.)

Resûlün duâsına, bilcümle sahâbîler,
Hepsi, cân-ü gönülden "**Âmîn, âmîn**" dediler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -33

SEN HAYÂTTA OLDUKÇA

Peygamber Efendimiz ve şânlı sahâbîler,
Böylece Medînenin yakınına geldiler.

Kadınlar ve çocuklar, dökülmüştü yollara,
İstikbâl ederlerdi gelenleri o ara.

Hepsi merak ederdi "**Allahın Resûlü**"nü,
Ve görmek isterlerdi, mübârek nûr yüzünü.

Cihânı aydınlatan cemâlini görünce,
Allaha hamd ve senâ eylediler ilk önce.

Sağ ve sâlim görünce "**Allahın Resûlü**"nü,
Giderdi herbirinin merakları ve hüznü.

"Sa'd ibni Muâz"ın annesi "**Kebşe Hâtun**",
O Serveri düşünüp, duruyordu pek mahzûn.

Oğlu "**Amr**" da ölmüştü, harpte şehîd olarak,
Lâkin o, Peygamberi ediyordu çok merak.

Az sonra o "**Server**"i sağ ve sâlim görünce,
Merâkı zâil olup, kapıldı bir sevince.

Huzûruna giderek, dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Anam, babam ve canım fedâdır sana Vallah.

Allaha hamd olsun ki, sağ sâlim gördüm seni,
Sen hayâtta olunca, düşünmem gerisini.)

Sormadı oğlu "**Amr**"ı Allahın Habîbine,
O Server, şöyle deyip tesellî etti yine.

(Ey Sa'dın vâlidesi, sana müjdeler olsun,
En yüksek mertebeye yükseldi senin oğlun.

Şehîdlerin cümlesi, Cennette toplandılar,
Onlar, birbirleriyle hep arkadaş oldular.

Şehîdlik rütbesine kavuşan bu cemâat,
Ederler mahşerde hem, ev halkına şefâat.)

Resûlullah ve eshâb, henüz Uhud'da iken,
"**Sümeyrâ Hâtun**" dahî, gelmişti Medîneden.

Onun da düşündüğü, tek bir şey vardı o gün,
Öğrenmek istediği, hayâtıydı "**Resûl**"ün

Gelip gördü yerlerde, şehîd olan erleri,
Baktı, aralarında yatıyordu "**Peder**"i.

Babasının ölümü, dokunmadı pek ona,
Bir "**Fâtiha**" okuyup, devâm etti yoluna.

Bir şehîd daha gördü, babasından ilerde,
Yaklaşınca gördü ki, "**Kocası**"ymış o er de.

Ve lâkin bu hâtunun, derdi bunlar değildi,
Onun tek düşündüğü "**Allahın Habîbi**"ydi.

Devâm edip, yerlerde gördü yine şehîdler,
Baktı ki, bunlar dahî "**Kardeşleri**"ymiş meğer.

Fâtihalar okuyup, seğirtti ilerlere,
"**Resûl**"ü soruyordu gördüğü kimselere.

Gördü en son sağ sâlim "**Allahın Resûlü**"nü,
Unuttu birden bire cümle üzüntüsünü.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, babam, kocam, kardeşim,**
Şehîd düşmüşlerse de, gam değil benim için.

Benim derdim sen idin, hamd olsun Rabbimize,
Sen hayâtta oldukça, dokunmaz onlar bize.

Sana birşey olsaydı, o zaman mahvolurduk,
Senin ayrılığınla, yanar da kavrulurduk.

Ağlayıp, gözümüzün yaşları hiç durmazdı,
Yaralı kalbimize, tesellî bulunmazdı.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Uhud gazâsı) -34-

BİLSELER YAPMAZLARDI

"**Âişe-i Sıddîka**" radıyallahü anhâ,
Birşeyi merak edip, geldi Resûlullaha.

Şöyle suâl etti ki: (**Ey Allahın Habîbi!**
Hiç "Uhud**"da çektiğin sıkıntı, elem gibi,**

Üzüntü ve kederin oldu mu başka günler?
Zîra küffâr, "Uhud**"da amcanı öldürdüler.**

Mübârek iki dişin kırıldı hattâ o gün,
O günden sıkıntılı olmuş muydu bir günün?)

Resûlullah, cevâben buyurdu: Yâ Âişe!
Hakîkaten "**Uhud**"da oldu büyük endîşe.

Buna rağmen, bunlardan daha acı olan var,
Uhud'dan şiddetliydi "**Akabe**"de olanlar.

Kureyşten bir guruba gitmiş idim bir ara,
"**Peygamber**" olduğumu söylemiştim onlarra.

Ümîdim şöyleydi ki, inanıp sözlerime,
Hemen îmân ederler, benim nübüvvetime.

Lâkin kabûl etmeyip, ezâya başladılar,
Kötü şeyler söyleyip, üstelik taşladılar.

Ayaklarıma kadar, uzanıp aktı kanım,
O gün kime gittimse, hakârete uğradım

Namâz kılıyordum ki, bir gün de Beytullahta,
Mel'un "**Ebû Cehil**" de bulunurdu orada.

Başkaları da gelip, yanına oturdular,
Bana, hakâret yollu lâflar edip durdular.

O sırada bir kimse, bir "**Deve işkembesi**",
Oraya bırakarak, geri gitti kendisi.

"**Ebû Cehil**", eliyle o şeyi göstererek,
Orada olanlara şöyle dedi gülerek:

(Şu kanlı işkembeyi, kim alıp da o yerden,
Koyar başı üstüne, Muhammed secdedeyken?)

Onların arasında, "**Ukbe bin Ebî Muayt**",
Onun dediği şeyi, yaptı bana o bedbaht.

Bir müddet kalkamadım bu sebeple secdeden,
Onlar ise, öyle çok zevk aldı ki bu şeyden,

Kahkahalar atarak, bir hayli gülüştüler,
Öyle ki, birbirleri üzerine düştüler.

Birisi, "**Fâtıma**"ya haber vermiş o ara,
O gelip, o pis şeyi alıp attı kenara.

Bütün bunlara rağmen, dedim ki: (**Yâ ilâhî,**
Hoştur senden ötürü bu hakâretler dahî.

Ve lâkin hakîkati bilmiyor bu kimselerr,
Bilseler yapmazlardı, onlara hidâyet ver.)

O anda geldi bana, Cibrîl aleyhisselâm,
Dedi ki: **(Hak teâlâ, eyledi sana selâm.**

Buyurdu ki, ben Ona gönderdim ki bir melek,
Habîbim ne dilerse, yerine getirecek.)

Sonra geldi o melek, dedi ki: (Emret bana,
Ben müvekkel meleğim, Mekkenin dağlarına.

İster bitiştireyim, arasını dağların,
Kahrolsun her birisi, Mekkede olanların.)

Dedim ki: (**Hayır hayır, onları etme helâk,**
Zîra ben, âlemlere geldim rahmet olarak.

Mümkündür ki, onların neslinden çok kimseler,
Gelir ve onlar bana, hâlis îmân ederler.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Benî Nadîr yehûdîleri)

ÇIKIP GİDİN YURDUMDAN!

Nâdiroğuları ki, Medîne civârında,
Yaşıyan bir yehûdî kavmiydi o zamanda.

Hicrî dördüncü yılda, bu alçak yehûdîler,
Resûle bir sûikast yapmağa yeltendiler.

Halbuki Resûlullah, bu yehûdîler ile,
Bir "**Saldırmazlık akdi**" yapmış idi vaktiyle.

Cibrîl aleyhisselâm, bunun ile berâber,
Gelip bu teşebbüsü, Resûle verdi haber.

O Server öğrenince, hemen bir tedbîr aldı,
Onların teşebbüsü, çok şükür akîm kaldı.

Lâkin o andlaşmayı bozunca yehûdîler,
Peygamber Efendimiz, buna çok üzüldüler.

Eshâbtan "**Muhammed bin Mesleme**"ye, o vakit,
Buyurdu: (Nâdiroğlu yehûdîlerine git.

De ki, haber gönderdi size Peygamberimiz,
Buyurdu ki: "**Yurdumdan başka yere gidiniz.**

Burada, huzûr ile oturmayıp yan yana,
Bir sûikast plânı kurdunuz zîra bana.

Size, on günlük süre tanıyorum bu günden,
İş bu müddet zarfında, çıkın gidin mülkümden.

On günden sonra sizden, kim görülürse eğer,
Boynu vurulacaktır, bunu böyle bileler".)

"**Muhammed bin Mesleme**" bu emri bildirince,
Korkudan, hazırlığa başladılar hemence.

Lâkin yehûdîlere, münâfıkların başı
"**Abdullah ibni Übey**" dedi ki buna karşı:

(Sakın müslümânlardan endîşe etmeyiniz,
Yurdunuzu bırakıp, bir yere gitmeyiniz.

Onların sözlerinden korkuya kapılıp da,
Hiçbir yere gitmeyin o yurdu bırakıp da.

Savaş hazılığına başlayın hemence siz,
Biz de varız burada, siz yalnız değilsiniz.

Yardıma geliyoruz iki bin kişi ile,
Onlar, sizi o yerden kovamaz hiç de bile.)

Onlar bu münâfığın, bu sözüne aldanıp,
Bir yere gitmediler, vatanlarında kalıp.

Peygamber Efendimiz, alınca bunu haber,

Yürüdü üstlerine, eshâbiyle berâber.

Nâdiroğullarının yerleri, hemen hemen,
Dört kilometre kadar, uzaktı Medîneden.

"**Allah arslanı Alî**", sancağı taşıyordu,
Bu kale üzerine yürüdü o gün ordu.

O kaleyi kuşatıp, muhâsara ettiler,
Yeniden bir korkuya kapıldı yehûdîler.

Yardım da gelmeyince münâfıklardan hattâ,
Kapana kısıldılar fâre gibi âdetâ.

Yirmi günün sonunda, bunaldılar begâyet,
Ve "**Teslîm bayrağı**"nı çektiler en nihâyet.

Bütün silâhlarıyla, altın, gümüşlerini,
Hattâ eşyâ nâmına mevcût her şeylerini,

Tamâmen mü'minlere bırakıp, terk ederek,
Kalelerinden çıkıp, o yeri ettiler terk.

Bir kısmı "**Şam**"a gitti, bir kısmı da "**Hayber**"e,
Yurtları, tamâmiyle kaldı hep mü'minlere.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fâtıma binti Esed'in vefâtı)

O, BENİM ANNEMDİ

Hicrî dördüncü yılda, o Serverin torunu,
Vefât edip, eliyle kabrine koydu onu.

O, hazreti Osmân'ın, hazreti Rukiyye'den,
"**Abdullah**" adındaki oğluydu ayriyeten.

Altı yaşında idi o vefât ettiğinde,
O Server çok üzüldü, onu kaybettiğinde.

Namâzını kıldırıp, kabrine koydu bizzât,
Ağlayıp, gözyaşları kabre aktı o sâat.

Dikti mezâr taşını, mübârek elleriyle,
Eshâba buyurdu ki o gam ve kederiyle:

(Kim yufka yürekli ve merhametliyse eğer,
Allahü teâlâ da o kula rahmet eder.)

Hem "**hazreti Alî**"nin vâlidesi de yine,

Bu yılda vefât edip, vâsıl oldu Rabbine.

"**Fâtıma binti Esed**" adındaki bu hâtun,
Ölünce, Resûlullah üzülüp oldu mahzûn.

Hattâ onun hakkında, o gün Server-i âlem,
Buyurdu: (**Âhirete göç etti bugün annem.)**

Zîra "**Abdülmuttalib**" vefât ettikten sonra,
Büyüdü Resûlullah, bu hâtunun yanında.

Vaktâ ki bildirildi Resûle Peygamberlik,
Hiç tereddüt etmeden, inanıp etti tasdîk.

Ona hürmet ederdi, o Server bundan sebep,
Hattâ "**Anne**" yerinde tutuyordu onu hep.

O vefât ettiğinde, ona merhametinden,
Mübârek gömleğini çıkarıp üzerinden,

Orada olanlara buyurdu ki: **(Alınız,
Onu, kefen olarak bu gömleğe sarınız.)**

Namâzını, kendisi kıldırıp etti edâ,
Kabre kadar gitti ve içine girdi hattâ.

Cenâze namâzında, "**Yetmişbin**" meleğin de,
Hazır bulunduğnu bildirdi akabinde.

Kabrinden çıktığında, gözleri yaşlı idi,
Mübârek gözyaşları, kabrine akmış idi.

Hattâ hazreti Ömer, dedi: **(Hiçbir kimseye,
Yapmadığınız şeyi, yaptınız ona niye?)**

Buyurdu: (Ebû Tâlip, vaktâ ki etti vefât,
Ben, bu hanımcağızın yanında sürdüm hayât.

Ebû Tâlibten sonra, bu hanımcağız kadar,
Bana hayrı dokunan kimse yoktur âşikâr.

Kendi öz çocukları dururken, gün ve gece,
O, beni doyururdu onlardan daha önce.

Kendi çocuklarının üstleri tozlu iken,
O, benim saçlarımı tarardı hergün hemen.

"**Cennet elbiseleri**" giysin diye dâimî,
Verdim kefen olarak, ona ben gömleğimi.

Ve "**Kabir hayâtı**"na alışması için de,
Yanına uzanarak, yattım kabri içinde.)

Sonra da, ellerini açarak Fahr-i âlem,
Dedi: **(Mağfiret etsin Allah seni ey annem.**

Kendin açken, yemeyip, bana yediriyordun,
Yine kendin giymeyip, bana giydiriyordun.

Yâ Rabbî, sen annemi eyle af ve mağfiret,
Günâhını bağışla ve kabrini genişlet.

Benim ve hakkı için geçmiş Peygamberlerin,
Kabûl eyle duâmı yâ ilâhel âlemîn.)

BİRİNCİ CİLD'in sonu..................

Peygamber Efendimiz "sallallahü aeyhi ve sellem"
(Reci' vak'ası) -1-

KÂFİRLERİN İHÂNETİ

Sahâbe-i kirâmın meşhûr okçularından,
Olan "**Âsım bin Sâbit**", Uhud harbinde, bir an,

İki ok fırlatmıştı, iki müşrik kardeşe,
İkisi de düşerek, ölmüş idi peşpeşe.

Bunların anneleri, "Sülâfe binti Sa'd",
Bu sebeple, "**Âsım**"a düşman oldu o sâat.

Bunun intikâmıyla yanardı için için,
Ve hemen, şu va'atte bulundu bunun için:

Dedi: **(Onun başını, kim getirirse bana,**
Yüz deve vereceğim karşılığında ona.)

Lihyanoğullarından, yine "**Hâlid bin Süfyân**",
Öldürüldü Uhud'da, mü'minler tarafından.

Bunun intikâmını almak için, onlar da,
Bir plân düşündüler hâince o arada.

Güç yetiremeyince müslümânlara mertçe,
Birtakım hîlelere başvurdular nâmertçe.

Hemen aralarından birkaçı toplanarak,
Medîneye gittiler, sonra elçi olarak.

Resûlün huzûruna çıkıp onlar böylece,

Dedier ki: (Müslümân olduk biz kabîlece.

Lâkin islâmiyyeti iyi bilemiyoruz,
Bu yeni dînimizi öğrenmek istiyoruz.

Yine zenginlerimiz, zekât vermek istiyor,
Ama nasıl verilir, kimse birşey bilmiyor.

İşte bütün bunları öğretmek için, bize,
Bir gurup muallimler gönder kabîlemize.)

O an Resûlullah da, Mekkedeki Kureyşin,
Hâlini tetkîk edip, araştırması için,

Vazîfe vermiş idi, on kadar sahâbîye,
"**Küffâr, harp hazırlığı içindeler mi?**" diye.

Lihyanoğullarının, gelince bu hey'eti,
Gönderdi onlar ile, bu hazır kâfileyi.

Buyurdu ki: **(O yere, gidip tetkîk ediniz,
Bu haber doğru ise, gelip haber veriniz.)**

Onlar, bu hey'et ile, yollara koyuldular,
Bir sabah, **Reci'** denen su yanında oldular.

Gündüzleri gizlenip, gece yol alırlardı,
Zîra hep oralarda, düşman kavimler vardı.

Yine gizlenmek için, oradan ayrıldılar,
Yakındaki bir dağın üzerine vardılar.

O elçi hey'etinden bir tânesi, tam o an,
Gitti bir behâneyle ayrılıp yanlarından.

Lihyanoğullarına gidip hemen o ara,
Gizlendikleri yeri, haber verdi onlara.

Onlar da bekliyordu zâten böyle bir haber,
Silâhlanıp, o yere gittiler hep berâber.

Kâfirler, tam "**İkiyiüz kişi**"lik bir kuvvetle,
Kuşattılar o dağı, hîle ve ihânetle.

"**Âsım bin Sâbit**" ile birlikte o an eshâb,
Aldatıldıklarını anladılar der akab.

Onlarla çarpışmağa, verdiler hemen karâr,
Kılıçları sıyırıp, kınları kırdılar.

Sayıları "**On**" olan bu seçkin sahâbîler,
Arslan kesiliverdi, o anda hepsi birer.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Reci' vak'ası) -2-

DUÂSI KABÛL OLDU

Resûlün huzûruna gelen elçi hey'eti,
Dediler ki: **(Artık biz, seçtik islâmiyyeti.**

Ve lâkin islâmiyyet nedir, hiç bilmiyoruz,
Bize muallim gönder, çok ricâ ediyoruz.)

Eshâbtan "**On kişi**"yi ayırarak o Server,
Gönderdi bu iş için, o hey'etle berâber.

Lâkin o kâfirlerin, "**Yalan**"dı bu sözleri,
Maksat, öldürmek idi gelen sahâbîleri.

Eshâb, hâlis niyetle giderlerken nihâyet,
Kâfirler pusu kurup, eylediler ihânet.

Onlar, "**Reci' suyu**"nun yanındaki bir dağda,
Gizlenmek gâyesiyle bulundukları anda,

Âniden "**Üçyüz**" kâfir peydâ olup o zaman
O dağın etrâfını sardılar dört bir yandan.

Önce seslendiler ki: (**Gelip teslîm olunuz,**
Aksi hâlde bilin ki, ölüm olur sonunuz.)

"**Âsım bin Sâbit**" ise, hiç de aldırmıyarak,
Önce bir ok fırlattı, buna cevâb olarak.

Sonra da seslendi ki: (**Ey kâfirler, duyunuz**
Siz, eshâb-ı Resûlü ne zannediyorsunuz?

Biz, aslâ çekinmeyiz savaşmaktan ve cenkten,
Hattâ şeref duyarız, din için can vermekten.)

"**Yedi ok**"u var idi, atıp peşi peşine,
Gönderdi yedisini, Cehennem ateşine.

Peşinden mızrağını havaya kaldırarak,
Öldürdü birçoğunu, şiddetle fırlatarak.

Sonra da kılıcını, çekip kırdı kınını,
Saldırıp, kâfirlerden öldürdü bir kısmını.

Uğraşırdı küffâr da, onu öldürmek için.
Zîra "**Yüz deve**" vardı akabinde bu işin.

Çünki onun başını getirecek kimseye,
"**Yüz deve**" va'detmişti müşriklerden bir kimse.

Hazreti Âsım ise, duâ etti ki hemen:
(Yâ Rabbî, vücûdumu hıfz et bu kâfirlerden.

Ben, senin rızân için sâhip çıktım dînime,
Sen dahî dokundurma onları bedenime.)

İhânete uğrayan bu on mes'ut sahâbî,
Kılıçları sıyırıp, döğüştü arslan gibi.

Sonunda, yedisine nasîb oldu şehâdet,
"**Âsım bin Sâbit**" dahî, şehîd oldu nihâyet.

Kâfirler, öldüğünü görünce bu kişinin
Koşuştular yanına, başını kesmek için

Lâkin bir şey oldu ki, gözlerinin önünde,
Hiçbiri, böyle bir şey görmemişti ömründe.

Gönderdi Hak teâlâ, bir "**Arı sürüsü**"nü,
Bulut gibi örttüler, cesedinin üstünü.

Arılardan, yanına hiç yanaşamadılar,
Bu sebeple başını kesip alamadılar.

Sonunda dediler ki: (**Akşamı bekliyelim,**
Arılar dağılsın da, öyle gelip keselim.)

Lâkin akşam olunca, "**Sel**" gelip birdenbire,
Mübârek bedenini, götürdü başka yere.

Çok aradılarsa da o dağın her yerini,
Aslâ bulamadılar mübârek bedenini.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Reci' vak'ası) -3-

MURÂDIM, ŞEHÎTLİK'TİR

Lihyanoğullarının hîlesine uğrayan
Sahâbeden sekizi, şehîd oldular o an.

"**Hubeyb bin Adiy**" ile, bir de "**Zeyd bin Desinne**",
İkisi esîr düştü, müşriklerin eline.

Resûlullah onları, dîni öğretmek için,
Lihyanoğullarına göndermişti ve lâkin,

İhânet eylediler kâfirler pusu kurup,
Saldırdılar bunlara, kalabalık bir gurup.

"**İkiyüz kişi**" olup, hepsi okçu idiler,
Mü'minlere seslenip, (**Teslîm olun!**) dediler.

On sahâbî dedi ki: (**Hiç teslîm olmayız biz,
Gelin de döğüşelim, varsa cesâretiniz.)**

Arslan gibi döğüşüp, şehîd oldu sekizi,
Nihâyet esîr düştü, geri kalan ikisi.

Bunlar düşündüler ki: "**O Resûl-i kibriyâ,
Bizi, vazîfe ile göndermişti buraya.**

**Bir miktâr sabredelim ikimiz bunun için,
Belki imkân buluruz, icrâsına bu işin."**

Mekkeye götürdüler bunları o hâinler,
Çok sevindi bu işe, Mekkedeki kâfirler.

İntikâm hırsı ile yanıyorlardı zîra,
Hepsi diş biliyordu, bütün müslümânlara.

"**Bedir**" ile "**Uhud**"da, yakın akrabâları,
Ölenler, fırsat bilip satın aldı onları.

Maksat, bu ikisini öldürüp bir an önce,
O intikâmlarını almak idi böylece.

Lâkin harâm aylarda bulunuyorlardı tam,
O aylarda savaşmaz, öldürmezlerdi adam.

Bekleyip, haram aylar tamâmen geçsin diye,
Hapsettiler onları, ayrı birer hücreye.

Nihâyet günler geçti ve çıktı harâm aylar,
O iki sahâbîyi, hücrelerden aldılar.

Ve iki "**Dar ağacı**" kurdular bir meydanda,
Müşrikler, seyir için toplandılar o anda.

"**Hubeyb**"i asarlarken, buyurdu: (**Durun biraz,
Önce edâ edeyim iki rek'at bir namâz.)**

Namâzı, huşû ile kılarken melek gibi,
Müşrikler, heyecânla seyrettiler "**Hubeyb**"i.

Daha sonra bağlayıp, onu darağacına,
Dediler: **(Dön dîninden, kıyma tatlı canına.)**

Buyurdu ki: **(Vallahi, dönmem aslâ dînimden,
Dünyâyı verseniz de, vazgeçmem bu fikrimden.)**

Dediler ki: (Ey Hubeyb, cevâb ver şu suâle,
Seni, Peygamberiniz sokmadı mı bu hâle?

Şimdi senin yerinde, O olsa idi eğer,
Daha iyi olurdu değil mi, bir cevâb ver.

Eğer ki "**Evet**" dersen, ölümden kurtulursun,
Ve şimdi eve gider, râhatça oturursun.)

Buyurdu: **(Değil ki ben, Onun asılmasını,
İstemem, ayağına bir "**Diken**" batmasını.

Râzı olmam, zerrece bir zarar gelsin Ona,**
"Yüzbin canım**" olsa da, fedâ olsun yoluna.

Korkmam Onun uğrunda işkenceden, ölümden,
Murâdım şehîtliktir zîra cân-ü gönülden.)**

<u>Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"</u>
<u>(Reci' vak'ası) -4-</u>

ALEYKÜM SELÂM

"**Hubeyb**", darağacında sıkı bağlanmış iken,
Gözlerini kapayıp, şöyle dedi içinden:

**(Benden selâm ulaştır yâ Rabbî Resûlüne,
Bana bu yapılanı, göster Onun gözüne.)**

O böyle dediğinde, o anda Fahri cihân,
Eshâbiyle bir yerde, oturuyordu o an,

"**Zeyd bin Hârise**" der ki: Resûlullah ile biz,
Eshâbdan bir kaç kişi, oturuyorduk sessiz.

Bir ara, sanki biri "**Selâm**" verdi gâibden,
"**Aleyküm selâm**" dedi Resûlullah âniden.

Lâkin biz göremedik, selâm veren kişiyi,
Hemen Resûlullahtan suâl ettik bu işi.

Buyurdu ki: **(Cebrâil, biraz önce Mekkeden,
Bana selâm getirdi, kardeşimiz Hubeyb'den.)**

O sıra bağırdı ki kâfirlerden birisi:
(İşte bu öldürmüştür baba ve annenizi.

Onların öclerini varsa almak isteyen,
Fırlatsın mızrağını üstüne bunun hemen.)

O böyle bağırınca, bir anda birçok mızrak,
"**Hubeyb**"in vücûduna saplandılar uçarak.

Yüzü, başka tarafa doğru çevrili iken,
Sonra, kendi kendine "**Kâ'be**"ye döndü birden.

Müşrikler, başka yöne çevirdiyse de tekrâr,
Yine "**Kâ'be**" yönüne döndü ve kıldı karâr.

Saplanınca mızraklar, ard arda bedenine,
Hâlini, zerre kadar değiştirmedi yine.

Diyordu: **(Bütün bunlar, Allah içindir ki hep,**
Bu yüzden gam ve elem çekmeğe yoktur sebep.)

Sonra, bir nazar edip sertçe o kâfirlere,
Dedi ki: **(Yâ ilâhî, sen bunları kahreyle.**

Sağ bırakma bunların hem de bir tânesini,
Canlarını tek be tek, al ve mahvet hepsini.)

Onlar, bu bedduâyı işitince "**Hubeyb**"den,
Korkarak, herbirisi kaçıştılar o yerden,

O sırada bir kâfir, sapladı mızrağını,
Göğsünden giren mızrak, delip çıktı sırtını.

Vücûdundan, sel gibi akarken kanları hep
"**Lâ ilâhe illallah**" diyordu yalnız Hubeyb.

Vererek bu şekilde, en son nefeslerini,
İçti mâsum olarak, "**Şehâdet**" şerbetini.

"**Kırk gün**" darağacında cesedi kaldı, lâkin,
Kokmadı, çürümedi, tâze kan aktı hergün.

Emretti Resûlullah, "**Mikdâd**" ile "**Zübeyr**"e:
"**Onun cenâzesini alın da gelin**" diye.

Bu arslanlar, Mekkeye girdiler geceleyin,
Cesedini oradan, indirdiler "**Hubeyb**"in.

Deveye yükleterek, Medîneye dönerken,

Müşrikler, önlerini kestiler gelip birden.

Onlar da, cenâzeyi yere koyup o ara,
Mukâbele ettiler, o karşı koyanlara.

Onlar, kâfirler ile mücâdele ederken,
Yer yarılıp, cesedi içine aldı hemen.

Hazreti "**Mikdâd**" ile "**Zübeyr**" bunu gördüler,
Gönül râhatlığıyle Medîneye döndüler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Beni Mustalık gazâsı)

NİKÂHIYLA ŞEREFLENDİ

Mustalıkoğulları kavminin, o zamanlar,
Bir reîsi vardı ki, "**Hâris bin Ebî Dırâr**",

Peygamber-i zîşân'la savaşmak için, bu zât,
Etrâfına, çok adam toplamıştı o bizzât.

Onların herbirinin, silâh verdi eline,
Sonra yürüyecekti, Medîne üzerine.

Ve lâkin Resûlullah, hazreti "**Büreyde**"yi,
Gönderdi ki, öğrensin gidip bu hâdiseyi.

O gidip, Hâris ile görüştü, dedi ki: (**Siz,**
Muhammedîler ile cenk edecekmişsiniz.

Geldim ki, bu durumu iyice öğreneyim,
Eğer bu doğru ise, size yardım edeyim.)

O böyle söyleyince, ona hürmet ettiler,
Ve bu niyetlerini açıkça söylediler.

"**Büreyde**", böylelikle herşeyi öğrenerek,
Allahın Resûlüne haber verdi dönerek.

"**Yediyüz kişi**"lik bir kuvvet ile, o Server,
Çıkıp, o kâfirlerin üstüne etti sefer.

Bir yerde karârgâhı kurarak en nihâyet,
Önce, o müşrikleri islâma etti dâvet.

Onlar, islâmiyyeti kabûl eylemediler,
Ve hattâ ok atarak buna cevâb verdiler.

O zaman Resûlullah, verdi bir "**Hücûm!**" emri,

Mücâhidler, bir anda atıldılar ileri.

"**Âişe-i Sıddîka**" ve "**Ümmü Seleme**" de,
Vardı Resûlullahın yanında bu seferde.

"**On kişi**" öldürüldü, bir anda müşriklerden,
Kabîlenin reîsi, korktu ve kaçtı cenkten.

Sonra, diğerleri de kaçtılar ona bakıp,
"**Beşyüz**"ü esîr oldu ve lâkin yakalanıp.

Kabîle reîsinin kızı "**Berre**" de yine,
Gazâda esîr düştü mü'minlerin eline.

Taksîmde, "Sâbit ibni Kays"a düştü bu kadın,
Sonra, huzûrlarına geldi Resûlullahın.

Dedi: (**Kavuşmam için hemen hürriyetime,
Dokuz altın götürmem gerekir sâhibime.**

**Lâkin dokuz altınım yok ki ona vereyim,
Sizin yardımınızı isteyebilir miyim?)**

Onu, Resûl-i ekrem satın aldı o sâat,
Sonra da kendisini, acıyıp etti âzâd.

"**İslâm**"a dâvet etti sonra da onu hemen,
O da îmân eyledi, hiç tereddüt etmeden

Müslümân olmasına, çok sevinip o Server,
Nikâhları altına aldı onu bu sefer.

Sonra, "Berre" ismini, o günden îtibâren,
"**Cüveyriyye**" olarak değiştirdiler hemen.

Bu olup bitenleri görünce sahâbîler,
Hepsi, esîrlerini hemen âzâd ettiler.

Dediler: (**Annemizin akrabâlarını, biz,
Hizmetçi kullanmaktan, artık hayâ ederiz.)**

Zîra Resûlullahın mübârek zevceleri
Bu ümmetin annesi sayılırlar her biri.

Âişe vâlidemiz der ki: **(Cüveyriyyeden,
Hayırlı, bereketli bir kadın görmedim ben.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -1-

HENDEK GAZÂSI

Nâdiroğullarını, Allahın Sevgilisi,
Medîne'den kovunca, çekilip gitti hepsi.

Fitne fesat kaynağı olan bu yehûdîler,
Kimi "**Şam**"a, kimi de "**Hayber**"e yerleştiler.

Lâkin o hâinlerin, Resûlullaha olan
Kin ve düşmanlıkları çoğalırdı durmadan.

Başları olan "**Huyey**", on onbeş kimse ile,
Mekkeye gitti hemen intikâm gâyesiyle.

Gidip, "**Ebû Süfyân**"la konuştular bu işi,
Resûlü kastederek, dediler ki: (**Bu kişi,**

Hem sizin, hem de bizim düşmanımızdır şu an
Öyleyse vücûdunu kaldıralım ortadan.

Bizler, sonuna kadar sizin yanınızdayız,
Ve aslâ yanınızdan bir adım ayrılmayız.)

"Ebû Süfyân" dedi ki: (**Hemfikiriz ve lâkin,**
Biz nasıl güveniriz sizlere bu iş için?

Bizim putlarımıza taparsanız eğer ki,
Doğru dediğinizi anlarız biz de belki.)

O böyle söyleyince, yehûdîler bu kere,
Putlara secde edip, kapandılar yerlere.

"Kitaplı kâfir" iken onların herbirisi,
Dinlerini terk edip, "**Kitapsız**" oldu hepsi.

Mekkeli müşriklerle, o hâin yehûdîler,
"**İslâmı yıkmak**" için o gün yemîn ettiler.

Ve harp hazırlığına başladılar hemence,
Komşu kabîlelere adamlar gitti önce.

Onlara, çok para ve dünyâlık vâdederek,
Harbe teşvîk ettiler, nutuklar söyliyerek.

Ve Mekke civârında, hem de "**Dörtbin kişi**"lik,
Bir kuvvet çıkıverdi ortaya hemencecik.

Orduda, "**Üçyüz**" atlı, "**Binbeşyüz**" deve vardı,
Çoğu da zıhlı olup, hepsi silâhlılardı.

İltihak da olunca bir çok kabîlelerden,
Müşriklerin sayısı, "**Onbin**"e çıktı hemen.

Bu rakam, o devirde büyük idi be gâyet,
Ve Medîne üstüne eylediler hareket

Müslümân kabîleler, bu hâli bir an önce,
Allahın Resûlüne ilettiler hemence.

Resûlullah, toplayıp sahâbe-i güzîni,
Haber verdi küffârın savaşa geldiğini.

Ve onlara sorarak, buyurdu: **(Ey eshâbım!**
Ne dersiniz, bu harbi biz nerede yapalım?)

Eshâbın ekserîsi, dediler ki cevâben:
(Burada cenk edelim, çıkmıyalım bu yerden.)

"Selmân-ı Fârisî" de söz alarak o anda,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, bizim Acemistânda,**

Bir baskın ihtimâli olunca düşmanların,
Büyük hendek kazarlar etrâfında oranın.)

Resûlullah ve eshâb, bu fikri beğendiler,
Bu tarzda çarpışmağa, derhâl karâr verdiler.

Resûlün emri ile, sahâbenin herbiri,
Kazmağa başladılar, âcilen hendekleri.

Ve hattâ bu iş için civâr kabîlelerden,
Kazma kürek ve külünk aldılar âriyeten.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -2-

HENDEĞİ NEREDE KAZALIM?

Resûlullah, eshâbtan birkaç kişi alarak
Keşfe çıktı birlikte, etrâfı dolaşarak.

Hendeğin, nerelere kazılması bâbında,
İstişâre eyledi eshâbı arasında.

Medînenin güneyi, "**Sık ağaçlık**" idi hep,
Düşman saldıramazdı buradan bundan sebep.

"**Benî Kureyzâ**" kavmi vardı ki doğuda hem,
Onlarla, bir andlaşma yapmıştı Fahr-i âlem.

Batı ve kuzey ise, "**Açık arâzî**"lerdi,
Düşmanlar, bu yönlerden saldırabilirlerdi.

Hendeğin, bu yerlere kazılması bâbında,
Bir karâra varılıp ve başlandı ânında.

Her sahâbî, "**Üç metre**" bir yeri kazacaktı,
Derinlik, iki adam boyunda olacaktı.

Genişliğe gelince, sür'atle koşan bir at,
Yetirememeliydi geçmeğe güç ve tâkat.

Lâkin zaman pek azdı, zîra düşman, Mekkeden,
Çıkmış ve Medîneye varırdı çok geçmeden.

Peygamber Efendimiz, gelerek kendi bizzât,
Vurdular ilk kazmayı, "**Besmele**"yle o sâat.

Kahramân eshâbını teşvîk etmek için de,
Bizzât çalışıyordu hendek kazma işinde.

Sahâbîler dedi ki Ona: **(Yâ Resûlallah!**
Canımız, herşeyimiz fedâdır sana Vallah.

Hendek kazma işini, bizler hâllediyoruz,
Sizin çalışmanızı biz arzû etmiyoruz.)

Şöyle buyurdular ki Resûlullah eshâba:
(Ortak olmak isterim, ben dahî bu sevâba.)

Mevsim "**Kış**" olduğundan, çok soğuktu havalar,
Hem "**Kuraklık**" ve "**Kıtlık**" var idi o aralar.

Bu yüzden Resûlullah, hem de eshâbı kirâm,
Müthiş "**Açlık**" içinde bulunuyorlardı tam.

Taş bağlıyorlardı da karınlarına hattâ,
Gevşeklik yapmazlardı, yine hendek kazmakta.

Resûlullah, kendini aslâ düşünmüyordu,
Eshâbının hâlini görüp üzülüyordu.

Bir yanda kış ve "**Soğuk**", bir yanda "**Açlık**" vardı,
Yine de aşk ve şevkle hep çalışıyorlardı.

Zîra canlarından çok sevdikleri Peygamber,
Gece gündüz, onlarla çalışırdı berâber.

Gördükçe o arslanlar, Onun nûrlu yüzünü,
Hemen unuturlardı her sıkıntı ve hüznü.

Resûlullah, bakarak eshâbının hâline,
Çok duâ ediyordu âlemlerin Rabbine.

Diyordu ki: (**Yâ Rabbî, eshâbıma yardım et,
Muhâcir ve ensârı, eyle af ve mağfiret.)**

Çalışma, sabahleyin başlıyordu erkenden,
Geç vakitlere kadar sürerdi hergün hemen.

Ayağı yaralandı sahâbeden birinin,
Yanına getirdiler o zâtı Peygamberin.

Mübârek elleriyle, sığadı onu bir an,
Derhâl kesiliverdi ayağından akan kan.

Hem de Resûlullahın bir mûcizesi ile,
Yarası iyi oldu ve geçti tamâmiyle.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -3-

SOĞUK, AÇLIK VE DÜŞMAN

Hendek kazma işine, her gün eshâbı kirâm,
Hiç fâsıla vermeden, ediyorlardı devâm.

Bir ara, önlerine çıktı çok sert bir "**Kaya**",
Yetmedi tâkatleri o kayayı kırmaya.

Peygamber-i zîşâna, verdiler sonra haber,
Oraya, seâdetle teşrîf etti o Server.

Balyozu kaldırarak, o Hüdânın Habîbi
Dağıttı bir vuruşta, o kayayı kum gibi.

Zîra her bir husûsta, hattâ güç ve kuvvette,
Resûlullah, herkesten üstün idi elbette.

Nitekim harplerde de, sıkıştığında eshâb,
Ondan yardım ve medet isterlerdi der akab.

Hazreti Câbir der ki: O Server, Hendek günü,
Kayayı kırmak için, kaldırdı külüngünü.

Mübârek karnı üzre, "**Üç taş**" bağlı dururdu,
"**Üç gün yemek yememek alâmeti**" idi bu.

Düşündüm: "**Evde biraz, yemek pişirttireyim,
Ve Resûlü, gizlice yemeğe götüreyim."**

Zîra cümle eshâbı, eve dâvet edecek,
Miktârda, hânemizde bulunmazdı yiyecek.

O Serverin yanında, bir iki kişi şâyet,
Gelse de mühim değil, yine eder kifâyet.

Resûl'den izin alıp, geldim hemen evime,
Düşündüğüm bu şeyi söyledim aileme.

Dedim ki: (**Hayli açtır Resûl aleyhisselâm,**
İsterim yedirelim bir miktâr Ona taam.)

Hâtunum memnûn olup, dedi ki: (**İyi olur,**
Evde biraz et ile, biraz arpa bulunur.

O eti pişirir ve un yaparız arpayı,
Var acele dâvet et, Resûl-i kibriyâyı.)

Dönüp, Resûlullahın huzûruna geldim ve,
Dedim ki: (Yemek için, buyurun bizim eve**.)**

Buyurdu ki: **(Ey Câbir, ne kadar vardır taam?**)
Dedim: (Biraz et ile, biraz da vardır arpam.)

Buyurdu ki: **(Çok iyi, hanıma de ki ama,**
Ben gelinceye kadar el, sürmesin taama.)

Sonra nidâ etti ki, cümle hendek ehline:
(Ey eshâbım, geliniz Câbirin yemeğine.)

Eve gelip, hâtuna dedim ki: (Dinle beni,
Çağırdı Resûlullah, cümle hendek ehlini.

"**Bin kişi**"den fazladır gelenler tahmînimce,
Peki biz ne yaparız, yemek yetişmeyince?)

O dedi ki: **(Yemeğin, miktârını o Server,**
Biliyorsa gam değil, düşünme böyle şeyler.)

Az sonra Resûlullah, teşrîf etti yemeğe,
Mübârek eli ile, dokundu tencereye.

Sonra, "Bereket" için duâ etti hem dahî:
(Bereket ihsân eyle yemeğe yâ ilâhî.)

Sahâbe, onar onar gelip yemek yediler,
Kalkanların yerine, başka gurup geldiler.

"**Bin**"i aşkın sahâbî yediler o yemekten,

Bir çömlek yemek idi tamâmı onun zâten.

Sonra baktım, o çömlek doluydu yemek ile,
Bitmesi şöyle dursun, azalmamıştı bile.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem "
(Hendek gazâsı) -4-

ŞİMŞEKLER ÇAKMIŞTI

"**Selmân-ı Fârisî**" de iyi hendek kazardı,
On kişinin işini, tek başına yapardı.

Lâkin o da rastladı gâyet sert bir "**Kaya**"ya,
Öyle ki, imkân yoktu onu parçalamaya.

"**Berâ bin Âzib**" der ki: Toplandık o yere biz,
O kayayı kırmaktan âciz kaldık hepimiz.

Mecbûren arz eyledik Resûl-i kibriyâ'ya,
Allahın Sevgilisi teşrîf etti oraya.

Bir balyoz istiyerek, o hendeğe indiler,
Netîceyi, merakla bekliyorduk ki bizler,

İndirdi balyozunu, o kayaya âniden,
O vuruşla, kayadan bir parça koptu birden.

Ve o zaman bir "**Şimşek**" çaktı ki hem de yine,
Onun ışığı ile, aydınlandı Medîne.

O vakit Resûlullah, bir "**Tekbîr**" getirdiler,
Eshâp, hep bir ağızdan onu tekrâr ettiler.

Allahın Sevgilisi, kaldırıp balyozunu,
Yine ikinci defâ kayaya vurdu onu.

Bir parça daha koptu o vuruşla kayadan,
Ve yine "**Şimşek**" çaktı her yeri aydınlatan.

Yine Peygamberimiz, dedi "**Allahü ekber**"
Ve onu tekrâr etti bilcümle sahâbîler.

Resûlullah, balyozu kaldırıp son bir defâ,
Vurunca, çok kuvvetli "**Şimşek**" çaktı bir daha.

Şimşeğin ışığında her yer aydınlanmıştı,
Ve kaya, bu vuruşla paramparça olmuştu.

Yine "**Tekbîr**" getirdi Allahın Sevgilisi,

Onu tekrâr ettiler, eshâbın herbirisi.

"**Selmân-ı Fârisî"**nin yardımıyle bu defâ,
Resûlullah, hendekten çıktılar dışarıya.

Her vuruşta, bir şimşek çaktığını o zaman,
Her kişi görmüş idi, sahâbe-i kirâmdan.

"**Selmân-ı Fârisî**" de görmüştü ki bu hâli,
Peygamber-i zîşâna arz etti şu suâli:

**(Anam, babam ve canm fedâ olsunlar sana,
Ne idi o ışıklar, yükseldi âsumâna?)**

Resûlullah, eshâba dönüp suâl etti ki:
(Selmân'ın gördüğünü, siz de gördünüz mü ki?)

Arz ettiler ki: **(Evet, biz de gördük iyice,
Biz de tekbîr getirik, siz tekbîr getirince.**

**Her bir vuruşunuzda, çok kuvvetli bir ışık,
Çıktı ki, böylesine hiç şâhit olmamıştık.)**

Peygamber Efendimiz, buyurduki o zaman:
Sizin gördüğünüzü, ben de gördüm yâ Selmân!

Şöyle ki, ilk külüngü kayaya vurduğumda,
"**Kisrâ'nın köşkleri**"ni gördüm aydınlığında.

İkinci vuruşumda çıkan ışıkta dahî,
Gördüm "**Rum kayseri'nin kırmızı köşkleri**"ni.

Üçüncüde, "**San'anın köşkleri**"ni bittamâm,
Görünce, geldi bana Cibrîl aleyhisselâm.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, müjde vereyim size,
Gördüğünüz o yerler, geçecek elinize.)**

Hazreti Selmân der ki: **(Ne dediyse o Server,
Aynısı vukû bulup, bize geçti o yerler.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -5-

YEHÛDÎ OYUNU

Hendek kazılıyordu, durmaksızın gün gece,
Zîra "**Küfür ordusu**" yaklaşmıştı iyice.

Müslümânlar, zarûrî ihtiyâçları için,

Ayrılırken, Resûlden alırlardı hep izin.

Münâfıklarsa işi gevşek tutuyorlardı,
İstdikleri zaman, işe geliyorlardı.

Bu münâfıklar yine, istedikleri zaman,
Bırakıp giderlerdi, hiç de izin almadan.

Velhâsıl altı günde, hendekler tamâmlandı,
Ve lâkin bâzı yerler, aceleden "**Sığ**" kaldı.

Peygamber Efendimiz, buyurdu ki: (**Müşrikler,
Buradan başka yerden hücûma geçemezler.)**

Çok yaklaşmış idi ki müşrikler Medîneye,
Nâdir oğullarından, bir kimse "**Huyey**" diye,

Bu Kureyş ordusunun komutanına gelip,
Bâzı şeyler söyledi, kulağına eğilip.

Dedi ki: (Ey kumandan, şimdi sen beni dinle,
Benî Kureyzâ diye vardır ki bir kabîle,

Bunlar, müslümânlarla andlaşma içindedir,
Onların reîsi de, "**Kâ'b**" diye bir kimsedir.

Aldatılıp, bu yana çekilirse o eğer,
O andlaşmayı bozup, sizlere yardım eder.)

Kumandan çok sevinip, dedi ki: **(Öyle ise,
Bu işi yapmak için, git hemen o kimseye.)**

Bu "Huyey" yehûdîsi, ayrılıp ondan hemen,
Vardı "**Kâ'b**"ın evine, hiç vakit geçirmeden.

Dedi: (On bin kişilik orduyla Mekkeliler,
Muhammed'le cenk için Medîneye geldiler.

Kurtulamıyacaktır Muhammed ve eshâbı,
Artık görülecektir mü'minlerin hesâbı.

Onları, tamâmiyle imhâ edinceye dek,
Kureyşliler, buradan ayrılıp gitmiyecek.

Bozarak Muhammed'le yaptığın ahdnâmeyi,
Bize yardım edersen, olacak daha iyi.)

"**Kâ'b**" dedi: (Peki ama, bu harpte Kureyşliler,
Yine müslümânlara yenik düşerse eğer,

Bizi, müslümânlarla başbaşa bırakarak,
Kendi ülkelerine dönerler hep kaçarak.

Bizi, yalnız kalınca, gelip Muhammedîler,
Korkarım, hepimizi öldürür birer birer.)

Huyey dedi: (Hiç korkma, hâllederiz bu işi,
Sen de, rehin istersin Kureyşten yetmiş kişi.

Onlar, senin yanında rehin durursa eğer,
Kureyşliler ayrılıp, bir yere gidemezler.

Şâyet onlar yenilip, giderlerse faraza,
Ben, sizin yanınızdan ayrılıp gitmem aslâ.

Yâni size gelirse, bir belâ ve musîbet,
Aynen benim başıma gelmiş olur o elbet.)

"**Kâ'b**", Huyey'den duyunca bu kâbil konuşmayı
Yırttı müslümânlarla yaptığı andlaşmayı.

Bu "**Huyey**" yehûdîsi, ayrılarak o yerden,
Kureyş kumandanının yanına geldi hemen.

Dedi: **(Benî Kureyzâ, akdi imhâ eyledi,**
Arkadan vuracaklar bu harpte Muhammed'i.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -6-

ALLAHÜ EKBER! ALLAHÜ EKBER!

Nihâyet Medîneye geldi küfür ordusu,
"**Onbin kişi**", çok büyük bir kuvvetti doğrusu.

Hendeklerin önünde, gelip karâr kıldılar,
Kuzey-batı yönünde, bir ordugâh kurdular.

Gâyeleri, tamâmen Medîneyi yıkmaktı
Resûl ve eshâbını, ortadan kaldırmaktı

Hendekleri görünce, eylediler çok hayret,
Zîra Arabistânda yoktu böyle bir âdet.

Hiç beklemedikleri bir şeydi bu çukurlar,
Bozuldu moralleri, hepsi şaşkın oldular.

Zîra o hendeklerden, atlar sıçrayamazdı,
İçine düşenler de, kolayca çıkamazdı.

Resûlullah görünce, düşman ordularını,
O da, karşı tarafta kurdu karârgâhını.

O gün, "**Üçbin kişi**"den müteşekkildi ordu,
Hepsi de, savaş için sabırsızlanıyordu.

"**Zeyd bin Hârise**" ile, "**Sa'd ibni Ubâde**",
İslâmın ancağını taşırlardı bu harpte.

O sırada Resûlün mübârek huzûruna,
"**Hazreti Ömer**" gelip, bir haber verdi Ona.

Dedi: (**Benî Kureyzâ, o mevcûd andlaşmayı,
Bozup, göze almışlar bizimle savaşmayı.)**

"**Hasbünallah!**" buyurdu, bu habere o Server,
Yâni, "**Cenâbı Allah, bize kâfî ve yeter**"

Müteessir olmuştu bu haber karşısında,
Ordu, iki ateşin kalmıştı arasında.

Zîra Kuzey-batıda bulunurdu kâfirler,
Güney-doğuda ise, vardı bu yehûdîler.

Bu husûsta, bir bilgi alıp da gelsin diye,
"**Zübeyr ibni Avvâm**"ı gönderdi o bölgeye.

O, Benî Kureyzâ'ya gidip yaptı tahkîkat,
Gördü ki, işbu haber doğru imiş hakîkat.

Resûlün emri ile, bir kısım sahâbîler,
Gidip, o kabîleye nasîhat eylediler.

O eski andlaşmayı yenilemek üzere,
Israr ettilerse de hâin yehûdîlere,

Onlar, yine diretip hiç kabûl etmediler,
Hattâ Resûlullaha hakâret eylediler.

Dediler: (**Muhammed de kim oluyormuş ama,
Onunla, aramızda yoktur hiçbir andlaşma.**

**Onu öldürmek için, and içtik hep bir ağız,
Biz, kardeşlerimize yardımcı olacağız.)**

"**Sa'd bin Muâz**" ile, onun yanındakiler,
Dönüp, Resûlullaha verdiler bunu haber.

Buyurdu: (Gizli tutun bu haberi ey eshâb,
Tedbîr ve aldatmaktan ibârettir çünki harb.)

"**Ne emir verir?**" diye, o an üçbin mücâhid,
Merakla o Resûlü bekliyordu o vakit.

Biraz sonra oraya, o Sevgili Peygamber,
Geldi ve iki defâ dedi "**Allahü ekber!**"

Eshâp da tekrâr edip "**Tekbîr**"i aynen yine,
Büyük korku saldılar kâfirlerin kalbine.

O kum gibi kaynıyan kalbalık kâfirler,
Bu "**Tekbîr**" sesleriyle korkarak titrediler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -7-

HENDEĞİ GEÇTİLER

Resûlullah buyurdu: (**Ey eshâbım, Rabbimiz,**
Bize yardım ve fetih verecek, sevininiz.)

Gerçi "**Onbin**" kişiydi ogün küfür ordusu,
Lâkin yoktu eshâbın, onlardan bir korkusu.

Zîra bundan önce de, "**Bedir**", "**Uhud**" harbine,
Katılıp, o küffârla savaşmışlardı yine.

Hattâ o harplerde de, kâfirler mü'minlerden,
Sayı ve silâhça da, kat kat kuvvetlilerken,

Peygamber-i zîşânın sığınıp himmetine
Onları, hezîmete uğratmışlardı yine.

Mâdem ki Resûlullah başlarındaydı artık,
Yapamıyacakları yoktu bir fedâkârlık.

Şiddetli kış ve soğuk, kıtlık ve açlık vardı,
Hepsi, karınlarına bir "**Taş**" bağlamışlardı.

Düşman, karşılarında kaynıyordu "**Kum**" gibi,
Lâkin dert etmiyordu bunu hiçbir sahâbî.

Onların tek gâyesi, hizmet idi bu dîne,
Ve bu yolda, varmaktı "**Şehîdlik**" ni'metine.

Velhâsıl başkanları, toplanarak Kureyşin,
Uygun yer aradılar, hendeği aşmak için.

Bâzı yerler, acele kazıldığı cihetle,
"**Sığ**" ve "**Dar**" olmuş idi, sâir yere nisbetle.

Müşriklerden beş kişi, ortaya çıktı birden,
Geçmeği başardılar, hendeğin dar yerinden.

Onların arasında, bir pehlivân vardı ki,
Adı, "**Amr bin Abd**" olup, pek çok idi kuvveti.

Hazreti Ömer dahî, der ki: Biz, bir kervanda,
Ticârete gitmiştik, "**Amr**" da vardı o anda.

Çok mallar satın alıp, yurdumuza dönerken,
Haydûtlar, yolumuzu kesiverdi âniden.

Çok kalabalık olup, sardılar hepsi bizi,
Artık biz, canımızdan kestik ümîdimizi.

Lâkin "**Amr**", kılıç çekip, hücûma geçti hemen,
Onlar, Amr'ı görünce, kaçıştılar o yerden.

Bu "**Amr**", Bedir cenginde, yaralanıp kaçmıştı,
Uhud'da özrü olup, harbe katılmamıştı.

"**Bedr**"in intikâmını almak düşücesiyle,
Geldi "**Hendek**" harbine o iri cüssesiye.

Ve şöyle seslendi ki, mücâhidlere karşı:
(Var mı gözüne alan, benim ile savaşı?)

Baştan ayağa kadar, bürünmüştü zırhlara,
O an "**hazreti Alî**" geldi Resûlullaha.

Bu "**Amr**"ın karşısına, çıkıp savaşmak için,
Peygamber-i zîşândan istedi ruhsat, izin.

O anda, üzerinde yok idi zırhı bile,
Eshâb, ona baktılar büyük bir gıbta ile.

Resûl, kendi zırhını giydirdi ona bizzât,
Sarığını çıkarıp, ona sardı o sâat.

Ve kendi kılıcını, çıkarârak belinden,
"**Allahın arslanı**"na kuşattı kendi hemen.

Ve duâ eyledi ki Allahü teâlâya:
(Yâ Rabbî, sen yardım et Aliyyül Mürtezâya.)

Resûlün bu duâsı bitince, mücâhidler,
Her biri, bir ağızdan "**Âmîn, Âmîn**" dediler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hendek gazâsı) -8-

HAYDİ YÜRÜ YÂ ALÎ !

Buyurdu ki: (Yâ Alî, Allaha güvenerek,
Çık Amr'ın karşısına, Zülfikârı çekerek.

Korkma uzun boyundan, çekinme cüssesinden,
Yiğitçe var yanına, ürkecektir o senden.

Ben duâ edeceğim, senin için Rabbime,
Sen galebe edersin, öyle gelir kalbime.

O ölürse, küffârın kötü olur ahvâli,
Allahın ismi ile haydi yürü yâ Alî.)

Bu emrini alınca Resûli müctebânın,
Yürüdü karşısına, bu "**İnsan azmanı**"nın.

Dedi: **(Yâ Amr, işittim, yemîn etmişsin ki sen,**
Bir Kureyşli, iki şey isterse eğer benden,

Muhakkak birisini, ederim hemen îfâ,
Sahi böyle bir sözün olmuş muydu bir defâ?)

Amr cevâben dedi ki: (Bu doğrudur yâ Alî,
Vardır böyle bir sözüm, bilir cümle ahâli.)

Buyurdu ki: (**Bilirsin, ben dahî Kureyşliyim,**
Benim de, şimdi senden vardır iki isteğim.

Birincisi şudur ki, îmân et de şimdiden,
Kurtar şu vücûdunu, Cehennem ateşinden.)

Amr dedi: (Bu teklîfi, aslâ kabûl edemem,
İkincisi ne ise, onu de bana hemen.)

"Hazreti Alî" dahî, buyurdu ki o vakit:
(Sen bu harbi bırakıp, geri dön, Mekkeye git.)

Amr dedi: (Ebû Bekrin, Osmân'ın ve Ömer'in,
Başlarını kesip de, öyle geri dönerim.)

Kâfirin bu sözünü duyunca "**Şâh-ı merdân**",
Gayretine dokunup, gadaba geldi o an.

Gürledi ki: (**Ey ahmak, bu, kolay mı sanırsın,**
Ben izin verir miyim, onlara dokunasın.)

Amr dedi ki: (Yâ Alî, dikkat eyle lâfına,
Sen henüz doymamışsın bu dünyânın tadına.

İstemem bu genç yaşta öldüreyim seni ben,
Kaldırmam kılıcımı gençler için kat'iyyen.)

O dahî kükredi ki: (**Ama ben, seni bu gün,
İnşallah öldürürüm, duâsıyla Resûl'ün.)**

Bu sözü işitince, kan sıçradı beynine,
Derhâl inip atından, saldırdı üzerine.

Çok şiddetli bir kılıç vurdu ise de, lâkin,
Kalkanı parçalandı, bununla sırf Alî'nin.

En güçlü kalkanlar da, ona dayanmıyordu,
Bu vuruşunda dahî, nitekim öyle oldu.

Parçalandığı gibi "**Mürtezâ**"nın kalkanı,
Başı da yaralanıp, bir miktâr aktı kanı.

Artık hamle sırası gelmişti "**Mürtezâ**"ya,
Zülfikârı, bir anda kaldırarak havaya,

İndirdi şimşek gibi kılıcı ensesinden,
Ayırdı bir vuruşta, başını gövdesinden.

Resûl "**Tekbîr**" getirdi o anki sevinciyle,
Yer ve gök inliyordu, o an "**Tekbîr**" sesiyle.

Küfür cephesindeyse, yükselmişti feryâtlar,
Zîra kanlar içinde, yere serilmişti "**Amr**".

Kafası, miğferiyle uçarken bir tarafa,
Kanları, oluk gibi fışkırırdı âdetâ.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -9-

BİR HANIM KAHRAMÂN

En çok güvendikleri "**Amr**"ı, hazreti Alî,
Öldürünce, küffârın çok bozuldu morali.

Onunla beş müşrik de, geçmişti bu tarafa,
Diğer dördü, "**Alî**"ye hücûm etti bu defâ.

Eshâbı kirâm dahî, oraya koşuştular,
O zırhlı kâfirlerle, dişe diş boğuştular.

Tuttu hazreti "**Zübeyr**", "Nevfel bin Abdullah"ı,
Atı ile birlikte, hendeğe yuvarladı.

"**Hazreti Alî**" dahî, hendeğe inip hemen,
Bir kılıçla, başını, ayırdı bedeninden.

Diğer üçü, hendeği çok güçlükle aşarak,
Böylece canlarını kurardılar kaçarak.

O müşrik ordusunun başkumandanı ise,
Henüz harp başlamadan düşmüştü bir yeise.

Artık göğüs göğüse savaş gerekiyordu,
Lâkin derin hendekler bunu engelliyordu.

Ok atmağa başladı iki taraf mecbûren,
Lâkin bu, netîceyi uzatıyordu hepten.

İşin uzadığını anlayınca müşrikler,
Bu sefer her tarafftan saldırıya geçtiler.

Yâni "**Onbin**" kişilik bu düşman kuvvetleri,
Hendeği geçmek için, arıyordu bir yeri.

Eshâb ise, "**Ok**" ve "**Taş**" atarak kâfirlere,
Püskürtüyorlardı hep onları gerilere.

Mücâdele, çok müthiş bir hâl aldı giderek,
Ve bütün şiddetiyle, sürdü hem akşama dek.

"**Benî Kureyzâ**" denen, yehûdî kabîlesi,
İhânet eylediler islâma sinsi sinsi.

"**Saldırmazlık akdi**"ni, tek yönlü feshederek,
Müşrik ordusu ile, anlaştılar giderek.

Gece baskını için, bu hâin yehûdîler,
Küffârdan, "**Bin kişi**"lik kuvvet talep ettiler.

Savunmasız kadın ve çocuklara, böylece,
Hücûm edeceklerdi Medînede her gece.

Resûlullah, anlayıp onların bu fikrini,
Derhâl görevlendirdi beşyüz sahâbîsini.

Buyurdu: (**Medînede dolaşın sabaha dek**
Küffâra korku salın, tekbîrler getirerek.)

Mücâhidler, her gece devriye dolaştılar,
Ve "**Tekbîr**" sesleriyle gökleri çınlattılar.

Şânlı mücâhitlerin, "**Tekbîr**" sedâlariyle
Korkuya kapıldılar yehûdîler hâliyle.

Yine şehre sızarak, on kadar yehûdîler,
"**Hazreti Safiyye**"nin bahçesine girdiler.

İçerde, kadınlar ve çocuklar vardı yalnız,
Önce eve ok atıp, eylediler râhatsız.

O Serverin halası "**Safiyye Hâtun**" hemen,
Erkek kıyâfetine bürünüp çıktı evden.

Kalınca bir odunu alarak bir eline,
Arkasından, şiddetle indirince birine,

Kâfir, kanlar içinde yere düştü âniden,
Daha sonra, bıçakla başını kesti hemen.

Onu "**Erkek**" zannedip, o nâmert yehûdîler,
Korkup, alel acele orayı terkettiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hendek gazâsı) -10-

MÜNÂFIKLAR ÇIBAN BAŞI

İkinci günü dahî, yine aynı şekilde,
Bu savaş devam etti, bütün şiddeti ile

Oklar uçuşuyordu havada vınlıyarak,
Taraflar arasında, vardı ama büyük fark.

Kâfirler "**Onbin**" kişi, eshâb "**Üçbin**" idiler,
Ayrıca, andlaşmayı bozarak yehûdîler,

Kureyş müşrikleriyle ittifak eyleyince,
Mü'minler, çok sıkışık hâle düştü bir nice.

Resûlullah, eshâba buyurdu o gün hemen:
(Allahü teâlâya yemîn ederim ki ben,

Bu karşılaştığımız sıkıntılar bitecek,
Cenâbı Hak, zaferi bize nasîb edecek.)

Resûlden bu müjdeyi alınca mücâhidler,
Hepsi küffâra karşı, bir "**Arslan**" kesildiler.

"**Sa'd bin Muâz**" dahî, çok güzel çarpışırken,
Bir müşrikin okuyla, yaralanmıştı birden.

Ok, atar damarına etmişti hem isâbet,
Kan kaybı sebebiyle, ciddî idi vaziyet.

Dedi ki: **(Yâ ilâhî, harp sürecekse hâlâ,**
Bana "Ömür" **ihsân et, savaşayım küffârla.**

Yok eğer bitecekse bu savaş yâ ilâhî,
"Şehîtlik" **rütbesini ihsân et bana dahî.**

Şu "Benî Kureyzâ**"nın âkıbetini bizzât,**
Şu dünyâda görmeden, rûhumu alma fakat.)

Eshâbın arasında çarpışır gibi yapan
Münâfıklar, hâinlik yapıyordu her yandan.

Gerilerde kalarak, gitmezlerdi ileri,
Alaya alırlardı hem de mücâhidleri.

Derlerdi ki: (**Muhammed, size ne vâdetmişti?**
Ülkelerin fethini hani müjdelemişti.

Kayser ile Kisrânın hazînelerini de,
Ele geçireceğiz diyordu ileride.

Halbuki şu hendekte hapsolmuş duruyoruz,
Abdest bozmağa bile, bakın gidemiyoruz.)

Böyle sözler söyleyip, fitne çıkarırlardı,
Morallerini bozup, zararlı olurlardı.

Müşrik ordusu ise, bütün güçleri ile,
Varmak istiyorlardı çabucak netîceye.

Lâkin mücâhidlerin, o kahramanlıkları,
Karşısında, bir varlık gösteremiyorlardı.

En çok saldırdıkları, "**Dar geçit**"ti o zaman,
Lâkin ayrılmıyordu Resûlullah oradan.

En fazla, o "**Dar yer**"e yığınak yapyordu,
Ve eshâbı, savaşa teşvîk buyuruyordu.

Müşrikler, o Serveri sık sık hedef alarak,
Hücûma geçerlerdi, şiddetli ok atarak.

Lâkin Resûlullahın başında miğferiyle,
Mübârek vücûdunda, zırh var idi hâliyle.

Çadırının önünde, ayakta duruyordu,

Hâle göre eshâba emirler veriyordu.

Kâfirler, o "**Dar yer**"den uğraştıkça geçmeğe,
Çalışırdı eshâb da, onları püskürtmeğe.

Kahramân mücâhidler, onlarla çarpışmaktan,
Yan tarafa bakmağa, bulamazlardı zaman.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hendek gazâsı) -11-

SAVAŞ ŞİDDETLENMİŞTİ

İkinci günü dahî, mücâdele ve kıtâl,
Geç sâatlere kadar, devam etti bu minvâl.

Fırsat bulamadılar eshâb namâz kılmağa,
Gelip arz eylediler, bunu Resûlullaha.

O da, üzüntü ile buyurdu ki: (**Vallahi,**
Savaşın şiddetinden, kılamadım ben dahî.)

Nihâyet yatsı vakti, bir saldırı yaptılar,
O müşrik sürüsünü, saldırıp dağıttılar.

Müşrikler de, bu cenkte, yorulmuşlardı gâyet,
Gece, çadırlarına çekildiler nihâyet.

Geldi mücâhidler de, çadırına Resûlün,
Ve lâkin kendisini gördüler gâyet üzgün.

Hattâ bedduâ etmek, pek âdeti değilken,
Kâfirlere, bedduâ eyledi kederinden.

Buyurdu: (**Uğraştırıp, nasıl ki bizi onlar,**
Namâz kıldırmadıysa gün batıncaya kadar,

Allahü teâlâ da, onların evlerine,
Doldursun ateşleri, hem de kabirlerine.)

Sonra öğle, ikindi ve yatsı namâzını,
Kıldı eshâbı ile birlikte kazâsını.

Müşriklerin gâyesi, şu idi ki o zaman,
"**İslâm**"ı, tamâmiyle kaldırsınlar ortadan.

Lâkin müslümânları, gündüz mağlûb etmenin,
Mümkün olmadığını anlayınca pek kesin,

Savaş taktiklerini değiştirip hemence,

Baskın düzenlemeğe başladılar her gece.

Ve bu karârlarını tatbîke başladılar,
"**Benî Kureyzâ**" ile, bu bâbda anlaştılar.

Değişik sâatlerde ve değişik yerlerden,
Hücûm ediyorlardı durmadan, dinlenmeden.

Başta Peygamberimiz ve eshâbı, aç susuz,
Müdâfâ yaparlardı, hep yorgun ve uykusuz.

Günlerce devam etti bu şiddetli müdâfâ,
Tek düşman geçemedi hendekten bu tarafa.

Lâkin bu cenk, önceki savaşlara nisbeten,
Daha çok korkulu ve sıkıntılıydı hepten.

Şiddetli "**Kış** ve **Soğuk**", "**Uykusuzluk** ve **Açlık**",
Buna, eshâbın gücü yetmiyordu hiç artık.

Günlerdir çarpışmakta olan müşriklerde de,
Yiyecek sıkıntısı başladı son günlerde.

Yiyecek bulamıyan bir çok "**At**" ve "**Deve**"ler,
Ölmeğe başlamıştı, açlıktan birer birer.

Bunu gören müşrikler, o "**Benî Kureyzâ**"ya,
Birini gönderdiler biraz erzak almağa.

Benî Kureyzâ denen, o hâin yehûdîler,
Küffârın talebini derhâl kabûl ettiler.

Ve hemen "**Arpa, buğday**", ayrıca "**Sap** ve **saman**",
Develere yükleyip gönderdiler o zaman.

Müşrikler dönüyorken "Yirmi yük" erzâk ile,
Birden karşılaştılar bir gurup eshâb ile.

Sahâbîler, bunlara saldırıp hepsi birden,
Bu "Yirmi yük" erzâkı aldılar ellerinden.

Müşrikler, canlarını zor kurtardı kaçarak,
Mücâhidler, yirmi yük bu erzâkı alarak,

Gelip teslîm ettiler Resûl-i müctebâya,
Böylece kavuştular, çok senâ ve duâya.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hendek gazâsı) -12-

ARALARINA TEFRİKA SOK

Bir ay devam etmişti, bu şiddetli çarpışma,
Mücâhidler bu cenkte, çok yorulmuştu ama.

O Server, onlar için secdeye kapanarak,
Şöyle duâ ederdi Allaha yalvararak:

(Ey darda kalmışların imdâdına yetişen!
Ve ey çâresizlerin duâsını işiten!

Ey Rabbim, hâlimizi görüyorsun muhakkak,
Bizi, bu sıkıntıdan sen kurtarırsın ancak.

Küffârın arasına tefrika düşürüver,
Şu kâfirlere karşı, eyle bizi muzaffer.)

Allahın Sevgilisi, son günlerde ve sık sık,
Bu şekilde duâlar ediyorduu hep artık.

O günlerde, küffârdan "**Nuaym bin Mes'ûd**" diye,
Birisi îmân edip, kavuştu hidâyete.

Resûlün huzûruna geldi hemen oradan,
Dedi: (İslâmiyyete eyledim ben de îmân.

Müslümân olduğumu bilmiyor ama kavmim,
Bana ne emredersen, onu yapabilirim.)

Buyurdu ki: **(Küffârın arasına gir de sen,**
Onları, birbirine düşür yapabiliren.)

Dedi: (Yâ Resûlallah, yaparım bunu, fakat,
Her şeyi konuşmama, var mıdır izin, ruhsat?)

Buyurdu: **(Harp hîledir, söyle istediğini,**
Yeter ki, boz ve dağıt küffârın birliğini.)

"**Nuaym**", Resûlullahtan izin aldı böylece,
Ve "**Benî Kureyzâ**"ya gidiverdi ilk önce.

Dedi: (Kureyşlilere, siz yardım yaparsınız,
Ve lâkin bu husûsta, var mı te'mînâtınız?

Zîra mağlûb olursa Kureyşliler eğer ki,
Sizi yalnız bırakıp, kaçarlar elbette ki.

Siz yalnız kalınca da, müslümânlar gelerek,
Hepinizi, burada öldürürler tek be tek.

Bunun için onlardan, "**Rehîne**" almadan siz,
Aslâ müslümânlarla savaşa girmeyiniz.

Yanınızda oldukça ama o rehîneler,
Onları bırakıp da, bir yere gidemezler.)

Nuaym, kalkıp "**Kureyş**"e gidiverdi oradan,
Dedi: (Benî Kureyzâ, vaz geçti ittifaktan.

Onlar, müslümânlarla anlaşmışlar gizlice,
Hattâ sizden, "**Rehîne**" istiyorlar bir nice.

Derler ki **"Kureyşliler mağlûb olursa eğer,
Bizi yalnız bırakır ve Mekkeye dönerler.**

**Biz de yalnız kalınca, müslümânlar gelerek,
Hepimizi burada öldürürler tek be tek.**

Bize, "Yetmiş rehîne**" verirlerse eğer ki,
Biz onlara yardımcı olabiliriz belki".**

Sizden alacakları o "**Rehîne**"leri de,
Muhammede vererek diyecekler ki bir de:

**"Sen bunları al öldür, seninle anlaşalım
Kureyşlilere karşı, birlikte savaşalım.**

**Buna karşı sen dahî, Nâdiroğullarını,
Affederek bağışla onlara yurtlarını."**

İşte, "**Benî Kureyzâ**" bu niyet ile yârın,
Rehîne isteyecek, vermeyin siz de sakın.)

Peygmber Efendimiz "sallallah aleyhi ve sellem" (Hendek gazâsı) -13-

CİBRÎL MÜJDE GETİRDİ

Nuaym, "**Yehûdîler**"e ve "**Kureyş**"e giderek,
Araya bir tefrika soktu yalan diyerek.

Zîra Resûlullahtan almıştı şöyle izin:
"Harp hîledir, bu yüzden herşey diyebilirsin."

İlk Benî Kureyzayâ gitti ve dedi ki: **(Siz,
Niçin Kureyşlilerden rehin istemezsiniz?**

**Zîra onlar, bu harpten mağlûb çıkarsa eğer,
Sizi yalnız bırakıp, hep Mekkeye giderler.**

Sizin ise, yeriniz yakın müslümânlara,
Gelir ve öldürürler sizleri harpten sonra.)

Yehûdîler, "**Nuaym**"ın sözünü dinleyince,
Hak verip, teşekkürler ettiler ona nice.

"Nuaym" ise, oradan "**Kureyş**"e gitti hemen,
Dedi: **(Benî Kureyzâ, rehîne ister sizden**

Onları, Muhammede teslîm edeceklermiş,
Muhammed de onlara, bâzı şeyler söz vermiş.

Yâni "Benî Kureyzâ**" sizlerden ayrılmışlar,**
Gidip müslümânlârla anlaşmaya varmışlar.

"Rehîne**" isterlerse sizlerden bugün yârın,**
Sözlerine inanıp, vermeyin aman sakın.)

Kureyşliler dineyip, eylediler çok hayret,
Teşekkür eylediler kendisine be gâyet.

Ertesi gün, Kureyşin komutanı bu kere,
Şöyle haber gönderdi işbu yehûdîlere:

(Zorlaştı bizim için, artık burada durmak,
Zîra hayvanlarımız ölüyor aç olarak.

Siz ve biz, bir hazırlık yapalım da bu gece,
Kuvvetli bir hücûma geçelim berâberce.)

Lâkin "**Benî kureyzâ**", dediler ki cevâben:
(Biz Cumartesi günü çatışmayız esâsen.

Birlikte savaşmamız için de yine bizzât,
"**Rehin**" vermelisiniz bizlere bir çok zevât.

Zîra siz, bu savaşta mağlûb olur iseniz,
Bizi yalnız bırakıp, geriye gidersiniz.

"**Rehin**" bırakırsanız bir kısım insanları,
O zaman gitmezsiniz, bırakıp da onları.)

Kureyş komutanına ulaşınca bu haber,
Düşündü ki: "**Nuaym'ın doğruymuş sözü meğer."**

Ve haber gönderdi ki onlara çok kızarak:
(Size, tek adam bile vermem rehin olarak.

Yârın harp ederseniz yanımızda, ne âlâ,
Yoksa biz döneceğiz, kalmayız daha fazla.)

Kureyşten bu haberi alınca yehûdîler,
(**Nuaym'ın o sözleri doğru imiş)** dediler.

Ve gelen haberciye dediler ki: **(Söyle git,**
Anlaşamıyacağız sizinle hiçbir vakit.)

Böylece "**Korku**" düştü kâfirlerin kalbine,
O zaman geldi Cibrîl Allahın Habîbine.

Bir müjde getirdi ve dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Kasırga gönderecek küffâra cenâbı Hak.)

O Server çok sevinip, diz üstü oturarak,
Mübârek ellerini ileri uzatarak,

Dedi ki: (**Yâ ilâhî, eshâbıma ve bana,**
Acıdın, bunun için hamdediyorum sana.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hendek gazâsı) -14-

KASIRGA BAŞLADI

Cibrîl haber verdi ki gelip Resûlullaha:
(Kasırga gönderecek Hak teâlâ küffâra.)

O gece, ortalığı çok müthiş bir "**Karanlık**",
Bastırdı ki, göz gözü göremiyordu artık.

Ve bir "**Rüzgâr**" esti ki, çok şiddetli ve ânî,
Bunu, şöyle anlatır "Huzeyfe-i Yemânî":

Bir "**Karanlık**" bastı ki o gece bir aralık,
Bir gece görmemiştim ondan daha karanlık.

Ve gök gürültüsünü andıran bir ses ile,
Çok şiddetli bir "**Rüzgâr**" başlmıştı esmeğe.

Biz, şiddetli "**Açlık**" ve "**Soğuk**"tan titriyorduk,
Bulunduğumuz yerde, büzülmüş bekliyorduk.

O zaman Resûlullah, eshâbına hitâben,
Buyurdu: (**Kim küffârın yanına varıp hemen,**

Onların ahvâlini inceleyip de bir bir,
Ve oradan ayrılıp, bana haber getirir?

Ben de, o kimse için istiyeyim ki hemen,
Arkadaş olsun bana, Cennette ebediyyen.)

Çok şiddetli "**Açlık**" ve "**Soğuk**"an bizde fakat,
Ayağa kalkmak için, yok idi güç ve tâkat.

O Server, "**Karanlık**"ta yaklaştı bize o an,
Büzülmüş otururdum yerimde ben o zaman.

Eli ile dokunup, buyurdu ki: **(Sen kimsin?**)
Dedim: (**Yâ Resûlallah, Huzeyfe'yim, emredin.)**

Buyurdu ki: (**Kâfirler ne yapıyor, git de bak,
Lâkin atma onlara ne bir ok, ne de mızrak.**

**Onların hâllerinden, bana bir haber getir,
Soğuktan ve sıcaktan olmazsın müteessir.)**

Resûlün himmetiyle, titreme gitti benden,
Bir kuvvet geldi bana, fırlayıp kalktım hemen.

Ve müşriklere doğru, başladım yürümeğe,
Ne üşüme var idi, ve ne de bir titreme.

Müşrik karârgâhına vâsıl oldum nihâyet,
Bir rüzgâr eserdi ki, şidetliydi be gâyet.

İleri gelenleri, oturmuşlar Kureyş'in,
Isınırlardı o an, yanında bir ateşin,

Onların arasında, gördüm ki, "**Ebû Süfyân**",
Derdi ki: "**Hemen çekip gitmeliyiz buradan**".

Düşündüm ki: "**Şunu bir, öldürsem bir an önce".**
Bir ok alıp, yayıma yerleştirdim hemence.

Lâkin Resûlullahın emrini hâtırladım,
Oku yerine koyup, yürüdüm bir kaç adım.

Beni tanımadılar, "**Karanlık**"tı hâliyle,
Varıp, ateş yanında oturdum onlar ile.

Öyle çok şiddet ile esiyordu ki rüzgâr,
Çivileri sökülüp, yıkılırdı çadırlar.

Hattâ kap kacakları, yere devriliyordu,
Ve kum fırtınasından, göz gözü görmüyordu.

Bir ara "Ebû Süfyân" dedi ki: **(Dikkat edin,
Câsusu gelebilir buraya Muhammed'in.**

Herkes, yanındakine dikkat etsin) deyince,

Anladm ki, o benden şüphelendi iyice.

Daha önce davranıp, ben yanımdakilere,
Kimler olduklarını suâl ettim ilk kere.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hendek gazâsı) -15-

KÂFİRLER YİNE KAÇTILAR

"**Huzeyfe-i Yemânî**" diyor ki: Ben o gece,
Düşmanların yanına sokulmuştm gizlice.

Zîra Peygamberimiz göndermişti ki beni,
Öğrenip bildireyim, küffârın hâllerini.

Öyle sert bir "**Fırtına**" esiyordu ki o an,
Çadırları sökülüp, devrilirdi rüzgârdan.

Yaktıkları ateşler, ânında sönüyordu,
Ve savrulan kumlardan, göz gözü görmüyordu.

Bir ara "Ebû Süfyân", dedi: (**Ey Kureyşliler,**
Bu yerden gitmeliyiz artık birer ikişer.

Şu esen fırtınayı görüyorsunuz zîra,
Hayvanlarımız bile, başladı kırılmağa.

İşte, ben gidiyorum) diyerek sonra hemen,
Devesiyle, sür'atle uzaklaştı o yerden.

"**Müşrik ordusu**" dahî, toparlanıp nihâyet,
Mekke yönüne doğru, eylediler hareket.

Müşrikler, kaçar gibi, sür'atle gidiyordu,
Arkadan, üstlerine kum çakıl yağıyordu.

"**Huzeyfe-i Yemânî**" diyor ki: Ben o zaman,
Geldim Resûlullahın huzûruna oradan.

Karşıma, yirmi kadar beyaz sarıklı erler,
Çıktı ki, zannederim "**Melek**"ti o kimseler.

Dediler ki: (**Resûle müjdeyi ver ki şu an,**
Hak teâlâ, düşmanı, etti mahvu perîşân.)

Nihâyet o Serverin yanına gittiğimde,
Baktım, namâz kılıyor o vakit bir kilimde.

Selâm verip sordu ki: **(Müşrikler ne hâldedir?)**

Dedim: **(Kaçıp gittiler buradan hepsi bir bir.)**

Allahın Sevgilisi, buna çok sevindiler,
Hattâ sevinçlerinden, bana gülümsediler.

Günlerdir uykusuzluk, açlık ve yorgunluktan,
Ayakta durmak için, tâkatım yoktu o an.

Resûlullah beni de, alarak yanlarına,
Kilimin bir ucunu, eliyle örttü bana.

Resûlullah ile ben, tek bir kilimde artık,
Fecir sökene kadar, öylece sabahladık.

Beni uyandırınca sabahleyin o Server,
Baktım ki, müşriklerden kalmamış hiç bir eser.

Müşrikler, tâ Mekkeye yaklaşıncaya kadar,
Hep esti peşlerinden "**Rüzgâr**" ve "**Fırtına**"lar.

Ve yine o müşrikler, her an arkalarından,
Hep "**Tekbîr**" sedâları işittiler durmadan.

Velhâsıl bu savaştan kaçınca Kureyşliler,
Diğer kabîleler de, kaçıp firâr ettiler.

Ağır bir mağlûbiyyet olmuştu bu, onlara,
Ve zafer nasîb oldu yine müslümânlara.

"**Tekbîr**" sedâlarıyla o şânlı sahâbîler,
Medîneye dönünce, mü'minler sevindiler.

İnsanlar, sokaklara dökülmüşler o günü,
Tebrîk ediyorlardı Allahın Resûlünü.

O Server de, onlara tebessüm buyurarak,
Karşılık veriyordu herbirine bakarak.

Buyurdu: (**Ey eshâbım, üstünlük geçti size,
Kureyş, artık gelemez sizin üzerinize.**)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Benî Kureyzâ yehûdîleri) -1-

YEHÛDÎLERİN İHÂNETİ

Hendek harbinden sonra, Server-i âlem yine,
"**Hazreti Âişe**"nin teşrîf etti evine,

Zırh ve silâhlarını, çıkardı üzerinden,

Vücûdu tozlanmıştı, bir banyo aldı hemen.

O sırada Cebrâil, "**Dıhye**"nin sûretinde,
Geliverdi zırhı ve silâhı üzerinde.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, siz, Benî Kureyzâ'nın,
Üstüne yürüyün ki, bu, emridir Allahın.)**

Kâinâtın sultânı, "Bilâl-i Habeşî"ye,
Emretti: (**Bu haberi, herkese söyle)** diye.

Kendisi de giyinip, silâhıyle zırhını,
Miğferini geçirip, kuşandı kılıcını.

Geldi at üzerinde eshâbın arasına,
Teslîm etti sancağı, "**Allahın arslanı**"na.

Ve gönderdi ileri, öncü kuvvet olarak,
"**İbni Ümmü Mektûm**"u, şehirde bırakarak,

"**Tekbîr**" sedâlarıyla çıktılar Medîneden,
Gammaroğullarıyla karşılaştılar hemen.

Silâhlanmış, Resûlü beklerdi o kimseler,
(**Size kim haber verdi?**) diye suâl ettiler.

Dediler ki: (**Dıhye-i Kelbî geldi az önce,
Biz de ondan öğrendik bu haberi böylece.)**

Buyurdu ki: **(O kişi, Cibrîl-i emîn idi,
Ve Benî Kureyzâ'ya emirle gönderildi.**

**Onların kalesini kuvvetlice sarsacak,
Böylece kalplerine, büyük korku salacak.)**

Velhâsıl o kaleye varıncaya kadar tam,
Artıp, "**Üçbin kişi**"yi buldu eshâbı kirâm.

Gitti "**hazreti Alî**" sancak ile en önde.
Ve dikti sancağını, o kalenin önünde.

Resûlullah, oraya varınca en nihâyet,
Önce o kâfirleri "**İslâm**"a etti dâvet.

Yehûdîler, dâveti kabûl eylemediler,
İkinci teklîfini yaptı Resûl bu sefer.

Buyurdu: **(Öyle ise, Allahın Resûlünün,
Emri ile, kaleden inin ve teslîm olun.)**

Onlar, bu emri dahî reddedince, bu sefer,
Sahâbe-i kirâma nazar etti o Server.

"**Sa'd**" hazretlerini görüp verdi şu emri:
(Yâ Sa'd, oka tutun siz şu yehûdîleri.)

O ve diğer okçular, Resûlün emri ile
Fırlattılar okları, "**Tekbîr**" sedâlariyle.

Onlar da buna karşı, "**Ok**" ile "**Taş**" attılar,
Bu hareketleriyle savaşı başlattılar.

Lâkin korkularından, açıp da kapıları,
Hiç çıkamıyorlardı o kaleden dışarı.

Hâin olduklarından, korkuyorlardı böyle,
Zîra "**Hâin**" ve "**Zâlim**", korkak olur hâliyle.

Onlar, Resûlullaha îmân getirmediler,
Yalnız hasetlerinden, Onu inkâr ettiler.

Yine Hendek harbinde, hâince davranarak,
Yapılan andlaşmayı, tek taraflı bozarak,

Kureyş kâfirleriyle anlaştılar gizlice,
Resûlü, güç durumda bıraktılar böylece.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Benî Kureyzâ yehûdîleri) -2-

ÜÇ KİŞİ ÎMÂN ETTİ

Muhâsara hâlinde devam ediyordu harp,
Kuş uçurtmuyorlardı kaleden şânlı eshâb.

Ve lâkin münâfıklar, o kaleye, bir gece,
Gizliden şu haberi gönderdiler hemence:

Dediler ki: (**Sakın hâ, hiç teslîm olmayınız,
Harbe devâm edin ki, arkanızda biz varız.**

**Sizi çıkarırlarsa Medîneden eğer ki,
Biz dahî sizin ile geliriz elbette ki.**

**Dayanın biraz daha aslâ teslîm olmadan,
Size yardım etmeye biz hazırız her zaman.)**

Bu takviye va'dini alınca yehûdîler,
Müdâfâya, azîmle yine devâm ettiler.

Lâkin çok uzayınca muhâsara müddeti,
Tükendi onların da artık mukâvemeti.

Münâfıklardan dahî, bir yardım gelmeyince,
Ümitleri kesilip, korktular binnetîce.

Çâresizlik içinde kalan o yehûdîler,
Hemen Resûlullaha bir elçi gönderdiler.

Elçi huzûra gelip, dedi ki: (Yâ Muhammed,
Nâdiroğullarına gösterdiniz merhamet.

Onlar gibi, bize de bir merhamet gösterin,
Bizleri öldürüp de kanımızı dökmeyin.

Bilcümle mallarımız, bütün silâhlarımız,
Sizin olsun, yeter ki bağışlansın canımız.

Çoluk çocuğu ile birlikte her aile,
Çıkıp gitsin buradan, bir yük de erzâk ile.)

Cevâben buyurdu ki ona Resûl-i ekrem:
(Hayır, bu teklîfini aslâ kabûl edemem.)

Dedi: (Mal götürmekten vazgeçtik öyle ise,
Malsız çıkıp gidelim, müsâde eyle bize.)

Buyurdu: (**Hayır aslâ, hiçbir kayıt ve şartsız,
Hükmüme boyun eğip, teslîm olacaksınız.)**

Elçi, perîşân hâlde oradan ayrılarak,
Gitti yehûdîlere, gâyet üzgün olarak.

Bu haberi işiten o yehûdîler ise,
Düştüler çok büyk bir üzüntü ve yeise.

Liderlerinden olan, "**Kâ'b bin Eşref**", o ara,
İnsâfa yönelerek şöyle dedi onlara:

(Ey kavmim, benim size üç teklîfim olacak,
Birisini seçmekte, serbestsiniz siz ancak.

Birincisi, geliniz hep müslümân olalım,
Böylece boynumuzu kılıçtan kurtaralım.

Zîrâ biliyoruz ki Hak Peygamberdir o zât,
Kitaplarımızda da okuduk bunu bizzât.

Yine biz, bile bile Peygamber olduğunu,
Yalnız hasedimizden, inkâra kalktık onu.)

Bu kabûl görmeyince, dedi ki: (**Öyle ise,**
İkinci teklîfimi yapıyorum ben size.

Kılıçları sıyırıp, çıkalım bu kaleden,
Savaşalım onlarla, hiç vakit geçirmeden.)

Dediler: (Cumartesi gecesidir bu gece,
Bu gece çarpışmayız dînimiz gereğince.)

İçlerinden üç kişi, îmâna kavuşarak,
Çıkıp, mücâhidlere katıldılar koşarak.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Benî Kureyzâ yehûdîleri) -3-

TİTREDİ ARŞ-I ÂLÂ

Yehûdîler bir süre yaptılar istişâre,
Teslîm olmaktan başka, bulunmadı bir çâre.

Hemen Resûlullaha bir heyet yolladılar,
Ve "**Teslîm bayrağı**"nı çekip teslîm oldular.

Gelen heyet dedi ki: **(Bizim hakkımızda, siz**
Hüküm vermesi için, hakem tâyin ediniz.)

Peygamber Efendimiz, buyurdu ki o zaman:
(Siz istediğinizi seçiniz eshâbımdan.)

Onlar, Resûlullaha ettiler ki şöyle arz:
(Öyleyse hakemliği yapsın Sa'd bin Muâz.)

Bu zât, yaralanmıştı Hendek günü bir ara,
Hattâ ok girmiş idi, hem de atar damara.

Şehîd olacağını anlayıp kendi dahî,
Ellerini kaldırıp, demişti ki: (İlâhî,

Bu savaş sürecekse, "**Ömür**" ver bana yine,
Cenkte siper edeyim, kendimi Habîbine.

Yok, ama bitecekse yakında bu harp eğer,
"**Şehîdlik**" rütbesini eyle bana müyesser

Şu "**Benî Kureyzâ**"nın âkibetini dahî,
Göstermeden, rûhumu kabzetme yâ ilâhî.)

Hendek harbi bitmişti ve hemen ertesi gün,
Toplandı eshâb yine emri ile Resûlün

Buyurdu: **(Ey eshâbım, şu Benî Kureyzâ'ya,**
Dersini vermek için çıkıyoruz gazâya.

Zîrâ o yehûdîler, bozdu ahidlerini,
Gidip de bildirelim onlara hadlerini.)

İşte o kuşatmada, o alçak yehûdîler,
Teslîm olup, Resûle bir heyet gönderdiler.

Dediler: **(Yâ Muhammed, olursan eğer râzı,**
Hakem tâyin edelim, Sa'd ibni Muâz'ı.

O, bizim hakkımızda ne hüküm verir ise,
O karâra uyarak, cezâ ver sen de bize.)

Resûlün emri ile, eshâb "**Sa'd**"a gittiler,
Sedye ile, Resûlün yanına getirdiler.

Buyurdu ki: **(Yâ Sa'd, hakemsin, ver emrini,**
Biz dahî ona göre yapalım gereğini.)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, âkıl ve bâliğ olan,**
Bütün erkeklerinin, vurulsun boynu şu an.

Kadın ve çocukların, hepsi esîr alınsın,
Malları, müslümânlar arasında dağılsın.)

Haklarında bu hükmü verince "**İbni Muâz**",
Allahın Resûlü de eyledi aynen infâz

Buyurdu ki: **(Yâ Sa'd, verdin ki öyle karâr,**
Allah ve Resûlü de, buna memnûn oldular.)

O günden sonra tekrâr, ağırlaştı yarası,
Nihâyet "**Şehîd**" oldu çok geçmeden arası.

Ağladı cümle eshâb, onun şehâdetine,
Hattâ "**Yetmişbin melek**" indi cenâzesine.

Ve mübârek mezârı kazılırken bu defâ,
İçinden "**Misk kokusu**" yayıldı her tarafa.

Peygamber Efendimiz, ona üzüldüğünden,
Ağlayıp, yaşlar aktı mübârek gözlerinden.

Buyurdu ki: **(Sa'ddan, râzıdır Hak teâlâ,**
Onun şehâdetiyle, titredi Arş-ı âlâ.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Benî Kureyzâ yehûdîleri) -4-

RESÛLULLAH TAŞIDI

"**Sa'd ibni Muâz**"ın yehûdîler hakkında,
Karârı, makbul oldu Hak teâlâ katında.

Ve hemen çadırına götürüldü oradan
Yarası, birdenbire ağırlaştı sonradan.

Peygamber Efendimiz, geldi ziyâretine,
Kucaklayıp, duâda bulundu kendisine.

El açıp buyurdu ki: (**Yâ Rabbî, kulun Sa'd,**
Sırf senin rızân için düşmanla etti cihâd.

O, senin Resûlünü sevdi ve etti îmân,
Sen de, ona şu vakit kolaylık eyle ihsân.)

"**Muâz**", fısıltı ile dedi: (**Yâ Resûlallah,**
Malım, canım, herşeyim fedâdır sana Vallah.

Şehâdet ederim ki, sen Hakkın Resûlüsün,
Ve bir kimse yoktur ki, olsun o senden üstün.)

Peşinden hastalığı ağırlaştı o gece,
O gün, başka bir eve götürüldü hemence.

Bir iki sâat sonra, Cibrîl aleyhisselâm,
Resûlün huzûruna geldi ve verdi selâm.

Dedi ki: **(Vefât eden, eshâbtan kim ki acep,**
Melekler birbirine onu müjdeliyor hep.)

Resûlullah, Cibrîl'den duyunca bunu derhâl,
"**Sa'd**"ın hastalığını, eshâbtan etti suâl.

Onlar, Resûlullaha ettiler ki şöyle arz:
(Filân evde, çok ağır hastadır İbni Muâz.)

Resûlulullah, eshâbtan birkaçını aldı ve,
Gitti "**İbni Muâz**"ın bulunduğu o eve.

Hızlı gittiklerinden, yoruldu eshâb biraz,
Bunu, Resûlullaha eyleyince sonra arz,

Buyurdu: (**Hanzala'nın namâzında, melekler,**
Nasıl ki bizden önce bulundularsa eğer,

Sa'dın namâzında da, vâki olur öylece,
Yetişemiyeceğiz onlardan daha önce.)

Nihâyet Resûlullah, vardı "**Sa'd**"ın yanına,
Gördü ki, "**İbni Muâz**" kavuşmuş Allahına.

Başucunda oturup, buyurdu ki: **(Yâ Sa'd,**
Rabbimiz versin sana, en hayırlı mükâfât.

Sen, elbet reîslerin en iyileri idin,
Sen, Allaha söz verip, tam yerine getirdin.

Allahü teâlâ da, sana vaadlerini,
Verecektir elbette, o sonsuz ni'metini.)

Onun vefâtı ile, Resûlullah ve eshâb,
Göz yaşıyle ağlayıp, duydular çok ızdırâb.

Gelmişti cümle eshâb, onun cenâzesine,
Namâzını, o Server kıldırdı onun yine.

Hattâ cenâzsini, yine Fahr-i kâinât,
Eshâbiyle birlikte taşıdı kendi bizzât.

Eshâb arz ettiler ki: **(Yâ Resûlallah, şu an,**
Bir cenâze görmedik böyle kolay taşınan.)

Buyurdu: **(Ey eshâbım, onu taşımak için,**
Melekler indi gökten, sayıları yetmiş bin.)

Cenâzesi, kabrine indirilirken de hem,
Mezârının başında oturdu Fahr-i âlem.

Mübârek sakalını tutarak çok üzüldü,
Ağlayıp, gözlerinden gözyaşları süzüldü.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hudeybiye sulhnâmesi) -1-

LEBBEYK, ALLAHÜMME LEBBEYK

Hicrî altıncı yılın, Zilka'de ayında hem,
Bir gece, rüyâsında gördü ki Fahr-i âlem:

Sahâbe-i kirâmla hep Mekkeye gittiler,
Ve Kâ'be-i şerîfi ziyâret eylediler.

O Server, bu "**Rüyâ**"yı eshâba söyleyince,
Kapıldı onlar dahî, heyecân ve sevince.

Zîrâ ana yurtları, doğup büyüdükleri,
Yüzlerini beş vakit namâzda döndükleri,

Mekkeye, Beytullaha gideceklerdi zîrâ,
Çünki buna işâret ediyordu bu rüyâ.

Resûlullah, eshâba verince bu "**Müjde**"yi,
Hemen bir hazırlığa başladı onlar dahî.

Resûlullah kendi de, yol için hazırlanıp,
"**İbni Ümmü Mektûm**"u yerine vekîl yapıp,

Zilka'de ayının ilk Cumartesi gnünde,
"**Kusvâ**" nâm devesine binerek Medînede,

"**Bindörtyüz**" sahâbîyle çıktılar Medîneden,
Şehirde kalanlarla vedâlaştılar hemen.

Daha sonra her biri, niyet edip "**Umre**"ye,
Yürüyüşe geçtiler, o mukaddes beldeye.

Birer kılıç var idi, yanında her kişinin,
"**Yetmiş**" de deve vardı, kurbânlık kesmek için.

"**Zülhuleyfe**" denilen yere varınca ama,
Resûlullah ve eshâb, girdiler hep ihrâma.

Kurbânlık develere, işâretler yaptılar,
Herbirinin boynuna, birer ip bağladılar.

Sonra da "**Bişr bin Süfyân**" isimli sahâbîye,
Emredip, haber için gönderdiler Mekkeye.

Beyazlara bürünen Resûl ve sahâbîler,
Orada, hep birlikte "**Telbiye**" eylediler.

Hepsi yüksek ses ile, "Telbiye" söylüyordu,
Bu mübârek sözlerle, yer ve gök inliyordu.

Bir an önce Mekkeye varmak için de hemen,
Yola devâm ettiler çıkıp, Zülhuleyfe'den.

Yolda "**hazreti Ömer**" ve "**Sa'd bin Ubâde**",
O Serverin yanına yaklaşıp az ilerde,

Dediler ki: (Efendim, Kureyşin üstüne biz,
Silâhsız olarak mı acabâ gideceğiz?

Onlardan, zâtınıza zarar erişir diye,
Korkar ve bu sebepten düşeriz endîşeye.)

Buyurdu ki: (**Umreye niyet ettim önce ben,**
Silâh taşımayı da, istemem böyle iken.)

Allahın Sevgilisi ve sahâbeyi kirâm,
"**Umre**" niyyeti ile ettiler yola devâm.

Bâzı kabîleleri, ederek hem ziyâret,
Resûlullah, onları ederdi dîne dâvet.

Lâkin çekiniyordu bir kısım kabîleler,
Verirdi bir kısmı da, kıymetli hediyeler.

Beyaz ihrâmlarıyla, o "**Bindörtyüz**" sahâbî,
Başlarında Allahın Sevgilisi, Habîbi,

Heyecânlanırlardı Mekkeye varmak için
Zîrâ burunlarında tütüyordu hepsinin.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hudeybiye sulhnâmesi) -2-

KUREYŞ NE ZANNEDİYOR?

Allahın Sevgilisi ve sahâbe-i kirâm,
Yolun yarılarına varmışlar idi ki tam,

Haber için, Mekkeye giden "**Bişr**" hazretleri,
Dönüp, Resûlullaha getirdi şu haberi:

Dedi: (Geldiğimizi, Kureyş haber alarak,
Tedbîre başvurmuşlar korkuya kapılarak.

Etrâf kabîlelere, adamlar göndermişler,
Onlardan, savaş için yardım talep etmişler.

O kabîleler dahî, ederek hep ittifak,
"**Ebtah**" denen mevkîde yapmışlar bir yığınak.

Hattâ sokmamak için Mekkeye mü'minleri,
Toplanıp, bu husûsta yemîn etti herbiri.

Ve "**İkiyüz kişi**"lik birliği, bir an önce,
Keşf için bize doğru çıkardılar hemence.)

Bu haberi Resûle verince "**Bişr bin Süfyân**",
Allahın Sevgilisi çok üzüldü o zaman.

Buyurdu: (Bu, Kureyş'i helâk eden bir iştir,
Zâten harpler, onları yiyip de bitirmiştir.

Onlar, kendilerini ne zannediyorlar ki,
Ellerinin altında kuvvet ve güç mü var ki?

Rabbimin gönderdiği bu dîni, Vallahi ben,
Ayrılıncaya kadar şu başım bedenimden,

Onlarla çarpışmaktan, geri durmıyacağım,
Ve bu dîni, tam hâkim ve üstün kılacağım.)

Sonra da eshâbına döndürdü yüzlerini,
Bu bâbda, onların da sordu fikirlerini.

Onlar da, cevâbında arz ettiler ki hemen:
(**Allah ile Resûlü, iyi bilir bizlerden.**

Canımız, mallarımız fedâ olsun uğruna,
Biz, umre niyetiyle çıktık Kâ'be yoluna.

Kimseyi öldürmeğe, yok aslâ niyetimiz,
Beytullahı ziyâret etmektir tek gâyemiz.

Lâkin bu ziyârete, mâni olurlar ise
Çarpışıp, ulaşırız yine hedefimize.)

Eshâbı kirâmdaki bu tam karârlı hâli,
Görünce, Resûlullah memnûn oldu bir hayli.

Buyurdu: (**Ey eshâbım, beni sevindirdiniz,**
Allahın izni ile haydi ilerleyiniz.)

Eshâb, Resûlullahın etrâfında giderek,
Yürüyüşe geçtiler, "**Tekbîr**"ler getirerek.

Sonra mola verildi, öğlen olduğu zaman,
Ve "**Bilâl-i Habeşî**" okudu çıkıp ezân.

O esnâda Kureyşin, o "**İkiyüz kişi**"lik,
Birliği de, oraya yetişti hemencecik.

Mekke ile eshâbın arasına girerek,
Bir hücûm vaziyeti aldılar dizilerek.

Buna rağmen korkmayıp, Allahın Sevgilisi,
Ardında saf saf olmuş "**Bindörtyüz**" sahâbîsi,

Ezânı müteâkip, hep "**Namâz**"a durdular,
Müşriklerin bâzısı, bundan duygulandılar.

O "**Bindörtyüz**" kişinin, birden eğilmeleri,

Daha sonra doğrulup, secdeye inmeleri,

Görülmeğe değer bir manzaraydı bu olan,
Sanki bir "**Dağ**" doğrulup, eğiliyordu o an.

Peygamber Efendimiiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hudeybiye sulhnâmesi) -3-

KUSVÂ BİRDEN ÇÖKÜVERDİ

O Server imâm oldu, o öğlen namâzında,
"**Bindörtyüz**" sahâbî de, saf tuttu arkasında.

O "**İkiyüz kişi**"lik Kureyş süvârîleri,
Görüp, hayret ettiler bu korkusuz erleri.

Hattâ hayretlerinden, namâz bitene kadar,
Saldırıp, herhangi bir zarar yapamadılar.

Lâkin namâzdan sonra, dediler: (Biz ne yaptık?
Onlar namâz kılarken, biz niçin saldırmadık?

İstifâde etseydik onların bu hâlinden,
Hücûm edip, çoğunu öldürürdük ânîden.

Neyse üzülmiyelim, nasılsa müslümânlar,
İkindi vaktinde de, yine namâz kılarlar.

Hiç olmazsa o zaman gâfil davranmıyalım,
Bir anda hücûm edip, çoğunu haklıyalım.)

O zaman Hak teâlâ, Cibrîl-i emîn ile,
Onların bu fikrini, bildirdi Habîbine.

Buyurdu: (Eshâbınla kılarken namâzını,
O zaman iki kısma taksîm et eshâbını.

Bir kısmı, senin ile o namâzı kılsınlar,
Bir kısmı da, silâhla düşmanı kollasınlar.

Sonra namâz kılanlar, beklesinler düşmanı,
Ve düşman bekliyenler, kılsın namâzlarını.

Zîrâ arzû eder ki, size düşman olanlar,
Gâfil olduğunuz an, size baskın yapalar.)

Velhâsıl ikindinin vakti girdiği zaman,
Yine "**hazreti Bilâl**" okudu gür bir ezân.

Müşrik süvârîleri, bilerek bunu fırsat,

Hücûma geçmek için, aldılar bir tertîbât.

Lâkin Resûl-i ekrem, o vahiy mûcibince,
Eshâbına emredip, tedbîr aldı hemence.

Namâzı, bu şekilde kılınca sahâbîler,
Bunu görüp, şaşkına dönüverdi kâfirler.

Hak teâlâ onlara, korku verdi bir nice,
Onlara saldırmaktan, vazgeçtiler hemence.

Bir zarar yapamadan velhâsıl süvârîler,
Haber için, sür'atle Mekkeye at sürdüler.

Peygamber-i zîşânla, "**Bindörtyüz**" sahâbe de,
"**Hudeybiye**"ye doğru geçtiler harekete.

Mekkenin hudûduna varınca, "**Kusvâ**" birden,
Çöküverdi, zâhirde hiçbir sebep yok iken.

Onu kaldırmak için, uğraştılar o sâat,
"**Kusvâ**", çöktüğü yerden kalkmadı yine fakat.

Allahın Sevgilisi buyurdu ki hemence:
(Kusvâ'nın çökme huyu yok idi daha önce.

Ve lâkin "**Ebrehe**"nin, adı "**Mahmûde**" olan,
Filini, Beytullaha gitmekten alıkoyan,

Hak teâlâ, şimdi de bu "**Kusvâ**"yı tutmuştur,
Ve Mekkeye girmekten, onu alıkoymuşur.)

Sıçrayıp kalktı o an, "**Kusvâ**" adlı o deve,
Ve o yerden ayrılıp, başladı yürümeğe.

Hudut üzerindeki "**Hudeybiye**" denilen,
Bir mevkîye gelince, yine durdu ânîden.

Peygamber Efendimiz ve eshâbı kirâm da
İnip konakladılar, suyu az bu mekânda.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hudeybiye sulhnâmesi) -4-

BİZ CENK İÇİN GELMEDİK

Peygamber Efendimiz, eshâbiyle berâber,
Mekkenin hudûduna gelip mola verdier.

O hudûdun dışında, kurdurdu çadırları,

Lâkin hudut içinde, kıldırdı namâzları.

Kuraklıktan "**Su**" yoktu kuyuların birinde,
Yalnız Resûlullahın su vardı ibriğinde

Bunu, Resûlullaha gelip arzeylediler,
(Yanımızda hiç su yok, biz mahvolduk) dediler.

Buyurdu: (**Bulunduğum müddetçe ben sizinle,
Aslâ mahvolmazsınız, Allahın izni ile.)**

Ve elini, ibriğin üzerine koyarak,
Sonra, "**Besmele**" ile yukarı kaldırarak,

Eshâbına, "**Alınız!**" diye buyurduğu an,
"**Su**" akmağa başladı parmak aralarından.

Kana kana su içip, abdestleri aldılar,
Ve bütün kırbaları, su ile doldurdular.

At ve develeri de, suladılar o ara,
Bakıp gülümsüyordu Resûlullah onlara.

Hazreti Câbir der ki: (**Bindörtyüz kişi idik,
Herbirimiz o sudan abdest aldık ve içtik.**

Eğer "Yüzbin kişi**" de olsa idik hem dahî,
Yine kâfî gelirdi o su bize Vallahi.)**

Huzâa kabîlesi vardı ki o zamanlar,
Dost idiler her zaman, müslümânlarla onlar.

O kabîle reisi, "**Büdeyl**" nâmında bir zât,
Geldi Resûlullahın huzûrlarına bizzât.

Dedi ki: (Kureyşliler, civar kabîlelerden,
Çok asker toplıyarak, bir ordu kurdu hemen.

Şimdi, "**Hudeybiye**"ye yakın yere geldiler,
Geri dönmemek için, hepsi yemîn ettiler.

Zîrâ Kureyşlilerin yegâne gâyeleri,
Şudur ki, Beytullaha sokmıyalar sizleri.

Aksi hâlde, sizinle isterler kıtâl yapmak,
Bu husûsta cümlesi, eylediler ittifak.)

Resûlullh buyurdu: (Cenk için gelmedik biz,
Sırf ziyâret etmektir Beytullahı gâyemiz.

Yâni biz cenge değil, geldik "**Umre**" yapmağa,
Yok aslâ niyetimiz, onlarla savaşmağa.

Onlar istiyorlarsa illâ da cenk etmeği,
Onlardan daha fazla, biz isteriz bu cengi.

Katledinceye kadar hepsini birer birer,
Savaşırım onlarla, bunu böyle bileler.

Zâten harpler, onları pek fazla yıpratmıştır,
Güçsüz yapıp, bir hayli zaafa uğratmıştır.

Ama istiyorlarsa, Kureyş ile şimdi biz,
Mütâreke müddeti tâyin edebiliriz

Ve o müddet içinde, emniyette olsunlar,
Beni, kabîlelerle başbaşa bıraksınlar.

Ben gâlip gelir isem diğer kabîlelere,
Ve onlar da müslümân olurlarsa bu kere,

Kureyş müşrikleri de isterlerse o zaman,
Hidâyete kavuşup, olurlar hep müslümân.

Ben gâlip gelemezsem, o hâl ve şartta onlar
Daha kuvvetlenmeğe zaman bulmuş olurlar.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hudeybiye sulhnâmesi) -4-

BİZ CENK İÇİN GELMEDİK

Peygamber Efendimiz, eshâbiyle berâber,
Mekkenin hudûduna gelip mola verdier.

O hudûdun dışında, kurdurdu çadırları,
Lâkin hudut içinde, kıldırdı namâzları.

Kuraklıktan "**Su**" yoktu kuyuların birinde,
Yalnız Resûlullahın su vardı ibriğinde

Bunu, Resûlullaha gelip arzeylediler,
(Yanımızda hiç su yok, biz mahvolduk) dediler.

Buyurdu: (**Bulunduğum müddetçe ben sizinle,**
Aslâ mahvolmazsınız, Allahın izni ile.)

Ve elini, ibriğin üzerine koyarak,
Sonra, "**Besmele**" ile yukarı kaldırarak,

Eshâbına, "**Alınız!**" diye buyurduğu an,
"**Su**" akmağa başladı parmak aralarından.

Kana kana su içip, abdestleri aldılar,
Ve bütün kırbaları, su ile doldurdular.

At ve develeri de, suladılar o ara,
Bakıp gülümsüyordu Resûlullah onlara.

Hazreti Câbir der ki: (**Bindörtyüz kişi idik,**
Herbirimiz o sudan abdest aldık ve içtik.

Eğer "Yüzbin kişi**" de olsa idik hem dahî,**
Yine kâfî gelirdi o su bize Vallahi.)

Huzâa kabîlesi vardı ki o zamanlar,
Dost idiler her zaman, müslümânlarla onlar.

O kabîle reisi, "**Büdeyl**" nâmında bir zât,
Geldi Resûlullahın huzûrlarına bizzât.

Dedi ki: (Kureyşliler, civar kabîlelerden,
Çok asker toplıyarak, bir ordu kurdu hemen.

Şimdi, "**Hudeybiye**"ye yakın yere geldiler,
Geri dönmemek için, hepsi yemîn ettiler.

Zîrâ Kureyşlilerin yegâne gâyeleri,
Şudur ki, Beytullaha sokmıyalar sizleri.

Aksi hâlde, sizinle isterler kıtâl yapmak,
Bu husûsta cümlesi, eylediler ittifak.)

Resûlullh buyurdu: (Cenk için gelmedik biz,
Sırf ziyâret etmektir Beytullahı gâyemiz.

Yâni biz cenge değil, geldik "**Umre**" yapmağa,
Yok aslâ niyetimiz, onlarla savaşmağa.

Onlar istiyorlarsa illâ da cenk etmeği,
Onlardan daha fazla, biz isteriz bu cengi.

Katledinceye kadar hepsini birer birer,
Savaşırım onlarla, bunu böyle bileler.

Zâten harpler, onları pek fazla yıpratmıştır,
Güçsüz yapıp, bir hayli zaafa uğratmıştır.

Ama istiyorlarsa, Kureyş ile şimdi biz,
Mütâreke müddeti tâyin edebiliriz

Ve o müddet içinde, emniyette olsunlar,
Beni, kabîlelerle başbaşa bıraksınlar.

Ben gâlip gelir isem diğer kabîlelere,
Ve onlar da müslümân olurlarsa bu kere,

Kureyş müşrikleri de isterlerse o zaman,
Hidâyete kavuşup, olurlar hep müslümân.

Ben gâlip gelemezsem, o hâl ve şartta onlar
Daha kuvvetlenmeğe zaman bulmuş olurlar.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hudeybiye sulhnâmesi) -6-

ONU DA DİNLEMEDİLER

"**Urve**" devâm ederek, dedi: (Ey Kureyşliler!
Ne zannediyorsunuz müslümânları sizler?

Ne kadar elinizi, siz kılıca atsanız,
Ve ne kadar, ne türlü çâreye başvursanız,

Muhammed'in kılını, size teslîm etmezler,
El sürmenize bile, aslâ meydan vermezler.

Böyleyken O andlaşma teklîf ediyor bize,
Bunu kabûl eylemek bizim fâidemize.)

Dinledi Kureyşliler "**Urve**"nin sözlerini,
Dediler: (**Dinlemeyiz biz senin bu re'yini.**

Biz ittifak ettik ki, şimdi geri gideler,
Ertesi sene gelip, ziyâret eyliyeler.)

Hattâ kaba davranıp "**Urve**"ye bu sebepten,
Böylece onu kırıp ve darılttılar hepten.

Allahın Sevgilisi, Kureyş kâfirlerinin,
Bu husûsta fikrini öğrenebilmek için.

Gönderdi elçi diye "**Hırâş bin Ümeyye**"yi,
Kureyş kaba davrandı bu sahâbîye dahî.

Devesini alarak, hemen kesip yediler,
Hattâ öldürmek için, üstüne yürüdüler.

O, güç belâ kurtulup, geriye döndü yine,
Arz etti vaziyeti, Allahın Habîbine.

Peygamber Efendimiz, öğrenince bu hâli,
Yapılan hakârete, üzüldüler bir hayli.

O ara biri çıktı Kureyş karârgâhından,
Onu, "**Elçi**" olarak gönderirlerdi o an

"**Ehâbiş**" kabîlesi reîsi idi bu zât,
İsmi de "**Huleys**" olup, geliyordu o bizzât.

Resûl onu görünce, buyurdu ki: (**Bu gelen,
İbâdet ve kurbâna, saygı, hürmet gösteren,**

**Bir kabîledendir ki, ey eshâbım şimdi siz,
Kurbânlık develeri, ona doğru sürünüz.)**

Resûlün bu emiyle, hemence sahâbîler,
Kurbânlık develeri, ona doğru sürdüler.

Ayrıca bir ağızdan "**Lebbeyk! Lebbeyk!**" diyerek,
Gökleri çınlattılar tekbîrler getirerek.

"**Huleys**", bu manzaraya bakarak uzun uzun,
Gözleri yaşardı ve üzülüp oldu mahzûn.

Ve kendi kendisine dedi ki: **(Hakîkaten,
Yok başka gâyeleri Kâ'beyi ziyâretten.**

**Bu işe mâni olmak, ne kötü harekettir,
Zîrâ tavâf ve kurbân, güzel bir ibâdettir.**

**Kâ'benin sâhibine yemîn ederim ki ben,
Kureyş helâk olacak, bu yanlış hareketten.)**

Onun bu sözlerini, duydu Fahr-i kâinât,
Buyurdu ki: **(Ey Huleys, evet, öyle hakîkat.)**

"**Huleys**", bakmak istedi Allahın Resûlüne,
Ve lâkin hayâsından, bakamadı yüzüne.

Geri dönüp, Kureyş'e dedi: (**Beni dinleyin,
Kâ'beyi ziyâretten onları men etmeyin.**

**Ben doğru bulmuyorum bunu men etmenizi,
Ve îkâz ediyorum, bu yanlış işten sizi.)**

Müşrikler, onu dahî yine dinlemediler,
Ve hattâ kendisine (**Sen câhilsin**) dediler

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hudeybiye sulhnâmesi) -7-

BÎ'AT-I RIDVÂN

"**Huleys**"in sözüne de, inanmadı kâfirler,
Ve hattâ kendisine, hakâret eylediler.

Allahın Sevgilisi, Kureyş müşriklerinin,
Niyet ve maksadını öğrenebilmek için,

Gönderdi elçi diye, "**Osmân-ı Zinnûreyn**"i,
Buyurdu ki: (Var öğren, Kureyşin niyetini.

Ve onlara söyle ki: "**Buralara geldik biz,**
Ve lâkin kimse ile cenge yok niyetimiz.

Yalnız Beyt-i şerîfi edeceğiz ziyâret,
Kurbânları da kesip, ederiz geri avdet."

Mekkede mukîm olan mü'minlere de de ki:
"**Mekke, yakın zamanda fetholur elbette ki"**.)

Geldi hazreti Osmân, bu emirle Mekkeye,
Dedi: **(Geldik Kâ'beyi ziyâret ve umreye.**

Size, Peygamberimiz gönderdi böyle haber,
Tavâf edip, geriye döneceğiz berâber.)

Dediler: (İstiyorsan, sen tavâf eyle yalnız,
Ama diğerlerini katiyyen bırakmayız.)

Dedi: **(Resûlullahı bırakmazsanız şâyet,**
Ben dahî Beytullahı etmem aslâ ziyâret.)

Duyunca bu cevâbı Osmân-i Zinnûreyn'den,
Kızıp, tevkîf ettiler bir müddet onu hemen.

"**Osmân İbni Affân**"ın gecikince dönmesi,
Üzülüp kederlendi Allahın Sevgilisi.

Ve hattâ kendisine, geldi ki şöyle haber:
(Osmân ibni Affân'ı şehîd etti kâfirler.)

Böyle haber gelince Allahın Resûlüne,
Döndürdü nûr yüzünü sahâbe-i güzîne.

Buyurdu ki: **(Bu haber doğruysa hakîkaten,**
Kureyşle çarpışmadan, ayrılmam hiç bu yerden.)

Sonra, "**Semüre**" denen bir ağacın altına,
Oturup, buyurdu ki eshâbı kirâmına:

(Geliniz ey eshâbım, bana bî'at ediniz,
Zîrâ bî'at etmeği emrediyorRabbimiz.)

Geldi o kahramânlar, bu dâvet üzerine,
Koydular ellerini, Onun eli üstüne.

Ve şöyle dediler ki Ona o kahramânlar:
(Sana, Hak teâlâdan zafer gelene kadar,

Önünde çarpışarak, ya zafer, ya şehîtlik,
Nasîb olmak üzere, söz verip, bî'at ettik.)

O gün "**Bindörtyüz kişi**" Resûlullahla tek tek,
Söz verdiler, "**Ölmek var, dönmek yoktur**" diyerek.

Sahâbe-i kirâmın, Resûlullahla bir bir
Böyle sözleşmesine, "**Bî'at-ı Rıdvân**" enir.

Mekkede idiyse de, o gün "**hazreti Osmân**",
Yine mahrûm kalmadı "**Bî'at**"ın sevâbından.

O Server, bir elini havaya kaldırarak,
Eshâba, "**Bu, Osmân'ın elidir**" buyurarak,

Koydu hem o elini, diğeri üzerine,
Öylece bî'at etti, o gün kendi kendine.

Yâni Onun nâmına, Peygamberimiz bizzât,
Kendi kendisi ile, eyledi o gün bî'at.

Sonra müjde verdi ki: (**Bugün bî'at edenler,**
Cehenneme girmekten mahfûz ve emîndirler.)

Peygamber Efendimiz (sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hudeybiye sulhnâmesi) -8-

MECBÛREN ANLAŞTILAR

Sayıları "**Bindörtyüz**" olan bu sahâbîler,
O gün bî'at ettiler Resûl'le birer birer.

Dediler: (**Biz hepimiz, muntazırız emrine,**
Bize ne emredersen, getiririz yerine.

Düşman ile çarpışıp, ya Mekkeyi alırız,
Yâhut da, bu uğurda tek tek şehîd oluruz.)

Resûle bu şekilde söyleyip birer birer
"**Ölmek var, dönmek yoktur**" diyerek söz verdiler.

Sonra, kılıçlarını çekerek kınlarından,
İşâret beklediler Resûl-i kibriyâdan.

Ve lâkin bu esnâda, islâm karârgâhını,
Gözetliyen câsûslar, tesbît etti bu ânı.

Gelip haber verdiler, Kureyş müşriklerine,
Bu sebepten hepsinin, korku düştü içine.

O gece, müşriklerden "**Elli**" kadar atlılar,
İslâm askerlerine ânîden saldırdılar.

Ve lâkin nöbetçiler, verdiler derslerini,
Kıskıvrak yakalayıp, bağladılar hepsini.

Resûlullah, onların kimini hapsederek,
Yine bir kısmını da, bıraktı affederek.

Müşrikler ertesi gün, tekrâr baskın yaptılar,
Lâkin müslümânlarca yine yakalandılar.

O zaman o müşrikler, anladı ki böylece
Müslümânlar hazırlar savaşa gün ve gece.

"**Onlar da, bize baskın yaparsa bugün yârın,**"
Diye, bir korku düştü kalplerine küffârın.

Kendi aralarında yaparak istişâre,
Dediler: (**Anlaşalım, zîrâ yok başka çâre.)**

Ve hemen "**Süheyl ibni Amr**"ın başkanlığında,
Bir elçi heyetini gönderdiler ânında.

Peygamber Efendimiz, Kureyş elçilerini,
Kabûl edip, dinledi arzû, isteklerini.

Elçiler dediler ki: **(Tutup hapsettiğiniz,
Kureyşli müşrikleri salmanızı isteriz.)**

Peygamber Efendimiz, buyurdu ki cevâben:
(Benim eshâbımı da, siz tuttunuz esâsen.

**Siz benim eshâbımı salmazsanız eğer ki,
Ben de, o esîrleri bırakmam elbette ki.)**

"**Süheyl**" cevâb verdi ki: (**Doğrudur, haklısınız,
Bize, adâletli ve insâflı davrandınız.)**

Ve "**hazreti Osmân**"la, on kadar sahâbînin,
Bırakılmalarını ağladı hemen ilkin.

Ve bunun üzerine, o Sevgili Peygamber,
O esîr müşrikleri derhâl salıverdiler.

Sonra o elçilerle, konuşmalar yapıldı,
Nihâyet netîcede, andlaşmaya varıldı.

O gün, müslümânlarla müşrikler arasında,
Andlaşma yapılması, çok mühimdi aslında.

Zîrâ müslümânların, bir "**Devlet**" olduğunu,
Onlar da kabûl etmiş, tasdikliyordu bunu.

Bu, müslümânlar için, bir "**Zafer**"di esâsen,
Bunu, o müşrikler de kabûl etmişti zâten.

Sıra, yazılmasına gelmişti sözleşmenin,
Kâtip, "**Hazreti Alî**" seçildi bunun için.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hudeybiye sulhnâmesi) -9-

PEKİ, ÖYLE YAZ

Kureyş elçileriyle konuşma yapılmıştı,
Andlaşma maddeleri, karârlaştırılmıştı.

"**Aliyyül Mürtezâ**"ya emretti Fahr-i âlem:
Getirdi yazmak için, hemen kağıt ve kalem.

Emretti Resûlullah, hem hazreti Alî'ye:
(**Andlaşmanın başına, bir Besmele yaz**) diye.

Ve lâkin "**Süheyl**" buna, hemen etti îtirâz,
Dedi ki: ("**Bi ismike allahümme**" diye yaz.

Zîrâ "**Rahmân**" ve "**Rahîm**", nedir, bilmiyorum ben,
Yoksa, bu andlaşmayı imzalamam katiyyen.)

O Server kabûl edip, **(Peki, olur**) buyurdu,
Zîrâ bu andlaşmada faydalar görüyordu.

Buyurdu: **(Dediğini yaz Süheyl'in ya Alî,**
Zîrâ güzel kelâmdır, onun dediği dahî.)

Peygamber Efendimiz, hem "**hazreti Alî**"ye,
Sonra emir buyurdu, "Şu şekilde yaz" diye:

(**Bunlar, Resûlullahın, "**Süheyl bin Amr**"la, bir bir,**
Üstünde, anlaşmağa vardığı maddelerdir.)

Tam yazacak idi ki bunu hazreti Alî,
"**Süheyl**" elini tutup, bir daha oldu mâni.

Resûlullaha dönüp, dedi: **(Öyle yazmasın,**
Söyle, "Abdullah oğlu Muhammed**" diye yazsın.**

Zîrâ senin, "Allahın Resûlü**" olduğunu,**
Biz kabûl etmiyoruz, o nasıl yazar bunu?

Zâten kabûl etseydik, gelmezdik sana karşı,
Ve yapmazdık seninle, bunca harp ve savaşı.)

Onu da kabûl edip, buyurdu ki o Server:
(Vallahi siz ne kadar reddetseniz de eğer,

Ben yine, hiç şüphesiz Resûlullahım bizzât,
Onu öyle yazmakla, değişmez ki hakîkat.)

Ve hazreti Alîye buyurdu ki: (Onu sil,
"**Muhammed bin Abdullah**" diye yaz, mühim değil.)

Lâkin eshâbı kirâm, "**Resûlullah**" lâfzının,
Silinmesine karşı, hiç elde olmaksızın,

Üzülüp, hiçbirisi olmadı buna râzı,
Ve hepsinin bu işe, oldu hep îtirâzı.

Ve herşeyi unutup, dediler: **(Hayır, olmaz,**
Ya Alî, sen oraya yine "Resûlullah**" yaz.**

Müşriklerin dediği olursa bunda eğer,
Onlarla aramızı, ancak "Kılıç**" halleder.)**

Peygamber Efendimiz, sahâbe-i güzînin,
İş bu gayretlerine, memnûn oldu ve lâkin,

Sükût etmelerini işâret eylediler,
Ve hazreti Alîye, (**Sen onu sil**) dediler.

O dedi: (**Fedâ olsun sana canım, herşeyim,**
Lâkin onu silmeye, varmıyor ki hiç elim.)

Peygamber Efendimiz, buyurdular ki ona:
(O kelime hangisi, sen göster onu bana.)

O da, o kelimeyi gösterince, bu sefer,

Mübârek parmağıyle, sildi onu o Server.

Ve yine emrederek hem hazreti Alîye,
Yazdırdı, "**Abdullahın oğlu Muhammed**" diye.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hudeybiye sulhnâmesi) -10-

ANDLAŞMA MADDELERİ

Peygamber Efendimiz, "**Süheyl ibni Amr**" ile,
Andlaşmağa vardılar bir kısım şartlar ile.

Şöyle ki, bu akd "**On yıl**" geçerli olacaktı,
Taraflar, bu müddette hiç savaşmıyacaktı.

Müslümânlar bu sene, geriye edip avdet,
Kâ'beyi, ertesi yıl edecekti ziyâret.

"**Umre**"ye gelince de, "**Üç gün**" kalacaklardı,
Yalnız yolcu silâhı bulunduracaklardı.

Müslümânlar Kâ'beyi ziyâret ederlerken,
Uzakta olacaktı kureyşliler Kâ'beden.

Bir müşrik, îmân edip giderse Medîneye,
İâde olacaktı o, Mekkeye geriye.

Lâkin müslümânlardan, Mekkeye gitse biri,
O, verilmiyecekti Medîneye hiç geri.

Sordu "hazreti Ömer" Resûl-i müctebâya:
(Kabûl edecek miyiz bu şartı da acabâ?)

Buyurdular ki: **(Evet, kim bizden ayrılarak,
Giderse, Allah onu bizlerden etsin ırak.)**

Bir müslümân, hac için Mekkeye gittiğinde,
Olacaktı o yerde, tam emniyet içinde.

Yine aynı şekilde Medîneye, Mekkeden,
Giden de, emniyette olacaktı tamâmen.

Arab kabîleleri, istediği tarafla,
Serbest olacaklardı birleşip andlaşmakta.

Andlaşma maddeleri, yazıldı açık açık
Ve imzâlanmasına gelmişti sıra artık.

O esnâda bir kişi, koşarak birden bire,

Ayaklarında zincir, geliverdi o yere.

"**Süheyl**" onu görünce, fırlıyarak yerinden,
Dikenli bir dal ile, gelene vurdu birden.

Buna rağmen toplayıp, o bütün gayretini,
Resûlün huzûruna atıverdi kendini.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, hidâyete erdim ben,
Ne olur kurtar beni bu zâlimler elinden.)**

Bu, müşrik heyetinin temsilcisi "**Süheyl**"in,
Oğlu "**Ebû Cendel**"di, olmuştu yeni mü'min.

Babası tarafından zincire vurularak,
İşkence edilirdi, hem aç bırakılarak.

Resûlü müctebânın o yere geldiğini,
Duyup, kaçıvermişti kırıp zincirlerini.

"**Süheyl**", Resûlullaha şöyle dedi hemence:
(Onu bana teslîm et, andlaşma gereğince.)

O Server buyurdu ki Süheyl'e o aralık:
(Ama biz sulhnâmeyi henüz imzalamadık.)

"**Süheyl**" kabûl etmeyip, dedi ki: (**İyi, fakat,
Maddeler üzerinde mevcuttur mutâbakat.**

**İâde etmez isen eğer ki onu bana,
Ben de, bu sulhnâmenin imzâ atmam altına.)**

Buyurdu: (**Öyle ise, benim hatırım için,
Hâricinde tutuver onu bu sözleşmenin.)**

Yine kabûl etmeyip, çeke çeke oğlunu,
Götürürken, mü'minler ağladı görüp onu.

Ricâ etti ise de Resûlullah bir daha,
Yine bağışlamadı onu Resûlullaha.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hudeybiye sulhnâmesi) -11-

MEDÎNEYE DÖNDÜLER

Hazreti "Ebû Cendel", gelip Resûlullaha,
(**Beni kurtarın!**) diye başladı ağlamağa.

Zîrâ ona, müşrikler, müslümân olduğundan,

Dayanılmaz cefâlar yaparlardı durmadan.

Lâkin müşrikler ile yapılan sözleşmenin,
Maddelerinden biri, şöyleydi aynen metin:

**(Bir müşrik, îmân edip sığınsa mü'minlere,
Teslîm edilecektir tekrâr Mekkelilere.)**

Üstelik bu müslümân, oğlu idi "**Süheyl**"in,
O da, temsilcisiydi andlaşmada Kureyş'in.

Oğlunu, çeke çeke geriye götürürken,
Feryâd ediyordu ki: **(Kurtarın beni lütfen!**

**Niçin veriyorsuunuz beni bu müşriklere?
Tahammülüm kalmadı artık işkencelere.)**

Bu içli yalvarışa, üzüldüler bî hesâb,
Ağlamağa başladı Resûlullah ve eshâb.

Buna, müşrikler bile dayanamayıp hattâ,
Dediler: **(Yâ Muhammed, sen üzülme bu babta.**

**Onu, himâyemize alırız gidince biz,
İşkence çekmesine aslâ izin vermeyiz.)**

Müşrikler, bu husûsta eyleyince böyle arz,
Resûlullah ve eshâb, râhatladılar biraz.

Mekke fethinden sonra, "**Süheyl**" de etti îmân,
Böylece o da oldu sahâbe-i kirâmdan.

Velhâsıl sulhnâmenin imzâsını tâkîben,
Müşrikler ayrılarak, Mekkeye döndü hemen.

Zâhirde, mü'minlerin aleyhindeymiş gibi,
Olan maddeler için, müşrikler sevinçliydi.

Halbuki bu andlaşma, müşriklerden ziyâde,
"**Mü'minlerin lehine**" olmuştu fevkalâde.

Bu, müslümânlar için bir "**Zafer**" oluyordu,
Zîrâ "**Devlet**" olduğu kabûl ediliyordu.

Bu andlaşma gereği, müşrikler ara sıra,
Gidecek olsa idi Şam'a, yâhut Mısır'a,

Yolda, Medîneye de uğrasalar eğer ki,
Sağlanmış olacaktı can ve mal emniyeti.

Böylece o müşrikler, Medîneye gelerek,
Eshâbın güzel huy ve ahlâkını görerek,

Hayrân olup, "**İslâm**"ı içten seveceklerdi,
Ve müslümân olmakla şereflenecelerdi.

Velhâsıl buyurdu ki Eshâba Efendimiz:
(Şimdi hepiniz kalkıp, kurbânları kesiniz.)

Sonra, yine Resûlün emriyle sahâbîler,
Traş olup, ihrâmdan çıktılar birer birer.

O Serverin berberi olan "**hazreti Hıraş**",
Hazreti Peygamberin saçını etti traş.

O mübârek saçları, yere düşmeden önce,
Havada kapıştılar sahâbîler hemence.

Eshâb, Hudeybiyede kalmışlardı yirmi gün,
Geri dönüş yaptılar, emri ile Resûlün.

Yolda, Resûlullaha geldi "**Fetih**" sûresi
Ve müjde haberiyle sevindiler cümlesi.

Peygamber Efendimiz, eshâbiyle nihâyet,
O nûrlu Medîneye, "**Zafer**"le etti avdet.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Dâvet mektupları) -1-

HABEŞ HÜKÜMDÂRINA

Peygamber Efendimiz, istedi ki nihâyet,
Dünyânın her yerine yayılsın "**İslâmiyyet**".

İnsanlar îmân edip ve müslümân olsunlar,
Cehennem azâbından böylece kurtulsunlar.

Zîrâ o, "**Rahmeten lil âlemîn**"dir ki mutlak,
Geldi bütün âleme, yalnız "**Rahmet**" olarak.

Çevre hükümdârlara, işte bu maksat ile,
Birer mektûb yazarak, gönderdi eshâbiyle.

İslâma dâvet etti mektûblarla onları,
Seçkin sahâbîlerle, gönderdi mekûbları.

Mühür kazılmış idi mübârek yüzüğünde,
"**Muhammed Resûlullah**" yazılıydı üstünde.

Mühürlü mektûbları götüren sahâbîler,
O sabah, o yerlerin lisânını bildiler.

"**Amr ibni Ümeyye**"yi, tensîb edip bu işe,
Gönderdi Habeşistân meliki "**Necâşî**"ye.

O, mektûbu alarak, koyuldu yola hemen,
Vardı Habeşistâna, fazla vakit geçmeden.

Resûlün mektûbuyla, o içeri girince,
Melik, tahtından inip, tevâzû etti nice.

Hürmet ile öperek Resûlün mektûbunu,
Yüz ve gözüne sürüp, okuttu hemen onu.

Mektûb, "**Besmele**" ile başlıyordu ilk önce,
Onu müteâkiben yazılmıştı şöylece:

(Allahın Resûlünden, Habeş hükümdârına,
Selâm olsun, Allahın îmânlı kullarına.

Ey melik, selâmette olmanızı dilerim,
Sana ni'metlerinden, Allaha hamdederim.

Allahü teâlâdan başka bir "**İlâh**" yoktur,
Her şeye gücü yeten, hakîkî İlâh O'dur.

Şehâdet ederim ki, "**Âdem**"i Hak teâlâ,
Nasıl yarattı ise kudretiyle evvelâ,

"**Hazreti Îsâ**"yı da, hiç babasız olarak,
Yine kudreti ile yarattı cenâbı Hak.

Ey hükümdâr, ben seni, hiç ortağı olmıyan,
"**Allah**"a inanmağa çağırıyorum şu an.

Benim bu dâvetime, sen de eyle icâbet,
Yalnız Hak teâlâya, yap kulluk ve ibâdet.

Ben, Allah tarafından gelen bir peygamberim,
Ve Ona inanmağa seni dâvet ederim.)

Hükümdâr, bu mektûbu edeb ile dinledi,
"**Şehâdet**"i getirip, derhâl îmân eyledi.

Bu bahtiyâr hükümdâr, vaktâ ki etti îmân,
Hemen bu îmânını herkese etti îlân.

Daha sonra dedi ki: **(Yemîn ederim ki ben,**
O, Allah tarafından Resûldür hakîkaten.

Ve yemîn ederim ki, o zât, ehli kitâbın,
Beklemekte olduğu Peygamberdir bihakkın.

İmkânım olsa idi, giderek bir zevk ile,
Şereflenmek isterdim mübârek hizmetiyle.)

Mektûb için çok güzel bir kutu yaptırarak,
Koydu onun içine, çok hürmetli olarak.

Dedi: (**Resûlullahın mektûbu bizde iken,**
Hiç hayır ve bereket, ayrılmaz ülkemizden.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Dâvet mektupları) -2-

HERAKLİYUS'A MEKTUP

Peygamber Efendimiz, Hudeybiyeden sonra,
Mektuplar yazdırmıştı, bâzı hükümdârlara.

Ve Rum imparatoru "**Herakliyus**"a dahî,
Görderdi eshâbından "**Dıhye-i Kelebî**"yi.

O ara Herakliyus, "**Kudüs**"te bulunurdu,
"**Dıhye**" dahî arayıp, Kudüs'te onu buldu.

Yakın adamlarıyla temas kurdu evvelce,
Onlar onu dinleyip, dediler ki hemence:

(Görüşmek istiyorsan imparatorla eğer,
Huzûruna girince, eğilmen îcâb eder.

Yanına daha fazla yaklaştığında ise,
Derhâl yere kapanıp, varacaksın "**Secde**"ye.

Ve yine imparator, vermeden sana izin
Tevessül etme zinhâr, secdeden kalkmak için.)

"Dıhye-i Kelebî"ye ağır geldi bu lâflar,
Dedi ki: (**İmparator, ne için böyle yapar?**

Halbuki böyle değil bizim Peygamberimiz,
Allahtan başkasına, biz secde eylemeyiz.)

Adamlar dediler ki: (Secde emezsen eğer
O zaman huzûrundan, kovar seni o Kayser.)

"Dıhye" hayret ederek, dedi ki en nihâyet:
(Bizim Peygamberimiz mütevâzıdır gâyet.

Önünde, başkasının, değil ki secdesine,
Râzı olmaz katiyyen hafif eğilmesine.

Onunla, "Köle" **bile isterse görüşmeği,**
Kabûl eder ve dinler, her ne ise isteği.

Onunla her istiyen, râhatlıkla görüşür,
Ona tâbi olanlar, şereflidir ve hürdür.)

Adamlar dinleyince Dıhye-i Kelebî'yi
Dediler ki: (Mâdem sen, yapmıyorsun secdeyi,

O zaman o mektûbu, Kaysere vermek için,
Daha başka bir yol var, hiç secde etmeksizin.

Sarayının önünde, onun bir yeri vardır,
Mektûbu oraya koy, çıkarken görür, alır.)

O da, koydu o yere Resûlün mektûbunu,
İmparator çıkarken, gördü ve aldı onu.

Derhâl adamlarına emretti ki o zaman:
(Tercüman gelsin bana, Arapçadan anlıyan.)

Bir tercüman geldi ve okudu hükümdâra,
Yazılmış: **(Selâm olsun îmânı olanlara.**

Ey Rumların büyüğü, islâmı kabûl et ki,
Elde etmiş olasın ebedî seâdeti.

Eğer kabûl etmezsen, ölünce bil ki yârın,
Vebâli sana olur o hıristiyânların.)

Tercüman, o mektûbu ona okuduğu an,
Terler dökülüyordu hükümdârın alnından.

Üskûfuna sordu ki: (Bu, nasıl bir haberdir?)
Dedi: **(O, geleceği bilinen Peygamberdir.)**

Sordu ki: (Ne yapmamı ediyorsun tavsiye?)
Dedi: **(Ona tâbi ol, sana ne yazdı ise.)**

Herakliyus dedi ki: (Tâbi olursam eğer,
Benim hükümdârlığım ve tahtım elden gider.

Evet, biliyorum ki, Peygamberdir o mutlak
Lâkin îmân edersem, öldürür beni bu halk)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellm"
(Dâvet mektupları) -3-

O ZÂT PEYGAMBERDİR

"**Herakliyus**", okuyup Resûlün mektûbunu,
Araştırmak istedi Onun kim olduğunu.

Hemen emir verdi ki Şam'daki adamına:
(Aynı soydan birini, ara bul, gönder bana.)

Îmâna gelmemişti o vakit "**Ebû Süfyân**"
Ticâret makadıyle, Gazze'deydi o zaman.

"**Herakl**"in o adamı, bu emir üzerine,
Harekete geçerek, geldi Gazze şehrine.

Bunu, şöyle anlatır sonradan "**Ebû Süfyân**":
Kervanımla Gazze'de bulunurken bir zaman,

Kayser'in adamları, gelip bizi gördüler,
Ve acele kayser'in yanına götürdüler.

Baktım, bir azametle tahtında otururdu,
Vezîr ve keşişleri, etrâfında dururdu.

Bize bakıp sordu ki: **(Nübüvvet dâvâ eden,**
O kimseye, hanginiz yakındır soy yönünden?)

Ben dedim ki: (Ey melik, ben bunlara kıyasla,
O kimseye, neseben yakınım daha fazla.)

Ona yakınlığımı bilince Herakliyus,
Bana, işâret ile "**Yaklaş**" dedi bâhusûs.

Ve sordu ki: (**O zâtın, nasıldır neseb hali?**)
Dedim: (Neseb yönünden, şereflidir bir hayli.)

Sordu ki: (**Ondan gayri, nübüvvet dâvâ eden,**
Bir kimse olmuş muydu kavminizde evvelden?)

Ben, (Olmadı) deyince, yine suâl etti ki:
(Ecdâdından hükümdâr var mıydı Onun peki?)

Ben, (Yok idi) deyince, sordu ki bana tekrâr:
(Zengin midir fakîr mi, Ona tâbi olanlar?)

(Fakîrdirler) deyince, sordu ki bana yine:
(Artar mı azalır mı, mü'minler günden güne?)

Ben, (Artıyor) deyince, sordu ki bana hemen:
(Ayrılan oluyor mu îmâna gelenlerden?)

Ben, (Olmuyor) deyince, sordu ki bana yine:
(Hiç şâhid oldunuz mu yalan söylediğine?)

Dedim: (Hiç rastlamadık, doğru sözlü biridir,
Zâten Onun bir ismi, Muhammed-ül emîndir.)

"**Herakl**"in suâlleri, nihâyet erdi sona,
Bir miktâr düşünerek, şunları dedi bana:

(Mâdem ki şereflidir o kimsenin nesebi,
Zâten şerefli olur, soy yönünden her Nebî.

Ondan başka bir kişi, bu dâvâda olmamış,
Demek ki, başkasını taklîde kalkışmamış.

Hiç hükümdâr yok ise ecdâdı arasında,
Demek ki, gözü yoktur dünyâ saltanatında.

Diyorsun ki: "**Fakîrdir o zâtın tâbîleri**",
Sâir Nebîlerin de fakîrdi ümmetleri.

Sayıları gün be gün artıyorsa, gerçekten,
Ehl-i hakkın şi'ârı böyledir hakîkaten.

Ona îmân edenler, hiç ayrılmıyor ise,
Bu da gösteriyor ki, "**Peygamber**"dir o kimse.

Hem o zât, hayâtında söylememiş hiç yalan,
Zâten yalan söylemez gerçek Peygamber olan.

Bu vasıflar, sâdece Peygamberlerde olur,
Ona tâbi olanlar, ebediyyen kurtulur.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Dâvet mektupları) -4-

ÎMÂNDAN MAHRÛM OLDU

"**Herakliyus**", hazreti Dıhye'ye sonra hemen,
Dedi ki: (Peygamberdir seni bana gönderen.

Lâkin îmân edersem, öldürür rumlar beni,
Şimdi ben, bir kimseye göndereyim ki seni.

İsmi "**Degâtır**" olup, çok ilim sâhibidir,
Cümle hıristiyânlar, o âlime tâbidir.

O, senin dâvetinle olur ise müslümân,
Ben dahî îmânımı açıklarım o zaman.)

"**Hazreti Dıhye**" dahî, arayıp buldu onu,
Okudu kendisine, Resûlün mektûbunu.

"Degâtır", o mektûbu dikkatle dinleyince,
Ona, bütün kalbiyle îmân etti hemence.

Dedi ki: (**Ey kardeşim, o seni gönderen zât,
Allahın Resûlüdür, inandım ben de bizzât.**

**Zîrâ ben okudum ki semâvî kitaplarda,
Âhir zaman Nebîsi, gelir bu aralarda.)**

Siyah elbisesini çıkarıp üzerinden,
Yerine, beyaz renkli elbise giydi hemen.

Daha sonra, eline asâsını alarak,
Yöneldi kiliseye, "**Îmân**" etmiş olarak.

O an kalabalıktı kilise de bir hayli,
Onlara hitâb edip, dedi ki: (Ey ahâli!

Mühim bir haberim var, dinleyin beni lütfen,
Bir mektup geldi bize, Muhammed-ül emîn'den.

Bizi dâvet ediyor "**Allahın birliği**"ne,
Şahsen ben îmân ettim, Onun nübüvvetine.

Zîrâ âhir zamanda geleceği beklenen,
"**Peygamber**" işte budur, şüphe yok hakîkaten.)

O böyle söyleyince, bilcümle îsevîler,
Hücûm edip, döverek, onu şehîd ettiler.

"**Hazreti Dıhye**" dahî, gördü bu olan şeyi,
Dönüp, Herakliyus'a nakletti hâdiseyi.

Herakliyus dedi ki: **(Demedim mi ben sana,
Onları ben diyeydim, uğrardım aynısına.)**

Denedi kendi dahî, bu işi en nihâyet,
Bilcümle âlimleri, yanına etti dâvet.

Kapıları kapatıp, dedi ki âlimlere:
(Dinleyin, çok mühim bir haberim var sizlere.

Âhir zaman Nebîsi, Muhammed-ül emîn'den,
Bana bir mektup geldi, okuyordum demin ben.

Bizi dâvet ediyor mektûbunda dînine,
Ben şahsen îmân ettim, Onun nübüvvetine.

Siz de îmân edin ki, seâdete kavuşmak,
Ona îmân etmekle müyesser olur ancak.)

Duyunca bu sözleri, hıristiyânlar ondan,
Başlarını çevirip, ayrıldılar oradan.

Gördü ki, katılmadı hiçbirisi kendine,
Onları, huzûruna çağırdı hemen yine.

Dedi ki: (**Ben sizleri, imtihan etmiş idim,**
Dinde sâbit misiniz, öğrenmek istemiştim.

Şu anda öğrendim ki, kuvvetliymiş dîniniz,
Çok teşekkür ederim, beni memnûn ettiniz.)

Böylece mâruz kaldı sonsuz bir felâkete,
Tercîh etti dünyâyı, ebedî seâdete.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Dâvet mektupları) -5-

HÜSREV PERVÎZ'E MEKTUP

Allahın Sevgilisi, dâvet için bu dîne,
Mektup gönderiyordu çevre meliklerine.

Acem kisrâsı olan "**Hüsrev Pervîz**"e dahî,
Göndermişti "Abdullah" adlı bir sahâbîyi.

"**Abdullah**", vedâ edip hemen Efendimize,
Götürdü o mektûbu, verdi "**Hüsrev Pervîz**"e.

Kisrâ, onu okuyup huzûru kaçtı birden,
Ve mektûbu yırtarak, yere attı kibrinden.

Bununla da kalmayıp, çok kudurdu ve azdı,
Yemen vâlisi olan "**Târân**"a mektup yazdı.

Dedi: **(Şöyle duydum ki, biri çıkmış Mekke'de,**
Nübüvvet dâvâsında bulunurmuş o yerde.

Ona, iki kimseyi gönder de askerinden,
Bağlayıp getirsinler, huzûruma âcilen.)

"Târân", Hüsrev Pervîz'in bu emri gereğince,
"**Bânûb**" ile "**Cerces**"e görev verdi hemence.

Geldiler o ikisi, Resûlün huzûruna,
Dediler ki: (Kisrâ'mız emretmiş ki Târân'a,

Gönderip iki kişi, seni tevkîf edeler,
Ve âcilen Kisrâ'nın yanına ileteler.

İşte biz, bu görevle şu anda geldik size,
Alıp götüreceğiz, seni Hüsrev Pervîz'e.)

Resûlullah onlara, gösterip mülâyemet,
Bânûb ile Cerces'i islâma etti dâvet.

Dediler ki: **(Biz aslâ, girmeyiz dîninize,**
Biz geldik, götürelim seni melikimize.

Aksi hâlde şehinşâh, katleder cümlenizi,
Yâhut vatanınızdan ayırır, sürer sizi.)

Onlar bu küstahâne sözleri söyler iken,
Titrerdi vücûdları, Resûlün heybetinden.

Buyurdu ki: (**Bu gece, varın siz yerinize,**
Yârın birşey yaparız ne îcâb eder ise.)

Çıkıp, birbirlerine dediler: (**Biz ne olduk?**
Yanında biraz daha dursaydık, mahvolurduk.

Biz hiçbir hükümdârda görmedik böyle heybet,
Demek bu, âhir zaman Peygamberidir elbet.)

Ertesi gün, gelince Resûlün huzûruna,
O Server buyurdu ki: **(Söyleyin ki Târân'a,**

Dün, oğlu tarafından Hüsrev katl olunmuştur,
Oğlu, onun tahtına şâh olup oturmuştr.)

Onlar dönüp, Târân'a verdiler bunu haber,
Dediler ki: (**O şahıs, herhâlde bir Peygamber.)**

Târân dedi: (Var mıydı muhâfızı, bekçisi?)
Dediler: (**Hayır, yoktu bunların hiç birisi.**)

Târân dedi: (Öyleyse, o, hakîkî Nebîdir,
İnandım ki, Hüdâ'nın en son Peygamberidir.)

Kisrânın oğlundan da, mektup geldi o zaman,
Diyordu ki: (**Kisrâ'yı, katleyledim ey Târân.**

Sebepsiz zulmederdi zîrâ o, milletine,

Halkı bulaştırırdı tefrika illetine.

Sana emrim şudur ki, bana bî'at edesin,
Hicâz'daki Nebîye, taarruz etmiyesin.)

Kisrâ'nın mektûbunu okuyunca bu Târân,
"**Şehâdet**"i getirip, îmâna geldi o an.

Ondan ilhâm alarak, cümle ehâlîsi de,
İslâmı kabûl edip, îmân etti hepsi de.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Dâvet mektupları) -6-

ONU TÂRİF EDER MİSİN?

Peygamber Efendimiz, o günlerde eshâba,
Buyurdu: (**Şu mektûbu, içinizden acabâ,**

Mısır hükümdârına, kim götürüp iletir?
Onun mükâfâtını, Rabbimiz kat kat verir.)

Ayağa fırlayarak "**Hatîp**" adlı sahâbî,
Dedi: (**Ben götürürüm ey Allahın Habîbi.)**

Buyurdu ki: (**Ey Hatîp, Rabbimiz bunu, senin,**
Hakkında çok hayırlı ve mübârek eylesin.)

"**Hatîp**", mektûbu alıp, evine gitti hemen,
Sefer hazırlığını yaparak çıktı evden.

"**Mukavkıs**" hükmederdi o zamanlar "**Mısır**"a,
Ve İsenderiyede bulunurdu o sıra.

Varıp "**hazeti Hatîp**", Resûlün mektûbunu,
"Mukavkıs"a verince, okudu hemen onu.

Peygamber Efendimiz, bu mektûbunda yine,
Dâvet buyuruyordu onu islâm dînine.

"Mukavkıs", o mektûbu okuyunca dedi ki:
(Seni gönderen o zât Peygamber midir peki?)

O, **(Elbette**) deyince, dedi ki: (Öyle ise,
Bir şeyi suâl etmek istiyorum ben size.

Kavmi, ana yurdundan onu çıkardığında,
O, neden onlar için etmedi hiç bedduâ?)

O, cevâben dedi ki: **(Îsâ Peygamber dahî,**

Öldürülmek istendi kavmince bizâtihî.

Yine Îsâ Nebî de, o sıkışık ânında,
Bedduâ etmemişti o kişiler hakkında.)

Bu cevâbı beğenip, dedi: (Sen, bir hakîmsin,
Bir hikmet sâhibinin yakınından gelirsin.)

Ve sordu ki: (Ey Hatîp, o Peygamber ne diyor?
Yâni O, insanları neye dâvet ediyor?)

Dedi: (**Peygamberimiz, diyor ki insanlara:**
Tek Allaha inanın, o Allah tektir zîrâ.

Beş vakit namâz kılıp, orucunzu tutun,
Bir söz verdiğinizde, o sözde elbet durun.)

"**Mukavkıs**", daha sora dedi ki: **(**Bana, esas,
Onun şemâilinden bahseder misin biraz.)

"Hazreti Hatîp" dahî, bu istek üzerine
Bir miktâr târif etti Resûlü kendisine.

Meğer Resûlullahın evsâfını o dahî,
Semâvî kitaplarda okumuş bizâtihî.

Dedi: **(Var o kişide daha başka vasıflar,**
Meselâ gözlerinde biraz kırmızılık var.

Sırtında, Peygamberlik mührü vardır ey Hatîp,
Onu himâye eder, amcası Ebû Tâlip.)

O böyle söyleyince, Hatîp dedi: (Doğrudur,
Onda, bu bahsettiğin vasıflar da bulunur.)

Mukavkıs ricâ etti: (**Az daha anlat**) diye
Dedi: (Sadaka almaz, kabûl eder hediye.

Aynaya nazar eder ve tarar saçlarını,
Yanından hiç ayırmaz, tarak ve misvâkını.)

"Mukavkıs", tasdîk etti sözlerini "**Hatîb**"in,
Dedi ki: (**Bir Peygamber gelecektir, velâkin,**

Şam'dan çıkacağını sanıyordum Onun ben,
Sâir Peygamberler de, çıkmışlardır o yerden.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Dâvet mektupları) -7-

SALTANATI BIRAKMADI

O gün "**hazreti Hatîp**", Mısır hükümdârına,
Resûlün evsâfını anlattı bir bir ona.

O da, kitaplarında bunları okumuştu,
Anlattığı şeyleri, o da doğru bulmuştu.

Dedi: (Vasıflarını şimdi söylediğiniz,
O Resûlün zuhûru, bu zamandır şüphesiz.

O, iki kızkardeşi vermez aynı adama,
Hediye kabûl eder, sadaka almaz ama.

Fakîr ve yoksullarla oturur, sohbet eder,
Bizim kitaplarımız, Ondan böyle bahseder.

Lâkin ben, buna rağmen Ona uymayacağım,
Çünki saltanatımı bırakamıyacağım.

Birçok memleketlere, O sâhip olacaktır,
Getirdiği o dîni, her yere yayacaktır.

Kendisinden sonra da, Onun sahâbîleri,
Buralara gelir ve alırlar bu yerleri.

Ama ben, kıptîlere, ne bundan bahsederim,
Ne de bu konuşmamı onlar bilsin isterim.)

Sonra da, kâtibini çağırıp huzûruna,
Şöyle cevâb yazdırdı, Resûlün mektûbuna:

(Bu, Abdullahın oğlu Muhammed'e yazılan,
Mektuptur, kıptîlerin büyüğü Mukavkıstan,

Adıma gönderdiğin o mektûbunu aldım,
Yazdığını okuyup, dâvetini anladım.

Ben dahî bilirdim ki, bir "**Peygamber**" çıkacak,
"**Şam**"dan çıkacağını bilirdim onun ancak.

İki adet câriye sana gönderiyorum,
Ayrıca cins bir katır hediye ediyorum.)

Verdi bunlardan başka, "**Misk**" ve "**Güzel koku**"lar,
Ve billûr bir kadehle, kokulu, nefîs ballar.

Sonra, onun yanına muhâfızlar katarak,
Gönderdi Medîneye, bizzât uğurlıyarak.

Geldi hediyelerle Medîneye o yine,
Teslîm etti onları Allahın Habîbine.

Aldığı o mektûbu, çıkarıp eyledi arz,
Ve onun sözlerini, nakledip, eyledi bahs.

Peygamber Efendimiz, buyurdu ki: **(Ne fenâ,**
Mâlesef kıyamadı dünyâ saltanatına.

Onun hidâyetine, bu mâni oldu, ancak,
Sonunda o saltanat elinde kalmıyacak.)

"**Mukavkıs**", o Servere iki kardeş câriye,
Gönderdi, biri "**Sîrîn**", ikincisi "**Mâriye**".

"**Hatîp**", yolda onları îmâna etti dâvet,
İkisi de müslümân oldular en nihâyet.

Hazreti **"Mâriye**"nin müslümân olmasına,
Resûlullah sevinip, aldılar nikâhına.

"**Mâriye**" hazretleri, annemiz oldu o gün,
Ondan, "**İbrâhim**" adlı oğlu oldu Resûlün.

Kardeşi "**Sîrîn**"i de, şâir-i Nebî olan,
"**Hassân ibni Sâbit**"e hediyye etti o an.

Cins ve beyaz katıra, "**Düldül**" adı verildi,
Merkebe ise "**Ufeyr**", yâhut "**Yâfur**" denildi.

Hiç beyaz tüylü katır yoktu Arabistânda,
Eshâb, böyle bir hayvan, ilk gördüler o anda.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Dâvet mektupları) -8-

O DA KABÛL ETMEDİ

Peygamber Efendimiz, "**Şücâ bin Vehb**"i dahî,
Gassân hükümdârına gönderdi bizâtihî.

Gidip, kapıcısıyla görüştü o da önce,
O kapıcı, çok sevdi "**Şücâ**"yı ilk görünce.

"**Şücâ**" da onu sevip, islâma etti dâvet,
O, derhâl îmân edip, buldu sonsuz seâdet.

Ve onu, hükümdâra götürüp sonra hemen,
Görüştü melik ile, az bile beklemeden.

Hükümdâr, okuyunca Resûlün mektûbunu,
Bilmiş oldu "**İslâma dâvet**" olunduğunu.

Bu yüzden, bir öfkeye kapılıp birden bire,
O mübârek mektûbu, kaldırıp attı yere.

"**Şücâ**" hazretleri de, üzüldü bunu görüp,
Bunu, Resûlullaha bildirdi geri dönüp.

Sevgili Peygamber de, müteessir oldular,
(**Onun da saltanatı yok olsun**) buyurdular

Kısa bir müddet sonra, o, bir gün ölüp gitti,
O dünyâ saltanatı, nihâyet böyle bitti.

"**Salît ibni Amr**"ı da, "**Hevze ibni Alî**"ye,
Gönderdi Resûlullah, mektûbu versin diye.

"**Hevze**" de, Yemânede hükümdârdı o vakit,
Resûlün mektûbunu, verdi "hazreti Salît".

Mektupta yazmıştı ki Resûl aleyhisselâm:
(Hakkı ve hidâyeti bulana olsun selâm.

Ey Hevze, bilesin ki hak dindir islâmiyyet,
Dünyânın her yerine, yayılacaktır elbet.

Sen de kabûl edersen eğer islâmiyyeti,
Kazanırsın dünyâ ve âhiret seâdeti.

Eğer müslümân olup, girersen bu hak dîne,
O yer idâresini, veririm sana yine.)

Yemâme hükümdârı, kabûl etmedi fakat,
Bürümüştü gözünü zîrâ mülk ve saltanat.

Elçi "**Salît ibni Amr**", merhamet edip yine,
Nasîhatte bulundu Yemâme melikine.

Dedi ki: (Sen şu anda, bu kavmin büyüğüsün,
Lâkin her melik gibi, sen de bir gün ölürsün.

Nitekim senden önce gelen nice melikler,
Birbirleri ardından dünyâyı terkettiler.

O büyük zannettiğin, nice "**Kayser**"ler vardır,
Şu anda herbirisi, toprağın altındadır.

Üstünlük, dünyâlıkla, makâmla olmaz aslâ,
İnsanlar üstün olur, sırf "**Îmân**" ve "**İhlâs**"la.

Îmân edip uyarsan, Allahın her emrine,
Kavuşursun ebedî Cennet ni'metlerine.

O takdirde olursun, çok şerefli ve üstün,
Benden, bunu söylemek, gerisini sen düşün.)

Lâkin kabûl etmedi bunları o hükümdâr,
"**Hazreti Salît**" dahî, geriye döndü tekrâr.

Geldi Resûlullahın mübârek meclisine,
"**Hevze**"nin durumunu arz etti kendisine.

Onun, islâmiyyetten mahrûm olmasına hem,
Yine onun nâmına, üzüldü Fahr-i âlem.

Sonra "**Ölüm**" haberi geldi o hükümdârın,
O saltanat sevdâsı, bitiverdi ansızın.

Peygamber Efendimiz "Sallallahü aleyhi ve sellem"
(Hayberin fethi) -1-

SEFERE KARÂR VERİLDİ

Yehûdî milletini, Medîne'den o Server,
Sürünce, hep "**Hayber**"de yerleştiler bu sefer.

Zîrâ Resûlullaha sûikast yapmışlardı,
Böylece yurtlarından sürüp atılmışlardı.

Lâkin düşmanlıkları artmıştı günden güne,
Hepsi diş biliyordu Allahın Resûlüne.

Hayâtına son vermek istiyorlardı hepten,
Hemen faaliyete geçtiler bu sebepten.

Civâr kabîlelere gönderip birer haber,
Dediler ki: **(Sizlerle birleşip hep berâber.**

Müslümânlar üstüne, kuvvetle saldıralım,
Ve onlardan şiddetli bir intikâm alalım)

Civârdaki yehûdî kabîleleri de hep,
Zâten böyle bir şeyi ediyorlardı talep.

Seçme savaşçıları silâhlandırıp hemen,
"**Hayber**"e gönderdiler, hiç vakit kaybetmeden.

Lâkin Peygamberimiz, bundan oldu haberdâr,
Ve onların üstüne gitmeğe verdi karâr.

“**Abdullah bin Revâha**” ve eshâbdan üç kişi,
Haybere gönderdi ki, öğrensinler bu işi.

Onlar Hayber’e gidip, tebdîl-i kıyâfetle,
Gizlice kalelere girdiler mahâretle.

Üç gün aralarında kalıp bilgi aldılar,
Dönüp Resûlullaha hepsini anlattılar.

Emretti Resûlullah bilcümle sahâbeye:
(**Âcilen sefer için hazırlık yapın**) diye.

Velâkin Medînede bulunan yehûdîler,
Mâneviyât kırıcı bâzı lâflar ettiler.

Dediler ki: **(Onların gücünü bilseydiniz,**
Onlarla savaşmağa hiç niyet etmezdiniz.

Dağların tepesinde, yüksek burçlu kaleler,
Ve koruyor onları, yüzlerce zırhlı asker.

Hem de onlara göre, az sizin askeriniz,
Aslâ mümkün değildir kaleyi fethetmeniz.)

Velâkin mücâhidler diyorlardı ki yine:
(Hak teâlâ bu fethi vâdetti Habîbine.

Bedir ve Uhud’da da, düşmandan yine azdık,
Buna rağmen onları hezîmete uğrattık.

Bu yehûdîleri de, yine aynı şekilde,
Yine uğratacağız ağır bir hezîmete.)

Münâfık “**Abdullah bin Übey**” telâşlanarak,
Derhâl yehûdîlere haber ulaştırarak,

Dedi ki: **(Müslümânlar, Hayber’e gelmektedir,**
Korkacak şey yok ama, siz yine alın tedbîr.

Sizinkine nisbetle pek azdır sayıları,
Kalelerden çıkarak karşılayın onları.)

Velhâsıl sahâbîler derhâl silâhlanarak,
Resûl’ün etrâfında toplandılar koşarak.

“**İkiyüz**” süvârîyle, vardı “**Dörtyüz**” piyâde,
Cihâda istekleri vardı hem pek ziyâde.

Hattâ bâzı kadınlar, harbe katılmak için,

Gelip Resûlullahtan aldılar buna izin.

Mübârek zevceleri “**Ümmü Seleme**” başta,
Yirmi kadın sahâbî, var idi bu savaşta.

<u>Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”</u>
<u>(Hayberin fethi) -2-</u>

ORDU HAREKET ETTİ

Resûlullah, yerine “**Sibâ**” hazretlerini,
Bırakıp, ordusuna verdi “**Yürü**” emrini.

Tekbîrler getirerek, hareket etti ordu,
Kalanlar, duâlarla gelmiş uğurluyordu.

Resûl’ün sancağını, ordunun en önünde,
“**Allah arslanı Alî**” taşıyordu elinde.

“**Hazreti Ömer**” idi, sağ cenâh kumandanı,
Neş’eli geçiyordu yolculuğun her ânı.

Hep birden aşk ve şevkle, getirerek tekbîrler,
“**Bayrama gider**” gibi giderdi sahâbîler.

Resûlullah Hayber’e yaklaşıldığı anda,
Ordusunu durdurup, bulundu şu duâda:

(Yâ rabbî, bu beldenin ve halkının dahî biz,
Yalnız iyiliğini senden niyâz ederiz.

Ve yine bu beldenin ve bu halkının dahî,
Şerrinden, yine sana sığınırız ilâhî.)

“**Âmîn Âmîn**” sesleri göklere çıktı o gün,
Sonra buyurdular ki: **(Besmeleyle yürüyün.)**

Akşam vakti, Hayber’in bir kalesi önünde,
Durarak, bir karârgâh kurdular aynı günde.

Âdeti gereğince Sevgili Peygamberin,
Hiç baskın yapılmazdı, düşmana geceleyin.

Hattâ islâmiyyete ederdi önce dâvet,
Kabûl etmezler ise, savaşırdı nihâyet.

Bu sebeple sabahı bekleyerek o Server,
Düşmana, şu şekilde bir haber gönderdiler:

(Ya müslümân olunuz, yâhut cizye veriniz,

Aksi hâlde mecbûren sizinle cenk ederiz.)

Yehûdîlerin başı “**Sellâm bin Mişkân**” idi,
Cümle yehûdîleri toplayıp şöyle dedi:

(Biz gidelim demiştim onların üzerine,
Kabûl etmemiştiniz teklîfimi siz yine.

Bâri şimdi savaştan kaçmayınız) diyerek,
Cümle yehûdîleri savaşa eyledi sevk.

Çocuk ve kadınları, bir kaleye koydular,
Bütün erzakları da, birine doldurdular.

Ve islâm ordusunun teklîflerine karşı,
Kaleden ok atarak, başlattılar savaşı.

Mücâhidler, oklara kalkanları tutarak,
Mukâbele ettiler onlar da ok atarak.

Bir yanda Resûlullah ve şânlı sahâbesi,
“**İslâmı yaymak**” için gelmiş idi cümlesi.

Diğer yanda islâmın düşmanı yehûdîler,
“**İslâmı yıkmak**” için gayret içindeydiler.

Mü’minlerin sayısı “**Binaltıyüz**”dü, fakat,
Yehûdîler, sayıca ziyâdeydi kat be kat.

Zîrâ “**Onbin**” kişiden fazlaydı yehûdîler,
Lâkin aldırmıyordu buna hiç sahâbîler.

O gün akşama kadar, ok atışı yapıldı,
Eshâbdan “**elli kişi**” oklardan yara aldı.

Bu minvâl savaşıldı, beşinci güne kadar,
Lâkin hep yehûdîler müdâfâda kaldılar.

Hazreti “**Ebû Bekir**”, sonra hazreti “**Ömer**”,
İlk iki gün, orduya kumanda eylediler.

Şiddetli çarpışmalar olduysa da iki gün,
Lâkin kalenin fethi, olmadı yine mümkün.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Hayber’in fethi) -3-

HAYDİ YÜRÜ YÂ ALÎ!

Resûl teşvîk edince eshâbını cidêle,

Hepsi arslan kesilip, başladılar kıtâle.

Ve bir anda saldırıp, atıldılar ileri,
Göklerde yankılandı “**Allah Allah**” sesleri.

Lâkin Hayber kalesi, sarp ve muhkem idi pek,
Kolay olmıyacaktı, o kaleyi fethetmek.

Üzülmeğe başladı bu yüzden sahâbîler,
Gelip Resûlullaha bu hâli arz ettiler.

Şöyle duâ etti ki Allahın Sevgilisi:
(**Yâ ilâhî yardım et, düşsün Hayber kalesi**.)

Muhâcir ve ensârdan gurup gurup mü’minler,
Hücûm ettilerse de, düşmedi yine Hayber.

“**Hazreti Ömer**” dahî, verdi bir “**Hücûm**” emri,
Lâkin fetih müyesser olmayıp döndü geri.

Sonra “**Sıddîk-ı ekber**” sancağı aldı ele,
Çok gayret ettiyse de, düşmedi yine kale.

O Server buyurdu ki: **(Yârın ben bu sancağı,
Birine veririm ki, fetheder bu kal’ayı.)**

Allahın Resûlünün bu sözü üzerine,
Bir merak ve heyecân düştü eshâb içine.

Derlerdi ki: **(Acabâ sancağı kim alacak?
Ve acabâ bu şeref, kime nasîb olacak?)**

O gece, hep bunları düşündü mücâhidler,
Bunu merak ederek, sabahı zor ettiler.

Zîrâ o arslanların istiyordu ki hepsi,
Râzı olsun kendinden, Allahın Sevgilisi.

Ömürleri boyunca, hep bunu istediler,
Uğrunda seve seve, can fedâ eylediler.

O sabah Resûlullah dışarı teşrîf edip,
Buyurdu ki: **(Nerdedir Alî bin Ebî Tâlip?)**

Dediler ki: **(Alî’nin şu an gözü ağrıyor,
Ağrıdan, ayağının ucunu göremiyor.)**

Buyurdular ki: **(Olsun, getirin onu bana.)**
Yardımla getirdiler Resûlün huzûruna.

Şifâ bulması için, duâ etti o Server:
(Yâ ilâhî, Alînin gözlerine şifâ ver.)

Ve mübârek elini sürünce gözlerine,
Kurtuldu hastalıktan, Resûl'ün hürmetine.

Öyle ki, o ağrıdan kalmadı hiçbir eser,
Zîrâ duâ etmişti kendisine o Server.

Ve duâ eyledi ki: **(Yâ İlâhel âlemîn,**
Cümle sıkıntılardan Alî'yi eyle emîn.)

Sonra kendi eliyle, Ona zırh giydirerek,
Ve kendi kılıcını dahî Ona vererek.

İslâmın beyaz renkli sancağını, eline
Verip buyurdular ki: **(Git düşman üzerine.)**

Peşinden kendisine buyurdu ki hem dahî:
(Hayber'i fethetmeden geri dönme yâ Alî.

Ulaşıncaya kadar, zaferi sana Hakk'ın,
Çarpış yehûdîlerle, arkana bakma sakın.)

Hazreti Alî dahî dedi**: (Yâ Resûlallah!**
Anam babam ve canım fedâdır sana Vallah,

Onlar dahî islâma girinceye kadar ben,
Gidip çarpışacağım, hiç arkama dönmeden.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hayberin fethi) -4-

BEN ARSLANIM

Aliyyül Mürtezâ'ya Allahın Peygamberi,
Buyurdu: **(Geri dönme, fethetmeden Hayberi.)**

O da vedâ ederek hazreti Peygambere,
Sancağını yükseltip, revân oldu Hayber'e.

Varıp kale önüne, dikince sancağını,
Büyük bir endîşe ve korku sardı düşmanı.

Buna rağmen kaleden çıktı o yehûdîler,
Hepsi iyi savaşçı ve çift zırhlı idiler.

"**Hâris**" adlı birisi, ileri çıktı birden,
Er istedi meydana, sahâbe-i güzînden.

Bu çok meşhûr bahadır “**Merhab**”ın kardeşiydi,
O dahî Merhab gibi, pehlivân bir kişiydi.

Önce o hamle yaptı Aliyyül Mürtezâ’ya,
Sonra “**hazreti Alî**”, el attı Zülfikâra.

Kılıcı, şimşek gibi kaldırıp vurdu birden,
Bir vuruşta başını ayırdı gövdesinden.

Sahâbe-i kirâm da, bunu seyrediyordu,
O an “**Tekbîr**” sesleri göğe yükseliyordu.

“**Hâris**”’in öldüğünü, “**Merhab**” da görüp hemen,
Dolu dizgin meydana girdi hiç beklemeden.

“**Aliyyül Mürtezâ**”nın dikildi karşısına,
İri yarı biriydi, bakındı etrâfına.

İki zırh, iki kılıç kuşanan bu dev adam,
Sabırsızlanıyordu almak için intikâm.

Ve ona seslendi ki: **(Yâ Alî, ben Merhab’ım,**
En şiddetli anlarda, ben ortaya çıkarım.)

“**Hazreti Alî**” dahî, ona cevâb vererek,
Âdetâ “**Arslan**” gibi haykırıp kükriyerek,

Dedi: **(Benim adım da, “**Aliyyül Mürtezâ**”dır,**
Ve lâkin bundan başka, bir adım daha vardır.

“Haydar**”, yâni “**Arslan**”dır ikinci adım da hem,**
Çünki ben doğduğumda, bu adı vermiş annem.

Yâni ben “Arslan**” gibi kuvvetli bir yiğidim,**
Ve seni, bir vuruşta yere serebilirim.)

Merhab, “**Haydar**” lâfını işitince âniden,
Kalbine korku düşüp, geriye kaçtı birden.

Çünki o, görmüştü ki rüyâda gece yatıp,
Bir “**Arslan**”, kendisini öldürmüştü saldırıp.

“**O arslan, bu olmasın**” diye düşünerekten,
Aliyyül Mürtezâya bir hamle yaptı hemen.

Çevik bir hareketle, derhâl hazreti Alî,
Kalkanını tutarak, karşıladı hamleyi.

O anda iki çelik çarpınca birbirine,
Çok kuvvetli bir sedâ yükseldi gökyüzüne.

O da Zülfikârını havaya kaldırarak,
Ve peşinden “**Yâ Allah!**” diye nâra atarak,

Âdetâ şimşek gibi indirip birden bire,
Öyle kılıç çaldı ki o heybetli kâfire,

Yukardan aşağıya ikiye biçti onu,
İkiye bölünmüştü, hattâ burnu ve boynu.

Çelik kalkan ve miğfer, bölündü ikiye hem,
Kâfir, o vuruş ile devrilip öldü hemen.

“**Merhab**”ın öldüğünü görünce sahâbîler,
“**Tekbîr**” sedâlarını, göklere yükselttiler.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Hayberin fethi) -5-

YEHÛDÎLER TESLÎM OLDU

“**Merhab**”ı öldürünce “**Allah arslanı Alî**”,
Bir anda çok bozuldu kâfirlerin morali.

Peşinden mücâhidler hücûm edince yine,
Kâfirler kaçıştılar hep kalenin içine.

Kovalıyorlardı ki mü’minler peşlerinden,
Aliyyül Mürtezâ’nın “**Kalkan**”ı düştü birden.

Velâkin eğilip de, almağa yoktu vakti,
Fırsat bilip, kalkanı, kaçırdı bir yehûdî.

Buna, hazreti Alî üzülüp bu hiddetle,
“**Hayberin kapısı**”nı tutup sarstı kuvvetle.

Onu, “**Kalkan**” yerine kullanmak istiyordu,
Ancak o, bu husûsta Hakka güveniyordu.

Koca demir kapıyı, sarstı Allah adıyla,
Çıktı kapı yerinden Allahın yardımıyla

O, kapıyı sarsarak koparınca yerinden,
“**Hayber kalesi**” dahî sarsıldı temelinden.

Hattâ "Ahtab"ın kızı, o anda birden bire,
Sedirde otururken, sarsılıp düştü yere.

Sekiz on pehlivânın kımıldatamadığı,
Koca demir kapıyı, çıkarıp "kalkan" yaptı.

Bir eliyle kapıyı tutarak "kalkan" diye,
Kılıç savuruyordu, yine öbür eliyle.

Sonra kale içine girerek mücâhidler,
İslâmın sancağını burç üstüne diktiler.

Bu hârikulâdeyi görünce âşikâre,
Hep emân dilediler yehûdîler son çâre.

Hazreti Alî ise, onlara verdi emân,
Zîrâ Hayber kalesi fethedilmişti o an.

Resûlün huzûruna gelerek dönüp geri,
Arz etti kendisine bu müjdeli haberi.

Sevindi Resûlullah, bu fetih haberine,
Gözlerinden öperek, buyurdular ki yine:

**(Bu kahramânlığınla bilesin ki yâ Alî,
Senden râzı oldular, Allah ve Peygamberi.)**

O, duyunca bu sözü Allahın Resûlünden,
Ağlayıp, yaşlar aktı hemen iki gözünden.

Resûlullah sordu ki: **(Ne için ağlıyorsun?)**
Dedi: **(Canım, herşeyim yoluna fedâ olsun.**

**Sevinç ve sürûrumdan ağlarım ki şimdi ben,
Hem Allah, hem Resûlü râzıdır bendenizden.)**

Buyurdu ki: **(Ne kadar sevinsen yine azdır,
Zîrâ meleklerin de hepsi senden râzıdır.)**

Ve lâkin bir tek kale, henüz fethedilmişti,
Diğer kalelerin de, düşmesi gerekirdi.

Ama hiç zor olmadı, onları fetheylemek,
Peşpeşe, kolaylıkla fethedildiler tek tek.

Hepsi “**Sekiz kale**”ydi, alındı birer birer,
En son “**Sulh**” isteğinde bulundu yehûdîler.

Bu sulh teklîflerini, o Server kabûl etti,
İlk şart, bu yehûdîler öldürülmiyecekti.

Çocuklarını alıp, bir yük de eşya ile,
Çıkıp gideceklerdi, Hayber’den başka yere.

Geri kalan ne kadar var ise mal ve ni’met,

Hepsi, müslümânlara olacaktı ganîmet.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Hayber’in fethi) -6-

HAZRET-İ SAFİYYE

Peygamber-i zîşânla, mücâhidler nihâyet,
Hayber’in fethi ile, yorulmuşlardı gâyet.

Bir yandan yaralılar tedâvî edilirdi,
Bir yandan da gâziler, oturup dinlenirdi.

O gün, yehûdîlerin önde gelenlerinden,
Birisinin karısı, islâma nefretinden,

Peygamberi zîşâna sûikast tertîb edip,
Öldürmek istemişti zehirli et yedirip.

Şöyle ki, bir keçiyi kesip ve pişirerek,
İçine de gizliden "**Zehir**" yerleştirerek.

Kebap yapıp getirdi onu Efendimize,
Dedi: **(Bizzât pişirip getirdim bunu size.**

Bu, benim hediyemdir, lütfen kabûl ediniz,
Eshâbınla birlikte, âfiyetle yiyiniz.)

Kabûl etti o Server onun hediyyesini,
Çağırdı sofrasına, birkaç sahâbîsini.

Ve önce kol kısmından, kendisi kopararak,
Koyuverdi ağzına, “**Besmele**” okuyarak.

O eti, birkaç defâ çiğniyerek o Server,
Ağzından çıkardı ve attı onu bu sefer.

Şânlı eshâbına da, söyleyip bunu hemen,
Men etti onları da, bu yemeği yemekten.

Buyurdu ki: **(Bu eti, yemeyip edin ki terk,**
Zîrâ “Ben zehirliyim” **diyor bana bu yemek.)**

Resûlün îkâzıyle, sahâbîler de hemen,
Herbiri, ellerini çektiler o yemekten.

Bir lokma yemiş idi ve lâkin “**Bişr bin Berâ**”,
Vücûdu morararak, şehîd oldu o ara.

Kadının yaptığına üzüldü sahâbîler,

Ve onu yakalayıp, huzûra getirdiler.

Peygamber Efendimiz sordu ki o kadına:
(Ne için zehir kattın bu keçi kebabına?)

O kadın, cevâbında dedi ki: (Sen kocamı,
Öldürdün bu savaşta, hem babamla amcamı.

Düşündüm ki: "**O kişi Peygamberse eğer ki,
Allah, Ona bu işi bildirir elbette ki.**

**Değilse, o eti yer ve ölür te'sîrinden,
Böylece kurtuluruz biz dahî kendisinden")**

Eshâb, Resûlullaha ettiler ki şöyle arz:
(Şunu öldürmemize var mıdır bize cevâz?)

Lâkin kendi şahsına yaptığından o bunu,
Yüksek merhametinden, af etti o hûtunu.

Bu büyük merhameti görünce o kadın da,
"**Şehâdet**"i getirip, îmân etti ânında.

"Huyey ibni Hattâb"ın kızı "**Safiyye**" dahî,
Resûl'ün hissesine düşmüştü bizâtihî.

Lâkin Peygamberimiz, eyledi onu âzâd,
O da çok duygulanıp, îmân etti o sâat.

Resûlullah sevinip, onun bu îmânına,
"Hazreti Safiyye"yi aldı nikahlarına.

Annesi olmuş oldu, cümle müslümânların,
Zîrâ o, zevcesiydi artık Resûlullahın.

"Sehbâ" denen mevkîde yapıldı düğünleri,
"**Kavun**" ile "**Hurma**"dan yendi düğün yemeği.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Hayberin fethi) -7-

HANGİSİNE SEVİNEYİM?

"**Hazreti Safiyye**"yi, o Serveri kâinât,
Kendi esîri iken, acıyıp etti âzâd.

O da çok duygulanıp Onun bu şefkatinden,
Şehâdeti getirip îmâna geldi hemen.

Peygamber Efendimiz, buna memnûn olarak,

Şereflendirdi Onu nikâhına alarak.

Hazreti Safiyye’nin gözünde, Efendimiz,
Bir morartı görerek, sordu ki**: (Nedir bu iz?)**

Dedi: (Yâ Resûlallah, rüyâda gördüm ki ben,
"Dolunay" yere inip, koynuma girdi gökten.

Rüyânın te'sîrinde kalıp çok duygulandım,
Ve kocam Kinâne’ye, bu rüyâmı anlattım.

O bunu dinleyince, be gâyet sinirlenip,
Bana şöyle bağırdı zâtınızı kastedip:

“Üzerimize gelen o Arap melîkinin,
Hanımı olmağa mı yoksa sen niyetlendin?”

Ve gözüme bir “**Tokat**” vurdu ki o hırs ile,
Gördüğünüz bu morluk, ondan geldi husûle.)

Hayber fethedilince, ordaki yehûdîler,
Resûl’ün huzûruna gelip şöyle dediler:

(Biz çekip gideceğiz Hayber’den şimdi hemen,
Fakat iyi anlardık, biz zirâat işinden.

İstersen kiraya ver, toprağı işliyelim,
Mahsûlün yarısını, sana teslîm edelim.)

Hakîkaten eshâbın hiç zirâat yapacak,
Yok idi zamanları, bu işle uğraşacak.

Onlar, dîn-i islâmı dünyâya yaymak için,
Çalışıyorlardı hep, durup dinlenmeksizin.

Bu yüzden Resûlullah buna memnûn oldular,
Bu teklîfe, bir şartla müsâde buyurdular.

Şöyle bir şart koydu ki onlara Efendimiz:
(Biz ne zaman istersek, çıkıp gideceksiniz.)

Yehûdîler, bu şartı kabûl edip böylece,
Toprağı işlemeğe başladılar hemence.

Velhâsıl Resûlullah ve şânlı sahâbîler,
Zafer ve ganîmetle, Medîne’ye geldiler.

Bu arada vaktiyle Habeş’e hicret eden,
Eshâbın geldiğini, o Server gördü hemen.

“**Câfer bin Ebî Tâlip**” ve yanındakileri,
Görüp şöyle buyurdu, Allahın Peygamberi:

**(Hayberin fethine mi, Câfer geldi diye mi,
Bunların hangisine sevineyim bilmem ki?**

**Sizin bu hicretiniz, iki defâdır ama,
Hem Habeşe gittiniz, hem de benim yanıma.)**

Hayber ganîmetinden, hem “**Harbedenler**” aldı,
Hem “**Bî'at’ı rıdvân**”da olanlara ayrıldı.

Habeşistândan gelen muhâcirlere de hem,
Hayber ganîmetinden, pay verdi Fahr-i âlem.

Hayberin fethi ile, yehûdîler topyekün,
Girmiş oluyorlardı, emrine o Resûl’ün.

Fethi gâyet zor olan “**Hayber"**in fethi ile,
İslâm düşmanları hep, sindiler tamâmiyle.

Çevredeki kavim ve devletler de bu yüzden,
Korkmağa başladılar, mü’minlerin gücünden.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Umretül kazâ seferi) -1-

UMRE İÇİN ÇIKTILAR

Bir sene geçmişti ki, "**Hudeybiye sulhü**"nden,
Ve kurbân bayramına, bir ay zaman var iken,

Peygamber Efendimiz, emretti eshâbına,
Ki, hemen başlasınlar “**Umre**” hazırlığına.

Lüzûmlu hazırlığı yapıp tamâmladılar,
Yanlarına, kurbânlık "Yetmiş deve" aldılar.

“Muhammed bin Mesleme” hazretlerinin dahî
Emrine, sahâbeden verildi "Yüz süvârî".

Onlar da, yanlarına, ok kılıç, zırh ve mızrak,
Ve daha bunlar gibi harpte kullanılacak,

Silâhları alarak, önden yola çıktılar,
Zîrâ bu müşriklere güvenilmezdi zinhâr.

Eshâbdan bâzıları dedi**: (Yâ Resûlallah!
Hani almıyacaktık yanımıza hiç silâh?**

Sırf kınına sokulmuş kılıçla gidecektik,
Zîrâ Hudeybiyede böyle sözleşmiş idik.)

Cevâben buyurdu ki o Server-i kâinât:
(Biz bunları Harem'e sokmıyacağız fakat.

Bize bir saldırıda bulunurlarsa onlar,
Elimizin altında bulunsun bu silâhlar.)

Velhâsıl Resûlullah, Medînede hem yine,
"Ebû Zer Gıfârî"yi, vekîl koydu yerine.

"**İki bin**" sahâbîyle, o şerefli Peygamber,
O gün yola çıktılar, Mekkeye hep berâber.

Eshâbı, bir heyecân kaplamış idi gâyet,
Zîrâ edeceklerdi yurtlarını ziyâret.

Resûlullah uğrunda bırakıp geldikleri,
İslâmı yaymak için, hemen terkettikleri,

Ev ve ocaklarını göreceklerdi zîrâ,
Bu, sevinç ve heyecân vermiş idi onlara.

Yıllardır gözlerinden yaş değil, kan akıtan,
Ve onlara, her türlü ezâ ve cefâ yapan,

Kâfirlere, gösterip, "İslâmın şerefi"ni,
Hayrân kılacaklardı, Kureyş müşriklerini.

Belki de bunu gören müşrikler, bu sebeple,
Şerefleneceklerdi hep îmâna gelmekle.

Velhâsıl sahâbeden Medînede kalanlar,
Resûl'ü, tekbîrlerle o gün uğurladılar.

"**Zülhuleyfe**" denilen mevkîye gelince tam,
Durdu ve ihrâm giydi, Resûl aleyhisselâm.

Şânlı sahâbîler de oldular Ona tâbi,
Beyazlara büründü, Resûl ve her sahâbî.

Ve "**Telbiye**" yaparak yola devâm ettiler,
Tekbîr sedâlarıyla gökleri inlettiler.

"Muhammed bin Mesleme", techîzâtlı olarak,
Mekkeye yaklaşınca, korkuya kapıldı halk.

Baktılar ki bir birlik, silâhla gelmişlerdir,
Korku ile yaklaşıp, dediler ki**: (Bu nedir?)**

Dedi: **(Askerleridir bunlar Resûlullahın,
Allah izin verirse, onlar da gelir yârın.)**

Dönüp, Mekkelilere bunu haber verdiler,
Onlar da bunu duyup, “**Savaş var**” zannettiler.

İşin hakîkatini öğrenmek maksadiyle,
Bir hey’et tertip edip, gönderdiler Resûl’e.

**Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Umretül kazâ seferi) -2-**

LEBBEYK, ALLAHÜMME LEBBEYK!

Peygamber Efendimiz, “**İkibin**” sahâbîyle,
Mekkeye yaklaştılar hem de silâhlariyle.

Burası “**Batn-ı ye’cec**” dedikleri bir yerdi,
Buradan sahâbîler Mekkeyi görürlerdi.

Silâhların hepsini bırakarak bu yere,
Nöbetçiler koydular, hem beklemek üzere.

Resûl’ün, silâhlarla Mekkeye gelişini,
Gören Kureyşlilerin, korku sardı içini.

Peygamberimiz ile, bunu görüşmek için,
Kureyşin bir hey’eti Resûl’e geldi ilkin.

Dedi ki: (Yâ Muhammed, geçen sene bu yerde,
Bir andlaşma yapmıştık, mâlûm Hudeybiye'de.

Bizler onun hükmüne sâdık kaldık harfiyyen,
Muhâlif harekette bulunmadık kat’iyyen.

Yâni bir ihânette buunmadık size biz,
Buna rağmen siz niçin silâhlarla geldiniz?

Halbuki Hudeybiye andlaşmasına göre,
Hiç silâhsız gelmeniz lâzım idi bu yere.)

O Server buyurdu ki: **(Çocukluğumdan beri,
Hep sözümde durmakla tanırsınız siz beni.**

**O sözümüzde dahî duruyoruz yine biz,
Harem’e, silâhlarla elbette ki girmeyiz.**

**Silâhları burada bırakıyoruz bakın,
Ama istiyorum ki, dursunlar bana yakın.)**

Onlar, Resûlullahtan bunları işitince,
O korkudan kalpleri râhatladı iyice.

Dediler: **(Biz sâdece, doğruluk gördük senden,
Ve sana yakışan da, ahde vefâdır zâten.)**

Hey'et geri gelerek, bunu haber verince,
Kureyş müşrikleri de sevindiler bir nice.

Resûlullah ve eshâb, Kâ'beye gelecekti,
Tavâf yapıp, develer kurbân edeceklerdi.

Sahâbe-i kirâmın ve Peygamberimizin,
Bu mes'ûd anlarına şâhid olmamak için,

O Mekke müşrikleri, kin ve haset ederek,
Hep dağlara çıktılar, Mekkeyi terkederek.

Peygamber Efendimiz, kurbânlık develeri,
Önden, bir sahâbîyle sürüverdi ileri.

Daha sonra kendisi ve şânlı sahâbîler,
Mekke şehrine doğru, birlikte yürüdüler.

Cümle eshâbı kirâm, sevinçten coşmuşlardı,
Peygamberi zîşânı ortaya almışlardı.

Resûlullah, "Kusvâ" nâm devesinin üstünde,
Nûr saçan "**Güneş**" gibi geliyordu o günde.

Eshâb da geliyordu, toplu "**Yıldızlar**" gibi,
O gün, ne ihtişâmlı manzaraydı yâ rabbî.

Hepsi "**Lebbeyk**" diyerek, telbiye yapıyordu,
Tekbîr sedâlarıyle yer ve gök inliyordu.

O gün, her sahâbînin "**Tekbîr**" vardı dilinde,
Bir de "**Allah sevgisi**" vardı gönüllerinde.

Adım adım Kâ'beye yakın geliniyordu,
Yaklaştıkça, heyecân bir misli artıyordu.

Bir ağızdan söylenen "**Telbiye**" sesleriyle,
Mekke seviniyordu eshâbın gelmesiyle.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Umretül kazâ seferi) -3-

ÇEKİLİN EY MÜŞRİKLER!

Peygamber Efendimiz Sevgili eshâbiyle,
Şehre giriyorlardı, tekbîr sedâlarıyle.

Kâ'beyi ziyâret ve tavâf yapacaklardı,
Müşriklerde hayrânlık uyandıracaklardı.

Nitekim onlar bakıp, sahâbe-i kirâma,
Kalplerinde bir meyil hissettiler "**İslâm**"a.

Sonunda Resûlullah onlara gâlip geldi,
Ve o gün, kalplerinden onları fetheyledi.

"**Dârünnedve**" denilen bir mahâlde, müşrikler,
Çoluk çocuklarıyla yollara dizilmişler.

Sevgili Peygamberle, yüksek sahâbîleri,
Seyredip, hayrânlıkla doluyordu kalpleri.

Kusvâ'nın yularını, şâir-i Nebî olan,
"**Abdullah bin Revâha**" tutuyordu ki o an,

Ağır adımlar ile ve vakarlı olarak,
Yürürdü, şu şekilde beyitler okuyarak:

(Ey kâfirler, çekilin Peygamberin yolundan,
Ki Allahü teâlâ gönderdi Ona Kur'ân.

Vardır Onun dîninde hep iyilik ve hayır,
Ona inananlara ebedî Cennet vardır.

O, gerçek Peygamberdir, kabûl ettik gönülden,
Biz bu yola baş koyduk, hiç korkmayız ölümden.

Ey müşrikler, Kur'ânı inkâr ettiğinizde,
Nasıl patladı ise, darbeler beyninizde,

Onun mânâsına da, inanmazsanız eğer,
İner aynı şekilde, başınıza darbeler.)

Hazreti Ömer Fârûk bunları işitince,
Îkâz etmek istedi, Abdullahı şöylece:

(Sen Resûlün önünde, Kâ'beye giriyorsun,
Nasıl böyle şiirler söyliyebiliyorsun?)

Lâkin Peygamberimiz buyurdular ki ona:
(Yâ Ömer, mâni olma onun okuduğuna.

Yemînle söylerim ki, müşriklere, bu sözler,

Oktan daha çabuk ve daha çok te'sîr eder.)

Sonra da “Abdullah bin Revâha”ya hitâben,
Buyurdu: **(Ey Abdullah, devâm et yine aynen.)**

Ona izin verince Resûl aleyhisselâm,
Hazreti Abdullah da şöylece etti devâm:

**(Allahü teâlâdan başka yoktur bir ilâh,
Yoktur aslâ şeriki, lâ ilâhe illallah.**

**O’dur müslümânların askerine güç veren,
Ve O’dur kâfirleri dağıtıp mağlûb eden.)**

Velhâsıl Resûlullah Beytullaha girdiler,
Ve sağ omuzlarını, biraz açıverdiler.

Teninin güzelliği, gözleri alıyordu,
Sevgili eshâbına dönüp şöyle buyurdu:

**(Kendinizi küffâra gâyet güçlü ve zinde,
Gösterin ki, Rabbimiz affeylesin sizi de.)**

Bu emir üzerine, bilcümle sahâbîler,
Hepsi, sağ omuzunu derhâl açıverdiler.

Heybetli bir şekilde, hızlı hızlı bu defâ,
Kâ’benin etrâfında başladılar tavâfa.

“**Hacer-ül esved**” ile, hem “**Rükn-ü yemânî**”nin,
Arasını, yavaşça yürüdüler velâkin.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Umretül kazâ seferi) -4-

MEKKE İÇTEN FETHEDİLDİ

Peygamber Efendimiz ve şânlı sahâbîler,
Beytullahı, üç defâ, önce tavâf ettiler.

Ve sağ omuzlarını, hepsi açık tutarak,
Yürülerdi çok güçlü ve heybetli olarak.

Müşrikler de onları, hem seyrediyorlardı,
Hem de bu hâllerine, hayret ediyorlardı.

Zîrâ müslümânların, gidince oralara,
Çok zayıf düştükleri söylenmişti onlara.

Medînenin havası güyâ iyi değilmiş,

Bu yüzden sıhhatleri hemen bozuluvermiş.

Yıllardır böyle sözler işitmişlerdi onlar,
Şimdiyse tam tersini görünce şaşırdılar.

Velhâsıl tavâfların, geri kalan dördünü,
Ağır ağır yaptılar müslümânlar o günü.

Tavâftan sonra dahî, makâm-ı İbrâhîm'de,
İki rek'at bir namâz kıldılar hep birlikte.

Sonra "**Safâ**" ve "**Merve**" arasında hem dahî,
Yürüyüp, yedi defâ "**Sa'y**" yaptı her sahâbî.

Getirilen kurbânlık develeri kesip hem,
Sonra tıraş ettirdi başını Fahri âlem.

Henüz yere düşmeden, mübârek saç kılları,
Müslümânlar, havada kapıştılar onları.

Sahâbe-i kirâm da, Onun gibi yaparak,
Hepsi tıraş oldular, Ona tâbi olarak.

İşte Resûlullahın bundan bir sene önce,
Gördükleri o rüyâ, gerçekleşti böylece.

Bu umre ziyâreti, artık sona ermişti,
Ve öğle namâzının, ezân vakti gelmişti.

Peygamber Efendimiz Bilâl-i Habeşî'ye
Emir verdi: (**Kâ'bede bir ezân oku**) diye.

Resûl'ün müezzini, îfâ etti bu emri,
Âdetâ çalkalandı ezânla Mekke şehri.

Eshâbın, senelerdir bekledikleri bu an,
Gelmiş ve Beytullahta okunuyordu ezân.

Bilâl-i Habeşî'nin sedâsı, dalga dalga,
Mekke ufuklarından yayıldı uzaklara.

Eshâb da huşû ile Onu dinliyorlardı,
Ve hepsi, yavaş sesle tekrâr ediyorlardı.

Ezânı müteâkip, imâm oldu o Server,
Namâzı, cemâatle kılıp edâ ettiler.

Resûlullah "**Ebtah**"ta bir çadır kurdurmuştu,
Eshâb da, etrâfında birer çadır kurmuştu.

“**Üç gün**”, bu çadırlarda ikâmet eylediler,
Namâz vakitlerinde bir araya geldiler.

Diğer vakitler ise, dolaşıp hâneleri,
Akrabâ ziyâreti yaparlardı her biri.

İslâmın bahşettiği o “**Güzel ahlâk**” ile,
Örnek oluyorlardı müşriklere hâliyle.

Müşrikler, hayrânlıktan içleri erimişti,
Üç günde, sanki Mekke, içten fethedilmişti.

“**Üç gün**” müddet bitince, emreyledi o Server,
Dönüş için derlenip toplandılar bu sefer.

Âlimler buyurur ki iş bu sefer hakkında:
(**Mekke, bu umre ile fethedildi aslında**.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mûte gazâsı) -1-

HÂLİD NERELERDEDİR?

Resûlullah umrede bulunduğu günlerde,
“**Velîd ibni Velîd**” de vardı o kâfilede.

Resûlullah, Velîd’le ederlerken hasbihâl,
Ağabeyi “**Hâlid bin Velîd**”i etti suâl:

(Hâlid nerelerdedir, Onunla kur bir temas,
Onun, islâmiyyeti bilmemesi olamaz.

Keşke îmân etmekle o da şereflenseydi,
O kahramânlığını islâmda gösterseydi.

Bizim saflarımıza katılsaydı o artık,
Kendisini çok sever, çok da üstün tutardık.)

Zâten bunu, “**Velîd**” de isterdi pek ziyâde,
Zaman zaman mektuplar yazardı bu meâlde.

Bildirince Resûl’ün bu sözlerini dahî,
O da islâmiyyete meyletti bizâtihî.

“**Bir an evvel Resûl’le görüşeyim**” diyordu,
Huzûrunda müslümân olmayı istiyordu.

Bu hâlini, kendisi anlatır ki sonradan:
Bana bu seâdeti Rabbimiz etti ihsân.

“**Resûl’ün sevgisi**”ni yerleştirdi kalbime,
Bu sevgi sebep oldu benim seâdetime.

Halbuki Ona karşı yapılan her savaşta,
Bulunup, onlar ile cenk etmiştim en başta.

Ama ben, her savaştan geriye döner iken,
“**Haksız**” olduğumuzu anlıyordum yakînen.

Hattâ kendi kendime diyordum ki: **“Muhammed,**
Bir gün gelir, muzaffer olacak bize elbet.”

Gâlip geleceğini mutlaka biliyordum,
Her harpten, bu hislerle ayrılıp geliyordum.

Yine “**Hudeybiye**”ye geldiğinde, bir kere,
Yanlarına sokuldum, “**Zarar vermek**” üzere.

Zîrâ bendim Kureyş’in süvârî komutanı,
İyi hâtırlıyorum mâlesef ben o ânı.

Bizden emîn şekilde, güvenerek Rabbine,
Namâz kıldırıyordu sahâbe-i güzîne.

O gün çok telâşsızdı Allahın Sevgilisi,
Yoktu hem etrâfında muhâfızı, bekçisi.

Atımı üstlerine sürdümse de kaç kere,
At ileri gitmeyip, sıçrardı gerilere.

Bundan çok duygulandım, düşündüm ki o zaman:
“**Hak teâlâ bu zâtı koruyor her zarardan**.”

O ara kardeşimden bir mektup geldi bana,
Diyordu ki: (Ne zaman geleceksin îmâna?

Peygamber efendimiz seni sordu Vallahi,
Buyurdu ki: **“İslâma gelseydi Hâlid dahî,**

Bizim saflarımızda yapsaydı kahramânlık,
Biz de onu kıymetli, hem de üstün tutardık.”

Resûl böyle istiyor, geçmemiştir iş işten,
"Îmân et de kendini kurtar “Sonsuz ateş”ten.

Çok fırsatlar kaçırdın, haydi gel, durma artık,
Daha çok gecikirsen, fayda etmez pişmânlık.)

“Velîd”in mektûbunu mütâla'a edince,
“**Îmân etme**” arzûsu bende arttı iyice.

Resûl’e gitmek için acele ediyordum,
Onun muhabbetiyle, yanıp tutuşuyordum.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mûte gazâsı) -2-

ÜÇBİN MÜCÂHİD TOPLANDI

“**Hâlid bin Velîd**” der ki: “Velîd”den mektup aldım,
Okuyunca, sevinip bir hayli duygulandım.

Artık yegâne arzûm, o Server’e gitmekti,
Huzûrunda diz çöküp, Ona îmân etmekti.

Düştüm bu iştiyâkla Medîne yollarına,
Uğradım “**Osmân ibni Talha**”nın da yanına.

O da îmân etmeği çok istiyormuş meğer,
İkimiz, seher vakti, yola çıktık berâber.

Az sonra karşılaştık hem de “**Amr bin Âs**”ile,
O da, aynı maksatla, gidiyormuş Resûle.

Yolda ilerledikçe, bu arzûm fazlalaştı,
Medîneye varınca, had safhaya ulaştı.

En güzel elbisemi giyinip hazırlandım,
Sonra, Resûlullahın olduğu yere vardım.

Sevinç ve heyecânla girince yanlarına,
O, güler yüzü ile, bir nazar etti bana.

Huzûrunda oturup, hürmetle verdim selâm,
Baktım, gülümsüyordu Resûl aleyhisselâm.

Dedim: (Yâ Resûlallah, ederim ki şehâdet,
Allah birdir, sen dahî Peygamberisin ellbet.)

Buyurdu ki: **(Rabbime olsun ki hamd ve senâ,**
Bu saâdet yolunu gösteren O’dur sana.)

Dedim: (Yâ Resûlallah duâ buyurunuz da,
Affetsin Hak teâlâ beni huzûrunuzda.)

Buyurdu: **(Öyle üstün dindir ki islâmiyyet,**
Önceki günâhları tamâmen siler elbet.)

“**Osmân bin Talha**” ile “**Amr bin Âs**” da aynı gün,
Îmânla şereflendi huzûrunda Resûl’ün.

Böylelikle Mekkenin en güçlü, en sevilen,
Ve gözünü budaktan aslâ esirgemiyen,

Bu üç nâmlı pehlivân, Resûl'ün huzûrunda,
Sahâbe-i güzînden oldular en sonunda.

Buna, sahâbîler de çok memnûn olmuşlardı,
Ve bunu, "**Tekbîrler**"le açığa vurmuşlardı.

Bâdemâ bu yiğitler, din ve Allah yolunda,
Gayret edeceklerdi, Resûlullah uğrunda.

Hicretin sekizinci yılında Fahr-i âlem,
Bâzı hükümdârlara mektup gönderirdi hem.

İslâma dâvet için, Fahr-i kâinât yine,
Bir mektup yazdırmıştı Busrâ'nın hâkimine.

"**Hâris**" adlı sahâbî, Resûl'ün mektûbunu,
Alarak, sür'at ile tuttu "**Mûte**" yolunu.

"**Mûte**"ye yaklaşınca, nihâyet bu bahtiyâr,
Hıristiyân askerler onu tutukladılar.

"**Şurahbil bin Amr**" idi, o zaman Şam vâlisi,
Alçakça şehîd etti o hazreti Hâris'i.

Onun şehâdetini işitince o Server,
Bu haksız harekete pek fazla üzüldüler.

Ve hemen eshâbını toplayıp huzûruna,
Buyurdu ki: **(Bir bölük çıksın Mûte yoluna.**

Zîrâ rumlar, Hâris'in akıtmıştır kanını,
Alalım kâfirlerden bunun intikâmını.)

Allahın Sevgilisi böyle emrettiğinden,
"**Üçbin**" adet mücâhit, toplandı o gün hemen.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûte gazâsı) -3-

ORDU YOLA ÇIKTI

Müşrikler katledince elçi olan "**Hâris**"i,
Topladı eshâbını Allahın Sevgilisi.

Buyurdu: (Ey eshâbım, önce Şam'a varınız,
"**Zeyd ibni Hârise**"dir, sizin kumandanınız.

Eğer harp esnâsında, Zeyd şehîd olur ise,
“**Câfer bin Ebî Tâlip**” kumandan olsun size.

O da şehîd olursa harp meydanında eğer,
“**Abdullah bin Revâha**” emîr olsun bu sefer.

O da şehîd olursa, bir araya geliniz,
Münasîb bir kimseyi, emîr tâyin ediniz.)

İsimleri sayılan şahısların, derakab,
“**Şehîd olacağı**”nı anladı cümle eshâb.

Ve lâkin kendileri bunları işitince,
Bu "**Müjde**"den ötürü, gark oldular sevince.

Zîrâ tek gâyeleri var idi ki hepsinin,
O da, "Şehîd olmak"tı bu yolda Allah için.

Resûlullah, sancağı “**Zeyd ibni Hârise**”ye,
Teslîm edip, orduyu gönderdi bu sefere.

Sonra o kumandâna buyurdu ki: **(Gidiniz,
Evvelâ kâfirleri dîne dâvet ediniz.**

**Kabûl etmezler ise, gitmiştir bizden vebâl,
Hemen o kâfirlerle yapınız cenk ve cidal.)**

“**Üçbin**” kişilik ordu, muhâcirîn ve ensâr,
Resûl’ün duâsıyla o gün yola çıktılar.

Peygamber Efendimiz “**Vedâ yokuşu**” denen,
Yere kadar, onların yürüdü peşlerinden.

Ve hattâ Medînede kalan sahâbîler de,
Gelip uğurladılar, onları bu mahâlde.

Tekbîrler getirerek ayrılıyorken ordu,
Kalanlar, onlar için duâlar ediyordu.

Mücâhidler ufuktan kayboluncaya kadar,
Onlara, gözyaşı ve gıbta ile baktılar.

“**Zeyd ibni Hârise**”nin taşıdığı o sancak,
Dalgalanıyor idi, rüzgârda sallanarak.

Yolculuk, olaysız ve neş’eli geçiyordu,
Mücâhidler, cenk için sabırsızlanıyordu.

“**Abdullah bin Revâha**” giderken o arada,

Şiirlerle birşeyler söylerdi şu mânâda:

(Ey devem, kumluktaki şu kuyuya beni sen,
Oradan da, dört konak ileri götürürsen,

Bundan başka sefere artık çıkmıyacaksın,
Zîrâ bu cenkten sonra, sâhipsiz kalacaksın.

Çünki ben, bu savaştan geri dönmiyeceğim,
Öyle umuyorum ki, ben şehîd düşeceğim.)

Sonra kendi kendini etti ki şöyle îkâz:
(Ey Revâha'nın oğlu, geç kaldın, hızlan biraz.

Çok yavaş gidiyorsun, bak diğer mücâhidler,
Seni, çok gerilerde bırakıp da gittiler.)

Böyle deyip, deveyi hızlandırdı az daha,
Ve şöyle söylendi ki: **(Bak ey İbni revâha!**

Sen artık düşünme ki, geride malların var,
Umurunda olmasın, bağ bahçe ve hurmalar.

Zîrâ Allah yolunda cihâda gidiyorsun,
Sonunda şehîdlik var, sana müjdeler olsun.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûte gazâsı) -4-

ÖYLEYSE CİZYE VERİN!

Kahramân mücâhidler, Sûriyeye varmıştı,
Şam vâlisi Şürahbil, bunu haber almıştı.

Bildi ki, geliyorlar kendisiyle savaşa,
Kapıldı birden bire, bir korku ve telâşa.

Hemen "**Herakliyus**"a yazdı bu vaziyeti,
Gönderdi o da hemen, bir takviye kuvveti.

"**Yüzbin**"e ulaşmıştı ordusu böylelikle,
Lâkin eshâbı kirâm, "**Üç-dört bin**" yoktu bile.

Şam'a girdiklerinde velhâsıl müslümânlar,
Bu düşman ordusunun haberini aldılar.

Hemen "**Zeyd bin Hârise**", sahâbeyi bir yere,
Toplayıp, bu husûsta eyledi istişâre.

Bu durum karşısında, bir kısım sahâbîler,

(**Bunu, Resûlullaha bildirelim**) dediler.

“**Kâfirler** "Yüzbin" **kişi, biz ise** "Üçbin" **eriz**,
Savaşa girelim mi?” diye suâl ederiz.

Ya geriye çağırır, döneriz Medîne’ye,
Yâhut yardım gönderir, yürürüz ileriye.)

Sonra da söz isteyip, Abdullah bin Revâha,
Dedi: (Niçin yazalım bunu Resûlullaha?

Unuttuk mu buraya niçin geldiğimizi,
Resûlullah “**Cenk için**” göndermedi mi bizi?

Sonra hiç mühim değil, bizim için çok asker,
Kâfirler, “**Bedir**”de de, bizden fazla idiler.

Vallahi vardı o gün, yalnız “**İki at**”ımız,
Yine de zafer verdi bizlere Allahımız.

İnşallah bu cenkte de, biz oluruz muzaffer,
Zîrâ böyle vâdetti, Allah ile Peygamber.

Hak teâlâ vâdinden aslâ dönmez geriye.
Öyle ise durmayın, yürüyün ileriye.

Arkadaşlar, ne için tereddüt edersiniz?
“**Şehîd olmak**” değil mi, zâten bizim gâyemiz?

Bizi cenge gönderdi, o Sevgili Peygamber,
Haydi ilerleyiniz, ya şehâdet, ya zafer.)

Abdullahın sözleri coşturdu mü’minleri,
Kurulmuş yaylar gibi fırladılar ileri.

“**Mûte**” havâlîsine eriştiler nihâyet,
Dağ taş düşman doluydu, kalabalıktı gâyet.

“**Üçbin**” kişi idiler, o gün eshâbı kirâm,
Düşman ordusu ise, “**Yüzbin**” kişi idi tam.

Yâni "Bir" mücâhide, “**Otuz**” rum düşüyordu,
Lâkin eshâbı kirâm, bunu düşünmüyordu.

Bir hey’et teşkîl edip mücâhidler o ara,
Muhârebeden önce, gönderdiler Rumlara.

O Serverin emrine imtisâlen o hey’et,
Gidip, o kâfirleri islâma etti dâvet.

Ve lâkin bu dâveti reddedince kâfirler,
(**Öyleyse cizye verin**) diye teklîf ettiler.

Rumların kumandanı, bunu da reddedince,
“**Ceng**”e karâr verdiler müslümânlar hemence.

Önde “**Zeyd bin Hârise**”, sancağı yükselterek,
Girdi cenk meydanına, “**Allah Allah**” diyerek.

Peşinden mücâhidler saldırdılar topyekün,
“**Tekbîr**” sedâlarıyla, inledi yer gök o gün.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mûte gazâsı) -5-

HAZRETİ ZEYD’İN ŞEHÂDETİ

Derhâl “**Zeyd bin Hârise**” verdi bir “**Hücûm**” emri,
Mücâhidler ok gibi fırladılar ileri.

“**Üçbin**” mücâhid vardı, “**Yüzbin**” kâfire karşı,
Başlamıştı tarihin en ibretli savaşı.

“**Otuz rum**” düşüyordu o gün her mücâhide,
Buna rağmen kâfirler azalırdı git gide.

Kılıçlar, şimşek gibi kalkıyor, iniyordu,
Her vuruşta, birkaç rum yere devriliyordu.

Mücâhidler düşmanın ortasına daldılar,
Ve düşman saflarını, birbirine kattılar.

At kişnemeleriyle kılıç şakırtıları,
“**Tekbîr**” sedâlarıyla, “**Âh yandım**” nidâları.

“**Mûte**”de, âsumâna yükseliyordu o an,
Ve kan gölü hâline geliyordu o meydan.

Her kılıç sallayışta, birkaç baş düşüyordu.
Müslümânlar, rumları ot gibi biçiyordu.

“**Zeyd bin Hârise**” dahî, ordunun en önünde,
Düşmana, arslan gibi saldırırdı o günde.

Bir ara düşmanların attığı birkaç mızrak,
Mübârek vücûduna saplandılar uçarak.

Sonra birkaç mızrak da, giriverdi sırtından,
Delik deşik olmuştu vücûdu Zeyd’in o an.

Böylece yere düşüp, hiç etmedi hareket,
"**Şehîdlik**" rütbesine kavuştu en nihâyet.

Lâkin islâm sancağı, henüz yere düşmeden,
"**Câfer bin Ebî Tâlip**" yetişip tuttu hemen.

Onun yerine geçip, sancağı kaldırarak,
Salladı kılıcını düşmana haykırarak.

Bir elinde sancakla, daldı küffâr içine,
Gönderdi birçoğunu, Cehennem ateşine.

Bir yandan arslan gibi, serî cenk ediyordu.
Bir yandan da eshâba cesâret veriyordu.

Âdetâ şimşek gibi kılıç sallıyordu hem,
Kendinden geçmiş hâlde, savaşırdı muhteşem.

Safları yara yara, içerlere dalmıştı,
Rumların ortasında, tek başına kalmıştı.

Bu gidişin, dönüşü olmadığını dahî,
Çok iyi biliyordu kendi de bizâtihî.

Kükremiş arslan gibi saldırırdı küffâra,
Kâfirler, bir kolunu kopardılar bir ara.

Hemen öbür koluyla, sancağı kaldırarak,
Dalgalandırdı yine, havalarda tutarak.

Kâfirler koparınca sonra öbür kolunu,
İki pazusu ile, kaldırdı yine onu.

Kesik kolları ile bastırarak göğsüne,
İslâmın sancağını düşürmedi o yine.

Fakat peş peşe inen kılıç darbelerinden,
"**Şehâdet rütbesi**"ne kavuştu çok geçmeden.

Sıcak kumlar üstüne serilirken cesedi,
Temiz rûhu Cennete uçuverdi ebedî.

İslâmın sancağını, düşmeden mücâhidler,
Tutarak "**Abdullah bin Revâha**"ya verdiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûte gazâsı) -6-

SANCAK SANA LÂYIKTIR

"Câfer bin Ebî Tâlib" şehîd olunca birden,
"**Abdullah bin Revâha**" sancağı kaptı hemen.

Bir eliyle sancağı göklere yükselterek,
Daldı düşman içine, şunları söyliyerek:

(Ey nefsim, "**Câfer**" gitti, sen hâlâ dünyâdasın,
Durma cihâd eyle ki, sen de şehîd olasın.

Eğer ki seviyorsan köleni, hizmetçini,
Bilmiş ol ki, şu anda âzâd ettim hepsini.

Düşündürüyor ise, seni bağın ve bahçen,
Onların hepsini de, hibe ettim şimdi ben.

Velhâsıl hiçbir şeyin kalmadı bu dünyâda,
Yapacağın tek şey var, "**Şehîd olmak**"tır o da.

Ey nefsim, bana boyun eğeceksin mecbûren,
Bugün şehîd olurum, yemîn ettim çünki ben.

Ya sen kendiliğinden râzı olursun buna,
Ya kabûl ettiririm bunu ben zorla sana.

Düşün, öldürülmezsen bu savaşta eğer ki,
Hiç ölmiyecek misin ey nefsim, söyle peki?

"**Câfer bin Ebî Tâlip**" ve "**Zeyd bin Hârise**"nin,
Yaptığını yaparsan, bil ki iyi edersin.

Onlar şehîd oldular, sen dahî durma geri,
Sonra pişmân olursun, haydi, atıl ileri.)

"**Abdullah bin Revâha**" bunları söyliyerek,
Daldı düşman içine tekbîrler getirerek.

Küffârla amansızca mücâdele ederken,
Parmağına, bir kılıç isâbet etti birden.

Sallanmağa başladı, elinde kesik parmak,
Sıçrayıp yere indi attan âcil olarak.

O parmağı koyarak, ayağının altına,
Koparıp, şimşek gibi tekrâr bindi atına.

Zîrâ çarpışmasına, o engel oluyordu,
Şimdi daha şiddetli, serî harbediyordu.

Çok saldırdı ise de, düşmana hiç durmadan,
"**Şehâdet**" ni'metine erememişti o an.

Çok üzülür idi ki şehîd olmadığına,
O sırada bir mızrak saplandı vücûduna.

Derhâl kanlar içinde yerlere serilmişti,
“**Şehâdet şerbeti**”ni en son o da içmişti.

O dahî ayrılınca bu dünyâ âleminden,
Koşup “Sâbit bin Ekrem”, sancağı kaptı hemen.

“**Hâlid ibni Velîd**”e götürüp verdi derhâl,
Dedi ki: (**Emîrliğe sen lâyıksın, bunu al**.)

Almak istemeyince, arz etti ki: **(Ey Hâlid,**
Çabuk al ki sancağı, çok dardır zîrâ vakit.

Sen harbin usûlünü, bizden iyi bilirsin,
Senin emîr olmandır arzûsu hepimizin.)

Sonra sahâbîlere dönerek sordu hattâ:
(Sizin fikirleriniz ne yoldadır bu bâbta?)

bilcümle mücâhidler dediler ki hep o an:
(Hâlid bin Velîd olsun, başımıza kumandan.)

Bu durum karşısında islâmın bayrağını,
Büyük bir hürmet ile aldı ve öptü onu.

Ve atına atlayıp, hücûm etti küffâra,
Yeniden kuvvet geldi, cümle müslümânlara.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mûte gazâsı) -7-

RUMLAR KAÇIYOR

“Abdullah bin Revâha” vaktâ ki oldu şehîd,
Teslîm aldı sancağı hemen “**Hâlid bin Velîd**”

Bu yeni kumandanın peşinden, mücâhidler,
Yeniden güç kazanıp, saldırıya geçtiler.

Büyük bir cesâret ve mahâretle o vakit,
Çarpışma yapıyordu o gün hazreti Hâlid,

Bir aralık “**Kutbe bin Katâde**” hazretleri,
Tekbîr sedâlarıyle hücûm edip ileri,

Havaya kaldırarak kılıcını âniden,
Düşman kumandanının boynuna çaldı birden.

Başı düşüp, top gibi yuvarlandı yerlerde,
Bu fecî manzarayı gördü Rum erleri de.

Kumandanları ölen düşmanların morali,
Bozulmuş ve ortalık karışmıştı bir hayli.

Zâten akşam olmuş ve bitmişti o gün savaş,
Herkes karârgâhına dönmüştü yavaş yavaş.

Savaşa, ertesi günü devâm edilecekti,
"**Hâlid**", harp tekniğinde pek mâhir kimse idi.

Sabah, başka taktikle çıkıp karşılarına,
Döndürmek istiyordu düşmanları şaşkına.

O gece, askerine verip hemen emrini,
"**Ön**" ve "**arka**" safların değiştirdi yerini.

Sağda çarpışanları getirdi sol tarafa,
Soldakileri ise, sağa aldı bu defâ.

"**Tekbîr**" sedâlarıyla o sabah mücâhidler,
Düşmanın üzerine saldırıya geçtiler.

Lâkin rum askerleri şaşkına dönmüşlerdi,
Zîrâ bu kimseleri ilk defâ görmüşlerdi.

Bu durum karşısında dediler ki: **(Herhâlde,**
Takviye kuvvetleri aldılar fevkalâde.)

Bu şekilde düşünüp, paniğe kapıldılar,
Moralleri bozulup, geri adım attılar.

Şânlı sahâbîler de, bunu fırsat bilerek,
Çullandılar rumlara tekbîrler getirerek.

Ekin biçer misâli o rum kâfirlerini,
Kılıçtan geçirdiler, binlerce erlerini.

"**Hâlid ibni Velîd**"in, o gün Mûte cenginde,
Hattâ tam "Dokuz kılıç" kırılmıştı elinde.

Bozguna uğramıştı nihâyet rum erleri,
Mü'minlerin önünden kaçıyorlardı geri.

"**Üçbin**" mücâhid gâzi, "**Yüzbin**" düşmanı, o gün,
Hezîmete uğrattı, duâsıyle Resûl'ün.

Allahın yardımıyle bu harpte mücâhidler,

Onbinlerce düşmanı kılıçtan geçirdiler.

Yalnız “**Onbeş**” şehîdle bu harp bitirilmişti,
Ve böylece Bizans’a, haddi bildirilmişti.

İslâm mücâhidleri cenk ederken bu yerde,
Mescidde otururdu aynı gün o Server de.

Eshâb da karşısında oturuyordu o gün,
Üzüntülü olduğu belli idi Resûl’ün.

Hiçbir şey konuşmuyor, sükût ediyordu hep,
Sahâbe-i kirâm da üzgündü bundan sebep.

Fakat edeblerinden, bu hâle sebep olan,
Şeyi, Resûlullaha soramazlardı o an.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mûte gazâsı) -8-

ONLAR ŞEHÎD OLDULAR

Mücâhidler “**Mûte**”de savaş yaptıkları an,
Resûlullah, mescidde bulunurdu o zaman.

Huzûruna çağırdı cümle eshâbını da,
Lâkin çok üzüntülü hâli vardı o anda.

Eshâbdan bir tânesi, dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Canımız, herşeyimiz fedâdır sana Vallah

Üzgün görünürsünüz, acabâ sebep nedir?
Size bakıp, biz dahî olduk hep müteessir.)

Peygamber-i zîşânın mübârek gözlerinden,
Gözyaşları akarak, buyurdu ki cevâben:

(**Beni üzen, eshâbın şehîd olmalarıdır,**
Zîrâ şu an Mûte’de, şiddetli bir harp vardır.)

O an harp meydanını gözleriyle görerek,
Eshâbına, her şeyi anlattı şöyle tek tek:

(Ey eshâbım, önce “**Zeyd**” sancağı aldı ele,
Lâkin şehîd edildi düşman mızraklariyle.

O, Cennet köşklerinde şimdi oturmaktadır,
Yâhut bahçelerinde koşuşup durmaktadır.

“**Câfer bin Ebî Tâlip**” sancağı aldı ondan,

Düşman ordularına saldırdı hiç durmadan.

Çarpışıp şehîd oldu O dahî en nihâyet,
Ona da nasîb oldu bu devlet ve seâdet.

Yâkuttan iki kanat Rabbimiz verdi ona,
O, dilediği zaman uçmaktadır her yana.

Ondan sonra, sancağı "**İbni Revâha**" aldı,
Yalın kılıç düşmanın ortalarına daldı.

Çarpışıp şehîd oldu, o da nihâyetinde,
Cennette oturuyor altın taht üzerinde.

Onlar için şu anda, var sonsuz bir âfiyet,
Yâ rabbî, sen onları eyle afvü mağfiret.)

Mübârek gözlerinden yaşlar boşanıyordu,
Göz yaşları içinde, sonra şöyle buyurdu:

**(Abdullah bin Revâha vaktâ ki oldu şehîd,
İslâmın sancağını aldı Hâlid bin Velîd.**

**Yâ rabbî, Hâlid senin kılıcındır ki elbet,
Düşmanın karşısında Hâlid'e sen yardım et.)**

O Server, çok uzakta olan hâdiseleri,
Görüp, böyle anlattı bir mûcize eseri.

Resûlullah bunları sahâbe-i güzîne,
Anlatıp, geldi sonra "Câfer'in hânesi"ne.

Hanımı "**Esmâ Hâtun**", o gün çocuklarını,
Yıkayıp giydirmiş ve tarardı saçlarını.

Peygamber Efendimiz şehîd olan Câfer'in
Yetîm çocuklarını görmeye geldi ilkin.

Buyurdu ki**: (Ey Esmâ, Câfer'in oğulları,
Nerededir, sen şimdi bana getir onları.)**

Getirince, kokladı, öpüp bastı bağrına,
Mübârek gözyaşları aktı yanaklarına.

Esmâ Hâtun sordu ki: **(Yâ Resûlallah, niçin,
Onlara, yetîm gibi muâmele edersin?**

**Yoksa beyim Câfer'e ve arkadaşlarına,
Bir hâl mi vukû buldu, söyleyin lütfen bana.)**

O hâtuna cevâbı şöyle oldu Resûl'ün:
(Evet, şehîd oldular yâ Esmâ onlar bugün.)

<u>Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"</u>
<u>(Mekke'nin fethi) -1-</u>

KUREYŞ AHDİ BOZDU

Hudeybiye sulhünün şöyleydi bir maddesi:
O havâlîde olan her Arap kabîlesi,

Ya "**Muhammedîler**"in olacaktı yanında,
Ya da olacaklardı "**Kureyş**"in saflarında.

İşbu kabîlelerden "**Huzâ'a**" kabîlesi,
Müslümânlardan yana olmuşlardı cümlesi.

Lâkin "**Benî Bekr**" ise, Kureyş müşriklerinin,
Yanında bulunmayı gördüler daha emîn,

Zâten bu kabîleler düşmandı birbirine,
Sık sık saldırıyordu birisi diğerine.

Velâkin Hudeybiye sulhüne göre bunlar,
İki sene müddetle, harp etmeden durdular.

Fakat "**Benî Bekir**"den birisi, en nihâyet,
Şiir yazıp, Resûl'e eylemişti hakâret.

"**Huzâ'a**" dan bir genç de, dayanamayıp buna,
O kimseye vurarak, boyadı onu kana.

"**Bekr oğulları**" ise, bilerek bunu fırsat,
Saldırıya geçtiler "**Huzâ'a**"'ya o sâat.

Kureyş müşrikleri de, hem çok silâh vererek,
Hem onlara gizlice, adamlar göndererek,

Bu saldırı işine yardım eylemişlerdi,
Ve yirmiden ziyâde mü'min öldürmüşlerdi.

Bu gece baskınında, bâzısı Huzâa'dan,
Yardım istemişlerdi, mânen Resûlullah'tan.

O anda Resûlullah, hazreti Meymûne'nin,
Evindeydi ve o an, kalkmıştı abdest için.

Allahın izni ile o Server-i kâinât,
Duydu ki, müslümânlar istiyor ondan imdâd.

“**Lebbeyk! Lebbeyk!**” buyurdu o çağrıya cevâben,
Meymûne vâlidemiz işitip sordu hemen.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, merak ettim bendeniz,
Yanımızda kimse yok, kime Lebbeyk dediniz?)**

Peygamber-i zîşân da buyurdu ki cevâben:
(**Huzâ'a mü’minleri yardım istedi benden.)**

Velhâsıl Kuryşliler, Hudeybiye sulhünün,
Maddesine aykırı davranmışlardı o gün.

Huzâa’dan bir hey’et, Medîneye geldiler,
Peygamber-i zîşâna, bunu haber verdiler.

Peygamber Efendimiz, üzülüp buna hemen,
Gelen müslümânlara buyurdu ki cevâben:

**(Yardımda bulunmazsam Huzâa’ya Vallahi,
Hiç yardım olunmasın o zaman bana dahî.)**

Daha sonra bir mektup yazdırdı ki Kureyşe:
(Siz neden karıştınız böyle kötü bir işe?

**Siz, Bekr oğullarına yardımda bulunarak,
Adam öldürmüşsünüz, gece baskın yaparak.**

**Onlarla ittifaktan, ya vaz geçeceksiniz,
Yâhut ölenler için, diyet vereceksiniz.**

**Bunlardan birisini eğer ki tam olarak
Yapmazsanız, sizinle harp ederim muhakkak.)**

Lâkin Kureyş reddedip Onun bu teklîfini,
Harbe tahrîk ettiler, Allahın Habîbini.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mekke’nin fethi) -2-

BU DÖŞEĞE OTURAMAZSIN

Resûl’ün teklîfini reddeden Kureyşliler,
Bu sefer de büyük bir endîşeye düştüler.

Bin defâ pişmân olup öyle dediklerine,
Büyük bir korku düştü herbirinin kalbine.

Hemen “Ebû Süfyân”a dediler ki o vakit:
(Bunu düzeltmek için, derhâl Medîneye git.

Muhammed'le görüşüp, uzat muâhedeyi,
Yoksa bu, bizim için olmıyacak pek iyi.)

Ebû Süfyân, acele yola çıktı Mekkeden,
O Server bunu bilip, buyurdular ki hemen:

(Öyle anlıyorum ki, Ebû Süfyân geliyor,
Hudeybiye sulhünü yenilemek istiyor.

Lâkin o, her ne için geldiyse Medîneye,
Murâdı olmaksızın dönüp gider geriye.)

Medîneye gelince Ebû Süfyân velhâsıl,
İlk "**Ümmü Habîbe**"nin evine oldu vâsıl.

Bu hâtun, kızı idi zîrâ "Ebû Süfyân"ın,
Ve zevcesi olurdu, hem de Resûlullahın.

Girince Ebû Süfyân bu hanımın evine,
Oturmak arzû etti, bir döşek üzerine.

Lâkin "**Ümmü Habîbe**" koşup geldi odadan,
Kaldırdı o döşeği babası oturmadan.

Ebû süfyân üzülüp, dedi: (**Ne yapıyorsun?**
Benden bir döşeği mi yoksa esirgiyorsun?)

O dahî babasına eyledi ki şöyle arz:
(Bu döşek üzerine, müşrikler oturamaz.

Zîrâ bu, o Serverin mübârek döşeğidir,
Senin buna oturman, aslâ lâyık değildir.)

Daha fazla üzülüp, şöyle dedi kızına:
(Evimden ayrılalı bir şeyler olmuş sana.)

Ona, Ümmü Habîbe dedi: **(Elhamdülillah,**
Bana islâmiyyeti müyesser etti Allah.

Ey babam, senin gibi bir kimse, nasıl olur,
Küfürde inâd edip, islâmdan uzak durur?)

Ebû Süfyân, kızının sözlerine kızarak,
Geldi Resûlullaha o evden ayrılarak.

Dedi ki: **(Yâ Muhammed, Hudeybiye sulhünün,**
Yenilenmesi için, buraya geldim bu gün.

Ve yine senin ile, müşâvere yapalım,
Sulhün müddetini de, bir miktâr uzatalım.)

Peygamber Efendimiz önce biraz durdular,
Sonra Ebû Süfyâna şunları buyurdular:

(Biz bu muâhedeye aykırı davranmayız,
Ve onun üzerinde değişiklik yapmayız.)

Hiç de beklemediği bir cevâb işitince,
Ona, bu talebinde ısrâr etti bir nice.

Lâkin Peygamberimiz sükût edip durdular,
Ve ona, herhangi bir cevâb buyurmadılar.

Isrâr etti ise de Ebû Süfyân bir nice,
Yine de alamadı müsbet, iyi netîce.

Dönüp, Kureyşlilere anlattı bu durumu,
O zaman bir korkuya kapıldı bil-umûmu.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mekke'nin fethi) -3-

MEDÎNEDEN ÇIKTILAR

"**Ebû Süfyân**" ayrılıp geldiğinde Mekkeye,
Karâr verdi o Server Mekke'yi fethetmeğe.

Zîrâ ahidlerine sâdık kalmamışlardı,
"Hudeybiye sulhü"ne, ters tavır almışlardı.

Resûlullah, Mekke'nin fethinde çok gizlilik,
Olması husûsunda, gösterirdi titizlik.

Bildirdi bunu yalnız, hazreti "**Ebû Bekr**"e,
Ve eshâbtan birkaç da ileri gelenlere.

Sonra emir verdi ki eshâbı kirâmına:
(Başlasın her müslümân sefer hazırlığına.)

Nerye gidileceği hakkında ise fakat,
Sahâbeden kimseye vermedi hiç mâlûmât.

Civârdaki müslümân kabîleleri de hem,
Sefere katılmağa çağırdı Fahr-i âlem.

Eslem, Eşce, Cüheyme, Husayn, Gıfâr, Müzeyne,
Adlı kabîlelerin haber saldı hepsine:

(Allaha îmân eden bilcümle müslümânlar,
Ramazânın başında, Medînede olsunlar.)

Ve bir tedbîr olarak yine Fahr-i kâinât,
"**Ömer ibnil Hattâb**"a verdi ki bir tâlîmât:

(Mekkeye giden yollar, dört cihetten tutulsun,
Bütün yol başlarında, nöbetçiler bulunsun.

Bu günlerde Mekkeye gidecek kimseleri,
Tutup o nöbetçiler çevirsinler hep geri.)

Bu gizlilik işine öyle çok ehemmiyyet,
Verdi ki, kendisi de duâ etti nihâyet:

(Yâ ilâhî, Mekkeye biz varıncaya kadar,
Kureyşliler, bizlerden olmasınlar haberdâr.

Birden bire olalım hemen yakınlarında.
Onlar bizi görünce, şaşırsınlar ânında.)

Hattâ "**Bizans üstüne**" sefer intibâını,
Vermek için, ayırıp bir kısım eshâbını,

Gönderdi kuzeydeki İzâm vâdilerine,
Ki düşmanlar sansın ki, sefer "Bizans" üstüne.

Çevre kabîlelerden gelenlerle berâber,
"**Oniki bin**" olmuştu o zaman mücâhidler.

"Zübeyr ibni Avvâm"ı, o Server bir birlikle,
"**Keşif kolu**" olarak gönderdi ileriye.

Velhâsıl gönülleri Allah ve Resûlünün,
Aşkıyle dolu olan bu mücâhidler, o gün,

"**Oniki bin**" kişilik muazzam ordu ile,
Çıktılar Medîneden Allahın adı ile.

Başlarında, Allahın Sevgili Peygamberi,
"**Tekbîr**" sedâlarıyle yürüdüler ileri.

Bundan sekiz yıl önce çıkmışlardı Mekke'den,
Fethe gidiyorlardı o yurdu kan dökmeden.

Bir puthâne hâline getirilen Kâ'beyi,
Temizliyeceklerdi putlardan gâyet iyi.

O inâtçı ve zâlim müşrikleri, nihâyet,
Îmân ve hidâyete edeceklerdi dâvet.

Düşmemeleri için Cehennem ateşine,

Örnek olacaklardı Kureyş müşriklerine.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mekke’nin fethi) -4-

EBÛ SÜFYÂN’IN ÎMÂNI

Allahın Resûlüyle oniki bin müslümân,
“**Kudeyd**” denen mevkîye ulaştılar o zaman.

Harp düzeni aldırdı o Server sahâbeye,
Zîrâ çok yakın idi, bu havâlî Mekke’ye.

Medîne’den çıkalı dört gün olmuş idi tam,
Mekkenin sınırına yaklaştılar bir akşam.

Orası, “**Merrüzzehrân**” denilen bir yer idi,
Resûl’ün emri ile, orda mola verildi.

Ve vazîfe verdi ki hazreti Ömer’e de:
(Her kişi, ayrı ayrı ateş yaksın bu yerde.)

Bir anda “**Oniki bin**” ateş yanınca birden,
Aydınlığa boğuldu Mekke şehri âniden.

Hiçbir şeyden haberi olmıyan Kureyşliler,
Ateşleri görünce, bir telâşa düştüler.

Yanına iki kişi alarak “**Ebû Süfyân**”,
Gizli gizli oraya yaklaştılar o zaman.

Ve islâm ordusuna doğru ilerledikçe,
Hayret ve dehşetleri artıyordu iyice.

Resûlullah, eshâba buyurdu ki o zaman:
(Bize doğru geliyor şu anda Ebû Süfyân.)

Gidip, hazreti Abbâs rastladı yolda ona,
Ve Resûl-i zîşânın getirdi huzûruna.

Ebû Süfyân, Abbâs’a merakla etti suâl:
Dedi: **(Anlıyamadım, yâ Abbâs nedir bu hâl?)**

O da cevâb verdi ve dedi: **(Yâ Ebâ Süfyân!**
Yemîn ediyoum ki, hâliniz oldu yaman.

Zîrâ Resûl-i ekrem, geliyor üstünüze,
Vây Kureyş’in hâline, vây sizin hâlinize.)

Az sonra Ebû Süfyân, hem de yanındakiler,

Korku ile Resûl'ün huzûruna geldiler.

Resûlullah onları çok iyi karşıladı,
Mekkeliler hakkında onlardan bilgi aldı.

Geç vakitlere kadar konuşup en nihâyet,
Onları, tatlı dille islâma etti dâvet.

"**Hâkim bin Hizâm**" ile "**Büdeyl**", kabûl ederek,
Hemen îmân ettiler, şehâdet getirerek.

Lâkin îmân etmedi o zaman Ebû Süfyân,
Zîrâ tereddütleri vardı hâlâ o zaman.

Resûlullah o sabah, bakıp Ebû Süfyâna,
Dedi: **(Yâ Ebâ Süfyân, yazıklar olsun sana.**

Allahtan başka İlâh olmadığını bilmek,
Zamanı, senin için gelmedi hâlâ demek.)

Ebû Süfyân utanıp, arz eyledi ki Ona:
(Anam, babam, herşeyim fedâ olsun yoluna.

Yumuşak huylulukta, şeref ve meziyyette,
Bir tânesin akrabâ hakkını gözetmekte.

Bu kadar işkence ve cefâdan sonra dahî,
Sen hâlâ hidâyete çağırırsın bizleri.

Ne güzel huylusun ve ne kerem sâhibisin,
İnandım ki Allahın, sen hak Peygamberisin.

Evet, Allahtan gayri İlâh yok hakîkaten,
Şu putlar, bize aslâ fayda vermedi zâten.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mekke'nin fethi) -5-

BUGÜN ÖYLE GÜNDÜR Kİ ...

Resûl'ün dâvetiyle nihâyet "**Ebû Süfyân**",
Şehâdeti getirip oldu hâlis müslümân.

Vaktâ ki îmân etti o gün Ebû Süfyân da,
O Server, kendisine bulundu bir ihsânda.

Şöyle ki, Resûlullah eshâbının yanında,
Bir tâlîmât verdi ki Ebû Süfyân hakkında:

(Her kim Ebû Süfyânın evine girer ise.,

Bugün öldürülmekten halâs olur o kimse.)

Arz etti Ebû Süfyân hemen Resûlullaha:
(**Genişletir misiniz bu ihsânı az daha**.)

Peygamber Efendimiz buyurdu ki bu sefer:
(Kim mescid-i Harâma girerse bu gün eğer,

Yâhut kendi evinde oturursa eğer ki,
O da öldürülmekten kurtulur elbette ki.)

Ve hazreti Abbâs'a buyurdular ki yine:
(Götür Ebû Süfyânı vâdinin dar yerine.

Mücâhidler heybetle yürüdükçe önünden,
İslâmın haşmetini o da görsün bu günden.)

Hazreti Abbâs dahî, bu emriyle Resûl'ün,
Onu, o dar geçitte bir miktâr tuttu o gün.

Sonra harp düzenine geçerek mücâhidler,
Sancaklarını açıp yürüyüşe geçtiler,

Hepsi arslanlar gibi yürürken ileriye,
Sorardı Ebû Süfyân: **(Bu kâfile kim?)** diye.

Hazreti Abbâs dahî, kabîleleri tek tek,
Tanıtırdı hep ona, mâlûmâtlar vererek.

Hepsi zırhlı, silâhlı yiğit bahadırlardı,
Yürürlerken âdetâ yer yerinden oynardı.

Nihâyet biraz sonra, parlak bir güneş gibi,
Göründü nûr saçarak, o "**Hüdânın Habîbi**".

Kusvâ'nın üzerinde mütevâzı olarak,
Vakarla geliyordu âyetler okuyarak.

Yürürdü etrâfında ensâr ve muhâcirîn,
Hep dâvûdî zırhları var idi herbirinin.

Görünce Ebû Süfyân işbu bahadırları,
Merak edip, Abbâs'dan suâl etti onları.

Hazreti Abbâs dahî, dedi ki ona hemen:
(Allahın Habîbidir ortada teşrîf eden.

Etrâfındakilerse muhâcir ve ensârdır,
Uğrunda can vermeğe, hepsi de hazırlardır.)

Allahın Peygamberi geçerken o dar yerden,
Ebû süfyâna doğru buyurdular ki hemen:

(Bugün öyle gündür ki, Allahü teâlânın,
Yükselteceği gündür şânını Beytullahın.

Kâ'benin örtü ile örtüleceği gündür,
Bugün yalnız şefkat ve bir merhamet günüdür.

Bugün öyle gündür ki, işbu günde Rabbimiz,
Bütün Kureyşlileri islâmla eder azîz.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mekke'nin fethi) -6-

KÂ'BEYE GİREN KURTULUR

İslâm ordularının haşmetini görerek,
"**Ebû Süfyân**"ın kalbi duygulanmış idi pek.

Dedi: **(Rum kayserini ve Acem kisrâsını,**
Gördüm hem de bunların mülk ve saltanatını.

Fakat hiçbirisinde yoktu böyle ihtişâm,
Bu ordu, herbirinden daha güçlü, muazzam.

Bu kudretli orduya kimse karşı koyamaz,
Hiçbir ordu, bunlara, aslâ baş kaldıramaz.)

Bunları düşünerek tuttu Mekke yolunu,
İslâmın bu haşmeti, etkilemişti onu.

Gelip Kureyşlilere dedi ki: (Ey insanlar!
Tâ yanıbaşınıza sokulmuş müslümânlar.

Öyle büyük orduyla gelmiş ki hem Muhammed,
Karşısında durmanın imkânı yoktur elbet.

Boşyere kendinizi aldatmayın şimdi siz,
Müslümân olunuz ki, kurtulabilesiniz.

Her kim Ebû Süfyânın evine girer ise,
Kendisini ölümden halâs eder o kimse.

Ve her kim, Beytullaha sığınırsa eğer ki,
O da öldürülmekten kurtulur elbette ki.

Her kim de, kapanırsa, girip kendi evine,
Onlar da kurtulurlar, ölümden elbet yine.)

Bu sözler üzerine, korkudan Mekkeliler,
Koşarak, bu üç yerden birisine girdiler.

Onikibin müslümân ve Server-i kâinât,
“**Zîtuvâ**” mevkiinde toplanmıştı o sâat.

“**Âlemlerin sultânı**” hatırladı ki hemen:
Tam sekiz sene önce ayrılmıştı Mekkeden.

Müşrikler sarmış idi seâdethânesini,
Öldürmek isterlerdi o gece kendisini.

O, Yâsin-i şerîften âyetler okuyarak,
Çıkmıştı hânesinden âşikâre olarak.

Kimseye görünmeden, “**Ebû Bekr**”in yanına,
Gitmiş ve oradan da, varmıştı “**Sevr dağı**”na,

Mekke hudutlarından ayrılmadan hem dahî,
Demişti ki: **(Ey Mekke, bilirim ki Vallahi,**

Sen, bu dünyâ yüzünde, en hayırlı mekânsın,
Ben ve Allah katında, en sevgili olansın.

Zorla çıkarılmamış olsa idim eğer ben,
Bilmiş ol ki, hiç senden ayrılmazdım katiyyen.)

Böyle düşündüğünde, Cebrâil gelmiş idi,
Takrar döneceğini Ona müjdelemişti.

Kendilerinden kat kat üstün düşmana karşı,
Nasıl kazanmışlardı yapılan her savaşı.

Şimdiyse "**Oniki bin**" kişi vardı yanında,
Hepsi pervâne gibi, dönerdi etrâfında.

Mekkeye girmek için, emir bekliyorlardı,
Resûlullah o anda bunları hatırladı.

Ve bütün bunlar için, hamdeyleyip Rabbine,
Başını, tevâzûyla eğiverdi önüne.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Mekke’nin fethi) -7-

MÜŞRİKLER ÜMİTLİYDİ

Peygamber Efendimiz ve şânlı sahâbîler,
Birlikte Beytullahı önce tavâf ettiler.

Ve hazreti Abbâs'ın kuyudan çıkardığı,
Zemzem suyunu içip, sonra da abdest aldı.

Vücûdundan ayrılan suları, o arada,
Eshâb yere düşmeden kapıştılar havada.

Bunu gören müşrikler, çok hayret eylediler,
(**Biz böyle bir hükümdâr hiç görmedik**) dediler.

Kâ'benin çevresinde, taştan veya tahtadan,
Yapılmış çok sayıda "Put"lar vardı o zaman.

Peygamber Efendimiz, kırılıp bu putların,
Tertemiz olmasını istedi Beytullahın.

Ve okuyup "**Sûre-i İsrâ**"dan iki âyet,
Asâ'sıyle putlara eyledi bir işâret.

Asâ'nın dokunduğu o putlar, birer birer,
Yüzleri üzerine yerlere devrildiler.

Öğle vakti girince, Bilâl-i Habeşî'ye,
Emretti Resûlullah: (**Kalk, ezân oku**) diye.

O da, yanık sesiyle okudu ki bir ezân,
Kalplere çok büyük bir huzûr geldi o zaman.

Velâkin müşriklerin içleri eriyordu,,
Elem ve üzüntüyle hepsi kahroluyordu.

Allahın Peygamberi bâzı eshâbı ile,
Beytullaha girdiler ibâdet maksadiyle.

Kapıyı arkasına alıp Fahr-i kâinât,
Namâz edâ eyledi, burada iki rek'at.

Sonra çıkıp, kapının her iki kanadından,
Mübârek elleriyle tutarak durdu o an.

Kureyşli müşriklerse, hep mescid-i harâmda,
Toplanmış, heyecânla bekleşirdi o anda.

Korku ile karışık bir ümitle, cümlesi,
Resûl'ün karârını bekliyorlardı hepsi.

Zîrâ onlar, vaktiyle Sevgili Peygambere,
Ve Ona îmân eden bir nice mü'minlere,

Her türlü eziyet ve işkence yapmışlardı,
Kırbaç ile dövmüşler, ateşte yakmışlardı.

İpi boyunlarına takıp bir seferinde,
Yerde sürümüşlerdi, dikenler üzerinde.

Ateşte kızartılmış şişleri, bir çoğuna,
Vahşîce sokmuşlardı çıplak vücûtlarına.

Koyup hem üstlerine ağır, sıcak kayalar,
Döverlerdi onları, bayıltıncaya kadar.

“**Üç sene**”, bir bölgeye hapsedip aç ve susuz,
Mahrûm bırakmışlardı her şeyden hem de suçsuz.

Sonunda yurtlarından sürüp çıkarmışlardı,
Bunlar yetmezmiş gibi, çok da harp yapmışlardı.

Bütün bunlara rağmen, ümitlilerdi yine,
Ümitle bakarlardı, gözlerinin içine.,,,,

Çünki karşılarında, âleme rahmet olan,
Bir merhamet deryâsı Peygamber vardı o an.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Mekke’nin fethi) -8-

HAK GELİNCE, BÂTIL GİDER

Peygamber Efendimiz Beytullahın önünde,
Güler yüz ve vakarla duruyordu o günde.

Müşrikler de, mescid-i harâmda hepsi o gün,
Toplanmış, bekleşirdi huzûrunda Resûl’ün.

Bir endîşe içinde bekliyorlar idi hep,
Ki, onların hakkında nasıl hüküm verecek?

Zîrâ bu zâlim kavim, onlara bir zamanlar,
Yapmışlardı çok ağır işkence ve cefâlar.

Bütün bunlara rağmen, ümitlilerdi yine,
Af olunacakları gelirdi kalplerine.

O Server, karşısında bekleşen insanlara,
Bir müddet merhametle nazar edip ve sonra,

Buyurdu ki: **(Ey Kureyş cemâati, şimdi siz,**
Hakkınızda ne karâr vereceğim dersiniz?)

Dediler: (Yalnız hayır bekliyoruz biz senden,
Zîrâ kerîm kardeşsin, affedersin elbet sen.)

Onlara buyurdu ki o zaman Fahr-i cihân:
(Hakkınızda karârım şudur ki benim şu an,

Ne ki kardeşlerine dediyse Yûsüf Nebî,
Ben de, bugün sizlere söylerim Onun gibi.

Bugün kusûrlarınız vurulmaz yüzünüze,
Ve benim tarafımdan kınamak olmaz size,

Sizin günâhınızı, af buyursun Rabbimiz,
Gidiniz, bundan sonra siz hür ve serbestsiniz.)

Peygamber-i zîşân'ın bu büyük merhameti,
"**Sevgi**"ye çevirmişti onlardaki "**Nefret**"i.

Duyunca bu sözleri Allahın Habîbinden,
O kaskatı kalpleri yumuşamıştı birden.

Sonra Peygamberimiz, oradan ayrıldılar,
Ve "**Safâ tepesi**"nin üzerine vardılar.

Müşrikler de, önünde toplandılar nihâyet,
Ve onları orada, islâma etti dâvet.

Onun bu dâvetini hepsi kabûl ettiler,
Büyük küçük, yaşlı genç, hep îmâna geldiler.

Yâni Resûlullaha bî'at edip topyekün,
Müslümân olmak ile şereflendiler o gün.

Resûlullah, onların önce erkeklerinden,
Sonra kadınlarından, söz aldı şöyle hemen:

(Allahü teâlâya şirk koşmıyacaksınız,
Ve Onun Resûlüne, tâbi olacaksınız.

Her kadın, iffetini koruyacak muhakkak,
Kız çocuklarını da, öldürmek artık yasak.)

Hattâ Ebû Süfyân'ın hanımı "**Hind**" de o gün,
Hazır bulunuyordu meclisinde Resûlün.

Hepsi îmân edince, evlerine gittiler,
Evlerdeki putları param parça ettiler.

Çevre kavimlere de, birlikler gönderildi,
Oradaki putlar da, hep yerle bir edildi.

İslâmın gelmesiyle putlar kalktı ortadan,

Nitekim **“Hak gelince, bâtıl gider oradan.”**

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Huneyn gazâsı) -1-

DÜŞMAN PUSU KURMUŞTU

Resûlullah Mekkeyi fethetmek maksadiyle,
Medîneden çıkınca kahraman eshâbiyle,

Bir kısım kabîleler zannettiler ki, “Bunlar,
Kendi üzerlerine savaşa geliyorlar.”

Bunlar, “**Hevâzin**” ile, “**Sakîf**” idi ki, hemen,
Savaş hazırlığına başladılar o günden.

Lâkin Mekke fethine gidildiğini, onlar,
Sonradan öğrenince biraz râhatladılar.

Ama devâm ettiler, bu hazırlıklarına,
Hattâ daha ziyâde hız verdi onlar buna.

Zîrâ düşündüler ki: **“Mekke fethedilince,**
Bizim üzerimize gelirler binnetîce.”

Ve yine dediler ki: **“Biz savaşçı milletiz,**
Onlarla savaşırsak elbette biz yeneriz.

Sebebine gelince, onlar bu güne kadar,
Harp bilen bir kavimle hiç karşılaşmadılar.

Bütün hünerimizi, bu cenkte gösterelim,
Savaş nasıl olurmuş, onlara öğretelim.”

Ve “**Yirmi bin**” kişilik kuvvetli bir orduyla,
Hevâzin kabîlesi, çıktılar o gün yola.

Başlarında “**Mâlik bin Avf**” diye biri vardı,
Bunlar, kendilerine çok güveniyorlardı.

Hattâ zoru görünce kaçmamaları için,
Harbe, kadınları da geliyordu hepsinin.

Bu haberi Mekkede işitince o Server,
Tahkîk için, birini o yere gönderdiler.

O, bu emri alınca, Mekkeden hareketle,
Girdi düşman içine, tebdîl-i kıyâfetle.

Asıl niyetlerini öğrenip döndü geri,

Ve Resûl-i zîşâna arz etti bilgileri.

Peygamberimiz dahî eshâbını toplayıp,
“**Attâb ibni Esed**”i, Mekkeye vâli yapıp,

“**Oniki bin**” kişilik kahramân ordusuyla,
Hareket emri verip, sür’atle çıktı yola.

İslâmın sancağını, emri ile Resûl’ün,
“**Alî bin Ebî Tâlib**” taşıyor idi o gün.

Ve öncü kuvvetlerin kumandanlığını da,
Yine “**Hâlid bin Velîd**” yapıyordu o anda.

Kâinâtın sultânı, üst üste zırh giyerek,
Ve “**Düldül**” adındaki katırına binerek,

Şevvâlin onbirinci gününün gecesinde,
Geldi ordusu ile, tam “**Huneyn**” vâdisine.

O sabah namâzını, kıldırıp cemâatle,
Harekete geçirdi ordusunu sür’atle.

Lâkin pusu kurmuştu bu vâdide düşmanlar,
Bundan habersiz idi, o anda müslümânlar.

Alaca karanlıktı ortalık zîrâ o an,
Haberdâr olmadılar, pusu kurduklarından.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Huneyn gazâsı) -2-

ŞAŞKINLIK HÂSIL OLDU

Öncü birliklerinin başkumandanı olan,
“**Hâlid bin Velîd**” dahî, habersizdi pusudan.

Ve hareket emrini vererek birliğine,
Hızla sürdü atını, o "Huneyn vâdisi"ne.

Vâdiye girer girmez mücâhidler hep birden,
Müthiş “**Ok yağmuru**”na tutuldular âniden.

Hiç beklemiyorlardı böyle şey zîrâ onlar,
Ne yapacaklarını o anda şaşırdılar.

Geri dönmekten başka yoktu bir çâreleri,
Bu sebeple mecbûren, döndüler birden geri.

Bu ânî dönüşüyle fakat öndekilerin,

Bozuldu düzenleri, arkadan gelenlerin.

Bir şaşkınlık içinde, islâm mücâhidleri,
Girdikleri vâdiden dönüyordu ki geri.

Düşmanlar yamaçlardan, “**Yirmi bin**”kişi kadar,
Sel gibi, o vâdiye akmağa başladılar.

Hevâzin kabîlesi, her attığını vuran,
Okçu bir kabîleydi, gerçekten de pek yaman.

“**Ok yağmuru**” altında kalınca mücâhidler,
Bir şaşkınlık içinde, geriye çekildiler.

Lâkin Peygamberimiz, bu şaşkınlık ânında,
“**Tek başına**” kalmıştı düşmanın karşısında.

Buna rağmen o Server, saldıran bu düşmana,
Hücûma geçti hemen, kendisi tek başına.

Hazreti “**Abbâs**” ile “**Ebû Bekr**” bunu görüp,
Ve yüz kadar sahâbî, bir anda geri dönüp,

Resûl’ün arkasından sür’atle yetiştiler,
Kendi vücûtlarını, Ona siper ettiler.

Tuttu "hazreti Abbâs" atının dizginini,
"Süfyân bin Hâris" ise, tutup üzengisini,

O Resûl’ün hızını kesmeğe uğraştılar,
Onu, düşman içine yalnız bırakmadılar.

Ve hazreti Abbâs’a, Resûlullah o ara,
Buyurdu ki: (Yâ Abbâs, nidâ eyle onlara.

De ki: “**Ey sahâbîler ve ey Medîneliler!**
Ey Bî’at-ı rıdvânda Resûle söz verenler.”)

“**Abbâs**”, iri yapılı ve gâyet gür sesliydi,
Sesi, çok uzaklardan râhat işitilirdi.

Şöyle nidâ etti ki: **(Gelin ey sahâbîler,**
Ey Semüre ağacı altında söz verenler!

Bana doğru geliniz, buraya toplanınız,
Zîrâ Peygamberimiz, burada kaldı yalnız.)

Bu ses ile kendine gelen o sahâbîler,
(Biz n’apıyoruz?) deyip, hemen geri geldiler.

Ve derhâl etrâfında toplandılar Resûl'ün,
"**Tekbîr**" sedâlarıyla inledi yer gök o gün.

Müthiş bir mücâdele başladı ki o zaman,
Düşman dehşete düştü, Tekbîr sedâlarından,

Kılıçlar şimşek gibi kalkıp ve iniyordu,
Her vuruşta, bir düşman yere seriliyordu.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Huneyn gazâsı) -3-

HARP ZAFERLE BİTMİŞTİ

"**Yirmi bin**" küffâr ile, "**Onikibin**" mücâhid,
Şiddetli bir savaşa girişmişlerdi artık.

Daha önce Bedir'de, Uhud'da ve Hendek'te,
Yine Hayber ve Mûte, hâsılı her bir cenkte,

Büyük kahramânlıklar gösteren bu gâziler,
"**Arslan**" kesilmişlerdi bu gün de hepsi birer.

"**Alî bin Ebî Tâlip**", hem de "**Ebû Dücâne**",
Savaşırlardı gâyet serî ve çevîkâne.

Yine "**Zübeyr bin Avvâm**" döne döne savaşıp,
O gün dehşet saçardı, duşmana kılıç çalıp.

Sevgili Peygamber de, bu hâli görüyordu,
Zafer için, şöylece duâlar ediyordu:

(Yâ ilâhî, biz senden yardım talep ederiz,
Düşmanın zaferini istemezsin şüphesiz.)

Allahın Peygamberi bu duâyı yaptılar,
Sonra yere eğilip, bir avuç "**Kum**" aldılar.

(**Yüzleri kara olsun!**) buyurup sonra yine,
Savurdu o kumları düşmanın üzerine.

Bir mûcize eseri, bir avuç olan kumlar,
O yirmibin düşmanın gözlerine doldular.

Yâni Resûlullahın savurduğu kumlardan,
Kurtulan, bir tek kişi olmadı o küffârdan.

O ara melekler de, yetişince yardıma,
O Server müjde verdi sahâbe-i kirâma.

Buyurdu ki: **(Allaha olsun hamd ve senâlar,
Ki, kâfirler bu gün de bozguna uğradılar.)**

Bundan sonra müşrikler, başladı bozulmağa,
Ve hattâ geri geri, başladılar kaçmağa.

Eshâb da peşlerine düşerek bu küffârın,
Kılıç vurup, çoğunu öldürdüler onların.

Hattâ harp meydanına getirmiş oldukları,
Kıymetli mallarıyle, kadın ve çocukları,

Bırakıp, son sür'atle kaçıyorlardı harpten,
Mü'minlerin eline geçti onlar tamâmen.

Kâfirler "**Yetmiş ölü**" bırakıp kaçmışlardı,
Geriye, "**Altı bin**" de esîr bırakmışlardı.

Başları "**Mâlik bin Avf**" ve bir kısım kâfir halk,
"**Tâif**"te, bir kaleye sığındılar kaçarak.

Allahın yardımı ve Resûl'ün himmetiyle,
Bitmişti bu savaş da, eshâbın zaferiyle.

Lâkin Peygamberimiz görmeyip bunu kâfî,
Kuşatmak istiyordu, eshâbiyle Tâif'i.

Çünki kesin netîce almak için, bu sefer,
O kaleyi düşürmek istiyordu o Server.

"**Hâlid ibni Velîd**"i bir bölük ile, önden,
Gönderdi o kaleye, hiç vakit geçirmeden.

Kendisi de arkadan, mücâhidlerle yine,
Geldiler tekbîrlerle, o kalenin önüne.

Eshâbın geldiğini görünce o müşrikler,
Kapıları kapayıp, savunmaya geçtiler.

Zîrâ göğüs göğüse savaşabilmek için,
Yoktu cesâretleri o nâmert müşriklerin.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Huneyn gazâsı) -4-

DUÂSI KABÛL OLDU

Peygamber Efendimiz ve şânlı sahâbîler,
O Tâif kalesini muhâsara ettiler.

Tâif'liler ok ile cevâb verirdi ancak,
Yoktu cesâretleri çıkıp da savaşacak.

Eshâb, mancınık ile taş atılması için,
İznini istediler o gün Efendimizin.

O da uygun görünce, bir "**Mancınık**" yaptılar,
Koca koca taşları kaleye fırlattılar.

Lâkin çok muhkem idi bu kale hakîkaten,
Ondördü şehîd oldu bu cenkte sahâbeden.

Muhâsara, yirminci gününe erişince,
Peygamber Efenimiz rüyâ gördü bir gece.

Bir kap tereyağını, ki hediye gelmişti,
Bir horuz gagalayıp ve yere devirmişti.

Şöyle tâbir etti ki bu rüyâyı o Server,
"**Bu yıl Tâif'in fethi, olmıyacak müyesser**."

Sekiz sene önce de, gelip Tâif halkına,
Öğüt verip, onları çağırmıştı îmâna.

Lâkin onlar, o gün de îmân etmemişlerdi,
Ve hattâ kendisine, hakâret etmişlerdi.

O an bir melek gelip, demişti ki: **(İstersen,**
Şu dağı, başlarına devireyim şimdi ben.)

Buyurmuştu ki: **(Hayır, kıyma bu kimselere,**
Çünki rahmet olarak geldim ben âlemlere.

Belki bu kimselerin sulbünden bir kimseler,
Gelir ki, Rabbimize hâlis îmân ederler.)

İşte Peygamberimiz, onlara bu gün dahî,
Yine duâ buyurup, dedi ki**: (Yâ ilâhî,**

Bu Tâif'e sığınan Sakîf kabîlesine,
Doğru yolu gösterip, onları gönder bize.)

Böyle duâ ederek Tâif'den ayrıldılar,
Eshâbiyle "**Cirâne**" denen yere vardılar.

"**Huneyn**"de ele geçen esîrlerle malları,
Burada, eshâbına dağıttı ayrı ayrı.

O esnâda bir hey'et, Hevâzinden geldiler,
İzin alıp Resûl'ün huzûruna girdiler.

Dediler ki: **(Hevâzin kabîlesi topyekün,**
Müslümân olmak ile şereflendiler bu gün.)

Peygamber Efendimiz buna çok sevindiler,
Kendi esîrlerini derhâl âzâd ettiler.

Sahâbe-i kirâm da, görerek bunu bizzât,
Onlar da, esîrleri ettiler hemen âzâd.

Bir merhameti ile, o şerefli Resûl'ün,
Hürriyete kavuştu "**Altıbin**" esîr o gün.

Bunu, o kabîlenin reîsi işitince,
Duygulanıp, îmâna geldi o da hemence.

Peygamber Efendimiz ve şânlı sahâbîler,
Oradan ayrılarak, Medîneye geldiler.

O ara Tâiften de, Medîneye bir hey'et,
Gelip, Resûlullah'la görüştüler bir müddet.

Dediler ki: **(Tâif'te mukîm olan insanlar,**
Hepsi islâm dînine girmeği istiyorlar.)

Resûl'ün o duâsı, işte kabûl olmuştu,
Onlar da îmân edip, küfürden kurtulmuştu

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Tebük seferi) -1-

İSLÂMİYYET HIZLA YAYILIYOR

Peygamber Efendimiz, geri dönüp Hayber'den,
Çeşitli devletlere mektuplar yazdı hemen.

Onları, elçilerle gönderip en nihâyet,
O hükümdârları da, islâma etti dâvet.

O devletler içinde, önce "**Bahreyn**" ve "**Ummân**",
Melikleri, halkıyla birlikte etti îmân.

Birçok kabîlelerden hey'etler de geldiler,
Resûl'ün huzûrunda hep îmân eylediler.

Velhâsıl "**İslâmiyyet**" hızla yayılıyordu,
İnsanlar, gürûh gürûh îmâna geliyordu.

Çevre kabîlelerden müslümân olanlara,
Muallim ve vâliler gidiyordu o ara.

Müslümân olmak için, akın akın her yandan,
Medîneye, hey’etler geliyordu durmadan.

Peygamber-i zîşânın huzûrunda oturup,
Müslümân olurlardı insanlar gurup gurup.

Yine gelindiğinde o yıl Receb ayına,
O Server buyurdu ki sevgili eshâbına:

(Bugün vefât eyledi sâlih bir kardeşimiz,
Namâzını kılalım kalkın şimdi hepimiz.)

Kendisi imâm olup, kıldırdı namâzını,
Sonra talep eyledi Onun affolmasını.

Hakîkaten birkaç gün geçmişti ki aradan,
Medîneye, bir haber geldi Habeşistândan.

Böylece Habeşistân Meliki “**Necâşî**”nin,
Vefât eylediğini anladı herkes kesin.

Hicretin dokuzuncu yılında islâmiyyet,
Her yerde yayılarak, oldu bir “**Büyük devlet**”.

Lâkin bu büyümeği istemiyen, kıskanan,
“**Bizans imparatoru**” var idi ki o zaman,

Bâzıları giderek bu Bizans melikine,
Onu tahrîk ettiler, islâmın aleyhine.

Dediler: **(Peygamberlik dâvâsında bulunan,**
Bir kimse var ya hani, o vefât etti şu an.

Müslümânlar kıtlık ve yokluk içindedirler,
Onun vefâtı ile, güçsüz ve zaiftirler.

Sen onları dînine çevirmek istiyorsan,
Şimdi tam zamanıdır, geçirme fazla zaman.)

Herakliyus, onları dinleyip etkilendi,
Hemen “**Kırkbin**” kişilik bir ordu tertîb etti.

“**Kubad**” kumandasında çıkardı sonra yola,
Ki, gidip savaşsınlar, hemen müslümânlarla.

Bunu haber alınca o Server-i kâinât,
Harp hazırlığı için, verdi hemen tâlîmât.

Kuraklık olduğundan, o sene sahâbîler,

Çoğu, maddî bakımdan darlık içindeydiler.

Sâdece ticâretle uğraşan mü'minlerin,
Hâli, diğerlerinden iyiceydi, velâkin.

Sevgili Peygamberi, savaşa katılacak,
Erlerin teçhîzâtı düşündürürdü ancak.

Gerekli teçhîzâtın te'mîni husûsunda,
Harekete geçirdi eshâbını sonunda.

Her sahâbî, elinde ne varsa getirdiler,
Peygamber-i zîşâna varıp teslîm ettiler.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Tebük seferi) -2-

ÜMİT KALMADI BENDE

Peygamber Efendimiz, "**Tebük**"e gidilirken,
Maddî yardım istedi o gün her sahâbîden.

Ve şöyle buyurdu ki o zaman cümle halka:
(Herkes iktidârınca getirsin bir sadaka.)

Resûlullah, eshâbtan edince yardım talep,
Sahâbe, bunun için seferber oldular hep.

Hazreti Ömer der ki: Bu husûsta biz hattâ,
Birbirlerimiz ile yarışırdık âdâta.

O zamanlar tesâdüf malım da çoktu benim,
Yarısını getirip, Resûl'e teslîm ettim.

Düşündüm ki: **"Ebû Bekr, hayırlı amellerde,**
Hepimizden her zaman bulunur hep ilerde.

Her ne kadar bu böyle olsa dahî ekserî,
Bu sefer belki onu, ben geçerim ileri."

Zîrâ bütün malımın yarısını vermiştim,
Artık Ebû Bekir'i geçerim zannetmiştim.

Peygamber Efendimiz sordu ki o an bana:
(Ne bıraktın yâ Ömer evde çocuklarına?)

Dedim: **(Yâ Resûlallah, bu kadar da evde var.)**
Ben böyle söyleyince, bir şey buyurmadılar.

Az sonra "**Ebû Bekir**", oraya geldi hemen,

Getirdiği malları teslîm etti tamâmen.

Allahın Peygamberi ona sordu bu kere:
(Yâ Ebâ Bekr, ne koydun peki evdekilere?)

Dedi ki**: (Neyim varsa alıp geldim hepsini,
Koydum eve Allah ve Resûlün sevgisini.)**

Yâni muhabbet varsa, Allah ve Resûlüne,
Îtibâr edilir mi, dünyâ mâl-ü mülküne?

O Server buyurdu ki ikimize bakarak:
(Cevâbınız kadardır aranızda olan fark.)

Ve yine gâyet iyi anladım ki o gün ben,
Onu, hiçbir husûsta geçemem hakîkaten.

Zîrâ belki o zaman onu geçebilirdim,
O da olamayınca, kalmadı hiç ümîdim.

Bütün eshâbı kirâm, gücü yettiği kadar,
Mallarını vererek yardıma çalıştılar.

Velâkin münâfıklar, bunu çekemezlerdi,
(**Sizin bu gayretiniz, gösteriştir**) derlerdi.

Peygamber Efendimiz buyurdu ki: **(Kim bu gün,
Bir sadaka verirse Allah rızâsı için,**

**Verdiği o sadaka, yârın mahşer yerinde,
Şâhitlik yapacaktır o kimsenin lehinde.)**

Eshâba bu şekilde buyurunca o Server,
Daha fazla yardımda bulundu sahâbîler.

En fazla yardım eden, "**hazreti Osmân**" oldu,
Onun yardımlarıyla donandı zîrâ ordu.

Hattâ su tulumları delinse bir ihtimâl,
"**Çuvaldız**" almayı da etmedi yine ihmâl.

O gün, üçte birini teçhîz edip askerin,
Takdîrini kazandı, Sevgili Peygamberin.

Ve şöyle buyurdu ki hakkında Resûlullah:
(Bundan sonra Osmân'a, yazılmaz hiçbir günâh.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûte gazâsı) -3-

ORDU YOLA ÇIKTI

Müşrikler katledince elçi olan "**Hâris**"i,
Topladı eshâbını Allahın Sevgilisi.

Buyurdu: (Ey eshâbım, önce Şam'a varınız,
"**Zeyd ibni Hârise**"dir, sizin kumandanınız.

Eğer harp esnâsında, Zeyd şehîd olur ise,
"**Câfer bin Ebî Tâlip**" kumandan olsun size.

O da şehîd olursa harp meydanında eğer,
"**Abdullah bin Revâha**" emîr olsun bu sefer.

O da şehîd olursa, bir araya geliniz,
Münasîb bir kimseyi, emîr tâyin ediniz.)

İsimleri sayılan şahısların, derakab,
"**Şehîd olacağı**"nı anladı cümle eshâb.

Ve lâkin kendileri bunları işitince,
Bu "**Müjde**"den ötürü, gark oldular sevince.

Zîrâ tek gâyeleri var idi ki hepsinin,
O da, "Şehîd olmak"tı bu yolda Allah için.

Resûlullah, sancağı "**Zeyd ibni Hârise**"ye,
Teslîm edip, orduyu gönderdi bu sefere.

Sonra o kumandâna buyurdu ki: **(Gidiniz,**
Evvelâ kâfirleri dîne dâvet ediniz.

Kabûl etmezler ise, gitmiştir bizden vebâl,
Hemen o kâfirlerle yapınız cenk ve cidal.)

"**Üçbin**" kişilik ordu, muhâcirîn ve ensâr,
Resûl'ün duâsıyla o gün yola çıktılar.

Peygamber Efendimiz "**Vedâ yokuşu**" denen,
Yere kadar, onların yürüdü peşlerinden.

Ve hattâ Medînede kalan sahâbîler de,
Gelip uğurladılar, onları bu mahâlde.

Tekbîrler getirerek ayrılıyorken ordu,
Kalanlar, onlar için duâlar ediyordu.

Mücâhidler ufuktan kayboluncaya kadar,
Onlara, gözyaşı ve gıbta ile baktılar.

“**Zeyd ibni Hârise**”nin taşıdığı o sancak,
Dalgalanıyor idi, rüzgârda sallanarak.

Yolculuk, olaysız ve neş’eli geçiyordu,
Mücâhidler, cenk için sabırsızlanıyordu.

“**Abdullah bin Revâha**” giderken o arada,
Şiirlerle birşeyler söylerdi şu mânâda:

(Ey devem, kumluktaki şu kuyuya beni sen,
Oradan da, dört konak ileri götürürsen,

Bundan başka sefere artık çıkmıyacaksın,
Zîrâ bu cenkten sonra, sâhipsiz kalacaksın.

Çünki ben, bu savaştan geri dönmiyeceğim,
Öyle umuyorum ki, ben şehîd düşeceğim.)

Sonra kendi kendini etti ki şöyle îkâz:
(Ey Revâha’nın oğlu, geç kaldın, hızlan biraz.

Çok yavaş gidiyorsun, bak diğer mücâhidler,
Seni, çok gerilerde bırakıp da gittiler.)

Böyle deyip, deveyi hızlandırdı az daha,
Ve şöyle söylendi ki: **(Bak ey İbni revâha!**

Sen artık düşünme ki, geride malların var,
Umurunda olmasın, bağ bahçe ve hurmalar.

Zîrâ Allah yolunda cihâda gidiyorsun,
Sonunda şehîdlik var, sana müjdeler olsun.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Tebük seferi) -4-

DÜĞÜNE GİDER GİBİ

Peygamber Efendimiz ve “**Otuzbin**” mücâhid,
“**Seniyyetül vedâ**”dan yola çıktı o vakit.

Kumandân olarak da, ordu başında bizzât,
Bulunuyordu o gün, o Server-i kâinât.

Tam “**Onbin**”i süvârî, “**Otuzbin**” kişi vardı,
Hepsi de, o Resûl’ün aşkı ile yanardı.

İslâm sancaklarını, Resûlullah bu kere,
Teslîm etti “**Zübeyr**”le, hazreti “**Ebû Bekr**”e.

Bu "**Otuzbin kişi**"lik muazzam ordu, o gün,
Çıktı yine sefere, emri ile Resûlün.

O şânlı mücâhidler, çok sıcak bir havada,
Neş'e ve sürûr ile yürürlerdi yollarda.

Zîrâ Resûlullahtı başlarında kumandân,
Hiçbir şey gözlerine görünmüyordu o an.

Mâdem ki başlarında, vardı "**Hakkın Habîbi**",
Sıkıntılar, onlara zevk verirdi tabii.

Peygamber Efendimiz ve şânlı mücâhidler,
"**Düğüne gider**" gibi, o yolları gittiler.

Velâkin "**Susuzluk**"tan çoktu ızdırâbları,
Bir sabah boşalmıştı tamâmen su kabları.

Öyle ki, susuzluktan cümle eshâbı kirâm,
Ölecek vaziyete gelmişti herbiri tam.

Bu hâli fırsat bilen o münâfıklar ama,
Şöyle söylüyorlardı sahâbe-i kirâma:

(Peygamber olsa idi hakîkaten Muhammed,
Duâ eder, bu yere yağmur yağardı elbet.)

Peygamber-i zîşâna, onların sözlerini,
Söyleyince, kaldırdı mübârek ellerini.

Dedi ki: **(Yâ ilâhî, susuzdur eshâb şu an,**
Acıyıp, üstümüze bir yağmur eyle ihsân.)

Hava pek sıcak olup, hiç bulut yokken hattâ,
Bir yağmur başladı ki, gök delindi âdetâ.

Peygamber Efendimiz ve şânlı sahâbîler,
Derhâl sevinçlerinden, tekbîrler getirdiler.

Ordu hareket edip, oradan ayrılınca,
Gördüler ki, o yağmur, orada var yalnızca.

Ve o münâfıklara dediler ki o zaman:
(Gördünüz, haydi şimdi siz de olun müslümân.)

Onlar ise cevâben dediler: **(Bunda ne var?**
Bir bulut geçiyorken, yağıp gitti, o kadar.)

"**Açlık**" da son haddine gelmişti o vakitte,
Yemek için hiçbirşey yoktu bir mücâhidde.

“**Bir hurma**”yı, iki er bölüşüp yiyorlardı,
Ve sefere, güçlükle devâm ediyorlardı.

Cümle eshâb aç susuz, o yolları aştılar,
Büyük zorluklar ile, “**Tebük**”e ulaştılar.

Ve Tebük kaynağına vardılar en nihâyet,
Gördüler ki, azalmış kaynağın suyu gâyet.

Peygamber Efendimiz bulundu bir duâda,
Birden kaynağın suyu, çoğaldı o arada.

Ve “**Otuz bin**” kişilik koca islâm ordusu,
İçti de, buna rağmen eksilmedi hiç o su.

Peygamber-i zîşânın bir mûcizesi ile,
O yerler zümrüt gibi yeşillendi hâliyle.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Tebük seferi) -5-

BİR MÛCİZE DAHA

Peygamber Efendimiz ve şânlı mücâhidler,
Zorlu bir yolculukla “**Tebük**”e eriştiler.

Lâkin karşılarında yoktu Bizans ordusu,
Zîrâ korkularından kaçmışlardı doğrusu.

Nitekim evvelce de, rum ordusu “**Mûte**”de,
Uğramıştı çok büyük, ağır mağlûbiyyete.

Hem de “**Üçbin**”e karşı, “**Yüzbin**” kişi idiler,
Şimdiyse müslümânlar, “**Otuzbin**” kişiydiler.

Hattâ kumandânları, Sevgili Peygamberdi,
Uğrunda, seve seve can fedâ ederlerdi.

Eshâbın geldiğini işitince o Rumlar,
Fenâ hâlde korkarak, ortadan kayboldular.

Resûlullah, eshâbla ederek istişâre,
Gitmediler Tebük’ten ileri başka yere.

O bölgede oturan bir kısım kabîleler,
Resûlullaha gelip, hep emân dilediler.

O Server bekliyorken düşmanı oralarda,
Eshâbiyle sohbetler eyledi o arada.

O mübârek kalbinden çıkan “**Feyiz**” ve “**Nûr**”lar,
Sahâbe-i kirâmın kalbini doldurdular.

Birgün buyurdular ki: **(Kulların iyisini,**
Bildireyim mi size, hem de şereflisini?)

Onlar (**Bildir**) deyince, buyurdu ki o zaman:
(Son nefesine kadar eğer ki bir müslümân,

Hak yolda, hiç durmadan çalışırsa eğer ki,
İnsanların iyisi, o kuldur elbette ki.

Yine Kitâbullahı okuyup da, kim ondan,
Hiç faydalanmıyorsa, odur en kötü insan.)

“**Şehîdlik**” hakkında da buyurdu ki bir defâ:
(Ben yemîn ederim ki Allahü teâlâya,

Yârın mahşer yerine, şehîd olan kimseler,
Kılıçları boynunda, kan akarak gelirler.

Ve nûrdan minberlerde otururlar o günde,
İnsanlar gıbta eder onları gördüğünde.)

Velhâsıl mücâhidler, emri ile Resûl’ün,
Düşmanı o mevkîde beklediler yirmi gün.

Sonra da Medîneye dönmek için bu sefer,
Toparlanmalarını emreyledi o Server.

Velâkin “**Aç**” idiler mücâhidler o ara,
Gelip arz eylediler bunu Resûlullaha.

Zîrâ açlıklarından sanki tükenmişlerdi,
Hiç yürüyemiyecek bir hâle gelmişlerdi.

Resûlullah, bir yaygı serdirip yer üstüne,
Yiyecekten ne varsa, yığdırdı üzerine.

Küçük bir tencereyi zor doldururdu bunlar,
O Server abdest alıp, bir duâ buyurdular.

Peygamber-i zîşânın duâsıyla o zaman,
Hak teâlâ yemeğe “**Bereket**” etti ihsân.

Bir tencere yemeği, dağıttı eshâbına,
Doldurdu fazla fazla, herbirinin kabına.

“**Otuzbin**” sahâbînin kabına yemek koydu,

Hepsi de o yemekten, o gün yedi ve doydu.

Koca "**İslâm ordusu**" yedi de hepsi tek tek,
Yine de tencerede eksilmedi o yemek.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Tebük seferi) -6-

MÜNÂFIKLARIN SÛİKASTI

Mücâhidler nihâyet "**Tebük**"ten ayrıldılar,
Ve nûrlu Medînenin yoluna koyuldular.

Velâkin münâfıklar gelince dar bir yere,
Gece, tuzak kurdular Sevgili Peygambere.

Peygamber Efendimiz, "**Kusvâ**" adlı devenin,
Üstünde, izzet ile giderdi geceleyin.

Yuları, "**Ammâr ibni Yâsir**"deydi o anda,
Ardından geliyordu "**Huzeyfe-i Yemân**" da.

Lâkin münâfıkların bu fikrini, o gece,
Cebrâil o Server'e haber verdi hemence.

Dar yere yaklaşınca Resûlullah giderken,
Bir münâfık gurubu, hücûma geçti birden.

Bu hâli görür görmez, Huzeyfe-i Yemânî,
Onların üzerine hücûma geçti ânî.

(**Ey Allah düşmanları!**) diyerek hem o ara,
Elinde sopa ile vurdu münâfıklara.

Yüzleri maskelenmiş o oniki münâfık,
Askerin arasına karıştılar o anlık.

Resûlullah, onların isimlerini tek tek,
"**Hazreti Huzeyfe**"ye gizlice bildirerek,

Tembîh buyurdular ki hazreti Huzeyfe'ye:
(Sakın söylemiyesin bunu başka kimseye.)

"**Üseyyid bin Hudayr**" da, Resûlün huzûruna,
Gelip arz eyledi ki: **(Onları bildir bana.**

Ki, o münâfıkların cezâsanı vereyim,
Başlarını kesip de, size teslîm edeyim.)

Lâkin Peygamberimiz kabûl eylemeyince,
Üseyyid "**Peki**" deyip, geri gitti hemence.

Bir münâfık, Resûl’e arz etti ki bir ara:
(Teşrîf eder misiniz siz Mescid-i Dırâr’a?)

Münâfıklar yapmıştı “**Kubâ**”’da bu mescidi,
Resûl’ü, o mescide çağırırlardı şimdi.

Ve lâkin maksatları “**Kötü**” idi onların,
Gâye, bölünmesiydi cümle müslümânların.

Resûlullah orada namâz kılarsa eğer,
Diyecekler idi ki: (Burası mübârek yer.)

Peygamber Efendimiz, bu dâvet üzerine,
Gitmeğe karâr verdi onların mescidine.

Velâkin Hak teâlâ uyardı Resûlünü,
Bildirdi bir vahiyle, onların içyüzünü.

Kâinâtın sultânı, vâkıf olunca buna,
“**Mâlik ibni Duhşüm**”ü çağırdı huzûruna.

Buyurdu ki**: (Âsım bin Adiy ile gidiniz,**
O mescidi yakarak, yer ile bir ediniz.)

Onlar da bu emirle, o mescide gittiler,
Önce ateşe verip, sonra harâb ettiler.

Medîneli mü’minler, döndüğünü Resûl’ün,
Öğrenip, istikbâle çıktılar hepsi o gün.

Ve bu seferden henüz, iki ay geçmiş idi,
Münâfıkların başı “**Abdullah**” ölmüş idi.

Böylece birlikleri bozulup dağıldılar,
Cümle müslümânlar da artık râhatladılar.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Vedâ Haccı) -1-

HAC FARZ OLDU

Âl-i İmrân sûresi, doksanyedinci âyet,
Hacc’ın farz olduğunu bildirdi açık ve net.

Peygamber Efendimiz bu emri aldığında,
Eshâb-ı kirâma da teblîğ etti ânında.

Derhâl üçyüz kişilik bir Hac kâfilesini,
Gönderdi îfâ için, bu Hac farîzesini.

Hazreti Ebû Bekr’i, o Hac kâfilesine,
Hac emîri olarak, tâyin etti o sene.

Yola çıkmışlardı ki, o gün geldi Cebrâil,
“**Berâe**” sûresinden, ilk âyet oldu nâzil.

Burada, muâhede, akit mevzûu ile,
Alâkalı hükümler bildirildi Resûle.

Bunu bildirmek için mü’minlere, o Server,
“**Aliyyül Müntezâ**”yı Mekkeye gönderdiler.

Zîrâ Arabistânda var idi ki bir âdet,
Bir andlaşma yapılır ve değişirse şâyet,

Bunu, bizzât yapan ve değiştiren o insan,
Yâhut bir akrabâsı, ederdi halka îlân.

“**Hazreti Alî**” dahî, çıkıp bu emir ile,
Tam Mekkeye girerken, yetişti kâfileye.

Hazreti Ebû Bekir, bir hutbe etti îrâd,
Ve Haccın erkânını anlattı halka bizzât.

Mü’minler, buna göre Hac yaptığı bir anda,
O da hutbe okudu, mü’minlere Mina’da.

Dedi: **(Ey müslümânlar, buraya beni bizzât,**
Resûlullah gönderdi, sözüme edin dikkat.)

Nâzil olan âyeti okuyup daha sonra,
Şöyle hitâb eyledi toplanan insanlara:

(Buraya, emir ile gelmiş bulunuyorum,
Size, şu dört husûsu bildirmeğe me’mûrum.

Birincisi şudur ki, gidince âhirete,
Mü’minlerden başkası, giremezler Cennete.

İkincisi, “**Müşrik**”e, artık Kâ’be yasaktır,
Hiçbir müşrik, Kâ’beye yaklaşamıyacaktır.

Üçüncüsü, hiçkimse Kâ’beye yaklaşarak,
Tavâf etmiyecektir, aslâ çıplak olarak.

Dördüncüsü, her kimin Resûlullahla eğer,
Bir andlaşması varsa, olacaktır mûteber.

Lâkin bu sözleşmenin, biter bitmez müddeti,

Geçersiz olacaktır o ahd de elbette ki.

Bu çerçeve dışında kalanlar için de hem,
“**Dört ay**” kadar bir mühlet tanıdı Fahr-i âlem.

O andan îtibâren, aslâ bir müşrik için,
Yoktur ahd ve himâye, bu, böylece bilinsin.)

O günden sonra artık, hiçbir müşrik ve kâfir,
Bu yasak gereğince, Kâ’beye gelmemiştir.

Yine o günden sonra, bu tâlîmât gereği,
Çıplak tavâf eyliyen, olmadı hiç Kâ’beyi.

Yine bu husûsların bildirilmesi ile,
Çoğu müşrik, îmâna geldiler bilvesîle.

Bu Hac farîzasını îfâyı müteâkip,
Hazreti Sıddîk ile, Alî bin Ebî Tâlip,

Bilcümle sahâbe-i kirâmı da aldılar,
Yola çıkıp, birlikte Medîneye vardılar.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Vedâ Haccı) -2-

VEDÂ TAVÂFI

Hicrî onuncu yıla gelince en nihâyet,
Bütün Arabistânda yayıldı islâmiyyet.

Her taraftan insanlar gelerek akın akın,
Şemsiyesi altına giriyordu “**İslâm**”ın.

Zîrâ hâkim olmuştu her yerde müslümânlar,
İslâma koşuyordu artık bütün insanlar.

Peygamber Efendimiz, o sene Hac yapmağa,
Niyet edip, başladı buna hazırlanmağa.

Medînede bulunan müslümânlara dahî,
Hazırlanmalarını emretti bizâtihî.

Medîne hâricinde olan mü’minlere de,
Haber salıp, toplandı onlar da Medînede.

Ve Zilkâde ayının yirmibeşinci günü,
Allahın Habîbi ve insanların üstünü,

“**Kırkbin**” müslümân ile, çıktılar Medîneden,

Sonra ihrâm giydiler, fazla ilerlemeden.

“**Lebbeyk! Lebbeyk!**” diyerek, yola devâm ettiler.
Tekbîr sedâlarıyla gökleri inlettiler.

Peygamber Efendimiz, kurbân etmek üzere,
Yanında götürürdü yüz de kurbânlık deve.

Yolculuk on gün sürmüş, Mekkeye varmışlardı,
İltihak edenlerle, bir hayli artmışlardı.

Medîne çıkışında nitekim “Kırkbin” iken,
“**Yüzyirmidört bin**” oldu, tam Mekkeye girerken.

O Server, Zilhiccenin sekizinde “**Minâ**”da,
Ve oldu ertesi gün, “**Arafât**” meydanında.

O gün öğleden sonra, o Sevgili Peygamber,
Kusvâ’nın üzerinden halka hitâb ettiler.

Ve “**Vedâ hutbesi**”ni okuyup daha sonra,
O gün vedâ ettiler, cümle müslümânlara.

O gün Resûlullaha geldi yine Cebrâil,
Mâide sûresinden bir âyet oldu nâzil.

Rabbimiz bu âyette buyurdu ki meâlen:
(Bugün ikmâl eyledim dîninizi tamâmen.

Üzerinize olan ni’meti tamâmladım,
Size, islâmiyyeti vermekle râzı oldum.)

Okuyunca o Server bunu müslümânlara,
Hazreti Ebû Bekir, başladı ağlamağa.

Sahâbeden birisi, dedi: **(Yâ Ebâ Bekir,**
Böyle ağlamanıza acabâ sebep nedir?)

Dedi: (Resûlullahın okuduğu bu âyet,
Vefât edeceğine etmektedir işâret.

Zîrâ buyuruyor ki Hak teâlâ meâlen:
"**Bugün ikmâl eyledim dîninizi tamâmen**".

Peygamber-i zîşânın gelmesinin hikmeti,
Teblîğ etmek içindi bize islâmiyyeti.

Mâdem ki ikmâl etti, Rabbimiz onu bugün,
Öyle ise vefâtı yakın oldu Resûl’ün)

Ondaki bu idrâk ve bu keskin anlayışı,
Takdîr edip, onlar da döktüler çok gözyaşı.

Peygamber Efendimiz, Mekkede on gün kalıp,
Vedâ tavâfı ile, vedâ Haccını yapıp,

Birlikte geldikleri mü'minleri alarak,
Medîneye döndüler, Mekkeden ayrılarak.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -1-

BENİ NASIL BULDUNUZ?

Hicretin onbirinci yıl sonunda bir daha,
Cibrîl aleyhisselâm, geldi Resûlullaha.

Kur'ânı, baştan sona etti ona kırâat,
Bir değil, "**İki defâ**" okudu ona fakat.

Önceki senelerde gediğinde Cebrâil,
"**Bir defâ**" okuyordu halbuki, iki değil.

Cibrîl-i emîn ile Resûle cenâbı Hak,
O gün "**Nasr sûresi**"ni gönderdi son olarak.

Rabbimiz bu âyette buyurdu ki meâlen:
(Sana zafer ve yardım geldiğinden Rabbinden,

Görürsün ki insanlar, Allahü teâlânın,
Dîni olan islâma girerler akın akın.

O zaman sen Rabbine hamd eyle ve tevbe et,
Çünki her istiğfârı kabûl eder O elbet.)

Peygamber Efendimiz, hazret-i Cebrâil'den,
Bu âyeti dinleyip buyurdular ki hemen:

(Yâ Cebrâil, şu anda öyle ki benim zannım,
Yaklaştı bu dünyâya vedâ etme zamanım.)

Cibrîl aleyhisselâm cevâben bu sözüne,
Bir âyet-i kerîme okudu kendisine.

Rabbimiz bu âyette şöyle buyurmaktadır:
(Âhiret, senin için dünyâdan hayırlıdır.)

Peygamber Efendimiz, Medînede bulunan,
Sahâbeyi, mescide dâvet etti o zaman.

Bir hutbe okudu ki, onu dinliyenlerin,
Ağlayıp, gözlerinden yaş aktı herbirinin.

Buyurdu: (**Ey insanlar, sizin Peygamberiniz,
Olarak beni nasıl buldunuz, söyleyiniz.)**

Cümle eshâbı kirâm dedi: (Cenâbı Allah,
Bol bol hayırlar versin sana yâ Resûlallah.

Çünki sen, bizim için şefkatli baba idin,
Ve yine yol gösteren bir ağabey gibiydin.

Allahü teâlânın sana lütfeylediği,
Peygamberliğin ile, bu şerefli teblîği,

Hakkı ile yerine getirdin hiç şüphesiz,
Ve bize, bu teblîği tam yaptın, biz şâhidiz.

Güzel nasîhatınla, bizi Allah yoluna,
İslâma dâvet ettin, şâhidiz bizler buna.

Allahü teâlâ da bu yaptığına senin,
En iyi karşılıklar sana ihsân eylesin.)

Sonra da hitâb edip sevgili eshâbına,
Buyurdu: **(Ey mü'minler, şimdi Allah aşkına,**

**Kimin bende bir hakkı var ise, gelip alsın,
Bu dünyâda alsın ki, âhirete kalmasın.)**

Resûlullah, ikinci ve üçüncü defâlar,
Bu dâveti, üç defâ yine tekrârladılar.

O sırada birisi, ayağa kalktı hemen,
"**Hazreti Ukâşe**"ydi, bu kişi sahâbeden.

Çok yaşlı, pîr-i fânî idi ki hemde bu zât,
Peygamber-i zîşânın yanına vardı bizzât.

Peygamber Efenimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -2-

SİZ ARADAN ÇEKİLİN

Resûlullah eshâba buyurdu: **(Kimin benden,
Bir hakkı varsa eğer, gelsin ve alsın hemen.)**

Kimse kalkmadıysa da ayağa önceleri,
Daha sonra kalktı ve huzûra vardı biri.

“**Hazreti Ukâşe**”ydi eshâbdan bu mücâhid,
Hem pîr-i fânî olup, çok yaşlıydı o vakit.

Dedi: (Yâ Resûlallah, anam babam ve canım,
Sana fedâ olunlar, benim var sizde hakkım**.**

Zîrâ geri dönerken biz Tebük gazâsından,
Senin ile yan yana gelmiş idim bir zaman.

Ben devemden inerek, yanınıza sokuldum,
Mübârek vücûdundan, öpmeği istiyordum.

O zaman kamçı ile, bana vurdun âniden,
Niçin vurduğunuzu anlamadım ama ben.)

Buyurdu: **(Hak teâlâ, seni, Peygamberinin,**
Kasıtlı vurmasından muhâfaza eylesin).

Daha sonra Bilâl-i Habişîye hitâben,
Buyurdu**: (Fâtıma’nın hânesine git hemen.**

Ukâşeye vurduğum kamçı o hânededir,
Fâtıma’dan isteyip, onu al, bana getir.)

Çıktı hazreti Bilâl Resûlün mescidinden,
Hazreti Fâtıma’nın evine vardı hemen.

Giderken hayret ile düşünürdü ki ancak:
“Resûlullah kendine kısas mı yaptıracak?

Değilse, ne sebepten istedi bu kamçıyı?”
Böyle düşünerekten gelip vurdu kapıyı.

O, kapıya çıkınca, dedi ki: **(Peygamberin,**
Mübârek kamçısını getirip bana verin.)

Fâtıma hazretleri sordu ki ona ancak:
(Yâ Bilâl, babam onu acabâ ne yapacak?)

Hazreti Fâtıma’ya şöyle dedi Bilâl de:
(Kısas yaptıracaktır kendisine herhâlde.)

Hazreti Fâtıma da, Bilâl-i Habeşîye,
Dedi: **(Kim râzı olur söylediğin bu işe?**

Yâ Bilâl, söyle bana, kim vardır ki eshâbtan,
Hakkını, kısas ile alsın Resûlullahtan?

Mâdem ki O istedi, vereyim onu sana,

Fakat haber ilet ki Hüseyin'le Hasan'a,

Her kim Resûlullahtan alacaksa hakkını,
O iki torununa yapsın bu kısâsını.)

Kamçıyı Fâtıma'dan aldı hazret-i Bilâl,
Peygamberi zîşânın yanına geldi derhâl.

Teslîm etti kamçıyı Allahın Habîbine,
O dahî verdi onu, Ukâşe'nin eline.

"**Hazreti Ömer**" ile "**hazreti Ebû Bekir**",
Bu durumu görünce, oldular müteessir.

Dediler: **(Yâ Ukâşe, işte biz yanındayız,**
O hakkını bizden al, dokunma Ona yalnız.)

Peygamber Efendimiz, buyurdu ki o zaman:
(Yâ Ebâ Bekr, yâ Ömer, siz çekilin aradan.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -13-

SON BİR DEFÂ GÖRELİM

O Server'in torunu "**Hazreti Hasan**" dahî,
Resûl'ün huzûruna gelerek bizâtihî,

Dedi: **(Ey dedeciğim, senin ayrılığına,**
Kimler nasıl sabreder, nasıl dayanır buna?

Sendan sonra eshâbın ve bütün müslümânlar,
O güzel ahlâkını nerelerde bulurlar?)

O bunları söyleyip, ağladı sonra hattâ,
Onu görüp ağladı ezvâc-ı tâhirât da.

Dışarıda, eshâbın ileri gelenleri,
Bu sesleri duyunca, dağlandı gönülleri.

Zîrâ öğrendiler ki, şiddetlenmiş hastalık,
Onlar da ağlamağa başladı hepsi artık.

Dediler ki: **(Ne olur, açınız da kapıyı,**
Görelim son bir defâ Resûl-i müctebâyı.)

Bunu, Resûl-i ekrem içeriden duydular,
(**Kapıyı açın**) diye, işâret buyurdular.

Sahâbe-i kirâmın ileri gelenleri,

Hepsi yaşlı gözlerle, girdiler hep içeri.

Resûlullah buyurdu: **(Ey eshâbım, şimdi siz,**
Halkın en üstünü ve şereflilerisiniz.

Sizden sonra dünyâya, her kim gelirse gelsin,
Yine yârın Cennete, siz girersiniz ilkin.

Siz, Kur'ânı kerîmi edinin rehber, imâm,
Dînin hükümlerine ittibâ eyleyin tam.)

Sonra, **(Teblîğ ettim mi yâ rabbî?)** buyurdular,
Ve peşinden mübârek gözlerini yumdular.

Aliyyül Mürtezâ'nın bir göz işâretiyle,
Dışarıya çıktılar hepsi gözyaşlarıyle.

"**Âişe vâlidemiz**" içeri girdi o an,
Bir nasîhat istedi Peygamber-i zîşândan.

(Yâ Âişe, evinin köşesinde oturup,
Kendini muhâfaza eyle) diye buyurup,

Yatağının içinde başladı ağlamağa,
Mübârek gözlerinden başladı yaş akmağa.

"**Ümmü Seleme**" dahî üzülüp oldu mahzûn,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, ne için ağlıyorsun?)**

Buyurdu: **(Şu sebepten ağlarım ki şu zaman,**
Rabbimiz, ümmetime merhamet etsin ihsân.)

Güneş hayli yükselmiş, tepeye yaklaşmıştı,
Resûl'ün vefâtına çok az zaman kalmıştı.

Artık son anlarını yaşıyordu o sâat,
Yine de eshâbına ediyordu nasîhat.

Buyurdu: (Kölelere merhametli olunuz,
Elbiseler giydirip, onları doyurunuz.

Onlarla konuşurken, olun gâyet yumuşak,
Ve beş vakit namâza, devâm edin muhakkak.

Kadınlarınız ile, köleler hakkında hem,
Allahü teâlâdan korkunuz yine her dem.)

Sonra buyurdular ki: **(Yâ rabbî beni affet,**
Beni, refîk-i âlâ zümresine dâhil et.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Vefâtı) -4-

RESÛLULLAH HASTALANDI

Olmuştu ki hicretin onbirinci senesi,
Ve Safer yirmialtı, günlerden Cumartesi.

Buyurdu Resûlullah cümle sahâbîlere:
(Bir ordu hazırlansın, çıkmak için sefere.)

"**Hazreti Üsâme**"yi çağırıp huzûruna,
Kumandân tâyin etti, sahâbe ordusuna.

Buyurdu: (Ey Üsâme, çık Allahın ismiyle,
Yürü islâm dînini yüceltmek gâyesiyle.

Şam'a ve Filistin'e, oradan Darum'a git,
Baban, o topraklarda olmuştu zîrâ şehîd.

Allahın izni ile git de o topraklara,
Çiğnet o zâlimleri develere, atlara.

Sonra Übnâlılara çıkıp gidin oradan,
Saldırın şimşek gibi, haberleri olmadan.

Varacağın yerlere öyle hızlı ve serî,
Git ki, geleceğinden olmasın haberleri.)

Sonra kendi eliyle sancağı bağladı ve,
Hazreti Üsâme'ye verip çıktı minbere.

Buyurdu: **(Üsâme'nin babası olan Zeydi,**
Hepiniz bilirsiniz, çok iyi bir kimseydi.

Nasıl kumandanlığa, o çok lâyık idiyse,
Yine benim katımda, o nasıl sevgiliyse,

Oğlu "Üsâme**" dahî emîrliğe lâyıktır,**
Onun dahî katımda, büyük değeri vardır.)

Üsâme, ordusuyla vardı "**Cürf**" menziline,
Eshâbın büyükleri tâbiydi kendisine.

Hazreti "**Ebû Bekir**", hazreti "**Ömer**", "**Osmân**",
Hazreti Üsâme'nin emrindeydi o zaman.

Üsâme hazretleri çıkmak için sefere,
Geldi Resûlullaha vedâ etmek üzere.

Vedâlaşıp, ordunun başına geçti hemen,
Gazâya çıkmak için harekete geçerken,

Annesi tarafından kendisine bir haber,
Geldi ki: **(Şu sırada, hastalandı Peygamber.)**

Safer yirmisekizi takvimler gösterirken,
"**Sıtma**"ya yakalandı Resûlullah âniden.

Bu haberi alınca Üsâme hazretleri,
Ziyâret etti tekrâr, evinde o Serveri.

Abdullah ibni Mes'ûd anlatır ki: O günde,
Bâzımız toplanmıştık o Serverin önünde.

Bize bakıp, o kadar ağladı ki hüznünden,
Akardı gözyaşları, hep mübârek yüzünden.

Sonra buyurdular ki: **(Merhabâ ey eshâbım,
Sizi, her sıkıntıdan hıfz eylesin Allahım.**

**Rızkınıza bereket ve hayır versin size,
Hepimiz bir gün elbet döneriz Rabbimize.)**

Dedik: (Yâ Resûlallah, ne için hazretiniz,
Eceliniz yaklaşmış gibi söz edersiniz?)

Buyurdu: **(Vedâ vakti yaklaştı bu dünyâya,
Artık yakın olurum Allahü teâlâya.)**

<u>Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"</u>
(Vefâtı) -5-

KOR GİBİ YANIYORDU

Yirmisekiz Saferde o Server-i enbiyâ,
Yakalandı âniden şiddetli bir "**Sıtma**"ya.

Ateşi, gün geçtikçe daha yükseliyordu,
Hastalığın şiddeti ziyâdeleşiyordu.

Lâkin ağrılarının azaldığı bir gece,
Yatağından kalkarak giyindiler hemence.

Onu öyle görünce Âişe vâlidemiz,
Dedi: (**Yâ Resûlallah nereye gidersiniz?**)

Buyurdu: **(Yâ Âişe, emir aldım Rabbimden,
Bakî kabristânına gideceğim şimdi ben.**

Gidip, o kabristanda yatanlara, bu gece,
İstigfâr edeceğim bu emir gereğince.)

Ebû Râfi'i dahî alaraktan yanına,
Çıkıp gitti hemence Bakî kabristânına.

Orada, uzun uzun duâda bulundular,
Onların affı için Allaha yalvardılar.

Sonra buyurdular ki **(Rabbim beni şu anda,**
Seçmekte serbest kıldı iki şey arasında.

Bütün ni'metleriyle dünyâ ile âhiret,
Arz edilip, dendi ki, "Birisini tercîh et**".**

Allahü teâlâya vâsıl olmak için ben,
Âhiret ni'metini seçtim bu ikisinden.)

Sonra mescide gelip, buyurdu: **(Ey eshâbım,**
Sizi, Kevser havuzu başında karşılarım.

En önce ben varırım Allah'ın izni ile,
Buluşma mahallimiz orasıdır sizinle.

Siz, islâmdan ayrılır ve müşrik olursunuz,
Diye hiç korkmuyorum buna emîn olunuz.

Ve lâkin bir husûsta korkuyorum ki yine,
Yârın kapılırsınız dünyâ ni'metlerine.

Bu yüzden kıskanarak birbirlerinizi siz,
Ve hattâ bu sebepten öldürebilirsiniz.)

Sonra ağırlaşınca hastalığı Resûlün,
Seâdethânesine teşrîf eyledi o gün.

Harâreti git gide ziyâdeleşiyordu,
Yatakta hep bu yüzden yer değiştiriyordu.

"**Ebû Saîd-i Hudrî**" anlatır ki: Bir kere,
Ziyâret maksadıyla gitmiştim o Servere.

"**Sıtma**"nın sıcaklığı, üstündeki örtüden,
Dışarı çıkıyordu hissettik bunu hemen.

O Server bize bakıp, buyurdu: **(Ey insanlar,**
Peygamberlere gelir en şiddetli belâlar.

Ve lâkin Peygamberler, gelince belâ ve dert,
Bir ni'met gelmiş gibi sevinirler be gâyet.

Hattâ sizin ni’mete sevinmenizden fazla,
Sevinir o büyükler daha büyük bir hazla.)

"Ümmü Bişr bin Berâ" da anlatıyor ki yine:
(Bir gün Resûlullahın gittim ziyâretine.

Baktım, ateş içinde yatakta yatıyordu,
Harâretten vücûdu kor gibi yanıyordu.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem” (Vefâtı) -6-

AĞLAMA YÂ EBÂ BEKR

“**Ümmü Bişr**”, o Serveri ettiğinde ziyâret,
Gördü, Resûlullahın ateşi yüksek gâyet.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, fedâdır sana canım,**
Böyle yüksek ateşe ben aslâ rastlamadım.)

Buyurdu: **(Ey Ümmü Bişr, çok olması ateşin,**
Çok olması içindir, bana sevâb ve ecrin.

Bir yıl önce, Hayber’de yemiştim zehirli et,
Ondan geldi husûle bendeki bu harâret.

O zehrin acısını, ben her zaman duyardım,
Sanki koparılıyor şimdi aort damarım.)

Resûlün hastalığı şiddetleniyordu hep,
Çok üzülüyorlardı mü’minler bundan sebep.

Acele toplanarak, “**Aliyyül Mürtezâ**”yı,
Sormağa gönderdiler Resûl-i müctebâyı.

O Server, işâretle ona şöyle sordular:
(Yâ Alî, bu husûsta eshâbım ne diyorlar?)

Dedi ki: **(Resûlullah giderse aramızdan,**
Diye üzülüyorlar, râhatları yok şu an.)

Hakîkaten Resûlün ateşi, günden güne,
Artınca, bir üzüntü çökmüştü üstlerine.

Şaşkın bir vaziyette mescide geldi hepsi,
Haber aldı bunu da Allahın Sevgilisi.

Zorlukla teşrîf edip şerefli mescidine,
Şöyle hitâb eyledi sahâbe-i güzîne:

(Ey eshâbım, duydum ki bu günlerde hepiniz,
"**Ölümüm**"ü düşünüp, kederlenirmişsiniz.

Kavmiyle sonsuz kalan var mı ki bir Peygamber,
Ben de sonsuz kalayım sizin ile berâber.

Yalnız Hak teâlâdır, âlemde bâkî olan,
Her fânî, elbette ki ölecektir bir zaman.

Ben de, her fânî gibi öleceğim elbette,
Sonsuz kavuşacağım Rabbime âhirette.

Ey Ensâr, şunu size edeyim ki vasiyyet,
Sizler Muhâcirîne edin tâzim ve hürmet.)

Sonra da seslendi ki Muhâcir olanlara:
(İyik, ihsân edin sizler dahî Ensâr'a.

Onlar, size vaktiyle çok iyilik yaptılar,
Kendi hânelerinde sizi barındırdılar.

Her kim hâkim olursa, içinizden Ensâr'a,
Kusûrunu affedip, ihsân etsin onlara.)

Sonra da buyurdu ki: **(Bir kulu, cenâbı Hak,**
Dünyâda kalmak ile, kendisine kavuşmak,

Arasında, tercîhi bıraktı kendisine,
Rabbine kavuşmağı istedi o kul yine.)

Hazreti Ebû Bekir, Resûl'ün bu sözünden,
Vefât edeceğini yakînen sezdi hemen.

(Yâ Resûlallah, sana canımız olsun fedâ)
Deyip, üzüntüsünden başladı ağlamağa.

O Server de üzülüp, dedi: **(Yâ Ebâ Bekir,**
Ağlama, zîrâ buna sabretmek lâzım gelir.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -7-

HAKKINIZI HELÂL EDİN

Peygamber-i zîşânın vefât edeceğine,
Cümle eshâb üzülüp, düştü keder içine.

Hazreti "**Ebû Bekir**", bunu sezip evvelâ,
Derin üzüntüsünden başladı ağlamağa.

Resûl'ün gözünden de, o an yaş akıyordu,
Sahâbe-i kirâma bakıp şöyle buyurdu:

(Dîn-i islâm yolunda, sıdk ile ey eshâbım,
Malını fedâ eden Sıddîk'tan çok râzıyım.

Bu âhiret yolunda bir arkadaş edinmek,
Eğer mümkün olsaydı, Onu seçerdim elbet.)

Hutbesini bitirip, minberden indi yine,
"**Hazreti Âişe**"nin teşrîf etti evine.

Ağlamağa başladı cümle eshâb-ı kirâm,
Bunu duyup üzüldü Resûl aleyhisselâm.

"**Alî bin Ebî Tâlip**" ve "**Fadl**"ın kollarına,
Girip, geldi tekrârdan eshâbının yanına.

En alt basamağına oturup minberinin,
Eshâbına şöylece nasîhat etti o gün.

(Ey eshâbım, siz dahî bana kavuşursunuz,
Tam Kevser havuzunun başında buluşuruz.

Ey mü'minler bilin ki, kim günâh işlerse hep,
Rızkının darlığına bu hali olur sebep.

İtâat ederlerse Allaha eğer kullar,
Vâliler de onlara şefkatli davranırlar.

Fısk, fücûr ve taşkınlık yaparlar ise şâyet,
Vâlilerinde dahî, bulunmaz hiç merhamat.

Hayâtım, sizin için nasıl hayırlı ise,
Ölümüm de hayır ve rahmettir hepinize..

Eğer ben bir kimseyi, haksız yere dövmüşsem,
Veyâhut bir kimseye, fenâ söz söylemişsem,

Onun da, aynı sözü bana söylemesine,
Haksız bir şey almışsam, geri istemesine,

Yâni benden hakkını almasına râzıyım,
Ve helâllaşmak için, karşınızda hazırım.

Çünki dünyâ cezâsı, âhiret azâbından,
Hafif olup, kurtulmak kolaydır bu gün bundan.)

Hutbesinin sonunda buyurdu: **(Ey eshâbım,**

Sizi, Hak teâlânın hıfzına ısmarladım.)

Bu şekilde buyurdu ve indi minberinden,
Kendi odalarına çekildi sonra hemen.

Şiddetli ağrıların olduğu bir gün yine,
Topladı sahâbeyi mescid-i şerîfine.

Buyurdu**: (Ey eshâbım, benim sizden ayrılık,
Zamanım, bu aralar pek yakınlaştı artık.**

**Kimin benden bir hakkı var ise, gelip alsın,
Şimdi ödiyeyim de, âhirete kalmasın.**

**Yâhut helâl etsin ki hakkını o müslümân,
Kavuşayım Rabbime ben de borcum olmadan.)**

Sonra minberden inip, teşrîf eti evine,
Ve sonra hastalığı çoğaldı günden güne.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -8-

YÂ RESÛLALLAH, SALÂT !

Resûl'ün vefâtına "**Üç gün**" kalmıştı artık,
O günlerde daha da ağırlaştı hastalık.

Öyle ki, çıkamadı mescide odasından,
Namâz kıldıramadı eshâbına o zaman.

İlk gelmediği vakit, "**Yatsı namâzı**" idi,
Ve Bilâl-i Habeşî, yine eskisi gibi,

Resûl'ün kapısına gelerek yine bizzât,
Şöyle nidâ etti ki: **(Yâ Resûlallah, salât!)**

Peygamber Efendmiz duyduysa da Bilâl'i,
Lâkin çıkıp gitmeğe hiç yok idi mecâli.

Rivâyet edilir ki "**hazreti Âişe**"den:
O vakit hastalığı ağır idi gerçekten.

Bana buyurdular ki: **(Söyleyin Ebû Bekr'e,
Eshâbıma namâzı o kıldırsın bu kere.)**

Dedim ki: (Anam babam, canım sana fedâdır,
Babamın şu aralar, çok üzüntüsü vardır.

O, seni makâmında görmezse varıp şâyet,

Ağlamaktan, kırâat edemez hiçbir âyet.

Emir buyursanız da Ömer ibnil Hattâb'a,
İmâm olup, namâzı o kıldırsa eshâba.)

Tekrâr buyurdular ki Resûl aleyhisselâm:
(Ebû Bekre söyleyin, eshâba olsun imâm.)

Bu durum üzerine "**hazreti Ebû Bekr**"e,
Resûl'ün bu emrini ilettiler bu kere.

Bu haberi alınca hazreti Ebû Bekir,
Dedi: **(Resûl'ün emri, baş göz üzerinedir.)**

Bir heyecân içinde geçiverdi mihrâba,
Baktı ki yerinde yok o Resûl-i müctebâ.

Kalbinden vurulmuşa döndü üzüntüsünden,
Aklı gidecek gibi oldu hem bu hüzünden.

Ağlayıp, gözlerinden başladı yaş akmağa,
Onu görüp eshâb da başladı ağlamağa.

Bunu Resûl de görüp, oldu çok müteessir,
Sordu: **(Bu ağlamalar, feryâtlar acep nedir?)**

Bu hâle çok üzülüp, yardım ile kalktılar,
Güçlükle eshâbının arasına vardılar.

Şöyle buyurdular ki eshâbına nihâyet:
(Allahü teâlâya ettim sizi emânet.

Takvâ üzere olup, korkun Hak teâlâdan,
Artık ayrılıyorum yakında bu dünyâdan.)

Hazreti Ebû Bekir, geçerek imâmete,
Onyedi vakit namâz kıldırdı cemâate.

Bir gün Resûl-i ekrem, vücûdunda hafiflik,
Hissedip, yardım ile mescide gelmişti ilk.

Hazreti Ebû Bekir görünce Peygamberi,
Sevinip, istedi ki çekilsin kendi geri.

Lâkin Peygamberimiz, işâret ile ona,
(**Yerinde dur**) diyerek, teşrîf etti yanına.

Hazreti Ebû Bekr'in sol yanında durarak,
Kıldırdı o namâzı, eshâba son olarak.

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Vefâtı) -9-

AĞLAMA YÂ FÂTIMA

Üç gün kalmış idi ki Resûl’ün vefâtına,
Cibrîl aleyhisselâm geldi huzûrlarına.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, Rabbin selâm ediyor,**
“Habîbim nasıl oldu?” diye hatır soruyor.)

Hazreti Cebrâilin suâline cevâben,
Resûlullah, (**Mahzûnum**) buyurdu ona hemen.

O günlerde Resûl’e, hediye kabîlinden,
Birkaç “**Altın**” gelmişti sahâbenin birinden.

Resûlullah görünce o gelen altınları,
Buyurdu ki: **(Dağıtın fukarâya onları.)**

Götürüp dağıttılar şehrin fakîrlerine,
Velâkin ellerinde bir miktâr kaldı yine.

Aliyyül Mürtezâ’ya buyurdular ki hemen:
(Sen de bu altınları götür dağıt tamâmen.)

Vefâttan bir gün önce idi ki, Resûlullah,
Mescid-i şerîfine teşrîf etti o sabah.

Gördü ki, Ebû Bekr-i Sıddîk’ın arkasında,
Sahâbîler saf tutmuş, namâz kılar ardında.

Bu hâle sevinerek tebessüm buyurdular,
Kendi de en son safta, Ebû Bekr’e uydular.

Eshâb Resûlullahı gördü selâm verince,
“**Hastalık geçti**” sanıp, gark oldular sevince.

Lâkin Peygamberimiz odasına girdiler,
Bundan sonra bir daha namâza gelmediler.

Bir müddet istirâhat ederek, sonra yine,
“**Aliyyül Mürtezâ**”yı çağırdı hânesine.

Başını, kucağına koyuverdi Alî’nin,
Fakat çok değişmişti rengi nûr cemâlinin.

Hazreti “**Fâtıma**” da görünce Onu böyle,
Geldi oğullarının yanına üzüntüyle.

Ellerinden tutarak ağladı için için,
Dedi: **(Bizi kimlere bırakıp da gidersin?**

**Ey babam, canım babam, sana can fedâ olsun,
Hasan ve Hüseyini kime bırakıyorsun?**

**Vây babam, senden sonra nice olur hâlimiz?
Senden sonra, kimlere bakar bu gözlerimiz?)**

Duyunca Resûlullah kızının sözlerini,
Hafifçe araladı mübârek gözlerini.

Ve duâ eyledi ki Allahü teâlâya:
(Sen sabır ihsân eyle yâ rabbî Fâtıma'ya.)

Ve mübârek kızına buyurdu ki o zaman:
(Ey kızım, can çekişme hâlinde şimdi baban.)

Kendisine bunları söyleyince babası,
İçli iniltilerle çoğaldı ağlaması.

Hazreti Alî ise, dedi ki**: (Ey Fâtıma,
Sus, baban üzülüyor, daha fazla ağlama.)**

Peygamber Efendimiz Onun bu dediğini,
İşitip, îkâz etti hemence kendisini.

Buyurdu ki: **(Yâ Alî, ilişme Fâtıma'ya,
Bırak, babası için ağlasın biraz daha.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -10-

BENİM DERDİM BU DEĞİL

En son nefeslerini alıyorken o Server,
Girdi "**hazreti Alî**" huzûruna bu sefer.

Dedi: (Yâ Resûlallah, siz vefât ederseniz,
Gaslinizi kim yapar ve nasıl kefenleriz?

Cenâze namâzını kim kıldırır o zaman?
Mübârek kabrinize, kim indirir sonradan?)

Buyurdu ki: **(Yâ Alî, beni sen gasledesin,**
"Fadl ibni Abbâs**" dahî, sana yardım eylesin.**

**Gasl işi bitince de, kefenlersiniz hemen,
Cibrîl de, güzel koku alır gelir Cennetten.**

Daha sonra, mescide götürünüz nâşımı,
Ama, önce melekler kılacak namâzımı.

Eshâbım daha sonra namâzı edâ etsin,
Ama sizden hiç kimse, benden öne geçmesin.)

Peygamber Efendimiz söylerken bu sözleri,
Hazreti "**Azrâil**" de giriverdi içeri.

Önce selâm vererek, dedi: (Yâ Resûlallah,
Sana selâm gönderdi ve buyurdu ki Allah:

İlk önce, hazretinden müsâde istiyeyim,
Eğer iznin olursa, rûhunu kabzedeyim.

Müsâdeniz olmazsa, giderim dönüp yine,
Bu husûsta ben senin muntazırım emrine.)

Buyurdu: (**Ey Azrâil, acele etmiyesin,**
Rûhumu kabzetmeden, kardeşim Cibrîl gelsin.)

Dedi: (Yâ Resûlallah, o şimdi göklerdedir,
Melekler kendisini tâziye etmektedir.)

O Server, Azrâil'le konuşurken o ara,
Cibrîl aleyhisselâm geldi Resûlullaha.

Buyurdu: **(Ey Cebrâil, ben göçerim dünyâdan,**
Ne müjdeler getirdin bana Hak teâlâdan?)

Dedi: (Yâ Resûlallah, hâtırı şerîfine,
Hoş gelecek müjdeler getirdim hazretine.

Melekler süslediler Cennetin her yerini,
Sevinçle bekliyorlar, şu anda teşrîfini.)

Buyurdu ki: **(Bu haber, güzeldir ey Cebrâil,**
Lâkin benim hâtırım, bunun ile hoş değil.

Allahü teâlâya mahsûstur bütün hamdler,
Bana sen, bundan başka bir müjde haberi ver.)

Dedi: (Cümle Nebîler, hem dahî ümmetleri,
Yasaktır senden önce, Cennete girmeleri.)

Buyurdu: **(Bununla da müsterîh olmuyorum,**
Rabbimden, daha başka müjdeler umuyorum.)

Dedi: (Yâ Resûlallah, hem "**Şefâat**" ve "**Kevser**",
Ve "**Makâm-ı Mahmûd**"u sana etti müyesser.)

O Server buyurdu ki: **(Benim derdim bu değil,**
Benden sonra Kur'ânı kim okur yâ Cebrâil?

Düşüncem ümmetimdir, onlar çok zaiftirler,
Sen bana, ümmetimin hâllerinden haber ver.

Olmazsa işe yarar tâat ve amelleri,
Kıyâmet şiddetinde nice olur halleri?)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -11-

SENİ NEREDE ARAYAYIM?

Çok az kalmış idi ki Resûl'ün vefâtına,
Bir ara "**Melek-ül mevt**" geldi Resûl katına.

Rabbimiz Azrâil'e buyurdu ki o vakit:
(En güzel bir sûretle bu gün Habîbime git.

Eğer izin verirse, rûhunu yumuşak al,
Ama izin vermezse, geri dön yine derhâl.)

O da girip çok güzel bir "**İnsan**" sûretine,
Geldi Resûlullahın hânesinin önüne.

Dışardan seslenerek içeri girmek için,
Ehl-i beyt-i Resûlden istedi şöyle izin:

(Esselâmü aleyküm ey hâne sakinleri!
İzin verir misiniz, ben gireyim içeri?)

Fâtıma, bu ses ile çıkıp baktı bu sefer,
Gördü ki biri gelmiş, içeri girmek ister.

Dedi ki: **(Resûlullah hâli ile meşgûldür,**
İçeri girmenize mâlesef izin yoktur.)

İzin istediyse de "**Melek-ül mevt**" tekrârdan,
Aldı aynı cevâbı hazreti Fâtıma'dan.

Bu sefer yüksek sesle ve heybetli olarak,
Dedi: **(Müsâdenizle girmem lâzım muhakkak.)**

Allahın Sevgilisi uyandı bu seslerden,
Sordu ki: **(Yâ Fâtıma, kimdir öyle seslenen?)**

Arz etti ki: (Bir kimse, gelmiş sizi görmeğe,
Bizden izin istiyor içeriye girmeğe.

Özür beyan eyledim, gitmiyor lâkin geri,
Ve diyor ki, mutlaka girmem lâzım içeri.)

Buyurdu: **(Yâ Fâtıma, kimdir o bilir misin?**
O, lezzetleri yıkan melektir, söyle girsin.

O, çocukları yetîm, kadınları dul eder,
Onunla evler harâb, ma'mûr olur kabirler.)

Fâtıma hazretleri, bunları babasından,
Duyunca, fevkalâde kederlendi o zaman.

Bu büyük ızdırâbla başladı ağlamağa,
Eğildi babasının mübârek kulağına.

Ve suâl eyledi ki: (Ey canım babacığım,
Seni, mahşer yerinde, nerede bulacağım?)

Buyurdu ki: **(Kevserin başında beni ara,**
Orada su veririm gelen müslümânlara.)

Fâtıma hazretleri sordu yine: (Ey babam,
Nerede arıyayım orada bulamazsam?)

Buyurdu ki: **(Mîzân'ın yanına gideceğim,**
Orada, ümmetime şefâat edeceğim.)

Sordu ki: (Orada da ulamazsam eğer ki,
Seni, hangi mahâlde bulurum o gün peki?)

Buyurdu ki: **(Sırâtın kenarında olurum,**
Ümmetim geçtiğinde, yardımda bulunurum.)

Sordu yine: (Ey babam, olmazsan orada da,
Nerede arıyayım hazretini orada?)

Buyurdu: **(Cehennemin yanında ara beni,**
O ateşe düşmekten, korurum ümmetimi.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -12-

AĞLAMA YÂ FÂTIMA

Resûlullah alırken en son nefeslerini,
Ve verirken eshâba son nasîhatlerini,

Fâtıma hazretleri, kenarda ağlıyordu,
Gözlerinden sel gibi yaşlar akıtıyordu.

O Server, çok üzülüp Onun ağladığına,
Çağırdı kendisini ve oturttu yanına.

Buyurdu ki**: (Ey kızım, ağlama, beni dinle,
Gökte melekler bile ağlıyorlar seninle.)**

Fâtıma hazretleri dinledi babasını,
Ağlamayı bırakıp, sildi gözü yaşını.

Sonra buyurdular ki. **(Bunlar son üzüntüler,
Bundan sonra babana, olmaz başka bir keder.**

Zîrâ kurtulmaktadır bu mihnet diyârından.)
Ve hazreti Alî'ye buyurdu ki o zaman:

(Yâ Alî, zimmetimde bil ki filân kimsenin,
Şu kadar malı vardır, sen onu ödiyesin.

Kevser havzı başında, benimle ilk olarak,
Görüşecek kişi de, ser olursun muhakkak.

Sana çok sıkıntılar gelecek benden sonra,
Lâkin sabretmelisin sen o sıkıntılara.

İnsanlar bu dünyâya meylettiğinde yârın,
Âhireti tercîh et, sen aksine onların.)

"**Üsâme**" hazretleri giriverdi o vakit,
Ona buyurdular ki: **(Haydi sen savaşa git.)**

Vefât etme zamanı yaklaşmıştı iyice,
En son nefeslerini veriyordu böylece.

O gün Resûlullaha geldi Cibrîl-i emîn,
Dedi: (Selâm ediyor sana Rabbil âlemîn.

Buyurur ki: **"Habîbim istiyor ise şu an,
Derhâl şifâ vereyim, kurtulsun hastalıktan.**

**Dilerse, ileteyim âhiret âlemine,
Muntazırdır melekler, şimdi Onun emrine".)**

Buyurdu: **(Ey Cebrâil, kendisine bıraktım,
O nasıl diler ise, odur benim murâdım.)**

Sonra, işâret ile emredip hâzirûna,
"**Hazreti Fâtıma**"yı çağırdı huzûruna.

Sînesine çekerek, bir şeyler dedi önce,

“**Ağlamağa**” başladı o bunu öğrenince.

Az sonra, bir şey daha söyleyince o Server,
Ağlamağı bırakıp, “**gülüverdi**” bu sefer.

Âişe vâlidemiz görüp Onun hâlini,
Merak edip hemence sordu şu suâlini:

(Yâ Fâtıma, şaşırdım, taaccüp eyledim pek,
Olur mu bir arada hem ağlamak, hem gülmek?)

Dedi ki: (Önce babam, vefât edeceğini,
Söyleyince, üzülüp ağlama tuttu beni.

Sonra da buyurdu ki**, “Ağlama yâ Fâtıma,**
Ehli beytten ilk önce, sen gelirsin yanıma.”

Bu müjdeli haberi duyunca kendisinden,
Ağlamağı bırakıp, gülüverdim sevinçten.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Vefâtı) -13-

SON BİR DEFÂ GÖRELİM

O Server’in torunu “**Hazreti Hasan**” dahî,
Resûl’ün huzûruna gelerek bizâtihî,

Dedi: **(Ey dedeciğim, senin ayrılığına,**
Kimler nasıl sabreder, nasıl dayanır buna?

Sendan sonra eshâbın ve bütün müslümânlar,
O güzel ahlâkını nerelerde bulurlar?)

O bunları söyleyip, ağladı sonra hattâ,
Onu görüp ağladı ezvâc-ı tâhirât da.

Dışarıda, eshâbın ileri gelenleri,
Bu sesleri duyunca, dağlandı gönülleri.

Zîrâ öğrendiler ki, şiddetlenmiş hastalık,
Onlar da ağlamağa başladı hepsi artık.

Dediler ki: **(Ne olur, açınız da kapıyı,**
Görelim son bir defâ Resûl-i müctebâyı.)

Bunu, Resûl-i ekrem içeriden duydular,
(**Kapıyı açın**) diye, işâret buyurdular.

Sahâbe-i kirâmın ileri gelenleri,

Hepsi yaşlı gözlerle, girdiler hep içeri.

Resûlullah buyurdu: **(Ey eshâbım, şimdi siz,**
Halkın en üstünü ve şereflilerisiniz.

Sizden sonra dünyâya, her kim gelirse gelsin,
Yine yârın Cennete, siz girersiniz ilkin.

Siz, Kur'ânı kerîmi edinin rehber, imâm,
Dînin hükümlerine ittibâ eyleyin tam.)

Sonra, **(Teblîğ ettim mi yâ rabbî?)** buyurdular,
Ve peşinden mübârek gözlerini yumdular.

Aliyyül Mürtezâ'nın bir göz işâretiyle,
Dışarıya çıktılar hepsi gözyaşlarıyle.

"**Âişe vâlidemiz**" içeri girdi o an,
Bir nasîhat istedi Peygamber-i zîşândan.

(Yâ Âişe, evinin köşesinde oturup,
Kendini muhâfaza eyle) diye buyurup,

Yatağının içinde başladı ağlamağa,
Mübârek gözlerinden başladı yaş akmağa.

"**Ümmü Seleme**" dahî üzülüp oldu mahzûn,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, ne için ağlıyorsun?)**

Buyurdu: **(Şu sebepten ağlarım ki şu zaman,**
Rabbimiz, ümmetime merhamet etsin ihsân.)

Güneş hayli yükselmiş, tepeye yaklaşmıştı,
Resûl'ün vefâtına çok az zaman kalmıştı.

Artık son anlarını yaşıyordu o sâat,
Yine de eshâbına ediyordu nasîhat.

Buyurdu: (Kölelere merhametli olunuz,
Elbiseler giydirip, onları doyurunuz.

Onlarla konuşurken, olun gâyet yumuşak,
Ve beş vakit namâza, devâm edin muhakkak.

Kadınlarınız ile, köleler hakkında hem,
Allahü teâlâdan korkunuz yine her dem.)

Sonra buyurdular ki: **(Yâ rabbî beni affet,**
Beni, refîk-i âlâ zümresine dâhil et.)

Peygamber Efendimiz “sallallahü aleyhi ve sellem”
(Vefâtı) -14-

İŞTE ŞİMDİ RÂHATLADIM

Peygamber Efendimiz, henüz vefât etmeden,
Cebrâil şu müjdeyi getirdi Ona hemen:

(İlk defâ sen şefâat edersin kıyâmette,
Ve senin şefâatin kabûl olur elbette.)

Buyurdu ki: **(Allaha âittir bütün hamdler,**
Sen bana, daha başka bir müjdeli haber ver.)

Cibrîl arz eyledi ki Resûl-ü müctebâya:
(Ne husûsta müjdeler istersiniz acabâ?)

Buyurdu: **(Ümmetimdir endîşem benim bütün.**
Sen onların hakkında müjde ver bana bugün.)

Cibrîl aleyhisselâm arz etti ki: (Onların,
Büyük günâhlarını affeder Allah yârın.)

Peygamber Efendimiz buyurdu ki: **(Şu anda,**
İki murâdım vardır Hak teâlâ katında.

Biri, mahşer yerine geldiğinde ümmetim,
Günâhkâr olanlara şefâat eyliyeyim.

Öbürü, Pazartesi ve Perşembe günleri,
Bana da arzedilsin onların amelleri.

İyi amellerini görüp duâ ederim,
Günâhları için de, Rabbimden af dilerim.)

Rabbimiz kabûl edip Onun bu dileğini,
Ferahlattı böylece Habîbinin kalbini.

Ve şöyle buyurdu ki Rabbimiz Cebrâile:
(Habîbimin ümmeti çok günâh yapsa bile,

Ölmeden bir yıl önce, eğer tevbe etseler,
Bütün günâhlarını silerim, kalmaz eser.)

Buyurdu ki: **(Ey Cibrîl, arz eyle de Allaha,**
Bu tevbe müddetini kısaltsın biraz daha.)

Rabbimiz buyurdu ki: (Bir hafta evvelinden,
Tevbe eden kulumu, affederim tamâmen.)

Buyurdu ki: **(Ey Cibrîl, fazladır bir hafta da,
Ümîdim şöyledir ki, kısaltır biraz daha.)**

Hak teâlâ buyurdu: (Bir gün önce ölmeden,
İstiğfâr edenleri affederim ben hemen.)

Buyurdu ki: **(Ey Cibrîl, fazladır bir gün dahî,
Rabbimden ricâ et ki, kısıltsın bu vâdeyi.)**

Hak teâlâ buyurdu: (Bir sâat önce bile,
Tevbe eden kimseler, affolur tamâmiyle.)

Buyurdu: **(Bir sâat da uzundur ey Cebrâil,
Bu bâbta benim kalbim, yine de râhat değil.)**

O zaman buyurdu ki Cibrîl'e Hak teâlâ:
(Ey Cibrîl, Habîbime şunu söyle pekâlâ.

Celâlim hakkı için, ümmetinden bir kimse,
Ömrünün tamâmını günâhta geçirirse,

Sonunda pişmân olup, lâkin gelse eceli,
Kalbinden tevbe edip, söyliyemese dili,

Anadan doğmuş gibi affederim onu ben,
Bütün günâhlarından temizlenir tamâmen.)

Buyurdu**: (İşte şimdi râhatlattın sen beni,
Ey Azrâil yakın gel, icrâ et vazîfeni.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -15-

EHL-İ BEYT AĞLIYOR

Peygamber efendimiz son nefesinde bile,
Ümmetini düşündü büyük merhametiyle.

O zaman Hak teâlâ buyurdu: **(Ey Habîbim,
Ümmetine şefkati, kalbine getiren kim?)**

Buyurdu ki: (Sen verdin elbette bu şefkati,
İsterim görmesinler âhiret meşakkati.)

Buyurdu: **(Bana bırak onları ey Habîbim,
Senden, bin kat fazladır onlara benim sevgim.)**

Peygamber Efendimiz müsterîh oldu o an,
Ümmeti husûsunda kurtuldu bu tasadan.

Melek-ül mevte bakıp buyurdu ki nihâyet:
(Yakın gel ey Azrâil, vazîfeni icrâ et.)

Okuyup daha sonra kelime-i tevhîdi,
Peşinden, (**Ey Allahım, refîk-i â'lâ**) dedi.

Melet-ül mevt, Resûl'ün izni müsâdesiyle,
Mübârek ruhlarını başladı kabzetmeğe.

Resûl'ün benzi bâzen kırmızı oluyordu,
Bir müddet öyle kalıp, sonra sararıyordu.

Buyurdu**: (Ümmetimin ruhlarını da acep,
Böyle çok şiddetli ve zorla mı alırsın hep?)**

Dedi: (Yâ Resûlallah, sayısız canlar aldım,
Hiç kimsenin rûhunu, böyle kolay almadım.)

Buyurdu: **(Ümmetime yapacağın şiddeti,
Bana yap ki, onların azdır mukâvemeti.)**

"**Kelime-i tevhîd**"i okuyup sonra yine,
Yükseldi temiz rûhu, "**Âlâ-i illiyyîn**"e.

Cibrîl aleyhisselâm Sevgili Peygambere,
Vedâ edip giderken şöyle dedi son kere:

**(Esselâmü aleyküm ey Allahın Habîbi,
Sendin benim dünyâda tek maksadım tabii.**

**Sen mâdem ki dünyâdan gidiyorsun Allaha,
Ben dahî yeryüzüne gelmem artık bir daha.)**

Vaktâ ki âhirete göç eyledi o Server,
Ağlamağa başladı ehli beyt ve zevceler.

O esnâda bir nidâ işitildi gâibten:
Ehli beyti Resûle bir selâm verdi hemen.

Ve dedi**: (Biliniz ki, her canlı ölecektir,
Sabredin, bunun ecri size verilecektir.)**

Sonra tesellî edip, dedi ki: **(Ey ehli beyt!
Bir musîbet gelince sabretmek lâzım elbet.**

**Allahü teâlânın fadlına güveniniz,
Bu belâ karşısında feryât eylemeyiniz.**

**Zîrâ sabredilmezse bir belâ geldiğinde,
Ecrine kavuşulmaz, yârın mahşer yerinde.**

Asıl şu kimsedir ki, musîbete uğrayan,
Belâya sabretmeyip, mahrûm kalır sevâbtan.)

Ehli beyt, gâyet açık işittiler bu sesi,
Ve onun selâmına cevâb verdi cümlesi.

"**Hazreti Hızır**" idi onlara nidâ eden,
Böylece Resûlullah ayrıldı bu âlemden.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi vesellem" (Vefâtı) -16-

YOL GÖSTERDİ ONLARA

Resûlullah göçünce âhiret âlemine,
İnanmadı sahâbe Resûlün öldüğüne.

Ehli beyt ve sahâbe, başladı ağlamağa,
O günkü üzüntüyü, güç yetmez anlatmağa.

Âişe-i Sıddîka ve ezvâc-ı tâhirât,
Ağlayınca, bir anda şaşırdı cümle eshâb.

Ve ne olduklarını hiç farkedemediler,
Hepsi beyinlerinden vurulmuşa döndüler.

Kimi konuşamadı, aklı gitti kiminin,
O günkü üzüntüsü, sonsuzdu herbirinin.

"**Alî bin Ebî Tâlip**" duyunca bunu hattâ,
Hareket edemeyip, ölü oldu âdetâ.

"**Hazreti Osmân**" dahî konuşamadı o an,
"**Hazreti Ömer**"in de aklı gitti başından.

Kılıcını çekerek, dedi: **(Dinleyin beni,**
Keserim şu kılıçla Resûl öldü diyeni.)

Eshâb bu hâlde iken, şaşkın ve müteessir,
Yetişti Hızır gibi "**hazreti Ebû Bekir**".

Sevgili Peygamberin evine geldi hemen,
Örtüsünü kaldırıp, öptü aln-ı pâkinden.

Ve anladı Resûl'ün dünyâdan göçtüğünü,
Ağlayıp, nûr yüzüne sürdü yüz ve gözünü.

Ve gördü ki, her yeri ve mübârek cemâli,
Çok latîf ve parlıyor, nûr saçan "**Ay**" misâli.

Dedi ki: (**Anam babam, yoluna olsun fedâ,**
Sanki hayâtın gibi, ne hoştur memâtın da.)

Ve mübârek yüzünün örtüsünü örterek,
Ehli beyti Resûlü tesellî eyledi pek.

Sonra çıktı dışarı Resûl'ün hânesinden,
Ve doğruca mescid-i Nebîye geldi hemen.

Gördü ki, sahâbenin hepsi şaşkın ve bitkin,
Kimi konuşamıyor, aklı gitmiş kiminin.

Sahâbe-i kirâmın geçip aralarından,
Bir sükûnet içinde, minbere çıktı o an.

Ve bir hutbe okudu bütün müslümânlara,
Herkes şaşırmış iken, yol gösterdi onlara.

Dedi: **(Ey müslümânlar, Peygamber Efendimiz,**
Şu an vefât etmiştir, bunu böyle biliniz.

Eğer tapıyorsanız hazreti Muhammede,
O da, her fânî gibi göç etti âhirete.

Eğer Hak teâlâya tapınıyor iseniz,
O, sonsuz hayâttadır, hiç ölmez bilesiniz.)

Onun bu sözleriyle eshâb geldi kendine,
İnandılar Resûl'ün vefât eylediğine.

Hazreti Ebû Bekir, sonra da "**Âl-i İmrân**"
Sûresinden bir âyet okuyuverdi o an.

Rabbimiz buyurdu ki, meâlen bu âyette:
(Allahın Resûlüdür habîbim Muhammed de.

Yine Ondan önce de, çok Resûller gelmiştir,
O dahî onlar gibi, elbette ölecektir.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Vefâtı) -17-

DUDAKLARI KIMILDIYORDU

Peygamber Efendimiz vaktâ ki etti vefât,
Sahâbe, buna önce inanamadılar fakat.

Çünki Resûlullahın ayrılık acısından,
Çoğu sahâbîlerin aklı gitti başından.

Lâkin böyle hallerde, “**hazreti Ebû Bekir**”,
Telâşa kapılmayıp bulurdu çâre, tedbîr.

Bir hutbe îrâd etti eshâba çıkıp o gün,
Eshâb, ancak inandı vefâtına Resûl’ün.

Lâkin hüzün ve keder, eshâbın yüreğine,
“**Zehirli hançer**” gibi saplanmış idi yine.

Herkesin gözü ağlar, göz yaşları çağlardı,
Ve ayrılık ateşi, ciğerleri dağlardı.

O gün hemen toplanıp, cümle eshâbı kirâm,
Onu “**Halîfe**” seçip, emrine girdiler tam.

Velhâsıl hicrî onbir senesinin içinde,
Ve Rebîül-evvelin hem de onikisinde,

Bir Pazartesi günü, öğleden önceydi hem,
Vefât edip, Rabbine kavuştu Fahr-i âlem.

“**Alî bin Ebî Tâlip**” Resûl’ü gasl eyledi,
“**Fadl ibni Abbâs**” dahî Ona yardım ederdi.

Yıkama esnâsında, mübârek vücûdundan,
Öyle bir “**Misk kokusu**” yayıldı ki o zaman,

Sahâbe-i kirâmdan hiç kimse, o güne dek,
Öyle güzel bir koku, koklamamışlardı pek.

Resûl-i müctebâyı sonra kefenlediler,
Bir sedir üzerinde, mescide getirdiler.

Haber verdiği gibi, daha önce Resûl’ün,
Cümle eshâb, mescitten dışarı çıktı o gün.

Melekler, bölük bölük gelip namâz kıldılar,
Daha sonra gâibden, şu nidâyı duydular:

Diyordu: **(Ey mü’minler, Sevgili Peygamberin,**
Cenâze namâzını siz dahî edâ edin.)

Bu nidâyı duyunca bilcümle sahâbîler,
Namâz kılmak üzere, içeriye girdiler.

İçerde, gurup gurup ve imâmsız olarak,
Resûl’ün namâzını edâ etti cümle halk.

Cenâze namâzının kılınması bitince,

Sıra, defin işine gelmişti binnetîce.

(Nereye defnedelim?) diye düşünür iken,
Hazreti Ebû Bekir bunu da çözdü hemen.

Dedi: **(Resûlullahtan duymuştum ki bir sefer:**
Vefât ettiği yere defnolur Peygamberler.)

Resûlullah, böylece "**hazreti Âişe**"nin,
Mübârek odasına defnoldu geceleyin.

Kabirden en son çıkan, "**Kusem bin Abbâs**" idi,
O, gördüğü bir şeyi çıkınca haber verdi.

Dedi: **(Nûrlu yüzünü, ben gördüm son olarak,**
Dudakları oynardı, eğilip verdim kulak.

"Yâ ilâhî Ümmetim! yâ ilâhî ümmetim!**"**
Diye yalvarıyordu, buna bizzât şâhidim.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri)(Hilye-i seâdet) -1-

GÜLER YÜZLÜ İDİ

"**Server-i kâinât**"ın mübârek yüz ve sesi,
Hattâ bütün mübârek a'zâ-yı şerîfesi,

Bilcümle insanların yüz, a'zâ ve sesinden,
Her yönüyle mükemmel ve güzeldi hepsinden.

Meselâ güzel yüzü, yuvarlaktı bir miktâr,
"**Ay**" gibi nûrlanırdı, sevindiği zamanlar.

Bir şeye sevinip de, neş'elendiği zaman,
Hemen belli olurdu bu, mübârek alnından.

Gündüz nasıl görürse o Server farz-ı misâl,
Gece karanlıkta da, görürdü aynı minvâl.

Önünde olanları gördüğü gibi yine,
Ardındakileri de görürdü aynı böyle.

Gözde görmek halk eden Hak teâlâ, elbette,
Diğer uzuvda dahî kâdirdir halk etmeğe.

Yana veya geriye bakmayı etse talep,
Bütün bedeni ile dönüp de bakardı hep.

Mübârek gözlerinde "**Kırmızılık**" vardı az,
Karası çok siyahtı, beyazı da çok beyaz.

“**İri**” ve “**Güzel**” idi mübârek gözleri hem,
Mübârek kirpikleri “**Uzun**”du ayriyeten.

“**İnce**” ve “**Yay**” gibiydi, hem mübârek kaşları,
Ve yine kaşlarının açıktı araları.

Mübârek burnu dahî, çok güzeldi ve kibâr,
Burnunun orta yeri “Yüksek” idi bir miktâr.

Mübârek dişleri de “**Parlak**” idi ve “**Beyaz**”,
Mübârek ön dişleri seyrekti hem de biraz.

Konuşmağa başlayıp, söz söylediği zaman,
Sanki “**Nûr**” çıkıyordu dişleri arasından.

Allahü teâlânın mahlûkları içinde,
Hiç Ondan tatlı sözlü görülmedi bir kimse.

Sözleri gâyet kolay anlaşılabilirdi,
Gönülleri alır ve ruhları cezbederdi.

İyi anlaşılması için de Fahr-i âlem,
Bâzı zaman üç kere tekrâr ediyordu hem.

Cennetin lisânı da “**Arapça**” olacaktır,
Orada, Onun gibi hep konuşulacaktır.

O, “**güler yüzlü**” olup, gülmezdi söyler iken,
Mübârek dişleri de görünürdü gülerken.

Allah'ın Peygamberi, ne vakit gülse yine,
“**Nûr**”u ışık verirdi duvarlar üzerine.

Peygamber-i zîşânın ağlaması da, gâyet,
Yine gülmesi gibi hafif idi nihâyet.

Yâni kahkaha ile hiç gülmediği gibi,
Yine yüksek sesle de ağlamazdı tabii.

Lâkin ağladığında, gözlerinden yaş akar,
Hattâ göğsünün sesi duyulurdu âşikâr.

Allah korkusundan ve Kur'ânı duyduğunda,
Ağlıyordu bâzan da, namâza durduğunda.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) (Hilye-i seâdet) -2-

ÇOK CÖMERT İDİ

“**Server-i kâinât**”ın mübârek parmakları,
İri olup, etliydi hem mübârek kolları.

Vücûdunun kokusu, güzel idi “**Misk**”ten de,
Bedeni hem yumuşak, kuvvetli idi hem de.

İriydi kemikleri yine omuz başının,
Genişti göğsü dahî Peygamber-i zîşânın.

Boy îtibâriyle de, yine Server-i âlem,
Uzun boylu olmayıp, kısa da değildi hem.

Gelsi idi yanına, uzun bir kimse eğer,
Yine de ondan uzun görünürdü o Server.

Oturduğu vakitte, mübârek omuzları,
Diğer oturanlardan olurdu hep yukarı.

O Serverin mübârek saç ve sakalları da,
Kıvırcık ve düz değil, “**Ondüle**”ydi aslında.

Uzatır ve bâzan da keserdi saçlarını,
Yine O, boyamazdı, saç ve sakallarını.

Vefât ettiği zaman, saç ve sakallarında,
Ak kıl, "**Yirmi**"den dahî azdı aralarında.

Mübârek bıyığını, zaman zaman kırkardı,
Uzunluğu ve şekli, tam kaşları kadardı.

Misvâk ve tarağını ayırmazdı yanından,
Ve aynaya bakardı taranacağı zaman.

Bütün güzel huylarla, iyi ahlâkın hepsi,
Peygamber-i zîşânda toplanmıştı cümlesi.

Bunlar, Ona doğuştan verilmiş idi ancak,
Kazanılmış değildi sonradan çalışarak.

Aslâ bir müslümâna hiç lâ’net etmemiştir,
Ve mübârek eliyle, kimseyi dövmemiştir.

Kendi için, kimseden almamıştır intikâm,
Her işi, “**Allah için**” yapıyordu çünki tam.

Aile efrâdına, hısım akrabâsına,
Çok iyi muâmele ederdi eshâbına.

Ev içinde yumuşak ve güleryüzlü idi,
Hizmetçisine bile tevâzû gösterirdi.

İşlerinde yardımcı olurdu eshâbına,
Küçük çocuklarını, alırdı kucağına.

Fakat kalbi, bunlarla hiç meşgûl değil idi,
Rûhu, her an melekler ulvî âlemindeydi.

O, bütün insanların cömerdiydi en fazla,
Bir şey istendiğinde "**Yok**" demiyordu aslâ.

Zîrâ istenilen şey, var ise veriyordu,
Eğer mevcûd değilse, hiç cevâb vermiyordu.

İyi kötü herkese, o Peygamber-i zîşân,
Yapardı ki o kadar çok iyilik ve ihsân,

Rum imparatorları, hattâ Îrân şâhları,
Yapamazdı o kadar ikrâm ve ihsânları.

Buna rağmen kendisi, kendi arzûsu ile,
Yaşardı sıkıntı ve tam bir tevâzû ile.

Peygamber efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -3-

O, HERKESTEN ÜSTÜNDÜR

İslâm âlimlerimiz buyurdu: Her Peygamber,
Kendi zamanlarının en üstünü idiler.

"**Peygamberimiz**" ise, farklı idi onlardan,
Zîrâ O, her zaman ve mekândaki insandan,

Yâni "**Âdem Nebî**"den, kıyâmet kopana dek,
Gelmiş veya gelecek kim varsa ins-ü melek,

Hepsinden, her bakımdan üstün ve kıymetlidir,
Hiç kimse, hiç bir yönden, Ondan üstün değildir.

Bu, hiç de güç değildir, her şeye gücü yeten,
Onu, böyle "**Şerefli**" yaratmıştır her şeyden.

Kimsenin gücü yoktur Onu metheylemeye,
Kimsenin iktidârı yoktur tenkît etmeğe.

Hakkında, Hak teâlâ buyurdu ki meâlen:
(Hiç bir şey yaratmazdım olmasaydın eğer sen.)

Hep Onda toplanmıştır “**İyi huy**”, “**Güzel ahlâk**”,
Zîrâ O, âlemlere geldi rahmet olarak.

O idi insanların hem “**En güzel yüzlü**”sü,
Kırmızıyla karışık beyaz idi gül yüzü.

Gülünce, nûr cemâli “**Ay**” gibi nûrlanırdı,
Sözü çok tatlı olup, gönülleri alırdı.

Aklı öyle çoktu ki, Arabistân'da gelip,
O vahşî insanların cefâsına sabredip,

Güzel huyları ile, hep iyilik ederek,
Ağır cefâlara tahammül göstererek,

Çoğunu yumuşatıp, getirdi itâate,
İnsanlar Onu sevip, koştular hidâyete.

Hattâ Onun uğrunda, mal ve evlâtlarını,
Terk edip, seve seve verdiler canlarını.

Hiç de böyle şeylere değillerdi alışık,
Lâkin Resûlullah'a olmuştu hepsi âşık.

Onun güzel huyları, afvı, sabrı, ihsânı,
Hayrân bırakıyordu kendine her insanı.

Onun, hiç bir işinde, gizli veya âşikâr,
Bir çirkinlik ve kusûr görülmemiştir zinhâr.

Kendi için, kimseye gücenmediği hâlde,
Dîne saldıranlara “**Sert**” idi fevkalâde.

Kimseden ders görmeyip, bir şey okumamışken,
Eline kalem alıp, hiç yazı yazmamışken,

“**Tevrât**”, “**İncîl**” ve sâir semâvî kitaplarda,
Yazılan bilgileri, haber verdi ard arda.

Ve en büyük mûcize olarak da nihâyet,
“**Kur'ânı kerîm**” indi kendine âyet âyet.

Ve meydan okudu ki, **“Çok uğraşsanız da siz,**
Bir kısa âyet gibi hiç söyleyemezsiniz”.

Hakîkaten kâfirler, çok uğraştılar, fakat,
Hiç yetiremediler bu işe güç ve tâkat.

“**Kur'ân**”ın belâgati karşısında bu sefer,
Âciz kalıp, îmâna geldiler birer birer.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -4-

RESÛLULLAHA UYMAK

“**İmâm-ı Rabbânî**” ki, çok büyük evliyâdır,
O, bir nasîhatinde şöyle buyurmaktadır:

Her iş ve her amelde, Mevlâmız cümlemizi,
Dünyâ ve âhiretin iyisi, efendisi,

Olan “**Resûlullah**”a, tam olarak ve kesin,
Uymak seâdetiyle her an şereflendirsin.

Çünki cenâb-ı Allah, Ona tâbi olmayı,
Çok sever her işinde aynen Ona uymayı.

Ona tâbi olmanın ufak bir zerresi hem,
Üstündür âhiret ve dünyâ lezzetlerinden.

Meselâ o Resûl’e tâbi olan bir kimse,
Eğer gün ortasında bir miktâr uyur ise,

Hiç Ona uymaksızın, geceleri çok tâat,
Ve ibâdet yapmaktan üstündür hem de kat kat.

Çünki "**Kaylûle etmek**", yâni bir parça her gün,
Öğleden önce yatmak, âdetiydi Resûl’ün.

Yine Resûlullah'a uymağı düşünerek,
Bayram günü, hiç oruç tutmayıp, yiyip içmek,

Hiç Ona uymaksızın, senelerce tutulan,
Oruçlardan, kat be kat üstündür yine bundan.

Ve meselâ fakîre, yine Ona uyarak,
Az birşey verilirse, eğer "**Zekât**" olarak,

Dağlar kadar altını, kendi arzûsu ile,
Tasadduk eylemekten üstündür yine böyle.

Bir gün “**hazreti Ömer**”, bir sabah namâzını,
Cemâatle kıldırıp, gözetti eshâbını.

Lâkin göremeyince birini o sâatte,
Buyurdu: **(Filân kimse yok mudur cemâatte?)**

Dediler: **(Geceleri, o ibâdet eder hep,**
Şu anda uyuyordur belki de bundan sebep.)

Buyurdu ki: **(Keşki o, gece hep uyusaydı,
Ve sabah namâzını cemâatle kılsaydı.)**

Çünki islâmiyyete uymıyan bir iş için,
Verilmez sevâb ecir, içyüzü budur işin.

Eğer böyle işlere ücret hâsıl olursa,
Bir iki menfaattir "**Dünyâ**"dan olsa olsa.

Halbuki bu "Dünyâ"nın tamâmının kıymeti,
Nedir ki, bir kaçının olsun ehemmiyyeti.

Yapacağı her işi, islâma uyduranlar,
Yâni her harekette o Resûle uyanlar,

Çok latîf cevâhir ve kıymetli elmaslarla,
Meşgûl mücevherciler gibidirler meselâ.

Bunlar çok çalışmayıp, yorulmadığı hâlde,
Kazançları, herkesten olur daha ziyâde.

Buna sebep şudur ki, bir iş, islâmiyyete,
Uygunsa, sâhib olur indallah bir kıymete.

Rabbimiz beğenmezse, hakîr ve kıymetsizdir,
Beğenilmeyen şeye, verilir mi hiç ecir?

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi vesellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -5-**

SEÂDETE KAVUŞMAK İÇİN

"**İmâm-ı Rabbânî**" ki, büyük velî ve âlim,
Buyurdu ki: Seâdet istiyorsa eğer kim,

"**Muhammed Mustafâ**"ya uymalıdır o elbet.
Böylece ele geçer zîrâ sonsuz seâdet.

Cennet ni'metlerine kavuşabilmek için,
Ona tâbi olması lâzımdır her kişinin.

Allahü teâlânın sevgisine kavuşmak,
Allah'ın Habîbine uymakla olur ancak.

Ona uymayanların yaptığı ibâdetler,
Hak teâlâ indinde bulamaz kıymet, değer.

Velîler, Onun sonsuz deryâsından bir yudum,
İçip, murâtlarına kavuştular bil-umûm.

Velhâsıl mevcûd olan ne varsa kâinâtta,
Hep Onun şerefine yaratılmıştır hattâ.

Âlemde mevcûd olan her varlık, canlı, cansız,
O Resûl'ün rûhundan feyz aldı istisnâsız.

Allah'ın varlığını, O beyân eylemiştir,
Yüce Rab, Onu râzı etmeği istemiştir.

Ona ve eshâbına, binlerce selâm olsun,
Gönüllerimiz Onun muhabbetiyle dolsun.

Ey sonsuz seâdete kavuşmak istiyenler,
Ona tâbi olmağa çalışın, size yeter.

Bu devlete ermeğe, ne varsa mâni olan,
Bütün var gücünüzle kaçınınız onlardan.

O yüce Peygambere, kim ki uymaz her işte,
Her bir sözü "**Zehir**"dir, hakîkat budur işte.

Onu dinliyenleri, sürükler felâkete,
Kimseyi düşürmesin Allah böyle âfete.

Lâkin görürsünüz ki, eğer bir âlim kişi,
O Resûl'e uyarak yapıyor her bir işi.

Dikkat ve titizlikle Ona tâbi oluyor,
Ve diğerleri gibi, hiç gösteriş yapmıyor,

İşte, "**Hakîkî âlim**" ve "**Velî**" böyle olur,
Onlara tâbi olan, bulur râhat ve huzûr.

Dünyâ ve âhirette felâketten kurtulmak,
Böyle "**Din adamı**"na uymakla olur ancak.

Çünki O, "**Allah için**", ihlâsla yazar, söyler,
Kalpten dediği için, kalplere te'sîr eder.

Her kim böyle bir zâtı tanır ve sever ise,
Çok büyük bir ni'mete kavuşmuştur o kimse.

Kendi küçük aklını, bir kenara koymalı,
Sevgi ve muhabbetle Ona tâbi olmalı.

Böyle bir "**Evliyâ**"ya kavuşulmazsa eğer,
Onların kitâbını okumak îcâb eder.

Dünyâ kazancı için konuşan ve yazandan,

Arslandan kaçar gibi kaçmalıdır her zaman.

Çünki arslan, insanın alır yalnız canını,
Bunlar ise alırlar dînini, îmânını.

Peygamber Efendimiz "salallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -6-

SEÂDETLERİN BAŞI

“**İmâm-ı Rabbânî**” ki, çok büyük evliyâ zât,
Bir gence mektup yazıp, eyledi çok nasîhat.

Buyurdu ki: Ey yavrum, kıyâmet yakın oldu,
Bid'atlerin zulmeti her tarafı doldurdu.

Bir kahramân lâzım ki, yok etsin bid'atleri,
Ve çıkarsın ortaya kaybolan sünnetleri.

Onun sünnetlerinin nûrları olmaz ise,
Doğruya, hidâyete kavuşamaz hiç kimse.

Ona uyulmaksızın bu yolda ilerlenmez,
Allah'ın rızâsı ve sevgisi ele geçmez.

Seâdete kavuşmak istiyorsa bir kişi,
O Resûle uyarak yapmalıdır her işi.

Görünen, görünmeyen ni'met ve seâdetler,
O yüce Peygamberi “**Sevmek**”le ele geçer.

Bu yolda yükselmenin ölçüsü, bu “**Sevgi**”dir,
Bu sevgi çoğaldıkça, daha çok ni'met gelir.

“**Sevgili Habîbi**”ni yarattı Hak teâlâ,
Mahlûkâtın hepsinden daha yüksek ve a'lâ.

O, ins'in en iyisi ve en sevimlisidir,
Her iyilik ve hayır, Onda cem'edilmiştir.

Sahâbenin cümlesi, Ona “**Âşık**” oldular,
Onun sevgisi için, ortaya baş koydular.

Nûr saçan cemâlini bir defâ görmek hattâ,
Onlar için, en büyük lezzet oldu hayâtta.

Onu, herşeylerinden daha fazla sevdiler,
Hattâ Onun uğrunda, can fedâ eylediler.

Onu sevenleri de, çok sevdiler gönülden,
Birbirlerini dahî, çok sevdiler bu yüzden.

Onun üstünlüğünü idrâk edemiyenler,
Onun güzelliğini o gün göremiyenler,

“**Sevmek**” seâdetine kavuşamıyanlarla,
Aslâ uyuşamayıp, savaştılar onlarla.

Bu hâlis sevgi ile, o yüksek sahâbîler,
Rabbin sevgisine ve rızâsına erdiler.

Yükselip, insanların en üstün, en iyisi,
Ve en şereflileri oldular her birisi.

Zîrâ dostları sevip, düşmanları sevmemek,
Bütün ibâdetlerin başı ve mühimdir pek.

"**Rabbimi seviyorum**" diyor ise bir kimse,
Eshâb-ı kirâm gibi olmalı öyle ise.

Hem seven, sevdiğinin sevdiğini de sever,
Onun düşmanlarına, o da düşmanlık eder.

Bu “**Sevgi**” ve “**Düşmanlık**” hiç elinde değildir,
Hattâ o, bu husûsta sanki “**Deli**” gibidir.

Nitekim: **“Bir kimseye deli denmezse eğer,**
Îmânı kâmil olmaz” buyurmuştur büyükler.

Her kimde, bu "Delilik" eğer mevcûd değilse,
Bu hakîkî sevgiden mahrûm olur o kimse.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -7-

RESÛLULLAH'IN ŞEFÂATİ (1)

Mahşerin sıkıntısı olunca gâyet çetin,
Şefâatçi ararlar, halk bundan halâs için.

Önce “**Âdem Nebî**”nin varırlar huzûruna,
Bu sıkıntılarını söylerler önce ona.

Derler ki: **(Ey babamız ve ey hazreti Âdem,**
Sen Allah'ın Resûlü, azîz ve şerîfsin hem.

Hâlimiz pek fenâdır, şefâat et ki bize,
Buyursun Hak teâlâ ne hüküm verir ise.

Artık hesâbımıza başlasın ki Rabbimiz,
Zîrâ bu sıkıntıya kalmadı tâkatimiz.)

Âdem aleyhisselâm, özür beyan ederek,
“**Nûh aleyhisselâm**”a buyurur onları sevk.

“**Bin sene**” müşâvere ederek, sonra onlar,
Nûh aleyhisselâm'ın huzûruna varırlar.

O da lâyık görmeyip şefâate kendini,
“**İbrâhim Peygamber**”e söyler gitmelerini.

Onlar, yine “**bin sene**” ederek müşâvere,
Giderler bu sefer de İbrâhim Peygambere.

O da özür dileyip, geri çeker kendini,
Ve “**Mûsâ Peygamber**”e söyler gitmelerini

O da özür dileyip, onlara der ki hemen:
(Talep edin siz bunu, gidip Îsâ Nebî'den.)

Ona gidip derler ki**: (Yâ Îsa, bize acı,**
Bu hâlden halâs için, sen ol bize aracı.)

O da özür dileyip, buyurur ki onlara:
(Gidin siz bunun için Hâtem-ül enbiyâya.

Çünki Peygamberlerin Odur en şereflisi,
Odur Hak teâlânın en kıymetli Nebîsi.

Hep Onun hürmetine var oldu bu kâinât,
Siz şimdi gidip Ondan talep edin şefâat.)

Onlar bunu duyunca, pek fazla sevinirler,
Hemen “**Resûlullah**”ın minberine gelirler.

Derler ki: (Elbette sen, Habîbisin Allah'ın,
Habîb en iyisidir bütün vâsıtaların.

Biz, “**hazreti Âdem**”e gittikse de ilk kere,
O havâle eyledi bizi “**Nuh Peygamber**”e.

Ona gidip arz ettik, bu fenâ hâlimizi,
“**İbrâhim Peygamber**”e gönderdi O da bizi.

Ona gidip söyledik derdimizi bu defâ,
O da gönderdi bizi, “**Mûsâ Kelîmullah**”a.

Ona dahî giderek arz edince nihâyet,
Dedi: **“Îsâ Nebî'den isteyin yardım, medet”.**

En son Ona gittik ki, şefâat etsin bize,
Lâkin O da gönderdi bizi hazretinize.

Kalmadı senden başka bir kimsemiz gidecek,
Merhamet et ki bize, hâlimiz fecîdir pek.

Dayanılmaz hâl aldı artık bu azâbımız,
Sen şefâat eyle ki, başlasın hesâbımız.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -8-

RESÛLULLAH'IN ŞEFÂATİ (2)

İnsanlar mahşer günü, Resûllere mürâcât,
Ederek, herbirinden isterler bir şefâat.

Ve lâkin sevk ederler herbiri diğerine,
En son “**Habîbullah**”a gelirler onlar yine.

Peygamber Efendimiz buyurur: **(Ey cemâat,**
Rabbim izin verirse, ederim ben şefâat.)

Sonra kalkıp, izzetle Arş-ı âlâya varır,
Orada “**bin sene**”lik bir secdeye kapanır.

Rabbini, bir mükemmel eder ki hamd ve senâ,
Bu, nasîb olmamıştır Ondan gayri insana.

O an ehl-i mahşerin pek fenâdır hâlleri,
Anlatmak mümkün olmaz çekilen zahmetleri.

Çoklarının dünyâda sarıldıkları mallar,
O gün, boyunlarında birer “**Halka**” olurlar.

Yüklendikleri şeyler, öyle ağırlaşır ki,
Boyunları üstünde “**büyük dağ**” olur sanki.

Feryât ve figânları artar ki öyle hattâ,
Sanki “**gök gürlemesi**” gibi olur âdetâ.

"**Vâ veylâ, vâ sebûrâ**" diye feryât ederler,
Onların feryâdına dayanmaz yer ve gökler.

Ticâret eşyâsıyla, altın ve gümüşün de,
Zekâtını vermiyen, çok pişmândır o günde.

Zîrâ zekâtlarını vermediği o mallar,
“**Koca bir yılan**” olup, boynuna dolanırlar.

“**Değirmen taşı**” gibi ağırlık, zahmet verir,
O kimse feryât edip, bağırır ki: **(Bu nedir?)**

Melekler cevâb verip, derler ki**: (Bu dünyâda,
Zekât vermediğiniz mallardan oldu peydâ.)**

Bâzıları vardır ki, avret mahallerinden,
Kan, cerâhat ve irin akar mütemâdiyen.

Tahammülü imkânsız pis kokuları vardır,
Bunlar da, "**Zinâ yapan**" erkek ve kadınlardır.

Bir kısmının dilleri, sarkmış böğürlerine,
"**İftirâ edenler**"dir bunlar da birbirine.

Velhâsıl Resûlullah secdedeyken, o anda,
Rabbimiz, kendisine eder şöyle bir nidâ:

**(Yâ Muhammed, başını kaldır da şefâat et,
İste murâdını ki, edeyim ben icâbet.)**

Resûlullah, başını secdeden kaldırarak,
Allahü teâlâya arz eder yalvararak:

Ve der ki: **(Yâ ilâhî, kulların arasından,
İyi ve kötüleri ayırt et ki bu zaman,**

**Rezîl rüsvây oldular günâhıyla her biri,
Ve artık bu azâba yoktur tahammülleri.)**

Şefâat murâdını böyle arzettiğinde,
Derhâl kabûl edilir Hak teâlâ indinde.

Onun şefâatıyla hemen "**Mîzân**" kurulur,
Böylece ehl-i mahşer, izdihâmdan kurtulur.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -9-**

RESÛLULLAH'IN ŞEFÂATİ (3)

Mahşerde Hak teâlâ, (**Cehennem gelsin!**) diye,
Emredince, melekler giderler getirmeye.

Derler ki: **(Ey Cehennem, seninle cenâb-ı Hak,
Küffârın cezâsını verecektir muhakkak.**

**Biz de bu maksat ile sana geldik esâsen,
Sen dahî bunun için yaratılmıştın zâten.)**

Onu, yetmişbin iple çekerler kuvvetlice,
Her bir ipte, yetmiş bin halka vardır bir nice.

Her halkada, yetmiş bin vardır ki "**Zebânî**"ler,

Her biri, ayrı ayrı dağları devirirler.

O zaman Cehennemin öyle bir bağırması,
Olur ki hem etrâfa öyle ateş saçması,

Yine öyle şiddetli gelir ki galeyâna,
Yedi kat âsumânı boğar siyah dumana.

Mahşere, "**bir senelik**" bir mesâfe var iken,
Bir ara, meleklerin kurtulur ellerinden.

Gümbürtüsü, şiddeti olur ki öyle hattâ,
Bir yıllık mesâfeden duyulur Arasâtta.

Ehl-i mahşer, bu sesi işitip çok korkarlar,
Hemen birbirlerine **(Bu ne?**) diye sorarlar.

Denir ki: **(Meleklerden kurtulmuş da Cehennem,**
Ehl-i mahşere doğru geliyormuş şimdi hem.)

Bunu duyan herkesin, çözülür dizi bağı,
Oldukları yerlere çöker hep mahşer halkı.

Hattâ Peygamberler de, korkuya kapılırlar,
Çoğu, Arş-ı âlâya korkuyla sarılırlar.

"**Nefsî nefsî**" diyerek, o zaman her Peygamber,
(Bu gün, nefsimden başka hiç bir şey istemem) der.

Yalnız Peygamberimiz, eder ki şöyle niyâz:
(Yâ rabbî, ümmetime ver selâmet ve halâs.)

O zaman Cehennemden çıkar ki öyle bir ses,
Korkudan, boğulmağa yüztutar o an herkes.

Bu yüzden bitkin hâle gelerek ehl-i mahşer,
Yüzleri üzerine kapaklanıp düşerler.

Hak'tan gayri kimseden bir ümit kalmadığı,
Korkudan, hiç kimsenin kımıldıyamadığı,

Bir anda, "**Resûlullah**" derhâl ortaya çıkar,
Cehennemi durdurup, kendine tâbi kılar.

Buyurur ki: **(Dön geri, hor ve hakîr olarak,**
Ki, gelsin sonra sana, her kim ise müstehak.)

Cehennem sâkinleşir bu îkâz üzerine,
Ve der ki: **(Yâ Muhammed, muntazırım emrine.)**

O zaman Resûlullah, Cehennemi tutarak,
Arşın soluna koyup, mahşerden eder ırak.

Onun bu şefkatini görünce ehl-i mahşer,
Derler ki: **(Ne merhamet sâhibi bir Peygamber.)**

Nitekim buyurur ki Kur'ânda cenâb-ı Hak:
(Gönderdik âlemlere Onu rahmet olarak.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi vesellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -10-

CEHENNEMDEKİ MÜ'MİNLER (1)

Mîzânda günâhları ağır gelen mü'minler,
Topluca “**Cehennem**”e doğru sevkedilirler.

Ateşe yaklaşınca korkup çekinirler pek,
Ve haykırmak isterler "**Yâ Muhammed!**" diyerek.

Lâkin “**Mâlik**”i görüp, onun azametinden,
Peygamberin ismini unuturlar âniden.

Sorar Mâlik onlara: **(Siz hangi kavimsiniz?)**
Derler ki: **(Üstlerine Kur'ân inen kavimiz.)**

O der ki**: (Muhammed'e inmiş idi o Kur'ân.)**
Peygamberin ismini duyunca onlar ondan,

Hep birden haykırırlar ve derler ki: **(İşte biz,**
Muhammed ümmetinden günâhkar kimseleriz.)

Ve Mâlik'e derler ki: **(Biraz izin ver bize,**
Oturup ağlıyalım şu fecî hâlimize.)

Mâlik izin verince ağlarlar ki o kadar,
Sonunda gözlerinden “**Yaş**” yerine “**Kan**” akar.

Mâlik der ki: **(Ne güzel sizin bu ağlamanız,**
Ama keşki dünyâda böyle ağlasaydınız.

O ağlama, ateşten korurdu belki sizi,
Lâkin bu ağlamanın şimdi yok fâidesi.)

Sonra bir zebânîye verir ki bir tâlîmât,
(Sen bu müslümânların hepsini ateşe at.)

Ve lâkin Cehenneme düşerken o mü'minler,
"**Lâ ilâhe illallah**" diye feryât ederler.

Kelime-i tevhîdin sesi ile o ara,

Ateş, o mü'minlerden kaçar çok uzaklara.

Mâlik bunu görünce, emir verir ki: **(Yâ Nâr,**
Tut bu mü'minleri ki, çok günâhkârdır bunlar.)

Ateş der ki: **(Ey Mâlik, ben tutacağım, fakat,**
Lâ ilâhe illallah diyorlar bu cemâat.)

Bir daha emir verir "Onları tutsun" diye,
Lâkin ateş, onlardan kaçar yine geriye.

Mâlik der ki: **(Ey ateş, tut ki o kimseleri,**
Zîrâ Hak teâlânın böyledir bize emri.)

O zaman mü'minleri "**Ateş**" gelir yakalar,
Günâhlarına göre, az veya fazla yakar.

Mâlik der: **(Yüzlerini yakma ki şimdi hele,**
Zîrâ secde ettiler Allah'a o yüzlerle.

Yine kalplerini de yakma ki hiç onların,
Zîrâ o gönüllerde nûru parlar îmânın.)

Hak teâlâ Cibrîl'e buyurur ki: **(Git hemen,**
Ümmet-i Muhammedin hâlini sor Mâlik'ten).

Mâlik der: **(Pek fenâdır, dayanılmaz buna hiç,**
Yandı her tarafları yüz ve kalpleri hariç.

Bu yerlerde, îmânın nûru olduğu için,
Buraları yakmağa gücü yoktur ateşin.)

Cibrîl der ki: **(Kaldır da bir an perdelerini,**
Müşâhede edeyim ben dahî hâllerini.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -11-

CEHENNEMDEKİ MÜ'MİNLER (2)

Mâlik tâlîmât verir görevli bir meleğe:
(**Cehennem perdesini Cibrîl'e kaldır**) diye.

Perde aralanınca, azâb çeken mü'minler,
"**Cebrâil**"i görerek, pek fazla sevinirler.

Ve derler ki: **(Ey Mâlik, kim ki bu sâhib-kemâl,**
Zîrâ biz, hiç görmedik böyle güzel bir cemâl.)

Der ki: **(Bu Cibrîl'dir ki, sâhibtir çok haslete,**
Vahiy getirir idi hazret-i Muhammed'e.)

Onlar, Resûlullah'ın ismini duyar duymaz,
Hep birden bağırarak ederler şöyle niyâz:

(Ey Cebrâil, Resûl'e bir selâm ilet bizden,
Ve âcil haber götür Ona şu hâlimizden.)

Cibrîl, üzüntü ile oradan ayrılarak,
Huzûr-u ilâhîye varır mahzûn olarak.

Hak teâlâ, Cibrîl'e sorar ki şu suâli:
(Ümmet-i Muhammed'in nasıldır şimdi hali?)

O der ki: **(Çok fenâdır, hepsi ateş içinde,**
Yanmış her tarafları Cehennem ateşinde.)

Hak teâlâ buyurur: **(Yâ Cebrâil, sen hemen,**
Haber ver Habîbime onların hallerinden.)

Cibrîl, Resûlullah'ın huzûruna giderek,
Ümmetinin hâlini nakleder üzülerek.

O zaman Resûlullah, varır Arş-ı âlâya,
Ve secdeye kapanır Allahü teâlâya.

Rabbimiz buyurur ki: **(Secdeden kalk ve iste,**
Derhâl kabûl olunur, dileğin her ne ise.)

Arz eder ki: **(Yâ rabbî, ümmetin âsîleri,**
Ateşte yanıyorlar, pek fenâdır halleri.

Tek dileğim şudur ki kerem ve ihsânından,
Âzâd eyle onları Cehennem azâbından.)

Hak teâlâ buyurur**: (Ey şefkati bol Resûl,**
Ne ki benden istedin, indimde oldu makbûl.

Onlardan kim diyorsa, Lâ ilâhe illallah,
Çıkar hemen ateşten, bulsunlar Nâr'dan felâh.)

Oradan ayrılarak Resûl aleyhisselâm,
Cehenneme gelir ve "**Mâlik**"e verir selâm.

Mâlik, tâzim ederek kalkar hemen ayağa,
Gösterir Cehennemi Resûl-i Müctebâya.

Peygamber-i zîşânı görünce ehl-i îmân,
Hep birden Ona karşı ederler âhu figân.

Derler: **(Yâ Resûlallah, pek fenâdır hâlimiz,**

Cehennem ateşinde yandı her yerlerimiz.)

O Server çok üzülüp, hemen bunun peşinden,
Kurtarır cümlesini Cehennem ateşinden.

Kâfirler görür görmez, onları böyle mesrûr,
Hayıflanır, üzülür, olurlar hep bî-huzûr.

Derler ki**: (Keşke biz de, olsaydık ehl-i îmân,
Biz dahî onlar gibi kurtulsaydık buradan.)**

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -12-**

RESÛLULLAHA SALEVÂT

Bir gün "**hazreti Abbâs**" Allah'ın Resûlüne,
Dedi ki: **(Bir şey sormak isterim Hazretine.**

Kırk günlük idiniz ki, "Ay**"la söyleşirdiniz,
Siz ona, o da size acabâ ne derdiniz?)**

Resûlullah buyurdu: (Ey amcam, o gün benim,
Bir şeyle, kuvvetlice bağlanmıştı bir elim.

Ağlıyacak idim ki o acı ve ezâdan,
"**Ay**", benimle konuşup şöyle dedi o zaman.

"Ağlama, gözyaşından bir damlacık toprağa,
Düşerse, yeşil bir ot bitmez olur bir daha.")

O bunu işitince Allah'ın Habîbinden,
Elini, bir eline vurarak hayretinden,

Dedi ki: (**Siz o zaman, henüz bebek idiniz,
Nasıl bu olanları hâtırlayabildiniz?)**

Buyurdu ki: (Evet ben, henüz doğmadan önce,
Olan şeyleri dahî bilirim ince ince.

Peygamberler içinde, kırk yaşına gelmeden,
Peygamber olduğunu önceden yoktu bilen.

Yalnız "**Îsâ Peygamber**", dünyâya geldiği gün,
Dedi ki: **"Ben Allah'ın kulu ve Resûlüyüm"**

Ey amcam, bir de senin kardeşin oğlu vardır,
Henüz doğmadan önce, bunlardan haberdârdır.

İstersen biraz daha bahsedeyim bunlardan,
Meselâ ben bedenen dünyâya geldiğim an,

Yâni o pazartesi gecesi, cenâb-ı Hak,
Yedi gökte, yedi dağ bir anda eyledi halk.

Hem bu yerler, büyük ve geniş idi gâyetle,
Doldurdu buraları görevli meleklerle.

Tesbîh ve takdîs ile meşgûldür her bir melek,
Yoktur başka işleri, kıyâmet gününe dek.

Bunların sevâbını, her kim bana salevât,
Okur ise, onlara bağışlarlar her sâat.)

Resûlullahtan sonra, mübârek sahâbîler,
Bir gün, bir diğerini görseydi biri eğer,

Derdi ki: **(Gel kardeşim, biraz Efendimizden,**
Bahset de, azalmasın sevgisi kalbimizden.)

Öyle severlerdi ki Sevgili Peygamberi
Can siper olmuşlardı etrâfında her biri.

Onun tek bir kılına zarar gelmesin diye,
Ölüme atılırdı herbiri seve seve.

Derlerdi: **(Mühim değil şu olsun, bu olmasın,**
Yeter ki, Ona aslâ bir zarar dokunmasın.)

İslâm için, her türlü güçlüğü aşa aşa,
Peşinden giderlerdi kâfirlerle savaşa.

Kendi vücûdlarını yaparak birer kalkan,
"**Allah'ın Resûlü**"nü korurlardı düşmandan.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -13-

O, ÂLEMLERE RAHMET İDİ

Yerlerde ve göklerde her ne ki olundu halk,
"**Resûl'ün hürmetine**" yarattı cenâb-ı Hak.

Allah, (**İste vereyim**) buyurdu kendisine,
O arzû eylemedi dünyâlık hiç bir nesne.

Ne mülk ve saltanatı, ne makâm, ne rütbeyi,
İstedi "**Fakîrlik**"le bir de "**Peygamberliği**".

Bir gün ziyâret için, Cibrîl aleyhisselâm,
Resûl'ün huzûruna girdi ve verdi selâm.

O Server, Cebrâil'e buyurdu ki şöylece:
(**Evimizde, bir lokma taam yoktu bu gece**.)

O esnâda “**İsrâfil**” adındaki bir melek,
Resûl’ün huzûruna girdi selâm vererek.

Dedi**:** (Yâ Resûlallah, Cibrîl'e dediğini,
Hak teâlâ işitip, gönderdi şimdi beni.

İstersen “**Altın**” olsun dokunduğun taş toprak,
Ve Peygamberliğini yap bir “**Melek**” olarak.)

Buyurdu ki**: (İstemem ne altın, ne parayı,
İsterim “**Kul**” olarak Peygamberlik yapmayı.)**

O, insana ve cinne ve hattâ canlı, cansız,
Her mahlûka, Peygamber gelmiştir istisnâsız.

Hem Onun rahmetinden, herşeye nasîb vardır,
Mü'minlere rahmeti, açık ve âşikârdır.

Kâfirlere rahmeti şöyle olur ki yine,
Hiç umûmî bir azâb gelmiyor üstlerine.

Bir gün konuşur iken o Server Cebrâil’le,
Buyurdu: **(Hak teâlâ bildirdi ki vahiyle.**

**Seni, rahmet olarak gönderdim âleme ben,
Sana dahî bir nasîb oldu mu bu rahmetten?)**

Cibrîl aleyhisselâm arz etti ki o anda:
(Evet, rahmetinizden nasîb oldu bana da.

Zîrâ Hak teâlânın kudret ve azameti,
Karşısında, sonumdan korkudaydım ben dahî.

Vaktâ ki iki âyet getirmiştim ben sana,
O zaman gitti korkum, kavuştum itmînâna.

Çünki o âyetlerde, benim "**Emîn**" olduğum,
Bildirilmiş idi ki, bu yüzden râhat oldum.

Bu meth-ü senâsına kavuştum Rabbimizin,
Bundan büyük bir rahmet olur mu benim için?)

Yine Resûlullah'ın, bilcümle enbiyâdan,
Fazîletli olduğu bellidir ki şunlardan,

Sâir Peygamberlere inanmıyan kâfirler,
Yaparlardı onlara çeşitli hakâretler.

Onların bu iftirâ ve hakâretlerine,
Her Peygamber, kendisi cevâb verirdi yine.

Lâkin “**Resûlullah**”a Kureyş kâfirlerinin,
Dedikleri yalan ve iftiraları için,

Hak teâlâ kendisi, bizzât cevâb vermiştir,
Böylece Habîbini müdâfâ eylemiştir.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -14-

BUDUR SENİN İLÂCIN

Allahü teâlânın Resûlüdür o Server,
Onun hâtırı için, her şeyi ihsân eder.

"**Hâtim-i Es'am**" var ki, evliyâ-yı kirâmdan,
Resûl’ün türbesine gelip durdu bir zaman.

Dedi ki: **(Yâ ilâhî, Resûlünün kabrini,**
Ziyârete geldim ben, eli boş koma beni.)

O esnâda gâibten duyuldu ki şu nidâ:
(Ey kulum, Habîbimin türbesinde şu anda,

Senin ile birlikte kim varsa cemâatten,
Onun hürmeti için af eyledim tamâmen.)

"**İmâm-ı Kastalânî**" hazretleri de yine,
Buyurdu ki: (Çekmiştim bir derdi bir kaç sene.

Doktorlar çâresini bilmeyince bu işin,
Duâ ettim Rabbime, Resûl’ün hakkı için.

Tam o gece, rüyâmda gördüm bir mübârek zât,
Elinde bir “**Reçete**” tutuyordu o bizzât.

Onu bana uzatıp, dedi: "**Budur ilâcın,**
Emri ile yazıldı zîrâ Fahr-i Cihân'ın"

Uyanıp, tatbîk ettim o reçeteyi aynen,
Allah'ın izni ile şifâ buldum tamâmen:)

Kıyâmette, kabirden önce O kalkacaktır,
Üzerinde Cennetten elbise olacaktır.

Ve "**Burak**" adındaki bir Cennet hayvanına,
Binerek gelecektir o mahşer meydanına.

"**Livâ-yı hamd**" denilen sancağı tutacaktır,
Her mü'min, o sancağın altında olacaktır.

Mahşer halkı, "**bin sene**" bekleyip o meydanda,
Çok sıkılacaklardır o müthiş izdihâmda.

Hesâblar bir an önce başlasın diye hemen,
Yardım talep ederler bütün Peygamberlerden.

Lâkin özür dileyip bilcümle peygamberler,
"**Hâtem-ül enbiyâ**" ya onları sevkederler.

Peygamber Efendimiz, şefâat eyleyince,
Herkesin hesapları görülür ince ince.

İlk Onun ümmetinin görülür hesapları,
Ve tartılır "**Mîzân**"da günâh ve sevâbları.

Önce, Onun ümmeti "**Sırât**"dan geçecektir,
Ve "**Cennet**"e ilk önce, bu ümmet girecektir.

O nereye giderse mahşer karanlığında,
O yer, "**Onun nûru**"yla aydınlanır ânında.

O, iki cihânın da reîsi, sultânıdır,
Onu sevmek, elbette her müslümâna farzdır.

Hattâ Resûlullah'ı canından ve malından,
Daha çok sevmektedir elbette her müslümân.

Bir hadîsi şerîfte buyurdu ki o Server:
(**Allahü teâlâyı sevenler beni sever.)**

O Resûlü sevmenin alâmeti bir tektir,
O da, Onun dînine tam riâyet etmektir.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -15-

EN ÇOK SEVÂB O'NADIR

"**Peygamber-i zîşân**"ı, her yönden Hak teâlâ,
Diğer Peygamberlerden kıldı üstün ve a'lâ.

Onun "**Ümmeti**" dahî, öteki ümmetlerden,
Daha fazîletli ve üstündür her cihetten.

Cennetliklerin dahî üçte ikisi, yârın,
Ümmetinden olacak Server-i kâinâtın.

Yine Resûlullah'a verilen sevâb, ecir,

Diğer Peygamberlerden kat be kat ziyâdedir.

Sebebine gelince, meselâ bir müslümân,
Bir ibâdet, yâhut da hayır yapsa ne zaman,

O işinden ne kadar alırsa sevâb, ecir,
"**İki misli**" sevâb da, "Üstâdı"na verilir.

Çünki bu hayırlara, o üstâdıdır sebep,
Onun öğretmesiyle yapmıştır bunları hep.

Yine bu hocasının, hocası dahî vardır,
O da bu hayırlardan, "**dört misli**" sevâb alır.

Onun da bir üstâdı vardır ki yetiştiren,
Ona da, "**sekiz misli**" verilir bu ecirden.

Bu sevâb verilmesi, devâm eder artarak,
Yukarlara çıktıkça, çoğalır katlanarak.

"**Peygamber-i zîşân**"a ulaşıncaya kadar,
Öyle fazlalaşır ki bu ecir ve sevâblar,

Bunların sayıları, gelmez ölçü hesâba,
Başkası kavuşamaz bu kadar çok sevâba.

Çünki bütün ümmetin, âlim ve evliyânın,
Mezhep imâmlarıyla, sahâbe-i kirâmın,

Hepsinin üstâdıdır o "**Server-i kâinât**",
Onadır her bir ecir, her duâ ve salevât.

Yine her Peygamberin, Ona inananları,
Kendi isimleriyle çağırırdı Onları.

Resûlullah'ı ise, ismi ile çağırmak,
Harâmdır hem yanında yüksek sesle konuşmak.

Yine Cibrîl-i emîn, başka Peygamberlere,
Gelmiş idi sâdece "**On**" ilâ "**Dörtyüz**" kere.

Resûlullaha ise, yirmiüç senede tam,
"**Yüzyirmidörtbin**" defâ gelmiş idi berdevâm.

Diğer Peygamberlere, hem hazret-i Cebrâil,
Hep "**İnsan**" sûretinde göründü, oldu nâzil.

Resûlullah'a ise altıyüz kanadıyle,
İki defâ göründü asıl "**Melek**" hâliyle.

Diğer Peygamlerlere hiç böyle gelmemiştir,
Onlar, melek hâliyle Onu hiç görmemiştir.

Başka Peygamberlerin zevceleri hem yine,
Zararlı olmuşlardır çoğu kendilerine.

Halbuki o Server'in mübârek zevceleri,
Hep ferahlandırdılar Sevgili Peygamberi.

Hem dünyâ, hem âhiret işlerini yapmakta,
Ona hizmet ettiler, islâmı yaymakta da.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -16-

MERHAMET DERYÂSIYDI

"Peygamber Efendimiz" henüz daha doğmadan,
Şiddetli "**Kıtlık**" vardı Arabistân'da o an.

Vaktâ ki Resûlullah teşrîf etti dünyâya,
Kavuştu Arabistân bir bolluğa ve suya.

Ve yine Resûlullah, Mekke'den Medîne'ye,
Hicretinde, bir "**kıtlık**" gelmişti ki Mekke'ye.

Hiç bir şey bulamadı yemeğe Mekke'liler,
Hattâ çâresizlikten "**kedi köpek**" yediler.

Medîne'ye gönderip derhâl "**Ebû Süfyân**"ı,
Yalvardılar Resûlün duâ buyurmasını.

O merhamet deryâsı vaktâ ki etti duâ,
O kıtlık sona erip, halk kavuştu bolluğa.

Halbuki o kâfirler, düşmandı kendisine,
Ama merhametinden, duâ etti O yine.

O Resûl'ün hayâtı rahmet olduğu gibi,
Vefâtından sonra da rahmettir bizâtihî.

Buyurdu ki: **(Hayâtım rahmetse nasıl size,**
Benim memâtım dahî, rahmettir hepinize.

Zîrâ dünyâda iken, her bir müşkilinizi,
Çözer ve gideririm her türlü şüphenizi.

Vefâtımdan sonra da, haftada iki defâ,
Bana, amelleriniz arz edilir orada.

İyi işlerinizi görünce sevinirim,

Günâhınız için de, Rabbimden af dilerim.)

Yine Fahr-i âlemin diğer Peygamberlerden,
Bir çok fazîletleri vardır ki şu yönlerden,

Her Peygamberin dîni, vefâtlarından sonra,
Doğru ulaşamadı sonraki insanlara.

Yâni kısa bir zaman içinde bozuldular,
Bir müddet sonra ise, tamâmen yok oldular.

Resûl'ün getirdiği bu "**İslâm dîni**" ise,
Bozulmadan, taptâze geldi tâ günümüze.

Yine bizden sonra da, tâ kıyâmete kadar,
Bozulmadan, sapsağlam devâm eder bu karâr.

Yine Resûlullah'ın, diğer Peygamberlerden,
Fazîletli olduğu belli ki şu yönlerden,

Her Peygamber, istedi rızâsını Rabbinin,
Allah da, rızâsını istedi Habîbinin.

Her Nebî, yemîn etti Allah'ın ismi ile,
Allah da yemîn etti, Habîbinin ismine.

Yine Mûsâ Peygamber, tabîaten, doğuştan,
Gadaplı, sert mîzâçlı bir kişi olduğundan,

Hak teâlâ, "hazreti Mûsâ" ile "Hârun"a,
Buyurdu ki: **(Yumuşak söyleyin Fir'avun'a.)**

Resûlullah'ı ise, farklı olarak bundan,
Son derece "**Yumuşak**" yaratmış olduğundan,

İslâmı teblîğinde Sevgili Habîbine,
Buyurdu ki: **(Sert söyle Kureyş kâfirlerine.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Fazîlet ve üstünlükleri) -17-

BU ÜMMETİN ÜSTÜNLÜĞÜ

"**Peygamber Efendimiz**", o kıyâmet gününde,
Gelip durur günâhkâr ümmetinin önünde.

O an Hak teâlâdan şöyle bir nidâ gelir:
(Ey Habîb, ümmetini al ve hesâba getir.)

O zaman eshâbıyla, âlim ve velîleri,
İleri sürer hemen, şehîd ve sâlihleri.

Rabbimizden bir nidâ gelir ki**: (Yâ Muhammed!**
Ümmetinin tamâmı bunlardan mı ibaret?

Mutîleri getirdin, hani nerde âsîler?
Âlimleri getirdin, peki nerde zâlimler?

Sen namâz kılanları getirdin buraya hep,
Peki kılmıyanları nerdedir şimdi acep?)

Arz eder ki: (Yâ rabbî, buyurduğun gibidir,
Ama onlar, yine de seni bir bilmişlerdir.

Onlar puta tapmadı, sana şirk koşmadılar,
Tevhîd üzere olup, küfürden hep kaçtılar.

Bağışla suçlarını işbu îmânlarına,
Lâyık görme onları Cehennem azâbına.)

Rabbimiz buyurur ki: **(Ey benim Peygamberim!**
Ümmetinin hepsine, şefkatim çoktur benim.

Ümmetini, kendime eylemişim muhâtab,
Onun için sorarım onlara bugün hesâb.

Onlarla söyleşmeyi sevmeseydim eğer ben,
Hep Cennete koyardım, hiç hesâba çekmeden.)

Bir gün de "**Mîkâil**"le "**Cibrîl**" aleyhisselâm,
Resûlullah'a gelip, verdiler önce selâm.

Sonra Cibrîl, Resûl'ün sarılıp örtüsüne,
Sevgi ve muhabbetle öpüp sürdü yüzüne.

Sorunca Resûl bunun hikmetini Cibrîl'den,
Mîkâil izin alıp, arz etti şöyle hemen:

Cebrâil, gelmek için huzûrunuza sizin,
Allahü teâlâdan istedi çokça izin.

Melekler, kendisine suâl eylediler ki:
(Çok izin istemenin sebebi nedir peki?)

Dedi ki: **(Ben âşıkım Ona cân-ü gönülden,**
Ve hiç duramıyorum kendisini görmeden.)

Yine Resûl-i ekrem, dünyâ ve âhirette,
Herkes için, rahmet ve berekettir elbette.

Rahmetinden herkesin olur istifâdesi,

Hattâ kâfirlere de ulaşır fâidesi.

Şöyle ki, azâbları verilmez dünyâda pek,
Yâni tehir edilir, âhiret gününe dek.

Bir gün de, bir a'râbî gelip Efendimize,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, bir suâlim var size.**

Öteki ümmetlere nisbeten bu ümmetin,
Üstünlüğü acabâ nasıldır, bir lütfedin.)

Buyurdular ki**: (Benim, diğer Peygamberlerden,**
Üstünlüğüm nasılsa, öyledir bu da aynen.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri)-18-

ÜMMETİNE ŞEFKATİ

Vaktiyle zengin biri, donatıp bir ziyâfet,
Çok fakîr bir âlimi, evine eder dâvet.

Âlim gelip oturur, zenginin sofrasına,
Lâkin bir lokma bile alıp koymaz ağzına.

Ev sâhibi üzülüp, arz eder ki: **(Efendim,**
Görürüm yemezsiniz, bunu ben merak ettim.)

O âlim şöyle der ki: **(Evimde, şu aralar,**
Birkaç zaîf ve garîb ciğerpârelerim var.

Aç ve susuz olarak dururken onlar evde,
Nasıl yiyebilirim bunları ben bu yerde?)

Ev sâhibi bunları âlimden öğrenerek,
Çocuklarına dahî gönderir hemen yemek.

Âlim, ancak o zaman gönül râhatlığıyle,
Zenginin sofrasında başlar yemek yemeğe.

Kıyâmet gününde de, Rabbimiz, bunun gibi,
Cennete dâvet eder o Sevgili Habîbi.

Lâkin girmez Cennete o Server-i kâinât,
Zîrâ kalbi değildir hiç müsterîh ve râhat.

Ümmetinden günâhı fazla olan kimseler,
Çünki mahşer yerinde gâyet zahmettedirler.

Onları düşünerek o Hüdânın Habîbi,
Allaha yalvararak, arz eder ki: **(Yâ rabbî!**

Ya beni, onlar ile gönder Cehennemine,
Ya da sok onları da, benimle Cennetine.)

Rabbimizden bir hitâb gelir ki: **(Ey Habîbim!**
Ben yalnız senin için Cenneti halk eyledim.

Sen o günâhkârların tamâmını alarak,
Girin hep Cennetime, birlikte şâd olarak.)

Yine "**Benî İsrâil**" zamanında bir adam,
Vardı ki, günâh ile geçmişti ömrü tamâm.

Uzun yıllar yaşayıp, sonra da öldü birden,
İlgilenen olmadı kötü bilindiğinden.

Sonradan birkaç kişi gelerek bir araya,
Cesedini götürüp, attılar bir sahrâya.

Lâkin "**Mûsâ Nebî**"ye hemence cenâb-ı Hak,
Vahyetti ki onunla alâkalı olarak:

(Yâ Mûsâ, onu gidip güzel kefenleyiniz,
Namâzını da kılıp, öylece defnediniz.)

Mûsâ aleyhisselâm, Rabbinin bu emrini,
Yaptı ve daha sonra sorunca hikmetini,

Buyurdu ki: (Yâ Mûsâ, o, halkın bildiğinden,
Daha günâhkârdı da, af eyledim yine ben.

Çünki o, bir zamanlar baktığında "**Tevrât**"a,
Habîbimin methini görmüştü o kitapta.

Kalbinde, "**Habîbime muhabbet**" hâsıl oldu,
O sahîfeyi öpüp, sonra başına koydu.

Sevgili Habîbime gösterdiği muhabbet,
Sebebiyle ben onu, ettim af ve mağfiret.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -19-

ONU SEVMEK İBÂDETTİR

Resûlün "**Kızları**" ve "**Hanımları**", hep birer,
Dünyâ hanımlarının en üstünleridirler.

Onun "**Eshâbı**" dahî Nebîler hâricinde,
En üstün kimselerdir insanların içinde.

Yine Fahr-i âlemin yaşadığı “**şehirler**”,
Her şehirden üstün ve daha şereflidirler.

“**Mekke**” ile “**Medîne**”, şehridir ki Resûl’ün,
En üstün yerleridir bunlar da yeryüzünün.

Mescidinde bir kimse namâz kılsa bir rek’at,
O namâzın sevâbı, yazılır ona “**Bin**” kat.

Kabri şerîfi ile minberi arası da,
"**Cennet bahçeleri**"nden bir bahçedir aslında.

Onun ehli beytini ve eshâbını sevmek,
Her müslümân olana vâcibtir, sevmek gerek.

Her insanın yanında “**Şeytân**” vardır bir tâne,
Gâyesi, doğru yoldan saptırmaktır yegâne.

Kalbine, vesveseler vererek hiç durmadan,
İster ki, mahrûm etsin o kulu îmânından.

Vardır böyle şeytânı, hem Resûlullah'ın da,
Lâkin îmân etmiştir o, Resûlün yanında.

Yine her müslümâna, kabrine girdiği an,
Suâl edilecektir, Resûl-i kibriyâdan.

Yâni **(Rabbin kim?)** diye, suâl edildiğinde,
Sorulur arkasından: **(Peygamberin kim?**) diye.

O Server-i kâinât vefât edeceği an,
Cibrîl selâm getirdi Allahü teâlâdan.

Evvelâ haber verip vefât edeceğini,
Sıraladı sonra da, ona müjdelerini.

Peşinden “**Melek-ül mevt**”, rûhunu almak için,
Peygamber-i zîşândan istedi gelip izin.

Kabz eyledi rûhunu, ancak izin alarak,
Ona, böyle tâlîmât vermişti cenâb-ı Hak.

Mübârek vücûduna, kabrinde temas eden,
"**Topraklar**", şereflidir dünyâdaki her şeyden.

Kâ'beden, Cennetlerden, Arş-ı âlâdan hattâ,
O mübârek topraklar, kıymetlidir daha da.

O, kabri şerîfinde bizim bilmediğimiz,
Bir hayâtla diri ve hayâttadır şüphesiz.

Dünyânın her yerinde bulunan müslümânlar,
Peygamber-i zîşân'a salevât okusalar,

Vazîfeli melekler, onu duyduklarında,
Gelip haber verirler o Resûl'e ânında.

Ümmetinin yaptığı amel ve ibâdetler,
Yine Resûlullah'a verilir her gün haber.

Bunları yapanları, işledikleri sâat,
O, mübârek kabrinden ayrıca görür bizzât.

Günâh işliyenleri görür ise O eğer,
Üzülüp, affı için kabrinden duâ eder.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -20-

ONUN HÜRMETİNE

"**Enes bin Mâlik**" der ki, Eshâbtan "**Ebû Talha**",
Ziyârete gelmişti bir gün Resûlullah'a.

Görünce o Server'in sevinçli olduğunu,
(Sebebi nedir?) diye, Resûl'den sordu bunu.

Cevâben buyurdu ki: (Nasıl sevinmiyeyim,
Biraz önce Cebrâil yanıma geldi benim.

Dedi**: "Kim sana hergün, okursa bir salevât,**
Allah da, on salevât gönderir ona bizzât.

Yine o müslümânın, siler on günâhını,
Ve on ecir vererek, arttırır sevâbını".)

Allah, "Mûsâ Nebî"ye buyurmuştur ki hem de:
(Salevât söyle her gün, Habîbim Muhammede.

Benî İsrâile de söyle ki, Ona eğer,
Îmân etmezler ise, Cehenneme girerler.)

Mûsâ Nebî sordu ki: (Yâ ilâhî, Muhammed,
Kim ola ki, zâtına yakındır böyle gâyet?)

Buyurdu ki**: (Yâ Mûsâ, O olmasaydı eğer,**
Olmazdı gece gündüz, olmazdı yer ve gökler.

Cennet ile Cehennem ve bilcümle mahlûkât,
Hep Onun hürmetine var oldu bu kâinât.)

Mûsâ aleyhisselâm dedi ki: (Yâ ilâhî,
Onun nübüvvetini tasdîk ettim ben dahî.)

“**Süfyân-ı Sevrî**” der ki: Beytullahta ben bir zât,
Gördüm ki, o Server’e çok okurdu salevât.

Ben bunun hikmetini sorunca o kimseye,
Dedi ki: (Ben babamla çıkmıştım bu sefere.

Ve lâkin yolda babam, vefât etti âniden,
Ölür ölmez, yüzü de simsiyah oldu birden.

Ben buna çok üzülüp, uyumuşum o sâat,
Rüyâmda, yanımıza geldi bir mübârek zât.

Ve sürünce elini, pederimin yüzüne,
O siyahlık kaybolup, nûr geldi üzerine.

Ben o zâta sordum ki tutarak eteğinden:
"**Sen kimsin ki kurtardın babamı bu hâlinden?"**

Buyurdu: "**Bilmiyorsan, kendimi tanıtayım,
Ben senin Peygamberin, Muhammed Mustafâyım.**

**Senin baban, günâhkâr bir kimse idi, fakat,
Getirirdi ömründe bana çokça salevât.**

**Onların hürmetine imdâda geldim hemen,
Ve kurtardım onu bu, düştüğü kötü hâlden."**

Ben dahî o esnâda, o rüyâdan uyandım,
Ve hemence babamın yüzünü açıp baktım.

Gördüm ki, o siyahlık kaybolmuş hakîkaten,
Nûrlanmış, güzelleşmiş, sevinip kalktım hemen.

Böylece o Resûl’e salevât okumanın,
Öğrendim faydasını yaşıyarak bi-hakkın.

O günden îtibâren, elimden geldiğince,
Salevât okuyorum Resûl’e gündüz gece.)

**Peygamber Efendimiz "sallalahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -21-**

HABÎBULLAH'IN NÛR'U

Hiç bir şey yaratmadan âlemde Hak teâlâ,
Habîbinin “**Nûr**”unu halk eyledi evvelâ.

Ve hadîsi kudsîde verdi ki şöyle haber:

(Hiç bir şey yaratmazdım, olmasaydın sen eğer.)

Nitekim yer ve gökler, canlı cansız mahlûkât,
Hep Onun hürmetine var oldu bu kâinât.

Yine "**Âdem Nebî**""nin kalıbına ruh ve can,
Vermek murâd edince Allahü azîmüşşân,

Ruh, karanlık bedeni o an hiç sevmemişti,
Bu yüzden o bedene, girmek istememişti.

O zaman buyurdu ki Cibrîl'e cenâb-ı Hak:
(Habîbimin nûr'unu, makâmından alarak,

İki kaş arasına koy onu emâneten,
Ki ruh ona bakarak, bedene girsin hemen.)

Yâni nasıl avcılar, bir kuş avlamak için,
O kuşu cezbedecek "**Yem**" korlar ona ilkin.

Yâni tuzak kurarlar o kuşa daha önce,
Gelir girer tuzağa o kuş yemi görünce.

Ruh da, Habîbullah'ın "**Nûr**"una olup hayrân,
Girdi zevk ve şevk ile, gözünün pınarından.

Canlandı Âdem Nebî ruh bedene girince,
Arş-ı âlâya baktı gözleriyle ilk önce.

"**Lâ ilâhe illallah Muhammed Resûlullah**",
Yazısını görünce, merak etti o nâgâh.

Ve sordu ki: **(Muhammed kimdir ki yâ ilâhî,**
İsmin ile yan yana yazmışsın Onu dahî.)

Buyurdu: **(Evlâdından biridir ki yâ Âdem,**
Bir kimse yaratmadım, Ondan daha mükerrem.

Ona her kim uyarsa kullarımdan eğer ki,
Cennetime sokarım o kulu elbette ki.)

Ve hazreti Âdem'in zürriyyeti, bu kere,
Belinden dışarıya çıktılar zerre zerre.

Şöyle hitâb etti ki ruhlara sonra Allah:
(Benim Peygamberimdir Muhammed bin Abdullah.

Onu, âhir zamanda dünyâya gönderirim,
Mahlûklarım içinde en çok Onu severim.

Ey ruhlar, şimdi bana söz verin ki hepiniz,
Ona îmân eyleyip, yardım eder misiniz?)

Hepsi söz verdiler ki: (**Kabûl ettik ilâhî.)**
Buyurdu: **(Öyle ise secde edin siz dahî.)**

O anda bütün ruhlar, secdeye kapandılar,
Lâkin secde etmedi, kâfir ve münâfıklar.

Secde, Âdem Nebî'ye doğru yapılıyordu,
Habîbullah'ın "**Nûr**"u alnında parlıyordu.

İslâm âlimlerimiz buyurdu ki bu bâbta:
(Bu secde, o Nûr için yapıldı o gün hattâ.

Lâkin ibâdet için olmayıp işbu secde,
Bir tâzim ve hürmeti gösterirdi sâdece.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -22-

SALEVÂT OKUMAK (1)

Şöyle nakledilir ki: Vaktiyle bir müslümân,
Geldi "**Hasan Basrî**" nin huzûruna bir zaman.

Dedi: **(Bir kızım vardı, vefât etti bu ayda,**
Duâ edin, göreyim kendisini rüyâda.)

İmâm "**Peki**" diyerek, duâ etti hemence,
O müslümân, kızını rüyâda gördü gece.

Ve lâkin üzüntüsü daha ziyâdeleşti,
Zîrâ kızının yeri, Cehennem ve ateşti.

Azâb içersinde görünce onu böyle,
Sabahleyin, imâma gitti bu üzüntüyle.

Dedi ki: **(Ey efendim, kızımı gördüm, fakat,**
Ateş içinde idi, üzüntüm arttı kat kat.)

Ona, Hasan-ı Basrî buyurdu ki o zaman:
(Hiç üzülme, inşallah kurtulacak azâbtan.)

Ertesi gün, o kimse kızını gördü yine,
Azâb edilmiyordu bu sefer kendisine.

Cennet ni'metlerinde görünce hattâ onu,
Sordu, kurtuluşuna ne sebep olduğunu.

Kız dedi: **(Babacığım, bu kabristândakiler,**

Çoğu da benim gibi, azâb içindeydiler.

Dün, uğradı buraya lâkin bir evliyâ zât,
Durup, Resûlullah'a okudu bir salevât.

Ve bunun sevâbını, bütün bu kabristânda,
Bulunan mevtâlara bağışladı o anda.

İşte, o salevâtın hürmetine, Rabbimiz,
Afetti hepimizi, şimdi hep Cennetteyiz.)

Yine Resûl-i ekrem buyurdu ki: (Bir kimse,
Her ne zaman bana bir salevât getirirse,

Hak teâlâ, bir melek halk edip ondan hemen,
Sonra şöyle buyurur o meleğe hitâben:

"Bu kulum, şimdi bana okudu bir salevât,
Sen dahî bu kuluma duâ eyle her sâat."

Rabbimizin bu emri üzerine, o melek,
Duâ eder o kula, kıyâmet gününe dek.)

Yine Peygamberimiz buyurdu ki eshâba:
(Bir kısım müslümânlar çekilirler hesâba.

Sonunda, sevâbları mîzânda ağır gelir,
Sonra bu kimselere, "**Cennete girin**" denir.

Onlar, Cennete doğru yola düşerlerse de,
Şaşırırlar Cennetin yolunu az ilerde.)

Eshâb suâl etti ki: (Yâ Resûlullah, bunlar,
Kimlerdir ki, Cennetin yolunu şaşırırlar?)

Buyurdu ki: **(İsmimi duyardı da bu zevât,**
Lâkin okumazlardı bana bir tek salevât.)

Hazreti Ebû Bekir buyurmuştur ki yine:
(Salevât okununca Allah'ın Habîbine.

Öyle temizlenir ki bundan küçük günâhlar,
Su bile, hiç ateşe te'sîr etmez bu kadar.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -23-

SALEVÂT OKUMAK (2)

Vaktiyle bir şehirde, sâlih bir kimse vardı,
Lâkin Resûlullah'a salevât okumazdı.

Bir gece, rüyâsında Resûl'ü gördü, fakat,
O Server, kendisine etmiyordu iltifât.

Dedi**: (Yâ Resûlallah, ey Resûl-i müctebâ,**
Böyle davranmanıza sebep nedir acabâ?)

Peygamber Efendimiz buyurdu ki o zaman:
(Hiç tanımıyorum ki, seni ben ey müslümân.)

O kimse ağlıyarak dedi: (Yâ Resûlallah!
Ben, senin ümmetinden bir müslümânım vallah.

Nasıl olur siz beni hiç tanımıyorsunuz,
Halbuki bir hadîste siz şöyle buyurdunuz:

"Bir babanın, oğlunu tanıyıp bilmesinden,
Daha fazla tanırım ümmetin hepsini ben."

Ben dahî ümmetinden bir kimseyim vallahi,
Tanımanız lâzımdı öyleyse beni dahî.)

Peygamber Efendimiz buyurdu: **(Doğru dersin,**
Ve lâkin sen hiç bana, salevât getirmezsin.

Ben ise ümmetimi, bana okudukları,
Salevât miktârınca tanıyorum onları.)

O esnâda uykudan uyandı o müslümân,
Ve yaptığı hatâyı idrâk etti o zaman.

O günden îtibâren, her gün, belli bir miktâr,
Salevât okudu hep, tâ ölünceye kadar.

Bir kaç gün olmuştu ki göreli bu rüyâyı,
Bir gece, gördü yine, Resûl-i kibriyâ'yı.

Bu sefer muhabbetle bakıyordu yüzüne,
(**Seni şimdi tanıdım**) buyurdular kendine.

Bir gün de, gâyet fakîr bir kimsenin, bir ara,
İhtiyâcı olmuştu "**Beşyüz dirhem**" paraya.

Bir gece Resûlullah, rüyâda o kimseye,
Buyurdu ki: (Git Ebül Hasan-ı Kısâîye.

O, Nişâbur halkından, gâyet zengin biridir,
Her yıl onbin fakîri, parasıyla giydirir.

Benden çok selâm söyle, sen o "**Ebül Hasan**"a,

Beşyüz dirhem parayı, söyle de versin sana.

Rüyâna inanmazsa, ona de ki, **"Her gece,**
Yüz salevât okurken, dün unuttun sâdece.")

Fakîr, "**Ebül Hasan**"'a giderek ertesi gün,
Söyledi kendisine, selâmını Resûlün.

Lâkin o inanmayıp, ilgi göstermeyince,
Ona, bu salevâtı hâtırlattı hemence.

O zaman Ebül Hasan, fırlayarak yerinden,
Secde-i şükre vardı, sürûr ve sevincinden.

Dedi**: (Al beşyüz dirhem, sarf eyle bir işine,**
Al şu bin dirhemi de, Resûlün şerefine.

Çünki ben inandım ki, doğru imiş o rüyân,
Zîrâ benim sırrımı eyledin bana beyân.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -24-

İSTE VEREYİM

"**Peygamber Efendimiz**", hüzünlüydü sürekli,
Olurdu ekseriyâ mahzûn ve düşünceli.

Ümmetinin derdini, dert etmişti kendine,
Ortaktı ümmetinin sevinç ve kederine.

Sık sık buyururdu ki**: (Varsa bir derdi olan,**
Özellikle, derdini bana duyuramıyan,

Varsa, bildiriniz ki onları hâlledeyim,
Önemli vazîfemdir bu işler çünki benim.)

Peygamber Efendimiz, çok şefkatliydi yine,
Kimsenin ayıbını, hiç vurmazdı yüzüne.

Çok zaman, eshâbının arasında olurdu,
Dâvetlerine gider, birlikte otururdu.

Onların güldüğüne, gülüyordu kendi de,
Hayret ettiklerine, şaşardı kendisi de.

Sık sık buyururdu ki: **(İhtiyâçlı birini,**
Görürseniz, hâlledin hemen onun derdini.)

Bir hadîsi şerîfte buyurdu ki nitekim:
(Şüphesiz benim size, pek çoktur merhametim.)

Ve bana Hak teâlâ buyurdu: **(Yâ Muhammed!**
Bir murâdın var ise, onu, benden talep et.)

Dedim ki: (Yâ ilâhî, ben neyi istiyeyim?
İbrâhim'i dost yaptın, Mûsâ'yı ise kelîm.

Verdin Süleymân'a da, bir nice servet, sâmân,
Kimseye vermediğin bir mülkü ettin ihsân.)

O zaman Hak teâlâ buyurdu: (Ey Habîbim!
Bunlardan üstün olan "**Kevser**"i sana verdim.

"**Arş**"ın üzerinde ve "**Cennet**" kapılarında,
Yazdım senin ismini, benimkinin yanında.

Ayrıca, yeryüzünün her tarafını yine,
Temiz ve mescit kıldım, sana ve ümmetine.

Senin, gelmiş gelecek, sildim her kusûrunu,
Senden başka kimseye, yapmadım aslâ bunu.)

Ve yine buyurdu ki Peygamber Efendimiz:
(Ben, Allah'ın kulu ve Resûlüyüm şüphesiz.

Cümle Peygamberlerin en sonuncusu benim,
Îsâ'nın müjdelemiş olduğu Peygamberim.)

Bir gün de buyurdu ki: (Ben, henüz küçük idim,
Emzirilmek üzere, bir köye gönderildim.

Bir gün süt kardeşimle, koyun otlatır iken,
Beyaz giymiş üç kişi, yanıma indi gökten.

Beni, hemen sırt üstü yatırdılar o yere,
Ve kalbimi çıkarıp, ettiler iki pâre.

İçinden "**Siyah"** bir şey çıkarıp da attılar,
Kar gibi bir şey ile kalbimi yıkadılar.

Bir tânesi, göğsümü mühürleyince hemen,
"**Îmân**" ve "**Hikmet**" ile doldu kalbim tamâmen.

Biri dahî, göğsümü meshedince eliyle,
Yardıkları o yerden, kalmadı bir iz bile.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstünlükleri) -25-

ÖĞÜNMÜYORUM

“**Peygamber Efendimiz**”, Allah'ın Habîbi'dir,
Herşeyin en iyisi, sevgiliye verilir.

Onun için, ne varsa iyi huy, güzel ahlâk,
Sevgili Habîbinde topladı cenâb-ı Hak.

Önce O kalkacaktır kabirden kıyâmette,
İlk, Onun Şefâati kabûl olur elbette.

Cennetin kapısını, önce O çalacaktır,
Ve kapı, kendisine hemen açılacaktır.

"**Livâ-i hamd**" denilen sancak da yine o gün,
Elinde olacaktır mahşerde o Resûl’ün.

Âdem aleyhisselâm ve bütün ehli islâm,
O sancağın altında olacaktır o zaman.

Kendisi buyurdu ki: Önce ve sonra gelen,
Bilcümle insanların seyyidiyim elbet ben.

Allahü teâlânın bir tek sevgilisiyim,
Bütün Peygamberlerin sonu ve reîsiyim.

Bilcümle insanları yarattı Hak teâlâ,
Beni, en iyisinden getirdi bu dünyâya.

Kavimlere ayırdı insanları sonradan,
Beni, en iyisinde bulundurdu her zaman.

Ayırdı insanları sonra kabîlelere,
Beni, en iyisinde bulundurdu her kere.

Sonra o kabîleyi, evlere ayırarak,
Beni, en iyi evden eyledi dünyâda halk.

Ben, insanlar içinde, en üstün bir kişiyim,
Kıyâmette, herkese Şefâat ediciyim.

O gün ben konuşurum, herkes sustuğu zaman,
Ve ben müjde veririm, ümitler bittiği an.

O gün her türlü yardım, her iyilik bendedir,
“**Livâ-i hamd**” denilen sancak da elimdedir.

Ben, insanlar içinde en hayırlı kişiyim,
Herkesin en iyisi, hem de en cömerdiyim.

O gün binlerce melek, hep benim emrimdedir,
Ve o gün, her kapının anahtarı bendedir.

O gün, Peygamberlerin imâmı benim bizzât,
Ve o gün, her birine, ben ederim Şefâat.

Lâkin bütün bunları söylerken şimdi size,
Aslâ söylemiyorum, öğünmek gâyesiyle.

Ben size, hakîkati söylüyorum yalnızca,
Doğrusunu bildirmek, vazîfemdir ayrıca.

Eğer bütün bunları etmezsem size beyân,
Vazîfemi yapmamış olurum ben o zaman.

Bilcümle insanlığın seyyidi, efendisi,
Allahü teâlânın Habîbi, Sevgilisi,

Olan bir Peygambere inanan, îmân eden,
Ve Onu çok severek, Onun yolunda giden,

Kimseler de, herkesin en iyileri olur,
Dünyâ ve âhirette bulur râhat ve huzûr.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Fazîlet ve üstüklükleri) -26-

ŞECÂAT SÂHİBİYDİ

Peygamber Efendimiz, şecâat sâhibiydi,
Yâni düşmana karşı, gâyet cesâretliydi.

Hazreti Alî der ki: **(Hepimiz, Bedir günü,**
Öyle görmüş idik ki Allah'ın Resûlünü,

İçimizde en yiğit, en cesûr, en kahramân,
Ve en şecâatlimiz Resûlullahtı o an.

En yakın o dururdu müşriklerin safına,
Sıkıştığımız zaman, sığınırdık biz Ona.)

"**Uhud**" harbinde dahî, küffâr hücûm edince,
Dağıldı mücâhidler şaşkınlıktan bir nice.

Düşmanlar arasında kalmıştım ben o zaman,
Öyle ki, etrâfımda yok idi tek müslümân.

Yine de çok kâfiri öldürdüm çarpışarak,
Lâkin Resûlullah'ı ediyordum çok merak.

O anda düşündüm ki, **"Allah'ın Peygamberi,**
Küffârın karşısında, bir adım gitmez geri.

Herhâlde Hak teâlâ, bizim günâhımızdan,
Habîbini semâya kaldırdı aramızdan.

Öyle ise ben dahî çarpışıp bir an önce,
Şehîd olup, Resûle kavuşayım böylece."

Kılıcımın kınını kırdım böyle diyerek,
Daldım düşman içine, tekbîrler getirerek.

Düşmanı kıra kıra ilerlerken o yerde,
Gördüm Resûlullah'ı benden daha ilerde.

Kâfirler arasında, tek başına korkmadan,
Kılıç savuruyordu küffâra hiç durmadan.

"**Hendek**" harbinde dahî, o Resûl-i müctebâ,
Gösterdi fevkalâde büyük gayret ve çaba.

Yine "**Huneyn**" harbinde, karışmıştı ortalık,
Gâzîler, şuursuzca dağılmıştı hep artık.

Hattâ Resûlullah'ın, bu şaşkınlık ânında,
Eshâbtan tek mücâhid kalmamıştı yanında.

Düşmanın arasında, tek kalmasına rağmen,
Yine yalnız başına hücûma geçti hemen.

O anda, binlerce ok yağıyordu vâdiye,
Yine O, hiç korkmadan atıldı ileriye.

Atını mahmuzlayıp, tek başına, korkmadan,
Düşmanın üzerine hücûma geçti o an.

"azreti Abbâs" ile "hazreti Ebû Bekir",
Baktılar, tek başına hücûm eylemektedir.

Onlar, tâ gerilerden bu durumu görerek,
Yüz kadar eshâb ile, derhâl geri dönerek.

Arkasından sür'atle, hepsi at koşturdular,
Yetişip, etrâfında halka oluşturdular.

Tuttu "hazreti Abbâs", atının dizginini,
Tuttu bir başkası da, atın üzengisini.

Böylelikle hızını kesmeğe uğraştılar,
Onu, düşman içine yalnız bırakmadılar.

ÇOK CÖMERTTİ

“**Peygamber-i zîşân**”ın bedenleri, hilkaten,
Çiçekten daha güzel kokardı hakîkaten.

Elini tutsa idi meselâ birisinin,
Eli, güzel kokardı o gün hep o kişinin.

“**Enes ibni Mâlik**”in hânesinde o Server,
Bir gün biraz uyuyup, bir miktâr terlediler.

Enes hazretlerinin annesi, o terlerden,
Alarak, bir şişeye koyuyordu ki hemen,

Peygamber Efendimiz, uyanıp gördü onu,
Sordu, bu yaptığına sebep ne olduğunu.

O şöyle arz etti ki: **(Biz bunları alırız,**
Sonra esans olarak, günlerce kullanırız.)

Peygamber-i zîşân'ın üstün hasletlerinden,
Birisi de, çok cömert olmasıydı esâsen.

Bir zaman Medîne'ye, bir “**Gayri müslim**” geldi,
Resûl-i kibriyâdan bir miktâr mal istedi.

Ona, öyle çok koyun vermişti ki o Server,
İki dağ arasını doldurdu o sürüler.

Onun bu fevkalâde ihsânını görünce,
Îmân edip, kavmine geri geldi hemence.

Ve şöyle söyledi ki: **(Siz de hemen gidiniz,**
O ihsân sâhibine siz de îmân ediniz.

Zîrâ ben, hayâtımda böyle ihsân sâhibi,
Görmedim hiç bir yerde bir cömert o zât gibi.)

Yine “**Doksan bin dirhem**” kıymetinde çok altın,
Getirdiler önüne bir gün Resûlullah'ın.

Allah'ın Sevgilisi, ayağa kalkıp hemen,
Taksîm etti eshâba onları bekletmeden.

Bitirinceye kadar verdi her istiyene,
Az sonra biri gelip, istedi o da yine.

Lâkin hiç kalmamıştı bir şey ona verecek,
Ona, şöyle buyurdu ayrıca üzülerek:

(Her neye ihtiyâcın var ise ey kardeşim,
Git nâmıma satın al, ben sonradan öderim.)

Sahâbeden birisi, buna şâhit olunca,
Şaşırıp, huzûruna gidiverdi doğruca.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, gücünün yetmediği,**
Şey ile, Allah seni yükümlü eylemedi.)

Fakat pek hoş gelmedi bu söz Resûlullah'a,
O esnâda eshâbdan söz aldı biri daha.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, sen yine ihsân eyle,**
Korkma, Allah'ın mülkü azalmaz vermek ile.)

O zaman neş'elenip, buyurdu ki: **(Ben zâten,**
Böyle ihsân etmekle emrolundum esâsen.)

Enes bin Mâlik der ki: **(Peygamber-i ins ve cin,**
Hiç bir şey saklamazdı bugünden yârın için.

Her ne zaman eline bir şey geçseydi eğer,
Ânında eshâbına dağıtırdı her sefer.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -1-

KİMSEYİ KIRMAZDI

"**Enes bin Mâlik**" der ki: (Allah'ın sevgilisi,
Gâyet edebli idi ve gâyet mütevâzi.

Herhangi müslümânla müsâfaha edince,
Ayırmazdı elini, o kimse çekmeyince.

Yine çevirmedikçe yüzünü o müslümân,
O, mübârek yüzünü çevirmez idi ondan.

Bir kimsenin yanında otursa idi yine,
Otururdu ekserî, iki diz üzerine.

Yâni o müslümâna saygılı olmak için,
Dikmezdi bacağını yanında o kişinin.)

Yine o nakleder ki: (O Resûl-i kibriyâ,
Hasta ziyâretine giderdi ekseriyâ.

Cenâze arkasında, sessizce yürüyordu,
Ve çağrılan yerlere, lütfedip gidiyordu.

Sabah namâzlarını, kıldırıp Fahr-i cihân,

Mescitten dışarıya çıksa idi ne zaman,

Medîne çocukları, gelerek birer birer,
Su dolu kaplarını önüne getirirler,

Kendisine istirhâm ederlerdi ki sonra,
Mübârek parmağını daldırsın o sulara.

Kış ve soğuk olsa da, kırmazdı hiç birini,
Yerine getirirdi iş bu isteklerini.

Küçük bir kız çocuğu, o Resûl'ün elinden,
Tutup da, bir iş için götürseydi evinden,

Hemen gidip, birlikte görürdü o işini,
Küçük çocuk da olsa, çözerdi müşkilini.)

Yine "**Enes bin Mâlik**" anlatıyor ki: (Bir gün,
Birlikte gidiyordum yanında o Resûl'ün.

Peygamber-i zîşân'ın üzerinde o zaman,
Bir paltosu var idi, hem Yemen kumaşından.

Arkasından bir köylü, gelerek bir hiddetle,
Mübârek yakasından tutup çekti kuvvetle.

Paltosunun yakası, çiziverdi boynunu,
Yine de kızmadı ve azarlamadı onu.

Geriye döndüğünde, köylü, zekât malından,
Bir şey talep eyledi Habîb-i kibriyâ'dan.

Köylünün bu hâline gülüverdi sâdece,
Bir şey verilmesini emir verdi hemence.

Nitekim bir dişini kırdılar da "**Uhud**"da,
Yine de bulunmadı onlara bedduâda.

Buyurdu ki: **(Yâ rabbî, bilmiyorlar gerçekten,**
Bilseler yapmazlardı, af eyle onları sen.)

Onun bu merhameti, değildi sırf insana,
Acır, şefkat ederdi O her canlı olana.

Hayvanlara, eliyle tutarak su kabını,
Bekliyordu bir müddet içip de kanmasını.

Meselâ çok koşup da, terlerse bindiği at,
Yüzünü, eli ile silerdi onun bizzât.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -2-

BEN HÜKÜMDÂR DEĞİLİM

“**Peygamber Efendimiz**” mütevâzı idi pek,
Ayrıca çok heybetli ve sevimliydi gâyet.

Kendisi mütevâzı davranmasaydı eğer,
Râhat oturamazdı yanında hiç kimseler.

Bir gün, bir kimse geldi “**Allah'ın Resûlü**”ne,
Terlemeğe başladı baktığında yüzüne.

Onun sıkıldığını görünce Resûl hemen,
Buyurdu ki: **(Sıkılma, hükümdâr değilim ben.**

Ben, kurumuş et yiyen bir kadının oğluyum,
Herkes gibi yer içer, yorulup otururum.)

İşitince Resûl’ün o böyle dediğini,
Korkusu zâil olup, açabildi derdini.

Kapıcısı, bekçisi bulunmazdı ayrıca,
Herkes gelip derdini anlatırdı râhatça.

Öyle hayâ sâhibi idi ki Resûl yine,
Konuştuğu kimsenin, bakmazdı hiç yüzüne.

Allahü teâlâdan çok fazla korkuyordu,
(**En fazla korkanınız, benim**) buyuruyordu.

Ve buyurur idi ki: **(Benim gördüğümü, siz,**
Görseydiniz, çok ağlar, gâyet az gülerdiniz.)

Havada bulut görse, der idi ki derakap:
(Yâ rabbî, bu bulutu gönderme bize azâb.)

Ve yine kuvvetli bir rüzgâr esince dahî,
Derdi: **(Bize hayırlı rüzgâr ver yâ ilâhî.)**

Gök gürleyince ise, derdi ki yalvararak:
(Yâ rabbî, azâbınla eyleme bizi helâk.)

O server, bu dünyâya vermedi aslâ gönül,
Bu fânîye, zerrece eylemedi temâyül.

Allah, (**İste vereyim**) buyurdu kendisine,
O, dünyâ servetini istemedi hiç yine.

Mirâc'da, Cennetlere girip gezdi o kadar,
Lâkin o ni'metlere etmedi tek bir nazar.

Hiç doyuncaya kadar yediği görülmedi,
Ekmeğine “**Sirke**”yi katık eder ve yerdi.

Bâzan da “**Hurma**” yâhut, yalnız “**Zeytinyağı**”nı,
Katık edip yiyerek, doyururdu karnını.

Hiç katıksız yer idi ekmeğini bâzan da,
Zîrâ bulamıyordu onu çoğu zaman da.

Evinde, iki üç ay, hiç yemek pişmediği,
Ve olurdu sâdece, “**Süt**” ve “**Hurma**” yediği.

Vefât ettiği zaman, zırhı, bir yehûdîde,
Az arpa karşılığı bulunmuştu rehinde.

Peygamber-i zîşân'ın, herhangi bir yemeği,
Aslâ görülmemiştir sevip beğenmediği.

Eve geldiği zaman, yerdi yemek var ise,
Yâhut oruç tutardı, “**Yemek yok**” denilirse.

Suyu, “**Besmele**” ile, üç yudumda içerdi,
Sonra, “**Elhamdülillah**” der ve duâ ederdi.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -3-

HERKESİ AFFEDERDİ

Bir gün “**hazreti Ömer**”, gelerek huzûruna,
Dedi ki: (Anam babam fedâ olsun yoluna.

Bedduâ etse idin sen kavmine kızarak,
Eski kavimler gibi, olurduk biz de helâk.

Zîrâ nübüvvetini inkâr etti müşrikler,
Mekke'den hicret için, seni mecbûr ettiler.

Hattâ sana saldırıp, dişini kırdılar da,
Yine de bulunmadın onlara bedduâda.)

Yine Peygamberimiz, bir harpten döndüğünde,
Ganîmet taksîmâtı yapıyordu o günde.

O ara, huzûruna câhil bir köylü geldi,
(**Ganîmet taksîminde, adâlet eyle**) dedi.

Onun bu saygısızca söylediği kelâma,

Çok üzüldü ise de, kızmadı yine ama.

Ona, yumuşaklıkla şöyle cevâb verdi ki:
(Ben âdil davranmazsam, kim âdil olur peki?

Ben Peygamber olarak, adl ile mükellefim,
Yıkılır aksi hâlde dünyâ ve âhiretim.)

Yine Peygamberimiz mücâhit gâzîlerle,
"**Hayber**"i fethederek dönüyorken zaferle,

Bir yehûdî kadını, zehirleyip bir eti,
Yolda, Resûlullah'a getirip ikrâm etti.

Lâkin Peygamberimiz, nübüvvet nûru ile,
Anladı ki: **"Bu kadın, bu ete yaptı hîle."**

Îtirâf ettiyse de, o, zehir kattığını,
Hiç cezâlandırmadı yine de o kadını.

Bu büyük merhameti görünce kadın Ondan,
"**Şehâdet**"i söyleyip, îmâna geldi o an.

Kureyş kâfirlerinden biri de vardı yine,
"**Büyü**" yapmak istedi Allah'ın Habîbine.

Ve lâkin Hak teâlâ, gönderip bir vahyini,
Haberdâr etti derhâl, bu işten Habîbini.

O kimse de suçunu ettiyse de îtirâf,
Yine Peygamberimiz kendisini etti af.

"**Enes bin Mâlik**" dahî anlatır ki bir kere:
Resûlullah, ganîmet dağıtırdı askere.

O sırada bir köylü, arkasından gelerek,
Yakasına yapışıp, kuvvetlice çekerek,

Dedi: **(Yüklet şu benim deveme dahî ondan,**
Nasılsa vermiyorsun kendi şahsî malından.)

Peygamber Efendimiz, sükût etti ilk önce,
Sonra da ona dönüp, suâl etti şöylece:

(Senin şu hareketin, ne çirkindir ve kaba,
Karşılığında sana ne yaparım acabâ?)

Köylü, boyun bükerek dedi ki: (Af edersin,
Çünki sen, kötülüğe hep iyilik edersin.)

O Server gülümseyip, buyurdu ki eshâba:
(Ganîmetten buna da verin hurma ve arpa.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -4-

KÖTÜLÜĞE İYİLİK EDERDİ

Âişe hazretleri, şöyle der ki**: (O Server,**
Kendisine, haksızlık etseydi her kim eğer,

Görmedim hiçbirine karşılık verdiğini,
Ve aslâ eli ile dövmemiştir birini.)

Bir gün huzûrlarına bir adam getirdiler,
Ve (**Bu, sizi öldürmek istiyordu**) dediler.

O kimseye bakarak buyurdu ki: **(Ey insan!**
Korkma, sana bir cezâ vermiyeceğim şu an.)

Kureyş müşriklerinden birinin de bir zaman,
Az alacağı vardı Resûl-i kibriyâdan.

Ve lâkin vâdesine var iken henüz "**Üç gün**",
Geldi talep etmeğe yanına o Resûl'ün.

Bir kaç eshâbı ile, bir yerde otururken,
Mübârek yakasına yapışıp çekti birden.

Ve **(Ey Abdülmuttalip oğulları, acep siz,**
Borcunuzu, vaktinde niçin ödemezsiniz?)

Diyerek, hakârette bulundu kendisine,
Sükûtu tercîh etti Peygamberimiz yine.

Fakat "**hazreti Ömer**" buna dayanamadı,
Ağır ve sert şekilde kâfiri azarladı.

Ve lâkin bunu dahî, o Sevgili Peygamber,
Hiç uygun görmiyerek, buyurdu ki: (Yâ Ömer,

Öyle yapacağına, deseydin ki bana sen:
"**Borcunu ödemede az, daha davran erken**."

Onu da, şu şekilde edebilirdin îkâz,
"**Alacak ister iken, insanca davran biraz**."

Evet, benim şu kadar borcum var kendisine,
Lâkin henüz üç gün var, o borcun vâdesine.)

Yine Fahr-i Kâinât, Mekke'yi fethedince,

Kureyş müşriklerini affetmişti hemence.

Halbuki o zâlimler, onlara bir zamanlar,
Yapmışlardı çok ağır işkence ve cefâlar.

Bütün bunlara rağmen, ümitlilerdi yine,
Af olunacakları gelirdi kalplerine.

Zîrâ karşılarında vardı ki kerîm bir zât,
Vücûdu, âlemlere rahmetti Onun bizzât.

O Server, karşısında bekleşen insanlara,
Merhamet nazarıyla biraz baktı ve sonra,

Buyurdu ki: **(Ey Kureyş cemâati, şimdi siz,**
Hakkınızda ne karâr vereceğim dersiniz?)

Dediler ki: (İyilik bekleriz senden elbet,
Zîrâ sen çok kerîmsin, bugün sen bizi affet.)

O zaman buyurdu ki onlara Fahr-i cihân:
(Hakkınızda, karârım şudur ki benim şu an,

Aslâ kusûrlarınız vurulmaz yüzünüze,
Ve benim tarafımdan kınamak olmaz size.

Sizin günâhınızı affetsin cenâb-ı Hak,
Haydi, şimdi gidiniz hür ve serbest olarak.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -5-

TEVÂZÛ SÂHİBİYDİ

"**Peygamber Efendimiz**" tevâzû sâhibiydi,
Yine bu hasleti de büyük ve emsâlsizdi.

Şunu teklîf etti ki kendine cenâb-ı Hak:
(Yap Peygamberliğini ister melek olarak.)

Lâkin O, buna bile olmadı müteveccih,
"**Kul olarak**" Peygamber olmayı etti tercîh.

Yoksul ve fakîrlerle oturup kalkıyordu,
Köleler dâvet etse, kabûl buyuruyordu.

Buyurdu ki: **(Îsâ'yı nasıl hıristiyânlar,**
Uzun uzun methedip, övüyorlarsa onlar,

Beni de, Onun gibi böyle methetmeyiniz,
Bana, "Allah'ın kulu ve Resûlü**" deyiniz.)**

Arpa ekmeği ile, içyağından yapılan,
Basit bir yemeğe de çağrılsaydı ne zaman,

Hiç tereddüt etmeden, kabûl edip giderdi,
O kimsenin gönlünü yapar, memnûn ederdi.

Sırtına, çok sâde bir şilte vurulmuş olan,
Bir deve üzerinde Hacca gitti bir zaman.

Oysa fakîr değildi o Sevgili Peygamber,
Memleketler fethetmiş, almıştı ganîmetler.

Ve hattâ bu Haccında, o Peygamber-i zîşân,
Yüz besili deveyi etmişti kendi kurbân.

Ancak mütevâzıydı o Server-i kâinât,
Dünyâlığı olsa da, etmezdi hiç iltifât.

Nitekim O, Mekke'yi fethettiği gün bile,
Ordusu, ihtişâmla giriyorken şehire,

O, deve üzerinde geliyordu o zaman,
Başı öne eğikti yine tevâzûundan.

"**Ebû Hüreyre**" dahî anlatır ki şöylece:
Çarşıya çıkmış idik ikimiz berâberce.

Pazardan öte beri alıp Fahr-i kâinât,
Satıcıya parayı, fazlaca verdi fakat.

Onun bu ihsânından, satıcı memnûn kalıp,
Derhâl öpmek istedi, ellerine kapanıp.

Lâkin Peygamberimiz vermedi buna izin,
Buyurdu: **(Bir sebep yok elimi öpmen için.**

Çünki ben, ne melikim ve ne de pâdişâhım,
Ben, sizin içinizden sâdece bir insanım.)

Sonra, satın aldığı o şeyleri alarak,
Başladı taşımağa oradan ayrılarak.

Ben taşımak istedim, buyurdu ki**: (Her kişi,**
Kendisi yapmalıdır kendine âit işi.)

O Server emîn, adil, doğru sözlü idi hem,
Îtirâf etmişlerdir bunu da cümle âlem.

Hattâ Peygamberlikten önce de, herkes yine,

Hep "**Muhammed-ül emîn**" derlerdi kendisine.

İslâmdan önce dahî, her husûsta yine halk,
Onun hakemliğine başvururdu muhakkak.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -6-

VAKARLI İDİ

“**Peygamber Efendimiz**”, vakarlı idi gâyet,
Aslâ tiksindirici yapmazdı bir hareket.

Eshâbı arasında gelip otursa bile,
Hemen ayaklarını örterdi cübbesiyle.

Kolay anlaşılırdı sözleri o Server'in,
Yanında bulunanlar, olurdu gâyet emîn.

Yâni Onun yanında otursaydı bir kimse,
Kalbi çok râhat olup, kapılmazdı yeise.

Eshâbı, huzûrunda çok edebli olarak,
Gelip otururlardı hiç kıpırdamıyarak.

Hattâ kuşlar, onları, birer “**Ağaç**” zannedip,
Omuzları üstüne konarlardı hep gelip.

Lâkin o sahâbîler yine edeblerinden,
Kıpırdamıyorlardı az bile yerlerinden.

Resûlullah, dünyâ ve dünyâ lezzetlerine,
Önem ve ehemmiyyet vermez idi hiç yine.

Sâde bir hayât yaşar, sevmezdi şatafatı,
Ve hep tercîh ederdi, mütevâzı hayâtı..

Vefâtında, az arpa kalmış idi evinde,
Zırhı da, rehindeydi bir yehûdî elinde.

Bir hadîsi şerîfte şöyle buyurmuşlardır:
(Bu gün, eshâbım için fakîrlik hayırlıdır.

Lâkin âhir zamanda gelecek ümmetimin,
Zenginliği, daha çok hayırdır onlar için.)

Kendisi, sıkıntıyla yaşamak arzulardı,
Günlerce yemek yemez, sert yatakta yatardı.

Âişe vâlidemiz buyurur ki şöylece:
(Yumuşak yatak serdik kendisine bir gece.

Sabahleyin uyanıp, kalkınca Efendimiz,
Buyurdu: **"Bu yatağı bir daha sermeyiniz.**

Zîrâ bunun yüzünden, gece uyanamadım,
Teheccüd namâzını kılmaktan mahrûm kaldım.")

Yine Peygamberimiz çok ibâdet yapardı,
Farzların hâricinde, çok da namâz kılardı.

Mübârek ayakları şişene kadar hattâ,
Kıyâmda, namâz için duruyordu ayakta.

Dediler: **(Hak teâlâ, senin gelmiş gelecek,**
Bütün günâhlarını affetti, bu bir gerçek.

O hâlde, niçin böyle yaparsın çok ibâdet?
Ve ne için kendine edersin böyle zahmet?)

Peygamber Efendimiz buyurdu ki cevâben:
(Rabbime şükredici kul olmıyayım mı ben?)

Âişe vâlidemiz buyurdu ki: **(O Server,**
Kalkıp namâz kılmağa başlayınca her sefer,

Onun mübârek göğsü hemen hırıldıyordu,
Su fokurduyor gibi sesler duyuluyordu.)

İbni Ebî Hâle de, ediyor ki rivâyet:
(O, hep düşünceli ve hüzünlü idi gâyet.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -7-

HAYÂ ÎMÂNDANDIR

Hayâ sâhibi idi o “**Server-i kâinât**”,
Kimseyi kırmamağa ederdi fazla dikkat.

Eğer bir müslümânın görseydi kusûrunu,
Yüzüne söyleyip de, kırmazdı aslâ onu.

Onun da bulunduğu mecliste, başka zaman,
“**Ortaya**” söyler idi, aslâ isim anmadan.

Bir hadîsi şerîfte buyurdu: **(Hayâ, edeb,**
İnsanlara hayır ve iyilik getirir hep.)

Yine bir hadîsinde, o Server-i enbiyâ,
Şöyle buyurdular ki: (**Îmândan cüz'dür hayâ**.)

Eshâb, Resûlullah'ın seâdethânesine,
Gelir, katılırlardı şerefli sohbetine.

Vakit ilerlese de, yine de Fahr-i cihân,
Onlara, (**Kalkın gidin**) demezdi hiç bir zaman.

O, hep güler yüzlüydü eshâbına, ehline,
Sevip, yaklaştırırdı herkesi birbirine.

Sevgili eshâbını arar, ilgilenirdi,
Birini göremezse, derhâl suâl ederdi.

Hep iltifât ederdi yanına kim gelirse,
Kimi çok sevdiğini, bilemezdi hiç kimse.

Bir şey istiyenlere, var ise veriyordu,
Yoksa, tatlı sözlerle gönlünü alıyordu.

Herkesin derdi ile o Resûl-i müctebâ,
İlgilenip olurdu, onlara "**Müşfik baba**".

Kimseyi ayıplamaz, ardından lâf etmezdi,
Kimseyi de lüzûmsuz, boş yere methetmezdi.

Hoşlanmadığı bir şey görürse bir kimseden,
Eğer günâh değilse, gelirdi görmezlikten.

Nitekim bir âyette, meâlen cenâb-ı Hak,
Buyurdu ki: **(Onlara, davrandın hep yumuşak.**

Onlara kaba ve sert davransaydın sen eğer,
Dağılırlar, yanında kalmazdı hiç kimseler.)

Bir kimse, ziyârete gelse kendilerini,
Verirdi o gelene, kendi minderlerini.

Ve oturması için, buyururdu işâret,
Olandan ikrâm edip, gösterirdi muhabbet.

Sevgili eshâbını çok sevip Fahr-i cihân,
Şaka bile yapardı onlarla bâzı zaman.

Hattâ "**Ebû Hüreyre**" ve "**Ebû Türâb**" diye,
Künyeler de takardı bir kısım sahâbîye.

Bütün "**Güzel ahlâk**"ın canlı timsâli olan,
Resûlullah, kimseyi kırmazdı hiç bir zaman.

Hiç kimsenin sözünü kesmezdi kat'iyyetle,
Sözü bitene kadar, dinlerdi dikkat ile.

O kimse, kendi gitmek isteyinceye kadar,
Onunla sohbetini kesmezdi yine zinhâr.

Biri, Resûlullah'ın evine gelse idi,
Ne için geldiğini sorup ilgilenirdi.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -8-

AHDE VEFÂ

"**Peygamber Efendimiz**", gâyet merhametliydi,
Herkesi memnûn etmek, her zaman âdetiydi.

Bir gün bir köylü gelip, istedi bâzı şeyler,
İstediği şeyleri verdi ona o Server.

Sonra suâl etti ki o Resûl-i müctebâ:
(Memnûn edebildim mi şimdi seni acabâ?)

Köylü (**Hayır**) deyince, ordaki sahâbîler,
Onun bu cevâbına taaccüb eylediler.

Hattâ öfkelendiler bu sebepten köylüye,
"**Nasıl Resûlullah'a sen hayır dersin**" diye.

Lâkin Peygamberimiz, onu mâzur görerek,
Kendisine tatlı dil, güler yüz göstererek,

Birşeyler daha verip istediğinden onun,
Buyurdular ki: **(Nasıl, oldun mu şimdi memnûn?)**

O, çok memnûn olmuştu, dedi ki: **(Allah sana,
Versin karşılığını, boğdun beni ihsâna.)**

Sonra Resûlullaha çok duâlar yaparak,
Ayrıldı çok sevinçli ve çok memnûn olarak.

O zaman Resûlullah buyurdu: **(Ey eshâbım!
Biraz önce, sizlere ben mâni olmasaydım,**

**Azarlıyacaktınız o köylüyü muhakkak,
Ve helâk olacaktı bizden uzaklaşarak.)**

Yine O, eshâbına çok merhamet ederdi,
Herşeyin kolayını onlara emrederdi.

Kendi "**Gece namâzı**" kıldığı hâlde, yine,
Bunu emretmemişti hiç kendi ümmetine.

Eshâbından birisi, mescitten çıkmıyordu,
Durup dinlenmeksizin hep namâz kılıyordu.

Onu böyle görünce, tutarak omuzundan,
Ayağa kaldırdı ve men etti onu bundan.

Yine bir sahâbî de, her gün oruç tutardı,
Peygamber Efendimiz, bunu da haber aldı.

Kendisini çağırıp, buyurdu**: (Öyle yapma,
Her gün tutacağına, bir gün tut, bir gün tutma.)**

Yine Peygamberimiz, meselâ bir namâzı,
Kılarken işitseydi bir çocuk ağlaması.

Ona merhametinden, bitirip onu çabuk,
Buyururdu: **(Susturun, ağlamasın o çocuk.)**

Sahâbeden birisi anlatırdı ki şöylece:
Ben, Resûlullah ile Peygamberlikten önce,

Alışveriş yapmış ve alacaklı kalmıştım,
Ödeme husûsunda onunla anlaşmıştım.

Yâni buluşacaktık falan gün, falan yerde,
Ödiyecekti bana, borcunu bir seferde.

Lâkin ben, o sâatte başka bir işe daldım,
Unutup, "**Üç gün**" sonra bu şeyi hâtırladım.

Üç gün sonra, o yere koşarak gittiğimde,
Baktım, beni bekliyor konuştuğumuz yerde.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -9-

VEFÂKÂRLIK ÖRNEĞİ

"**Peygamber Efendimiz**" vefâkâr idi ki pek,
Bu da, her hâli gibi bizlere oldu örnek.

Sahâbe-i kirâmdan "**Enes bin Mâlik**" der ki:
Bir hediye gelseydi o Server'e eğer ki,

Buyururdu ki: **(Onu, filân kadına verin,
Zîrâ arkadaşıydı o kadın Hatîce'nin.)**

Hatîce vâlidemiz onu severdi diye,
Ona gönderiyordu, gelseydi bir hediye.

Nitekim Âişe-i Sıddîka da bu bâbta,

Diyor ki: **(Hatîce'ye ediyorum çok gıbta.**

Çünki Resûl-i ekrem, ondan çok bahsederdi,
Onu çok sevdiğini zaman zaman söylerdi.

Ve meselâ ne zaman kesilseydi bir koyun,
Akrabâsına dahî gönderirdi hep Onun.)

Hattâ Resûl-i ekrem, bütün yakınlarını,
Çok sever ve sorardı sık sık hatırlarını.

Hısım akrabâsının, râzıydı her birinden,
Ve hiç üstün tutmazdı birini diğerinden.

Habeşistân meliki "**Necâşî**"den de bir gün,
Huzûruna, elçiler gelmişti o Resûl'ün.

O elçi heyetine gösterdi çok iltifât,
Hattâ hizmet edince onlara kendi bizzât,

Eshâb arz ettiler ki: (Siz zahmet etmeyiniz,
Onların hizmetini bizler edâ ederiz.)

Buyurdu: **(Bu hizmeti siz yaparsınız, ama,**
Onlar hizmet ettiler vaktiyle eshâbıma.

Ben, o hizmetlerinin karşılığı olarak,
İstiyorum onlara bir ikrâmda bulunmak.

Bu yüzden bizâtihî ben hizmet ediyorum,
Ve hattâ bu hizmetten, büyük zevk duyuyorum.)

Bir gün de Resûlullah, savaş esîrlerinden,
Süt kardeşi "**Şeymâ**" yı tanıdı görüp hemen.

Sevinip, kendisine ikrâm olmak üzere,
Üstündeki örtüyü çıkarıp serdi yere.

Üzerine "**Şeymâ**"yı oturttu sonra derhâl,
Ve ona buyurdu ki: **(İstersen yanımda kal.**

İstersen göndereyim seni memleketine,
İhtiyâcın olursa, bana gel ama yine.)

Çok memnûn etmiş idi "**Şeymâ**"yı bu iltifât,
Memlekete dönmeyi tercîh etti o fakat.

Yine "**Ebû Leheb**"in bir âzâdlı kölesi,
Ve hattâ kendisinin birinci süt annesi,

"**Süveybe hâtun**"un da, evine muntazaman,
Yiyecek ve giyecek gönderirdi her zaman.

O vefât edince de, sordu ki sonra hattâ:
(Onun akrabâsından kimse var mı hayâtta?)

Onlara göndermekti bundan sonra gâyesi,
Ve lâkin dediler ki: **(Kalmadı hiç kimsesi.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -10-

SENİ İNKÂR ETMİYORUZ

“**Peygamber Efendimiz**”, doğru ve emîn idi,
Zâten meşhûr lakâbı, "**Muhammed-ül emîn**"di.

Resûl’ün baş düşmanı o “**Ebû Cehil**” bile,
Îtirâf etti bunu bizzât kendi diliyle.

Zîrâ Resûlullah'a, o bir gün şöyle dedi:
(Yâ Muhammed, biz seni yalanlamıyoruz ki.

Doğru sözlü birisin aramızda çünki sen,
Yalan söylediğini işitmedik katiyyen.

Fakat o getirdiğin bir kitap var ya senin,
Ona inanmıyoruz, sana değil, bilesin.)

Yine Bedir cenginde, henüz savaştan önce,
Bir müşrik, “**Ebû Cehl**”i gece yalnız görünce.

Yanına yaklaşarak, dedi: **(Yâ Ebâ Cehil!**
Şurada ikimizden başkası mevcûd değil.

Sana, gizli olarak bir şey sormak isterim,
Lâkin doğru cevâb ver, çok istirhâm ederim.)

Ebû Cehil kâfiri, dedi: (Haydi, suâl et,
Ben hakîkat ne ise, söylerim sana elbet.)

O sordu ki**: (Muhammed, doğru ve emîn midir?**
Yoksa aldatıcı ve yalancı biri midir?)

Ebû Cehil, o zaman dedi ki cevâbında:
(O, doğru söyleyici bir kişidir aslında.)

O, bu sefer sordu ki. **(Peki biz, öyle ise,**
Niçin savaşıyoruz böyle bir kimse ile?)

Dedi: (Biz, kendisine bir şey söylemiyoruz,

Getirdiği o dîni yalnız istemiyoruz.)

Yine henüz îmâna gelmeden “**Ebû Süfyân**”,
Yolu, Rum diyârına uğramıştı bir zaman.

“**Herakliyus**” öğrenip, çağırttı huzûruna,
Resûlullah hakkında bir suâl sordu ona.

Dedi ki: (Sizin bu gün, inkâr eylediğiniz,
Kimsiyi, önceden de inkâr eder miydiniz?)

Dedi ki: **(Hayır aslâ, Onu doğru bilirdik,**
Onu her ihtilâfta, hakem tâyin ederdik.

Çünki hiç rastlamadık yalan söylediğine,
Bu yüzden inanırdık Onun her dediğine.)

Yine sahâbîlerden, “**Nâdir bin Hâris**”, gidip,
İnkârcı müşriklerin karşısına dikilip,

Şöyle hitâb etti ki: (Yazıklar olsun size,
Îmân etmiyorsunuz siz Peygamberimize.

Halbuki düne kadar, Ona "**Emîn**" derdiniz,
Her husûsta, her zaman, Ona güvenirdiniz.

Herhangi ihtilâfla karşılaşınca yine,
Hemen başvururdunuz Onun hakemliğine.

Şimdi O aynı şahıs, Hak’tan emir alarak,
Gelmiştir aranıza bir "**Peygamber**" olarak.

Hattâ gönderilmiştir, O bilcümle cihâna,
Niçin inanmazsınız şimdi aynı insana?)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -11-

YETÎM SEVİNDİRMEK

“**On**” yaşında bir çocuk, zamanı seâdette,
Kaybetti babasını kâfirlerle bir harpte.

Adı "**Abdullah**" olup, çok mahzûn hali vardı,
Oynayan çocuklara, bakar bakar ağlardı.

Peygamber Efendimiz geçiyorken o yerden,
“**Abdullah**”ı gördü ve yaklaştı ona hemen.

Buyurdu: (**Evlâdım sen, niçin oynamıyorsun?**
Ve niçin bir kenara çekilmiş ağlıyorsun?)

Dedi ki: (Şehîd oldu bir cenkte benim babam,
Bu yüzden onlar gibi sevinip oynıyamam.)

Resûlullah, şefkatle sordu ki ona yine:
(Sen kardeş olur musun Hasan ve Hüseyin'e?)

Çocuk (**Evet**) deyince, sordu ki sonra şunu:
(İster misin olasın Peygamberin torunu?)

Sevinip, (**Çok isterim**) deyince de Abdullah,
O zaman buyurdu ki yetîme Resûlullah:

**(Ey Abdullah, öyleyse torunumsun sen benim,
Haydi gel, tut elimden, bizim eve gidelim.)**

Abdullah, o Serverin bir elinden tutarak,
Yürüdü onun ile çok sevinçli olarak.

Sevgili Peygamberin evinde çok mutluydu,
Yetîmliği unutmuş, artık ağlamıyordu.

Sonra güzel bir kaftan giyinip üzerine,
Resûl'den izin alıp, geldi oyun yerine.

Lâkin ağlamıyor ve sevinçten hopluyordu,
(**Ben Peygamberimizin torunuyum**) diyordu.

Çocuklar, Abdullah'ın yanına seğirterek,
Ona şöyle dediler çok gıbta eyliyerek:

**(Ey Abdullah, bizler de keşke yetîm olsaydık,
Kavuştuğun şerefe biz dahî kavuşsaydık.)**

"**Hazreti Âişe**" de anlatır ki şöyle hem:
Benimle otururdu bir gece Fahr-i âlem.

Başını, kucağıma koyuverdi bir ara,
Ben "**Ay**"a bakıyordu, O ise "**Yıldızlar**"a.

Resûl'ün nûr cemâli, "Dolunay"a nazaran,
Daha parlak ve nûrlu göründü bana o an.

Kendimi tutamayıp, ağlamağa başladım,
Damladı nûr yüzüne, iki damla gözyaşım.

O zaman buyurdu ki o Resûl-i müctebâ:
(Yâ Âişe, ne için ağlıyorsun acabâ?)

Dedim: (Yâ Resûlallah, Ay'a baktım ve lâkin,

Ay’dan nûrlu göründü, bana senin cemâlin.

Senin güzelliğini görmekten mahrûm olan,
Kimseleri düşünüp, ağlıyorum ben şu an.)

Allah'ın Peygamberi buyurdu: **(Doğru dersin,**
Ve lâkin bu husûsta niçin hayret edersin?

Zîrâ ay ve güneşin nûrunu da evvelâ,
Bil ki, benim nûrumdan yarattı Hak teâlâ).

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -12-

TEVÂZÛ SÂHİBİYDİ

Menba'dır Resûlullah bütün güzelliklere,
Gücü yetmez kimsenin Onu senâ etmeğe.

Çok zaman, eshâbının arasında olurdu,
Ayağını uzatmaz, diz çöküp otururdu.

Gelseydi eshâbının bulunduğu bir eve,
Geçer ve otururdu, boş gördüğü bir yere.

Bâzan kendi dikerdi yırtık ve söküğünü,
Ve sağardı bâzan da, koyununun sütünü.

Yem verirdi eliyle bâzan da hayvanına,
Yükünü kendi taşır, vermezdi eshâbına.

Hasta ziyâretine giderdi muntazaman,
Cenâzelerde dahî, bulunurdu çok zaman.

Yolda rastlasa idi eğer bir müslümâna,
Daha önce davranıp, selâm verirdi ona.

Eshâba, misâfire kendi hizmet ederdi,
(**Bir kavmin efendisi, hizmet edendir**) derdi.

Üzüntülü görünür, az söylerdi çok defâ,
Konuşurken, ağzından “**Nûr**” çıkardı âdetâ.

Hiç kimsenin aybını vurmaz idi yüzüne,
Aslâ sert söylemezdi sahâbe-i güzîne.

Bir şey istendiğinde, katiyyen “**Yok**” demezdi,
O şey var ise verir, yoksa cevâb vermezdi.

Konuşmağa başlardı hep tebessüm ederek,
Ve lâkin gülmezdi hiç, kahkaha eyliyerek.

Bâzan aylarca az yer, çok yemeği sevmezdi,
Tam doyuncaya kadar yediği görülmezdi.

Vücûdunun kokusu, güzeldi “**Misk**”ten daha,
Teri dahî, "**Çiçek**"ten güzel kokardı hattâ.

Hep önüne bakarak yürürdü sür’atlice,
Geçtiği, kokusundan bilinirdi hemence.

Hiç işitilmemiştir yemek beğenmediği,
Kabûl edip yer idi, her yemek ve meyveyi.

Kırmızıyla karışık beyaz benizliydi hem,
Onun gibi bir güzel, hiç görmedi bu âlem.

Hep Onda toplanmıştı “**İyi huy**”, “**Güzel ahlâk**”,
Gönderdi Hak teâlâ Onu rahmet olarak.

Kendi için, kimseden intikâm almazdı hiç,
Onu gören insanı, kaplardı neş’e, sevinç.

Bir kimse Onu eğer görse idi ansızın,
Korkuya kapılırdı elinde olmaksızın.

Halbuki tevâzûyla davranırdı her zaman,
Eshâbının yüzüne bakmazdı hayâsından.

Aç yatıp tok kalkar ve olmazdı esnemesi,
Hiç düşmezdi toprağa, vücûdunun gölgesi.

İçi, hurma ağacı iplikleriyle dolan,
“**Deri yatak**” üstüne yatardı çoğu zaman.

Bâzan “**Hasır**” üstüne, bâzan “**Kıldan bir keçe**”,
Bâzan “**Kuru toprak**”ta yatıyordu öylece.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -13-

RESÛLULLAH'IN ŞEFKATİ

Allah'ın Resûlüne komşu bir kadın vardı,
Gâyetle “**Fakîr**” olup, yokluk ile yaşardı.

Bir gün, “**Küçük kızı**”yla haber salıp Resûl’e,
Giymek için, elbise istedi bu sûretle.

O Server, gömleğini çıkarıp üzerinden,
O gelen çocuk ile, gönderdi ona hemen.

Namâz vakti, bu yüzden gidemedi mescide,
Eshâb bunu işitip, çok üzüldü hepsi de.

Derhâl hazreti Alî giderek huzûruna,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, çok üzgün eshâb buna.**

Yanımda, “sekiz dirhem” ödünç para var yalnız,
Yarısını vereyim, bir elbise alınız.)

O Server, “**dört dirhem**”i alarak hemen ondan,
Elbise almak için, çarşıya çıktı o an.

“**İki dirhem**”i ile alarak bir elbise,
Dönerken, yol üstünde gördü “**A'mâ**” bir kimse.

Hem de yoktu üstünde ne elbise, ne gömlek,
Şöyle duâ ederdi gözleri görmiyerek:

(Kim bana, Allah için bir gömlek verir ise,
Allah da ona versin Cennette bir elbise.)

Aldığı elbiseyi verdi a'mâ adama,
Elbiseyi eline alır almaz o a'mâ,

Misk ve amberden dahî güzel koku duyarak,
Şöyle duâ eyledi Rabbine yalvararak:

(Bu gömlek sâhibinin hürmetine ilâhî,
Aç benim a'mâ olan iki gözümü dahî.)

Hemen açılıverdi iki gözü ânında,
Baktı ki, “**Resûlullah**” durmaktadır yanında.

Allah'ın Peygamberi, oradan dönüp yine,
Kalan “**iki dirhem**”le vardı pazar yerine.

“**Bir dirhem**”le elbise alıp geri dönerken,
Gördü bir kızcağızı, oturmuş ağlar iken.

Niçin ağladığını sorunca kendisine,
Arz etti kız derdini Allah'ın Resûlüne.

Dedi: **(Hizmetçisiyim, bir yehûdî kişinin,**
Bulunurum yanında, her türlü hizmet için.

Bana bir dirhem verip, "Şişe ve yağ al" **dedi,**
Şişe düştü elimden, hem şişe, hem yağ gitti.)

Resûl, son dirhemini verip kızın eline,
Buyurdu ki**: (Onları al da götür evine.)**

Kız dedi: (**Çok geç oldu, burada çok eğlendim,**
Bu sâatte gidersem, döver beni efendim.)

Buyurdu ki: **(Hiç korkma, ben de gelip evine,**
Seni dövmemesini söylerim efendine.)

Varıp o yehûdîyi gördü evde geç sâat,
Ve (**Kızı dövme**) diye, istirhâm etti bizzât.

Yehûdî, kapısında Resûl'ü gördüğü an,
"**Şehâdet**"i söyleyip eyledi derhâl îmân.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -14-

HERKESE AYNI MUÂMELE

"**Peygamber Efendimiz**" mütevâzı idi pek,
Kendi hizmetçisiyle oturup yerdi yemek.

Pazardan öte beri alarak kendi yine,
Torba içine koyup, götürürdü evine.

Herkimle karşılaşsa Resûl aleyhisselâm,
Ondan önce davranıp, verirdi kendi selâm.

Hayvanına ot verir, bağlardı devesini,
Koyununu sağar ve süpürürdü evini.

Kölenin efendiyle, beyazın da siyahla,
Resûlullah indinde bir farkı yoktu aslâ.

Her kim olursa olsun, yemeğe etse dâvet,
Ayırım yapmaksızın ederdi hep icâbet.

Severdi her insana iyilik eylemeyi,
Herkes ile, her zaman geçinirdi hep iyi.

Hep "**Güler yüzlü**" idi Resûl aleyhisselâm,
Ve lâkin hiç gülmezdi söylerken kendi kelâm.

Dâima üzüntülü görünse de o Server,
Ve lâkin çatık kaşlı değildi hiç bir sefer.

Gâyet heybetli idi, yine Fahr-i kâinât,
Korku hâsıl etse de, kaba değildi fakat.

Yine O, cömert olup, yapıyordu çok ihsân,
Ama isrâf edici değildi hiç bir zaman.

Dâim mübârek başı, önüne eğikti az,
Lâkin ihtiyâcını kimseye etmezdi arz.

“**Enes bin Mâlik**” der ki; Hamd olsun ki Allah'a,
On sene hizmet ettim her gün Resûlullaha.

Bana, bu on senede, bir defâ “**Üf**” demedi,
(Bunu niçin yapmadın?) diye hitâb etmedi.

En güzel huylusuydu insanların O zîrâ,
Beni, bir gün bir yere göndermişti bir ara.

(**Vallahi gitmem**) dedim, gidecektim ve lâkin,
Dışarı çıktım hemen, emrini yapmak için.

Çocuklar o sokakta oynuyordu o zaman,
Yanlarından geçerken, arkama baktım bir an.

Gördüm ki, Resûlullah arkadan geliyordu,
Ve hattâ bana bakıp, tebessüm ediyordu.

Buyurdu ki**: (Yâ Enes, hemen gidiyor musun?)**
Dedim: (Evet, yoluna şu canım fedâ olsun.)

“**Ebû Hüreyre**” der ki: Bir harpte, kâfirlere,
Bedduâ etmesini söyledik o Server'e.

Cevâben buyurdu ki o Hâtem-i enbiyâ:
(Ben lâ’net etmek için gelmedim bu dünyâya.

Bilâkis insanların hem dünyâ, hem âhiret,
Seâdetleri için gönderildim ben elbet.)

Nitekim buyurur ki kitâbında Rabbimiz:
(Seni, rahmet olarak gönderdik âleme biz.)

Yer ve gök, Arş ve Kürsî, kâinâtın cümlesi,
Hep Onun şerefine yaratılmıştır hepsi.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Güzel ahlâkı) -15-

SÂDE HAYÂT YAŞARDI

Her ne zaman söylense “**İyi huy**”, “**Güzel ahlâk**”,
O anda, “**Resûlullah**” hâtırlanır muhakkak.

Zîrâ O, çok iyilik ve ihsânlar ederdi,
Ama kendi, yoklukla yaşamayı severdi.

O, yaşıyor idi ki hattâ öyle bir hayât,

Hâtırına gelmezdi yemek içmek ve râhat.

Ne vakit gelir ise, o zaman yerdi taam,
Kabûl eder ve yerdi, etseler neyi ikrâm.

Bâzan aylarca az yer, az yemeyi severdi,
Bâzan orta miktârda ve bâzan da çok yerdi.

Yemeklerin sonunda, su içmezdi o Server,
Suyu, oturur iken içiyordu her sefer.

Yine başkalarıyla oturup yemek yerken,
Herkesten daha sonra el çekerdi yemekten.

Hediye kabûl edip o Server-i kâinât,
Karşılığında dahî, verirdi ona kat kat.

Yine Peygamberimiz, âdeti mûcibince,
Çeşitli elbiseler giyerdi gereğince.

Yabancı devletlerin gelince sefîrleri,
Giyerdi çok kıymetli, nefis elbiseleri.

"**Muhammed Resûlullah**" yazardı yüzüğünde,
Onu, "**Mühür**" olarak kullandı bir ömründe.

İçi, hurma ağacı ipliği dolu olan,
"**Deri yatak**" üstüne yatardı çoğu zaman.

Sağ avcunu koyarak, sağ yanağı altına,
Sağ yanı üzerine yatardı yatağına.

Hiç sadaka almaz ve zekât kabûl etmezdi,
Çiğ soğan ve sarmısak gibi şeyler yemezdi.

Beşyüz yetmişbir yılı, Nisânın yirmisinde,
Hicrî Rebîül evvel ayı onikisinde,

Pazartesi gecesi, ve sabaha karşı hem,
Mekkede, bu dünyâya gelmişti Fahr-i âlem.

Bu gün, Resûlullah'ın doğduğu güzel gündür,
Mü'minlerin bayramı ve bir sevinç günüdür.

Göklerde ve Cennette, üstünde hem de Arş'ın,
Hep ismi yazılmıştır Peygamber-i zîşân'ın.

Görüldü o Server'in "**bin**" adet mûcizesi,
Bunları, dost ve düşman bilmektedir cümlesi,

Bunların arasında en kıymetlisi lâkin,
“**Güzel huyları**” idi Allah'ın Habîbi'nin.

Allahü teâlâ da, Habîbi'ne mahsûsen,
Verdiği iyilik ve ihsânları sayarken,

Şöyle buyurmaktadır meâlen bir âyette:
(En güzel ahlâk üzre yaratıldın elbette.)

Hattâ bir çok kimsenin hidâyetine sebep,
Onun güzel ahlâkı vesîle olmuştur hep.

Düşmanlarına bile yapınca çok çok ihsân,
Çoğu îmâna gelip, olmuşlardı müslümân.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"(16)
(Güzel ahlâkı) -16-

BEN DE BİR KULUM

“**Peygamber Efendimiz**” güzel tevâzûundan,
Aslâ üstün tutmazdı kendini eshâbından.

Birisi kendisini çağırsa idi eğer,
Ona, (**Efendim!**) diye seslenirdi her sefer.

Bir gün eshâbı ile, çıkmışlardı bir yola,
Bir yerde, yemek için verdiler biraz mola.

Koyun kesip, pişirmek istediler o zaman,
Birisi, (**Ben keserim**) dedi hemen eshâbtan.

Biri aldı üstüne derisini yüzmeyi,
Aldı bir diğeri de, etini pişirmeyi.

Peygamber Efendimiz buyurdu: **(Ey eshâbım!**
Ben dahî ateş için, çalı çırpı toplarım.)

Onlar arz ettiler ki: **(İstirâhat edin siz,**
Odun toplanacaksa, hallederiz onu biz.)

Allah'ın Sevgilisi buyurdu**: (Ey eshâbım!**
İsterim ki, benim de olsun bunda sevâbım.

Evet siz, her hizmeti yaparsınız muhakkak,
Ama siz iş görürken, ben istemem oturmak.)

Eshâbının yanına gelse idi o Server,
Ayağa kalkmazlardı oturan sahâbîler.

Zîrâ bilirlerdi ki, böyle değil murâdı,

Onu üzmemek için böyle davranırlardı.

İçeri girdiğinde, geçmezdi baş köşeye,
Girince otururdu boş gördüğü bir yere.

Bir gün bastonu ile, çıkmış idi sokağa,
Onu yolda görenler, kalktılar hep ayağa.

Durup, o kimselere şöyle hitâb ettiler:
(Benim için ayağa kalkmayın ey mü'minler.

Ben dahî sizin gibi bir insanım, bir kulum,
Herkes gibi yer içer, herkes gibi uyurum.)

Aslâ sert söylemezdi O hizmetçilerine,
Hattâ yardım ederdi, onların işlerine.

Bu babta şöyle der ki Enes bin Mâlik dahî:
(On sene hizmet ettim Resûle bizâtihî.

Lâkin bu on senede, hizmeti Onun bana,
Benim Ona yaptığım hizmetten çoktur daha.

Yine bu on senede, bana hiç incindiği,
Aslâ vâki olmadı, sert bir şey söylediği.)

Her sabah namâzını kıldırıp bitirince,
Nûr yüzünü eshâba döndürerek hemence,

Onlara sorardı ki: **(Hasta bir kardeşimiz,**
Varsa, ziyâretine gidelim bir kaçımız.

Ve yine cenâzesi var ise bir kişinin,
Yardımına gidelim o din kardeşimizin.

Aranızda bu gece, var ise rüyâ gören,
Anlatsın, tâbirini yapalım onun hemen.)

Çocuk ve yaşlılarla latîfe yapıyordu,
Ve böylece onların gönlünü alıyordu.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -1--

ONDAN İNİP BANA GEL

Sahâbe-i kirâmdan "**Câfer ibni Muhammed**",
Resûlullah hakkında eder şöyle rivâyet.

Der ki: Resûli ekrem hastalandı bir kere,
Cebrâil haber alıp, geldi Onu görmeğe.

Getirdiği meyveden alır almaz o Server,
Zikretmeğe başladı elinde o meyveler.

“**Enes bin Mâlik**” dahî anlatır şöyle bizzât:
Bir gün, Uhud dağına çıktı Fahr-i kâinât.

Sallanmağa başladı “**Uhud dağı**” tam o an,
Dağa, şöyle seslendi Resûlullah o zaman:

(Yâ Uhud sakin ol ki, şu anda üzerinde,
Bir Peygamber, bir Sıddîk, Şehîd vardır iki de.)

Bu nidâsı üstüne Allah'ın Habîbinin,
"**Uhud**"un sallanması durdu ve oldu sâkin.

Bir gün de Resûlullah, müşriklerin şerrinden,
Selâmet bulmak için, çıktı Mekke şehrinden.

Önce "**Sebîr**" dağına çıkmıştı ki, o anda,
O dağdan, kendisine geldi şöyle bir nidâ:

(Ey Allah'ın Resûlü, in benim üzerimden,
Daha emîn bir yere gidiver bu zeminden.

Zîrâ benim üstümde müşrikler sana zarar,
Verirlerse, korkarım Rabbim beni azarlar.)

“**Abdullah bin Abbâs**” da naklediyor ki bizzât:
Mekke'yi fethedince o Server-i kâinât,

Mekke'nin çevresinde “**Taş**”tan veya “**Tahta**”dan,
Yapılmış, çok sayıda putlar vardı o zaman.

Resûlullah, Kur'ândan okuyup iki âyet,
Asâsıyla putlara eyledi bir işâret.

Asânın gösterdiği o putlar, birer birer,
Yüzleri üzerine yerlere devrildiler.

Yine “**Ebû Tâlib**”le Resûlullah, bir kere,
Oniki yaşlarında çıkmıştı bir sefere.

Busrâ'ya vardılar ki, Resûl ve Ebû Talib,
Orda, "**Bahîrâ**" diye yaşıyordu bir râhib.

Bu zât okumuştu ki semâvî kitaplardan:
"Âhir zaman Nebî'si bir gün geçer buradan"

Hem de o Peygamberin çok alâmetlerini,

Öğrenmiş, bekliyordu her gün teşrîflerini.

"**Belki o Peygamberle görüşürüm**" diyerek,
Beklerdi manastırda gece gün demiyerek.

Yıllardır gördüyse de pek çok kâfileleri,
Fakat görememişti mâlûm alâmetleri.

Ve nihâyet gördü ki, bir kervanı ilerden,
Bir "**Bulut**" geliyordu kervanın üzerinden.

Heyecanla irkilip, dikkatle baktı yine,
Taşlar selâm verirdi, kervandaki birine.

Ağaçlar, bir kimseye doğru eğiliyordu,
Bildi ki "**Âhir zaman Nebî'si**" geliyordu.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -2-

PUTUN ŞEHÂDETİ

“**Peygamber-i zîşân**”ın nübüvvetini, bâzan,
Putlar bile konuşup, söylerdi zaman zaman.

Nitekim sahâbeden "**Abbâs**" adında bir zât,
Yaşadığı vak’ayı anlatır kendi bizzât.

Der ki: (Ben, îmân ile henüz şereflenmeden,
Bir yere gidiyordum gâyet ıssız bir yerden.

Rastladım çok acâyib, şekilsiz birisine,
Ki, hattâ binmişti bir deve kuşu üstüne.

"**Cin**"lerden olduğunu tahmîn ettim onun ben,
Bir şeyler söylüyordu, hem de bana hitâben.

Diyordu ki: **(Ey Abbâs, son buldu fitne fesat,**
Çünki islâmiyyetin sâhibi geldi bizzât.

Adı Muhammed'dir ki, emîn, doğru sözlüdür,
O, cihâna son gelen Allah'ın Resûlüdür.

Hemen îmân eyle ki Onun nübüvvetine,
Ölünce, kavuşasın Cennet ni'metlerine.)

Bir hayli etkilendim onun bu sözlerinden,
Zîrâ hiç böyle şeyler duymamıştım birinden.

Henüz mü'min değildim ben bunu duyduğumda,
Hattâ bir "**Put**"um vardı, hep taşırdım boynumda.

O putun üzerine elimi koydum hemen,
Ve kurtulmak istedim o cinnî'nin şerrinden.

Lâkin benim put dahî hemen dile gelerek,
Başladı konuşmağa Resûlü methederek.

Hem de bana hitâben konuşuyordu esas,
Açık bir lisân ile diyordu ki: **(Ey Abbâs!**

O cin doğru söylüyor, inan onun sözüne,
Sen de git îmân eyle Allah'ın Resûlüne.)

Ben, bunları putumdan dinleyip eve geldim,
Sonra bu hâdiseyi kavmime haber verdim.

"**Üç yüz**" kişi toplanıp, Mekke'ye geldik hemen,
Îmânla şereflendik hiç vakit geçirmeden.

Bir gün de Resûlullah, bir kabîleye vardı,
Yehûdîler toplanmış, "**Tevrât**" okuyorlardı.

Resûlullah gelince, okumayı kestiler,
(Niçin birden sustunuz?) diye sordu o Server.

Cevâb veren olmadı lâkin yehûdîlerden,
Biri, (**Ben söyliyeyim**) diyerek kalktı hemen.

Bu nûr yüzlü ihtiyar, yalnız oturuyordu,
Ve o yehûdîlere hiç de benzemiyordu.

Dedi**: (Âhir zamanda gelecek Peygamberin,**
Yüksek vasıflarını okurlardı ki demin,

Siz teşrîf eylediniz buraya tam o anda,
Bunun için kestiler okumayı onlar da.)

Buyurdu: **(Öyle ise, sen oku onu bizzât.)**
O da onu okuyup, dedi ki**: (Sensin o zât)**

"**Şehâdet**"i getirip îmân etti ve hemen,
Teslîm etti rûhunu başka şey söylemeden.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -3-

BEBEK VE ANNESİ

"**Peygamber-i zîşân**"ın çoktur mûcizeleri,
Dost düşman kabûl eder ve söyler bu şeyleri.

Cansız şeyler ile de, meselâ "**Taş**" ve "**Nebât**",
Konuştu bizâtihî o Server-i kâinât.

Böyle mûcizeleri gören bâzı kâfirler,
İnsâf edip, îmânla şerefleniverdiler.

Peygamber Efendimiz, yine "**Cin**" ve "**Melek**" le,
Konuşmuştu ve hattâ yeni doğmuş "**Bebek**"le.

Resûlullah, bir yolda yürüyorken bir defâ,
Karşıdan da bir kadın gelirdi bu tarafa.

Bu kadın, o Servere düşmanlık beslerdi pek,
Vardı hem kucağında yeni doğmuş bir "**Bebek**".

Kadın, Resûlullah'ın geçerken tam yanından,
Büyük bir insan gibi konuştu bebek o an.

(**Esselâmu aleyke yâ Resûlallah!**) dedi,
Resûlullah durdu ve selâma cevâb verdi.

Sonra suâl etti ki o küçücük bebeğe:
(Peygamber olduğumu nereden bildin öyle?)

Bebek, devâm ederek yine konuşmasına,
Dedi ki: **(Hak teâlâ bildirdi bunu bana.**

Hazreti Cebrâil de yanımdadır şu sâat,
İşâret etmektedir gösterip seni bizzât.

Ey Allah'ın Resûlü, duâ et benim için,
Cennete gittiğinde, ben olayım hizmetçin.)

Peygamber Efendimiz öyle duâ edince,
Bebek bunu anlayıp, kapıldı bir sevince.

Tebessüm eyliyerek dedi**: (Yâ Resûlallah!**
Sen Allah'ın kulu ve Peygamberisin Vallah.

Ne mutlu o kula ki, etmiştir sana îmân,
Ne yazık o kula ki, mahrûmdur bu îmândan.)

Allah'ın Resûlüne bunları söyliyerek,
Teslîm etti rûhunu sonra "**Allah!**" diyerek.

Kadın, kucağındaki bu küçücük bebekten,
Bunları dinleyince, insâfa geldi hemen.

Kalbinde o Servere beslediği düşmanlık,
"**Sevgi**" ve "**Muhabbet**"e dönüşmüş idi artık.

Kelime-i şehâdet getirerek sonunda,
Îmânla şereflendi Resûlün huzûrunda.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, küfürde geçti ömrüm,**
Şimdi elhamdülillah zulmetten nûra döndüm.)

Peygamber Efendimiz, onun bu îmânına,
Sevinip buyurdu ki o bahtiyâr kadına:

(Sana müjde olsun ki, vazîfeli melekler,
Senin için, Cennetten bir kefen getirdiler.)

O kadın, sevincinden "**Allah!**" dedi ve hemen,
Rûhunu teslîm edip, ayrıldı bu âlemden.

Cenâze namâzları kılınarak o ara,
Oğlu ile birlikte, konuldu bir mezâra.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aliyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -4-

TEK OKUN YAPTIĞI İŞ

“**Peygamber-i zîşân**”ın her duâsı, ânında,
Derhâl kabûl olurdu Hak teâlâ katında.

Meselâ nişancıydı "**Sa'd bin Ebî Vakkâs**",
Ok atma husûsunda kazanmıştı ihtisâs.

Zîrâ duâ etti ki ona Hakkın Habîbi:
(Şaşmasın onun oku hedefinden yâ rabbî!)

O, Uhud savaşında, her bir oku çekişte,
Diyordu ki: **(Yâ rabbî, bu, senin okun işte.**

Senin düşmanlarına atıyorum bunları,
Sen isâbet ettirip, helâk et bu küffârı.)

“**Sa'd bin Ebî Vakkâs**” hazretleri, hep o gün,
Düşmana ok atardı emri ile Resûl’ün.

Fırlattığı her bir ok isâbet ediyordu,
Zîrâ ona, o Server duâ buyuruyordu.

Yine Uhud harbinde, birleşerek kâfirler,
Peygamber-i zîşân'a doğru hücûm ettiler.

O Server, “**Sa'd**”ı görüp ve Ona bağırarak,
Buyurdu: **(Geri çevir onları ok atarak.)**

Ve lâkin tek “**bir ok**”u mevcûd idi o zaman,
Oku sadaktan çekip, düşmana attı o an.

Resûl’ün emri ile onu atmış idi ki,
Ok isâbet ederek, devirdi bir müşriki.

Elini sadağına götürdü sonra yine,
Yok iken, “**bir ok**” daha geliverdi eline.

Çünki Resûlullah'ın duâsı vardı onda,
Oku alıp, yayına yerleştirdi o anda.

Atmadan, dikkatlice baktı Sa'd hazretleri,
Gördü ki, ilk attığı ok tekrâr gelmiş geri.

Fırlattı “**Aynı ok**”u, müşrikler üzerine,
Müşriklerden birisi düşerek öldü yine.

Elini sadağına götürdü sonra hemen,
Bir ok daha çekti ki, “**Aynı ok**”tu gerçekten.

Onu dahî atarak öldürdü bir kâfiri,
“**Aynı ok**”, sadağına tekrardan geldi geri.

“**Sa'd bin Ebî Vakkâs**”, o bir tek okla o gün,
Öldürdü çok kâfiri duâsıyla Resûlün.

Hattâ Resûlullah'ın mûcizesi eseri,
Koca müşrik ordusu, püskürtüldü hep geri.

Bir gün de Resûlullah, amcası oğlu olan,
“**Abdullah bin Abbâs**”a duâ etti bir zaman:

**(Yâ rabbî, Abdullah'ı âlim yap dinde derin,
Sırrına vâkıf eyle, hem Kur'ân-ı kerîmin.)**

Resûl’ün duâsıyla Abdullah ibni Abbâs,
“**İslâmî ilimler**”de kazandı tam ihtisâs.

Bilhassa “**Tefsîr**” ile “**Hadîs**” ilimlerinde,
Zamanının bir teki oldu kendi devrinde.

Sahâbe ve tâbiîn, bu ilimlerde bizzât,
Onun yüksek ilmine ederlerdi mürâcât.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -5-**

KORKUDAN TİTRİYORDU

Bir gün, bir garip kişi gelmiş idi Mekke'ye,

O gün “**Ebû Cehil**”e satmış idi bir deve.

Ebû Cehil kâfiri deveyi aldı, ama,
Devenin bedelini vermiyordu adama.

Adam bilemiyordu kime gideceğini,
Zîrâ kim dinlerdi ki bu garîbin derdini?

Beytullah'ın yanına gelmişti o arada,
Kureyş müşrikleri de toplanmıştı orada.

Dedi: **(Ben buralarda kimseyi bilmiyorum,**
Hakkımı alın ondan, çok ricâ ediyorum.)

Yabancı olduğunu anlayınca müşrikler,
Hiç de ilgilenmeyip, hem istihzâ ettiler.

Ona, “**Resûlullah**”ın evini göstererek,
Ve alaylı şekilde sinsi sinsi gülerek,

Dediler ki: **(Şurada oturan biri vardır,**
Ondan senin hakkını, ancak o kimse alır.)

O kişi sevinerek onların bu sözüne,
Gelip açtı derdini, Allah'ın Resûlüne.

O Server buyurdu ki: **(Gidelim şimdi hemen,**
Senin alacağını alalım o kimseden.)

Geldiler Ebû Cehl'in hânesine o sâat,
Peygamber Efendimiz kapıyı çaldı bizzât.

Ebû Cehil, kapıda görünce o Serveri,
Titremeğe başladı vücûdunun heryeri.

Ve yalvaran bir sesle dedi ki: **(Yâ Muhammed!**
Söyle, hemen yapayım bir emrin varsa şâyet.)

Büyük bir vakar ile o Sevgili Peygamber,
Buyurdu: **(Bu garîbin hakkını getir de ver.)**

"**Hayhay!**" deyip, hemence içeriye girerek,
Gelip verdi parayı, çok özür diliyerek.

Adam teşekkür etti Allah'ın Habîbine,
Oradan ayrılarak, Kâ'beye geldi yine.

Müşriklere dedi ki: **(Size çok minnettârım,**
Zîrâ alacağımı o zatla gidip aldım.

Beni öyle birine göndermişsiniz ki siz,
Hakkımı aldı ondan bir söz ile, zahmetsiz.)

Onlar, birbirlerine bakarken şaşkın şaşkın,
Geldi "**Ebû Cehil**" de o sırada ansızın.

Dediler**: (Muhammed'in sözüyle, az önce sen,**
Yabancıya borcunu ödedin mi gerçekten?)

O (**Ödedim**) deyince, dediler: **(Sen ne dersin?**
Nasıl Onun sözüyle sen hareket edersin?)

Dedi: (Onun sözüyle ödedim, bu doğrudur,
Ve lâkin ödemeğe bıraktı beni mecbûr.

Zîrâ çıktım kapıya, baktım ki Muhammed var,
Ve yanında duruyor çok korkunç bir "**Canavar**".

Bana, bir düşman gibi bakıyordu o hayvan,
Eğer ödemeseydim saldıracaktı o an.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -6-

ÜÇ DEFÂ YENMİŞTİ

Zamân-ı seâdette "**Rekâne**" adlı biri,
Vardı ki, müşrik olup kuvvetliydi ve iri.

Kiminle güreşseydi, yeniyordu muhakkak,
Çıkmazdı bir güreşten, aslâ yenik olarak.

Bir gün, koyunlarını güdüyorken sahrâda,
"**Sevgili Peygamber**"e rastladı o arada.

Kibirle seslendi ki Resûle tâ uzaktan:
(Sen mi ayırıyorsun halkı Lât ve Uzzâdan?)

Resûlullah, az daha yaklaşıp sonra durdu,
Ve büyük bir vakarla (**Evet, benim**) buyurdu.

O yine gururlanıp, dedi ki**: (Beni dinle,**
Gel öyleyse şurada güreşelim seninle.

Bakalım ki, hangimiz hangimizi yenecek?
Hangimizin tanrısı ona yardım edecek?)

O Server "**Peki**" deyip, Rekâne'yi tuttu ve,
Havaya kaldırarak, ânında vurdu yere.

Şaşırmıştı Rekâne, güçlükle kalktı yerden,

Dedi ki: **(Bu olmadı, güreşelim yeniden.)**

O Server (**Olur**) deyip, onu yine tutarak,
Bir daha yere vurdu havaya kaldırarak.

O, şaşkın vaziyette baktı Resûlullah'a,
Dedi: **(Bu da olmadı, güreşelim bir daha.)**

Peygamber Efendimiz, yine kabûl buyurdu,
Rekâne'yi kaldırıp, bir daha yere vurdu.

Rekâne perîşândı, dedi ki: (Yâ Muhammed!
Ma'bûdun yardım etti, sen gâlip geldin, evet.

Lâkin ne diyeceksin gidince şimdi halka?)
Buyurdu: **(Doğrusunu diyeceğim mutlaka.)**

Dedi: (Mümkün olmaz mı hakîkati demesen,
Zîrâ mahcûb olurum yendiğini söylersen.)

O Server buyurdu ki: **(Ama ben Peygamberim,
Bende yalan söz olmaz, ben hep doğru söylerim.)**

Rekâne çok şaşırıp, dedi ki: (Yâ Muhammed!
Peygamberlik gücünle beni sen yendin elbet.

Sana ben, şu sürümden vereyim otuz koyun,
Bana gâlip gelmenin, mükâfâtı bu olsun.)

(Koyunu ne yapayım?) buyurunca o Server,
(Peki ne istiyorsun?) diye sordu bu sefer.

Buyurdu: **(Îmân et ki, her şeyden daha önce,
Ebedî Cehennemden kurtulasın böylece.)**

Dedi ki: (Bunun için mûcize göster bana.)
O Server, bir ağacı dâvet etti yanına.

Ağaç emri dinleyip, huzûra geldi hemen,
Resûlullah'a doğru eğilerek hürmeten,

Fasîh bir lisân ile dedi ki**: (Yâ Muhammed!
Sen, Allah'ın kulu ve Peygamberisin elbet.)**

Rekâne bunu görüp, îmâna geldi hemen,
Kurtardı kendisini ebedî Cehennemden.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -7-**

GÖLGESİ YERE DÜŞMEZDİ

“**Peygamber Efendimiz**” tebessüm ettiği an,
Sanki bir "**Nûr**" çıkardı dişleri arasından,

“**Âişe vâlidemiz**” anlatır ki şöylece:
Kandilimizin yağı kalmamıştı bir gece.

Resûlullah o akşam geldiğinde mescitten,
Işık olmadığını arz ettim Ona hemen.

Buyurdu: **(Yâ Âişe, bir ışık ister misin?**
Ki, ona yağ ve fitil hiç de îcâb etmesin.)

Dedim: **(Yâ Resûlallah, isterim, o nerde var?)**
O zaman bana bakıp, tebessüm buyurdular.

O anda "**Nûr**" saçıldı dişleri arasından,
Aydınlandı hânemiz o nûrun ziyâsından.

Öyle ki, o ışıkta bâzımız ip eğirdik,
Bâzımız da iğneyle oturup dikiş diktik.

Yine Resûlullah'ın vücûdunun kokusu,
“**Misk**”ten ve “**Çiçekler**”den güzel idi doğrusu.

Zîrâ “**Ebû Hüreyre**” anlatıyor ki şöyle:
Bir gün fakîr bir kimse, gelerek o Resûle,

Dedi: **(Yâ Resûlallah, bir kızım var ki benim,**
O şimdi evlenecek, biraz yardım isterim.)

Ona buyurdular ki: **(Ey kişi, bu aralık,**
Benim dahî elimde yok bir şeyim dünyâlık.

Yine de bir ihsânda bulunayım size ben,
Yârın, bana ufak bir şişe getir evinden.)

Ertesi gün, huzûrda gördüm aynı kimseyi,
Verdi Resûlullah'a elindeki şişeyi.

Resûlullah, mübârek kolundan bir şey ile,
“**Ter”**ini sıyırarak doldurdu o şişeye.

Buyurdu ki: **(Kızına, bu benden hediyedir,**
Bunu, esans olarak kullansın, pek güzeldir.)

O kadın, o kokuyu kullandı uzun zaman,
Daha güzel kokardı, o, misk ve her esanstan.

Yine Resûlullah'ın mübârek gölgeleri,

Düşmezdi aslâ yere, bir mûcize eseri.

Zîrâ eğer düşseydi gölgesi yer yüzüne,
Belki düşebilirdi pis bir şey üzerine.

Yâhut da kâfirlerden birisi belki bir gün,
Gelip basabilirdi gölgesine Resûl'ün.

Rabbimiz, Habîbinin bedenini her şerden,
Nasıl korudu ise zararlı, pis şeylerden,

Onun "**Gölgesi**"ni de korudu böyle yine,
Bu yüzden gölgesini düşürmedi zemine.

Çünki O, çok seviyor Habîb-i kibriyâyı,
Hep Onun şerefine yarattı bu dünyâyı.

Nitekim bir âyette buyurdu ki Rabbimiz:
(Seni, rahmet olarak gönderdik âleme biz.)

Ve yine buyurdu ki**: (Sen olmasaydın eğer,**
Hiç bir şey yaratmazdım, olmazdı yer ve gökler.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -8-

BİR KILIN HÜRMETİNE

"**Resûl**"ün kıymetini, insanlar değil yalnız,
Bütün hayvânât dahî bilirdi istisnâsız.

Uçmadıkları gibi kuşlar Kâ'be üstünden,
Onun üzerinden de uçmazlardı edebten.

Yine Peygamberimiz, Mi'râcda hem o gece,
Allahü teâlâya suâl etti şöylece:

(Yâ rabbî, Cebrâil'e altıyüz kanat verdin,
Bunun mukâbilinde bana ne ihsân ettin?)

Hak teâlâ cevâben Sevgili Peygambere,
Buyurdu: **(Senin bir tek saç kılın, bana göre,**

Cebrâilin altıyüz kanadına nazaran,
Daha çok kıymetli ve sevgilidir her zaman.)

Yine "**Hâlid bin Velîd**" hazretlerinin dahî,
Bir başlığı var idi, pek çok değer verdiği.

Onu, hangi savaşta örtse idi O eğer,
Düşmanlarına karşı olurdu hep muzaffer.

Ve lâkin o başlığı kaybedince O bir gün,
Oldu bunun yüzünden çok mükedder ve üzgün.

Dediler: **(Kaybettiğin bir başlık değil midir?**
Öyle ise bu kadar üzülmek peki nedir?)

Dedi ki: (Bu üzülmem, çok azdır bunun için,
Zîrâ siz bilmezsiniz hikmetini bu işin.

O başlığın içinde, o Server'in saçından,
Bir mübârek kıl vardı, üzülmem işte bundan.

O başlık, hangi harpte bulunsaydı başımda,
Muzaffer oluyordum mutlak o savaşımda.

Bütün başarılarım bundandır işte benim,
Kaybettim şimdi onu, nasıl üzülmiyeyim?)

Yine Resûlullah'ın o mübârek cemâli,
Nûrluydu ondördüncü bir "**Dolunay**" misâli.

"**Hazreti Âişe**"nin evine geldi bir gün,
Bakıp güldü Âişe yüzüne o Resûl'ün.

Ne için güldüğünü suâl etti o Server,
Âişe vâlidemiz îzâh etti bu sefer.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, bu gün bir elbiseyi,**
Dikerken, düşürmüştüm elimdeki iğneyi.

Çok aradım ise de, bulamamıştım yine,
Sen içeri girince, bulundu şimdi iğne.

Öyle aydınlandı ki nûrundan zîrâ evim,
İğneyi, râhatlıkla gördüm ve alıverdim.)

Bunları arz edince Âişe vâlidemiz,
Ağlamağa başladı Peygamber Efendimiz.

Sebebini sorunca, buyurdu ki o zaman:
"Yâ Âişe, mahşeri hatırladım ben şu an.

Şöyle ki, ümmetimden o gün bâzı kimseler,
Benim bu cemâlimi hiç göremiyecekler.

İşte o ümmetimin hâlini hâtırladım,
Onların durumuna üzüldüm de ağladım.)

KURU AĞAÇTAN HURMA

"**İbni Tîhâ**" adında vardı ki bir sahâbî,
Resûlullah, bu zâtın ziyâretine gitti.

Hazreti İbni Tîhâ, o Resûl'ü görünce,
Kapıldı birdenbire bir neş'e ve sevince.

Dedi: **(Hak teâlâya olsun ki çok şükürler,
Resûlullah gelerek, bize şeref verdiler.**

**Ve lâkin ne yazık ki, Ona ikrâm edecek,
Şu anda evimizde, yoktur hiç bir yiyecek.)**

Böyle çok üzülürken ev sâhibi o zaman,
Resûlullah, bahçede "**bir ağaç**" gördü o an.

Buyurdu: **(Bu ağaçtan hurma toplamam için,
Bana, ey İbni Tîhâ müsâde eder misin?)**

Dedi: **(Yâ Resûlallah, canım sana fedâdır,
O, kurumuş bir hâlde duruyor çok zamandır.)**

O Server su isteyip birazını içtiler,
Kalanı, o ağacın dibine döktürdüler.

Ağaç kurumuş iken, meyve verdi bir anda,
Hurmaları toplayıp yediler o arada.

Yine yehûdîlerden, genç birisi vardı ki,
Çok "**yakışıklı**" olup, güzeldi yüzü dahî.

İşte bu güzel yüzlü genç kişi, yine bir gün,
Gelmiş oturuyordu meclisinde Resûl'ün.

Bir âyeti kerîme gelmişti ki o ara,
O Server okuyordu onu müslümânlara.

Meâlen: **(Mü'minlere mükâfât olaraktan,
Hûrîler verilecek Cennete girdiği an.)**

Bu âyeti kerîme, çok te'sîr etti gence,
Resûl'ün huzûruna kalkıp geldi hemence.

Dedi: **(Îmân edersem, bana dahî onlardan,
Bir tâne verilir mi Cennete girdiğim an?)**

Resûlullah (**Elbette**) buyurunca o gence,
(Sen kefîl olur musun?) diye sordu hemence.

O Server buyurdu ki**: (Bir tânesine değil,**
Yetmiş tânesine de olurum sana kefil.)

Genç bu sözü alınca, îmâna geldi hemen,
Lâkin az zaman sonra vefât etti âniden.

Resûlullah, o gencin namâzını kıldılar,
Mübârek elleriyle sonra kabre koydular.

Dışarı, gecikerek çıktığında mezârdan,
Terlemiş ve gömleği yırtılmıştı arkadan.

Sebebi sorulunca, buyurdu: (Kabre indim,
Vaktâ ki kendisini yerine tevdî ettim.

O anda "**Yetmiş hûrî**", Cennetlerin birinden,
Gelip, gencin başına üşüştüler hep birden.

Herbiri, daha yakın olmak için o gence,
Kendi aralarında çekiştiler bir nice.

Bu yüzden çok izdihâm hâsıl oldu mezârda,
Benim gömleğimi de yırttılar bu arada.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -10-

KIZIN DİRİLMESİ

"**Peygamber Efendimiz**" Kureyşten birisini,
Görüp, teklîf eyledi îmâna gelmesini.

O dedi ki: **(Müslümân bir komşum var ki benim,**
Kızı vefât etti ve ben onu çok severdim.

Sen o kızı diriltir, çıkarırsan mezârdan,
Senin nübüvvetine inanırım o zaman.)

Peygamber Efendimiz, o kimseyle berâber,
Vefât eden o kızın mezârına geldiler.

O Server, ismi ile kızı çağırdığında,
Kız dirilip, mezârdan çıkıverdi ânında.

Resûlullah, o kıza sordu ki: **(Sen, tekrardan,**
Bu dünyâya dönmeği ister misin oradan?)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, hayır, hiç arzû etmem,**
Çünki baba evimden daha râhat bu âlem.

Zîrâ ben öldüğümde, anladım ki pek kat'î,
Mü'minin, dünyâsından iyidir âhireti.)

Adam bu mûcizeyi gördü hayret ederek,
Derhâl müslümân oldu şehâdet getirerek.

"**Câbir bin Abdullah**" da, bir koyun kesip yine,
Allah'ın Resûlünü dâvet etti evine.

Resûlullah, bir kısım eshâbiyle geldiler,
(**Yiyin, kemiklerini hiç kırmayın**) dediler.

Bu emir üzerine "**Câbir bin Abdullah**" da,
Kemikleri, bir yere biriktirdi sofrada.

Mübârek ellerini daha sonra o Server,
Kemikler üzerine koyup duâ ettiler.

O Resûl'ün yaptığı duâ bereketiyle,
Dirilip kalktı koyun Allah'ın kudretiyle.

İki gözü görmiyen bir ihtiyârı da yine,
Tutarak getirdiler Allah'ın Habîbine.

Mübârek ellerini, bir defâcık o Server,
O kimsenin görmiyen gözlerine sürdüler.

O seksenlik ihtiyâr, bir anda görür oldu,
Hem öyle ki, iğneye iplik geçiriyordu.

Yine bir müslümân da diyor ki: (Ben çocuktum,
Kaynar su dökülerek yanmış idi vücûdum.

Babam bunu görünce, hiç vakit geçirmeden,
Resûl'ün huzûruna götürdü beni hemen.

İki cihân serveri, ellerini hafifçe,
Yanık olan yerlere dokundurdu sâdece.

Sonra da şifâ için, bana duâ buyurdu,
Baktım ki o yanıklar, bir anda iyi oldu.)

Yine "**Ebû Tâlib**"le, o Sevgili Peygamber,
Deve ile bir çölde gidiyordu berâber.

Amcası Ebû Tâlib, (**Çok susadım**) deyince,
Peygamber Efendimiz, yere indi hemence.

Mübârek ökçesiyle vurur vurmaz toprağa,
O anda "**Serin bir su**" başladı fışkırmağa.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -11-

ARANIZDA BEN OLDUKÇA

“Peygamber Efendimiz” ve bindörtyüz mücâhit,
"**Hudeybiye**" nâm yere gelmişlerdi bir vakit.

Baktılar, kuyuların su yoktu hiç birinde,
Yalnız yarım su vardı Resûl’ün ibriğinde.

Bunu, Resûlullah'a gelip haber verdiler.
(**Hiç suyumuz kalmadı, biz mahvolduk**) dediler.

Buyurdu ki: **(Olduğum müddetçe ben sizinle,**
Siz hiç mahvolmazsınız Allah'ın izni ile.)

Ve hemen bir elini ileri uzatarak,
Sonra parmaklarının arasını açarak.

Eshâbına, (**İşte su, alın**) buyurduğu an,
Su akmağa başladı parmak aralarından.

“**Hazreti Câbir**” der ki: (Bindörtyüz kişi idik,
Her birimiz o sudan abdest aldık ve içtik.)

Bir gün de Medîne'de, o Server-i kâinât,
Hutbe okuyordu ki, ayağa kalktı bir zât.

Dedi**: (Yâ Resûlallah, çok uzadı kuraklık,**
Çocuklar ve hayvanlar ölüyor bir bir artık.

Yerdeki mahsûller de mahvoldu bu sebepten,
Duâ buyurunuz da, kurtulalım bu dertten.)

O zaman Resûlullah, el kaldırıp duâya,
Yalvardı “**Yağmur**” için Allahü teâlâya.

O esnâda havada buluttan yokken eser,
Toplanmağa başladı her taraftan bu sefer.

Çok geçmeden bir yağmur başladı ki hemence,
Üç gün, hiç fâsılasız devâm etti gün gece.

Üç gün sonra, o Server, yine hutbe okurken,
Yine o aynı şahıs ayağa kalktı hemen.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, çok şükür suya kandık,**
Daha fazla yağarsa, mahvolacağız artık.)

O zaman Resûlullah, tebessüm etti biraz,
Ellerini kaldırıp, eyledi duâ, niyâz.

Dedi ki: (**Şükrederiz yâ rabbî sana bundan,
Başka kullarına da ihsân et bu yağmurdan.)**

O anda yağan yağmur kesildi birden bire,
Bulutlar dağılarak, güneş çıktı bu kere.)

Yine sahâbîlerden "**hazreti Câbir**" dahî,
Anlatır ki: (Borçlarım çoğalmıştı bir hayli.

Üzülüp, bu durumu Resûl'e verdim haber,
Biraz sonra, bahçeme teşrîf etti o Server.

Ben o gün ağaçlardan hurmayı toplamıştım,
Ve bahçe ortasında, onu yığın yapmıştım.

Onlardan verecektim alacaklılarıma,
Lâkin yetişmiyordu herbirine o hurma.

Buyurdu ki: (**Gelsinler bütün alacaklılar.**)
Gelene, o hurmadan verdik biz hakkı kadar.

Herbiri, haklarını alıp da gittiğinde,
Baktım, hurma yığını duruyordu yerinde.

Peygamber Efendimiz "sallalahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -12-

NİÇİN KABÛL ETMEDİNİZ?

Sahâbeden bir kadın, Sevgili Peygambere,
Hediye kabîlinden "**Bal**" gönderdi bir kere.

Peygamber Efendimiz, hediyeyi alarak,
Kabını, o kadına gönderdi "**Boş**" olarak.

Lâkin kap "**Dolu**" geldi o kadının eline,
Üzüldü kadıncağız, geriye geldiğinde.

Bu üzüntü içinde, hiç vakit geçirmeden,
Gelip, Resûlullah'a arz etti bunu hemen.

Dedi: **(Bal göndermiştim bu gün size hediye,
Kabûl olmadı mı ki, aynen geldi geriye?)**

Peygamber Efendimiz buyurdu ki cevâben:
(Senin o hediyeni, alıp kabûl ettim ben.

Geri gelen bal ise, ilâhî bir ni'mettir,

Senin o hediyene verilen berekettir.)

Kadın, Resûlullahtan bu cevâbı alarak,
Geri geldi evine, çok sevinçli olarak.

Onu, çocuklarıyla yediler senelerce,
Yine de bir azalma hiç olmadı zerrece.

Ve lâkin bir gün o bal, kabından alınarak,
Daha başka bir kaba konuldu yanılarak.

Çok zaman geçmedi ki, o günden îtibâren,
Günden güne azalıp, bal tükendi tamâmen.

Bunu haber alınca buyurdu ki o Server:
(Gönderdiğim o kapta dursaydı o bal eğer,

Onu, dünyâ durdukça yerlerdi de insanlar,
Yine de bir azalma olmazdı zerre kadar.)

"**Süleymân Nebî**" gibi, yine Server-i âlem,
Bilcümle hayvanların dilinden anlardı hem.

Ve "**Düldül**" ismindeki kendi katırına da,
(**Yere çök!**) buyurunca, çöküyordu o anda.

Peygamber Efendimiz, yine gayb âleminden,
Haberler verdiği de olurdu ayriyeten.

Bir gün Acem kisrâsı "**Hüsrev**" den Medîne'ye,
İki kişi gelmişti, Resûl'e "**Elçi**" diye.

Bir gece, elçileri, o Sevgili Peygamber,
Huzûruna çağırıp, verdi şöyle bir haber:

(Dün, oğlu tarafından Hüsrev katl olunmuştur,
Boşalan tahtına da, o oğlu oturmuştur.)

Elçiler, bu haberi duyup hayret ettiler,
Dönüp vâlîlerine bunu haber verdiler.

Vâlî dedi: (**Öyleyse, O, hakîkî Nebî'dir,**
İnandım, O, Allah'ın en son Peygamberidir.)

Çok geçmeden "**Hüsrev**"in oğlundan o vâlîye,
Mektup geldi: (**Babamı gece öldürdüm**) diye.

(Çünki o, milletine zulmederdi sebepsiz,
Ama zulüm pâyidâr olamaz hiç şüphesiz.

Sana emrim şudur ki, bana bî’at edesin,
Ve o son Peygambere itâat eyliyesin.)

Kisrâ’nın mektûbunu okuyup vâlî o an,
“**Şehâdet**”i getirip, oldu hemen müslümân.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -13-

AYIN İKİYE AYRILMASI

“**Peygamber-i zîşân**”ın bir işâreti ile,
Gökyüzünde "Dolunay" ayrılmıştı ikiye.

"**Velîd ibni Mugîre**" ve "**Ebû Cehil**", bir gün,
Mübârek huzûruna gelerek o Resûl’ün,

Dediler: **(Hakîkaten Peygambersen sen eğer,**
Şu gökte duran ayı, ikiye ayırıver.)

Onlara buyurdu ki Peygamber Efendimiz:
(Eğer bunu yaparsam, îmân eder misiniz?)

Müşrikler, cevâbında hemen (**Evet**) deyince,
Peygamber Efendimiz duâ etti hemence.

Ayın ondördü olup, Ay, “**yuvarlak**” idi tam,
Geldi halkın içine Resûl aleyhisselâm.

Mübârek parmağıyla işâret eyleyince,
“**Ay**” ikiye ayrıldı mûcize gereğince.

Bir müddet öyle durup, sonradan birleştiler,
Bu hâle, gözleriyle şâhid oldu müşrikler.

Bir kaçının ismini söyleyip Resûl o an,
Buyurdu: **(Şâhid olun, ey filân ve ey filân.)**

Sonra, müslümânlara seslenip bizâtihî,
Buyurdu: **(Ey mü'minler, şâhid olun siz dahî.)**

Müşrikler, mûcizeyi gördüler de âşikâr,
Yine inatlarından ettiler onu inkâr.

Dediler: (Muhammed'in sihridir bu da artık,
Zîrâ kabûl eder mi bunu akıl ve mantık?

Eğer bu, Muhammed'in bir sihri değil ise,
Her yerden görülmüştür o zaman bu hâdise.

Başka yerlerden gelen insanlara soralım,

Onlar da görmüş müdür, bunu araştıralım.

Ayın bölündüğünü onlar da görmüş ise,
Deriz ki sihir değil, gerçektir bu hâdise.)

Onlar, aralarında konuşup böyle hemen,
Bunu araştırmağa başladılar âcilen.

Dışarıdan Mekke'ye gelenlere sordular,
Dışarıya adamlar gönderip sordurdular.

Her kime sordularsa onlar bu hâdiseyi,
Hepsi, gördüklerini söylediler bu şeyi.

Hep ittifak halinde dediler ki şöylece:
(Evet, ay iki parça olmuştu filân gece.

Ayın ondördü olup, tam "Tepsi gibi**"ydi ay,**
Hâdiseyi o gece gördük biz gâyet kolay.)

Her kime sordularsa bu şeyi o müşrikler,
Herbirinden, hep aynı cevâbı işittiler.

Ama inkâr ettiler yine bu mûcizeyi,
Halbuki gözleriyle görmüşlerdi bu şeyi.

İnkârcıların başı, "**Ebû Cehil**"di yine,
Başladı ifsâd eden inkârcı sözlerine.

Dedi: **(Ebû Tâlib'in yetîminin bu sihri,**
Başladı yerden sonra, göklere de te'sîri.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -14-

KÜTÜĞÜN AĞLAMASI

O Server'in mescidi, ilk inşâ edilince,
Hutbe okumak için bir minber yoktu önce.

Peygamber Efendimiz, hutbe okumak için,
Bir "**Hurma kütüğü**"ne dayanıyordu ilkin.

Bu hurma kütüğünün, "**Hannâne**" idi adı,
Cansız idi o ama, Resûl'ün âşıkıydı.

Sonra, üç basamaklı bir minber yaptırarak,
Oradan okudular hep devâmlı olarak.

Lâkin ilk seferinde oldu ki bir hâdise,
Buna şâhid oldular eshâbtan çoğu kimse.

Şöyle ki, Cum'a günü olunca vakit tamâm,
Toplandı o mescitte, cümle eshâbı kirâm.

Hutbe okumak için, nihâyet Resûlullah,
Yine minberlerine çıkmışlardı ki, nâgâh,

Eskiden dayandığı kuru hurma ağacı,
İnlemeğe başladı o anda acı acı.

Bir hâmile devenin ağlayışı gibi hem,
Seslice ağlıyordu, hüzünlü ve pür elem.

Cümle eshâbı kirâm, mescit içerisinde,
İşittiler bu sesi bir şaşkınlık içinde.

Evet, "**Hurma kütüğü**" ağlayıp inliyordu,
Cümle sahâbîler de bu sesi dinliyordu.

Hayret içerisinde kalmıştı o an herkes,
Zîrâ kesilmiyordu bu inilti ve bu ses.

O zaman Resûlullah, inerek minberinden,
O "**Hurma kütüğü**"nün yanına geldi hemen.

Mübârek elleriyle okşayınca bir müddet,
Kütüğün ağlaması kesildi en nihâyet.

Eshâb, "**Kuru kütüğün**" Resûlullaha olan,
Bu aşkını görünce, ağladı hepsi o an.

Hattâ yemîn ederek buyurdu ki o Server:
(İnip de o kütüğü okşamasaydım eğer,

Bana karşı duyduğu hasret ile böylece,
Tâ kıyâmete kadar ağlardı gün ve gece.)

Sonra da, o kütüğe dönerek Fahri âlem,
Tesellî etmek için buyurdu ki ona hem:

(İster seni dikeyim, bahçedeki yerine,
Tekrârdan dal budak sal, gel önceki hâline.

İstiyorsan dikeyim, Cennete ebediyyen,
Yesin Allah dostları senin meyvelerinden.)

"**Kütük**" dile gelerek, arz etti dileğini,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, Cennete dikin beni.**

Hiç çürümiyeceğim bir yere gideyim ben,

Ve Allahın dostları yesin meyvelerimden.)

Resûl ve yanındaki sahâbenin cümlesi,
Gâyet açık olarak işittiler bu sesi.

Sonra eshâba dönüp, o Habîb-i kibriyâ,
Buyurdu: **(Tercîh etti, âhireti dünyâya.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -15-

TAŞLAR TESBÎH EDERDİ

“**Resûlullah**” islâmı ilk teblîğ ettiğinde,
Bir müşriki gördü ki, bir “Put” vardı elinde.

Ona buyurdular ki: **(Tuttuğun o put senin,**
Benimle konuşursa, îmâna gelir misin?)

Adam hayret içinde dedi ki: (Yâ Muhammed!
Ben buna elli yıldır ediyorum ibâdet.

Lâkin konuştuğunu hiç görmedim bu putun,
Seninle konuşması mümkün müdür hiç bunun?)

Resûlullah o puta hitâb edip o zaman,
Buyurdu ki: **(Ben kimim, açıkça eyle beyân.)**

Puttan bir ses geldi ki gâyet fasîh olarak:
(Sen Allah'ın kulu ve Resûlüsün muhakkak.)

Putundan bu sözleri duyunca müşrik o an,
“**Şehâdet**”i getirip, severek etti îmân.

Kureyş müşriklerinden birisi, yine bir gün,
Mübârek huzûruna gelerek o Resûl’ün,

Dedi ki: (Söylüyorsun Peygamber olduğunu,
Ben nereden bileyim bunun doğruluğunu?)

Ona buyurdular ki Resûl aleyhisselâm:
(Şu hurma ağacının salkımını çağırsam,

O, emrimi dinleyip yanıma gelse şâyet,
Peygamber olduğuma eder misin şehâdet?)

Bu suâl karşısında, adam kaldı hayrette,
Dedi: (Öyle olursa, inanırım elbette.)

O zaman o salkıma hitâb edip o Server:
(Yanıma gelir misin?) diyerek seslendiler.

O esnâda o salkım, ağacından koparak,
Geldi Resûlullah'ın yanına hoplıyarak.

Yine Peygamberimiz bir çayırda giderken,
(**Yâ Resûlallah!**) diye, bir nidâ duydu birden.

O tarafa bakınca bağlı bir “**Geyik**” gördü,
Hemen yanıbaşında bir adam uyuyordu.

Geyik dile gelerek, dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Bu avcı, üç gün önce avladı beni nâgâh.

Fakat benim ilerde, üç tâne yavrum vardır,
Şimdi onlar acıkmış, beni arıyorlardır.

Beni sal, gidip hemen onları emzireyim,
Herbirini doyurup, yine geri geleyim.)

Resûlullah salınca, koştu yavrularına,
Emzirip, geldi yine o Server’in yanına.

O an avcı uyanıp, Resûl’ü gördü hemen,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, bir arzûn var mı benden?)**

O zaman Resûlullah buyurdu ki: **(Ey avcı!**
İstersen bu geyiği âzâd et, ona acı.)

(**Peki yâ Resûlallah**) diyerek avcı hemen,
Geyiğin bağlarını çözüverdi tamâmen.

Geyik, sevinç içinde giderken sıçrayarak,
“**Şehâdet**” söylüyordu gâyet açık olarak.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -16-

SEN ŞEHÎD OLACAKSIN

O Server, hem mâziye, hem istikbâle âit,
Haberler veriyordu eshâba bâzı vakit.

"**Muâz ibni Cebel**" i, meselâ Fahr-i cihân,
Yemene göndermişti vâli diye bir zaman.

Ve ona buyurdu ki: **(Git Allah'ın izniyle,**
İnşallah âhirette buluşuruz seninle.)

Hakîkaten hazreti Muâz ile o Server,
Bu dünyâda, bir daha hiç görüşemediler.

Yine sahâbîlerden, "**Kays ibni Semmâs**"a da,
Buyurdu ki: **(Sen şehîd olursun bir savaşta.)**

O günden îtibâren yıllar geçti aradan,
Hazreti Ebû Bekir halîfeyken bir zaman,

"**Yemâme**" savaşına katılıp bu sahâbî,
Şehîd oldu Resûl'ün buyurdukları gibi.

Yine Peygamberimiz, etseydi her ne duâ,
O, kabûl oluyordu Hak teâlâ katında.

"**Ümmü Hirâm**" adında vardı ki bir hanım zât,
Süt teyzesi olurdu Resûl'ün hem de bizzât.

Medîne'de bir evi var idi bu hâtunun,
Sık sık ziyâretine giderdi Resûl onun.

Yine bir gün o Server, o hâneye vardılar,
Ve bir müddet uyuyup, gülerek uyandılar.

Hazreti "**Ümmü Hirâm**", Resûl'ün bu hâlini,
Görünce, merak edip sordu şu suâlini:

Dedi: **(**Yâ Resûlallah, uyudunuz kalktınız,
Lâkin sebep neydi ki, gülerek uyandınız?)

Buyurdu ki: **(Rüyâmda bâzısı ümmetimden,
Gazâya giderlerdi, gemilerle denizden.)**

Dedi: (Yâ Resûlallah, duâ buyur bana da,
Ben dahî bulunayım onlarla o gazâda.)

Ricâsını kırmayıp buyurdu**: (Yâ ilâhî,
O deniz seferinde bulundur bunu dahî.)**

Bu hâdiseden sonra, yıllar geçti aradan,
Hattâ Resûl-i ekrem göç etti bu dünyâdan.

Ve "**hazreti Osmân**"ın o zaman emri ile,
Bir sefer düzenlendi "Kıbrıs"a gemilerle.

Buna, "**Ümmü Hirâm**" da iştirak eylemişti,
Çünki Resûl-i ekrem, ona duâ etmişti.

O an bulunuyordu "**Seksenaltı**" yaşında,
Şehîd olmak isterdi bu deniz savaşında.

Ulaştı mücâhidler Kıbrıs'a çok geçmeden,
Rumlarla çok şiddetli cenk başladı peşinden.

“**Ümmü hirâm**”, çok yaşlı olduğu hâlde o gün,
Savaştı aslan gibi, himmetiyle Resûl’ün.

Onun hâli, herkesi düşürürdü hayrete,
Gençler onu gördükçe gelirlerdi gayrete.

Ve lâkin "**Larnaka**" da, atı tökezlenerek,
Düştü ve şehîd oldu, en son "**Allah!**" diyerek.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -17-

ÜÇÜ DE ŞEHÎD OLDU

İslâma dâvet için o Server-i kâinât,
"**Busrâ**"nın hâkimine bir mektup yazdı bizzât.

"**Hâris**" adlı sahâbî, Resûl’ün mektûbunu,
Alarak, sür’atlice tuttu Busrâ yolunu.

“**Mûte**”ye vardığında ve lâkin bu bahtiyâr,
Hıristiyân askerler onu tutukladılar.

"**Şurahbil bin Amr**" idi o zaman Şam vâlisi,
Alçakça şehîd etti, o hazreti Hâris'i.

Çok üzüldü o Server bunu duyduğu vakit,
Emir verip topladı derhâl “**Üç bin**” mücâhid.

Buyurdu ki: (Allah'ın izniyle yol alınız,
“**Zeyd ibni Hârise**”dir sizin kumandanınız.

Eğer harp esnâsında Zeyd şehîd olur ise,
“**Câfer bin Ebî Tâlip**” kumandan olsun size.

O da şehîd olursa harp meydanında eğer,
“**Abdullah bin Revâha**” emir olsun bu sefer.)

İsimleri sayılan bu şahısların, artık,
Şehîd olacakları anlaşıldı apaçık.

Hakîkaten adları geçen bu sahâbîler,
Üçü de şehîd oldu bu harpte birer birer.

Hattâ bu mücâhidler savaşırken “**Mûte**”de,
Peygamber Efendimiz o anda Medîne'de,

Mescid-i şerîfinde oturuyordu o gün,
“**Üzüntülü**” olduğu belli idi büsbütün.

Hiç bir şey konuşmuyor, hep sükût ediyordu,
Mübârek gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Eshâbtan bir tânesi dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Canımız, herşeyimiz fedâdır sana Vallah.

Bu gün çok üzgünsünüz, acabâ sebep nedir?
Size bakıp biz dahî oluruz müteessir.)

Buyurdu ki: (Mûte'de, bizim üç bin mücâhid,
Düşmanla çok şiddetli savaşıyor şu vakit.

Kaldırdı Hak teâlâ gözümdeki perdeyi,
Açıkça görüyorum, şu an muhârebeyi.

Önce "**Zeyd bin Hârise**" sancağı aldı ele,
Lâkin şehîd edildi, düşman mızraklarıyle.

"**Câfer bin Ebî Tâlip**" sancağı aldı Ondan,
Düşmanın saflarına saldırdı hiç durmadan.

Bir elinde sancakla savaşırken öylece,
Nihâyet şehîd oldu O dahî biraz önce.

Ondan sonra sancağı, "**İbni Revâha**" aldı,
Yalın kılıç düşmanın ortalarına daldı.

Çok kâfiri öldürüp, savaşırken pek şedît,
Bir düşman mızrağıyle O dahî oldu şehîd.

Vaktâ ki şehîd oldu Abdullah bin Revâha,
İslâmın sancağını "**Hâlid**" aldı bu defâ.)

Bunları anlatırken, o Server ağlıyordu,
Mübârek gözlerinden, göz yaşı akıyordu.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -18-

AĞAÇLAR SELÂM ALDI

"**Abdullah bin Abbâs**"ın annesini, o Server,
Görerek, kendisine verdi şöyle bir haber:

Buyurdu ki: **(Ey hâtun, çok yakında senin bir,**
Oğlun olacaktır ki, doğunca bana getir.)

Çok geçmeden bir oğlu olmuştu hakîkaten,
Alıp Resûlullah'a getirdi onu hemen.

Resûlullah, çocuğu aldı ondan severek,

Buyurdu: **(Halîfeler babasıdır bu bebek.)**

Buna vâkıf olunca hazreti Abbâs dahî,
Gitti Resûlullah'ın yanına bizâtihî.

Dedi: (Yâ Resûlallah, oğlumuzun hakkında,
Halîfeler babası dediniz mi yakında?)

Buyurdu ki: **(Yâ Abbâs, söyledim öyle, evet,**
Çünki halîfelerin babasıdır o elbet.)

Velhâsıl Resûlullah nasıl buyurdu ise,
Hakîkaten aynıyle vukû buldu hâdise.

Abbâsî devletinin zîrâ her halîfesi,
"**Abdullah bin Abbâs**"ın soyundan geldi hepsi.

Yine nakledilir ki Aliyyül Mürtezâdan:
Çağırdı Resûl beni huzûruna bir zaman.

Ve bana buyurdu ki: **(Yâ Alî, bin devene,**
Zîrâ kadı olarak gideceksin Yemen'e.)

Dedim: (Yâ Resûlallah, baş üstüne ve lâkin,
Bu husûsta, size bir arzı var bu fakîrin.

Şöyle ki, görmüyorum kendimi buna ehil,
Zîrâ henüz çok gencim, ilmim de kâfî değil.)

O zaman Resûlullah, mübârek elleriyle,
Göğsümü sıvazlayıp buyurdular ki şöyle:

(Yâ rabbî, sen Alî'ye ihsân et ilim, hikmet,
Ve bu vazîfesinde ver ona tam ehliyet.)

Sonra da seâdetle buyurdu ki: (Yâ Alî!
Haydi git, zîrâ seni bekliyor o ahâli.

Müslümân olmıyanlar varsa da içlerinde,
Onlar da îmân eder, seni gördüklerinde.

Yâ Alî, sen Yemen'e varmadan biraz evvel,
Bir tepe üzerinden geçeceksin muhtemel.

O tepeye varınca, görürsün ki o ara,
İnsanlar, senin için dökülmüşler yollara.

O zaman nidâ et ki: **(Ey ağaçlar, ey taşlar!**
Allah'ın Resûlünün size selâmları var.)

"**Baş üstüne**" diyerek çıktı yola velhâsıl,
Buyurulan tepeye nihâyet oldu vâsıl.

Resûl'ün selâmını söyleyince o dağda,
Bir anda kopuverdi bir uğultu, dağdağa.

Ne kadar taş ve ağaç var ise dağda eğer,
Resûl'ün selâmını aldılar hep berâber.

Kâfirler görür görmez Ondan bu kerâmeti,
Derhâl îmân ettiler, getirip şehâdeti.

Peygamber Efendimiz "sallallahü alehi ve sellem"
(Mûcizeleri) -19-

ÜÇ DUÂ

"Peygamber Efendimiz" sahâbe-i kirâmdan,
"**Enes bin Mâlik**" için duâ etti bir zaman.

Buyurdu ki: **(Yâ rabbî, çoğalt bunun malını,**
Ömrünü uzun edip, affet günâhlarını.)

Bu duâ sebebiyle "**Enes**" hazretlerinin,
Çoğaldı malı mülkü, be gâyet oldu zengin.

Ağaçları, bağları meyve verdi her sene,
"**Yüz çocuk**" ihsân etti Rabbimiz kendisine.

Ömrünün sonlarında, "**Yüz**" oldu yaşı dahî,
Rabbine yalvararak, dedi ki: (Yâ ilâhî!

Habîbinin, hakkımda ettiği üç duâdan,
İkisi kabûl oldu, hamdolsun sana her an.

Geriye üçüncüsü, son duâ kaldı ancak,
Yâni "**Günâhlarımın affı**" nasıl olacak?)

O esnâda, gâibden duyuldu şöyle bir ses:
(Onu da kabûl ettik, sen üzülme yâ Enes.)

Yine sahâbîlerden "**Mâlik bin Rebî'a**"ya,
Bakarak, kendisine eyledi hayır duâ.

Evlâtları hakkında buyurdu ki: **(ilâhî!**
Bereketli kıl bunun evlâtlarını dahî.)

Yine bu duâsı da indallah oldu kabûl,
İhsân etti Rabbimiz ona da "**Seksen**" oğul.

Yine sahâbîlerden "Urve ibni Cûd" için,

Buyurdu ki: **(Kazançlı olsun senin her işin.)**

Bu kişi, ticâret ve alışveriş yapardı,
Bu duâ sebebiyle kazancı pek çok arttı.

Bir gün de, kerîmesi "**Fâtıma**"yı görmüştü,
Lâkin onun hâline, bakarak üzülmüştü.

Zîrâ benzi, açlıktan sararmıştı o anda,
Elini omuzuna götürüp etti duâ.

Buyurdu ki: **(Yâ rabbî, ey açları doyuran!**
Kızım Fâtıma'yı da aç koyma hiç bir zaman.)

O anda Fâtıma'nın can geldi bedenine,
Ve hiç açlık çekmedi, o günden sonra yine.

Yine Peygamberimiz, Acem pâdişâhına,
Bir mektup göndererek, dâvet etti îmâna.

Lâkin o, okuyunca huzûru kaçtı birden,
Ve mektûbu yırtarak, yere attı kibrinden.

Allah'ın Resûlüne ulaşınca bu haber,
Çok üzüldü bu hâle o Sevgili Peygamber.

Dedi: **(O, mektûbumu parçaladığı gibi,**
Sen de onun mülkünü yırt, parçala yâ rabbî.)

Çok geçmemiş idi ki aradan fazla zaman,
Hançerlendi bir gece, öz oğlu tarafından.

Ve hazreti Ömer'in hilâfetinde ise,
O ülke fethedilip, tamâmen geçti bize.

Yâni "**Hüsrev Pervîz**"in mülkü de, kendi gibi,
Parçalanıp yok oldu, kalmadı izi dahî.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -20-

ATEŞ KUYUSU

"**Resûlullah**", islâmın ilk geldiği yıllarda,
Emr-i mâruf yapardı halka çarşı pazarda.

"**Hakem bin Âs**" adında bir müşrik de, ardından,
Gelir ve taklîdini yapardı çoğu zaman.

Bir gün yine görünce Allah'ın Resûlünü,
Arkasından giderek, buruşturdu yüzünü.

O, tam böyle yaparken kaş göz işâretleri,
Peygamber Efendimiz, o anda döndü geri.

Onun çirkin hâlini görür görmez o Server,
Buyurdu ki: (**Devâmlı bu şekilde kalıver**.)

O anda yüzü gözü oynak vaziyetteydi,
Kala kaldı öylece ve aslâ düzelmedi.

Yine Resûlullahı, Hak teâlâ her zaman,
Korurdu düşmanların zarar ve ziyânından.

Bir zaman "**Ebû Cehil**", büyükçe bir "**Taş**" aldı,
Beytullaha gelerek, beklemeğe başladı.

Maksadı, Resûlullah oraya geldiğinde,
Başına vurmak idi secdeye indiğinde.

Az sonra Resûlullah, teşrîf etti ve hemen,
Namâza duruverdi orada beklemeden.

Kalktı hemen o kâfir, elinde koca bir taş,
Resûl'ün arkasından yaklaştı yavaş yvaş.

Az sonra Resûlullah, secdeye vardığında,
Daha da ilerleyip, durdu hemen ardında.

Ve o taşı kaldırıp, vuracaktı ki, birden,
Bir telâşa kapılıp, o taş düştü elinden.

Bir şeyden korkmuş gibi titriyordu elleri,
Geri dönüp, sür'atle terk eyledi o yeri.

Kâfirler merak edip, sordular ona hemen:
(Niçin taşı vurmayıp, geri kaçtın o yerden?)

Dedi ki: **(Hiç sormayın, yaklaşınca yanına,
Koskoca bir "**Ejderhâ**" hücûma geçti bana.**

**Öyle çok heybetli ve büyüktü ki hem başı,
Ondan korkup düşürdüm elimdeki o taşı.**

**Görmedim ben ömrümde öyle korkunç bir hayvan,
Elimde olmaksızın firâr ettim oradan.)**

Bir gün de "**Ebû Cehil**", sordu ki kâfirlere:
(Muhammed namâz için gelecek mi bu yere?)

Onlar (**Evet**) deyince, dedi ki: **(Çok geçmeden,**

Şu bıçakla, işini bitireceğim hemen.)

Ertesi gün o Server, namâza durdu gelip,
O, gitti arkasından gizlice ilerleyip.

Bıçağını kaldırıp vuracaktı ki, birden,
Bir korkuya kapılıp, firâr etti o yerden.

(Ne için kaçtın?) diye ona sorduklarında,
Dedi: **(Ateş kuyusu hâsıl oldu ânında.**

Birileri üstüme saldırıyordu, gördüm,
Korkup, hemen acele oradan geri döndüm.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -21-

SENİ KİM KURTARIR?

“**Peygamber Efendimiz**” yine günün birinde,
Yalnızca yatıyordu bir ağacın dibinde.

O ara müşriklerden "**Da'sûr**" adında biri,
Baktı, tenhâ yerdedir Allah'ın Peygamberi.

Bu müşrik, çok kuvvetli bir pehlivândı yine,
Geldi ses çıkarmadan o ağacın dibine.

Sonra da kılıcını, çekip hemen belinden,
Dedi ki: **(Kim kurtarır seni benim elimden?)**

Peygamber Efendimiz, soğukkanlı bir tavır,
Alarak, buyurdu ki: **(Beni Rabbim kurtarır.)**

O esnâda “**Cebrâil**” görünüp birdenbire,
O müşrikin göğsüne vurarak yıktı yere.

Elindeki kılıç da, yere düştü fırlayıp,
Peygamber Efendimiz, kılıcı yerden alıp,

Müşrikin boğazına dayadı sonra birden,
Buyurdu: **(Kim kurtarır seni benim elimden?)**

O, yalvaran gözlerle bakıp Resûlullaha,
Dedi ki: **(Senden başka bir kimse yoktur daha.)**

Peygamber Efendimiz, merhamet etti yine,
Buyurdu ki**: (Serbestsin, haydi kalk, git evine.)**

Müşrik, bu merhameti görüp çok duygulandı,
Peygamber olduğuna pek yakînen inandı.

“**Kelime-i şehâdet**” getirip sonra hemen,
Îmânla şereflenip oldu sahâbîlerden.

Ve yine iki müşrik, "**Âmir**" ve "**Erbed**" diye,
Vardı ki, bunlar birgün geldiler Medîne'ye.

Gâyeleri, Resûl’ü öldürmekti ki hemen,
Plân hazırladılar bunun için evvelden.

"**Âmir**", Resûlullah'ın önüne gelecekti,
Ve îmân ettiğini Ona söyliyecekti.

O esnâda "**Erbed**" de, arkadan gelip hemen,
Yaklaşıp, kılıcını vuracaktı âniden.

Nihâyet “**Âmir**” geldi, önden tevâzû ile,
Müslümân olduğunu arz eyledi Resûl’e.

“**Erbed**” de, arkasından yaklaştı o Server'in,
Bir türlü kılıcını vuramıyordu lâkin.

“Âmir” ona gözüyle işâret ediyordu,
(**Haydi, ne duruyorsun, vur!**) demek istiyordu.

Resûlullah anlayıp, buyurdu ki o zaman:
(Korudu Rabbim beni, sizin zararınızdan.)

Oradan ayrılıp da geri geldiklerinde,
“**Âmir**”, arkadaşına sordu merak içinde.

Dedi: **(Ne konuşmuştuk, sen sözünde durmadın,
Niçin ben konuşurken, sen kılıçla vurmadın?)**

Dedi ki: (Ne yapayım, ben kılıcı kaç kere,
Vurmak istedimse de, sen girdin ara yere.

Seni, Onun yerinde görüyordum her sefer,
Seni öldürecektim vurmuş olsaydım eğer.**)**

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -22-**

KUŞ VE AYAKKABI

Bir gün “**Peygamberimiz**” abdest aldı sahrâda,
Ve ayakkabısını giyeceği sırada,

Yukardan bir “**Kuş**” gelip, bir tânesini aldı,
Ve o ayakkabıyla birlikte havalandı.

Resûlullah o kuşa bakıyorken, bu kere,
Ayakkabı içinden bir “**Yılan**” düştü yere.

Sonra da o pabucu, kuş getirip tekrârdan,
Aldığı yere koyup, uzaklaştı oradan.

Yine Peygamberimiz, gazâlarda, çöllerde,
Bilhassa tehlikeli zaman ve mahallerde,

Kendini muhâfaza etmek için düşmandan,
“**Bekçi**” ve “**Muhâfız**”lar koyardı çoğu zaman.

Ne zaman ki bir âyet inince o Server’e,
Artık lüzûm kalmadı muhâfız bekçilere.

Zîrâ buyuruldu ki o âyette meâlen:
(Seni Allah hıfzeder insanların şerrinden.)

Yine Resûlullah'ın mübârek bedenine,
Değen bir şey, yanmazdı, ateşe girse bile.

Ve nitekim "Enes bin Mâlik" in bir “**Mendil**”i,
Vardı, Resûlullah'ın hediye eylediği.

O mendil kirlenince, ateşe atıyordu,
Kirleri temizlenip, kendisi yanmıyordu.

"**Selmân-ı Fârisî**" de, önce mecûsî iken,
Sonunda îmân edip, oldu sahâbîlerden.

O der ki: Bir îsevî âlimi, bana bir gün,
Şu üç alâmetini bildirmişti Resûl’ün:

**(Sadaka almaz ama, kabûl eder hediye,
Sırtında bir ben vardır, mühr-ü nübüvvet diye.)**

Ben bunu öğrenince, bir miktâr “**Hurma**” aldım,
Gidip, Resûlullah'ın huzûrlarına vardım,

Dedim: **(Bu sadakadır, lütfen kabûl ediniz,
Arkadaşlarınızla berâberce yiyiniz.)**

Eshâbını çağırıp, buyurdu: (**Yiyin bundan.**)
Ve lâkin hiç yemedi kendisi o hurmadan.

Bu, birinci delîldi Peygamber olduğuna,
Az hurma daha alıp, vardım huzûrlarına.

O bir avuç hurmayı çıkarıp takdîm ettim,
Dedim ki: **(Bu hurmalar, hediyedir efendim.)**

Çağırdı sahâbeyi huzûruna bu sefer,
Ve yedi kendisi de eshâbiyle berâber.

"**Yirmibeş**" tâne idi o hurmalar vallahi,
Çekirdekleri saydım, fazlaydı "**Bin**" den dahî.

Ertesi gün, Resûl'ün yanına gittim yine,
O ise gidiyordu bir mevtânın defnine.

"**Mühr-ü nübüvvet**"ini görmekti arzûm o gün,
Bu niyetle yanına yaklaştım o Resûl'ün.

Murâdımı anlayıp, kaldırdı gömleğini,
Görmekle şereflendim "**Mühr-ü nübüvvet**"ini.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -23-

KATIRCININ İHÂNETİ

"**Peygamber Efendimiz**" Medîne'de bir ara,
Mektup yazıp gönderdi bâzı hükümdârlara.

Lâkin bu mektupları götüren sahâbîler,
O yerlerin dilini hiç bilmiyor idiler.

Ama Resûlullah'ın bir mûcizesi ile,
Hep âşinâ oldular herbirisi o dile.

Hattâ o topraklara basar basmaz ilk ayak,
O "**Dil**"i konuştular bir mûcize olrak.

Yine "**Zeyd bin Hârise**" hazretleri, bir kere,
Kirâ ile katırcı tutup çıktı sefere.

Ve lâkin o katırcı, Ona edip ihânet,
Öldürmek isteyince, istedi biraz mühlet.

Ve orada kılarak iki rek'at bir namâz,
Allahü teâlâya eyledi şöyle niyâz:

(Resûl'ün hürmetine yâ İlâhel âlemîn,
Bu zâlimin şerrinden sen beni eyle emîn.)

O esnâda oraya, biri girdi âniden,
Katırcıyı kılıçla öldürdü vurup hemen.

Buna, "**Zeyd bin Hârise**" memnûn oldu bir nice,
Ona, "**Kim**" olduğunu suâl etti hemence.

O ise cevâbında dedi ki: (**Ben meleğim,**
Sen duâ ettiğinde, yedinci kat gökteydim.

Vaktâ ki duâ ettin Resûl'ün hâtırına,
Rabbimizin emriyle yetiştim yardımına.)

Yine Resûlullah'ın sevgili eshâbından,
"**Sefîne**" hazretleri var idi ki o zaman.

Bir gazâya giderken bu sahâbî, bir ara,
Ordudan ayrılarak, "**Esîr**" düştü rumlara.

Sonra, bir fırsatını bulup kaçtı oradan,
Ve islâm ordusunu aradı hiç durmadan.

Bir gün gidiyordu ki çok ıssız bir alanda,
Koca bir "**Arslan**" çıktı karşısına o anda.

Tam saldıracaktı ki kendisine o arslan,
Hayvana, şu şekilde hitâb etti o zaman:

(Ben Peygamberimizin hizmetçilerindenim,
Onun askerleriyle bir gazâya giderdim.

Biraz ayrılmıştım ki ordumuzdan bir ara,
Tenhâda yalnız kalıp, esîr düştüm rumlara.

Şimdi ise kurtulup, ordumu arıyordum,
Bir an önce onlara yetişeyim diyordum.)

"**Arslan**", Resûlullah'ın ismini işitince,
Durdu ve insan gibi mahcûb oldu bir nice.

Yüzünü ve gözünü sürerek Ona hattâ,
Sanki özür diledi kendisinden âdetâ.

Düşmandan kendisine herhangi zarar, ziyân,
Erişmesin diye de ayrılmadı yanından.

Ne zaman ki göründü islâm mücâhitleri,
O zaman kendisinden ayrılıp gitti geri.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -24-

KIRMA DEDİLER, AMA

"**Osmân ibni Affân**"ın şehîd edildiği gün,
Bir mûcizesi daha gerçekleşti Resûl'ün.

Nitekim bir isyâncı, intikâm hırsı ile,

Ve hazreti Osmân'a olan düşmanlığıyle,

Doğruca hânesine gitti o Halîfenin,
Girip, her tarafına göz gezdirdi hânenin.

Maksadı, eşyâsına vermekti zarar, ziyân,
O esnâda köşede bir "**Asâ**" gördü o an.

O Server, bu Asâ'yı kullanıp sonra yine,
Hediye etmişlerdi Osmân-ı zinnûreyn'e.

Bu Asâ'yı görünce, gidip aldı o bedbaht,
Dizine karşı verip, kırmayı etti murâd.

Ve lâkin başkaları, onu îkâz ettiler,
(Resûl'ün asâsıdır, sakın kırma) dediler.

O yine bu Asâ'yı, karşı verip dizine,
Ona düşmanlığından, sonunda kırdı yine.

Ve lâkin o dizinde, geçmeden fazla zaman,
"**Şirpençe**" hastalığı zuhûr etti sonradan.

Bu dertten çok ızdırâb ve acı çekti gâyet,
Ve aynı hastalıktan, ölüp gitti nihâyet.

"**Ebû Katâde**"nin de, Uhud cenginde yine,
Gözü çıkıp düşmüştü, yanağı üzerine.

Onu, o vaziyette Resûl'e ilettiler,
Onun çıkan gözünü, tutup aldı o Server.

Ve mübârek eliyle yerleştirip yerine,
Buyurdu ki: **(Yâ rabbî, şifâ ver bu gözüne.)**

Duâ bereketiyle o anda gözü gördü,
Hattâ diğer gözünden, daha iyi görürdü.

Yine "**Hayber kalesi**", sarp ve muhkem idi pek,
Hiç de kolay olmadı, o kaleyi fethetmek.

Zîrâ müslümânlardan, grup grup askerler,
Hücûm ettilerse de, düşmedi yine Hayber.

O sabah, çadırından dışarı teşrîf edip,
Buyurdu ki: (**Nerdedir Alî bin Ebî Tâlip?)**

Dediler ki: **(Gözleri ağrıyor Onun şu an,
Ayağının ucunu göremiyor ağrıdan.)**

Buyurdular ki: **(Olsun, getirin Onu bana.)**
Yardımla getirdiler Resûl'ün huzûruna.

Şöyle duâ etti ki şifâ için o Server:
(Yâ ilâhî, Alî'nin gözlerine şifâ ver.)

Ve mübârek elini sürünce gözlerine,
Kurtuldu o ağrıdan Resûl'ün hürmetine.

Sonra kendi "**Zırh**"ını üstüne giydirerek,
Ve kendi "**Kılıc**"ını, alıp ona vererek.

İslâm sancağını da, bizzât verip eline,
Buyurdu ki: **(Yâ Alî, git düşman üzerine.)**

Peşinden kendisine buyurdu ki hem dahî:
(Hayberi fethetmeden geri dönme yâ Alî!)

O da gidip kaleyi, fethetti çok geçmeden,
Zîrâ duâ almıştı, hazreti Peygamberden.

Peygamber Efendimiz "sallalahü aleyhi ve selllem"
(Mûcizeleri) -25-

SAĞ EL İLE YE

Kim "**Yalan**" konuşsaydı Resûl'e karşı eğer,
Muhakkak cezâsını çekerdi o kimseler.

Nitekim bir hayâsız, o devirlerde bir gün,
Sol elle yemek yerdi huzûrunda Resûlün.

Peygaber Efendimiz, o zaman o kimseye,
Buyurdu ki: **(Ey kişi, dâimâ sağ elle ye.)**

O, yalan söyliyerek, o Resûl'e cevâben,
Dedi: **(Yiyemiyorum sağ elimle ama ben.)**

Resûlullah, bir daha (**Sağ elle ye**) buyurdu,
O, (**Mümkün değil**) deyip, yine yalan uydurdu.

Peygamber-i zîşân'a yalan söylediğinden,
Artık o, sağ el ile yiyemez oldu birden.

Ve hattâ istese de, yine yiyemiyordu,
Çünki aslâ sağ eli, ağzına gitmiyordu.

Peygember Efendimiz, bir kimse için yine,
Eğer duâ etseydi, o gelirdi yerine.

İşte "**Ebû Hüreyre**", bu bâbta diyor ki hem:

Îmâna gelmemişti önceleri vâlidem.

Ne kadar uğraştıysam, hiç fayda vermemişti,
Ne yolu denediysem, aslâ kâr etmemişti.

Bâzan yumuşaklıkla, bâzan da sert söyledim,
Olmayınca, son çâre Resûlullah'a geldim.

Dedim**: (Yâ Resûlallah, anneme duâ buyur,
Hak teâlâ, kalbine versin hidâyet ve nûr.)**

Merhamet buyurarak, el kaldırıp o zaman,
Duâ buyurdular ki, vâlidem etsin îmân.

Ben buna çok sevinip, ayrıldım o Resûl'den,
Büyük bir ümit ile anneme gittim hemen.

Yanına varmak için sabırsızlanıyordum,
"Îmâna geldiğini görür müyüm?" diyordum.

Bunları düşünerek eve vardım böylece,
Kapıyı çaldımsa da, açılmadı hemence.

Gâyet sabırsızlanıp, kapıyı tekrâr çaldım,
Yine açılmayınca, bir hayli meraklandım.

Ben böyle bekliyorken, kapıya geldi annem,
"**Şehâdet**" söylüyordu açarken kapıyı hem.

Dedi ki: **(Biraz önce, otururken şurada,
Kalbim birden değişip, yumuşadı bir anda.**

**Yâni islâma karşı, bende bir meyil oldu,
Kalbim, Resûlullah'ın muhabbetiyle doldu.**

**İçimden abdest almak ihtiyâcını duydum,
Sen kapıya vururken, ben abdest alıyordum.)**

Ben bunları duyunca, ağladım sevincimden,
Hemen birbirimize sarıldık bu sevinçten.

Resûlullah'a gittim daha sonra ben yalnız,
Dedim: **(Elhamdülillah, kabûl oldu duânız.)**

Peygamber-i zîşân da, buna çok sevindiler,
(Sonsuz şükürler olsun Rabbimize) dediler.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -26-**

BİR AVUÇ UN

"**Enes bin Mâlik**" der ki: Resûl aleyhisselâm,
Medîne'ye gelince, yaşım “**Sekiz**” idi tam.

Vâlidem “**Ümmü Süleym**”, bir gün biraz “**Un**” bulmuş,
Komşudan da “**Süt**” alıp, ikisini yoğurmuş.

Pişirip, sonra bana dedi ki: **(Git hemence,
Babanı çağır gelsin, yiyelim berâberce.)**

"**Peki**" deyip, mescide koşuverdim ânında,
Baktım, babam oturmuş Resûl’ün tam yanında.

Ben, Peygamberimizi görür görmez ansızın,
Doğruca Ona vardım, elimde olmaksızın.

Dedim: (Yâ Resûlallah, yemek yaptı vâlidem,
Sizi yemek yemeğe çağırıyor şimdi hem.)

O Server seslendi ki cümle cemâatine:
(Kalkın, Ümmü Süleym'in gidelim dâvetine.)

Derhâl Resûlullahla birlikte o topluluk,
Yürüyüp, bizim eve az sonra vâsıl olduk.

Resûlullah sordu ki hem babama bakarak:
(Neler hazırladınız bize yemek olarak?)

Babam arz eyledi ki: **(Bilmiyorum vallahi,
(Dünden beri, hiç bir şey yemedim kendim dahî.)**

Peygamber Efendimiz buyurdu**: (İyi ama,
Zevcen çağırmadı mı şimdi bizi taâma?)**

Babam içeri geçip, sordu bunu annemden,
Gelip Resûlullah'a arz etti şöyle hemen:

**(Hanımımın eline, biraz un geçivermiş,
Biraz da süt bularak, hamur edip pişirmiş.)**

Babam böyle deyince, o zaman Efendimiz,
Buyurdu: **(O yemeği yanıma getiriniz.)**

Getirdik, ellerini koydu kabın üstüne,
Sonra bereket için, bir duâ etti yine.

Tam “**Yetmiş kişi**” idi, hepsi yiyip doydular,
Yemekte bir azalma olmadı zerre kadar.

"**Zeyd bin Hârise**" dahî, anlatır şu husûsu:

Bizim kabîlemizin vardı bir “**Su kuyusu**”.

Kışın iyi ise de ve lâkin yaz gelince,
Nedense içinde su, azalırdı hemence.

Bunun için birleşip, Resûlullah'a gittik,
Kuyunun bu hâlini, kendisine arz ettik.

Dedik**: (Yâ Resûlallah, lütfen duâ buyurun,**
Suyu, bize yazın da yetişsin bu kuyunun.)

Peygamber Efendimiz, derdimizi dinleyip,
Sonra yerden bir miktâr taş topladı eğilip.

Ve bize buyurdu ki: **(Bu taşları alınız,**
O kuyunun içine, birer birer atınız.)

"**Peki yâ Resûlallah**" diyerek biz ayrıldık,
O taşlarla birlikte, kuyu başına vardık.

O taşları atınca, gördük ki çok âşikâr,
Yükseldi kuyu suyu, hemen ağzına kadar.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -27-

O BENİM OLSUN MU?

Sahâbe-i kirâmdan "**Huzeyme**" hazretleri,
Diyor ki: Gördüm bir gün hazreti Peygamberi.

Buyurdu: (Yâ Huzeyme, bir rüyâ gördüm ki ben,
Eshâbım "**Buheyrâ**" yı fethetmişti tamâmen.

Ve hattâ kumandanın kızı "**Nesîmâ**"yı da,
Esîr almışlar idi eshâbım o esnâda.

Beyaz deveye binmiş, şöyleydi kıyâfeti,
Hak teâlâ ilerde, nasîb eder bu fethi.)

Resûlullahtan böyle bir müjde işitince,
Huzeyme hazretleri suâl etti şöylece:

(Ben dahî o gazâda hazır bulunur isem,
Buyurduğunuz hâtun, olsun mu benim kölem?)

Resûlullah cevâben buyurdular ki: **(Evet,**
Nesîmâ, harpten sonra verilsin sana elbet.)

Bu hâdiseden sonra, yıllar geçti aradan,
Hattâ Peygamberimiz, göç etti bu dünyâdan.

Hazreti “Ebû Bekr”in devrinde, bir gün yine,
Çıktı islâm ordusu, “**Buheyrâ**”nın fethine.

“Hâlid bin Velîd” idi bu orduya kumandân,
Hazreti “**Huzeyme**” de orduda vardı o an.

Kendisi anlatır ki: Nihâyet bitti sefer,
Allah'ın yardımıyla fetih oldu müyesser.

Ben, esîrler içinde bir “**Kadın**”ı görünce,
Seneler öncesini hâtırladım hemence.

Zîrâ bir va'di vardı, bana Resûlullah'ın,
Düşündüm: "**Budur işte, buyurulan o kadın**"

O günü hatırlayıp, bir hayli duygulandım,
Ve Peygamberimizi düşünüp çok ağladım.

Ve hemen "**Nesîmâ**"yı indirip o deveden,
Başkumandân Hâlid'in yanına vardım hemen.

Söyleyip kendisine, Resûl’ün o sözünü,
Dedim: (**Bana vermişti Nesîmâ'yı o günü**.)

Bana, **(Şâhidin var mı?)** diye suâl edince,
Sahâbeden üç kişi, şâhid oldu hemence.

O zaman tasdîk edip, anlattığım vak’ayı,
Bana teslîm eyledi hemence “**Nesîmâ**”yı.

Bir gün de, bir kaç kişi, bir koyun sürüsüyle,
Bir şey arz etmek için, geldiler o Resûl’e.

Dediler: **(Çok fazladır bizim koyunlarımız,
Başkalarınınkiyle karışır bunlar yalnız.**

**Karışmaması için, başka bir sürü ile,
Ne tedbîr almamazı, edersiniz tavsiye?)**

Resûlullah o zaman, baktı koyunlarına,
Ve işâret buyurdu sonra “**Kulakları**”na.

O anda, sürüdeki koyunların tamâmen,
Kulaklarının rengi, "**Siyah**"a döndü hemen.

O günden îtibâren, o nesilden koyunlar,
Hep “**Siyah kulaklı**”dır zamanımıza kadar.

KURT VE KERTENKELE

“**Resûlullah**” devrinde, dağ başında bir çoban,
Kırda koyunlarını otlattığı bir zaman,

Bir “**Kurt**”, gelip kaçırdı koyunlardan birini,
Çoban, tâkib ederek buldu kurdun yerini.

Ve kurtardı koyunu, o kurdun pençesinden,
Lâkin kurt dile gelip, seslendi ki peşinden:

(Ey çoban, o koyunu niçin benden alırsın,
Rızka mâni olmağa Allah'tan korkmaz mısın?)

Çoban bunu duyunca, pek çok hayret eyledi,
(**Ne garip, insan gibi konuşan bir kurt**) dedi.

Kurt dedi ki: **(Sen buna garip dersin ve lâkin,**
Bundan daha gariptir halbuki senin hâlin.

Zîrâ sen, tanırsın da koyunların hepsini,
Ve lâkin tanımazsın kendi Peygamberini.

Onunla aranızda, sâdece bir vâdi var,
Haydi git, sen de ona tâbi ol, etme inkâr.)

Dedi: (Kime emânet edeyim koyunları?)
Kurt dedi: **(Ben beklerim, sen düşünme onları.)**

Çoban, koyunlarını kurda edip emânet,
Resûl’ün huzûruna vâsıl oldu nihâyet.

Resûlullah görünce çobanın geldiğini,
Buyurdu: **(Haydi anlat kurdun hikâyesini.)**

Çoban hayret içinde "**Peki**" dedi ve hemen,
Anlattı o Resûl’e hâdiseyi tamâmen.

Ve şehâdet getirip o Resûl’ün yanında,
Îmân edip, eshâbtan oluverdi ânında.

Bir gün de, eshâbiyle otururken o Server,
Huzûruna, bir köylü çıkageldi bu sefer.

Elinde "**Kertenkele**" tutuyordu o hattâ,
O hayvanı gösterip, Server-i kâinâta,

Dedi: **(Şu kertenkele tasdîk ederse seni,**
Ben de tasdîk ederim, senin nübüvvetini.)

O Server hitâb edip, sordu ki o hayvana:
(Kime kulluk edersin ey mahlûk, söyle bana?)

Hayvan dile gelerek, dedi: (**Ey Peygamberim!**
Allahü teâlâya ancak kulluk ederim.)

Resûlullah buyurdu: **(Peki ey kertenkele,**
Benim kim olduğumu, açıkça beyân eyle.)

Hayvan, fasîh lisânla dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Sen Allah'ın kulu ve Peygamberisin vallah.

Mahlûkâtın içinde, en şerefli kişisin,
Cihânın efendisi, Hüdânın Habîbisin.)

Köylü, kertenkeleden duyunca bu sözleri,
Şaşkın bir vaziyette oturdu diz üzeri.

"**Kelime-i şehâdet**" getirip en sonunda,
Girdi islâm dinine, Resûl'ün huzûrunda.

Dedi: **(Cân-ü gönülden îmân ettim ben dahî,**
Sen Allah'ın kulu ve Resûlüsün vallahi.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -29-

AĞAÇ SELÂM ALINCA

Peygamber Efendimiz evinde otururken,
"**Hazreti Ebû Bekir**" kapıyı çaldı birden.

İzin alıp girince huzûruna Resûl'ün,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, çok fazla açım bu gün.)**

Sonra "**hazreti Ömer**" gelip girdi içeri,
O da Resûlullah'a arz etti aynı şeyi.

Yine geçmemişti ki aradan fazla zaman,
Bu sefer de içeri girdi "**hazreti Osmân**".

O dahî onlar gibi girince içeriye,
Arz etti o Servere: (**Çok açım şimdi**) diye.

Nihâyet biraz sonra geldi "**hazreti Alî**",
O da, Resûlullah'a arz etti aynı hâli.

Peygamber Efendimiz, üzüldüler buna pek,
Zîrâ yoktu evinde hiç bir şey yedirecek.

Söyledi üzülerek hakîkati onlara,
Hattâ kendisi dahî, çok aç idi o ara.

Hem mübârek karnında “**Üç taş**” bağlı dururdu,
“Üç gün yemek yememek” alâmeti idi bu.

“Alî bin Ebî Tâlib” arz etti ki: **(Şimdi biz,**
Mikdâd ibni Esved'e gidelim isterseniz.

Zîrâ onun bahçede, bir hurma ağacı var,
Gidersek ikrâm eder, olmuştur o hurmalar.)

Peygamber Efendimiz, Onun bu teklîfine,
"**Peki**" deyip, gittiler hemen Onun evine.

Ev sâhibi görünce, şaşırdı sevincinden,
Zîrâ Resûlullahtı evine teşrîf eden.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, fedâdır canım sana,**
İçeriye buyurun, ne şereftir bu bana.)

Peygamber-i zîşânla, bu ulu misâfirler,
Mikdâd'ın hânesinden içeriye girdiler.

Biraz sonra: **(Yâ Mikdâd, hiç hurma var mı?)** diye,
Peygamber Efendimiz, sordu bu sahâbîye.

Bu suâl karşısında, üzüldü ev sâhibi,
Ve şöyle arz etti ki: **(Ey Allah'ın Habîbi!**

Az önce biraz vardı, dağıttık komşulara,
Mâlesef o hurmadan hiç kalmadı şu ara.)

Aliyyül Mürtezâ'ya buyurdu ki o vakit:
(Şu hurma ağacına selâmımı söyle git.)

(**Peki yâ Resûlallah**) deyip hazreti Alî,
Gitti hemen ağacın yanına bizâtihî.

Ve şöyle seslendi ki o hurma ağacına:
(Allahın Resûlü’nün selâmları var sana.)

O esnâda ağaçtan, (**Aleyküm selâm**) diye,
Resûlün selâmına cevâb geldi Alî'ye.

Hattâ aynı zamanda “**Hurma**” doldu dalları,
Doldurdu bir sepete hemen o hurmaları.

Getirip arz eyledi Server-i enbiyâya,
Ve yediler onlardan hepsi de doya doya.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -30-

CENNETTEN GELEN YEMEK

Peygamber Efendimiz, günlerden bir gün yine,
"**Hazreti Fâtıma**"nın teşrîf etti evine.

Gördü ki, kızının ve çocukların yüzleri,
Solmuş ve kansızlıktan sararmış benizleri.

Üzülüp, sebebini sorunca Fâtıma'dan,
O da Resûlullah'a arz eyledi o zaman.

Dedi ki**: (Babacığım, şudur ki buna sebep,**
Ben ve onlar, üç gündür aç yatıp kalkarız hep.)

Resûlullah bu hâle gâyet kederlendiler,
Ve hemen onlar için çok duâ eylediler.

Hazreti Fâtıma'ya buyurdu ki sonra da:
(Yâ Fâtıma çık da bak, ne var karşı odada?)

Hazreti Fâtıma ve Hasen ile Hüseyin,
O odaya koştular, emriyle o Server'in.

Bir "**Tabak**" gördüler ki, işlenmiş zînet ile,
İçi de dolu idi "**Yeni pişmiş et**" ile.

O yemekten devâmlı yediler bir nice gün,
Yine de eksilmedi, duâsıyle Resûl'ün.

Ve lâkin bir kadının "Kötü nazarı" ile,
Daha sonra o tabak, kayboldu birdenbire.

Peygamber Efendimiz buyurdu ki bu bâbta:
(Size ben söylerim ki yemîn ederek hattâ,

O kadının nazarı değmeseydi gerçekten,
Hayâtınız boyunca yerdiniz o yemekten.)

Bir gün de, eshâbıyla Allah'ın Peygamberi,
Otururken, o yere gelmişti köylü biri.

Elinde "**Torba**" ile yaklaşarak o ara,
(Muhammed kimdir?) diye suâl etti onlara.

Öğrenince, yaklaşıp sordu ki: **(Yâ Muhammed!**
Şu torbada ne vardır, biliyorsan beyân et.)

Peygamber Efendimiz, tebessüm eylediler
(Bilir isem, îmâna gelir misin?) dediler.

Köylü (**Evet**) deyince, buyurdu ki: (Sen bu gün,
İki güvercin ile, annelerini gördün.

Yavru güvercinleri, sen alıp da gidince,
Anneleri, ardından feryât etti bir nice.

Ve onların üstüne gelip attı kendini,
Sen de attın torbaya, o anne güvercini.)

Peygamberi zîşân'ın sözlerini tâkîben,
O köylü, elindeki torbayı açtı hemen.

Baktılar, bir "**Anne kuş**", iki de "**Yavru**" yine,
Germiş kanatlarını onların üzerine.

Resûlullah buyurdu: **(Bakınız ki bunlara,
Ne çok merhametlidir anne kuş yavrulara.**

**Bir kul tövbe edince, o kula, Rabbimizin,
Şefkati, şefkatinden çoktur şu güvercinin.)**

Köylü, bu mûcizeyi görüp oldu müslümân,
O güvercinleri de salıverdi o zaman.

**Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -31-**

ŞİMDİ RÂHATLADIM

"Aliyyül Mürtezâ"nın vâlideleri olan,
"**Fâtıma binti Esed**" ayrılınca dünyâdan,

Hemen Resûlullah'a verdiler bunu haber,
Ve lâkin çok üzülüp, mahzûn oldu o Server.

Buyurdu: **(Bu hâtunun hakkı çoktur üstümde,
Analık yaptı bana, zîrâ küçüklüğümde.)**

Cenâze namâzını kendisi kıldırarak,
İndirdi kabrine de, gâyet mahzûn olarak.

Sonra da, (**Yâ Fâtıma!**) diye nidâ etti hem,
O da cevâb verdi ki: (**Buyur yâ Fahr-i âlem!**)

Buyurdu: **(Sana kefîl olmuştum iki şeyde,
Onları, Hak teâlâ verdi mi iş bu yerde?)**

(**Evet yâ Resûlallah**) deyince o cevâben,

Resûlullah sevinip, kabirden çıktı hemen.

Daha sonra eshâbtan, birisi suâl etti:
(Kabirde çok kaldınız, neydi bunun hikmeti?)

Buyurdu ki: (Bu hâtun, hâl-i hayâtta iken,
Bir gün bana gelmişti, Kur'ân okuyordum ben.

Âyetlerden birini tilâvet eyleyince,
O, bunun mânâsını suâl etti hemence.

Dedim: Şöyle buyurur burada cenâb-ı Hak:
(**İnsanlar haşr olunur yârın çıplak olarak**.)

Çok üzülüp dedi ki: **(O gün, avret yerlerim,
Açılırsa, o zaman ne olur hâlim benim?)**

Baktım ki, çok üzülüp mahzûn oldu bu hâlden,
Ben dahî kendisini tesellî ettim hemen.

Dedim: **(Bu gömleğimi giyersen kefen diye,
O zaman mahâl kalmaz böyle bir üzüntüye.)**

Ben böyle söyleyince, çok sevindi O buna,
"**Mürker**" ile "**Nekîr**"i anlattım sonra Ona.

Dedim: **(Korkunç şekilde gelerek bu melekler,
İnsanları kabirde, sorguya çekecekler.)**

O, yine çok üzüldü bunu da öğrenince,
Dedi: **(Ben ne yaparım, onlar bana gelince?)**

Ben yine kendisini tesellî eyliyerek,
Dedim: **(Korkunç gelmezler sana bu iki melek.)**

Sonra da duâ edip, dedim ki: **(Yâ ilâhî!
Ona korkunç gönderme Münker ile Nekîr'i.**

**Güzellikle gelsinler Fâtıma'nın kabrine,
Geniş ve râhat olsun mezârı Onun yine.)**

Böyle duâ edince, sevindi yine gâyet,
Bu iki endîşeden kurtuldu en nihâyet.

Şimdi Onu, elimle koyunca mezârına,
Bu husûslar hakkında seslenip sordum ona.

Dedim: **(Kefîl olduğum husûslarda, şimdi sen,
Kurtuldun mu o bana dediğin endîşeden?)**

Dedi: **(Evet, onlardan kurtuldum tam olarak,**
Versin mükâfâtını sana da cenâb-ı Hak)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -32-

HABBÂB'IN AŞKI

Bir yehûdî âlimi ve bir de oğlu vardı,
Güzel yüzlü çocuğun "**Habbâb**"tı hem de adı.

Bir gün bu, babasının odasına girince,
Gizli bir "**Sandık**" görüp, meraklandı iyice.

Üstelik kilitliydi, açınca onu hemen,
Odaya "**Nûr**" fışkırdı o sandığın içinden.

Çok büyük hayret verdi, bu hâdise Habbâb'a,
Düşündü**: "Bu gördüğüm, bir rüyâ mı acabâ?"**

Daha sonra sandıkta, sayfalar gördü birden,
O "**Nûr**", fışkırıyordu üstteki sahîfeden.

Onda yazılıydı ki: **(Resûlullah Muhammed,**
Allah'ın Habîbi ve Peygamberidir elbet.

Onun kitâbı Kur'ân, islâmdır dîni ise,
Ne mutlu Onu görüp, îmân eden kimseye.)

"**Habbâb**" bunu okuyup, "**Resûl**"e oldu âşık,
Onun için yanmağa başladı kalbi artık.

O, kendi kendisine şöyle diyordu ki hep:
(Ey Allah'ın Habîbi, nerdesin şimdi acep?)

Ağlamağa başladı sonra da birdenbire,
Ve kendinden geçerek, bayılıp düştü yere.

Bir nice bir zaman sonra, kendine geldi lâkin,
Babası onu görüp, sordu ki**: (Ne bu hâlin?)**

Dedi ki: **(Babacığım, ben, son Peygamber olan,**
Hazreti Muhammed'e oldum âşık ve hayrân.)

Vurulmuşa dönmüştü babası birdenbire,
Onu dövüp, hapsetti karanlık, dar bir yere.

"**Habbâb**" ise orada, hep duâ ediyordu,
(**Yâ rabbî, Habîbini bana göster**) diyordu.

O esnâda gâibten, duydu şöyle bir nidâ:

(Ey Habbâb, Resûlullah şimdi bu yakınlarda.

Eğer Onu görmeği çok arzû ediyorsan,
Şu yöne doğru yürü, başka yere sapmadan.)

“**Habbâb**” bunu duyunca, kapıldı bir sevince,
Çıkıp, o yöne doğru yol katetti bir nice.

İlâhî irâdeyle o yöne gidiyordu,
Sanki Resûlullah'a doğru çekiliyordu.

Nihâyet “**Medîne**”ye geldi o aynı günde,
Yorulmuştu, oturdu bir kapının önünde.

Ev sâhibi, Habbâb'ı gördü ve sordu hemen:
(Sen kimsin, nerden geldin, üzgünsün acep neden?)

Dedi ki: **(Nasıl geldim, ben dahî bilmiyorum,**
Lâkin son Peygamberin izini arıyorum.)

Anladı o sahâbî Habbâb'ın bu hâlini,
Dedi: **(Ben biliyorum Allah'ın Habîbini.)**

Ve götürdü Habbâb'ı Resûlün huzûruna,
Kavuştu en nihâyet bir âşık, mâşûkuna.

Nasıl şükredecekti, onu bilemiyordu,
Gözlerinden sel gibi göz yaşı iniyordu.

Nihâyet çok sevdiği Resûl’ün huzûrunda,
Îmânla şereflenip, eshâbtan oldu o da.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -33-

AĞAÇ YÜRÜYOR

Bir gün, bir köylü gelip Allah'ın Habîbine,
Dedi ki**: (Bir delîlin var mı nübüvvetine?**

Allah'ın hak Resûlü olduğunu gösteren,
Bir mûcize göster ki, inanayım sana ben.)

Peygamber Efendimiz, o köylüye dönerek,
İlerdeki büyük bir “**Ağac**”ı göstererek,

Buyurdu: **(Git öyleyse, şu ağacın yanına,**
"Seni Peygamberimiz çağırıyor" de ona.)

Köylü, merak içinde ağaca ilerledi,
(**Allah'ın Peygamberi seni istiyor**) dedi.

O anda koca ağaç, toprağı yara yara,
Geldi Resûlullah'ın huzûruna o ara.

Sonra dile gelerek, dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Sen, cümle mahlûkların Peygamberisin vallah.)

Köylü, şaşkın bir hâlde dedi ki: **(Ettim hayret,**
Bir daha emir versen, eder mi geri avdet?)

Resûlullah, ağaca buyurdu: (**Git yerine.**)
Ağaç geri giderek, yerine girdi yine.

Köylü bunu da görüp, fazlalaştı hayreti,
Resûlullah'a karşı çoğaldı muhabbeti.

"**Şehâdet**"i söyleyip, girdi islâm dînine,
Dedi ki: (Tam inandım senin nübüvvetine.

Eğer izin verirsen, sana secde edeyim,
Mübârek ayağına, eğilip yüz süreyim.)

Buyurdu ki**: (Ey köylü, hayır secde etme, dur,**
Zîrâ secde, yalnızca Rabbimize mahsûstur.)

"**Hazreti Ömer**" dahî, Resûlün huzûruna,
Gelerek, bir husûsu arz etti bir gün Ona.

Dedi: (Yâ Resûlallah, yemînle söylüyorum,
Nefsim hariç, herşeyden seni çok seviyorum.)

Peygamber Efendimiz buyurdu ki o zaman:
(Yâ Ömer, ümmetimden eğer ki bir müslümân,

Beni, kendi canından sevmezse daha fazla,
O kimsenin îmânı mükemmel olmaz aslâ.

Yâni beni, kendinden, seviyorsa daha az,
Bil ki onun îmânı, aslâ kâmil olamaz.)

O zaman Ömer Faruk, dedi: (Yâ Resûlallah!
Seni, kendi canımdan fazla severim vallah.)

Onun bu beyânını beğenerek o Server,
Cevâben buyurdu ki: **(Şimdi oldu yâ Ömer.)**

Bir gün de, biri gelip sordu Resûlullah'a:
(Kıyâmete ne kadar zamanımız var daha?)

Peygamber efendimiz, ona suâl etti ki:

(Kıyâmet günü için ne hazır ettin peki?)

Dedi: (Yâ Resûlallah, fazla bir tâat ile,
Hiç hazırlanamadım nâfile ibâdetle.

Ama Resûlullah'a pek çoktur muhabbetim,
Kıyâmet günü için, hazırlığım bu benim.)

Resûlullah buyurdu: **(Öyleyse âhirette,**
Sevdiğin kimse ile bulunursun elbette.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -34-

DİRİLEN DELİKANLI

"İbrâhim bin Hammâd"dan nakledilir ki şöyle:
Ganîmetten bir "**Merkep**" düşmüştü o Resûl'e.

Ona, "**Yâfur**" adını verip Fahr-i kâinât,
Husûsî hizmetinde kullandı onu bizzât.

Çağırmak isteseydi eshâbından birini,
Gönderirdi hemence Ona bu merkebini.

O gidip, başı ile kapıya vuruyordu,
O da, çağrıldığını böylece anlıyordu.

Resûlullah göçünce âhiret âlemine,
"**Yâfur**" dayanamadı ayrılık elemine.

Dîvâne gibi olup, dolaştı orda burda,
Fazla dayanamayıp, nihâyet öldü o da.

Ve yine bir seferde, mücâhitler ordusu,
Bir yere geldiler ki, yok idi bir damla su.

"**Üç yüz**" kişi vardı ki, sahâbe-i kirâmdan,
Hepsi, kıvranıyordu susuzluktan o zaman.

Orda bir "**Keçi**" bulup, o sıra mücâhidler,
Hemen Resûlullah'ın yanına getirdiler.

O Server onu sağıp, dağıttı askerine,
O sütten, "**Üçyüz kişi**" içti de arttı yine.

Yine namâz kılarken bir gün Fahr-i kâinât,
Başlamadan, atına verdi şöyle tâlîmât.

Buyurdu: (**Ben namâzı bitirinceye kadar,**
Sen bir yere ayrılma ve bekle aynı karâr.)

Ona böyle buyurup, namâza durdu hemen,
O at, Resûlullah'ı dinledi hakîkaten.

Namâz bitene kadar, durdu at o hâliyle,
Hattâ bir a'zâsını kımıldatmadı bile.

Bir gün de, o Server'e, yine bâzı kimseler,
Yeni dünyâya gelmiş bir "**Bebek**" getirdiler.

Resûl aldı bebeği mübârek kucağına,
Ve **(Ey bebek, ben kimim?)** diyerek sordu ona.

Yeni doğmuş o bebek, konuşup gâyet düzgün,
Dedi ki: **(Sen elbette Allah'ın Resûlüsün**)

Bu cevâb, memnûn etti Allah'ın Resûlünü,
Buyurdu: **(Uzun etsin Allah senin ömrünü.)**

"**Enes bin Mâlik**" dahî naklediyor ki bizzât:
Ensârdan genç birisi, eyledi bir gün vefât.

Çok yaşlı bir annesi kalmış idi geriye,
Gittik kadıncağızı etmek için tâziye.

Oğlunun cenâzesi, yanında duruyordu,
Kadın, üzüntüsünden devamlı ağlıyordu.

Yâni çok dertli idi kadıncağız o anda,
Ellerini açarak bulundu bir duâda.

Dedi ki: **(Yâ ilâhî, Habîbin hürmetine,**
Vefât eden oğlumu geri ver bana yine.)

O anda delikanlı, açtı hemen gözünü,
Dirilip, bizim ile yemek yedi o günü.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -35-

ONU ÇOK SEVERLERDİ

Eshâbın, o Resûl'e öyleydi ki sevgisi,
Yoktu hiç bu dünyâda. bunun bir nümûnesi.

Nitekim o Server'in mübârek huzûruna,
Bir sahâbî gelerek, arz etti şöyle Ona:

Dedi: (Yâ Resûlallah, yemînle söylüyorum,
Seni, kendi nefsimden daha çok seviyorum.

Bu dünyâda canımdan, malım ve evlâdımdan,
Daha çok seviyorum, seni her varlığımdan.

Senin nûrlu yüzünü, hep göreyim diyorum,
Cemâlini görmeden râhat edemiyorum.

İdâre etsem dahî dünyâda böyle, ancak,
Âhirete gidince, bu iş nasıl olacak?

Çünki sen, Cennette ve Peygamberlere mahsûs,
Yüksek derecelerde bulunursun bâ-husûs.

O zaman seni görmek, hiç mümkün olmaz aslâ,
Ben bunu düşünerek, üzülürüm pek fazla.)

O böyle arz ederken, mahzûn idi be gâyet,
O an Resûlullah'a nâzil oldu bir âyet.

Şöyle buyuruldu ki meâlen: **(Ey Habîbim!**
Allah ve Resûlüne tam tâbi olsa her kim,

Cennette Peygamberler, Sıddîklar ve şehîtler,
Ve iyi kimselerle bulunur o kişiler.)

Resûlullah hemence, çağırdı o kimseyi,
Okuyup kendisine, bildirdi bu “**Müjde**”yi.

Yine Resûlullah'ın meclisinde bir zaman,
Hep Ona bakıyordu, bir sahâbî durmadan.

Resûl bunu fark edip, sordu o sahâbîye:
(Hiç durmadan yüzüme bakarsın, acep niye?)

Dedi ki: (Fedâ olsun yoluna anam babam,
Ben senin cemâline bakmadan hiç duramam.

Senin güzel yüzünü çok göreyim ki bu gün,
Zîrâ bu, âhirette hiç olmaz belki mümkün.

Çünki Peygamberlerle olursun sen o zaman,
Seni görmek, o vakit olmaz kolay ve âsân.)

Buyurdu ki**: (Kim kimi severse bu gün eğer,**
Cennette, hep birlikte olurlar o kimseler.)

Tek arzûları vardı sahâbenin velhâsıl,
O da, “**Resûlullah'ı sevindirmek**”ti asıl.

En ufak bir üzüntü gelmesin Ona diye,
Hazırdı her birisi, canlarını vermeğe.

Hazreti “**Ebû Bekir**” bir gün Resûl’e gelip,
Dedi: (Yâ Resûlallah, amcanız Ebû Tâlip,

Eğer îmân etseydi, çok olurdu sevincim,
Öyle ki, sevinmezdim o kadar babam için.

Şundan ki, senin amcan gelse idi îmâna,
Daha çok sevinirdin sen onun îmânına.

Senin sevindiğine, seviniriz biz dahî,
Bizlere, bundan büyük mutluluk yok Vallahi.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -36-

RESÛLULLAHI SEVMEK

Bir hadîsi şerîfte buyurdu ki o Server:
(Allahü teâlâyı seviyorsanız eğer,

Ve sizi sevmesini isterseniz Allah'ın,
Bana tâbi olunuz öyle ise bi hakkın.)

Lâkin Resûlullah'a tam uyabilmek için,
Onu tam sevmelidir, esâsı budur işin.

Nitekim Hak teâlâ, Kitâbında meâlen,
Buyurdu: **(Ey Habîbim, onlara söyle hemen.**

Eğer babalarınız ve akrabâlarınız,
Kazanmış olduğunuz mal ve makâmlarınız,

Allahü teâlâdan ve Onun Resûlünden,
Ve bu Allah yolunda cenk ve cihâd etmekten,

Daha azîz ve daha sevgili ise size,
Allah'ın azâbını bekleyin öyle ise.)

Ayrıca bir hadîste, o Sevgili Peygamber,
Şöyle buyurdular ki: **(Bir kimseye, ben eğer,**

Kendisinden ve bütün evlât ve yakınından,
Sevgili olmadıkça, kâmil olmaz o îmân.)

“**Hazreti Ömer**” dahî, gelince ilk îmâna,
Bir gün şöyle arz etti Peygamber-i zîşâna:

Dedi: (Yâ Resûlallah, yemîn ile söylerim,
Seni ben, nefsim hâriç her şeyden çok severim.)

O zaman Resûlullah buyurdu ki: **(Yâ Ömer,**
Îmânla şereflenmiş bir kimseye, ben eğer.

Sevgili değil isem canından daha fazla,
O kimsenin îmânı, mükemmel olmaz aslâ.)

O zaman Ömer Fârûk, arz eyledi ki hemen:
(Yâ Resûlallah, seni, hak Peygamber gönderen,

Allah'a yemîn ile söylerim ki, şu anda,
Daha çok sevgilisin bana sen canımdan da.)

"**Safvân bin Kudâme**" de, o Resûle gelerek,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, seviyorum seni pek.)**

Ona da buyurdu ki: **(Öyleyse âhirette,**
Sevdiğinle birlikte bulunursun elbette.)

"**Hazreti Alî**" dahî nakletti ki: (O Server,
Torunları Hasan ve Hüseyin'in, bir sefer.

Ellerinden tutarak, buyurdu: (**Her kim beni,**
Ve şu iki torunum Hasan ve Hüseyin'i,

Ve bunların anne ve babasını severse,
Cennette benim ile bulunacak o kimse.)

Biri dahî sordu ki: (Yâ Resûlallah, şu an,
Kıyâmet kopmasına ne kadar kaldı zaman?)

Ona, Peygamberimiz şöyle suâl etti ki:
(Sen kıyâmet gününe ne hazırladın peki?)

Dedi ki: (Yok ise de fazla bir ibâdetim,
Allah ve Resûlüne fazladır muhabbetim.)

Buyurdu ki: **(Onları çok seviyorsan eğer,**
Cennette, sevdiğinle bulunursun berâber.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -37-

ZARAR YAPAMADILAR

Mugîre oğulları kabîlesinden biri,
Öldürmek istemişti Sevgili Peygamberi.

Kendisini arayıp, buldu tenhâ bir yerde,
Arkasından, sessizce yaklaştı pek ziyâde.

Tam saldıracaktı ki, görmez oldu gözleri,

Göremedi bir türlü Sevgili Peygamberi.

Sesini işitiyor, göremiyordu fakat,
Zîrâ iki gözü de “**Kör**” olmuştu o sâat.

"**Şeybe bin Osmân**" dahî, îmân etmeden önce,
Allah'ın Resûlüne düşman idi bir nice.

Müşrik saflarındaydı hattâ o "**Huneyn**" günü,
Hep tâkip ediyordu Allah'ın Resûlünü.

Babası ve amcası öldürülmüştü zîrâ,
İntikâm alacaktı Resûl’den aklı sıra.

Nihâyet tenhâ yerde, gördü Onu bir zaman,
Öldürmek maksadıyla, yaklaştı arkasından.

Tam vuracak idi ki kılıcını, o ara,
Vaz geçip, hızla kaçtı oradan uzaklara.

Sebebi sorulunca, dedi: (Tam vuracaktım,
O anda şiddetli bir “**Ateş**” gördüm ve kaçtım.

Eğer Ona vursaydım, yanardım o ateşte,
Çok acele kaçmamın sebebi budur işte.

Buna rağmen O bana, yine edip merhamet,
Kaçtığımı görünce, yanına etti dâvet.

Ve mübârek elini, göğsüme koydu benim,
O anda kendisini, herşeyden fazla sevdim.

Az önce düşmanımken, “**Dost**” oldu bana o an,
Ve Ona, bin "**Cân**" ile oldum âşık ve hayrân.

Bana buyurdular ki: **"Haydi gel, bana yaklaş,**
Sen dahî bizim safta, düşmana karşı savaş"

"**Peki**" deyip, Resûl’le gelip omuz omuza,
Kâfirlere, şiddetle geçtim bir taarruza.

O sırada karşıma çıksaydı “**Babam**” dahî,
Yine de hiç dinlemez, öldürürdüm Vallahi.)

"**Fudâle bin Amr**" dahî, anlatır ki şöylece:
Îmâna gelmemiştim Mekke fethinden önce.

Hattâ Resûlullah'a düşmanlık besliyordum,
Onu, tenhâ bir yerde öldürmek istiyordum.

Arayıp, kendisini buldum tavâf ederken,
"**Tam fırsattır**" diyerek, yaklaştım Ona hemen.

Eteğimin altında, gizli idi kılıcım,
O anda kendisine büyüktü kin ve hıncım.

İyice yaklaşınca, bana bakıp O derhâl,
"Hey, sen Füdâle misin?" diyerek etti suâl.

Ben de "**Evet**" deyince, yine suâl etti ki:
(Doğru söyle, şu anda ne düşünürsün peki?)

Ben, **(Hiç bir şey**) deyince, gülümsedi o zaman,
Mağfiret talep etti, benim için Allah'tan.

Ve mübârek elini, göğsüme koydu benim,
O anda kendisini, herşeyden fazla sevdim.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -38-

HER ZAMAN KORUNURDU

Her ne olacak ise ilerde, birer birer,
"**Resûlullah**", hepsini eshâba verdi haber.

Meselâ "**Ebû Zer-i Gıfârî**" için bizzât,
Buyurdu: **(Tek başına yaşar ve ölür bu zât.)**

Buyurdukları gibi hakîkaten Resûl'ün,
Tek başına yaşadı ve yalnız öldü bir gün.

Hanımları hakkında hem şöyle buyurmuştur:
(En fazla cömert olan, bana önce kavuşur.)

Vefâtlarından sonra ilk defâ vefât eden,
Hazreti "**Zeyneb**" oldu mübârek zevcelerden.

Zîrâ "**Cömertlik**"te ve "**Çok sadaka vermek**"te,
O, daha ileriydi cümlesine nisbetle.

Yine Peygamberimiz, sahâbe-i kirâmdan,
"**Zeyd bin Sühân**" hakkında buyurdu ki bir zaman:

(Bu kimsenin a'zâsı, bir zaman gelecektir,
Kendinden daha önce Cennete girecektir.)

Yıllar sonra bu kişi, bir cenkte savaşırken,
"**Bir eli**" kesilerek, toprağa düştü birden.

Sonra defnedilirken, harpten sonra şehîdler,

“**Onun elini**” dahî, birlikte defnettiler.

Yine Peygamberimiz, eshâbın, ara ara,
Kalplerinden geçeni söylüyordu onlara.

Yine münâfıkların, ne gizli plânları,
Varsa çevirdikleri türlü entrikaları,

Çok gizli olsa dahî, biliyordu O yine,
Hattâ haber verirdi, bunu kendilerine.

Meselâ bir münâfık, bir münâfığa eğer,
Resûl’ün aleyhinde söyleseydi bir şeyler,

O, buna mâni olup, derdi ki diğerine:
(Sus, sakın bir şey deme o zâtın aleyhine.

Zîrâ söyliyeceğin o şeyleri, hep bir bir,
Mekke taşları bile, o zâta haber verir.)

Ve yine Hak teâlâ, düşmanın zararından,
Sevgili Habîbini koruyordu her zaman.

Müşriklerden "**Hakem bin Ebil Âs**" da, bir kere,
Sûikast plânladı, Sevgili Peygambere.

Kendisi anlatır ki: (Biz bu bâbta anlaştık,
Onu öldürmek için, bir grup yola çıktık.

Onu, namâz kılarken gördük Kâ'be yanında,
Hücûma geçmek için bekliyorduk ardında.

O arada şiddetli bir “**Ses**” duyduk herbirimiz,
Korkumuzdan bayılıp, yere düştük hepimiz.

Bir gece, yine Ona sûikast hazırladık,
Onu tenhâda görüp, arkasından yaklaştık.

Tam Onu öldürmeğe gidiyorken, bu defâ,
Onunla aramıza girdi "**Merve**" ve "**Safâ**".

Yâni bir "Duvar" olup, aramızda mükemmel,
Onu öldürmemize oldular birer engel.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -39-

BİR TABAK YEMEK

Resûl’e Peygamberlik ilk teblîğ edilince,
İnsanları islâma çağırırdı gizlice.

Lâkin tek tük, nâdiren inanan oluyordu,
“Üç yıl”da îmân eden, sâdece "**Otuz**" oldu.

Bir müddet sonra ise, gelmişti ki bir âyet,
Meâlen, **"Akrabânı islâma eyle dâvet"**

O Server, yapmak için Rabbinin bu emrini,
Yakın akrabâsının çağırdı herbirini.

Onlar, “Ebû Tâlib”in geldiğinde evine,
Sâdece “**bir kap**” yemek getirdi önlerine.

“**Besmele**” söyliyerek önce yedi kendisi,
Ve “**Buyurun**” deyince, başladı sonra hepsi.

Yemek "**Bir**" kişilikti, onlar "**Kırk**" kişiydi tam,
Hepsi yiyip doydular, eksilmedi hiç taâm.

Onlar, bu mûcizeyi gördüler birer birer,
Yine de îmân ile şereflenemediler.

"**Ebû Hüreyre**" dahî, anlatır ki: (Bir harpte,
Çok şiddetli bir açlık başladı sahâbede.

Yoktu hiç birisinde yiyecek bir lokmacık,
Herkes, açlık içinde kıvranıyordu artık.

O sıkışık zamanda, bana bakıp o Server,
(Yiyecek bir şey var mı?) diye suâl ettiler.

(**Az miktârda hurma var**) diye arz edince ben,
Bana buyurdular ki: (**Onları getir hemen**.)

Getirdim, o hurmadan tek “**Bir av**uç” aldılar,
Bir serginin üstüne, elleriyle yaydılar.

Sonra, bereket için bir duâ eyledi ve,
Buyurdu ki: **(On kişi çağır gelsin yemeğe.)**

Çağırdım, geldiler ve yediler o hurmadan,
(**On kişi daha çağır**) buyurdular sonradan.

Çağırdım, onlar dahî gelip yiyip dodular,
Sonra, (**On kişi daha dâvet et**) buyurdular.

Böylece onar onar çağırdım gâzileri,
Gelip, doyana kadar yiyip gitti her biri.

Hiç yemiyen kalmadı bu islâm ordusunda,

(**Koyduğun hurmaları al**) buyurdu sonunda.

Zâten “**Bir avuç**” kadar hurmaydı getirdiğim,
O hurmaları alıp, tekrâr eve ilettim.

Onları, senelerce hem yedik, hem yedirdik,
Dağıttık sağa sola, yine bitiremedik.

"**Enes bin Mâlik**" dahî, rivâyet eder ki hem:
Bir miktâr yemek yaptı vâlidem Ümmü Süleym.

Götürüp arz eyledim Resûl-i kibriyâya,
Buyurdu ki**: (Yâ Enes, onu koy da oraya.**

Git, filân filân ile, kime rastlarsan eğer,
Söyle, yemek yemeğe bizim eve geleler.)

Tam "**Üçyüz**" kişi geldi yemek ziyâfetine,
Hepsi “**bir tabak**” idi, kâfî geldi hepsine.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -40-

DOKSAN KİŞİ ÇAĞIR

“**Peygamber-i zîşân**”ın mûcizesi eseri,
Az yemek, çok kimseye yetiyordu ekserî.

Meselâ Resûlullah, Mekke'den hicretinde,
Ve nûrlu Medîne'ye teşrîf ettiklerinde,

Önce, hazreti “**Hâlid bin Zeyd Ebâ Eyyûb**”ün,
Hânesinde ikâmet ettiler bir nice gün.

Bu mübârek sahâbî anlatır ki: (Bir kere,
Yemek götürmüş idim hazreti Peygambere.

“**İki kişilik**” idi götürdüğüm o yemek,
Zîrâ “**Resûlullah**”la “**Ebû Bekir**” vardı tek.

Bana buyurdular ki: **(Haber ver sahâbeye,**
Ensârdan otuz kişi gelsin yemek yemeğe.)

"**Peki yâ Resûlallah**" deyip çıktım o zaman,
Yemeğe, “**Otuz kişi**” dâvet ettim Ensâr'dan.

Onar onar oturup, yemek yeyip doydular,
Yemekte bir azalma olmadı zerre kadar.

Sonra buyurdular ki**: (Yâ Hâlid, sen git yine,**
Altmış kişi dâvet et yemek ziyâfetine.)

Çağırdım, hepsi gelip yediler o yemeği,
O “**Altmış kişi**”nin de doydular hepsi iyi.

Sonra, üçüncü defâ buyurdu ki o Server:
(Yâ Hâlid, doksan kişi dâvet eyle bu sefer.)

Dâvet ettim, geldiler, yediler o yemekten,
O “**Doksan kişi**”nin de doydu hepsi tamâmen.

Misâfirler gidince, yemeğe ettim nazar,
Gördüm ki, bir azalma olmamış zerre kadar.

Peygamber Efendimiz, mücâhidlerle yine,
Bir sefere çıkmıştı rumların üzerine.

Mücâhidler ordusu, emri ile Resûl’ün,
Düşmanı, o mevkîde beklediler yirmi gün.

Sonra da Medîne'ye dönüş için o Server,
Hareket emri verdi ordusuna bu sefer.

Lâkin acıkmışlardı mücâhidler bu kere,
Gelip arz eylediler bu hâli o Server’e.

Dediler ki: **(Bir şeyler yemek arzû ederiz,
Zîrâ artık açlıktan yürüyemez hâldeyiz.)**

Yere yaygı serdirip, buyurdu ki o Server:
(Getirin yanınızda ne mevcûd varsa eğer.)

Kimi bir avuç buğday, kimi hurma getirdi,
Küçük “**Bir tencere**”de bunları pişittirdi.

Ve duâ buyurunca, ona Nebiyyi zîşân,
Hak teâlâ yemeğe “**Bereket**” etti ihsân.

O kaptaki yemeği dağıttı eshâbına,
Doldurdu hem de çok çok, herbirinin kabına.

"**Otuz bin**" sahâbînin kabına yemek koydu,
Hepsi de o yemekten, o gün yedi ve doydu.

Koca islâm ordusu, yedi de hepsi tek tek,
Yine de tencerede eksilmedi o yemek.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve selem" (Mûcizeleri) -41-

GÜNEŞ GERİ DÖNDÜ

Bir gün Peygamberimiz, bulunurken evinde,
“**Hazreti Alî**” dahî var idi hizmetinde.

O esnâda Resûle, geldi Cibrîl-i emîn,
Bir vahiy göndermişti Ona Rabbil âlemîn.

Mübârek başlarını, vahyin ağırlığından,
Aliyyül Mürtezâ'nın dizine koydu o an.

Vakit “**İkindi**” olup, güneş batana kadar,
Mübârek başlarını hiç kaldıramadılar.

Râhatsız olmasınlar diye Peygamberimiz,
Hazreti Alî dahî bekledi hareketsiz.

İkindi namâzını kılmamıştı ki hattâ,
Mecbûren “**Îmâ ile**” namâzı etti edâ.

Lâkin Resûlullah'ın geçer geçmez o hâli,
Sordu: **(Kılabildin mi ikindiyi yâ Ali?)**

Resûl’ün suâline, o da cevâb olarak,
Dedi ki: **(Îmâ ile kıldım ben oturarak.)**

Güneş batmak üzere idi ki o sıra tam,
Üzüldü bu duruma Resûl aleyhisselâm.

Güneşe, eli ile bir işâret buyurdu,
Güneş tam batıyorken, geri döndü ve durdu.

Kıldı “**hazreti Alî**” namâzı yine tekrâr,
Bekledi güneş onu, selâm verene kadar.

Sahâbe-i kirâmdan "**Câbir bin Abdullah**" da,
Anlatır ki: (Bir fakîr geldi Resûlullah'a.

Zahîre talep etti Resûl’den o fakîr zât,
Bir miktâr buğday verdi ona Fahr-i kâinât.

Fakîr döndü evine sonra o zahîreyle,
Ekmek yapıp yediler, onu misâfiriyle.

Sonradan azalmamış görünce buğdayını,
Merak edip tarttı ki, miktârı yine aynı.

Şaşırıp, geldi hemen Resûl’ün hânesine,
Gördüğü garipliği arz etti kendisine.

Peygamber Efendimiz dinledi o kimseyi,
Buyurdu: **(Tartmasaydın eğer o zahîreyi,**

Siz onu senelerce hep yiyecektiniz de,
Yine bitmiyecekti o buğday evinizde.)

Yine "**Enes bin Mâlik**" hazretleri de bir gün,
Mübârek huzûruna gelmiş idi Resûl'ün.

Koltuğunun altında "**Ekmek**" vardı gâyet az,
Onu, Resûlullah'a götürüp eyledi arz.

Peygamber-i zîşân'ın mübârek huzûrunda,
Eshâbdan "**Seksen kişi**" bulunurdu o anda.

"**Eshâb-ı soffa**" denen kimselerdi ki onlar,
Yemek bulamazlardı onlar çoğu zamanlar.

O bir parça ekmeği, Resûlullah bu kere,
Bölüp dağıtıverdi, tek tek ordakilere.

"**Seksen kişi**" yediler o bir parça ekmeği,
Üstelik o kadarla, doydular gâyet iyi.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -42-

AĞACIN ŞEHÂDETİ

"**Abdullah ibni Ömer**" şöyle anlatır ki: Biz,
O Server'le bir yere gidiyorduk ikimiz.

Yolda bir köylü ile karşılaştık bu defâ,
Ona suâl etti ki: **(Ey köylü ne tarafa?)**

(Evime gidiyorum) deyince, sordu hemen:
(Hayırlı bir iş yapmak ister misin peki sen?)

Köylü, merak içinde sordu ki: **(**O iş nedir?)
Buyurdu: **(Allah'a ve bana îmân etmendir.**

Yâni Allah'tan başka ilâh olmadığına,
Muhammedin'de Onun Resûlü olduğuna,

Şehâdet getirip de, eğer îmân edersen,
En hayırlı bir işi işlemiş olursun sen.)

Köylü suâl etti ki: (Şâhidin var mı buna?)
Buyurdu: **(Elbette var, yeter ki inan bana.**

Meselâ şu ilerde gördüğün ağaç dahî,
Buna şehâdet edip, inanır bizâtihî.)

Velhâsıl Resûlullah buyurup böyle ona,
O ağaca seslenip, çağırdı huzûruna.

Ağaç, derhâl bir sağa, bir sola eğilerek,
Çıkıp geldi Resûl'ün yanına yürüyerek.

"**Kelime-i şehâdet**" getirip sonra yine,
Geri dönüp, tekrârdan giriverdi yerine.

Köylü şâhit olunca bu hâle bizâtihî,
Şehâdeti söyleyip îmân etti o dahî.

Ve yine "**İbni Fürek**" nakleder ki şöylece:
O server, karanlıkta yürüyordu bir gece.

O zaman Tâif'te ve harpte bulunuyorduk,
Cümle eshâbı kirâm uykusuz ve yorgunduk.

Peygamber-i zîşân da, yorgunluktan bir nice,
Mübârek gözlerini zor açardı o gece.

İşte böyle uykusuz vaziyette giderken,
Karanlıkta, önüne bir "**Ağaç**" çıktı birden.

Tam çarpacak idi ki, o ağaç birdenbire,
Yukardan aşağıya ayrıldı tam ikiye.

Onların arasından geçip gitti o Server,
O ağaç, o hâliyle kaldı uzun seneler.

"**Enes bin Mâlik**" dahî nakleder ki: O Server,
Bir avuç "**Çakıl taşı**" aldı yerden bir sefer.

O mübârek avcuna girer girmez o taşlar,
Kendi lisânlarıyla bir zikre başladılar.

Sonra döktü "**hazret-i Ebû Bekr**""in eline,
Onun elinde dahî zikretti onlar yine.

Sonra başka eshâbın ellerine verdiler,
Fakat başkalarında artık zikretmediler.

"**Hazreti Abbâs**" dahî, diyor ki: Fahr-i cihân,
Bana ve evlâdıma duâ etse ne zaman,

Kapı eşikleriyle duvarlardan, ekserî,
İşitirdik hepimiz, (**Âmîn Âmîn**) sesleri.

NE DEDİYSE, AYNEN OLDU

İleride olacak şeyleri, birer birer,
Sevgili eshâbına haber verdi o Server.

“Müseylemet-ül kezzâb” denen kâfir hakkında,
Buyurdu ki: **(O kişi, öldürülür yakında.)**

Hazreti Ebû Bekir zamanında, gerçekten,
Öldürüldü bir harpte, fazla zaman geçmeden.

Yine vefât ederken buyurdu ki şöylece:
(Bana, ehli beytimden Fâtıma gelir önce.)

Buyurdukları gibi, altı ay sonra bundan,
Fâtıma hazretleri ayrıldı bu dünyâdan.

(**Benden sonra hilâfet otuz yıldır**) buyurdu,
Nasıl buyurdularsa, gerçekten öyle oldu.

"**Veysel Karânî**"nin de yerini ve şehrini,
Bildirdi eshâba hem, vücûdunun şeklini.

Mübârek hırkasını çıkarıp üzerinden,
Buyurdu: **(Bu hırkamı veriniz ona benden.)**

Gidenler, o Resûl’ün bildirdiği mahâlde,
Buldular kendisini târif ettiği hâlde.

Ve yine bunlar gibi, o Peygamber-i zîşân,
Mekke'den hicret edip, ayrılacağı zaman,

Mahzûnluk çöküverdi o mübârek gönlüne,
Çevirdi devesini Beytullah'ın yönüne.

Buyurdu ki: **(Ey Mekke, ayrılıyorum senden,**
Lâkin kavuşacağım sana ben çok geçmeden.)

Buyurdukları gibi, geçmeden fazla sene,
Mekke'yi fethederek, kavuştu beldesine.

Yine kâfirler ile harpteyken müslümânlar,
Esmeğe başlayınca şiddetlice bir rüzgâr,

Buyurdu: **(Bir münâfık eksildi bu dünyâda,**
Bu rüzgâr, bize onu bildiriyor şu anda.)

Nihâyet savaş bitti, Medîne'ye döndüler,
O gün, bir münafığın öldüğünü gördüler.

Bir gün de, kaybolmuştu devesi o Resûl’ün,
Eshâb aradıysa da bulamadılar o gün.

Buyurdu: **(Benim devem, şimdi falan yerdedir,
Yuları, bir ağaca dolanmış bir hâldedir.)**

Gidip, Resûlullah'ın buyurduğu mahâlde,
Buldular o deveyi bildirdikleri hâlde.

Yine “**Bedir**” harbinden bir gün önce, o Server,
Bâzı eshâbı ile harp yerini gezdiler.

Mübârek parmağıyla bir yeri göstererek,
Buyurdu: **(Falan kâfir, tam bu yerde ölecek.)**

Sonra, başka bir yeri gösterip az ilerde,
Buyurdu ki: **(Falan da, ölecek tam bu yerde.)**

Böylece kâfirlerden öleceklerin, tek tek,
Gösterdi yerlerini işâret eyliyerek.

Hakîkaten onların hepsi de, o Resûl’ün,
Gösterdiği yerlerde öldürüldü hep o gün.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -44-

OLACAK ŞEYLERİ BİLDİRDİ

“**Peygamber efendimiz**”, ileride olacak,
Şeyleri bildirirdi bir mûcize olarak.

Sahâbe-i kirâmdan "**Huzeyfe**" hazretleri,
Der ki: **(Hak teâlânın Sevgili Peygamberi,**

**Tâ kıyâmete kadar her ne olacak ise,
Hepsini, teker teker haber verdi hep bize.)**

Ve hattâ kıyâmetin çok alâmetlerinden,
Bildirdi herbirini, henüz vefât etmeden.

Kendi ehl-i beytinin başlarına gelecek,
Musîbetleri dahî, haber verdi tek be tek.

Hazreti Alî için: **"Tam namâz kıldırırken"**
Hazreti Osmân için, yine **"Kur'ân okurken",**

"**Şehîd olacaksınız**" diye buyurdular ki,
Bildirdiği bu şeyler, aynıyle oldu vâki.

Yine dört sahâbîye buyurdu ki bir sefer:

(En sona kalanınız, yanarak vefât eder.)

Üçü vefât eyleyip, geriye biri kaldı,
"**Semüre bin Cündeb**"di o sahâbînin adı.

Soğuk bir kış gününde, bu zât, ısınmak için,
İyice sokulmuştu yanına bir ateşin.

Bu mübârek sahâbî, bir ara tutuşarak,
Bildirildiği gibi vefât etti yanarak.

Yine Uhud harbinde "**Hanzala**" hazretleri,
Sırtından mızraklanıp, düştü yüzü üzeri.

Kanı, sıcak kumlara akarken bu büyük zât,
Şehâdet şerbetini içerek etti vefât.

O Server buyurdu ki bu sahâbî hakkında:
(Hanzala'yı gördüm ben, yerle gök arasında.

Var idi etrâfında çok sayıda melekler,
Onu, Cennet suyuyla yıkayıp gasl ederler.)

Bir başka sahâbî de, dedi: **(Gördüm ben dahî,**
Hanzala'nın başından su damlardı Vallahi.)

Resûl'ün emri ile, hanımına geldiler,
(Bu husûsta bildiğin bir şey var mı?) dediler.

Dedi: (Uhud cengine vardı ki yalnız bir gün,
Biz onunla evlenip, o gece yaptık düğün.

Lâkin düğün gecesi, o başka âlemdeydi,
Ertesi gün olacak cengin hayâlindeydi.

"**Eğer şehîd olursam, ne büyük bir seâdet**"
Diye düşündüğünden, heyecânlıydı gâyet.

Lâkin "**Cenge vaktinde yetişemezsem**" diye,
Kapıldı sabahleyin büyük bir endîşeye.

Kılıcını kaparak, acele çıktı evden,
Ve lâkin gusl etmeği unuttu aceleden.

Yine ben görmüştüm ki, o gece şu rüyâyı,
Melekler, gökyüzüne çektiler "**Hanzala**"yı.

Uyanıp, o rüyâyı ettim ki şöyle tâbir,
"Hanzala şehîd olup, rûhu göke yükselir".

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -45-

TUZLU SU, TATLI SU

“**Resûlullah**” bir şeye dokunsa idi eğer,
Ânında bir canlılık kazanırdı o şeyler.

Meselâ birisinin var idi ki bir “**At**”ı,
Zayıf olup, yok idi yürümeğe tâkatı.

Bir gün, bu zayıf ata bindi Fahr-i kâinât,
"Rüzgâr gibi" koşmağa başladı hemen o at.

O günden îtibâren, öyle oldu ki hattâ,
Ondaki bu çeviklik yoktu başka bir atta.

Yine "**Sa'd bin Ubâde**" hazretlerinin dahî,
Bir “**Merkeb**”i vardı ki, uyuşuktu bir hayli.

Peygamber Efendimiz, bir gün de bindi ona,
O anda bir canlılık, kuvvet geldi hayvana.

Eshâbtan birinin de, hânesinde bir vakit,
Bir “**Tencere**” var idi Resûlullah'a âit.

O tencere içinde, su bulunduruyordu,
Ve hasta olanlara, o sudan veriyordu.

Peygamber-i zîşân’ın bereketiyle hemen,
İçenler, şifâ bulur, kurtulurdu derdinden.

Yine Peygamberimiz, bâzı eshâbı ile,
Bir kuyunun yanından geçiyordu bir kere.

(Bu su nasıldır?) diye suâl etti o Server,
Cevâben kendisine: (**Tuzlu sudur**) dediler.

Peygamber Efendimiz buyurdular ki: (**Hayır,**
Tuzlu değil, bil'akis çok güzel tadı vardır.)

Vaktâ ki Resûlullah o gün böyle buyurdu,
O su, o günden sonra “**Tatlı ve lezîz**” oldu.

Bir gün de Resûlullah, eshâbtan bir zât ile,
Berâberce yatsıyı kılarak cemâatle,

Bir “**Hurma dalı**” verdi eline o kimsenin,
Buyurdu ki: **(Yolunu aydınlatır bu senin.)**

O dal ile evine giderken o sahâbî,
Aydınlattı önünü o dal bir “**Lâmba**” gibi.

Yine “**Bedir harbi**”nde savaşırken pek çetin,
Kılıcı kırılmıştı hazreti "**Ukâşe**"nin.

Resûlullah, yerden bir “**Hurma dalı**” alarak,
Uzattı kendisine hemen âcil olarak.

Ve ona, (**Al bununla savaş**) buyurduğunda,
O dal, onun elinde "**Kılıç**" oldu ânında.

Uzun, parlak ve keskin, kalındı hem de gâyet,
Savaştı o kılıçla harplerde uzun müddet.

Peygamber Efendimiz, yine sahâbîlerden,
"**Umeyr**"in saçlarını okşamıştı küçükken.

Bu mübârek sahâbî, geldi “**Seksen**” yaşına,
Yine de bir tek olsun, ak düşmedi saçına.

"**Hazreti Katâde**"nin yüzüne de, o Server,
Mübârek eli ile dokunmuştu bir sefer.

Onun dahî yüzüne geldi ki bir parlaklık,
Herkesin arasında fark edilirdi artık.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -46-

BİR LOKMANIN YAPTIĞI

Bir kadın sahâbînin vardı ki bir evlâdı,
Kendisinde "**Delilik**" alâmetleri vardı.

Duâ etmesi için, annesi bu oğluna,
Götürdü bir gün onu, Resûl’ün huzûruna.

O Server, dizlerine alarak önce onu,
Mübârek elleriyle sıvadı vücûdunu.

Sonra duâ buyurdu annesinin yanında,
O çocuk, oracıkta şifâ buldu ânında.

Yine Peygamberimiz, bir yerde yemek yerken,
O ara bir “**Hizmetçi**” geçiyordu o yerden.

Yemek yediklerini o hizmetçi görünce,
Ricâ etti, "**Bana da yediğinden ver**" diye.

Peygamber Efendimiz, önündeki taâmdan

Veriyordu ki fakat, istemedi o ondan.

Edebsizlik ederek, dedi ki: **(Ey Peygamber!**
Ağzında çiğnediğin lokmadan çıkar da ver.)

Şöyleydi ki Resûl'ün âdet-i şerîfleri,
Her istenilen şeyi verir idi ekserî.

O hizmetçiye dahî, merhamet edip yine,
Onun da talebini getirdiler yerine.

Lâkin Resûlullah'ın o mübârek ağzından,
Lokmayı, o hizmetçi alıp yuttuğu zaman,

Hâlinde, birdenbire oldu bir değişiklik,
Resûl'den mahcûb olup, "**Utandı**" hemencecik.

Ve hattâ ondan sonra, öyle oldu ki hâli,
Oldu o havâlide, "**Edeb, hayâ**" timsâli.

Yine Peygamberimiz, açıp bir gün elini,
Duâ etti**: (Yâ rabbî, kuvvetlendir bu dîni.**

Ya Ebû Cehil ile, yâhut da Ömer ile,
Takviye et islâmı ikisinden biriyle.)

Onun bu duâsını, Rabbimiz, çok geçmeden,
"**Ömer Fâruk**" hakkında kabûl eyledi hemen.

Nitekim geldi Cibrîl az sonra yer yüzüne,
Ve bir "Müjde" getirdi Allah'ın Resûlüne.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, sen bir duâ etmiştin,**
Rabbinden, bu din için takviye istemiştin.

Kabûl etti Rabbimiz senin o dileğini,
Ve Ömer'i seçti ki, sağlam eder bu dîni.)

O gün "**hazreti Ömer**", Resûlü öldürmeğe,
Giderken, îmân edip âşık oldu bu kere.

Kavuşturması için Resûlullah'a hemen,
Duâ etti Allah'a, gece mütemâdiyen.

Nihâyet aşkı ile yanarak o Resûl'ün,
Mübârek huzûruna kavuştu ertesi gün.

Kapıda karşılayıp kendisini o Server,
Ona buyurdular ki: **(Îmâna gel yâ Ömer!)**

O dahî “**Şehâdet**”i getirip en sonunda,
Îmânla şereflendi, Resûl’ün huzûrunda.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -47-

ÇOCUK DİRİLDİ

Câhiliyye devrinde vardı ki yine biri,
Kendi kız çocuğunu gömmüştü diri diri.

Sonra îmân edince, çok pişmân oldu buna,
Geldi Resûlullah'ın mübârek huzûruna.

Peygamber Efendimiz, onun ile bu kere,
Geldiler kızcağızın gömüldüğü o yere.

Sonra, ona ismiyle hitâb edince, nâgâh,
Cevâb geldi o kızdan: **(Buyur yâ Resûlallah!)**

O Server buyurdu ki: **(Ey kızım, annen baban,**
Allah'ın lütfu ile ettiler şimdi îmân.

İstersen senin için ben bir duâ edeyim,
Diril, seni onlara iâde eyliyeyim.)

Kızdan cevâb geldi ki: **(Hayır, arzû eylemem,**
Ben buradan ayrılıp, dünyâya geri gelmem.

Allah'a hamd olsun ki, o dünyâdan kurtuldum,
Ve Rabbimi, onlardan çok merhametli buldum.)

"Osmân bin Huneyf" dahî anlatıyor ki hattâ:
Bir gün, bir “**A'mâ**” geldi Server-i kâinâta.

Dedi: **(Yâ Resûlallah, bana bir duâ edin,**
Şu a'mâ gözlerimi açsın Rabbil âlemîn.)

Şöyle buyurdular ki ona Fahr-i kâinât:
(Sen şimdi abdest alıp, namâz kıl iki rek'at.

Sonra de ki: **"Yâ rabbî, Sevgili Habîbinin,**
Hürmetine, gözünü açıver bu garîbin.")

O böyle duâ etti, o Resûl’ün yanında,
Açılıp, görüverdi iki gözü ânında.

Yine “Bedir” cenginde Ensâr’ın gençlerinden,
Hazreti "**Muavvez**"in kesildi kolu birden.

O da, kesik elini alıp öbür eline,

Geldi hemen acele, Allah'ın Habîbine.

Kesik eli, yerine yerleştirip o Server,
Şifâ bulması için sonra duâ ettiler.

O el derhâl kaynayıp, sapa sağlam oldu hem,
Çünki duâ etmişti, o gence Fahr-i âlem.

Yine Bedir cenginde "**Hudeyd**" adlı mücâhit,
Boynundan öyle yara almıştı ki o vakit,

Nerdeyse başı kopup, düşecekti ki yana,
O hâlde geldi hemen, o Serverin yanına.

Peygamber Efendimiz, tuttu onun başını,
Ve mübârek eliyle sığadı yarasını.

Şifâ bulması için, eyledi sonra duâ,
Başı derhâl kaynayıp, iyileşti o anda.

Yine bir kadının da, yeni çocuğu doğdu,
Lâkin çocuk, doğuştan hiç konuşamıyordu.

Alıp, Resûlullah'a getirdi onu hemen,
Bir miktâr “**Su**” istedi Resul o sahâbîden.

Ve mübârek ağzına su alarak bir miktâr,
Aynı suyu, o kaba bıraktı yine tekrâr.

Daha sonra çocuğu annesine vererek,
Buyurdu: **(Bu su ile, banyo yapsın bu bebek.)**

Kadın öyle yapınca, konuştu çocuk o an,
Hattâ daha akıllı oldu akrânlarından.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -48-

DAĞIN KONUŞMASI

Peygamber Efendimiz, bir mûcize eseri,
Cansız şeyler ile de konuşurdu ekserî.

"**Ukayl bin Ebî Tâlip**" anlatır ki: Bir kere,
Resûl ile ikimiz, çıkmıştık bir sefere.

Hava gâyet sıcaktı, susadım bu sebepten,
Sevgili Peygambere arz ettim bunu hemen

Buyurdu ki: **(Şu dağa, git söyle dileğini,**

De ki: "Peygamberimiz istiyor su vermeni".)

Ben dahî selendim ki, hemen: (**Ey dağ, ey zemin!**
Resûlullah ister ki, sen bana su veresin.)

Dağdan, şöyle bir nidâ geldi ki o esnâda:
(Resûlullaha de ki, hiç suyum yok şu anda.

Zîrâ Ona, Bekara sûresinden bir âyet,
Geldi ki, bu sebepten korkudayım be gâyet.

Meâlen: "**O ateşten korkun ki ey insanlar,**
Müşrikler ve taşlardır, onu tutuşturanlar."

Bu âyeti kerîme geldiği günden beri,
Korkumdan ağlıyorum gece ve gündüzleri.

Zîrâ, "**Benim taşlarım olursa onlar**" diye,
Ağlamaktan, hiç suuyum kalmadı damla bile.)

Yine hazreti "**Ukayl**" anlatır ki: Bir sefer,
Bir yere gidiyorduk biz Resûlle berâber.

Az mola vermiştik ki, o esnâda karşıdan,
yanımıza bir "**Deve**" geldi hem koşaraktan.

Önünde diz çökerek Peygaber-i zîşânın,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, imdât, beni kutarın!)**

Arkasından bir "**Köylü**", çok telâşlı olarak,
Geldi bıçak elinde yanımıza koşarak.

Peygamber Efedimiz, sordu ki ona hemen:
(Ey köylü, ne istersin bu bîçâre deveden?)

Dedi: **(Yâ Resûlallah, ben bunu aldım, fakat,**
Görmedim kendisinden bir fayda ve menfaat.

Bana hizmet etmeyip, âsî oldu durmadan,
Bir işimi görmeyip, firâr etti sonradan.)

Deve dahî konuşup, dedi: (Yâ Resûlallah!
Müsâde ederseniz, edeyim size îzâh.

Yatsı namâzlarını kılmıyor bu kabîle,
Helâk olabilirler bunlar bir azâb ile.

Zîrâ bir hadîsinde, vermişsin ki sen haber:
"Yatsıyı kılmıyanın üstüne azâb iner."

O azâb, bana dahî gelmesin diye hemen,
Korkumdan firâr edip, kaçtım o kabîleden.)

O zaman Resûlullah, dönerek o köylüye,
Sordu: (**Anlattıkları doğru mu bunun?**) diye.

Köylü îtirâf edip, dedi: **(Yâ Resûlallah!**
Hakîkati, ayniyle söyledi size Vallah.

Lâkin söz veriyorum, bugünden îtibâren
Yatsı namâzlarını kılacağım artık ben.)

O böyle söz verince namâz kılacağına,
Deve de sâkinleşip, itâat etti ona.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -49-

DEVE KONUŞUYOR

Bir gün, bir köylü geldi Hakkın Peygamberine,
Yörük, cins bir "**Deve**"yi gösterdi kendisine.

Resûlullah, deveyi çok beğenip hoşlandı,
Fiyatını sorarak, köylüden satın aldı.

Deve, Resûlullahı görünce geldi dile,
Ve şöyle hitâb etti Ona fasîh dil ile:

(Esselâmü aleyke, ey insin en iyisi,
Esselâmü aleyke, ey Hakkın Sevgilisi!)

Deveden bu sözleri duyunca Fahr-i âlem,
Okşayıp, kendisine iltifât eyledi hem.

Deve, konuşmasına devâm etti şöylece:
(Ey Allahın Resûlü, bunun idim ben önce.

Lâkin günâh işlerdi, bu yüzden kaçtım ondan,
Dağlarda, tek başıma dolaştım uzun zaman.

Beni, vahşî hayvanlar dağlarda görürlerdi,
"**Bu deve, Peygamberin devesidir**" derlerdi.

Onların bu sözünü duyar, çok sevinirdim,
Ve sana kavuşmağı, ne kadar çok isterdim.

Sonsuz hamd ve şükürler olsun ki Allahıma,
Erdirdi şimdi beni, o büyük murâdıma.)

Resûlullah, dinleyip onun konuşmasını,
Onu daha çok sevip, verdi "**Adbâ**" adını.

Deve, yine konuşup, dedi ki sonra hemen:
(Ey Allahın Resûlü, bir dileğim var senden.)

O Server, ricâsını dinleyip o devenin,
Buyurdu: (**Söyle peki, nedir benden dileğin?)**

Dedi: (**Yâ Resûlallah, duâ et, âhirette,
Yine senin bineğin, ben olayım Cennette.**

**Eğer sen, benden önce âhirete varırsan,
Üstüme, senden gayri binmesin hiçbir insan.**

**Zîrâ ben yanıyorken, senin ayrılığına,
Tahammül gösteremem senden gayrılarına.)**

Peygamber Efendimiz, bunu kabûl buyurdu,
Deve, bu söz üstüne râhat ve huzûr buldu.

Vaktâ ki Resûlullah, geldi ömrü sonuna,
"**Hazreti Fâtıma**"yı çağırdı huzûruna.

Ve ona buyurdu ki: (**Ey kızım, ben vaktiyle,
Bir sözleşme yapmıştım devemiz Adbâ ile.**

**Benden sonra Adbâ'ya, hiçbir kimse binmesin,
Ona yem ve su vermek, vazîfen olsun senin.)**

Vaktâ ki Resûlullah, göç etti bu dünyâdan,
Yemeden ve içmeden kesildi deve o an.

Artık ne ot yiyordu, ne de su içiyordu,
Günleri, başı önde, çok mahzûn geçiyordu.

"Hazreti Fâtıma"yı gördü bir gün nihâyet,
Dedi ki: **(Ey Resûlün kızı, bana duâ et.**

**Öyle zannederim ki, çok yaklaştı ecelim,
Biraz sonra ölerek, Resûle gideceğim.)**

Ve başı, "**Fâtıma**"nın tam kucağında iken,
Vefât edip, Resûle kavuştu ebediyyen.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -50-

DEVENİN ŞEHÂDETİ

Resûlullah, eshâbla bir yerde durur iken,
Yanlarına, develi bir köylü geldi birden.

Ardından, kalabalık bir cemâat geldiler
O köylüyü, Resûle şikâyet eylediler.

Dediler: (Ey Allahın Sevgili Peygamberi,
Bu şahıs, gece gelip çalmış bizim deveyi.

Şu gördüğünüz deve, bizimdir yâni esas,
Geldik ki, hakîkati eyliyelim size arz.

Onu, ondan alarak verirsen eğer bize,
Kavuşmuş olacağız, biz kendi devemize.)

Onlara şöyle suâl etti ki Efendimiz:
(Var mıdır bu husûsta peki bir şâhidiniz?)

(**Elbette var**) diyerek Allahın Resûlüne,
Onlardan bir kaç kişi, çıktılar biraz öne.

Resûlullah, onları tam dinliyecekti ki,
O köylünün durumu, çok dikkatini çekti.

Zîrâ o, bu husûsta hiçbir şey demiyordu,
Ve aslâ kendisini müdâfâ etmiyordu.

Duruyordu, başını eğivermiş önüne,
Bir şey mırıldanırdı yalnız kendi kendine.

Resûlullah köylüye, sordu: (**Sen ne diyorsun?
Ne için sen kendini müdâfâ etmiyorsun?**

**Bak bunlar diyorlar ki, bizim idi bu deve,
O, çalmak sûretiyle geçirmiş onu ele.**

**Bu iddiâ doğruysa, deveyi onlara ver,
Eğer doğru değilse, bir şeyler söyleyiver.)**

Tam edecek idi ki, kendisini müdâfâ,
Devesi dile gelip, başladı konuşmağa.

Dedi: (Yâ Resûlallah, doğruyu edeyim arz,
Ben, bu şahsın yanında dünyâya geldim esas.

Bu zât beni büyütüp, verdi her gün yemimi,
Ben, hep ona hizmetle geçirdim günlerimi.

Yâni ben, bu kimsenin devesiyim esâsen,
Onların iddiâsı, iftirâdır tamâmen.

Çünki bu kimseleri, ben hiç tanımıyorum,
Nereden ben onların devesi oluyorum?)

Devenin sözleriyle, onlar mahcûb oldu pek,
Resûlullah o zaman, o köylüye dönerek,

Buyurdu ki: **(Ey kişi, söyle bana hemence,**
Başını öne eğmiş, ne diyordun az önce?)

Dedi: (Yâ Resûlallah, durumu edeyim arz,
Rabbime yalvararak, eyledim duâ, niyâz.

Dedim: "**İftirâ ile karşılaştım yâ rabbî,**
Ancak sen biliyorsun bu gerçeği tabii.

Yalnız sen kurtarırsın beni bu iftirâdan,
Habîbin hürmetine, kurtar beni bunlardan")

Resûlullah, onlara buyurdu: **(Dağılınız,**
Zîrâ boş ve asılsız çıktı sizin dâvânız.)

İftrâcı kişiler, çok mahcûb ve perîşân,
Olmuş bir vaziyette, ayrıldılar oradan.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -51-

MERKEBİN KONUŞMASI

Resûlullah, büyük bir orduyla bir gün yine,
Gazâya gidiyordu, müşrikler üzerine.

Şiddetli susamıştı o gün eshâbı kirâm,
Ve lâkin içmek için, hiç "**Su**" yoktu bir gram.

O esnâda, Habeşli bir köle gidiyordu,
Devesinde bir kab su, almış götürüyordu.

Eshâb su arıyorken, bu köleyi gördüler,
Hemen Resûlullahın yanına götürdüler.

Resûlullah, o kabı istedi o köleden,
Ve mübârek elini, üstüne koydu hemen.

Fışkırmağa başladı o anda kaptan sular,
Cümle eshâbı kirâm, içip abdest aldılar.

Kap, yine su doluydu, verdiler o köleye,
Ayrıca para dahî eylediler hediye.

Resûlullah, köleyi uğurlarken o günü,
Mübârek eli ile, sıvazladı yüzünü.

Vaktâ ki nûrlu eli, yüzüne etti temâs,
O siyah yüz, bir anda oldu "**Nûrlu**" ve "**Beyaz**".

O köle, bu hâliyle binerek devesine,
Resûle vedâ edip, döndü kabîlesine.

İnsanlar, o köleyi görünce tâ uzaktan,
Onu tanımadılar o nûr ve beyazlıktan.

Dediler: (**Gelen deve, bizim devedir, fakat
Bizim köle değildir üzerinde gelen zât.)**

Köle gelip, vak'ayı onlara anlatınca,
Hep müslümân oldular o kabîle topluca.

Yine "Hayber" fethinde, ganîmetlerden o gün,
Bir "**Merkeb**" düşmüş idi hissesine Resûlün.

Bu soylu ve cins hayvan, Peygamberi görünce,
Sevinip, raks etmeğe başladı hemen önce.

Sonra da dile gelip, dedi: (Yâ Resûlallah!
Çok şükür, beni sana hizmetçi yaptı Allah.

Şimdi benim şudur ki yegâne, tek murâdım,
Hep senin yanında ve hizmetinde olayım.

Zîrâ bir yehûdînin hizmetindeydim önce,
Uygunsuz konuşurdu, ismini işitince.

Ben dahî, bu sebepten onu hiç sevmiyordum,
Ve onu, bile bile yere düşürüyordum.

Nihâyet firâr edip, kurtuldum o kişiden,
Ve senin hizmetinle, şereflendim şimdi ben.)

O Server, kendisine buyurdu ki bâ-husûs:
(Sana bir eş alayım, olsun yine yavrunuz.)

Dedi: (Yâ Resûlallah, hiç yavru olmaz bizden,
Zîrâ işitmişiz ki biz dedelerimizden,

"**Yetmiş**" yavrusu olur toplam bu sülâlenin,
Ve bineği olurlar, hepsi bir Peygamberin

Yetmişinci, son yavru, en şerefli yavrudur,

Zîrâ son Peygambere, o yavru binek olur.

Son yavru işte benim, sen de, "**Son Peygamber**"sin,
Eğer izin verirsen, bineğinim ben senin.)

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -52-

KURT KONUŞUYOR

Mekke'nin civârında, bir "**Kurt**", acıktığından,
Hızla kovalıyordu bir geyiği ardından.

Kâfirlerin yanından geçiyorken, bir ara,
Dile gelip şöylece hitâb etti onlara:

(Ey Kureyş kâfirleri, yazıklar olsun size,
Niçin inanmazsınız siz Peygamberinize?

O, ebedî Cennete çağırırken sizleri,
Siz inkâr edersiniz böyle bir Peygamberi.)

Yine eshâbtan biri, anlatır ki şöylece:
Bir gün evde dururdum, îmân etmeden önce.

Her gün tapındığımız bir "**Put**"umuz vardı ki,
Konuşmağa başladı o birden insan gibi

Hem de gâyet fasîh ve belîğ konuşuyordu,
Ve Resûlü metheden şiirler söylüyordu.

Ben, şaşkınlık içinde düşünürken, o anda,
Bu sefer bir "**Kuş**" gelip, eyledi şöyle nidâ:

(Ey Abbâs, sen bu işe çok hayret ediyorsun,
Ama kendi hâline, neden şaşırmıyorsun?

Âhir zaman Nebîsi, o hazzret-i Muhammed,
İnsanlığı, islâma ediyor şimdi dâvet.

Dâvetine koşarken herkes o Peygamberin,
Ne garip ki, bu işten yoktur senin haberin.)

"**Kuş**"tan da bu sözleri işitince, nihâyet,
Çok şükür bana dahî nasîb oldu hidâyet.

Derhâl Resûlullahın gidip hânelerine,
Ben dahî şereflendim, girmek ile bu dîne.

"**Ebû Hüreyre**" dahî, der ki: (Medîne'de, biz,

Kimsenin bostanına giremezdik izinsiz.

Zîrâ her bir bostanda, bir deve duruyordu,
Yabancı biri girse, ona saldırıyordu.

Bir gün girdi Resûl de, birinin bostanına,
Lâkin onun devesi, saldırmadı hiç Ona.

Hattâ önüne gelip, burnunu yere koydu,
Ve Onun huzûrunda, hürmet ile oturdu.

Resûlullah, devenin yularını, boynuna,
Atarak daha sonra buyurdular ki ona:

**(Yerlerde ve göklerde hiçbir şey yok ki zinhâr,
Peygamber olduğumu bilmeyip, etsin inkâr.**

**Yalnız insan ve cinden, bâzısı müstesnâdır,
Zîrâ onlar içinde, inanmıyanlar vardır.)**

Daha sonra, devenin sâhibine dönerek,
Buyurdu ki: **(Bu senden, şikâyet ediyor pek.**

**Ona, öteden beri hep zor işler vermişsin,
Üstelik kendisine, pek az yem yedirmişsin.**

**Kesmek istiyormuşsun şimdi de bu deveyi,
Ey kişi, doğru mudur onun bana dediği?)**

Adam, hayret ederek olmuştu hem bî-huzûr,
Dedi: (Yâ Resûlallah, evet, bunlar doğrudur.)

O zaman Resûlullah buyurdu ki: **(Ey kimse,
Mâdem doğru söylüyor, kesme onu öyleyse.)**

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -53-

KURDUN ENDÎŞESİ

Peygamber Efendimiz, bir defin esnâsında,
Hazır bulunuyordu Bakî kabristânında.

O sırada, uzaktan bir "**Kurt**" geldi koşarak,
Korkuya kapıldılar eshâb telâşlanarak.

Lâkin Resûlullahın, bu hâdise ânında,
Değişiklik olmadı sükûn ve vakarında.

Ve hattâ eshâbına buyurdu ki o zaman:

(Korkmayın, elçiliğe gelir bize o hayvan.)

Hakîkaten kurt gelip, edeb ile yaklaştı,
Ve Peygamberimize derdini şöyle açtı:

Dedi: (Yâ Resûlallah, bu gün vahşî hayvanlar,
Medîne hâricinde bir yerde toplandılar.

Ve beni, elçiliğe gönderdiler ki size,
Emir buyurasınız kendi ümmetinize.

Ki, bize rızk için, bir şey tâyin etsinler,
Vahşî hayvanlar dahî, onlarla yetinsinler.

Biz, o tâyin olunan hayvanları yiyelim,
Daha başkalarına, artık göz dikmeyelim.)

Peygamber Efendimiz, (**Ne diyorsunuz?**) diye,
Baktılar oradaki mevcûd sahâbîlere.

Teslîmiyyet içinde, onlar sükût ettiler,
Bu husûsta bir fikir beyân eylemediler.

Lâkin Peygamberimiz, onlara bakıp tekrâr,
(**Sizler de fikrinizi söyleyin**) buyurdular.

O zaman bir tânesi, fikrini eyledi arz,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, zekât, bize oldu farz.**

Biz ancak, zekât için hayvan verebiliriz,
Bir hayvan da onlara vermeğe yok gücümüz.)

Resûlullah o zaman, kurda dönüp yüzünü,
Buyurdu ki: **(Duydun mu eshâbımın sözünü?)**

"**Kurt**" şöyle arz etti ki: (Ama, beni hayvanlar,
Eshâbına değil de, zâtına yolladılar.)

O zaman buyurdu ki: (**Diyorum ben de öyle,**
Daha başka arzûnuz var ise, onu söyle.)

Kurt şöyle arz etti ki: (Bir arzûmuz daha var,
Şunu demek ister ki size vahşî hayvanlar,

Biz her gün, bir hayvanı parçalar, onu yeriz,
İnsanların hoşuna gitmez bu fiilimiz.

Bunun için, senin ve eshâbının, bizlere,
Bedduâ etmesinden korkudayız bu kere.)

O merhamet deryâsı, Peygamber Efendimiz,
Buyurdu ki: (**Korkmayın ve müsterih olun siz.**

Çünki size ulaşan günlük nasîbinizden,
Ötürü, bir bedduâ edilmez size bizden.)

Kurt bunu işitince, dedi: **(Elhamdülillah,**
Sizin bedduânızdan korudu bizi Allah

Eğer bedduânıza olsa idik müstehak,
Bütün vahşî hayvanlar, olurduk cümle helâk.)

Müsâde istiyerek sonra Resûlullahtan,
Ayrılıp, sevinç ile uzaklaştı oradan.

Peygamber Efendimiz "sllallahü aleyhi ve sellem"
(Mûcizeleri) -54-

PUTUN ŞEHÂDETİ

Peygamber Efendimiz, hicret edip Mekke'den,
Medîne beldesine teşrîf etti ve hemen,

İlk icraat olarak, bir mescit etti binâ,
Ve "**Ağaç**" lâzım oldu, o binânın damına.

Hazreti Ebû Bekir, o Resûle gelerek,
Dedi: **(Yâ Resûlallah, üzüldüm bu işe pek.**

Zîrâ vardı ağaçlar, Mekkede benim evde
Burada olsalardı, kullanırdık bu yerde.)

Peygamber Efendimiz buyurdu: (**İster misin?**
Ki senin ağaçların, buraya şimdi gelsin?)

O, (**İsterim**) deyince, Resûlullah bu sefer,
Buyurdu: (**Öyle ise, onları çağırıver**.)

Hazreti Ebû Bekir, derhâl emre uyarak
Seslendi ağaçlara, oradan bağırarak.

O anda, ağaçları gördü hemen yanında,
Ve onları kullandı, o mescidin damında.

Yine bir gün, Yemen'den çıkıp bâzı müşrikler,
İmtihân maksadıyla o Resûle geldiler.

Yanlarında ayrıca, bir "**Put**" getirmişlerdi,
Ve nefîs kumaşlarla, onu süslemişlerdi.

Resûlullah, onları edince dîne dâvet,
Dediler: **(Bir mûcize görürsek, olur elbet.**

Meselâ şu bizim put, tasdîk ederse seni,
Biz de tasdîk ederiz senin nübüvvetini.)

O Server, asâsını koydu putun başına,
Daha sonra, (**Ben kimim?**) diyerek sordu ona.

O put dile gelerek, dedi: (**Yâ Resûlallah!**
Sen, Allahın kulu ve Peygamberisin Vallah.)

Kâfirler, putlarından işitince bu sesi
Dehşete kapılarak, îmâna geldi hepsi.

Yine "**Süfyân bin Hâris**" anatır ki şöylece:
Ben, Peygamberimize îmân etmeden önce,

"**Âhir zaman Nebîsi gelir**" diye, her yerden,
Duyar ve gelmesini beklerdim her gün hemen.

O günlerde garip bir "**At**" gördüm bir mahâlde,
"**Kelime-i tevhîd**"i söylerdi fevkalâde.

Buna çok hayret edip, düşündüm ki o sâat:
"Ne garip, insan gibi gördüm bir konuşan at".

O bana cevâb verip, dedi: (**Ey gâfil insan!**
Daha acâyibini diyeyim sana şu an.

Hak teâlâ, hiç yoktan yarattı önce seni,
Ve her gün gönderiyor, sana yiyeceğini.

Seni, Resûliyle de Cennete etti dâvet,
Ama sen, bu dâvete etmiyorsun icâbet.)

Ben suâl eyledim ki: (Dediğin Resûl kimdir?)
Dedi ki: (**Son Peygamber, Muhammed-ül emîn'dir.**

Mekkede zuhûr edip, Medîneye göç eder,
Onun gelmesi ile, put devri sona erer.)

Bu kadar mûcizeler görünce, ben o zaman,
"**Şehâdet**"i getirip, hemen oldum müslümân.

Peygamber Efendimiz "sallallahü aleyhi ve sellem" (Mûcizeleri) -55-

DİRİLEN KUZU

Resûlullah, eshâbla bir evde otururken,
Bir ara, yemeklerden açıldı bahis birden.

Sevilen yemekleri sayarken birer birer,
Hepsi, (**Et yemeğini seviyoruz**) dediler.

O zaman buyurdu ki Peygamber Efendimiz:
(Et yemeği yemedik şu târihten beri biz.)

Bir sahâbî dedi ki: (**İzin verin, gideyim,
Evde bir et yemeği pişirip getireyim.)**

Kalkıp gitti evine Resûl izin verince,
Bir kuzusu vardı ki, kesti onu hemence.

Ve kendi eli ile kızartıp, yaptı kebap,
Resûlün huzûruna alıp geldi der akab.

O Server buyurdu ki o zaman sahâbeye:
(**Mescitte her kim varsa, çağırın bu yemeğe.**)

Bu dâvet üzerine, bir kısım sahâbîler,
Gelip, Resûlullahla o kebaptan yediler.

O Server buyurdu ki eshâba o arada:
(Kemikleri atmayın, biriktirin kenarda.)

Nihâyet bitirince hepsi yemeklerini,
Kaldırdı Resûlullah mübârek ellerini.

Sonra, o kemiklerin üzerine koyarak
Buyurdu ki: (**Allahın izniyle dirilip kalk!**)

O anda "**Kuzu**" hemen dirilip kalktı yine,
Koşarak gidiverdi sâhibinin evine.

Ev halkı onu görüp, dediler ki: (**Bu kuzu,
Sabah kestiğimize çok benziyor doğrusu.)**

"**Ebû Kuhâfe**" dahî, der ki: (Ben küçük idim,
Babam vefât edince, ben birden kaldım yetîm.

Annem ile birikte kalırdık dayımlarda,
Ben de, koyunarını güdüyordum dağlarda.

Şereflenmemişlerdi îmânla henüz onlar,
Biz de, islâmiyyetten hiç değildik haberdâr.

Ben koyun otlatırken, eshâbtan biri bir gün,
Beni alıp götürdü, sohbetine Resûlün.

O kadar hoşlandım ki Onun o sohbetinden,
Gitmeden yapamazdım sohbete bir gün hemen.

Fakat dayım ve yengem, râzı değildi bundan,
Dediler: (**Gitme Ona, çıkarır seni yoldan.)**

Koyunların başında ben olmayınca gündüz,
Akşamları koyunlar, dönerdi eve sütsüz.

Dayım vâkıf olunca en nihâyet bu işe,
Dedi: **(Gitmiyeceksin sen artık o kişiye.**)

Ben hemen bu husûsu Resûle eyledim arz,
Buyurdu: (**Koyunları önüme getir biraz.)**

Getirdim, bereketle duâ etti onlara,
Koyunların sütleri, pek çoğaldı o ara.

Sebebini sorunca, bana yengem ve dayım,
İşin hakîkatini onlara da anlattım.

Dediler ki: (**O zâtın sohbetine devâm et,
Ondan, sana sâdece gelir hayır, bereket.)**

Ve hattâ yengem ile birlikte aynı günde
Gidip îmân ettiler Peygamerin önünde.